

Phi Diễn Hình Tính S

Contents

Phi Diễn Hình Tính S	2
1. Chương 1: Sos1	2
2. Chương 2: Sos 2	7
3. Chương 3: Sos3	11
4. Chương 4: Sos4	16
5. Chương 5: Sos 5	20
6. Chương 6: Sos 6	24
7. Chương 7: Sos 7	28
8. Chương 8: Sos 8	32
9. Chương 9: Sos 9	35
10. Chương 10: Sos 10	39
11. Chương 11: Sos 11	44
12. Chương 12: Sos 12	48
13. Chương 13: Sos13	53
14. Chương 14: Sos14	58
15. Chương 15: Sos 15	62
16. Chương 16: Sos16	66
17. Chương 17: Sos 17	71
18. Chương 18: Sos18	76
19. Chương 19: Sos 19	81
20. Chương 20: Sos20	86
21. Chương 21: Sos 21	90
22. Chương 22: Sos22	93
23. Chương 23: Sos 23	98
24. Chương 24: Sos24: Nhật Được Một Phế Vật	103
25. Chương 25: Sos 25	107
26. Chương 26: Sos26	111
27. Chương 27: Sos 27	116
28. Chương 28: Sos28	122
29. Chương 29: Sos 29	127
30. Chương 30: Sos30	134
31. Chương 31: Sos 31	138
32. Chương 32: Sos32	142
33. Chương 33: Sos 33	146
34. Chương 34: Sos34	153
35. Chương 35: Sos 35	157
36. Chương 36: Sos36: Diệt Không Hết Xúc Tua, Chặt Không Đứt “yêu”	162
37. Chương 37: Sos 37	168
38. Chương 38: Sos38 Điện Giáo Hoàng	173
39. Chương 39: Sos 39	178
40. Chương 40: Sos40	182
41. Chương 41: Sos 41	187

42. Chương 42: Sos42	191
43. Chương 43: Sos 43	195
44. Chương 44: Sos 44	199
45. Chương 45: Sos 45	203
46. Chương 46: Sos 46	207
47. Chương 47: Sos 47	210
48. Chương 48: Sos 48	214
49. Chương 49: Sos 49	217
50. Chương 50: Sos 50	221
51. Chương 51: Sos 51	225
52. Chương 52: Sos 52	228
53. Chương 53: Sos 53	231
54. Chương 54: Sos 54	234
55. Chương 55: Sos 55	237
56. Chương 56: Sos 56	239
57. Chương 57: Sos 57	242

Phi Diễn Hình Tính S

Giới thiệu

Thể loại: Võng du, chủ công, điều giáo, quỷ súcEditor: Pas Demander, Cuồng ThắtBeta: RinĐộ dài: 57 chapĐây là câu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-dien-hinh-tinh-s>

1. Chương 1: Sos1

Giả Bản tiến lên trước vài bước, dẫm trên mặt đất ngập đầy máu, sắc mặt lạnh tanh.

Trong phòng, ánh lửa bập bùng chiếu sáng gương mặt hắc, khuôn mặt non nớt của thiếu niên nhếch lên nụ cười không tự nhiên nhập nhòa trong ánh sáng.

Hắn xuyên không. Vốn là một người chơi game chuyên nghiệp như hắn lại xuyên vào cái trò chơi chuyên dành cho hủ về cao H, chủ đề SM điều giáo mà hắn mới thử chơi trước đó – trò chơi S • O • S.

Nói đến cái trò này, Giả Bản lại cảm thấy đau dạ dày. Đến hệ thần kinh cũng tê liệt do bị đủ loại tình tiết của trò chơi giày vò đã nhiều năm cũng không tự chủ mà phải run lên.

Lúc đầu được đồng nghiệp nữ mời chơi, sa chân lắm chỗ, đến khi biết được thứ trò chơi này là cái gì thì đã quá muộn rồi. Hợp đồng đã ký, thêm đạo đức nghề nghiệp, hơn nữa bị áp lực cơm áo gạo tiền của cuộc sống, Giả Bản đành nhận việc này.

Không phải là trò chơi về sex của phái nữ sao? Chắc cũng giống như AV thôi. Giả Bản đã từng thật sự khờ dại nghĩ như vậy.

Kết quả đến lúc chơi, Giả Bản mới phát hiện, đúng là hắn quá ngốc, quá ngây thơ rồi. Mỗi khi nghe thấy âm thanh của trò chơi, vành tai dưới headphone của Giả Bản lại đổ lựng lên như bị luộc chín, toàn thân và cả bàn tay nắm chuột cũng run lên không ngớt.

AV là cái quái gì chứ, so với cái trò chơi này thì không bằng một cái móng chân.

Cái cảm giác không thoải mái bỗng nhiên toát ra từ xương tủy làm Giả Bản đến chơi thử cũng không thể tiến hành nổi. Hắn cũng không hiểu nhà sản xuất có ý đồ gì mà lại thuê nam giới chơi thử.

Cả trò chơi giống hệt cái tên của nó, tràn ngập những tình tiết SM kì dị méo mó đến cực điểm, cả bầu không khí cũng bị nhiễm áp lực đè nén điên cuồng. Dù không phải tình tiết nào cũng đầy máu me, nhưng hình ảnh lại làm người ta thấy rùng rợn.

Có đạo cụ thì cũng được thôi, cái đáng nói là các loại thực vật xuyên suốt chiều dài trò chơi có hình dáng nhần nhúm vụn vẹo, công dụng quái đản, đến cả hình thức sinh trưởng cũng không lành mạnh gì cho cam.

Giả Bản không phải là chưa từng xem GV, thì cũng chỉ là H thôi mà. Nhưng cái trò chơi này sẽ nói cho bạn một điều, H là cái quái gì, SM điều giáo mới là vũ khí để công phá thế giới của hủ, biến thái Play mới là giàn pháo đại bác trong số các loại vũ khí.

Mỗi cảnh hình ảnh CG đều được trau chuốt, khắc họa tình tiết vô cùng chi li, nét vẽ tinh tế lột tả cảnh đầy hương sắc những thân thể uốn éo cuốn chặt vào nhau của các nhân vật trong cảnh, đồng thời cũng thể hiện biểu cảm họ đang chìm đắm đau khổ trong nhục dục mà không thể tự kiềm chế được như thế nào. Ánh mắt mê loạn, đẹp đến mức khiến tâm hồn rung động. Miệng hơi hé ra, phối hợp với tiếng thở dốc, yếu ớt như tiếng rên rỉ của động vật sơ sinh đang cầu cứu, mỗi giây mỗi phút đều như đang gào thét lên ai đó cứu tôi với.

Xuyên suốt khắp trò chơi, Giả Bản chỉ cảm thấy da đầu tê rần. Hắn chỉ có thể vừa chơi vừa tự thôi miên rằng trong trò này, tên nào cũng là súc sinh, đều là súc sinh cả...

Mà nhân vật hắn đang điều khiển, mẹ nó, cũng đúng là một tên súc sinh!

Để tránh vệc người chơi vì chơi quá nhập tâm mà hận cả nhân vật ảo, Giả Bản đề nghị tạo cho nhân vật một quá khứ bi thương thống khổ đến mức ép gã trở thành thần kinh biến thái. Dù sao thì gieo nhân nào sẽ gặp quả đấy, thêm nữa không những việc này có thể xoa dịu nỗi hận của người chơi, lại còn được coi là xen vào cái trò cao H dung tục này những đạo lý của cuộc sống. Từ đó nâng cao phẩm chất của trò chơi từ dung tục trở thành có nhân tính, từ tâm lý phân tích ra bản năng dục vọng. Tỉ tỉ điều có lợi như vậy, chẳng phải đều là mục đích của những người sáng lập trò chơi này muốn hay sao?

Trò chơi này cho những người chơi còn chưa trải sự đời biết rằng, trên cõi đời này, người đáng hận cũng có điểm đáng thương. Việc vừa giả bộ vừa kiếm được tiền thế này, ai lại không khoái?

Cuối cùng là có thể làm lý do hoàn hảo cho việc con gái cũng chơi trò này. Ai bảo đó là dung tục hủ, chúng ta chơi đây là cuộc sống nhân văn, cả trò chơi này phản ánh vấn đề tử tưởng đạo đức và trình tự xã hội. Những người chỉ nhìn thấy H mới chính là lũ dung tục bản thủ!

Thấy chưa, hắn sao lại tâm lý và hiểu con gái đến thế chứ.

Cũng chính vì cái việc hiểu này nên đến ngày phát hành trò chơi, khi thấy trong hàng dài xếp hàng chờ mua là các cô gái loli với vẻ ngoài ngây thơ đáng yêu...

Giả Bản nghĩ rằng, chắc cả đời này hắn cũng không thể yêu phụ nữ nữa rồi.

Bởi vì cái thế giới biến thái này khiến người ta tuyệt vọng quá đi mất! Ai có thể ngờ được dưới vỏ bọc loli như thế kia lại giấu tâm hồn sắc nữ hủ bại thế cơ chứ?

Đến thời đại này chắc cũng chỉ còn đàn ông vẫn mong chờ tình yêu khác giới đơn thuần mà thôi. Đúng vậy, nói về ngây thơ đáng yêu thì chắc chắn là con trai rồi.

Cho nên Giả Bản quyết định có lẽ hắn chỉ nên cưới bàn tay phải của hắn mà thôi.

Nhưng cái giống hủ này, không phải muốn trốn là trốn được.

Không muốn cưới phụ nữ, lại cũng chẳng muốn thành Gay á?

Thần nói, yêu cầu cao thế thì phạt ngươi làm khổ lao cho rồi.

Thế nên bây giờ đồng chí Giả Bản xuất hiện ở đây.

Trước mắt lúc này chính là cảnh Giả Bản đề nghị thêm vào lúc kết thúc trò chơi đoạn hồi tưởng lại quá khứ cực kỳ đau khổ của nhân vật Mortis, cũng chính là cảnh tẩy trắng cho nhân vật phản diện. Dù sao thì cũng đã chơi đi chơi lại mấy lần, Giả Bản thuộc nằm lòng rồi.

Nhưng yếu tố làm cho Giả Bản chắc chắn đây là SOS thì lại là một âm thanh loli đáng yêu.

Với giọng nói ngây thơ, Loli lương thiện đó cầu nguyện rằng: “Thưa thần vĩ đại, mong cho trong SOS, đại nhân Mortis sẽ được hạnh phúc. Mong cho đại nhân Osi Nash đi theo đại nhân Mortis được hạnh phúc. Hy vọng Harula cũng được hạnh phúc...”

Cô gái đó nói một tràng các tên nhân vật, sau khi kết thúc, lại còn vô cùng thành khẩn mà bổ sung: “Nhưng con không hy vọng thay đổi tính cách của bọn họ. Nếu biến đổi thì con cũng không còn yêu mến họ nữa, cho nên...”

Cho nên? Giả Bản giở tai lên nghe.

“Cho nên hy vọng bọn họ H thật hạnh phúc, bị S thật hạnh phúc, người S cũng thật hạnh phúc.”

“...”

Thần nói, thật là một đứa bé lương thiện làm sao...

Bị S làm sao hạnh phúc được??? Cái tên đi S cũng là do tâm lý quặt quẹo biến thái! Bệnh hoạn! Phải chữa! Không chữa làm sao mà hạnh phúc?!

Trong đầu của Giả Bản gầm thét, hẳn thật sự khinh bỉ tận đáy lòng cái loại cầu nguyện không thiết thực kia.

Nhưng cuối cùng thần lại nói, đúng là cái tên không tâm lý gì cả, nếu người đã nói như vậy, vậy thì nhiệm vụ này giao cho người đó. Không làm xong đừng hòng trở về.

Cho nên, từ lúc này trở đi, Giả Bản là cái tên Boss phản diện cuối biến thái nhất, tâm lý vẩn vơ nhất, phúc hắc nhất – Per • Mortis.

Nếu như chỉ là như vậy thì cũng được đi, dù sao Per • Mortis có không bình thường đến thế nào chẳng nữa, trước khi hắn tiêu tùng cũng là một tên có quyền có thế lại có tướng mạo, hơn nữa chỉ số vũ lực lại dữ dằn. Giả dụ đây là trò chơi cho thanh thiếu niên thì Giả Bản hiện tại cũng giống như là một người nắm chắc đường đi nước bước chuẩn bị cho Boss đối phương K.O vậy. Nói không chừng lại còn gặp được một nàng nào đó thánh thiện không bị hủ hóa, thật là một từ “sướng” không thể tả hết được.

Nhưng đây lại là trò chơi cho phái nữ. Cái quái gì là bá khí bá đạo, tiểu đệ vây quanh, hậu cung tam cung lục viện, có thể nói là tan tành mây khói. Những cái không thiết thực chung quy vẫn là không thiết thực.

Hơn nữa, thần lại còn đưa ra những yêu cầu hầu như không thể hoàn thành nổi.

Thần nói, phải làm cho tất cả các nhân vật đều được hạnh phúc.

Thần lại nói, tình tiết về S không được thay đổi, bản chất biến thái cũng phải giữ nguyên.

Ban tặng hạnh phúc biến thái... Cái việc này... Chắc chỉ có Satan mới làm mà thôi.

Mà Giả Bản khó có thể chấp nhận nhất chính là... cái tên Mortis này hẳn là vạ năm Shota!!!

Cái loại thần kinh vẩn vơ không thích làm mà chỉ thích nhìn, phúc hắc, biến thái Shota Boss như thế, một chút cũng chẳng đáng yêu!

Giả Bản lúc này chợt nhớ tới cái trò chơi mà nội dung là không ngừng xuyên qua các phim kinh dị.

Trong đó có một câu nói kinh điển có thể thể hiện tâm trạng hắn lúc này.

Đó là...

F**k you! Chủ thần!

Chọn đối tượng để H sai, trừng phạt bằng sét đánh, đếm ngược 3,2,1! Bùm!

Trên mặt đất bị sét đánh một cái hố sâu hoắm. Giả Bản, không, bây giờ là Per • Mortis trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, lợi dụng công lực của hắn né thoát. Nhưng cái tiếng động lớn như thế vẫn khiến cho người khác chú ý. Bộ hạ cách đó không xa vội vàng vàng chạy lại.

“Điện hạ, ngài không sao chứ?”

“Không việc gì...” Per nhìn cái hồ sâu không thấy đáy kia, nghiêng rằng nghiêng lợi mà đáp.

Thấy Boss nhà mình nói không làm sao thì tất nhiên là không sao cả, một gã bộ hạ lập tức thưa: “Ồ phía tây phát hiện một đám trẻ con đang trốn chui lủi, điện hạ dự định xử trí chúng như thế nào?”

Trẻ con, thì tất nhiên là trẻ con Play, nuôi dưỡng Play, nhân thú nuôi tập Play rồi... Ta đang suy nghĩ gì đây?! Per vội vàng cắt đứt hình ảnh đang không ngừng hiện lên trong đầu.

Per bóp trán, gân xanh nổi lên dữ dội. Cái loại hệ thống tự động này hẳn KHÔNG THÍCH THÚ CHÚT NÀO HẾT!

Nếu nhớ không lầm, trong bọn trẻ kia có một đứa bị hấn mang về nuôi như sủng vật, điều giáo tâm đặc đến độ biến thành một nhân vật giống hệt hấn, cũng tâm lý vụn vẹo, lòng báo thù cực cao – Harula. Cái gã Harula này cũng chính lúc mấu chốt nhất cản ngược lại Per, tạo nên dead end của hấn.

“Thiên! Phải thiên sống hết!” Mẹ kiếp, biến thái và nguy hiểm phải bóp chết từ trong trứng nước.

H quái quỷ gì đó cũng là không đúng, còn S trẻ con là gì? Là phạm tội!

Nếu bắt buộc phải làm biến thái, hấn tình nguyện làm tên cuồng sát nhân chứ nhất định không làm tên biến thái tình dục!

Phá hoại nội dung, không dùng điều giáo mà làm hại nhân vật trong tình tiết, người muốn chết thử một lần không? Thần dụ dàng đe dọa.

Per hai mắt sáng rõ, hỏi trong đầu: Ôi Thần, vậy có thể tự sát không?

... Người thử xem!” Thần vẫn tiếp tục dụ dàng khùng bố: Nhưng ta không biết tìm ai thay người đây. Em trai người nhé, hay là bố người?

Per nghe xong cả người run lấy bầy.

Đó là bị chọc giận!

Người là đồ cầm thú! Per lên án.

Xin đừng nói cái câu thể hiện người thụ như thế! Việc này sẽ làm thuộc tính công thụ của người bị đảo lộn. Như để chứng minh cho lời Thần nói, trước mắt Per xuất hiện một bảng thuộc tính.

“Tính” một tiếng, thuộc tính “công” rút xuống một chút.

Phía dưới vẫn còn rất nhiều thuộc tính.

Per nhìn thật tỉ mỉ.

Tính danh: Per • Mortis

Giới tính: Nam.

Tổng hợp thuộc tính: Công.

Thuộc tính Quỷ súc 100%.

Thuộc tính Phúc hắc 100%.

Thuộc tính Biến thái 100%.

Thuộc tính Mặt than 56%.

Giá trị Mị lực: 99.

Sở trường: Roi da, nuôi nhốt kiểu điều giáo.

Biến thái mà còn có giá trị mị lực cao như vậy, thế giới này quả nhiên không phải là S thì là M.

Per chợt nhớ tới một việc: Thần, nếu như thuộc tính công bị đảo lộn... sẽ thế nào?”

Thần bình tĩnh nói: Không thành công, thì thành thụ. Chỉ là ở cái thế này... người biết đấy.

Đương nhiên là Per biết. Ở cái thế giới này, thành thụ nghĩa là phải chịu đựng roi da, nhân thú, nuôi nhốt, hành hạ đến chết... Không thiếu thứ gì cả.

Một vài bức CG trong trí nhớ nhảy ra, Per run lên, mẹ ơi, thế giới này thật là đáng sợ, hẳn thà lên sao Hỏa còn hơn.

Hỏa Tinh đã bị bánh nướng chiếm lĩnh, đủ người rồi, đổi nơi đi. Thần nói.

Địa cầu...

Người nghĩ có khả năng sao?

... Vậy tinh vân M78.

Siêu nhân điện quang nói là quái thú đẻ nhiều quá, người tới đó cũng chỉ để siêu nhân nhỏ với quái thú con dẫm chết thôi. Không thấy là họ còn phải di cư đến trái đất à? Thần càng nói càng hết kiên nhẫn, thậm chí còn có chút khinh bỉ: Thế nào, hay là người bắt măn cái thuộc tính kia nên muốn đổi?

Uy hiếp 100%! Uy hiếp trắng trợn!

... Không có. Nào dám?

Cứ như vậy chứ?

Chứ người còn muốn thế nào?

Per không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh: Ta sẽ làm một tên biến thái, làm tốt nhiệm vụ một tên... một tên quỷ súc công, SM điều giáo, cứu thế chủ... Không thiếu cái nào hết.

Ừ, coi như người miễn cưỡng hợp cách vậy. Giọng nói của thần nghe có vẻ hài lòng: Nỗ lực lên, rồi sẽ hạnh phúc. Vậy thì tiếp theo, người biết phải làm gì rồi chứ?

Nhìn bộ hạ đang nơm nớp lo sợ vì sắc mặt đầu lĩnh biến hóa khôn lường, Per • Mortis nặn ra một nụ cười méo mó: “Thôi vậy trước hết đừng thiêu sống, để ta xem trong số đó có đồ chơi gì thú vị cái đã.”

Kết quả Per nói vừa xong, thuộc hạ càng run dữ hơn. Y vừa sợ hãi vừa ngưỡng mộ nhìn cái vị trước mặt tuy không cao nhưng đầy khí chất vương giả kia, trong mắt tràn đầy ước ao.

Đây đúng là Vua, lật bàn tay cũng có thể khiến trời đất biến màu, trong tay nắm quyền sinh sát muôn vạn sinh linh.

Trong lúc vô ý, khí chất quỷ súc và mị lực của Per toàn bộ khai hỏa. Đừng tưởng rằng nhân vật phản diện sẽ không có mị lực.

Chính nghĩa tất nhiên khiến người khác hướng tới, nhưng song song với nó, ràng buộc của chính nghĩa cũng rất nhiều.

Mà chỉ cần là con người là có dục vọng.

Con người khát vọng quyền thế tiền tài, kỳ thật là khát vọng tự do và giải phóng bản năng mà những thứ đó mang lại.

Tà ác lại có khả năng ngạo nghễ giữa trời đất, thủ đoạn độc ác, tùy ý phóng túng, cho dù ác cũng ác quang minh chính đại, nhưng không có ai làm được gì.

Bởi vì, chính bản thân họ là luật, là quy tắc.

Ở trong thế giới người mạnh là vua, người mạnh của chính nghĩa được những kẻ yếu yêu mến và hoan nghênh, đơn giản bởi vì dưới sự thống trị của những người đó, họ không cần lo lắng bị hà khắc và chèn ép.

Nhưng khi đã có thực lực, có bao nhiêu người sẽ chủ động đeo lên mình cái gông của đạo nghĩa cơ chứ. Ước mơ của con người cuối cùng cũng chỉ là cuộc sống của nhân vật phản diện. Người bị chèn ép luôn mong mỗi sẽ trở thành người chèn ép, giống như thụ ở dưới lâu ngày muốn lật mình phản công vậy.

Chỉ cần có thực lực của tà ác, cuối cùng ngày nào đó cũng không nhốt được dã thú trong tâm.

Thoả thích phóng túng, ai không thích?

Trong mỗi người, đều có thuộc tính S.

Bằng không tại sao có nhiều fan của phản diện thế?

Cho nên, nghề phản diện thực ra rất có mị lực.

Đương nhiên hiện tại thì Per không hiểu điều này.

Đối với thuộc hạ còn đứng trước mặt, hắn chỉ cảm thấy lạ lùng. Tâm niệm đảo qua một cái, hắn lạnh lùng liếc qua, nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt.

“Nếu vẫn còn đứng ngẩn ra đó thì mi sau này cũng chẳng cần động đậy nữa.”

Đối phương giật nảy mình, vội vàng vừa bò vừa lăn chạy ra ngoài truyền mệnh lệnh.

Per vốn cũng chẳng định động tay thật. Dù sao không phải nhân vật trong tình tiết thì Thần chắc cũng không trừ điểm. Lời nói vừa rồi cũng không ngược lại với hình tượng quỷ súc của hắn. Thực tế chứng minh rằng hắn đã đoán đúng, bên tai không có âm thanh trừ điểm nào cả.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, quả nhiên khói đặc cuộn cuộn luôn là bối cảnh của phản diện sát khí đầy trời. Per cảm thán, từ hôm nay trở đi, chuỗi ngày lương thiện đã đi xa thật rồi, hắn chỉ có thể... thỏa sức S thôi.

Nhưng mà ai tới dạy hắn xem, làm thế nào để khiến cái tên bị S hạnh phúc đây...

SOS, ai cho hắn bí kíp, cứu hắn khỏi bể khổ được không...

2. Chương 2: Sos 2

Những thiếu niên, thiếu nữ bị binh sĩ áp giải tới, người đều đầy bụi đất, không ít người tóc tai khét lẹt, có người thậm chí ngay cả quần áo cũng từng mảnh cháy xém, toi tả vô cùng.

Per liếc nhìn cái lũ bị xô đẩy dúi dụi kéo đi kia rồi ngược đầu ra vẻ trầm tư, trong lòng vừa cổ nhen nhóm tâm trạng vừa ám thị: ta là cảm thú, ta là cảm thú, cảm thú, cảm thú...

Cũng phải nói lại, trong kịch bản, Per nhìn trúng Harula trong đám đông kia ngay từ đầu. Hình như là bởi vì Harula có cái mái tóc vàng rực rỡ cực kỳ thu hút cùng gương mặt tuần mỹ. Mà bây giờ, cái đám thiếu niên này, mặt ai cũng lem lem luốc luốc xấu chết đi được, nếu nói ai nổi bật đẹp tuyệt vời, hắn... thật sự nhìn không ra.

Cái việc gian dân tù binh này xuất hiện không thiếu trong các trò chơi, đám thiếu niên, thiếu nữ kia chắc chắn cũng biết chúng sẽ phải đối mặt với chuyện gì. Cho nên cũng chẳng thể đoán được cái việc hóa trang đáng ngán ngấm này ban đầu khởi xướng từ đâu.

Trong đám này ai cũng đầu như cái ổ gà, quần áo ăn xin nát bươm, từng lớp tro bụi dày cộp trên khuôn mặt khó khiến cho người bình thường nổi được thú tính.

Nhưng mà... tưởng ai cũng ngu cả sao? Dù có rớt xuống đồng than đá cũng làm sao đột biến gien thành người da đen được cơ chứ? Trong trò chơi của hủ điều kiện quan trọng đầu tiên phải là ai ai cũng đẹp. Hơn nữa, dù có tự biến mình thành bản thủ né được lúc này, vào nhà giam cũng không tránh được lũ cai ngục chà đạp.

Nếu để Per nói thì lựa chọn thông minh nhất kỳ thực vẫn là phải đu lên bám dính lấy người có thực quyền cao to, đẹp trai như hắn. Bây giờ đám kia không làm thế chắc bởi vẫn còn hy vọng sẽ được cứu.

Nhưng vì đã biết trước nội dung vở kịch, ánh mắt Per lại càng toát lên vẻ thương hại.

Mọi sự nguy trang thô thiển trước mặt kẻ địch đều là khiêu khích.

Còn không phải sao, bộ não của thân thể này qua một loạt phân tích thì tự động trào lên cảm giác bạo ngược và thèm khát máu tươi.

Dù cho hắn rất đồng tình với những thiếu niên này và cũng rất muốn làm người tốt, thể nhưng trước đó hắn phải là người cái đã. Đã là người ai lại không sợ chết, sợ đau. Cho nên thà “người chết còn hơn ta chết” cũng là cái lý lẽ như vậy.

Hắn không muốn bị người khác đảo lộn thuộc tính công thụ ở cái thế giới khổ ải này, hắn cũng không ham từ người cầm roi da lại biến thành người bị vọt roi.

Làm thụ rất thoải mái, đó là lừa thụ thôi. Sướng thì có sướng, nhưng đó đều là công.

Từ lúc nói chuyện với Thần, Per đã rõ ràng lắm rồi. Hạnh phúc của hắn chính là nghiêm chỉnh chấp hành tuyên ngôn “công thụ không thể đảo lộn”, nếu không thì hắn tiêu...

Bởi vậy, cái màn gặp mặt của hắn với Harula là không thể tránh, thuộc tính phúc hắc hung tàn giả dối của hắn cũng không thể bỏ. Nên biết rằng, trước kia bộ tộc của Harula đã từng bao vây, phong tỏa thành trì cũng là quê hương thứ hai của Per. Trong lúc lương thực cạn kiệt, bộ tộc đó gian xảo đề nghị dân trong thành giao Per ra dưới hình thức giao dịch tình dục. Nếu làm theo giao dịch vô nhân đạo đó, thành trì sẽ có thức ăn. Cho nên nếu bây giờ Per nhẹ tay cho lũ này, trừ khi hắn không phải là cái tên bị kích thích báo thù nữa. Hoặc là hắn muốn chuyển từ quỷ súc công sang... thánh mẫu thụ.

Ở trò chơi này, thánh mẫu thụ thực sự là trò tiêu khiển tuyệt vời của lũ S.

Cho nên, xin lỗi nhé, cứ coi như lương tâm của hắn bị chó gặm rồi.

“Tất cả, cởi quần áo ra!”

Giọng nói thiếu niên trong trẻo nhưng lạnh lùng của Per vang lên trên khoảnh đất trống trải còn bốc khói.

Đám thiếu niên, thiếu nữ đang cúi gằm mặt nhìn chằm chằm xuống đất nghe thấy thế dường như bị sét đánh trúng, tất cả đều cứng ngắc đứng yên. Vai sát vai, mặt mũi xám ngoét như tro, đôi môi họ run rẩy, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Âm thanh của Per rất uy nghiêm, ít ra thì họ cũng bắt đầu loạt xoay cởi quần áo.

Trong từng luồng gió cuốn theo vụn gỗ cuốn qua, thân thể còn chưa nẩy nở của đám thiếu niên này run lấy bầy, nhìn... khá là kích thích thú tính. Dù sao hắn cũng là biến thái trong các biến thái, đây cũng là phản ứng bình thường có gì đâu.

Nhưng cũng phải nói lại, tổ chức tâm lý của biến thái thật miễn chê. Nhìn các mảng thịt nồn nà trước mặt hắn kia, vậy mà hắn vẫn tâm không động dấy.

Đám nọ liều mạng chen chúc vào nhau hòng che khuất thân thể mình. Đôi tay cũng không đủ, nếu có thể ngồi xổm xuống, ắt hẳn họ đã ngồi xuống, mặt vùi vào đầu gối từ lâu rồi.

Nhưng bây giờ, lòng tự trọng không cho phép họ cúi đầu trước mặt kẻ thù.

Nhìn xem, trong số đó có một đứa bé được mấy thiếu niên vây quanh khá là có ngạo khí. Dưới những ánh mắt thèm thuồng, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn ngẩng cao lên không cúi không nhục như cũ. Nhưng nhìn cái thân thể mảnh đen mảnh trắng kia, Per chỉ thấy buồn cười. Hắn hất tay một cái, một quả cầu nước to vỡ ra trên đầu tù binh, đổ ập xuống ướt sũng và lạnh còng đến tận xương đứa bé đang ngẩng đầu kia.

Tóc vàng mắt đỏ, à, tốt rồi, biết ngay mi là cái tên Harula đâm ta một đao mà. Per hài lòng nhìn đám thiếu niên bị rửa sạch hiện lên vẻ tươi ngon mong nước đang run rẩy trong gió kia. Vậy thì, bây giờ làm sao mới an ủi được oán hận trong lòng Per đây?

Chậm rãi đi tới trước mặt đám thiếu niên, bộ áo giáp tím phát ra tiếng ken két chói tai theo từng bước. Mỗi khi hắn bước một bước, đám nọ lại run lên một lần.

Nhìn xem, đúng là “dâm uy” của phản diện.

Kỳ thực hắn cũng chỉ định xách cái cần xách, cái không cần vứt lại hết. Một đao kết liễu hết là cuồng sát nhân, không phải tình dục biến thái. Dù hắn vẫn thích về đằng trước hơn.

Cái việc tiếng xấu đồn xa ấy, Per cũng là bất đắc dĩ. Người xem hẳn đến trước mặt đám thiếu niên kia cũng chỉ cao hơn bọn họ một cái đầu. Thậm chí nhìn ngoại hình lúc hẳn yên lặng có khác gì họ đâu, cũng lương thiện vô hại u buồn y hệt mà.

Bắn khoản nhìn đứa bé trước mặt, Per thật buồn bực. Đều là Shota cả, cũng đều xinh đẹp đáng yêu, tại sao ta lại đau khổ bị mi chém, đến chết cũng không được chết tử tế?

Phân biệt đối xử như vậy, thảo nào Per thành biến thái. Lúc chơi trò này, hẳn vốn còn nghĩ Per là tên hâm.

Bây giờ hẳn mới nhận ra, lỗi lầm đều do thế giới này!

Quả nhiên, thay đổi của con người đều dựa vào việc thay đổi vị trí.

Càng nghĩ như vậy, tâm tình vốn không ổn định của Per càng thêm cuồng bạo. Dù bên ngoài nhìn không ra, nhưng ánh mắt hẳn ngày càng thâm trầm và không giấu được sát khí.

Harula liền cảnh giác: “Người muốn làm gì?”

Sát khí của Per cũng không vừa. Không giống sát khí đầy tức giận của thiếu niên, sát khí của Per là đã loại quanh năm chinh chiến sa trường, trải qua lễ rửa tội của máu tươi và thịt tích lũy mà thành.

Trước khi động thủ, lợi dụng áp lực vô hình áp đảo kẻ địch mới là Boss! Đương nhiên thật sự Boss không chỉ có sát khí, hẳn còn có bảo vật.

Đột nhiên, Per rút ra một cái roi mềm màu bạc từ trong hư không, nhắm ngay đầu gối của thiếu niên hung hăng quất xuống.

Thân roi mềm nhưng lại dai, vút lên còn có tiếng xé gió sắc bén. Hình tượng này ảo ảo thì có ảo ảo một chút, nhưng hiệu quả không tồi.

Harula chỉ cảm thấy toàn thân bị khí thế của đối phương ép tới không thể động đậy, đột nhiên trên đầu gối đau rát, “phập” một tiếng quỳ xuống đất, hai tay chống trên mặt đất bị một bàn chân bọc sắt nặng nghiền lên. Người bên cạnh muốn đỡ, lại bị sát khí của người trước mắt làm kinh sợ không dám đỡ nữa.

“Người phạm phải hai sai lầm.”

Thiếu niên nén nhịn cơn đau buốt, nghe thấy âm thanh trên đỉnh đầu lạnh lùng truyền đến.

“Thứ nhất, thân là tù binh sắp trở thành súng vật lại không biết cúi đầu trước người nào.”

Một áp lực ập tới trên cổ mảnh mai của thiếu niên làm y lão đảo suýt ngã sụp xuống đất. Harula cố dùng tay chống đỡ thân thể của mình, nỗ lực giữ tay phản kháng, nhưng lại bị đối phương dễ dàng chế ngự.

“Thứ hai, khi chủ nhân tới trước mặt người, người cũng không biết quỳ xuống.”

Roi da giống như mình rắn linh hoạt cuộn tròn ở một bên rồi trườn lên trên theo đầu gối của thiếu niên, thân roi thanh mảnh lạnh ngắt vất lên trên vai, cạnh tai y. Harula chỉ cảm thấy giọng nói của người trước mắt giống như đầu lưỡi rắn, nhẹ nhàng nhưng tràn đầy uy hiếp, giống như một luồng khí lạnh chạy vào trong não. Chống đỡ không nổi sự sợ hãi mà run rẩy, mỹ thiếu niên “A” lên một tiếng ngã sụp xuống.

Sự tình chưa kết thúc ở đó.

“Vậy thì, ta phải trừng phạt người thế nào đây?”

Lần đầu tiên, nỗi sợ hãi như bám chặt vào xương tủy, chỉ cần nghe giọng nói của một người cũng đủ khiến khiếp kinh hãi. Đó là bản năng sợ hãi của sinh mệnh trước kẻ mạnh.

Cũng chính là nỗi sợ này làm Harula khắc cốt ghi tâm món nợ của đêm nay.

Kể yếu chưa bao giờ cảm hận sự bé nhỏ của mình, bọn họ chỉ biết cảm hận người chà đạp lúc họ yếu ớt.

Per nhìn trong ánh mắt người dưới chân mình lóe lên sự tàn nhẫn, hài lòng nghe “Tinh” một tiếng.

Oh yeah, chỉ cần cởi quần áo, vụt cái roi mà thuộc tính quý của hẳn đã đầy 100%, đơn giản thế thôi mà!

Nhưng cao hứng không được nửa giây, mặt Per sầm xuống, bản thuộc tính không thuộc về hẳn xuất hiện.

Harula

Giới tính: Nam

Tuổi: 12

Tổng hợp thuộc tính: thụ

Ngạo kiều thụ: 89%

Hung ác thụ: 10%

...

Những cái này cũng chả làm sao, đáng nói là thuộc tính đối phương nhiều hơn hẳn một dòng chỉ số hạnh phúc... Mẹ kiếp, giá trị âm! Có làm hay không, vì sao?

Bởi vì người vừa dùng roi đánh hẳn. Thần đột nhiên mở miệng.

Chỉ thế thôi? Hóa ra người vẫn ở đây à, sao giống GM quản lý trò chơi lúc có việc không thấy mặt, lúc xảy ra việc rồi mới hiện ra giải thích thế? Chẳng phải bấy người ta sao?

Nhưng mà... hóa ra là tại cái roi.

Nhớ năm đó Per • Mortis bị vớt bỏ, bị phỉ nhổ, bị đánh đập, cuộc sống còn đói khổ lạnh lẽo, nghèo rớt mùng tơi. Về tình cảm, tất cả người yêu hẳn đều vì hẳn mà chết, tất cả người hẳn yêu cũng chẳng sống sót mống nào. Đáng lòng đến thế mà hẳn vẫn sống khỏe phây phây đó thôi.

Quả nhiên, cậu bé ạ, tố chất tâm lý của người không được tốt, không phải chất liệu làm Boss rồi. Per cảm thán trong lòng.

... Không, lẽ nào người còn chưa phát hiện sao?

Phát hiện cái gì?" Per không hiểu.

Người không phải là không có chỉ số hạnh phúc." Thần nói xong liền lấy ra một bảng thuộc tính, kéo xuống dưới cùng, một dòng chữ tiếng anh nhỏ li ti co cụm ở góc: ... Mà là cái số liệu này không hiển thị được, cho nên ta bỏ qua.

...

Đối thoại với Thần điểm tốt là mỗi thời, mỗi khắc đều có thể có phát hiện mới, mà điểm không tốt là không phải mỗi phát hiện đều là tin tốt. Nhưng thật ra lúc nói chuyện với GM quản lý thì cũng đều là tự động treo máy, cho nên việc này cũng chẳng phải để ý nhiều làm gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, Per cũng quyết định.

Thả lỏng áp chế đối với Harula, Per cúi người xuống, bàn tay bọc giáp của hẳn nhẹ nhàng đặt lên đầu gối đang chảy máu của cậu thiếu niên. Quảng sáng xanh dương lạnh lẽo trên tay Per hiện ra, mềm mại bao quanh đầu gối. Đến khi bỏ tay ra, vết thương đã được chữa lành như lúc ban đầu. Per vỗ về đầu của đối phương, dùng âm thanh hẳn cho rằng ôn hòa nhất, nhẹ nhàng hỏi Harula:

"Thế nào, đau không?"

Cảnh rất ấm áp, bầu không khí lại rất quý dị.

Tất cả mọi người bị sự dịu dàng như nước đột nhiên xuất hiện này làm ngây người, dùng vẻ mặt "hắn muốn làm gì vậy" nhìn động tác của đại ma vương Per • Mortis tàn bạo lạnh lùng trong truyền thuyết. Tất cả ngơ ngác một lúc, người phản ứng đầu tiên là Harula.

Bộp! Tay Per bị gạt phắt ra.

"Tinh" một tiếng, lần này sụ xuống không chỉ là chỉ số hạnh phúc đối phương, còn có thuộc tính công của Per.

Lại chuyện gì nữa đây?!

... Bởi vì người vừa đánh y một roi xong, lại còn hỏi y có đau hay không. Sau một lúc lâu trầm mặc, Thần mở miệng: Còn nữa, quên chưa nói với người, bị công kích cũng sẽ bị rút bớt thuộc tính.

... Người mà còn dám xuất hiện trước mặt ta, ta nhất định đánh người thành thụ! Per nghiêng răng nghiêng lợi.

Thật đáng tiếc, ta là tổng công.

Công cái đồ mờ nhà người chứ công, lão tử phải làm thế nào mới vừa S vừa làm cho hấn tăng chỉ số hạnh phúc hả?! Per ngoài mặt lạnh như tiền nhưng trong tâm thì đang khóc ròng.

Đó là vấn đề của người.

Hấn không có cách nào mới hỏi chứ! Đã như vậy...

“Vút” một tiếng, lần thứ hai roi quất trên đầu gối Harula. Da nứt thịt nát, máu chảy đầm đìa, còn thâm hơn lần trước.

“Nếu không đau, vậy thì cứ để nguyên đi.” Dù sao nhẹ nhàng với người cũng không bù được chỉ số hạnh phúc, vậy ít nhất cũng âu yếm S người để tăng chỉ số công của ta.

Nghe được lời lạnh lùng này của Boss, thủ hạ vừa rồi bị sự hòa nhã làm cho kinh sợ cũng yên lòng trở lại. Đó mới là ma vương biến thái, hung tàn của chúng ta chứ.

Mà vừa rồi những tù binh còn đang nghĩ “Người này nhìn cũng dịu dàng, không chừng còn có chút nhân tính có thể thả chúng ta ra” thì đồng loạt run lên.

Quá biến thái, quá mưa nắng thất thường!

Harula vừa miễn cưỡng đứng lên lại lần nữa bổ nhào xuống đất, lần này là đập hấn mặt xuống.

Ngẩng mặt lên, Harula chửi: “Súc sinh!”

Tuy rằng câu này trước đây chính hấn cũng từng chửi, nhưng bây giờ lại là người bị chửi, lại còn tất cả mọi người đang nhìn. Per thở dài ở trong lòng, cậu bé à, người tự chuốc khổ vào người rồi.

“Vút” một tiếng, lại một roi nữa.

“Không cần người tự giới thiệu. Làm sủng vật tất nhiên chỉ có súc sinh, người còn tự cho người là người sao?”

Lần này để ngăn đối phương nói ra điều gì nữa, Per trực tiếp quật y đến ngất đi cho xong việc. Nhìn chỉ số hạnh phúc tụt từng chút một, Per chỉ cảm thấy đường càng ngày càng dài, cửa về không biết ngày nào mở.

Thật ra... S cũng có thể sản sinh hạnh phúc.

Người để cho ta đánh một trận xem! Per sai người đem sủng vật nhốt vào lồng, còn những thiếu niên khác... Ủ thì đem thưởng, phân phát hết cho thuộc hạ.

Nếu như người bị S yêu người S hấn, vậy thì dù có S, đối với hấn cũng là một loại hạnh phúc.

... Ta bán mình không bán tâm.

Chỉ là kiến nghị, người dùng hay không thì tùy.

Per trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng cũng phải thừa nhận, hội chứng Xtốc-khôm (*) chính là lối thoát duy nhất của hấn.

Mẹ nó, mất cả nửa ngày, hóa ra bây giờ hấn không chỉ nợ lương tâm, lại còn phải bán tình cảm.

3. Chương 3: Sos3

Với tư cách là Boss, Per thật sự rất bận rộn. Trong trò chơi hoạt hình, nhân vật phản diện chẳng có việc gì cũng đi giày vò nhân vật phụ, đùa giỡn vai chính. Đó chỉ là phiên bản đã được cắt xén tinh hoa những sinh hoạt hàng ngày của nhân vật phản diện mà thôi.

Lý do cũng là vì suy nghĩ cho đại bộ phận yêu thích trò chơi hoạt hình, đã là người ai lại chửi bậy. Mọi người tranh thủ lúc rảnh rỗi tìm thú vui chứ không phải đến để xem nhân vật trò chơi ăn uống ngủ nghỉ ra làm sao.

Nhưng hằng ngày thì vẫn là hằng ngày, cho dù là nhân vật phản diện BOSS thì cũng phải sống bình thường. Thích thì stop không thích thì tua nhanh, việc đó chẳng bao giờ có.

Trên phương diện ăn uống ngủ nghỉ, Per • Mortis dù gì thì cũng là một trong sáu vị quân chủ của Đông Đại lục. Đội cái danh hiệu hoành tráng như vậy trên đầu, lãnh thổ thì mặt đông giáp biển, mặt tây lại là lãnh thổ rộng lớn bao la được thung lũng vây quanh. Trong trò chơi, Đông Đại lục thờ phụng Thần song diện Marty Elia. Bởi vậy, không biết từ lúc nào, sáu nước ở Đông Đại lục chia thành hai phe, ba quốc gia thờ phụng hắc ám và ba quốc gia thờ phụng quang minh. Để tôn lên khí chất của nhân vật phản diện, hầu hết kẻ ác đều ngụ ở cái nơi cực đông rét buốt “chó ăn đá gà ăn sỏi”, hoặc vùng đất hắc ám tận cùng khe rãnh của thâm cốc.

Nói hầu hết, là vì Per • Mortis không thuộc số đó.

Quốc gia của Per bởi vì gần biển, khí hậu bờ đông quanh năm mê người, hải sản phong phú, dãy núi phía tây vừa là bức tường phòng ngự thiên nhiên của đế quốc, lại còn thừa thãi khoáng sản ngọc thạch.

Thảo nào trong chiến dịch đánh BOSS, người đầu tiên bị tiến công chiếm đóng là mình. Khi Per tận mắt thấy vẻ giàu có đến chảy mỡ của quốc gia mình, hẳn không khỏi cảm thán.

Thật không biết thần yêu hấn hay yêu hấn đến mức muốn hấn ngóm.

Tuy vậy, dù có thế nào thì trên nguyên tắc hấn vẫn phải chết. Đời này có lẽ cũng chỉ oai phong được có lần này, thôi thì cứ nhiệt tình hưởng thụ đãi ngộ cấp đế vương đi.

Tiền bối Per đang ở thiên đường à, cảm ơn người đã xây dựng giang sơn này nhé!

Để khổ cực của người không bị lãng phí, ta sẽ thay người tận tình hưởng thụ.

Per hiện tại (giả) thường giờ chén rượu nhìn sơn hào hải vị trên đĩa, ngồi ở trong cung điện phủ kín bạch ngọc mà nghĩ vậy đó.

Mỗi ngày đều xa xỉ, sa đọa như vậy mà qua đi. Sau một thời gian dài, Per thậm chí không nghi ngờ nếu có ngày nào đó hấn cao hứng muốn gửi lời chào đến bạo quân thật kia bằng cách xây một bể bơi bằng rượu hay một khu rừng toàn bằng thịt, tổng quản cũng sẽ không nói hai lời mà khởi công.

Đây mới là cuộc sống hạnh phúc thật sự của nhà giàu đẹp trai này!

Cho nên, sự đau khổ của Per • Mortis cũng là có lý do cả. Không có vị đắng của trước kia và sau này, thì làm gì có vị ngọt của hôm nay. Người trước vắt hết sức lực trồng cây cho người sau hưởng lợi bóng mát, việc này cũng là chuyện bình thường.

Về phần tiết mục cung đấu trong truyền thuyết á, cái quái gì là người ngoài, người trong, thế lực cũ nổi dậy, từ cái lúc Per cũ với bản chất bạo lực đem quân đi giết người thì đã bị dọn sạch không còn một mống rồi.

Khi tẩy sạch sẽ tầng lớp quyền lực và xây dựng lại, Per đã từng ngồi trên ngai vàng mà nói với các bộ hạ của hấn rằng: “Nếu đã quyết định cúi người nhất quyền lợi và tài phú dưới chân ta, thì đừng để ta thấy trán các người ngẩng quá đầu gối ta. Quy phục hoặc là chết, tự chọn đi!”

Còn nhớ lúc ấy tấm hình 3D đó đẹp đến nhường nào. Vị thiếu niên áo giáp chưa cởi đứng yên tĩnh, trên nền điện, máu thành từng dòng chảy còn chưa khô. Trong ánh mắt của Per • Mortis lúc đó phản chiếu hình ảnh của tất cả mọi người, nhưng thực ra hấn không để ai vào mắt.

Lời nói của thiếu niên giống như màu máu ở đây, mang theo áp lực của sự khủng bố đè nặng trong lòng của mọi người đến mức nghẹt thở.

Lúc đó người ta nhìn hình ảnh trong trò chơi chỉ cảm thấy một thiếu niên đẹp thể mà xung quanh ngập đầy các vũng máu, bạo lực như vậy thật không ổn. Nhưng bây giờ, Per nhìn thần tử đầu cúi gằm dưới chân hấn, cảm nhận sâu sắc rằng lúc đầu hành động thị uy đó làm đúng quá đi mất! Hiện tại, dù hấn có ngồi trên

ngai vàng mọc gổ mũi hay co chân gãi sồn sột cũng chẳng ai phát hiện ra, bởi vì nào có ai dám ngẩng đầu nhìn hần. Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ cái việc làm rút chỉ số mị lực như thế, còn lâu hần mới làm.

Công tác của tiền nhiệm làm vô cùng tốt, chứng minh lần nữa rằng bạo quân không có nghĩa là thiếu năng chính trị.

Chỉ dựa vào việc huyết tẩy tầng lớp quyền lực, những người mới nhậm chức làm việc đầu vào đây, mỗi bộ phận đều được quản lý vận hành suôn sẻ, tiền nhiệm Per thật sự xứng đáng với danh hiệu thiên tài.

Cho nên, công việc cũng không có gì phiền lòng. Thứ hiện đang khiến Per đau đầu là...

“Điện hạ, không xong rồi!” Rầm một tiếng, cửa lớn bị bật tung ra.

Rắc tiếng nữa, tay vịn của ngai vàng bị bóp nát.

Tất cả mọi người đang quỳ trên mặt đất lập tức rùng mình một cái, trong lòng đồng loạt than khóc “lại nữa rồi”.

Bố khỉ! Đúng giờ còn hơn chu kỳ kinh nguyệt! Tên khốn nào quên nói cho hần là thụ còn có thuộc tính kinh nguyệt? Không, cái tần suất một ngày báo ba lần này vượt xa lác xa lơ rồi!

Per sầm mặt xuống, hỏi: “Lại có chuyện gì?”

“Harula đại nhân... Harula đại nhân...” Bộ dạng đối phương vẻ mặt khiếp đảm nhưng không thể không nói.

“Khóc lóc, đòi tự tử, tuyệt thực hay không chịu tiếp thu điều giáo?”

Gần đây, Per đối với cái việc “hàng ngày” tần suất càng lúc càng cao này mất dần sự kiên nhẫn, giọng điệu tất nhiên cũng không thể dễ chịu.

Ngày nào đó hần khó chịu, nhất định sẽ thừa cơn tức giận mà chém chết cái tên thụ kia cho rồi!

Người xác định? Giọng Thần đột ngột vang lên.

Harula mà chết, hần cũng xác định là tiêu tùng theo...

Cho nên, Ta không xác định...

Vậy là tốt rồi.

“Có việc gì thì nói, không nói thì sau này khỏi cần nói nữa.” Per nhả nài đối phó Harula, nhưng không có nghĩa là hần phải nhả nài với nhân vật phụ vô danh.

“Harula đại nhân bị kiếm xuyên qua tim, lúc này đang nguy hiểm đến tính mạng.” Đối phương rùng mình một cái, vội mở miệng.

“Cái gì?!”

Mẹ kiếp, vận đỏ nào thế này?!

Sợ cái gì là đến cái đó, chỉ số vận may của hần không phải là E đó chứ?

Sự tình liên quan đến tính mạng, Per phản ứng cực nhanh. Hần đứng dậy nhanh như chớp, chỉ kịp vút lại một câu “tất cả lui đi” rồi băng đi với tốc độ mắt thường đều theo không kịp.

Các thần tử ngẩng đầu nhìn phía xa chỉ còn thấy lơ mơ bóng lưng liền đưa mắt nhìn nhau, nét mặt vô cùng cổ quái.

Lại là cái tên Harula này, xem ra nhà vua rất quan tâm đến hần.

Nghĩ tới đây, tất cả không hện mà cùng thở phào một hơi ở trong lòng.

Có người để quan tâm là tốt rồi. Có quan tâm tức là có nhược điểm.

Còn quan tâm gì đó là minh chứng nhân tính còn tồn tại.

Người vẫn còn có gì đó để quyến luyến với thế gian thì hành động cũng sẽ còn đường rút.

Vua của bọn họ cho tới nay đều vô cùng tàn nhẫn.

Giết thân tộc, thảm sát cừu nhân, tay giơ đao chém, ngay cả nét mặt cũng thờ ơ.

Như đối tượng chém giết kia không phải là người, mà là súc sinh.

Cái ánh mắt coi người như giun để làm cho họ kinh hãi, lo lắng đến một lúc nào đó, cánh tay của Vua sẽ đột nhiên hạ xuống đầu mình.

Hơn nữa, nhìn thiếu niên bình thường dù thái sơn đổ trước mặt vẫn bình chân như vại, nay lại thất kinh làm họ cảm thấy sảng khoái.

Tất cả mọi người nghĩ Vua như vậy rất tốt, vẫn có tính người, lại còn... đáng yêu lạ?

Sự thực chứng minh, hiểu lầm đều là tốt đẹp.

Trong lúc không biết chân tướng, Per đã vô ý đạt được hảo cảm của các nhân vật qua đường XYZ.

Đương nhiên, có biết thì hẳn cũng chẳng quan tâm.

Hảo cảm của mấy đại thúc thì có tác dụng quỷ gì? Mấu chốt là bọn thụ kia kìa!

Tuy cùng là nam nhân, nhưng hẳn thật không hiểu cấu tạo não của thụ là gì.

Ăn cơm của hắn, ngủ giường cũng của hắn luôn. Vậy mà làm như thiên hạ là đệ nhất thụ vậy!

Cái tên thụ đó thản nhiên hưởng thụ áo gấm, sơn hào hải vị như đúng rồi. Nhưng lại đồng thời khinh bỉ biểu thị rằng “mi làm những thứ này chẳng qua muốn ta làm nô lệ, ta còn lâu mới khuất phục trước viên đạn bọc đường kia”.

Khinh bỉ cái đệ ma ma! Mi giỏi thì mi bụng rỗng chạy trần truồng đi!

Ôn hòa đến thế này thì đúng là không phải tác phong của Đại Ma vương. Coi cái ánh mắt người bên cạnh nhìn hắn như nhìn quái vật xem, cứ như là hắn làm việc gì kỳ quái lắm vậy.

Bọn người tưởng ta muốn sao? Per hận không thể che mặt vừa chạy vừa khóc. Hắn dễ dàng lắm hay sao? Nhìn chỉ số hạnh phúc rơi rụng từng đợt, hắn cũng sắp nứt vỡ loảng xoảng rồi.

Cương quyết ném cái tên này vào chỗ lỗ sủng vật cho rồi, khuất mắt trông coi. Vốn tưởng y sẽ bột phóng túng lại, ai dè y vẫn không sửa cái bộ dạng cao ngạo kia, thích gì làm nấy.

Làm loạn ở khu dạy bảo sủng vật, liên lụy tất cả mọi người chịu xử phạt, cuối cùng lại còn quăng một câu “đều là lỗi của Per • Mortis”.

Nhưng trong lòng bọn sủng vật, Per • Mortis rất được ngưỡng mộ. Thêm nữa, dù có thật là lỗi của Per thì cũng chẳng ai dám nói gì.

Đám người này còn có thể sống sót đều là do Per cho phép. Muốn bọn họ chết, chẳng qua là một cái gạt đầu của hắn mà thôi.

Khi tính mạng của một người bị người khác nắm trong tay một thời gian dài, họ sẽ cảm thấy mạng đã không còn thuộc về mình nữa.

Hỉ nộ của Per là then chốt giúp bọn họ có thể sống sót hay không. Tất cả đều khát vọng Vua yêu thích và quan tâm. Bất kỳ cái gì tước đoạt đi sự quan tâm này, làm cho bản thân bị Vua ghét bỏ đều là kẻ địch.

Thậm chí ngay cả khi Per trước kia có thói quen mỗi khi tâm tình không tốt đều vung roi, đều bị bọn họ cho rằng, có thể nhận đòn roi của Vua là một kiểu ưu đãi, một loại tình thú.

Sự thực chứng minh, biến thái có thực lực thì gọi là tình thú, biến thái mà không có thực lực chỉ là biến thái mà thôi.

Trước khi Harula xuất hiện, tuy mọi người tranh giành, nhưng đều hiểu rằng, Vua không thích bất kỳ một ai trong bọn họ.

Tựa hồ chỉ cần là người, Vua đều không thích.

Nhưng sự xuất hiện của Harula đã thay đổi tất cả. Vua không để y ở trong khu điều giáo của sủng vật, mà lại ở nơi gần với cung điện.

Hơn nữa, Vua cũng không bắt y học giáo trình điều giáo bắt buộc của sủng vật.

Tất cả mọi người đang chú ý Harula, mà Harula hoàn toàn không biết.

Điều làm các sủng vật khác khó có thể chịu được nhất chính là Vua trở nên ít xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cuộc sống của bọn họ không bằng trước kia, bọn họ thậm chí cảm giác cuộc sống của mình mất đi trọng tâm để dựa vào.

May mà cái tên Harula không biết tốt xấu kia cuối cùng cũng bị Vua vứt vào nơi ở của sủng vật.

Tất cả sủng vật đều cảm thấy may mắn. Chỉ cần Vua của bọn họ vẫn coi người như giun dế thì bọn họ vẫn còn cơ hội.

Hoặc là duy trì nguyên trạng cũng tốt, bọn họ không hi vọng có người chiếm được vị trí trong lòng Per.

Vua của bọn họ từ khi sinh ra đã ở trên tất thấy chúng sinh.

Đây là cách nghĩ đã ăn sâu vào trong lòng của bọn họ.

Cho nên, khi Vua ưu đãi Harula, các sủng vật chỉ là đổ kị y.

Nhưng các sủng vật thấy Harula đối với Vua không những không kính trọng lại còn khinh thường, bọn họ là thật sự đau lòng.

Nếu như Vua mà bọn họ vẫn coi trọng mà tên kia còn chẳng thèm ngó tới, vậy trong lòng Vua, lũ người bé nhỏ như họ không phải càng thêm tệ, càng hèn mọn sao?

Đổ kị xuất phát từ tự ti, tự ti sản sinh căm hận.

Bị vạ lây chỉ là cái cớ để công khai bài xích Harula.

Tất cả mọi người muốn cho cái tên sủng vật mới không biết tốt xấu này một bài học.

Cổ ý trét thuốc kích thích dạ dày lên vật bằng ngọc để điều giáo lỗ hậu.

Vốn tưởng Vua vội đến đây là vì lo lắng, tất cả mọi người đều sợ muốn chết.

Kết quả, khoe miệng Vua chỉ giật giật một chút, nói: “Sủng vật phải có bộ dạng của sủng vật.”

Vua nhìn quanh một vòng, bức những ánh mắt đang len lén nhìn sợ hãi thu lại.

Không ai đoán được tâm tư của hắn.

Những việc nhỏ nhặt này, Vua từ đầu tới cuối cũng không có động tĩnh gì.

Rất cục có mấy người không nhận được mà ra tay.

Per chạy tới thì thấy Harula vẫn đang bị treo trên kệ điều giáo. Cảnh máu chảy đầy đất làm tim Per thất lại. Kệ điều giáo thực chất là một cái giá để vũ khí, bên trên có roi, chùy và cả nhuyễn kiếm.

Vật đâm vào tim Harula là một thanh kiếm, lưỡi kiếm xuyên từ lồng ngực phải, máu vẫn còn theo chuôi kiếm chảy tí tách.

“Trị liệu sư đâu?!” Per phi như bay đến gần, sau khi xác định vẫn còn hơi thở, liền gầm lên.

Nhanh chóng lấy ra ma tinh thạch, Per hết sức chăm chú truyền sức mạnh vào tay phải, cố gắng ngăn dòng máu đang chảy không ngừng từ vết thương.

Người chung quanh bị tiếng gầm kia làm cho giật nảy người, có người tỉnh trí lại chạy đi tìm trị liệu sư.

Các sủng vật chưa từng thấy Vua hoảng hốt như vậy liền thất kinh. Họ bắt đầu hoảng sợ, nhưng sau đó, cảm thấy chua xót.

Bọn họ bỗng nhiên có chút hâm mộ Harula vẫn còn đang sống chết không rõ kia.

Mồ hôi trên trán Per túa ra. Hắn có thể chữa trị vết thương nhỏ, nhưng vết thương lớn thế này, đối với bản thân thuộc hệ hắc ám như Per • Mortis thật bất lực. Ai ngờ rằng một người tới bây giờ chỉ biết giết mà không biết cứu người như Per lại cần thuật chữa trị cơ chứ. Có lẽ Per trước kia không cần, nhưng Per hiện tại thì cần.

Mẹ kiếp, người ngàn vạn lần đừng chết! Người chết ta sống thế nào được?! Đờ mờ, sống dở chết dở cũng được! Miễn là không Play kiểu trối buộc là ta ok!

Đây mới là tâm lý thật sự của Per • Mortis.

Cho nên vẫn thường nói, không biết gì thật tốt.

4. Chương 4: Sos4

Cả trái tim đã bị xuyên qua, trừ việc thay tim ra thì không thể nào sống nổi. Trị liệu sư chuyên dụng của cung đình sau khi xem xét tỉ mỉ đã đưa kết luận như vậy.

Vấn đề hiện tại là có kỹ thuật, nhưng không có trái tim thích hợp.

Per nghe xong thì tỏa ra sát khí ngập tràn. Hắn chưa kịp nói ra câu kiểu như “Y mà chết thì mi cũng xuống mồ luôn đi” thì đối phương đã thức thời lập tức quỳ xuống nơm nớp lo sợ.

“Còn có biện pháp.” Trị liệu sư liếc nhìn sủng vật đứng ở phía sau Per, sợ sệt nói.

“Nếu như... Có trái tim của Sirens thì có thể cứu y. Người ăn thịt Sirens chẳng những có thể trường sinh bất lão, còn có thể ở dưới nước như cá.”

Ồ, đạo cụ thăng cấp điển hình đây mà. Bỏ máu bỏ mana lại còn gia tăng thêm kỹ năng lặn biển.

“Ở nơi nào có thể lấy được Sirens?”

“Điện hạ, trong sủng vật của Ngài có bộ tộc Sirens.”

Per nghe vậy liền sửng sốt. Hắn tưởng rằng Sirens là một loại động vật, không nghĩ rằng đó là... người.

“Ai thuộc bộ tộc Sirens?” Do hiếu kỳ, Per quay đầu lại hỏi đám sủng vật đang đứng bất động kia một câu.

Nào ngờ, các sủng vật phía sau vừa nghe xong câu hỏi của hắn, nét mặt đều lộ ra vẻ đau buồn phần nộ, tủi thân giống như chó con bị chủ nhân vứt bỏ.

Tất cả mọi người trầm mặc, không ai chủ động thừa nhận, cũng không có ai đẩy đưa bé thuộc bộ tộc Sirens ra khỏi hàng ngũ.

Vết thương của Harula tạm thời ngưng chảy máu, nhưng ánh mắt các sủng vật nhìn y với vẻ hận y không lập tức chết ngay đi.

Không ai đáp lời, Per nhướng mày. Cho tới nay, hắn đều nghĩ nếu không phải là là đối tượng cần đối phó thì hắn không cần quá hà khắc đối với mấy sủng vật này làm gì. Hắn cũng không phải kẻ yêu thích quát roi như tên tiền nhiệm kia, cho nên từ lúc hắn trở lại hoàng cung đã hạ lệnh các sủng vật không có việc gì không cần phải cứ lắc lư trước mặt hắn nữa. Đơn giản là hắn không hi vọng phải làm một số việc rắc rối khác để giữ vững hình tượng.

Thế nhưng hình như ôn hòa quá mức cũng không nên. Chỉ ít nếu như là tên tiền nhiệm cuồng bạo lực kia, không ai dám trầm mặc như hiện tại.

Nghĩ tới đây, Per sầm mặt xuống. Nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng, một thiếu niên với mái tóc dài màu thủy ngân từ trong đám người bước ra.

Thiếu niên có làn da trắng như tuyết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là đôi mắt to, màu xanh óng ánh như nước biển của tròng mắt mĩ lệ dị thường. Per chú ý tới hai tay và hai bên hông của cậu bé được nối bằng một màng màu da bóng bẩy và gần như trong suốt. Vẻ đẹp phiêu dật này chỉ cần nhìn cũng biết không phải người bình thường. Vậy có lẽ đây chính là một thiếu niên của tộc Sirens.

Per trầm mặc đánh giá thiếu niên.

Thiếu niên của bộ tộc Sirens đi tới trước mặt Per • Mortis, đột nhiên lộ ra một nụ cười dịu dàng với Per.

“Cái người tên Harula này... rất quan trọng với Mortis đại nhân sao?”

“... Quan trọng.” Mạng sống dính chặt vào nhau lại chẳng quan trọng.

Thiếu niên của tộc Sirens cúi đầu, lông mi trên đôi mắt tuyệt đẹp rũ xuống, không nói lời nào một lúc lâu. Sau đó, cậu nói tiếp theo thốt ra không liên quan gì câu trước khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Y nói: “Mortis đại nhân, ta có thể... ôm ngài một chút không?”

“...”

Cậu bé, chuyện gì nữa đây?

“Chỉ một chút chút cũng đủ rồi. Ta chỉ là muốn ôm ngài một cái thôi.” Đôi mắt như nước của thiếu niên tuần tú kia khẽ lấp lánh, nụ cười vẫn dịu dàng như trước. Lần này nói xong, không đợi Per phản ứng, y liền nhào lên, ôm thật chặt eo lưng của Per, dường như sợ Per sẽ ghét bỏ mà xô ra.

Khi phát hiện Per đứng yên tại chỗ không động đậy gì, trong lòng của thiếu niên vừa ngạc nhiên lại có chút kích động. Sau đó, y vô cùng quyến luyến mà vùi đầu vào ngực người chưa bao giờ nhìn đến y, hơi hơi rụt rè cọ cọ.

Per cả người cứng đờ, não bộ chết máy. Hắn dám khẳng định nếu như thiếu niên có một chút khác thường nào, bản năng thân thể hắn tuyệt đối sẽ đánh bay y trong vòng 0.0001 giây. Nhưng thiếu niên này một chút động tác dư thừa cũng không có, chỉ ôm thật chặt hắn. Tư thế ấm áp hạnh phúc đến như vậy làm Per hoàn toàn không biết nên ứng phó kiểu gì. Hắn không phải là BOSS sao? Hắn không phải là tên mà quỷ thần cũng phải chán ghét vứt bỏ, cái tên BOSS tàn bạo khát máu sao? Chuyện gì xảy ra thế này?

Sau một lúc choáng váng, Per đã hiểu tâm tư của thiếu niên này. Nhưng như vậy càng làm cho hắn thêm hoảng loạn.

Hắn không biết nên làm sao để đáp lại thiếu niên.

Nếu như là Per • Mortis trước kia, thiếu niên đã biến thành một xác chết từ lâu rồi. Per sẽ không cho phép sủng vật được có hành động không kiêng nể gì như vậy. Bất kể là xuất phát từ mục đích gì đều không được.

Per cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng ngực của hắn, chẳng biết tại sao trong lòng sinh ra một chút thương hại. Nhưng hắn vẫn không gờ tay ôm lại thiếu niên dù chỉ một chút.

Thiếu niên cũng không ôm bao lâu thì đã nhanh chóng rời lỏng tay. Thiếu niên tộc Sirens đi tới trước mặt Harula, trị liệu sư liền cẩn thận nâng Harula dậy. Per nhìn thiếu niên gờ tay nắm chặt chuôi kiếm, sau đó tay dùng một lát.

Trong nháy mắt đó, Per như cảm thấy thiếu niên sẽ cầm kiếm đâm vào sâu hơn, thậm chí dùng thanh kiếm đó hung hăng băm vằm thân thể của Harula, xé nát cái cơ thể đang hấp hối bên bờ vực tử vong đó. Nhưng đối phương chỉ dùng sức rút thân kiếm ra. Mất đi sự ngăn trở của thân kiếm, máu của Harula lập tức chảy ra thành dòng, phun suốt đầm trên người thiếu niên.

Thiếu niên nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Harula lên, dịu dàng như nước nhìn sắc mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc nào kia. Người không biết có khi còn cho là bọn họ là một đôi yêu nhau sâu nặng. Nhưng miệng thiếu niên Sirens thốt ra lời nói lại không hề có chút yêu đương gì giữa tình nhân hết, thậm chí còn rất ác độc.

“Người có được trái tim của ta, ăn thịt của ta để kéo dài tính mạng của người. Nhưng người cũng phải vì thế mà trả giá, chỉ có như thế mới công bằng.”

Giọng nói lạnh như băng thốt từ khuôn mặt bình tĩnh của thiếu niên làm cho mọi người phát run vì sợ hãi. Máu đỏ đổ đến nhức mắt dính trên cổ, đôi tay và cả khuôn mặt dịu dàng kia.

Per lo lắng bước về phía trước một bước.

Thiếu niên Sirens ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Per cười trấn an. Per bỗng nhiên thấy tim phát lạnh. Thiếu niên quay đầu lại nhìn Harula đã mất đi ý thức tiếp tục nói: “Vậy thì nguyên rửa người sẽ trở nên giống như ta, vĩnh viễn không bao giờ có được tình yêu thật sự của người người yêu.”

Nói xong, trước mặt mọi người xuất hiện một hình ảnh kinh hãi tự móc tim ra khỏi lồng ngực. Hiệu quả kích thích khinh khủng đến nỗi trị liệu sợ đến mức choáng váng, hoàn toàn quên mất mình nên làm những gì.

Trước khi cánh tay thiếu niên nâng trái tim mình mềm nhũn rơi xuống, Per ôm lấy thân thể y. Cảm giác khi tiếp xúc không mềm mại mà vô cùng kỳ lạ, giống như tất cả trọng lượng đều tập trung trên trái tim đó vậy. Còn dư lại đây dường như chỉ còn một cái xác rỗng.

Lạnh lùng liếc xéo trị liệu sư còn đang đứng ì bất động, đối phương lập tức tay chân lạnh lẽo rút ra dao phẫu thuật. Per đứng đó nhìn trị liệu sư hành động, trong tay của hắn vẫn còn một xác người đang chết từ từ. Hắn không gọi người cứu chữa, cũng không sai người vứt bỏ thi thể này đi. Thực tế là hắn còn không dám cúi đầu nhìn một lần, nhưng hắn không muốn buông tay ra. Không biết đứng bao lâu, máu dính từ thi thể thiếu niên bắt đầu khô dần, lạnh dần, Harula rốt cục cũng yếu ớt mở mắt, Per thở nhẹ một hơi.

Harula mở mắt ra. Y đã tưởng y sẽ thấy địa ngục, vậy mà thứ đầu tiên lọt vào mắt y là bộ dạng như trút được gánh nặng của cái tên đã giết tộc nhân y, cướp đi tôn nghiêm của y, đẩy y thành súc vật.

Trong một thoáng qua, y thấy thế giới này dường như không thật.

Sau khi ngẩng ra trong khoảnh khắc, cảm giác mãnh liệt đau khổ và khinh thường hiện lên trong lòng y, và còn một tia cảm xúc vô danh mà chính y cũng không rõ.

Để không cho người nọ phát hiện, y cố tình nhếch lên một nụ cười cay nghiệt, dùng giọng nói yếu ớt để khiêu khích: “Thực là xin lỗi, chết không nổi.”

Người nọ không lãnh đạm nhìn hắn như mọi khi, cũng không bình tĩnh nói ra hình phạt mà y sắp phải chịu đựng.

Nghênh tiếp Harula là một cái tát chất chứa mà y không ngờ.

Bàn tay kia dùng sức đến nỗi dù cho khuôn mặt Harula đang tái nhợt cũng bị đánh đến mức sưng đỏ lên.

Per • Mortis trong cơn giận dữ giơ tay giáng xuống cho Harula một cái tát, lạnh lùng nhìn cái tên thiếu niên ngu muội mà hắn bắt buộc phải buộc chặt mạng hai người vào với nhau này, sau đó lặng im không nói gì nữa. Per thật sự lo rằng mình sẽ nhịn không nổi mà chém chết thằng bé này cho rồi. Ôm chặt thi thể trong lòng, Per xoay người, ném lại một câu “chữa lành cho nó” rồi bỏ đi, áo bào vạch một đường cong dứt khoát trong không trung.

Các súc vật đứng tại chỗ thấy chủ nhân không phạt bất cứ ai mà đã rời đi thì cảm thấy lạ lùng, nhưng cũng dần dần tản ra.

Harula nhìn bóng lưng của Per mới chợt phát hiện trên tay đối phương hình như còn có một người nào đó. Ngắm lại đối phương trong cơn giận dữ nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn lạnh lẽo như băng, không hiểu sao trái tim hắn có chút đau nhức.

Per đem thi thể trong tay giao cho tổng quản, bình tĩnh sai người đem thi thể thả về biển.

Không biết nhân ngư gặp nước có phải sẽ biến thành bong bóng thật không? Per dựa vào bồn tắm lộ thiên, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Thế nào, thương tâm à?

Per nghĩ hắn đã quen với cái kiểu bật ra khung chat mọi nơi mọi lúc này rồi.

Thương tâm cái rắm! Ta còn đáng thương hơn hắn! Per hớp một ngụm rượu nhỏ, nhẹ nhàng lắc ly rượu trên nền nước đang phản chiếu ánh sao khắp bầu trời.

Y dù sao chết cũng có ý nghĩa. Chỉ ít là y nghĩ y chết thì cũng đạt được cái gì đó. Còn ta thì sao? Có lẽ đến lúc ta chết cũng chẳng hiểu vì sao mình ngổm. Cái nhiệm vụ không có manh mối này, lại trong một thế giới quỷ dị đến thế, mạng thập tử nhất sinh là hẳn thì đúng hơn.

Nhân vật phản diện đều như vậy, người thoải mái hơn đi. Thần an ủi.

Ồ, ta cũng cho là như vậy. Cho nên, ta quyết định, đã là nhân vật phản diện thì càng phải lòng lang dạ sói hơn nữa.

... Cũng đúng. Nhân lúc còn đang sống thì phải liều mạng mà hoang phí thôi. Giọng điệu của Thần hiện rõ sự trào phúng không đồng tình.

Nghe người nói như vậy, ta trái lại càng không muốn chết thì phải làm sao? Đôi mắt nhuốm men say của Per nhìn vào hồ nước li ti ánh sao. Hẳn cảm thấy như thật nhiều tinh tú bay trước mắt, đột nhiên trong lồng ngực hào sảng vô cùng: Không phải nói tai họa sống ngàn năm hay sao? Ta cứ làm một tên ngàn năm tai họa thì thế nào?

Thật là hào khí ngút trời. Vậy thì chúc người trở thành tai họa.

... Có lẽ nếu là Per • Mortis của lúc trước chắc chắn sẽ không thảm hại như ta bây giờ. Per đương nhiên nghe ra trong giọng nói trào phúng của đối phương, sờ sờ mũi rồi nói có chút ngưỡng ngùng.

Nếu là Per • Mortis lúc trước, hẳn sẽ nắm tất cả trong tay, sau đó tính toán hoàn hảo, thận trọng từng bước một thẳng đến mục tiêu của chính mình. Như vậy sẽ không bao giờ để mình phải hối hận. Thần nhàn nhạt nói.

Nghe giọng điệu người thì hiểu rõ hẳn lắm mà.

...

Thế nào? Lại lặn mất rồi à? Đừng mà, ta nói gì chọc trúng điểm nhạy cảm của người rồi sao? Nói ra cho anh em cùng sướng một chút xem nào! Per không sợ chết đùa cợt. Hẳn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không có đối tượng nào, mà cái khung chat này lại vừa vặn phù hợp.

Người so với hẳn hả? Kém xa. Đối phương không thèm đếm xỉa đến câu đùa giỡn của hẳn, chỉ nói một câu khinh thường. Per biết “hẳn” trong câu nói của đối phương là BOSS thật.

Nhún nhún vai, Per cũng chẳng để ý: Ta dù gì cũng là một gamer chuyên nghiệp, sách lược phá đảo viết không ít, lập trình trò chơi cũng có mấy trò. Dù không bằng BOSS thì cũng dùng thân phận BOSS thọt mấy con quái nhỏ cũng ok vậy. Người cứ chờ mà xem. Việc hôm nay sẽ không xảy ra nữa đâu.

Kỳ thực Per đã sâu sắc kiểm điểm rồi. Hẳn phát hiện, đôi khi mềm lòng cũng không phải là nhân từ với người khác. Có những người không hề cần sự nhân từ của người. Khi họ cần cái thứ mà người không thể cho thì sự lạnh lùng và tàn khốc mới thật sự là nhân từ. Giống như sủng vật và chủ nhân, khoảng cách giữa hai thân phận này quyết định sẽ không thể có tình yêu giữa họ.

Con người tại sao lại thích đem người khác nuôi như súc vật?

Bởi vì súc sinh thẳng thắn, trung thành hơn người, cũng chân thành đối với dục vọng của mình hơn con người.

Con người thích sự thẳng thắn của súc sinh, yêu thích trung thành được sự khống chế đó đem lại, hưởng thụ sự phóng túng không kiêng nể gì cả mà sự sa ngã mang lại.

Dạng người yêu thích quan hệ này thường là loại không có được hạnh phúc trong quan hệ yêu đương bình thường.

Xtóc-khôm không phải là tình yêu, cũng không phải hạnh phúc. Ghìm chặt cổ đối phương, một người vĩnh viễn bị chà đạp nằm dưới chân người kia, đó vĩnh viễn không bao giờ là đại diện cho hạnh phúc.

Vậy thì nếu hẳn đem đến tuyệt vọng, rồi người khác lại mang đến hi vọng, thì họ có được hạnh phúc hay không? Giống như Per • Mortis trong kịch bản gốc đã từng làm vậy.

Một cái ý niệm đột nhiên hiện ra trong đầu, có lẽ vốn Per • Mortis cố ý để tất cả mọi người hận hẳn.

Hắn lập tức lắc lắc đầu, thấy cái suy đoán này khá là lệch lạc...

Quyết tâm thành nhân vật phản diện, sau đó lại bị người khác đẩy ngã cái gì gì đó, thật sự quá thiếu i-ốt, quá máu chó. Hắn thực sự không tưởng tượng nổi.

Nhưng, không phải việc này có nghĩa là hắn cũng có thể thử sao? Dù sao đây cũng là trò chơi cho nữ. Tuyến đường đau khổ kêu gọi mũi lòng chắc cũng thực hành được.

Per thử hỏi ở trong đầu, nhưng Thần không trả lời nữa.

Nếu quả thật có thể như vậy thì quá tốt. Không cần giả bộ yêu thích người mà hắn không thương, cũng không cần giả tình giả ý làm ra vẻ ôn hòa, chỉ cần an phận diễn đúng vai BOSS của hắn là xong.

Hắn bó tay với cái loại ngoạn kiều nữ vương thụ này rồi, vứt ra làm hại xã hội là tốt nhất.

Chỉ mong có chính nghĩa sứ giả hoặc thí chủ lương thiện nào đó đi ngang qua nhìn thấy yêu nghiệt này mà thu phục cho rồi. Per chân thành cầu khẩn như vậy.

5. Chương 5: Sos 5

Sau khi được chứng kiến hiện trường một màn tanh máu dùng tay khoét tim ra khỏi lồng ngực, Per nhận ra được một vấn đề nghiêm trọng: Hắn quả thật quá nhân từ! Cứ như vậy sẽ hỏng mất! Ở cái thế giới khắp nơi đều là quỷ súc, nam nữ đều chạy đi play đam mỹ, bách hợp này, bất kỳ sự mềm lòng nào cũng là sự tàn nhẫn đối với chính bản thân mình. Nếu phải chịu sự dày vò của lương tâm, bị coi là lương tâm đã bị chó tha mất rồi, vậy thì chó tha đi thật càng tốt. Mồm mép lão luyện chỉ nói suông, đến thời khắc máu chốt lại không cứng lòng được, coi chừng đến lúc chết cũng chẳng biết tại sao chết.

Bởi vậy, để trở lại thế giới thực, vì tương lai tốt đẹp phía trước, hắn phải nghiêm túc học tập và quán triệt con đường thành quỷ súc! Hắn phải trở thành cái tên Đại ma vương người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ kinh! Phải để cho tất cả mọi người nghĩ rằng chỉ cần thoát khỏi móng vuốt ác quỷ của hắn, cuộc sống hạnh phúc mới được bắt đầu!

Vì những mục đích trên, hiện giờ cái việc hắn đang ưu tiên suy xét là: Dùng biện pháp nào mới có thể giày vò chết người bây giờ, người yêu của ta?

Không sai, nhìn cho rõ vào, là yêu cơ đấy! Qua một phen cân nhắc, Per rút cuộc cũng tỉnh ngộ: Bất luận là quất roi hay luân phiên XXX, bất kể là ngược thân hay ngược tâm, đó đều là tình yêu vô cùng sâu sắc của tiền nhiệm! Nếu không thì tên đó cứ ngựa tay giày vò người khác làm cái quái gì? Người tưởng hắn không mệt chán?

Per hiện tại bày tỏ rằng, suốt ngày cứ phải đổi hết hình nộm đến thức kia dần vật bọn sủng vật cũng rất phiền phức.

Vừa phải lo lắng làm sao không nhỡ tay làm sủng vật chết, lại vừa phải nghĩ làm sao cho y sống không bằng chết. Khổ ơi là khổ, có phải không?! Thật quá là lao tâm khổ tứ, hao tổn trí óc mà! Ngoại trừ lý do là yêu ra, còn có cái gì có thể khiến người ta siêng năng, cần mẫn, làm không biết mệt mà giày vò người khác như thế.

Dù hận thế nào đi chăng nữa, ném cho bọn thủ hạ hành hạ cũng được rồi, cần gì phải tự mình ra tay, mệt người lại mệt óc. Hơn nữa, trừ việc Harula và Per có thâm cừu đại hận ra, những người khác chẳng có liên quan gì hết.

Mà trước nay Per đối đãi kẻ thù, xưa nay không nói hai lời bao giờ, đều là chém trước tính sau.

Vì sao cùng là kẻ thù, cái tên thiếu niên dở người như Harula lại được hắn giữ lại lâu thế? Lẽ nào để đảm bảo nội dung kịch bản, thỉnh thoảng cũng phải cho Per • Mortis chập mạch một chút hay sao?

Dùng cái lời mà hủ nữ vẫn nói, ngược tức là yêu đó, không ngược mới là không yêu.

Per càng phân tích càng thấy đúng, thử ngẫm lại năm người đáng thương có liên quan đến Per mà xem.

Năm người này, ngoại trừ Harula đang nằm trong tay bị hấn hành, một người nữa là thủ hạ đang ở biên cương mà hấn chưa kịp mó tới – Osi Nash, còn có thần quan Hiebert Leen – đại diện cho tình yêu và chính nghĩa. Hai người còn lại đều là nhân vật lớn. Một là Boss cùng cấp hệ quang minh Albert Corrientes bên đối địch, một là Boss cùng cấp Cronus bên phe mình.

Nhìn qua như vậy, Per phát hiện, hấn thực sự sẽ đắc tội cả hai bên. Thảo nào! Nếu hấn vẫn không chịu vào địa ngục, thì còn ai vào nữa?

Nói tiếp, năm người này thực chất đại diện cho tinh thần và phẩm chất mà tiền nhiệm Per mơ ước. Harula của hiện tại chính xác là Per • Mortis của quá khứ, mang sự kiên cường và bất phục, nỗ lực sinh tồn. Bộ hạ Osi Nash đại diện cho sự tin tưởng và trung thành tuyệt đối, thần quan Hiebert Leen là tình yêu tràn ngập thiện ý và lòng bao dung vô tận, Albert Corrientes và Cronus tượng trưng cho hai loại tín ngưỡng và mưu cầu thuần túy nhất.

Mà tiền nhiệm vừa đúng thiếu những thứ đó, sự kiên trì và kiên cường đã mất đi ý nghĩa kể từ khi hấn trở thành hai bàn tay trắng. Hấn không tin bất cứ kẻ nào cũng không ban phát cho bất kỳ ai cơ hội tin tưởng hấn. Còn về tình yêu và chính nghĩa ư? Nó là cái quái gì? Ăn được không?

Mưu cầu cái gì gì đó, thân là Đại Ma Vương, tính cách của tiền nhiệm là cứ thấy ai có hy vọng là nghĩ cách hủy hoại, muốn chà đạp. Bất kể thế giới quang minh hay hắc ám cũng vậy, hấn chỉ muốn nghiền nát hết thấy. Chỉ có nhìn đám người kia quần quai khóc than dưới chân mới khiến hấn vui vẻ tự đáy lòng. Nếu thật sự bọn họ mất đi những phẩm chất kia, Per • Mortis sẽ chỉ cảm thấy đó là một lũ đần độn và vô vị.

Không phải có người từng nói, không chiếm được mới là tốt nhất sao? Bởi vì không chiếm được, cho nên mới thêm muốn, mới ước mơ và yêu thích. Nhưng luôn luôn không chiếm được, lại không chỉ đơn giản là yêu thích không thôi. Sự thật chứng minh rằng, con người còn có thể thành biến thái.

Per tổng kết: Chẹp! Chẳng phải cầu mà không được, là cái khổ tận cùng hay sao? Đây chắc chắn đến 80% là cái lý lẽ của thím hủ nào đó viết văn lại bung lụa rồi.

Vấn đề phân tích rõ ràng rồi, nhưng cụ thể là giải quyết như thế nào? Đem toàn bộ nhân vật hành tới sống dở chết dở rồi để họ thấy hi vọng, biện pháp này chỉ hợp với ba người cấp bậc thấp hơn mình.

Còn hai Boss cùng cấp bậc, phải làm sao đây? Cũng may họ cách khá xa, tạm thời không đáng lo lắng. Như vậy, trung khuyến và thần quan thánh mẫu tạm thời gác sang một bên. Lại còn vấn đề về hạnh phúc của tiền nhiệm... Cái này có thể dễ giải quyết cuối cùng, dù sao mình cũng chẳng chạy đi đâu được, quá thừa thời gian.

Hiện giờ phải giải quyết xong cái việc trên tay mới là phải đạo. Vấn đề là Harula sắp được cứu thoát rồi. Ngược thân mà phải ngược đến mức sống dở chết dở trong thời gian ngắn này, thật là kỹ thuật khó nhằn!

Hay là gỡ thập đại cực hình kỳ Mãn Thanh ra? Nhưng sau này còn hình người hay sao? Ngược xong còn chạy thoát được nữa hả?

Còn nữa, cái người sắp tới cứu là của giáo hội. Mình đuổi bắt hay là không đuổi đây?... Nếu chuẩn bị phóng sinh, gần đây chắc phải ngược tàn bạo một chút, mới làm cho y lúc bị phóng sinh thấy hi vọng của sinh mệnh được. Cũng phải để y thấy từ súng vật lại trở thành người là hạnh phúc như thế nào.

Nhưng mà phóng sinh không đuổi bắt lại, không gặp được thần quan đại nhân chân-thiện-mỹ kia. Đuổi theo Harula, ngộ nhớ lại để cái nhân vật khó khăn lắm mới phá đảo rơi lại vào lưới, phải chơi lại từ đầu, thì thật là phí thời gian! Per cũng không xác định được phóng sinh lần hai có hiệu quả như lần thứ nhất không. Hạnh phúc mà hi vọng mang lại cũng có độ mới mẻ thôi. Hấn cũng chẳng lấy đâu ra lắm sức lực thể để đồng thời đối phó cả hai người một lúc. Vậy phải làm sao bây giờ? Phiền lòng muốn chết...

Để rèn đúc trái tim quý súc của mình, Đại Ma Vương Per • Mortis ngồi ở bên trong phòng học điều giáo, quan sát đám đông sống vật. Hấn biểu hiện, hấn đang phiền não cực kỳ.

Điều giáo sư thấy sắc mặt Per không tốt, tưởng nội dung chương trình học điều giáo của gã quá nghèo nàn vô vị làm chủ nhân bất mãn, liền vội vàng gia tăng tốc độ. Vật phẩm được chế tạo đặc thù bỗng dưng chuyển động, đâm loạn thật mạnh trong cơ thể Harula khiến thiếu niên cuối cùng nhin không được mà kêu rên.

Per bị một tiếng kêu như nũng nịu kia hồi thần lại.

“Thế nào? Xem ra cũng thoải mái lắm phải không? Kỳ thực trong lòng người rất muốn bị đối xử thế này, ta nói đúng chứ?” Per dùng ngón chân hất hàm của Harula lên, cúi đầu mỉm cười thưởng thức khuôn mặt xen lẫn xấu hổ, giận dữ và cả sự quyến rũ kia. Qua nhiều ngày rèn luyện, cuối cùng hẳn có thể mặt không đỏ, tim không đập ngổi trong phòng học điều giáo, nghe một đám thiếu niên ừ ừ à à rồi.

Đám người hầu và hạ thần tuy kỳ quái tại sao diện hạ của họ ngày càng thích ra vào Hình đường và phòng điều giáo, nhưng sau khi suy ngẫm lại cũng cảm thấy hiểu. Tâm lý của biến thái... nhảm, của chủ nhân người đừng đoán, đoán tới đoán lui coi chừng thành họa.

Mà Harula – nhân vật chính bị thương lắm trong lòng chỉ cảm thấy kỳ quái.

Người này mỗi ngày đều tới phòng điều giáo ngồi, mỗi lần tới liền mấy giờ. Không ăn, không uống, không cả nháy mắt, cứ không nhúc nhích như vậy nhìn y. Nhưng dù cho y có nghiền chặt răng cũng vậy, phát ra âm thanh dậm dục liên tục cũng thế, đối phương đều mặt không đổi sắc.

Ừ, thích nhìn thì nhìn. Y nghĩ, đối phương càng muốn nhìn, y càng không cho đối phương thấy mình vẫy đuôi cầu xin thương hại.

Nhưng... nhưng... cái tên biến thái này mỗi lần nhìn là đến mấy giờ. Y bị nhét vào rút ra liên tục đến mức thất lực sắp gãy rồi mà hẳn vẫn không hề chớp mắt, cũng không bảo ngừng.

Có lần, Harula bị làm đến mức ngất đi. Trước khi Harula ngất đi vì đau, y hung hăng trừng mắt nhìn tên biến thái một cái. Nhưng hẳn như đã quen rồi vậy, cặp mắt kia bình tĩnh trước sau như một, giống như trước mắt không phải một cảnh hương sắc mơn mẩn, mà chỉ là một đồng thịt còn trùng giun sán.

Vẫn là cái ánh mắt không xem người là người kia, dường như lần trước sự phẫn nộ của hẳn chỉ là ảo giác, chưa từng tồn tại.

Quả nhiên là biến thái! Harula tức giận bưng bưng, chửi mắng trong lòng.

Hôm nay vẫn như vậy, lại tiếp tục ngồi mấy giờ đồng hồ. Harula rướn người đang bị đạo cụ lên xuống, dậm ra vào. Trên thân thể, mồ hôi túa ra làm y cảm thấy lạnh. Thuộc trong người cùng khoái cảm của ma sát lại làm y cảm thấy nóng. Mùi vị của hai cảm giác nóng và lạnh đối kháng thật không dễ chịu.

Hiện tại, y không còn dễ dàng ngất đi nữa. Để phòng ngừa, Per đặc biệt sai người đốt hương bạc hà trong phòng điều giáo. Trong cái khung cảnh tĩnh lặng này, thời gian trôi qua vô cùng chậm, Harula cảm thấy chân y tê không còn cảm giác nữa, eo cũng không giống như của mình nữa.

Nhưng tên biến thái chưa nói ngừng, Harula không dám dừng lại. Y đã nghe nói về việc lần trước. Sau vụ móc tim, không biết có phải vì không muốn liên lụy người khác, hay vì cái tát phẫn nộ kia, mỗi lần y đều nghiền răng kiên trì tiếp tục.

Cho dù y cảm thấy không thể chịu nổi, gần đến côi chết cũng không sao hết. Bởi vì tên biến thái luôn cứu y trở về, sau đó lại tiếp tục lặp đi lặp lại việc giày vò y.

Thói quen thật là đáng sợ. Khi xác thịt chịu tận cùng thống khổ, tinh thần mệt mỏi bất kham, ngày qua ngày không thấy hồi kết, người ta sẽ sản sinh ra một loại quyến luyến lạ lùng đối với bàn tay hoặc thân thể người nào đó giờ ra đỡ họ.

Cho nên khi tên biến thái dùng mũi giày hất hàm của y, Harula không biết đây là điều giáo trong thời gian này phát huy tác dụng, hay là y cũng thành biến thái. Y lại còn cảm thấy động tác này vô cùng thoải mái. Từ chỗ da thịt tiếp xúc, lan đến toàn thân là một cảm giác thỏa mãn không nói lên lời. Thậm chí, y còn không nhịn nổi mà cọ vào mũi giày lạnh lẽo kia.

Khi hoàn hồn lại, phản ứng đầu tiên của Harula là ngậy người ra. Cứng ngắt ngắt đầu lên, thứ y thấy là khuôn mặt không chút biểu cảm của đối phương.

Per sở dĩ khuôn mặt vô cảm là vì bị động tác quái lạ kia làm cho choáng váng. Lúc này, trong lòng hẳn đang giật giật, ngoài ra không còn phản ứng được gì khác. Cái quái gì đây? Người không phải nên trừng mắt, chửi ta, phỉ nhổ ta sao? Cọ mũi giày là có ý gì, người là chó à? Kiểu ngạo của người, tôn nghiêm của

người, bắt khuất bắt phục của người đâu? Người mà bị thuần hóa thành súc vật thật thì ta chuẩn bị cho người hi vọng vút cho chó gặm à?

Per thấy rằng không ổn, không ổn, rất không ổn. Điều này không phù hợp với sách lược của hắn. Hắn phải sửa chữa, phải uốn nắn!

Nhanh chóng điều chỉnh về mặt, ánh mắt, nụ cười lạnh, bàn chân đá vung ra, Per lộ ra nét mặt khinh thường ghét bỏ: “Xem ra là thích thật sự. Cha mẹ của người nếu như đang ở đây nhất định sẽ tự hào vì có một đứa con trai nghe lời thế này.”

Khi chà đạp tôn nghiêm của một người, tốt nhất là kéo theo người thứ ba vào mới làm cho y càng thêm nhục nhã. Đúng là đạo lý! Nhìn thấy Harula sau khi nghe xong lập tức khôi phục thái độ bình thường, trừng mắt như một kẻ điên, hận không thể chồm lên cắn người, Per cảm thấy yên tâm vô cùng.

Trước khi Harula thốt ra lời chửi rủa có thể bị phạt nặng, Per tiện tay nhét một khối ngọc vào trong miệng của y, sau đó bình tĩnh đứng dậy.

Hắn nói: “Ngoại trừ Harula, tất cả mọi người có thể nghỉ ngơi. Y thích đến thế thì cứ để y làm lâu một chút.”

Trước khi ra khỏi cửa, để xác định lời của mình có thành công kéo chỉ số hận thù lên hay không, Per cố ý quay đầu lại nhìn thiếu niên một chút. Ừm, rất tốt, ánh mắt kia là nhìn kẻ thù chứ không phải nhìn chủ nhân. Hắn yên tâm rồi.

Harula phần nộ ngâm chặt vật trong miệng, chuẩn bị trừng mắt cái tên chuẩn bị bước ra cửa kia một cái. Nhưng sau khi trừng mắt xong, y lại lần nữa ngậm đại.

Tên biến thái kia nở nụ cười rồi. Lại còn cười vui mừng lạ thường. Vì sao vậy?

Thiếu niên Harula sờ lồng ngực nơi trái tim có chút đập nhanh hơn bình thường, cảm giác ầm ứ là lạ, liền quỳ mọp trên mặt đất không thêm đứng dậy.

Nhưng Per xoay người đi nên không nhìn thấy, chỉ số hạnh phúc của thiếu niên bất thường nhảy lên một vạch rồi lại tụt xuống như cũ.

Trong cuộc sống hàng ngày hoang dã, sa đọa của máu và thịt, Per ngồi trong phòng điều giáo ngày ngày chờ thời khắc phóng sinh đến.

Từ khi Harula có hành động động cọ kỳ lạ kia, Per luôn cảm giác có cái gì đó đang lặng lẽ biến chất. Để phòng ngừa việc ngoài ý muốn, hiện tại Per cự tuyệt có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào với Harula. Tất cả chỉ giải quyết bằng roi vọt.

Hắn rất sợ ngày nào đó đối phương làm ra động tác kinh hãi như quỳ rạp trên mặt đất liếm giày của hắn, khiến mọi nỗ lực của hắn đổ xuống sông xuống biển.

Hắn dám khẳng định nếu như đối phương làm như vậy, cả đời này hắn cũng đừng hòng có hạnh phúc. Thật là quá ảnh hưởng tâm lý!

Hắn là biến thái giả, không phải biến thái thật. Cái việc với biến thái tương thân tương ái, người quất ta, ta quất người, vân vân và vân vân... Áp lực đó hắn chịu không nổi!

Vậy mà, cuộc sống mới đích thực là tra công. Người chưa kịp cho tra công bất ngờ, tra công đã cho người kinh hãi.

Per còn chưa thấy mặt thần quan đại nhân đâu, đã chờ được khách quý khác – Osi Nash trần thủ biên cương trở về.

Nhìn tên trung khuyển phong trần mệt mỏi, ngay cả áo giáp cũng không kịp cởi đã tới đại điện báo cáo công tác, Per chỉ muốn bóp trán. Đây không phải mua bán, người vội vàng đưa đến tận cửa xin bị ngược sẽ làm ta phiền não lắm đó.

Nhưng căn cứ vào lời nói, y vì có việc tuyệt mật quan trọng mới phải vội vàng vàng trở về báo cáo.

Per không biết hiệu ứng cánh bướm của mình gây nên việc gì, liền hất tay bảo hai bên lui ra, chờ nghe báo cáo.

“Điện hạ, theo tin tình báo nhận được, trong cung có gián điệp lén vào, ý đồ liên thủ với bộ hạ cũ mưu phản.”

Per vừa nghe liền ngây ra. Ô, đoạn này sao nghe quen tai thế nhỉ? Không phải là...

6. Chương 6: Sos 6

Per nghe xong báo cáo, cuối cùng cũng hiểu là chuyện gì đang xảy ra. DEAD END của hắn bị đẩy nhanh rồi! Trong kịch bản gốc, nữ gián điệp lương thiện, dịu dàng, kiên nhẫn giả dạng làm người hầu cầu kết với Harula đang bên bờ tuyệt vọng. Hai người bắt tay phóng ám tiễn, nội bộ thì nói láo đặt điều, bên ngoài lại hỗ trợ phản loạn, nhân lúc hắn bệnh dồn hắn vào chỗ chết. Đúng là một đôi gian phu dâm phụ, tiện nhân vô song!!! Per gào thét trong lòng.

Vốn tưởng rộng lượng tha người đi thì không còn chuyện lằng nhằng gì nữa, ai ngờ trong lúc này, tình tiết còn rất xa mới xảy ra mà không biết vì nguyên nhân gì lại bị kéo đến gần ngay trước mặt.

“Người... Trước hết đem toàn bộ quân đang đóng trong thành thay bằng thân tín của người, tăng cường tuần tra. Chuyện này... ta tự có cách giải quyết.”

“Điện hạ, theo như tin tình báo, gián điệp hiểu rõ nội tình hoàng cung như lòng bàn tay, rất có khả năng là người trong cung. Thần cho rằng...”

“Ta nói ta tự có cách xử lý!”

Per thật muốn ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng thật dài. Hai tên gián điệp này họ gì tên gì, chiều cao tuổi tác, giới tính, ba vòng còn ai hiểu rõ hơn hắn. Vấn đề là tra ra rồi thì làm sao?

Chém chết? Nếu có thể chém Harula, hắn đã sung sướng cho hắn “die” lâu rồi, đỡ phải dằn vặt chính mình lại dằn vặt người khác.

Per vẫy Osi Nash lui ra. Trong cung điện tuyết bạch ngọc, bức rèm che gió bằng ngọc phi thúy khẽ lay động, ngăn cản làn gió nam ấm áp luồn vào từng cơn. Thiếu niên tóc đen ngồi ngây ra trên ghế sơn son thếp vàng. Toàn bộ người hầu đứng ở góc khuất trong phòng. Nếu không có phản phó, bọn họ tuyệt đối không dám đến trước mặt Per để ăn đòn.

Per rất cô độc, rất đau đớn, trong lòng rất ảm ức. Thời khắc mấu chốt này, ngay cả đối tượng để giải bày cũng không có, một đồng nước đắng xả cùng ai bây giờ.

Không phải là còn có ta sao? Lại là Thần hiện ra bất chợt phá vỡ cảm xúc.

Cút... Từ lúc xuyên thành cái tên thần kinh này, tính khí của hắn ngày càng cực đoan.

Bởi vì tin dữ Osi Nash mang về, mỗi ngày thần kinh Per đều căng như dây đàn, ngoài việc phái người chặt chẽ theo dõi, còn phải một ngày hai mươi bốn tiếng giám sát không chể.

Theo tin tức tin cậy, người hầu nữ Gladys, cũng chính là tên gián điệp hiền lành, lương thiện, hiểu tình người từ ngoài lén vào. Cô ta thường xuyên đưa thức ăn, nước uống cho sủng vật bị phạt chịu đói, nếu bị thương mà nhảm lúc rảnh, cô ta còn lên trị thương cho bọn họ. Người vừa tí mĩ lại vừa đẹp thế, sủng vật tất nhiên yêu thích cô chị cả dịu dàng này vô cùng. Trong hoàng cung vốn ít người, ngoài người hầu, thủ vệ, còn lại là sủng vật. Hai loại người trước dù thân phận có thấp kém cũng rất coi thường đám sủng vật chỉ biết như chó vẫy đuôi mừng chủ sống qua ngày kia. Cho nên với đám sủng vật như bị nhốt trong cũi sắt tối tăm lâu ngày này, sự quan tâm của Galdy như ánh mặt trời vậy. Không những đem đến ánh sáng, lại còn mang đến sự ấm áp của tình người.

Per nghe xong liền cảm thấy tính mạng hắn lao đao đến nơi rồi. Khốn kiếp! Đã phá hoại lại còn dám diễu võ dương oai trước mắt hắn! Không được, hắn phải đi gặp cô nàng này xem rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Có điều, gặp xong rồi sao nữa? Hắn còn chưa nghĩ ra...

Cũng không biết có phải trùng hợp quá không, khi Per đi gặp cô chị cả ôn hòa kia, Harula cũng đang ở đó. Chính xác mà nói thì hai người này đang thông đồng gian xảo với nhau, thân mật chị này cậu kia nhỏ nhẹ thậm thụt.

Per đứng ở đằng xa, dựa vào giác quan siêu việt của mình mà quang minh chính đại nghe lén. Chỉ thấy Gladý đỡ Harula, ánh mắt thân thiết lại có chút đau lòng, nhẹ giọng hỏi: “Còn đau không?”

Harula đôi mắt ngấn nước rưng rưng, hai gò má ửng hồng, mím môi yếu ớt, cắn răng nói: “Không... không đau.”

Tay Gladý khẽ nâng, có vẻ định xoa lên, nhưng sau đó lại ngấp ngừng. Chỉ thấy cô ta hạ quyết tâm: “Vây cậu chịu đựng chút nhé...”

“Ừm~... ừ~... ừ a! Đừng~chỗ đó, đừng!”

Cái loại đối thoại quái dị, cái cảm giác sai hiệu quả lạ lùng này là gì?!

Trên mặt Per như bị úp cả một hộp màu lên đó vậy, thoát xanh thoát trắng, cực kỳ đặc sắc. Lại còn có loại chuyện này xảy ra sao? Đây là cái quái gì? 3P? Đại Ma Vương bị cấm sừng rồi...

Per nghĩ nếu hắn không xuất hiện để hỏi rõ ràng, thế giới này sẽ từ hủ 18+ thành bách hợp 18+ hoặc nam nữ 18+ mất. Nghĩ vậy, nhân vật phản diện liền dùng mãnh vùng tay lên, áo bào trên người đón gió tung bay, giống như vợ cả đi bắt kẻ thông dâm. Đột, nhâm! Là chủ công đi bắt kẻ thông dâm, dưới ánh đèn flash lóe sáng đồng dạng bước lên sân khấu.

Xời, nhìn cái bước đi của hắn mới sai bước hùng hổ làm sao, khí chất cuộn cuộn làm hai kẻ đang nép vào nhau kia phải giật nảy mình.

“Bịch! bịch” hai tiếng, bọn họ đều quỵ xuống. Gladý là chủ động quỵ, còn Harula là do không còn người đỡ nữa liền ngã dúi dụi xuống mặt đất, suýt nữa thì ôm hôn đất mẹ.

Gladý trên người mặc quần lụa mỏng màu trắng, hai tay úp xuống, cả đầu cũng úp dán chặt trên đất, hai bờ vai còn không ngừng run rẩy. Với bộ dạng này, đôi mắt to tròn màu hổ phách ngấp đầy nước mắt của cô ta lại còn ngấp ngừng liếc nhìn Per như muốn nói gì đó mà không dám. Per rung mình một cái, nghĩ đến những chuyện cô ả này đã ngấm ra tay sau lưng mình, lại nhìn một phát nữa, cảm thấy cô ta đúng là lòng lang dạ sói, ghê tởm đến cực điểm.

Hey girl, giả vờ thuần khiết cái quái gì? Thực xin lỗi nhé, tuy rằng ta không luân phiên XXX người, nhưng ta nhất định phải bỏ người mấy nhất.

“Làm sao vậy, tiếp tục cho ta xem nào.” Per kỳ quái hừ một tiếng, đầu không động đậy, mi mắt khẽ rũ xuống, nhìn bằng nửa con mắt.

Hừ! Các người dựa vào cái gì mà dám lộng hành yêu đương ở thế giới Gay này? Mẹ kiếp, ta nhất định phải làm cho tất cả trở thành đồng tính! Nghĩ như thế, giọng Per trở nên ba phần hà khắc bảy phần chua như dấm. Thật là hợp cảnh!

Harula vừa mới từ mặt đất rướn người lên lập tức cảm thấy trong không khí cái vị chua chua kia. Trong chốc lát, y còn đang nghĩ, có phải mũi y vừa rồi bị đập một phát nên hồng rồi không.

Thanh âm Per vốn không thấp, hơi trong trẻo nhưng vì luôn tỏ ra bình tĩnh mà trở nên lạnh lạnh, không có chút hơi ấm nào. Hiện giờ lại còn phối lên gương mặt cười lạnh kia càng làm cho người ta kinh hồn táng đờm. Harula vốn định ngẩng đầu phản bác thấy bộ dạng của Per như vậy thì môi giật giật, sau đó cúi đầu im lặng, trong lồng ngực cảm giác quái lạ kia càng lúc càng dâng trào lên nổi bất an.

“Người rất rảnh rồi phải không?” Per hỏi Gladý.

“Không, không ạ...”

Âm thanh ầm ập khẽ run của cô gái làm người ta mủi lòng, nhưng chỉ phát ra được tiếng thứ hai là không nói được gì nữa. Cô ta lắc mạnh đầu.

“Ồ, vậy à? Vậy thì người rất bận? Bận cái gì?” Per cười mà hỏi. Nụ cười chưa từng xuất hiện kia đẹp rạng rỡ lạ lùng, nhưng không ai có can đảm lộ ra ánh mắt ham muốn với hắn vào lúc này.

Glady ngoài miệng liên tục nói không dám, nghe câu nói tựa hồ ám chỉ kia, sự kinh ngạc trong lòng lập tức thoáng qua. Thân phận gián điệp của mình bị phát hiện rồi sao? Nhưng ngay lập tức cô ta phủ nhận. Lần này Vua của cô ta đích thân an bài kế hoạch, những người được phái đi không ai biết tên và mặt mũi nhau. Mà gần đây cô ta cũng không liên lạc với ai cả, đối phương không thể phát hiện được điều gì. Vậy thì, đối phương tại sao... Glady len lén nhìn Harula đang cố ý ngồi bệt trên đất không chịu quỳ, trên người vẫn đang mặc bộ áo da điều giáo bó sát người kia.

Per • Mortis là bạo quân, nhưng không ai vô duyên vô cớ lại thành tàn bạo cả. Glady cảm thấy, có lẽ cô ta đã vô ý thấy được một góc nhân tính của vị quân vương này rồi.

Per thấy Glady không trả lời, liền quay sang nhìn Harula đang yên lặng ngồi im một chỗ, lần này lạ lùng là y không hề làm loạn. Per khẽ cúi đầu xuống, những sợi tóc đen nhánh tản mát ôm lấy hai bên khuôn mặt màu hơi trắng tái. Cái cúi đầu dịu dàng kia trong thoáng chốc làm cho người ta tưởng rằng trước mặt không phải là Ma Vương, mà là thánh mẫu. Suy nghĩ chớp nhoáng này khiến Harula nghĩ rằng y vừa rồi bị đập hỏng đầu chứ không phải đập mũi. Thánh mẫu Per nhẹ giọng hỏi Harula.

“Người rất đau?”

“Thì sao?” Harula trừng mắt nhìn qua, nghiêng răng trợn mắt.

“Vậy cứ tiếp tục bôi thuốc đi.” Per rất bình tĩnh.

Hai người trên mặt đất ngạc nhiên một chút, không nhịn được mà liếc nhau một cái, cùng có cảm giác không thực giống như mặt trời mọc ở hướng tây vậy. Chờ đến lúc bọn họ hoàn hồn lại, Per đã đi xa rồi. Glady thấy người này tâm tư thật khó lường. Còn Harula nhìn bóng lưng người đó chỉ cảm thấy rất tủi thân, nhưng lại không rõ tại sao tủi thân.

Per rời đi đơn giản như vậy sao? Đương nhiên là không. Sở dĩ hắn bỏ đi là khi hắn thấy sự chú ý của Harula bị kéo từ hắn sang Glady, hắn chợt nghĩ đến một chuyện. Đúng vậy! Làm cho người ta hạnh phúc, ngoài những việc như hy sinh hắn hoặc thả kẻ địch đi, còn có một cách càng tuyệt vời hơn nữa. Đó là ban cho y một cô gái.

Glady không phải là thánh mẫu sao? Nếu thần quan đại nhân chậm chạp đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, vậy đối thành thánh mẫu cứu giúp thiếu niên đang lạc lối đi! Chẳng phải kết cục cũng tràn ngập tình yêu thương hay sao? Nói không chừng hai người này vừa gặp đã sét đánh, lại còn đưa nhau về nhà cưới cũng nên. Đúng! Nhất định là như vậy rồi! Rất có khả năng xảy ra!

Cái gọi là hạnh phúc không phải là cưới vợ sinh con, mật mật ngọt ngọt hay sao? Đúng lúc vừa được tự do lại được một cô vợ đẹp là mơ ước phần đầu của bao nhiêu thiếu niên, anh hùng nỗ lực suốt cả đời cũng chưa được. Thiếu niên à, có Ma vương đây làm mối cho người, đúng là phúc phận người tu mấy kiếp mới có được đấy!

Thế nhưng, phải làm sao để se duyên mà không để lại dấu vết, lại còn để hai người bọn họ không vì thế mà chết?

Đối sách rất đơn giản. Kịch bản không phải vì Glady phụ trách mua lương thực cho hoàng cung mới có cơ hội ra tay với mình hay sao? Vì cái sai lầm ngu ngốc này mà chết thì thật vớ vẩn. Từ hôm nay, việc mua thức ăn phải được tiến hành theo trình tự, người hầu thuộc bếp ăn phải rút thăm mới được đi mua, thứ mua về phải đánh số cho vào giỏ hoặc đĩa. Rút thăm thêm mấy lần nữa, đến người ăn thử cũng phải rút thăm. Cứ làm như vậy, tỉ lệ trúng độc cũng ngang với trúng số độc đắc. Nếu như vậy vẫn trúng độc thì thôi, hắn chết cũng đáng rồi.

Về phần Glady thì phái đến chỗ ở của sủng vật. Dù sao các sủng vật sinh hoạt ăn, ngủ, nghỉ, lên lớp đều cùng nhau, cơ hội lạc đàn là vô cùng nhỏ. Như vậy có thể để cho hai người bọn họ ở cùng một chỗ, giám sát sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngẫm lại việc hắn vừa làm gián đoạn cái cảnh uyên ương đẹp như vậy, thật là nghiệp chướng mà! Vì vậy, hắn bình tĩnh biểu đạt hắn chỉ đi ngang qua, chẳng may nhìn thấy thôi, việc gì cần tiếp tục cứ tiếp tục đi.

Sự tức giận lúc ban đầu là ảo giác, chỉ là ảo giác thôi.

Để làm sâu sắc hơn nữa cảm tình của Glady đối với Harula, Per dùng quân bài “thương cảm”. Lúc hấn lên lớp điều giáo, người hầu nữ nhất định phải có mặt, mà những đạo cụ nào nhìn một phát đã biết là cực kỳ đau đớn, hay những cách thức chơi nhiều kiểu văn hoa, nhiều chủng loại... thích chơi kiểu gì thì chơi. Per biểu đạt rằng không phải xem GV một mình nữa thật là khoái! Đồ tốt phải mở rộng khuếch trương thật rộng rãi để trả thù xã hội chứ!

Chỉ có điều mỗi khi Glady bị Per gọi tới, khuôn mặt đều rất lưỡng lự, ánh mắt nhìn Harula càng lúc càng đồng tình, nhưng ánh mắt cô ta nhìn Per cũng ngày càng thương hại. Per bị nhìn thì cảm thấy kỳ quái. Hấn thì có cái gì để cô ta thương hại?

Thỉnh thoảng nhân rồi, hai người cũng tâm sự băng quơ. Có lẽ bị ảnh hưởng của hoàn cảnh, nội dung thường thường rất bạo lực, rất cao H. Phần lớn thời gian là Per nói, Glady nghe. Nhưng thỉnh thoảng Glady cũng to gan hỏi một số vấn đề. Nếu không phải quan trọng lắm, Per cũng sẽ trả lời.

Ví dụ như:

“Điện hạ, Ngài hình như... đặc biệt thích giày vò Harula đại nhân.”

“Ồ, người rất quan tâm y thì phải.” Đợi lâu như vậy, rốt cục cũng mở miệng rồi! Per liền nói với giọng mỉa mai.

“... Không dám.”

“Là không dám, chứ không phải không quan tâm.” Per cố ý xuyên tạc, cười cười nhìn về phía đối phương.

Đối phương chẳng biết tại sao lại run lên, sau đó khẽ cắn môi: “Không, nô tì không quan tâm. Xin mời Ngài tiếp tục hành hạ.”

Thời gian này, Harula càng ngày càng khó sống, số lần chạy đi tìm Glady trị thương cũng ngày càng tăng.

Khi đã quá quen rồi, Glady cũng thường nghe Harula vừa bôi thuốc, vừa không kiêng nể gì cả mà luôn miệng chửi bới một người.

Có lần, cô ta rốt cục không nhịn được mà hỏi: “Người dám tùy tiện kêu tên Điện hạ như vậy, Điện hạ có từng phạt người không?”

Giọng chửi bới của Harula chợt ngừng lại, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Cũng vấn đề như vậy, Glady từng hỏi qua Per. Per thấy thật lạ lùng: “Ngày nào ta chả phạt y. Chắc y bị phạt quen rồi, ta cũng phạt quen rồi.” Cho nên không ai để ý cả, Per bổ sung thêm trong lòng.

Glady nghĩ hai người kia đúng là trời sinh một đôi S và M.

“Vậy tại sao Ngài lại phải trừng phạt Harula đại nhân? Y... từng làm gì khiến Ngài tức giận sao?” Câu hỏi của Glady vô cùng hàm súc. Dù sao cũng là quá khứ của người ta, việc vạch trần vết sẹo này vô cùng nguy hiểm. Nói không chừng giây trước vẫn còn vẻ mặt ôn hòa, giây sau liền trở mặt.

Nhưng đối với Per, cái quá khứ mà Glady hỏi cũng chỉ là một câu chuyện hấn từng biết trong trò chơi mà thôi, dù đó là một câu chuyện bi thảm trong thế giới hủ nữ.

Per nghĩ một chút, cảm thấy nói cũng chẳng sao. Mà quá trình từ nghèo khó vùng lên thành địa chủ có khi lại thành truyền kỳ phấn đấu cũng nên. Hấn liền nói tóm tắt quá khứ, trọng điểm cường điệu tại sao mà hấn và bộ tộc của Harula kết thù với nhau. Per nỗ lực biểu đạt, ám chỉ bằng đủ mọi lời nói rằng cái tên thiếu niên đó, ngoại trừ bị hấn hành đến chết, còn đừng mơ hấn bỏ qua cho y. Thiếu nữ à, nếu người thật lòng tốt bụng, thì mau mau cứu y đi.

Đáng tiếc, Glady nghe xong không có bất kỳ phản ứng gì, ngược lại, ánh mắt cô ta nhìn hấn càng thêm đồng tình.

Ồ cái này ngược rồi à? Per thực sự không rõ rốt cuộc sai lầm là ở chỗ nào.

Cuộc sống đó mà, nếu cứ chạy lệch đường càng lúc càng xa, dần dần đừng mong trở lại được.

Phụ cận để đồ Obeli, trong một cửa hàng cá, một người đàn ông ăn mặc như ngư dân đang úp sọt ra kiểm tra cá vừa bắt được. Kết quả làm cho ông ta thật buồn bã, tin tức từ hoàng cung đã mất liên lạc từ rất lâu rồi, cũng không biết đứa bé đó có việc gì hay không. Trong lòng nghĩ vậy, ông ta liền công giò cá lên, đi ra khỏi cửa hàng, đi tới cửa hoàng cung quen thuộc, lấy ra giấy thông hành cho thị vệ xem và nói: “Tôi mang cá đến đây. Làm phiền ngài rồi.”

7. Chương 7: Sos 7

Mỗi ngày run run bò qua chậm chạp trong máu và thịt. Mặc cho Per ám chỉ đủ mọi cách, Gladys vẫn thờ ơ đối với việc cứu vớt thiếu niên kia. Thần quan đại nhân thì không biết vẫn đang lạc lối nơi nào trên con đường cứu khổ, không thấy bóng dáng đâu cả. Suốt cả ngày, Per có mỗi việc là tỏa ra sát khí bịt miệng mấy lão già đến nghị sự cũng có thể cãi nhau hoặc là tỏa ra khí lạnh dọa sợ chết khiếp đám sủng vật. Thế nên hần rảnh rồi đến sắp mọc mọc lên rồi.

Ai còn dám nói với Per rằng quang minh chính đại xem hiện trường GV là hạnh phúc, hần sẽ nổi điên lên cho mà xem. Có thể là xem hai giờ GV một ngày là hạnh phúc, nhưng một ngày xem đến mười hai tiếng... dễ gây nên sớm X, bất lực, lãnh cảm lắm. Cả ngày cứ ngồi tham quan học tập kiểu này, đối với việc thái độ của mình càng ngày càng bình tĩnh, Per thật sự lo cho mức độ sức khỏe tâm lý của hần.

Vì vậy Per quyết định thay đổi hoàn cảnh, ra ngoài hoàng cung đi dạo một chuyến, nên biết rằng hoàn cảnh tốt có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh. Cả ngày cứ phải đối mặt với đám sủng vật vẫy đuôi mừng chủ, thêm một đám lão già, lại còn một con chó dữ chỉ chực cắn người, Per cho rằng dù hần không biến thái, sẽ còn hơn cả biến thái.

Thuận lợi từ trong hoàng cung đi ra, thậm chí không ai dám hỏi điện hạ chuẩn bị đi đâu đấy. Sau khi Per ra khỏi cung, lại đi thật lâu, thuận mắt chọn một cửa hàng quần áo cách khá xa trung tâm thành, trước khi nhân viên kịp mở miệng nịnh nọt đã ra yêu cầu muốn mua bộ quần áo vải thô rẻ nhất.

Nhân viên cửa hàng vừa nặn ra nụ cười đã bị thiếu niên làm cho cứng họng. Có điều khi Per trả tiền, gã liền lập tức khôi phục về bình thường. Nhanh nhẹn lấy tiền lẻ trả lại, không lăm nhăm thêm nữa lời. Per đã quen thái độ này trước khi xuyên không từ lâu rồi. Hần mượn một gian để thay đồ, cảm ơn rồi rời đi. Cái thái độ khách hàng mà phải ôm cả cục tức vào bụng này thật là lâu lắm rồi mới cảm nhận được. Per hít thở không khí trong lành ngoài hoàng cung, tâm trạng lập tức vô cùng sáng khoái mà khen thầm trong bụng.

Cho dù hần rất muốn đội lốt cừu non, sau đó diễn một phát vùng lên thành đại địa chủ, chống nạnh, chỉ thẳng mặt gã nhân viên kia, cười hahaha ba tiếng mà nói rằng: “Ông mày đây là quốc vương!”

Thế nhưng nghĩ nghĩ một chút thấy có vẻ hơi bị thiếu năng. Cái việc đẹp trai nhà giàu mà lại giả bộ nhà nghèo ấy, cho dù ở thời hiện đại cũng sẽ bị tất cả mọi người nhử nước bọt đến chết. Tự nhận mình vẫn còn là người bình thường, Per đành ôm sự nhẫn nhịn uất ức của dân thường, cũng là cái mà người ta vẫn hay gọi là giả dối ấy, mặc trên người bộ áo thô màu xanh mà lảng lảng rời đi.

Trong trò chơi, quần áo của nhân vật chính đều cực kỳ hoa mỹ. Nói chung là nếu chỗ nào có thể dát được vàng bạc thì nhất định không dùng sợi chỉ bình thường, thỉnh thoảng dù có dùng màu tối cũng phải làm cho nó trở nên tối đến mức rực rỡ, còn về viền viền ren, cứ cái nào phức tạp nhất thì dùng cái đó. Per hồi tưởng lại bộ phận thiết kế nhân vật toàn nữ nhân viên của công ty, ai ai cũng như bị điên vậy, mắt đỏ ngầu cộng thêm quần áo mất tâm, thế mà vẫn bình bình nhiệt huyết không mệt mỏi. Hần rùng mình mấy cái. Hần thật sự cảm thấy đời này hần sẽ chẳng cảm thấy cô gái nào đáng yêu nữa. Hủ thực sự là rất đáng sợ.

Nhưng ngược lại, phục sức của nhân vật phụ trong trò chơi phổ thông hơn rất nhiều. Nhìn những người xung quanh Per thì biết.

Bây giờ đang là mùa hè, đàn ông thì mặc áo không tay, không cúc áo, mỗi bên một mảnh vắt qua, thêm một mảnh vải nửa chiết quanh eo, dưới thì mặc một cái quần đến mắt cá chân, thế cũng xong. Phụ nữ thì mặc áo trên vắt dài, có người còn có ren thêu hoa, nhưng hầu hết vẫn khá mộc mạc. Khí nóng của mùa hè làm đại đa số chịu không nổi, Per nhìn thấy khá nhiều người chân đất đi trên đường sỏi, cũng có người đi

dép cỏ. Mới đi được vài bước, Per chợt nhận ra đôi giày da hần đi với bộ đồ này thật quá kỳ quái, phải nhanh chóng mua một đôi dép cỏ để thay.

Đứng trước mặt chủ tiệm, Per thu năm ngón tay lại, lật một phát cổ tay, lập tức đồ vật được thu vào không gian của hần. Sau đó, hần còn không quên quay đầu lại cười gian ác với bọn trộm vật bám đuôi một cái. Đối phương vừa nhìn thấy, lập tức hiểu rằng con cừ non kia thực chất là một con sói xám, liền ba chân bốn cẳng chạy tan tác, ai làm việc người đó.

Thiếu niên Per hài lòng thu hồi ánh mắt lại, suy nghĩ một chút, lại đem tất cả những vật phẩm trang sức trên người mình gỡ xuống. Sau khi gỡ ra, Per hài lòng tìm một tấm gương trong tiệm xem thành quả. À, một thiếu niên sạch sẽ xinh đẹp làm sao, dù cho ánh mắt có phần âm hiểm, nhưng những thứ còn lại đều tuyệt vời. Tự mãn ngênh cao đầu gật gật hồi lâu, hần liền bị cửa tiệm đuổi ra ngoài.

Thiếu niên lang thang trên đường như một người không có nghề nghiệp gì, chỗ này ngó một chút, chỗ kia liếc một tẹo, trong con mắt người ngoài nhìn vào hết như một tên nhà quê lên tỉnh. Phố xá của Đế đô Obeli vô cùng phồn hoa, náo nhiệt, thậm chí ven đường những con dốc trong phố nhỏ cũng đều là các cửa tiệm muôn màu. Lần đầu tiên, thiếu niên cảm nhận được sự phồn vinh của quốc gia hần.

Trong lúc cao hứng, hần cũng cảm thấy có chút nhàm chán. Lâu quá không đi dạo phố rồi, sau khi Per dạo đi dạo lại ở một nơi, hần đột nhiên không biết nên làm gì tiếp theo nữa. Trước nay, đồ hần mua toàn là nhìn giá xem cái nào rẻ thì chọn, tiền tiết kiệm nhỏ giọt từ tiền sinh hoạt phí góp lại mua một đĩa trò chơi cũng có thể làm hần nhảy cẫng lên cả ngày vì mừng. Trái lại, hiện tại, đừng nói là một cửa tiệm, cả cái thành phố, cả quốc gia này đều là của hần, hần muốn gì có nấy, chẳng phải tiết kiệm tiền ăn uống. Cái sự vui sướng từ hành động tiêu tiền như nước này không duy trì được vài giây, hần liền cảm thấy cuộc sống chẳng có thú vui gì đáng kể nữa.

Quả nhiên, con người không thể quá giàu được. Quá giàu kiểu gì cũng có bệnh.

Dứt khoát dứt cái suy nghĩ buồn phiền, tiêu tụy quá quấy này đi, Per nghĩ nếu mà có tiền không mua được niềm vui, hay là hần tìm cái niềm vui nào không tốn tiền thử xem? Nhưng niềm vui mà không tốn tiền thì tìm ở đâu bây giờ?

“Xin chào, xin hỏi có chỗ nào có cái gì hay hay mà không tốn tiền không?”

“...” Người đi đường bị hần chặn lại hỏi, nhìn hần với vẻ bó tay, sau đó liền cười cợt mà bảo rằng: “Bao giờ cậu tìm được, nhớ báo cho tôi một câu nhé.” Sau đó bỏ đi.

Per cảm nhận sâu sắc hình như đối phương hiểu nhầm gì rồi, vì vậy, hần liền dứt khoát thay đổi kiểu hỏi để hỏi lại người thứ hai.

“Xin hỏi, có chỗ nào có việc kiếm tiền thật nhanh không?”

Người thứ hai này chỉ cho hần một đường đi, Per liền rẽ trái rẽ phải theo chỉ dẫn một hồi, cuối cùng cũng hăng hái phấn khởi chạy đến nơi. Kết quả, hần phát hiện hóa ra lại chạy về cửa nhà mình.

Chỉ thấy một tấm bảng treo trên cánh cửa phía tây của hoàng cung ghi chi chít chữ. Đại ý nói muốn tuyển quan võ qua hình thức thi thí, hứa hẹn đãi ngộ tốt, lương cao, phúc lợi cực nhiều, hoan nghênh mọi người báo danh.

Cũng phải nói lại, loại hình tuyển dụng nhân tài lại vốn là do Per sáng tạo ra. Từ trước đến nay tầng lớp quyền lực của Obeli là cho quý tộc khổng chế.

Khi Per lên ngôi, một mặt vì tranh thủ sự ủng hộ của tầng lớp nhân dân cấp thấp, áp chế quý tộc, một mặt là vì... khi hần tiến công vào thành “nhổ tay” giết quá nhiều, khiến cho các vị trí được quý tộc đảm đương trước đó trống huếch trống hoác. Cứ đà này thì không thể nào vận hành quốc gia được nữa, nên mới có việc thi tuyển dụng này.

Người có tài sẽ có chức vụ quan trọng, tất cả dựa vào thực lực.

Nói không phải bằng miệng mà bằng đầu óc hoặc nắm đấm, việc này được rất nhiều người ủng hộ, đồng thời cũng chỉ ra một con đường sáng lạng cho rất nhiều người có hoài bão.

Nhưng bây giờ, Per biểu thị rằng hắn chẳng hứng thú gì báo danh làm người hầu cả. Thiếu niên quay đầu bước đi, định tìm người thứ ba hỏi xem thế nào, có việc gì bình thường không, ít tiền hơn một tẹo cũng được.

Hắn cần một công việc bình thường, có quy củ, có thể tiếp xúc với những người bình thường để điều chỉnh lại tâm hồn ngày càng biến thái của hắn.

Hắn chẳng muốn dính dáng gì đến những lừa gạt, bon chen của cung đình nữa. Bây giờ cuộc sống của hắn đã đủ rối rắm lắm rồi, không cần đổ dầu vào lửa nữa.

Nhưng dù sao đó cũng là thông báo tuyển dụng của hoàng cung, thù lao vô cùng hấp dẫn, những người tìm việc đổ đến đây không ngừng, chỉ trong chốc lát họ đã vòng trong vòng ngoài vây lấy cửa phía Tây. Per chật vật né tránh đám người, muốn tìm khe hở để lách ra, thì bất chợt nghe thấy ở bên cạnh ven đường có người đang há miệng gào thét to bán vật gì đó.

“Pha lê đây! Pha lê thượng hạng đây! Chỉ cần dùng, sức mạnh sẽ tăng mạnh, ma lực biến thuần khiết đây! Vừa uống vừa xoa, hiệu quả gấp đôi, công hiệu tức thời, vật phẩm không thể thiếu cho tử thí! Mua nhanh kẻo hết, chỉ có 100 viên, 100 viên thượng hạng, bán hết là hết luôn đây!”

Đúng là nơi nào có người, nơi đó có quảng cáo. Nghe xong lời rao này, Per dở khóc dở cười.

Lúc đó, người đang bán pha lê lập tức chú ý ngay đến hắn: “Vị thiếu niên này muốn tham gia đấu võ phải không? Muốn thay đổi vận mệnh không? Muốn tiền tài và quyền lực không?”

Thoạt nghe, sao lại na ná lời mở đầu loạt phim One Piece thế nhỉ? Quả nhiên quảng cáo thành công thức cả rồi. Per nghe đoạn quảng cáo xuyên không từ hiện đại sang này, khóe miệng giật giật không ngừng.

Người đàn ông tay đang ôm pha lê thấy Per ngẩn người ra thì định chụp lấy tay hắn để tận lực quảng cáo thêm một phen nữa, nhưng lại bị Per nhanh nhẹn né ra. Đối phương giật mình một cái, sau đó lập tức hồi phục lại bộ dạng thần bí như trước, dùng tay che cái túi trước ngực làm ra vẻ vô cùng bí mật. Gã lén lút liếc nhìn bốn phía, nép về phía Per, quan sát khắp người Per một vòng, sau đó lộ ra vẻ thương hại và có chút đáng tiếc.

“Tiếc thật đó, dù cũng nhanh nhẹn nhưng cậu không mạnh lắm đúng không? Đấu võ tất nhiên là có lợi cho những ai thiên về sức mạnh với tốc độ rồi. Nhưng một khi tốc độ mà gặp loại người có phòng ngự tốt thì cũng chết mà thôi.” Gã có vẻ khá hiểu biết về đấu võ, không ngừng giới thiệu với Per về tình huống tử thí.

“...”

Per còn chẳng biết hắn thiên về sức mạnh hay tốc độ nữa. Nhưng hắn dùng một kiếm chém mặt đất làm hai để như bốn, còn tốc độ á, hắn mà vùng roi lên thì sẽ thành bức tường phòng ngự tuyệt đối.

“Có điều, không có sức mạnh cũng không sao hết. Ở đây ta có pha lê có thể nâng cao thể lực trong tích tắc, chỉ cần có nó...” Người đàn ông giơ một cái túi bấm đầy bụi đất ra, bàn tay vàng ệch đầy vết nứt nẻ của gã nhón ra từ trong túi một mảnh pha lê màu đỏ có hình thù như viên đá, quơ một vòng qua mũi Per rồi lại rút lại, thì thầm: “Đây là thứ tuyệt vời mà ai ai cũng đều ham muốn.”

“...”

Có lẽ gã bán pha lê này thấy Per không nói gì, lại tưởng hắn đang lưỡng lự, liền gãi gãi gáy ra vẻ rất khó xử: “Ta nói này, cuộc đời làm gì có được mấy lần cơ hội như vậy chứ? Cậu cũng không muốn nó vuột mất đúng không? Tuy cậu có thấp bé một chút, gầy gò một tẹo, nhưng cậu còn nhỏ, vẫn rèn luyện được mà. Bây giờ cái cần thiết là một chút thủ đoạn để đoạt lấy chức quan kia thôi.”

Hóa ra gã thấy Per lách ra ngoài thì chắc chắn là hắn bỏ cuộc vì quá đông người dự thi.

Nhưng Per lại không hề chú ý tới ý đồ của gã, sự chú ý của hắn toàn bộ tập trung ở chỗ khác... Cái gì mà thấp bé một chút, gầy gò một tẹo, lại còn nhỏ? Khuôn mặt không chút biểu cảm của Per giãn ra một chút, nhếch nhếch lông mày. Thật sự thì đúng là ở cái thế giới bình quân chiều cao 1m9 này, thiếu niên Per cao có 1m8 lại thêm trước kia ăn uống khổ sở, thoạt nhìn có vẻ tái nhợt yếu ớt.

Nhưng phải biết rằng, hiện nay, dù là tên lực sĩ cao hơn hai mét đi chăng nữa, Đại ma vương Per bảo quý, chắc chắn không có tên nào dám đứng, bảo mọp xuống cũng không dám quý. Cao thế, chứ cao nữa, một đao chém xuống thì xem còn cao được bao nhiêu? Còn việc to khỏe hay không á? Per cười mỉm, đôi mắt màu đỏ rực hơi hơi nheo lại. Hừ, có to khỏe đến mấy, một ngón tay của hắn cũng đủ bóp chết!

Gã kia thấy Per cười lại tưởng là hắn động tâm rồi, liền tranh thủ nói thêm: “Pha lê của ta cũng không đắt lắm đâu. Thấy cậu cũng còn nhỏ, vậy đi, bán cho cậu giá bốn đồng bạc nhé.”

Cả bộ quần áo, giày dép trên người thiếu niên này còn chưa đến hai mươi xu đồng. Với giá quy đổi 100 xu đồng bằng một đồng bạc, tên gian thương này quả thật nói thách lên trời.

Nên chém gã, chém gã, hay là chém gã đây?

Lý trí Per thâm thì: cuộc sống đang tươi đẹp thế này, bạo lực thế là không tốt. Trái tim khát máu của hắn lại sôi sùng sục lên gào: giết, giết, giết đê!

Có vẻ gã gian thương muốn thúc đẩy cuộc mua bán này lắm rồi, thấy Per không nói lời nào, gã nhịn không nổi mà giờ tay muốn quàng lên vai Per tỏ vẻ thân mật. Khi tay gã vừa thò ra, cũng là lúc Per suýt nữa thì rút roi ra, đột nhiên một cái đầu rơi như đồng rơm của một thiếu niên chen vào giữa bọn họ. Thiếu niên này vừa túm lấy cổ áo gã kia, vừa dùng hết sức rống lên chửi bới: “Đồ gian thương! Trả tiền ta mau! Ngày hôm nay ngươi không trả lại tiền thì đừng hòng chuồn được!” Nói xong, liền quay đầu về phía sau hô to: “Lão đại, chính là gã! Chính gã gạt tôi là mua pha lê sẽ thăng cấp ngay tức thì!”

Một người đàn ông cao to tiến đến gần, đứng cạnh người thiếu niên đang chửi bới này. Chiều cao hai mét, đôi vai và bờ ngực rộng, chắc nịch, người đàn ông này chỉ cần đứng đó thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy có áp lực. Per lùi lại một bước, kéo xa khoảng cách với gã thương nhân kia ra. Người kia liếc Per một cái, sau đó ánh mắt một lần nữa nhìn gã gian thương, hỏi từ trên cao xuống: “Chính ngươi là người lừa tiền Sam?”

Giọng nói anh ta tuy trầm, nhưng lại sang sảng, thậm chí ngữ điệu còn khá ôn hòa.

“Ngài nói gì vậy, đây là lần đầu tiên tôi tới đây mà.” Gã gian thương mắt la mày liếm, bàn tay len lén cất viên pha lê vào lại túi. Không ngờ lại bị người kia nắm chặt lại.

“Nói dối!” Thiếu niên tên Sam phẫn nộ hét lên chói tai: “Lão đại, anh đừng tin gã. Còn rất nhiều người cũng bị gã lừa đó! Anh hỏi thử những người khác mà xem!”

Người đàn ông không hỏi ai cả, anh ta siết chặt ngón tay làm gã gian thương đau kêu oai oái. Anh ta dễ dàng xách cổ gã lên như nhấc một món đồ chơi vậy. Cánh tay dài, làn da rám nắng bao bọc lấy thân thể vạm vỡ, không thô kệch mà khiến người ta cảm thấy rất cường tráng.

Anh ta ôn hòa nói: “Ta không phải thị vệ thủ thành ở đây. Nếu như ngươi trả lại tiền cho bạn ta, thì ta cũng có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng đem ngươi nộp cho thị vệ thì sẽ khác đấy.”

Dù bị treo lơ lửng trên không trung như vậy mà gã kia vẫn còn lưỡng lự một chút mới miễn cưỡng gật đầu. Người đàn ông tóc đỏ đặt lại gã xuống đất. Gã gian thương móc ra bốn đồng bạc từ túi, tiếc nuối đưa cho Sam, sau đó nhanh chóng chuồn mất.

“Hừ! Chuồn nhanh thật! Đáng ra nên bắt gã bồi thường thật nhiều, xem lần sau gã còn dám tới đây nữa không!” Sam tức giận gờ gờ nắm đấm về phía bóng lưng của tên gian thương, sau đó phàn nàn với người đàn ông tóc đỏ. Người đàn ông chỉ cười cười, không nói gì cả. Per thấy không còn việc gì nữa, liền quay người định bước đi.

“Ê! Chúng ta dù thế nào cũng vừa giúp cậu một tay đúng không? Đến cảm ơn cũng không biết nói à?” Vừa mới nhắc bàn chân lên, Per liền nghe được thiếu niên tên Sam nói như vậy. Hắn ngoái đầu lại, nhếch miệng nhìn cậu bé đầu tóc bù xù kia.

“Ồ, ngươi muốn ta cảm ơn cái gì?”

“Đương nhiên là cảm ơn chúng ta giúp ngươi không bị tên lừa đảo kia làm mất tiền oan chứ gì nữa!” Sam ưỡn ngực ra vẻ tự hào nhìn người đàn ông bên cạnh.

Per nhàn nhạt liếc Sam, ánh mắt dừng ở cái chiều cao 1m6 và thân thể như que củi khô kia một cái, rồi cười khinh khi: “Thời nào rồi mà còn tin quảng cáo? Có óc không?”

8. Chương 8: Sos 8

Tuy Sam nghe không hiểu “quảng cáo” là gì, nhưng y hiểu Per đang cười nhạo y, bởi vì khoe mất lẫn lông mày đang nhướng lên của Per đều biểu hiện một vẻ trào phúng rõ rệt. Mặt Sam đỏ lựng lên, miệng há ra không thốt được một từ nào. Bộ dạng nắc nhen kia, vừa nhìn đã biết đây là một cậu bé thật thà, ăn nói vụng về, nếu không thì cũng không bị trúng mánh khoe bịp người đơn giản như vậy.

Liếc nét mặt tủi thân của thiếu niên, Per xoay đi, lọn tóc buộc sau gáy lay động, bóng lưng tiêu sái. Đạo gần đây, những tên nào lộ bộ mặt kia ra với hắn đều là thụ cẩu, hắn mà không đi nhanh có khi hệ thống lại hiện công lược thì toi. Thiếu niên à, đối đối tượng lộ bộ mặt đáng thương kia đi, ta bảo đảm chưa tới 1s sau mi đã bị đè cho mà xem.

Thoát khỏi mối nguy hiểm ẩn, Per chen vào nơi đông người, tiếp tục lang thang không mục đích. Vừa nghe xong lời khuyên của một người qua đường, hắn quyết định đến chợ giao dịch thủy tinh chính thống của đế đô. Tại đó, Per quan sát quá trình chọn lựa thủy tinh. Dù vậy, Per thấy bất luận là chọn đá hay quá trình tách đá ra, đều gần giống với việc đổ thạch trong hiện thực.

Per hỏi chủ tiệm về tình hình làm ăn thì được biết, đổ thạch kỳ thực không chỉ dựa vào may mắn và kinh nghiệm. Cái ngành mà người ngoài nhìn vào tưởng khó nhằn tương đương với việc trúng số này, đối với những người biết ma lực cũng dễ như chọn bắp cải vậy. Nhưng những người biết dù chỉ chút ít dùng ma lực cũng đều chọn ngành nào kiếm tiền nhiều hơn, nếu không, những người thường lấy đổ thạch làm kế mưu sinh cũng không phát triển nổi.

Mặc dù với Per, đổ thạch chẳng phải chuyện gì mới mẻ, thế nhưng cảm giác kích thích mà việc đánh cược mang lại cũng khá là thu hút người ta. Chủ tiệm hào phóng đồng ý cho Per ở bên cạnh quan sát. Per liền nhặt một khối đá thô cạnh cửa làm ghế ngồi, sau đó ngó nghiêng nhìn người ta chọn lựa.

Trong đám người đổ thạch, có con bạc đơn thuần chỉ muốn xem mình có may mắn phát tài hay không. Những người này thường đứng núi này trông núi nọ, mặt mày lưỡng lự.

Còn một dạng người khác có vẻ có kinh nghiệm chọn thủy tinh, cũng có chút quen biết với chủ tiệm, vừa lựa vừa ngồi tán gẫu về tình hình làm ăn và... chính trị. Mà nói tới nói lui, cuối cùng cũng nói tới vấn đề nóng hổi.

“Nghe nói Vua của Obeli gần đây rất say đắm một sủng vật thì phải.” Trên đời này, con người rất hứng thú với loại chuyện ngồi lê đôi mách, đặc biệt là tin vĩa hè của những người nổi tiếng.

Per chống cằm nhìn về phía đó. Rồi! Lại là một thiếu niên nữa. Đôi mắt nâu tròn, đầu mũi có vài nốt tàn nhang đáng yêu, âm thanh giọng cao, nghe có vẻ rất nghịch ngợm.

Lúc này cậu ta đang kể cho mọi người chuyện mới nghe được gần đây.

“Xì! Có gì lạ lùng đâu? Trên đời này có quyền là có người đẹp. Oách thế nào đi chẳng nữa cũng chỉ là một lão già, không chừng đầu còn rụng sạch tóc rồi cũng nên. Chẳng biết còn sung sướng được mấy năm nữa.” Người bên cạnh vừa nghe liền khinh khi liếc xéo một cái. Những người xung quanh đều gật đầu, tỏ ý tán thành.

Per sờ sờ mái tóc mượt đen như nhung của hắn, tưởng tượng lúc hắn rụng sạch bách, hói đầu sẽ thế nào, không nhịn nổi mà rùng mình ớn lạnh.

“Người chó nói lung tung, vua của chúng ta là một thiếu niên anh tuấn!” Cô gái đứng thu tiền không chịu thua, hùng hổ quát cho cái tên nói láo kia một câu.

“Cô gặp rồi à mà biết?” Cái tên nói Per hỏi đầu khinh khi nhìn cô gái: “Không thì nói mò cái gì?”

“Ai bảo ta nói mò? Pháp lệnh mới là do điện hạ đứng trên tường thành tự mình ban bố, lúc đó ta đứng dưới chân thành.” Tay cô gái vỗ bàn đến “chát” một cái, vênh mặt lên, khí phách hiên ngang oai vệ mà khinh bỉ lại tên kia: “Người mới là tên nói mò! Không biết gì thì đừng nói xằng, đồ ngoại lai!”

“Levi!” Chủ tiệm quát nhẹ cô gái một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm cô ta thật lâu, đến khi Levi miễn cưỡng cúi đầu xuống, ông ta mới ngoảnh đi. Ông ta quay sang người khách đang cau có kia, bình tĩnh nói: “Điện hạ Mortis của chúng tôi thật sự vẫn ở tuổi thiếu niên. Vị khách này, ngài cũng là người buôn bán, đang ở đất Obeli mà tùy tiện bình luận quân chủ của Obeli như thế là mạo phạm không nhỏ đâu.”

Giọng nói của chủ tiệm tương đối điềm tĩnh, thái độ trước sau vẫn khách khí ôn hòa, nhưng lời nói của ông ta lại lạnh lùng để tất cả mọi người đều cảm nhận được.

Tên kia nhìn chủ tiệm một cái, cho dù không hài lòng, gã cũng không phản bác lại. Khi chủ tiệm bỏ đi đón khách khác, Per nghe thấy gã hầu học nói: “Xì! Thiếu niên thì sao? Cũng là cái dạng ham hưởng lạc, mê nhục dục, có cái gì đặc biệt hơn người khác?”

Những lời này không chỉ Per nghe được. Vì ngay lập tức, cô gái liền bật dậy, trợn mắt tức tối nhìn gã. Hai nắm tay cô siết chặt, tựa hồ đang nhẫn nhịn lắm mới không xông ra đâm cho gã một phát.

Per ngồi tại chỗ không hề động đậy. Hắn nhìn thấy gã kia thò tay, sờ chuôi dao dắt sau lưng. Nếu gã dám giơ cái dao lên, Per chắc chắn sẽ không chần chờ mà một roi quất cho hắn bay lên sao hỏa miễn phí.

Trong lúc bầu không khí đang căng thẳng như vậy, một thiếu niên bá lên vai gã. Thiếu niên có cái đầu như rơm khô kia vừa ngoác miệng cười vừa lắc qua lắc lại vai đồng bọn: “Hóa ra Pat ở đây à? Vừa hay! Ta lấy lại bạc từ tên lừa đảo kia rồi. Mau chọn cho ta một viên thủy tinh đi!”

Thật ngoài ý liệu, Per nhận ra thiếu niên này là người hắn vừa gặp.

Sau lưng thiếu niên vẫn là người đàn ông tóc đỏ, da rám nắng kia.

Cái tên vừa rồi còn đang hung hăng vừa thấy người đàn ông tóc đỏ liền co rúm lại, sau đó dè chừng mà lảng tránh ánh mắt đối phương, đồng thời cười cười với Sam: “Được, không thành vấn đề, cậu có muốn thử làm quan ở Obeli này không?” Ngỡ khí lộ rõ vẻ xem thường Obeli.

Levi thấy đối phương không khiêu khích nhắm vào cô, nên đành cố nhịn, ngồi lại xuống ghế tính tiền. Dù vậy, trên mặt cô vẫn lộ rõ nét bực mình.

Lúc này, cửa tiệm có người vừa tách đá ra được một khối thủy tinh cỡ trung màu xanh lam, một đám người vây quanh reo hò xung quanh người khách may mắn, nhất thời không khí trở nên rất náo nhiệt khiến Per cũng phải nhìn qua.

“Pat, bên kia đang làm cái gì vậy?” Sam chú ý ngay đám đông ồn ào kia.

“À, cái đó gọi là đồ thạch.” Pat tựa hồ có vẻ rất đắc ý vì mình trả lời được câu hỏi này: “Là cái việc chọn ra được khối đá nào có thủy tinh đó. Đá thô rẻ hơn thủy tinh rất nhiều, khi tách ra được thủy tinh là lời gấp mười mấy lần rồi. Thế nào? Lợi nhuận dày chứ? Ta nói cho cậu biết...”

Pat liền bắt đầu lải nhải về việc đồ thạch. Lời nói của gã không ngừng dụ dỗ Sam cùng cược với gã một phen.

Lợi nhuận mà đồ thạch mang lại khiến Sam vô cùng động tâm. Thêm Pat bên cạnh chém gió tự khoe mẽ, tán dương mình như một đại sư đồ thạch, nắm chắc đến chín phần mười vậy. Ánh mắt Sam nhìn Pat tràn đầy sự ngưỡng mộ và sùng bái, mở miệng muốn thỉnh cầu Pat dẫn y đi đồ thạch.

Per nhìn vẻ mặt của Sam thì biết ngay y muốn nói gì, nhin không được mà cười phì.

Ánh mắt hung tợn của Pat trừng trừng nhìn Per. Thiếu niên Sam cũng ngóng về phía tiếng cười, hô to một tiếng: “A! Là người!”

“Yo~” Nhóc con, lại gặp rồi. Chúng ta chắc chắn là có “duyên” với nhau rồi, dù không biết ngươi là cái tên xui xẻo nào bị Per đè trên con đường thành Boss.

Per cười híp mắt nhìn bộ dạng kinh ngạc của đối phương, gật gật đầu, vẫn ngồi trên ghế đá, tay chống cằm, ngón trỏ gõ nhẹ trên khuôn mặt, nói một cách trêu chọc: “Nếu như tin quảng cáo một lần là ngây thơ, vậy thì tin hai lần có nghĩa là người ngu ngốc thật sự. Có điều nhìn dáng vẻ nhóc con của người, cũng thấy là người ngu ngốc đã nhiều năm rồi. Nếu không làm sao ngu ngốc được đến mức tự nhiên thế cơ chứ. Bất kỳ tên lừa đảo nào thấy người cũng phải động tâm.”

“Ai nói ta ngu ngốc?!” Sam lập tức xù lông lên.

“Người dám nói ta là lừa đảo!” Pat liền nổi cơn tam bành.

“Sam! Pat!” Người đàn ông tóc đỏ mỗi tay ấn một cái đầu, dè chặt hai người muốn làm loạn kia xuống. Anh ta đẩy Sam đi vào gần giá đặt thủy tinh trong tiệm: “Chọn thủy tinh của cậu đi!”

Còn đối với Pat đang lộ khuôn mặt hung tợn kia, anh ta vỗ vào đầu gã thật mạnh: “Đừng gây rối!”

“Không phải người nói ta là lừa đảo sao? Vậy được, chúng ta so tài!” Hiển nhiên là Pat không phục, gã lắc đầu vùng ra khỏi bàn tay của người đàn ông.

“So tài cái gì?” Per có chút kinh ngạc. Ở đây lâu vậy rồi mà chưa từng có ai dám thách đấu với hắn. Căn bản là vì không ai có thể lay chuyển được tôn nghiêm của Per.

“Pat!”

“Lão đại đừng lo, tôi vừa nghe chủ tiệm và thằng nhóc này nói chuyện. Một tên đến đó thách cũng không biết là gì sao so với tôi được.”

Per liền hiểu ra. Thảo nào! Gã này đụng phải hắn thì đúng là nhân phẩm có vấn đề nên mới xui xẻo vậy, phải không?

Đã như vậy, hắn dùng chút thủ đoạn nhỏ đùa giỡn gã cũng không vấn đề gì.

Thấy Per trầm mặc, Pat cho là hắn đang lưỡng lự: “Sao? Không dám à?”

“Lại còn có thi đấu ở đây à? Ta cũng tham gia.”

Ngay lúc đó, có người đứng ra bên cạnh Per. Per bỏ tay đỡ cằm xuống, thay đổi thái độ uể oải vừa rồi, kinh ngạc quay đầu lại nhìn. Thì ra là người vừa tách đá thành công kia.

“Không ngại chứ?”

Người nọ đặt tay lên vai Per, nói với Pat.

Vì Per đang thực sự rất kinh ngạc, nên đến khi có phản ứng mới phát hiện thật kỳ quái là tại sao hắn lại không lập tức đập chết cái tên dám đụng vào thân thể của hắn.

Bàn tay kia để lên vai hắn thật tự nhiên, tựa như bạn bè vậy...

Đám đông đang vây quanh từ trước cũng đi tới.

“Vậy, ta cũng tham gia.”

“Ta cũng thế.”

“Có chuyện hay ho thế này, đương nhiên phải để tất cả mọi người cùng chơi mới vui chứ!”

Mọi người tùm nập bầy xúi xít vào. Chỉ chớp lát, sau lưng Per đã đứng đầy người, tuyền một màu tóc đen, tất cả đều là dân Obeli.

“Ta... ta... ta không hiểu gì về đồ thạch cả.” Per hé hé miệng. Dù đã quen bị sủng vật và đám quan lại vây quanh, không ngờ lúc này lại căng thẳng, lập tức thốt ra một câu vô thưởng vô phạt.

“Ha ha, không sao.” Một người đàn ông trung niên xoa xoa đầu Per, khiến cho mái tóc mềm mại của hắn bỗng chốc xù như tổ quạ mới dùng tay, nói: “Nếu thua, bác sẽ thắng lại cho.”

“Các người bắt nạt người khác!” Pat thấy nhiều người như vậy, mặt lập tức đỏ bừng, gào lên.

“Chúng ta không lừa đảo, ai thì phần của người đó, sao lại là bắt nạt người khác được?”

“Lão đại, anh cũng tham gia đi!” Pat dùng một đồng bạc đập “chát!” một cái xuống mặt bàn trước mặt Levi, quay đầu nói với người đàn ông tóc đỏ.

Người này nhìn đám đông sau lưng Per một cái, sau đó cũng lấy ra một đồng bạc để bên cạnh đồng bạc của Pat, gật đầu với Levi: “Phiền cô.”

“Levi, một đồng bạc đây.”

“Sáu mươi xu đồng...”

Mọi người đều bắt đầu lấy tiền. Trong lúc ồn ào, chủ tiệm đến bên cạnh Per, nhét vào tay hắn một vật gì đó vừa lạnh vừa cứng. Per tiến lên bên cạnh, xòe lòng bàn tay ra, trong đó là một đồng bạc sáng bóng, ánh lên sắc kim loại.

Lúc này, Per mới chợt nhớ ra, hắn đã từng nói với chủ tiệm rằng trên người hắn không có đồng nào, muốn tìm việc làm. Per nắm chặt đồng bạc trong tay, sắc mặt hiện lên vẻ kỳ quái, trong lòng lại cảm thấy lúng túng. Trót lừa bao nhiêu người tốt như vậy làm Per vô cùng áy náy, nhưng cũng khiến hắn phát hiện ra, hóa ra trái tim mới là tên lừa đảo nhất thế giới. Mỗi khi hắn tự lừa mình rằng hắn đã trở thành một tên xấu xa, hắn lại cảm động vì những việc rất nhỏ thế này.

Có những lúc, người ta sợ mình, không phải là điều hạnh phúc, người ta bắt nạt mình, cũng không hẳn là sự sỉ nhục. Hạnh phúc thường đến thật lạ lùng, nhưng điều lạ lùng ấy lại làm cho con người khắc sâu trong lòng.

Chỉ số hạnh phúc đang từ giá trị âm đến mức không thể hiển thị được lặn lẽ tăng lên một vạch. Không ai nhìn thấy nụ cười trên miệng thiếu niên Per, kể cả chính hắn.

9. Chương 9: Sos 9

Per dùng đồng bạc đổi lấy một cái rổ, Levi nói cho hắn biết rằng giá tiền như vậy bao gồm bốn khối đá thô và cả phí tách đá. Cầm cái rổ đứng giữa bao nhiêu đá thô như vậy, Per vẫn cảm thấy mơ hồ. Làm sao mà từ đang tìm việc lại nhảy một phát sang đồ thạch? Hắn rốt cuộc đã làm gì?

Những người bên cạnh đã bắt đầu cúi người chọn lựa, xung quanh thỉnh thoảng lại có người đi qua vỗ vỗ vai Per hoặc mỉm cười tỏ ý cổ vũ. Per nhìn hai người ngoại tộc cũng đã khom lưng chọn đá, bỗng nhiên tâm trạng tốt hẳn lên. Mặc kệ đi! Dù sao mình cũng chỉ là đi dạo tìm thú vui. Nhưng cứ mỗi khi tâm trạng của Per tốt lên, hắn lại dễ biến thái...

Thói quen luôn hình thành một cách rất tự nhiên, biến hóa của con người là vô ý thức, Per không biết tự hắn đã thay đổi bao nhiêu, nhưng thật sự không thể phủ nhận là hắn đã thay đổi. Tuy trong tâm hắn vẫn còn sự lương thiện, nhưng lại thiếu mất yếu tố cần để phát huy nó. Quen cái kiểu bá đạo, coi mình là cái rốn của vũ trụ, cách xử sự cũng luôn ở thế bề trên không kiêng nể gì cả. Vì thế mới nói, có những thói quen không nên bị nuông chiều.

Ví dụ như hiện tại, Per không hề khiêm tốn mà lại đem ma lực hội tụ ở dưới chân tạo thành một mạng lưới chỉ chít tỏa ra xung quanh. Từng khối đá có chứa thủy tinh vừa gặp phải ma lực liền có phản ứng lại, phát sinh sóng âm. Vị trí của thủy tinh hiện rõ ràng lên trong não hắn.

Ma lực tỏa ra, đến người bình thường cũng cảm thấy dưới chân lên qua một đợt gió lạnh lạnh. Mọi người đều cúi đầu nhìn xem dưới chân có gì lạ không, riêng người đàn ông tóc đỏ nghiêng đầu quan sát Per, sau đó ẩn giấu ánh mắt lại, giả bộ chuyên tâm chọn đá.

Đồ thạch mà dùng ma lực cũng giống như chơi game mà hack vậy. Chỉ tội nghiệp cái tên Pat kia, mỗi khi hắn nhìn trúng một khối đá thô có thể có thủy tinh, chuẩn bị giơ tay ra, lập tức liền có một sợi roi màu bạc vút lên, lướt sát rạt qua tay hắn, quát “chát!” một tiếng lên mặt đất, sau đó cuốn lấy khối đá đi mất. Pat giận dữ ngẩng đầu nhìn tên thủ phạm kia, chỉ thấy Per tay ôm khối đá, cười nửa miệng, cái bộ dạng vô sỉ dường như nói “đến cướp đi, cướp lại thử coi”.

Nhìn thấy sợi roi trên tay Per, sắc mặt của Pat chợt trở nên rất khó coi. Gã đành nghiêng rằng nên nhịn mới có thể không xung đột với Per.

Trong thế giới này, mạnh được yếu thua. Mỗi khi nhìn thấy người yếu ớt hơn mình, người ta nghĩ mình muốn bắt nạt kiểu gì cũng được, cũng như vậy, loại người đồng ý với quy tắc này, khi gặp người mạnh hơn mình, dù có bị nhục mạ, cũng chỉ dám nhẩn nhẩn.

Cái việc “hắn hôm qua thế nào thì hôm nay mình cũng thế đấy” đúng thật là châm biếm, nhưng ai cũng nghĩ chuyện bị ức hiếp thế này sẽ không rơi vào mình.

“Nhóc, hóa ra cậu là ma pháp sư!” Người trung niên vừa vỗ đầu Per kinh ngạc hô lên. Per liền phớt lờ cái tên gọi kia. Rổ của hắn đã đầy, nên hắn để khối đá vừa lấy được vào rổ của người đàn ông kia. Ông ta có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu: “Thế thì chắc cậu đỡ thạch lợi hại lắm...”

Khuôn mặt của Pat tức giận đến méo mó, cứ khối đá tốt nào gã trúng ý thì đều bị Per lấy mất, mà những khối gã có thể lấy được thì toàn là thứ phế phẩm bị đối phương vứt bỏ. Đây không còn là cố ý nữa, mà có chút giống như mèo đùa bốn chuột vậy, bởi vì nét mặt của Per từ đầu tới cuối đều có nụ cười rất ung dung. Mấy chục lần như vậy, Pat nóng lên, gã lại đánh không nổi Per, vì thế liền ném cái rổ xuống đất.

“Ta không đấu nữa! Thế này đấu kiểu gì, người bắt nạt người quá đáng!”

“Người bắt một thiếu niên không hiểu đồ thạch phải thi đấu bằng được, cái đó thì không phải là bắt nạt người quá đáng?!” Levi đang đứng xem, thấy vậy liền quát trở lại.

“Ta ép hắn sao? Vậy hắn cứ cướp đá mà ta nhìn trúng như vậy, người nói ta còn đấu làm sao? Không phải bắt nạt quá đáng thì là gì? Không công bằng!”

“Chẳng lẽ đá nào người nhìn trúng thì nhất định phải là của người? Cầm được lên tay mới được tính. Nếu cậu ta cướp trên tay người, người cứ tố cáo, ta cũng không có ý kiến.”

Pat không phản bác được nữa, tức đến nổi mặt thoát đỏ thoát trắng, chỉ lặp đi lặp lại “bọn mi bắt nạt người quá đáng”.

“Ai bảo người đắc tội với người ta.” Levi chống nạnh, ngẩng cao đầu, mũi hừ hừ mấy tiếng.

Hùng hù hù hù ném cái rổ đi, Pat đến cạnh đồng đá, hung hăng trừng mắt nhìn Per một cái, rồi hô to về phía người đàn ông tóc đỏ: “Lão đại, cố lên! Đừng thua thằng nhóc thối tha kia!”

Per thấy một tên đã rút lui, chỉ còn lại một. Ngẫm nghĩ một chút, ngọn roi lại tiếp tục vung lên.

Tuy hắn không nhất định phải thắng, nhưng đối phương phải thua.

Không liên quan đến thắng thua, quan trọng là chịu bỏ sức ra bao nhiêu.

Tốc độ của ngọn roi bạc rất nhanh, nhưng người đàn ông tóc đỏ kia còn nhanh hơn.

Thân roi vút lên tay, sau đó linh hoạt giống như một con rắn cuộn lấy cổ tay đang nắm đầu roi của anh ta. Sau tiếng “chát!” nặng nề đó, Per không thu lại được sợi roi bị nắm trong tay người đàn ông.

“... Không thể bỏ qua chuyện này sao?” Anh ta nắm đầu roi, thấp giọng hỏi.

“Vậy người nhận thua?” Per hỏi.

“... Không được.”

“Thật đáng tiếc, ta cũng vậy.” Per nhếch khóe miệng, cười nhẹ với anh ta. Lọn tóc đen mượt trước trán khẽ rũ xuống, ánh sáng màu máu chợt lóe lên trong đôi mắt đỏ, vẻ sắc lạnh ấy hiện lên trên khuôn mặt tươi cười như hoa bồng chốc trở nên đặng đặng sát khí.

Ngay từ đầu, kẻ không có tư cách tùy ý làm xằng thì cũng không có tư cách cầu xin tha thứ.

Có điều, Per cũng không ngờ trong đám người này cũng còn có tên khá như vậy. Nên biết tại quốc gia này, không ai có thể đối nghịch lại được hắn.

Có thể chặn lại một roi này, cũng có nghĩa là Per phải mở khung tư liệu của tên này ra để tra xét.

Ngoại trừ giá trị võ lực ra, không thấy gì hết. Việc này chứng minh người này không thuộc phạm vi công lược của hắn. Per ngạc nhiên nhận thấy giá trị võ lực của tên này ngang với hắn, lại cảm thấy nghi hoặc không biết người này là ai.

“Chuyện vừa rồi đúng là do chúng tôi sai. Xin lỗi, xin được lượng thứ. Nhưng cứ tiếp tục thế này, đối với cậu cũng không có lợi gì.” Dưới sự tấn công mạnh mẽ của Per, anh ta vẫn ung dung tiếp chiêu. Xung quanh, vì hai người họ đánh nhau mà biến thành một đồng hồ lớn, người vây quanh quan sát càng lúc càng đông, cuối cùng người đàn ông cũng mở miệng xin lỗi.

Lúc làm sai thì không xin lỗi, lúc người ta giở thực lực ra mãi mới nói được một câu “xin lượng thứ”, không biết thái độ này là xin lỗi về việc đã xảy ra, hay là cảm thấy có lỗi với đồng bọn của anh ta.

“Hoặc nhịn, hoặc phải tàn nhẫn. Không tàn nhẫn được chỉ có cách là nhịn, ta phải chọn thế nào đây?” Per thở dài nhẹ nhẹ, làm như thể đang cảm thấy phiền muộn lắm vậy. Tục ngữ nói không sai, một khi giả vờ, có thể thành vô địch. Người kia nghe thấy Per nói vậy, khuôn mặt vốn trầm ổn bỗng lộ ra một nét cảm xúc, Per liền chớp thời cơ ra tay.

Roi của Per không phải là một cái roi bình thường, chẳng qua có thêm thuộc tính S nên luôn được dùng dưới hình dạng roi. Bản thân vốn là nước thủy ngân có thể dựa theo ý chí của Per biến thành bất cứ vũ khí nào hắn muốn. Per vung tay lên, roi liền biến thành đao, rút lại một phát, tay người đàn ông đang nắm roi, máu liền tứa ra.

Bao nhiêu anh hùng, hiệp sĩ đã chết chỉ vì lòng nhân từ lúc xoay lưng bỏ đi. Đơn giản vậy mà lại dính bẫy của hắn, không phải là loại nghề mới ra khỏi chuồng, không biết giang hồ hiểm ác, suốt ngày đầu nhét đầy tư tưởng chính nghĩa, thì cũng là do người đàn ông này quá tin tưởng vào sức mạnh của anh ta. Dù là loại nào, Per cũng phải đập chết.

“Người đánh lén! Người đê tiện! Người vô sỉ!” Pat bên cạnh thấy lão đại của mình bị thương, vừa sốt ruột lại không giúp được gì, nhịn không được chửi ầm lên.

Per lật bàn tay, một khối đá to bay về phía Pat, nhưng bị người đàn ông kia chặn lại ở giữa đường, đâm một phát nát vụn.

Nhìn tảng đá vỡ thành từng mảnh nhỏ cuốn theo gió, mặt mũi Pat sợ đến mức trắng bệch.

Per soãi roi lên mặt đất, liếc người đàn ông tóc đỏ kia một cái, lại cười rạng rỡ với Pat đang run rẩy kia, tiếp đó dùng giọng nói pha lẫn âm cười nói: “Bây giờ người còn chửi ta, tức là chưa hiểu ta. Đến lúc người hiểu ta là người thế nào, người sẽ hận không thể giết ta được.”

Ta biến thái, ta tự hào, ta biến thái, ta kiêu ngạo.

Vừa nói xong, Per phát hiện, bất tri bất giác, hắn đã đi trên con đường thành Đại ma vương càng lúc càng xa rồi. Quả nhiên hoàn cảnh tạo ra biến thái. Nhìn bây giờ xem, rõ ràng chỉ là một nụ cười, thế mà cười được thành tà khí tỏa bốn phương, vừa nhìn đã biết ngay đây là một nhân vật phản diện.

Không biết có phải do vừa thấy máu hay không, Per cảm thấy sát khí bùng bùng nổi lên trong lòng, tim đập càng lúc càng mạnh. Hắn trở nên rất phấn khích, không thể ức chế được nỗi khoái cảm chuyển thành sức mạnh ừ ừ không dứt, tập trung ở cánh tay, sau đó bộc phát ra.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, bờ tường vây quanh khu đá thô bỗng chốc sụp đổ, bụi tung mù mịt đầy trời, người đàn ông tóc đỏ bị văng vào đồng đá ngổn ngang đó. Per đứng trên mảng bờ tường duy nhất còn chưa sụp, ngạo nghễ nhìn từ trên cao, khúc miệng vẫn nhếch lên biểu lộ sự bồn chồn. Hóa ra còn có chiêu giả vờ yếu đuối này, muốn cho hắn sấm vai người xấu. Nhưng hắn sẽ không để tên kia được như ý.

Bờ môi Ma vương giật giật, ẩn sâu trong đôi mắt là màu đỏ đậm của máu. Nhưng hắn chưa kịp nói gì, mọi người đã nghe từ đằng xa truyền lại một tiếng gầm lên, tiếng chân đều nhịp rầm rập chạy đến, bụi đất dưới chân cuốn lên mù mịt.

Một đội ngũ chạy đến, tay cầm lang nha bổng, đầu đội mũ xanh, ai cũng tứ chi vạm vỡ, vẻ mặt hung thần ác sát. Người dẫn đầu mắt tròn trợn tức giận, lang nha bổng bị gã nâng lên cao múa một vòng rồi đập xuống đất. Sau tiếng “rầm!” đình tại nhức óc, trên mặt đất xuất hiện một lỗ hổng.

Mọi người chỉ thấy thân thể vạm vỡ như hổ của gã rung lên, sau đó là tiếng gào.

“Mẹ nó! Tên nào to gan vậy? Trước cửa đế đô, dưới chân quân chủ, mà còn dám đập phá? Ai tham gia phạt tiền một nghìn đồng bạc!”

Bốn từ cuối được gã gào lên rõ ràng, rành mạch, khí thế ngất trời. Per vừa nghe câu đó, chân lão đảo, suýt chút nữa ngã bổ nhào xuống đất, mất hết hình tượng.

Quả nhiên, đến đúng lúc nhất luôn luôn là nhân viên giữ trật tự đô thị, chứ không phải cảnh sát.

Nhưng sự việc bị cắt ngang thế này cũng làm cho tà khí trong tâm của Per nhất thời xì ra một nửa. Thu ngọn roi lại, Per nhảy nhẹ nhàng xuống, đứng trên đất. Vẫn một câu nói “sự đời khó lường”. Người đàn ông tóc đỏ kia nộp luôn một nghìn đồng bạc tiền phạt, sau đó dẫn hai tên kia đi mất. Per vỗ vỗ túi áo, trong không gian của hắn trừ pha lê ra chỉ có một ít bạc vụn. Nói cho cùng, ai lại cầm một nghìn đồng bạc đi dạo bao giờ, hắn có phải muốn đi buôn bắt động sản đâu. Những người bên cạnh nhìn nhìn nhau, không ai có thể một lúc mà lấy ra được nhiều tiền như vậy.

Vì có mặt tên ngoại quốc tóc đỏ kia, Per cũng không tiện ra oai. Thu phí bữa bãi, đúng là không tốt. Nhưng tiền này lại thu dưới danh nghĩa của hắn, lúc này tự mình tấp vào mặt mình thì đúng là làm trò cười cho người khác.

Kết quả là, Đại ma vương Per bị viên quản thành của hắn mời đi “uống trà”.

Đến lúc Osi Nash tới, đã là hoàng hôn rồi. Per lúc này mới tỉnh ngộ. Mẹ kiếp! Hóa ra tên quản thành này là do chính tay hắn tuyển dụng. Quả nhiên, trời phạt còn có thể nhân định thắng thiên, tội nghiệt do mình gây ra thì chịu chết mà thôi.

Nói đi nói lại, có phải tên Osi Nash này khác hắn không? Cứ gặp mặt là không có chuyện gì tốt.

Osi Nash vội vã bước vài bước đi tới trước mặt Per, quỳ xuống. Được Per cho phép ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuần tú lộ ra một vẻ muốn nói gì đó mà không dám.

Trong lòng Per thâm thở dài. Tuy mặt ta có sầm xuống chút đỉnh, nhưng trước mắt ta vẫn chưa muốn công người, người đừng có vẽ phòng trước ngực sau khi vậy chứ.

“Có việc gì cứ nói đi.” Per sửa sang lại trang phục, lơ đãng nói.

“Điện hạ, hôm nay trong cung đã tra ra kẻ gian tể...”

Ồ? Glady lộ tẩy rồi à? Tình tiết phát triển kiểu gì đây? Cái tên Thần không có nhân phẩm kia cuối cùng cũng phát hiện ra mảnh lương tâm còn sót lại, quyết định kéo dài mạng sống cho hắn, tạo một happy ending?

...

“Ừm, là ai?” Per giả vờ bình tĩnh, trong lòng lại vô cùng mừng rỡ. Hắn nghĩ dù sao Glady cũng đối nghịch với hắn, chết coi như xong, hắn chỉ cần chờ thần quản đại nhân mỹ lệ cũng tốt.

“Vâng... Là một sủng vật tên Harula, thưa Điện hạ.”

“... Người nói cái gì?”

Osi Nash quỳ trên mặt đất, cảm thấy áp lực trên đỉnh đầu càng lúc càng nặng, ép đến mức y thở không nổi.

Xem ra, lời đồn Mortis điện hạ thích sủng vật kia là thật. Osi Nash trong lòng thầm nghĩ như vậy. Chỉ có điều, lần này chứng cứ vô cùng chính xác, chỉ sợ tên kia...

Osi Nash nhớ tới lời đồn dài nghe được gần đây, bỗng nhiên không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của Per.

Per cứng họng không nói được gì. Đệt! Hắn mới đi dạo có nửa ngày thì xảy ra việc này. Đúng là nhân tài! Làm sao mà hắn lại quên, khác hắn không chỉ có một, mà là một lũ người cơ chứ!

10. Chương 10: Sos 10

Tận sâu trong thiền điện, xung quanh đều là đèn đuốc sáng trưng, nhưng sương đêm lại nhanh chóng bao phủ mọi thứ đến cả ngọn đèn dầu cũng không thể mang lại sự ấm áp. Khí lạnh từ mặt đất như bạch ngọc ngấm vào trong xung quanh và xâm nhập vào cơ thể. Thủ vệ canh cửa đã mệt mỏi rồi từ lâu, ánh ngược của ánh lửa vẫn chập chờn ở trong mắt làm gã thoảng chốc cảm thấy kiệt sức.

Từ lúc chạng vạng, ở đây đã có đủ loại nhân vật ra ra vào vào, mà ai ai cũng vội vã, không người nào dám chậm trễ.

Không có cơ hội thay ca, nghĩa là gã vẫn phải tiếp tục đứng ở chỗ này.

Nhịn không được ngáp một cái, thủ vệ cố gắng chống đỡ mí mắt đang liên tục khép lại, vểnh tai nghe tình hình bên trong. Gã thật hy vọng vị điện hạ ở bên trong mau chóng giải quyết xong mọi việc để gã có thể trở về ngủ một giấc. Bất quá, từ lúc chạng vạng, sau khi điện hạ trở về vẫn cùng tướng quân ở trong thiền điện, rồi truyền lệnh cho người hầu ở bên trong lui hết ra ngoài, lúc này không ai muốn trở thành kẻ chết thay cả.

Chủ nhân lớn nhất của hoàng cung đã bất động thì thủ vệ canh cửa cũng không dám động.

Mọi người chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, chờ cho cuộc thẩm vấn kéo dài gần như vô tận này kết thúc.

“Ta nghe nói có người báo rằng Harula trao đổi thư từ qua lại với người khác. Vậy kẻ kia đâu, bắt được chưa?” Per ngồi ở trung tâm thiền điện, nhìn thị vệ dâng bằng chứng lên, ngón tay thon dài sờ vào tay vịn làm từ bạch ngọc, gương mặt nhẵn chột hỏi.

“Thưa điện hạ... Người nọ mới vừa bị bắt tại một cửa hàng bán cá ở hạ lưu con sông, thế nhưng hắn vừa bị bắt đã tự sát.” Osi Nash quỳ gối dưới chân Per, cung kính trả lời.

Per nhíu mày, rũ mắt xuống, Osi Nash cảm thấy như có ánh mắt bén nhọn tựa một lưỡi dao nhỏ rơi vào cần cổ của y, vì thế y hèn mọn mà cúi thấp đầu hơn nữa.

“Kunta... Không biết ta phải cảm ơn ông ta ra sao nhỉ?”

“Lúc ông ta nghe tin trong cung bắt được nội gian đã mang theo cả gia sản của mình trốn chạy.”

“Chạy cũng nhanh đó.” Per hừ nhẹ.

Osi Nash dừng lại một chút, tiếp tục nói:

“Nhưng mà không lâu sau trên đường ra khỏi thị trấn, người của thần đã chặn được ông ta, giờ đang trên đường áp giải trở về...”

“Tốt...”

Sau khi nói ra chữ “Tốt” này còn một đoạn nữa Per không nói thêm, Osi Nash cũng chỉ biết trầm mặc, một chủ nhân một đầy tớ, một đang ngồi một đang quỳ, cả hai đều im lặng cũng không biết đối phương đang chờ đợi cái gì.

“Điện hạ, Harula... vẫn còn nhốt trong phòng tạm giam sung vật...” Cuối cùng, vẫn là Osi Nash nhịn không được, y không rõ điện hạ vì sao không trực tiếp tra hỏi nhân vật chủ chốt đang nằm trong ngục giam kia. Y nghĩ với thái độ của điện hạ hiện tại, giống như chuyện này từ đầu tới cuối không hề liên quan đến một người tên là Harula.

Osi Nash lần thứ hai cảm thấy ánh mắt sắc bén như lưỡi dao kia rơi trên người mình, y cố gắng kìm chế bả vai đang run rẩy, ép buộc chính mình thừa nhận cơn tức giận rõ ràng đang trút xuống đầu y. Từ lúc chạng vạng y tìm được điện hạ, hình như ngài đối với y có chút bực bội. Tuy rằng y hiểu rõ điện hạ đang tức giận nhưng y lại không biết vì sao người tức giận.

Trầm mặc một lát, Per cuối cùng mở miệng. Điều khiến Osi Nash thở phào nhẹ nhõm là Per không phải mở miệng trách phạt y mà lại nói: “Dẫn y lên đây đi.”

Phòng của sủng vật cách thiên điện cũng không xa, để tiện cho việc điện hạ muốn tìm sủng vật chơi đùa nên nó được bố trí càng gần với chỗ ở của điện hạ bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Vì vậy phòng của sủng vật được xây ở phía tây nam tấm điện của Vua. Mà thiên điện nơi vua dùng để tiếp kiến cận thần nằm ở bên trái tấm điện.

Không mất bao lâu, Harula đã bị dẫn lên. Đây là lần đầu tiên Osi Nash nhìn thấy Harula. Y nghe nói đây là sủng vật được điện hạ sủng ái nhất nhưng lúc này ngoại trừ phần được che phủ bởi chiếc áo da màu đen thì tất cả những nơi khác toàn là vết máu, phần da lộ ra bên ngoài không có chỗ nào lành lặn, chắc là đã bị tra khảo. Osi Nash nhin không được liếc nhìn Per, xác định trên mặt hắn không có biểu tình gì y mới thở dài một hơi.

Trên chân Harula bị trói lại bằng một quả xích sắt nặng gần trăm cân. Xích sắt nặng nề trên chân làm Harula bước từng bước một cách khó khăn, cực kỳ chậm chạp. Bọn thị vệ lặng lẽ đi phía sau y, không mắng nhiếc cũng không thúc giục mà chỉ nhìn y đi từng bước về phía trước. Mỗi nơi mà y đi qua đều để lại một dấu chân màu đỏ sẫm.

Chỉ trong một buổi chiều, đáy mắt của thiếu niên lại phẳng phất cái chết, nhưng khi đôi mắt không còn ánh sáng tựa như tro tàn kia nhìn thấy người đang ngồi giữa thiên điện thì lại sáng rực lên. Trong con người xinh đẹp của Harula là hình ảnh gương mặt người kia phản chiếu dưới ngọn đèn dầu. Y mở miệng rồi lại bước nhanh hơn nhưng lại quên dưới chân là quả xích sắt gần trăm cân, vì thế chân y bị giữ lại mất thăng bằng ngã xuống đất.

Sàn nhà làm từ bạch ngọc nhìn qua thì thoải mái nhưng vô cùng cứng rắn. Ngã một cái mạnh như vậy khiến vết thương cũ của Harula rách toác ra, lập tức máu lại chảy. Trong đại điện cực kỳ yên lặng, âm thanh máu chảy nhỏ giọt trên mặt đất vô cùng rõ ràng. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng cảm thấy giạt mình.

Không ai lại đỡ Harula đang ngã trên mặt đất đứng dậy.

Harula chống đỡ nửa người trên, ngẩng đầu nhìn Per vẫn đang ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Nhìn gương mặt không hề thay đổi của người kia, Harula đột nhiên cảm thấy vô cùng uất ức, thậm chí so với dĩ vãng khi Per lăng nhục y còn uất ức hơn rất nhiều.

“Ta... Không có...”

Như là có điều gì thôi thúc, Harula cũng không ngờ mình lại dùng giọng điệu khẩn cầu đó mà mở miệng biện giải. Đến khi lời nói đã ra khỏi miệng, y mới bừng tỉnh chợt nhớ tới mình đang làm gì.

Harula cúi đầu, hàm răng cắn chặt môi của mình, mặc dù không cam lòng nhưng y bắt buộc bản thân mình không được lên tiếng nữa.

Im lặng không lên tiếng, từ dưới đất bò dậy, y tiếp tục kéo theo xích sắt từng bước từng bước từ từ đi tới.

Lúc cách Per hai bước, Harula thuận thế quỳ xuống. Y cúi thấp đầu, giống như mọi người, phủ phục dưới chân của Per. Trường kỳ điều giáo trong quá khứ đã lưu lại trên y không chỉ có tầng tầng lớp lớp vết thương mà còn khắc vào trong xương tủy của y: đối với người trước mắt này y chỉ muốn phục tùng và không muốn xa rời. Mắt y nhìn chăm chăm vào mặt người kia, Harula vì tâm tình của mình chỉ cần tới gần người này mà cảm thấy an tâm thì lại thấy phẫn nộ. Nhưng mà, nguyên nhân chính y tức giận là: vì sao ta quan tâm đến người nhưng người lại làm như không thấy khiến ta thất vọng.

Những đấu tranh về tình cảm và khoảng cách về thân phận làm y thổ không nổi, mà chờ mong càng lớn, thất vọng càng nhiều, tất cả như muốn xé nát trái tim đang kêu gào đòi trả thù của y. Harula không phát hiện, y đã không còn quan tâm đến vấn đề bị lăng nhục hay không nữa.

Y chỉ còn khao khát nhìn thẳng vào mình, muốn hắn coi trọng y, muốn hắn đối xử bình đẳng như bao người khác nhưng thỉnh thoảng hãy biểu hiện ra y khác với mọi người.

Nếu như ta phản bội người, có phải người sẽ xử tử ta giống như loạn đảng, không chút do dự chặt đầu của ta, hoặc là nói, ở trong lòng người, ta mãi mãi có chút khác biệt, mặc kệ ta phạm lỗi gì, người vẫn sẽ bao dung ta, tha thứ cho ta? Nếu không tha thứ thì có thể hay không trong mắt của người vì ta mà toát ra những cảm xúc khác biệt với dĩ vãng?

Trong đầu Harula bị những ý niệm gần như tham lam như vậy chiếm giữ, với những người không còn gì nếu nắm bắt được một thứ gì đó thì họ sẽ đột nhiên trở nên liều lĩnh và điên cuồng.

Một ý nghĩ sai lầm sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, ma xui quỷ khiến thế nào y lại lựa chọn im lặng.

Per cúi đầu, nhìn xuống cái cổ trắng trẻo của hai thụ quân dưới chân, trong mắt như muốn phun ra lửa, một đám muốn nói lại không nói cái rắm gì. Ta không có...? Không có cái gì?! Không có phản bội thì nói không có phản bội đi, người không nói thì làm sao ta tin tưởng người? Bình thường thì mồm năm miệng mười, thời khắc máu chốt thì lại chơi trò im lặng là vàng. Im lặng em gái người!!! Người không nói lời nào thì ông đây sẽ chém người. Cẩn môi làm quái gì, ẩn nhẫn làm gì, đừng nói với ta, người đang dùng mạng của người khảo nghiệm xem ta đối với người có bao nhiêu tình cảm nhá, ta đối với người không có chân tình đâu, phắc!

“Người còn cái gì muốn nói không?” Per ôm một tia hy vọng cuối cùng, cũng là muốn cho Harula một cơ hội cuối cùng.

“Không phải người cái gì cũng biết hết rồi sao?” Harula ngẩng đầu, cổ ý lộ ra một nụ cười giễu cợt: “Hay là nói Vua của Obeli cho rằng mị lực của mình đã chạm mốc cho dù giết người trong thân tộc, đồ sát thành bang cũng có thể thu thập lòng người?”

Được lắm, hắn đã gặp qua người muốn tìm cái chết nhưng chưa thấy qua kẻ vội vàng muốn chết.

Per muốn đỡ trán, nhưng hắn nghĩ lúc này hắn là phải xuất ra khí phách, biểu hiện phải càng thêm tức giận một chút, cho nên hắn bóp tay vịn của cái ghế tan thành bụi phấn, để nó dưới ánh trăng nhẹ nhàng bay đi. Nhưng mà Harula không hề khiếp sợ trước giá trị vũ lực cao như vậy, y cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn mỉm cười nhàn nhạt.

Nụ cười cao hứng phát ra từ trong lòng này hiện trên khuôn mặt mệt mỏi mà chặt vật của thiếu niên tóc vàng. Khuôn mặt đầm máu kết hợp với nụ cười kia khiến người khác ghê sợ, quả là một kẻ điên.

Per thừa nhận, hắn chán ghét sự thỏa mãn trong mắt Harula. Gần như là phản xạ có điều kiện mà giờ tay lên, Per dứt khoát tát y một cái, da gà nổi toàn thân trước người đang cười điên dại kia cũng không vì thế mà biến mất.

Harula bị đánh té xuống mặt đất, khóe miệng rỉ máu. Y bụm mặt, dùng ngón tay lau đi vệt máu trên khóe miệng, Harula đưa bàn tay dính máu đến trước mắt, khóe miệng lần thứ hai vẽ ra nụ cười thỏa mãn, từ từ khóe miệng càng nhếch rộng ra, Harula hai tay ôm bụng, bỗng nhiên cúi người xuống, tùy ý mà cười to.

Toàn bộ đại diện chìm trong nụ cười điên cuồng của thiếu niên.

Điên rồi sao! Khóe miệng Per run rẩy, hắn không cho rằng ăn tát là một chuyện đáng vui mừng. Hừ, cổ tình gây sự, chắc có mưu đồ.

Nhưng Per không biết, mưu đồ của Harula lại là y sẽ vĩnh viễn không bao giờ nói ra, cho nên lúc này những hành động của Harula trong mắt hắn không khác gì một thằng điên.

Điều bí ẩn nhất trên đời không phải là người yêu ta, ta không thương người, mà là tất cả hành động thể hiện “yêu” của người trong mắt ta đều là lời giả dối, điên loạn, không câu nào đúng đắn.

Harula hiện tại đã bị ép thành kẻ điên. Y càng không ngừng cười. Per nhìn y cười, mãi đến lúc y cười đến khàn cả giọng, nụ cười trên khóe miệng có chút chua xót, Per mới khó khăn lắm chuẩn bị mở miệng. Nhưng lúc này, có người lại bị thị vệ áp giải đến, Per dù muốn nói gì cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Sâu xa nhìn Harula một cái, Per đau đầu mà quay lại nhìn thấy trước mắt mình con sóng này chưa xong lại kéo tiếp đợt sóng khác.

Kẻ bị giải tới mang trọng tội cùng ngoại quốc cấu kết – Kunta. Tính ra, Kunta chính là trưởng lão bên gia tộc mẫu thân của Mortis. Hiện tại lại đi đến bước đường này, chỉ có thể xem như là Kunta không may, ai sẽ nghĩ tới đứa trẻ bị xem như là không có triển vọng, bị vứt bỏ sẽ có năng lực đến ngày hôm nay.

Quần áo trên người Kunta có chút xộc xệch, nhưng tinh thần coi như không tệ, không có hoảng loạn như những kẻ bị bắt khác, ngược lại ông ta rất bình tĩnh, tựa hồ đã đoán trước mình sẽ không còn đường sống

để ra khỏi thiền điện, vì thế ông ta không quỳ.

Tóc hoa râu, chòm râu dài, bộ dáng oai phong của ngày xưa đã thay đổi thành bộ dáng dờ dẩn, ngẩng đầu đứng nhìn Per đang ngồi ở đối diện. Ánh mắt của ông ta lợi hại như mắt chim ưng, cũng tràn đầy hận ý. Cả hai đều không có mở miệng, cứ mãi giằng co mà quan sát lẫn nhau, lần đầu tiên bị người ta nhìn một cách thách thức như thế này nhưng Per không nói gì. Cuối cùng, tròng mắt của Kunta chuyển động, đường nhìn rơi vào trên người Harula đang quỳ ở đó. Lập tức, ông ta như đã tìm thấy một thứ gì rất mới mẻ, đặc ý nở nụ cười, sau đó điên cuồng cười to.

Per cảm thán: người điên năm nào cũng có, nhưng ngày hôm nay đặc biệt nhiều.

“Per • Mortis, cảm giác bị người mình yêu thích phản bội như thế nào, có phải hay không so với chết còn khó chịu hơn?” Kunta cười lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu, khiêu khích.

Trong lòng Per yên lặng lắng đầu. Hắn không biết về vấn đề này, các vị ở đây nhìn sao ra hắn yêu Harula vậy, nếu như nói roi da cộng với khổ hình là yêu, như vậy thế giới này toàn là M rồi. Mà thích M đều là S, hắn mới không thừa nhận hắn là S!

Kunta thấy Per ánh mắt khinh thường, trước sau bình lặng mà bày ra bộ mặt đờ như cây cơ, ông ta có chút không kìm chế được. Như là bị cái gì kích thích, Kunta mạnh mẽ sai bước tới trước, muốn xông lên, may là người thị vệ ở phía sau phản ứng rất nhanh, lập tức chế trụ ông. Vai bị người đè xuống, Kunta như một con sư tử phát điên, điên cuồng giãy dụa, vừa giãy dụa vừa rống lên.

“Đáng đời ngươi! Nếu như lúc trước ngươi còn có chút nhân tính, còn có lương tri buông tha cho con của ta thì sẽ không có cục diện như ngày hôm nay!” Ông lão toàn thân run rẩy gần như đem hết toàn lực, khàn cả giọng mà gào thét: “Nếu như ngươi vẫn như kẻ vô hồn như vậy thì thật tốt, mỗi ngày ta thấy ngươi, nhìn thấy ngươi cô độc mà vận vẹo, nhìn ngươi hờ hững mà bất hạnh, ta đã nghĩ ‘A, thật tốt quá, ít ra trên thế giới này có một người giống với ta, cùng ta sống trong địa ngục.’ Như vậy ngươi cho dù có được tất cả, nắm giữ quyền sinh sát trong tay thì thế nào, ngươi cũng chỉ có thể giống như ta, đau khổ như ta!”

Kunta phần nộ liếc nhìn Harula, dùng giọng điệu ác độc mà nguyên rủa Per: “Ngươi không có tư cách có được tình yêu, ngươi phạm nhiều sát nghiệt như vậy, ngươi và ta nên cùng nhau xuống địa ngục!”

Kunta rất hận, hận tên quân vương này không máu, không nước mắt, không tâm, mà điều ông càng hận hơn chính là thiếu niên đột nhiên xuất hiện bên cạnh Per. Ông mỗi ngày đều oán hận mà thống khổ tính lại, rồi sau đó lại ôm oán hận mà thống khổ đi vào ác mộng, cứ như vậy mà lặp đi lặp lại, mãi không được siêu sinh. Ông hối hận vì những chuyện mình đã làm, nhưng cho dù hối hận như thế nào, ông vẫn không có thể tha thứ cho Per • Mortis.

Lời tiên đoán nói rằng, gia tộc Kunta sẽ sinh ra Vua tương lai của Obeli, nếu đã là vua vì sao lại không phải là con của ông. Chỉ vì tư tâm nên ông đã từ bỏ tất cả những đứa trẻ mới sinh trong tộc vào tháng đó. Nhưng ông cũng chỉ là vứt bỏ mà thôi, không có đuổi tận giết tuyệt. Chỉ có điều, đứa trẻ bị ông vứt bỏ không có lòng nhân từ như ông.

Một ván cờ này, Kunta không thể bảo toàn tính mệnh toàn tộc, mà Per đánh mất người mình yêu, kết quả là không ai có được hạnh phúc.

Bất quá, như vậy là tốt nhất.

Không có thắng, cũng không có thua.

Đã gọi là hoà, cũng chính là trong lòng đã thua, nhưng biểu hiện ra ngoài không khó chịu như vậy mà thôi.

Đời người, sợ nhất là đưa ra một quyết định ảnh hưởng cả đời, nhưng cuối cùng lại sai. Kunta cũng sợ, ông sợ phải thừa nhận mình sai, ông sợ về sau khi chết đi gặp lại con mình, con ông sẽ hỏi tại sao lại đi tranh đoạt những thứ không thuộc về về mình.

Nếu như Per • Mortis vẫn là kẻ vô tâm vô tình như vậy, ông sẽ không thua đến khó chịu như vậy. Cái ý nghĩ này, nghe thì có vẻ không hề ăn khớp, đối với ông cũng không hề có ích, nhưng người đến tuổi này rồi, không còn quan tâm đến cái gì có ích mà là sự an lòng.

“Thì ra ngươi muốn lợi dụng Harula để khiến ta đau khổ?”

Kunta nghe thấy Per nở nụ cười hỏi lại. Không biết tại sao, ông đột nhiên cảm thấy bàn hòa này không có năm chắc.

Per nghĩ mà thấy buồn cười. Trên đời này, nếu công lừa dối thụ, được kêu là đùa giỡn; thụ lừa dối công thì gọi là câu dẫn; nếu công thụ cùng lừa dối nhau, đó mới gọi là ái tình.

Toàn bộ quá trình tiến công chiếm đóng, cho tới bây giờ cũng chỉ có hấn dùng đủ mọi hình thức điều giáo Harula, đối phương cả con mắt còn chưa từng nhìn đến hấn. Cái gọi là ái tình kia rõ ràng là đơn phương tương tư đùa giỡn. Nhưng vấn đề là ngay cả đơn phương tương tư cũng là đang diễn trò.

Nói cho đúng, một vở kịch chỉ cần khiến người xem cùng đối thủ bị lừa vào trò, đồng thời mình cũng thuận lợi thoát thân thì anh bạn, cậu có thể xuất sư được rồi. Nói như Per, tuy rằng chỉ mới xuất sư nhưng hấn quả thực có thể nhận giải Oscar rồi. Cả đám người này đều bị hấn qua mặt.

Per • Mortis vẻ mặt bình tĩnh, một chút cũng không giống như đang giả vờ. Kunta bức thiết nghĩ ông chắc chắn nên nói thêm một chút gì đó.

“Không nghĩ tới rằng sủng vật mà người yêu thương, cư nhiên sẽ dễ dàng nghe ta khích tướng mà nổi lên sát niệm với người. Tín nhiệm của người, phóng túng của người, khoan dung của người, đối với y mà nói đều không bằng một thanh dâm vào trái tim của người.”

Harula vốn đang ghé vào chân Per không nhúc nhích, bỗng nhiên hơi run lên một chút, nhưng vẫn không nói gì.

Ông lão nheo mắt lại, nhìn chăm chú vào người đang ngồi trên ngọc tọa, giọng khàn khàn lại như lợi kiếm xuyên tim, âm thanh như cửa vào vết thương trong lòng Per • Mortis.

Nếu như là Per • Mortis bản chính, sợ rằng lửa giận đã bùng phát, lập tức rút đao ra, soạt soạt chém đều hai người rồi.

Đáng tiếc, ngồi ở chỗ này chính là Per ver đối tim.

Kunta không tìm thấy biểu tình thống khổ ông ta muốn xem trên gương mặt đó. Ông không biết là đối phương che giấu sự phẫn nộ quá tốt, hay là đối phương căn bản cũng không thêm quan tâm.

Không thể không quan tâm, nói cách khác những điều ông làm đều trở nên vô nghĩa. Kunta cắn răng một cái, bắt đầu dùng phép khích tướng. Ông cố gắng nói tất cả với Per, nói ra những hành vi nhạo báng, khinh thường của Harula.

Một đường lải nhải liên tục, mãi cho đến khi miệng khát lưỡi khô, nhưng ngoài lời nói, ông nghĩ không ra có thể dùng cái gì để kích thích Per, ông tức tối nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt từ đầu đến cuối đều giữ bộ dáng không mặn không nhạt. Nhưng ông vẫn không ngừng, chỉ cần có thể kích thích Per là được, có chút ít còn hơn không.

Per bắt đầu dĩ nhiên lão nhân kịch liệt gào thét mà thở hổn hển.

Nghe Kunta nói như vậy, Harula có chút hoài nghi, người mà ông ta nói với Per mà y nhận thức là cùng một người sao?

Hấn biết Per không thiện lương, muện tao khả ái như vậy!

Không thể không nói, Kunta là một con cáo già, phép khích tướng, một trong ba mươi sáu kỹ năng đã dày công tôi luyện rồi, chỉ là hiệu quả có hơi...

“Người... Còn có cái gì muốn nói sao?” Per chậm rãi mở miệng.

Lão nhân bị Per bình tĩnh hỏi lại một câu như vậy, thở hổn hển một lúc chưa kịp lấy lại hơi đã nghẹn họng. Per thấy gân xanh trên trán ông ta nổi lên, hai mắt trợn trừng, trong cổ họng phát ra thanh âm ưm ơ thì ung dung nở nụ cười. Nghiêng người ngồi trên ngọc tọa, Per dùng một tay vén tóc ra sau tai, một tay khoát tay ý chặn lại, cực kỳ khí phách, nói: “Cảm thấy oan ức sao? Nhưng ta lại không thấy vậy, có thể phản bội tình yêu thì không xứng đáng được yêu. Có gì muốn nói thì nói đi.” Per liếc nhìn Harula dưới chân nói, đột nhiên cảm giác tư thế khúm núm như vậy của y có chút chướng mắt.

Cúi người xuống, ngón trỏ của Per nâng cằm Harula, nhìn thẳng vào y. Trong đôi mắt màu đỏ là nụ cười lạnh lùng, mỗi câu mỗi chữ gần thành từng tiếng. Per nói: “Người nói xem, lúc ta quan tâm người, người lại nói là không có, vậy người nói xem, nếu ta không quan tâm đến người nữa thì người sẽ làm sao nhỉ?”

11. Chương 11: Sos 11

Giết Kunta, thăm vắn đi thăm vắn lại Harula, những sủng vật còn lại Per dùng một câu “chán ghét” làm lý do đuổi hết ra khỏi hoàng cung.

Sau khi những tiểu thụ xinh đẹp, muôn hình muôn vẻ đi rồi, toàn bộ hoàng cung nhất thời giảm đi một chút náo nhiệt.

Trong cung mọi người ai cũng biết điện hạ của bọn họ gần đây tâm tình không tốt, càng thêm thận trọng từ lời nói đến việc làm, bản lĩnh quan sát sắc mặt và lời nói được rèn đúc không ít.

Làm nhiều lên, nói ít đi, hành nghiệp ở nơi lương cao, độ nguy hiểm cũng cao này, nguyên tắc cơ bản nhất là sống yên phận.

Quản sự đi theo bên Per bày tỏ rằng những năm này nhân viên công vụ không dễ làm, nhất là nhân viên công vụ dưới chế độ chủ nô.

Cũng phải nói rằng, kỳ thực thì đa số thời gian điện hạ bọn họ khá là bình thường. Cũng chỉ là thích xem người ‘thăm du’ ở trước mặt hần, lúc cao trào, thỉnh thoảng cao hứng nhiều lắm cầm roi da quất hai ba cái. Ai mà không có đam mê, bắt quá điện hạ của bọn họ khác người thường chút thôi mà. Nhưng trên cơ bản, điện hạ bọn họ rất biết giữ chừng mực, không hành người ta đến chết. Thông thường khiến cho chúng sống dở chết dở rồi lại cứu chữa, đây cũng là một điểm đặc sắc của hần. Cũng bởi nếu mà lỡ tay giết chết, thật tình khó tìm được một mỹ nhân đẹp được như người cũ. Cho nên điện hạ của bọn họ vẫn rất quan tâm đến thuộc hạ vậy.

Giống như thiếu niên của tộc Sirens lần trước, người ta là nhân ngư đó, nhân ngư dễ kiếm vậy sao?

Muốn người khác cam tâm tình nguyện bỏ đuôi đi, vì người mà bước trên lục địa hoàn toàn chưa quen thuộc, đây là một công việc cần chỉ số mị lực rất cao. Bản thân Vua tất nhiên là không đích thân nhúng tay vào, đều là những tên làm công bọn họ đi làm. Có điều từ sau khi thiếu niên kia chết đi, Per điện hạ cũng không phân phó tìm một thiếu niên của tộc Sirens bỏ khuyết ghế trống sủng vật nữa. Điều này cũng làm cho quản sự thở phào nhẹ nhõm. Có những nữ bộc lén lút bàn luận cùng nhau, nói điện hạ thật ra cũng rất hiểu cảm tình, cũng bi thương u buồn bla bla bla....

Quản sự cười phì một tiếng, nhắc nhở nữ bộc một chút là không nên nghị luận làm càn quá đáng, sau đó không để ý tới loại suy đoán bao hàm ao ước này nữa.

Theo như gã thấy, suy đoán Vua thích bất kỳ người nào, căn bản chỉ là lời nói vô căn cứ.

Có thể làm cho Vua mỉm cười tự đáy lòng, thật tâm yêu thích ai đó thì thường phải có đầy đủ hai điều kiện.

Thứ nhất, kẻ thù.

Thứ hai, đã chết.

Thế nhưng hiện tại. Quản sự không dám xác định.

Gần đây điện hạ không vui. Có người nói nguyên nhân là sủng vật điện hạ yêu thích phản bội hần.

Nhưng mà đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là việc này gián tiếp dẫn đến việc Osi Nash đại nhân gần đây bị điện hạ trong tối ngoài sáng dày vò không biết bao nhiêu lần.

Giống hiện tại vậy...

Trong đại điện hội nghị, một đám người quỳ trên mặt đất, cái đầu cúi gập xuống đến hết mức có thể, nỗ lực làm lu mờ đi sự hiện hữu của mình.

Per ngồi ở đầu kia đại điện, ngón trỏ miết qua tờ trang giấy, đôi mắt màu đỏ nhìn xuống dưới, bộ dạng nhìn như lơ đãng thảnh thơi như vậy, lại khiến người ta kinh sợ.

“Không nói đến nhân khẩu ngoại lai tại đế đô, mà ngay cả nhân khẩu tại địa phương cũng chỉ là chữ số đại khái, không có hộ tịch đăng ký minh xác. Nói cách khác, giả dụ hôm nay ta đụng tới một người, nếu như người quen hẳn đều chết sạch, thì không ai có thể chứng minh sự hiện hữu của hắn.”

Một phần báo cáo mông manh bị Per nhẹ nhàng thả lại trên bàn, hai tay chống cằm nâng lên dưới môi, Per dùng đôi mắt nhìn quét mọi người. Cái thoáng nhìn nhàn nhạt so với bất kỳ tiếng vỗ bàn gầm rống nào cũng khiến cho mọi người cảm thấy áp lực đè nặng như núi.

“Osi Nash.” Per nhẹ nhàng gọi.

Quả nhiên! Mọi người mặc niệm ba giây ở trong lòng thay Osi Nash, sau đó với tinh thần chuẩn bị lo liệu đám tang cho đồng nghiệp, im lặng không lên tiếng.

Osi Nash vành mắt lõm xuống, con ngươi trước kia tuần dật, thần thái sáng khoái tinh anh có vẻ mệt mỏi, dưới đôi mắt là quãng thâm rất ảnh hưởng thẩm mỹ. Âm thanh trầm thấp có chút mệt mỏi đáp lời:

“Có thần.”

“Người nói phải nên làm như thế nào?”

Thay vì những lão hồ ly có thể sẽ lấp liếm đánh trống lảng cho qua với Per kiểu như “Hạ thần ngu muội, thần có tội”, sau đó tự kiểm điểm bản thân một phen và thoái thác lại đẩy kẻ chết thay lên. Nhưng Osi Nash lại là người một mực nghiêm túc. Per hỏi vấn đề gì, nếu như y biết, y sẽ nói biết.

Dù cho hiện tại y đã biết, hành vi của Per mấy ngày liên tiếp hoàn toàn có thể gọi là “giận cá chém thớt”. Nhưng y vẫn không có hiển lộ ra bất kỳ sự bất mãn nào, hoặc có thể nói rằng, mầm móng của bất mãn còn chưa kịp nảy mầm đã bị lòng trung thành của hắn đối với Per (chúng hủ nữ gọi là lòng si mê) dìm chết đuối trong cội lòng son dạ sắt của y.

“Hạ thần cho rằng, phải tiến hành một lần thống kê đại quy mô, ghi chép lại thật tỉ mỉ dữ liệu về tất cả nhân khẩu tại đế đô đăng ký vào hồ sơ. Về phần nhân khẩu ngoại quốc thường trú, cần đặt riêng một hồ sơ chuyên môn quản lý. Sau khi xác nhận tất cả tư liệu, thống nhất phân phát một tín vật có thể đại biểu quốc gia.”

Per gật đầu, tán thưởng, sau đó không chút bất ngờ mà tiếp tục: “Vây giao cho người.”

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đều tăm tắp lướt qua, quăng ánh mắt đồng tình về phía Osi Nash. Osi Nash ngẩng ra một chút, cúi đầu xuống thấp hơn nữa, tránh né ánh mắt mọi người, dùng ngữ điệu bình thản trước sau như một nói: “Hạ thần lĩnh mệnh.”

“Tốt.” Per có vẻ hài lòng liếc qua người đang quỳ trên mặt đất một cái, sau đó mới không cam lòng nói ra điều làm cho tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm này. Lời tuy ngắn gọn, nhưng ý nghĩa mới là quan trọng. Sau khi Per xoay người đi, mọi người run rẩy đứng lên, đầu tiên là vỗ vỗ cái đầu gối quỳ đến nhức mỏi, rồi rất ăn ý mà đi ngang qua Osi Nash, vỗ vỗ cái vai đang gánh vác công việc mười người của y.

Mọi người muốn nói lại thôi, dùng đôi mắt có chút thương hại để an ủi đồng nghiệp, mong trái tim yếu ớt bị mệnh lệnh cổ tình gây sự của quân chủ vô tình kia chà đạp sớm bình phục. Nhớ ngày xưa, có ai mà không là tên thủ hạ trẻ thơ non nớt bị cấp trên hành hạ. Làm quan đều là từ tên tiểu tốt mà lên cả. Nếu như ở thời hiện đại thì còn có chuyện nhảy việc, chứ còn ở xã hội nô lệ quả thực là hoang tưởng hảo huyền, cho dù không bị đuổi giết cũng phải chuẩn bị tư tưởng bị Boss mới chán ghét vứt bỏ.

Hướng hồ tình hình của Osi Nash bây giờ cũng giống như đám bọt tai tình nhân của Boss một cái trước mặt Boss vậy. Không nói đến việc Boss yêu hay không yêu con yêu tinh kia, hắn không gây khó dễ cho người mới là không bình thường.

Hướng hồ là thế giới của vương quyền chí tôn, thần quyền tối cao này.

Osi Nash chỉ có thể coi là quá không may, cộng thêm lòng trung thành quá mức, luôn nghĩ bên quân chủ tuyệt đối không thể để lại người nguy hiểm như vậy, liền nghĩa khí xông lên không chùn bước mà bắt người.

Kết quả là bị oán hận, mà tên trung khuyển này ngược lại còn rất áy náy. Lúc Kunta khai ra tại hiện trường, y là người đầu tiên có mặt.

Trước kia, sự hiểu biết của Osi Nash đối với Per • Mortis chỉ dừng lại ở ấn tượng về một quân chủ quyết đoán lạnh lùng nghiêm nghị, nói một không hai. Y cũng nghe nói qua một ít sở thích của Vua, ví dụ như hành hạ người khác, ví dụ như nuôi nhốt người ta làm sủng vật, ví dụ như các loại &*\$%\$, có điều, thử hỏi người quân chủ nào không có ham mê, nói chung người nào cũng phải có chút hi vọng khác lạ mới có động lực phấn đấu.

Osi Nash không để ý tới điều đó.

Có điều lời Kunta nói thật sự đã khiến y phát hiện chuyện không ngờ. Suy đoán theo lời nói của Kunta, quân chủ của y sợ rằng không phải ngay từ đầu đã có... cá tính như vậy.

Osi Nash không hiểu định lý mỗi tên biến thái nhất định có một quá khứ bi thảm.

Có điều hẳn hiểu rõ, cừu hận có thể bóp méo nhân cách và bản tính của một người.

Nếu như tất cả những căn nguyên và động lực mà Per • Mortis làm ra đều là mặt trái, như vậy ngay từ đầu, con đường mà quân chủ của y đã lựa chọn chỉ có kết quả là không đường về.

Tuy rằng là thế lực hắc ám, bọn họ có thể không quan tâm đến mạng người và thủ đoạn, nhưng không có nghĩa là bọn họ theo đuổi địa ngục của thống khổ. Thử mà bọn họ mưu cầu về bản chất vẫn là tương đồng với phe đối địch, chẳng qua là phương thức khác biệt mà thôi.

Per • Mortis nếu như chỉ muốn khiến người khác đau khổ để bổ khuyết chỗ trống trên tâm lý được sinh ra từ hận thù, vậy thì đối với những thần dân đi theo hắn, vì hắn bỏ mạng, khao khát mong muốn hắn có thể sáng tạo một quốc gia tự do đẹp đẽ, không thể nghi ngờ gì nữa, đây quả thực là một tin dữ. Một quân chủ không ham không muốn ngang với mười quân chủ ngu ngốc, một quân chủ không ham không muốn lại hùng mạnh có thể hủy diệt một quốc gia.

Osi Nash không nghi ngờ đầu óc và năng lực của Per, cho nên y bắt đầu lo lắng cho số phận của tổ quốc mình.

Theo như lời của Kunta, sự xuất hiện của thiếu niên gọi là Harula này tựa hồ khiến cho trên mặt diện hạ của bọn họ có chút độ ấm của con người.

Nhưng khi Per • Mortis cười mà nắm lấy cằm đối phương nói ‘Người chẳng là cái thá gì hết’, trong lòng Osi Nash giật thót mà ghen lại.

Bất kể lời Kunta trước kia là thật hay giả, hoặc thực hoặc hư, Osi Nash có thể khẳng định, từ nay về sau, cái gọi là độ ấm của nhân tính rất khó xuất hiện lại ở trên mặt vốn cứng nhắc và lãnh đạm này.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Osi Nash hổ thẹn không nguôi. Harula bị giam ở trong địa lao, không người hỏi thăm cũng là ý tứ của y. Xem như là sự cứu vãn cuối cùng.

Per không biết trong đầu Osi Nash tự tưởng tượng một đồng loạn xạ như thế. Hắn chỉ kỳ quái rằng tên trung khuyển sao lại nhẫn nhịn, chịu oán chịu khổ, mặc người khác nặn tròn bóp méo đến thể nào có thể bình tĩnh như vậy. Có điều, tính tình quá tốt cũng không phải chuyện hay.

Per nhìn khuôn mặt trung khuyển kia, trong lòng phiền muộn. Người nổi cáu xem nào, phát tác đi chứ! Người không nổi cáu, ta đánh người thế nào bây giờ!

Suốt dọc đường tự hỏi Osi Nash trong nguyên tác có tính tình tốt như vậy sao, trong lúc vô tình, Per đi tới cửa phòng học điều giáo sủng vật đã bỏ không từ lâu. Đợi đến lúc hoàn hồn, khuôn mặt tươi cười rất gọi đòn của Glady đã tiến đến trước mặt rồi.

Thói quen thực sự không tốt, đã quen sau mỗi ngày nghị sự đến phòng sủng vật, tham dự và thưởng thức điều giáo sủng vật đến tận lúc mặt trời lặn như vậy, bỗng nhiên được giải phóng, Per chẳng biết phải làm cái gì. Ngày đầu tiên, cũng là trong lúc vô ý đi đến nơi đây, đáng đáp ngày người của hắn nhìn phòng trống yên lặng không nói gì vừa hay bị Glady bắt gặp, nữ nhân này liền suốt ngày ngồi trông coi chờ ở cửa phòng

sủng vật. Về phần cô ta muốn làm gì, chẳng phải tất cả những người có thuộc tính thánh mẫu đều thích làm hay sao? Giáo dục tư tưởng đó thôi!

Chuyện khiến Per càng mất mặt hơn là mặc dù biết rõ như vậy, lần nào hắn cũng bị Glady bắt được. Không có biện pháp nào khác, Osi Nash quá nhín mắng chịu đánh, dẫu vò nửa ngày không có hiệu quả, Per nóng nảy phiền muộn chết đi được, đầu óc vừa thất thần, thân thể liền theo bản năng hành động.

Ngày hôm nay lại bị nữ nhân này bắt được rồi.

Thật đúng là âm hồn bất tán. Per cảm thán.

“Mỗi ngày đều đến xem phòng trống, không bằng đến thăm người thật.”

Điểm tốt của việc mỗi ngày gặp mặt là Per bắt tri bất giác thân quen với Glady. Trong cung ngoại trừ mấy người thấy Per lập tức run lấy bầy, còn lại hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn Per, chớ nói chi là nói dăm ba câu, tán chuyện trên trời, bàn chuyện dưới đất. Hơn nữa Per bắt buộc phải duy trì hình tượng, cũng lo lắng vừa mở miệng không cẩn thận liền hỏng việc.

Về phần Glady, người có thể để cho một người mỗi một lần thấy người liền dùng ánh mắt thương hại nhìn người lại sợ hãi người sao?

Dù sao đã không sợ mình, Per áp dụng phương châm ‘tài nguyên nắm giữ thật chắc, lợi dụng đúng mực’, không có việc gì thì lại cùng Glady lăm nhăm chuyện phiếm.

Chẳng phải có câu nói rằng ‘chuyện phiếm chính là bước đầu tiên của quan hệ gặp gỡ hay sao’? Từ khi Per tiến lên một bước này, liền sau đó mới phát hiện ra không thể văn hồi nổi.

Theo từng ngày phát triển, Glady đã dần dần nhận ra mặt dịu dàng (?) mà Đại Ma Vương trong truyền thuyết không muốn người khác biết (?), từ từ, cô ta cũng thỉnh thoảng nói những điều có ý nghĩa (?) trong giới hạn mà cô ta cho rằng sẽ không giẫm lên địa lôi của Per.

“Người quá rảnh rồi rồi, ta không phát tiền lương cho người rảnh rồi. ” Per duy trì hình tượng ma vương lạnh lùng mà cường điệu.

Đáng tiếc, trước một giống cái đã nhận định người, bất kỳ lời nói lạnh nhạt, cố tình gây sự nào cũng đều bị lý giải thành ngạo kiều.

“Y sẽ rất thương tâm. ” Glady không để lời Per nói ở trong lòng. Dù sao có cô ta cũng có phụ cấp gián điệp, có bị cắt lương cũng coi như mất khoản thu nhập thêm mà thôi.

Glady chỉ một câu đã đánh trúng hồng tâm. Per không sợ gì khác, chỉ thật sự sợ Harula thương tâm. Người nói xem, y mà thương tâm, giá trị hạnh phúc chẳng phải là ‘rắc, rắc’ rụng đầy đất hay sao. Vì vậy, Per do dự. Glady thấy Per do dự, mỉm cười, tiếp tục khuyên:

“Ma vương trong truyền thuyết là người so đo từng tấc, tâm linh yếu ớt sao? Hơn nữa trên đời này không có chuyện gì không thể tha thứ.”

Rồi, phép khích tướng tới rồi! Per bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Glady, tùy tiện tìm cầu thang sạch sẽ nhất bên cạnh hành lang gấp khúc mà ngồi xuống, ngược lên một góc bầu trời của mái nhà cong, làm bộ làm tịch mà nói:

“Không phải là tố chất tâm lý của ta tốt, mà là ta căn bản không quan tâm, một tên phản đồ mà thôi.”

Phen này ở trong tai Glady đó là một ý vị khác, vừa chua xót lại chất.

“Ngài thực sự chỉ coi hắn như sủng vật sao?”

Glady tính đánh thức tế bào ái tình còn đang ngủ đông của Per.

“Sủng vật có gì không tốt?” Per hỏi vặn lại.

“Sủng vật vĩnh viễn là sủng vật, người có lúc thì không chỉ là người. . .”

Per bị Osi Nash quấy đến mức phiền não trong lòng, trong lúc lơ đãng, lời nói mang theo một sự oán giận. Hắn hiện tại chỉ cảm thấy thân phận sủng vật của Harula thật tốt, dễ đối phó, trái lại, ở một khía cạnh nào

đó, với thân phận là người tự do như Osi Nash, thực sự là phiền phức, đủ loại khó chịu. Per nghĩ nghĩ một chút về Harula, lại cảm thấy không đúng, tên nào cũng là loại hay gây chuyện. Hắn phải nghĩ biện pháp, mau chóng công hạ Harula mới được.

“Ngài cho rằng Harula phản bội Ngài? ” Gladly lắng lắng nghe câu nói kia của Per, đột nhiên nghiêm túc hỏi một câu.

Per nghe xong thiếu chút nữa nhin không được liền bật cười thành tiếng. Đại tỷ à, ngươi – một gián điệp đừng ném bom một câu có tinh thần trọng nghĩa như thế được không?

Gián điệp là gián điệp, không phải là hạng chuyên làm chuyện thất đức gạt người, mị người, đâm lén sau lưng hay sao?

“Những năm này, có cừu đội lột sói, có sói đội lột cừu, không đến cuối cùng, không ai biết người bên cạnh mình bộ mặt thật là gì.”

Per nhìn đôi mắt của Gladly, hơi trào phúng mà ám chỉ, nhưng lại không nhìn thấy sự hoảng loạn xuất hiện trong mắt đối phương theo dự liệu. Đôi mắt màu hổ phách của Gladly lúc này dường như một luồng dương quang còn sót lại, sạch sẽ và trong suốt. Ngược lại, Per cảm thấy xấu hổ, thu hồi ánh mắt không để lại dấu vết. Hắn tiếp tục nhìn trời.

“Có lẽ nói là nói dối, nhưng lòng của mỗi người đều là thật.”

“Hắn đối với Ngài là thật tâm, Ngài đối với hắn cũng là thật tâm, nếu tâm đều thật, có gì sai?”

“Trong mắt ta, hai người rất xứng với nhau, diện hạ, thật ra Ngài rất dịu dàng và là một... người tốt.”

Per nghe lời đối thoại bất tri bất giác trở nên văn vẻ, trong lòng nước mắt chảy thành dòng. Đại tỷ, lời của ngươi hồ nhiều lắm. Đầu tiên, hắn và Harula tuyệt không xứng với nhau, hắn phải đá Harula mới đúng. Thứ nhì, cái loại dịu dàng do chém vụn người mà thành phỏng chừng tất cả mọi người vô phúc hưởng thụ, lại còn cái danh ‘người tốt’ kia... Người khen thì khen đi, không chơi kiểu ngôn ngữ công kích, nguyên rửa như vậy chứ! Tuy rằng, trong hiện thực hắn độc thân, nhưng bị em gái phát thẻ người tốt vẫn là lần đầu tiên đó.

12. Chương 12: Sos 12

Ăn nhiều sẽ đau bụng, con người nhất định phải học được cách “buông tay” nếu không sẽ táo bón.

Thần cũng đã nói rõ, không được nói gì với mọi người. Đối mặt với Gladly – gián điệp đột nhiên phát ra hào quang của đức mẹ Maria, Per cảm thấy cặp mắt chó của hắn cũng bị ánh hào quang hệ cứu rỗi y như bóng đèn hai vụn năm nghìn oát này chọc mù, vì thế hắn phải xuất ra tuyệt chiêu cuối của BOSS – nụ cười tà mị, khuynh đảo chúng sinh, yêu diễm, động lòng người.

Gladly chỉ thấy đôi mắt Per khê nâng, ý cười gợi lên từ đôi mắt thật là đẹp.

Thừa dịp đối phương ngây người, Per chậm rãi mở miệng

“Ta... Sẽ không thích bất cứ kẻ nào.” Dù sao hắn cũng không thể thích phụ nữ, còn chơi gay hả? Xem ra là có thể đi, nhưng mà, thượng thì không thể, bị thượng lại càng không được. Cũng chỉ đành quay về với số phận đời mình – bàn tay trái thân yêu, tự mình hành xử, cơm no áo ấm, điều này một vụn năm không thay đổi!

“Không yêu ai? Làm sao mà Ngài biết mình không thể yêu?” Gladly lập tức phản bác.

Per nghe giọng điệu vội vàng của Gladly có chút nghi hoặc . Tuy nói gần đây, Gladly thích cùng hắn tán dóc một chút về đề tài chân thiện mỹ của cuộc sống, nhưng cô chưa bao giờ có cam đảm trực tiếp phản bác hắn, chẳng lẽ là có chuyện gì làm cho cô không thể không làm như vậy. Không cần đợi Per dùng ánh mắt nhìn về phía mình, Gladly đã chủ động mở miệng

“Điện hạ, ta có thể phải đi... Ngươi không phải người xấu, ta hy vọng ngươi có thể hạnh phúc.”

Cách nói chuyện của đôi phương vẫn có lực sát thương rất mạnh, Per nghe thấy sự ca ngạo của cô thì giá trị quý sức liên tục rớt xuống, không nói gì một lúc lâu. Thật sự là càng nhiều lời thì càng sai mà.

Per biết nô bộc trong vương cung chủ yếu được chia làm hai loại, một loại là ký khế ước bán thân, không có người thân nên rất tự do, có thể xem như hàng hóa mà mua bán, tùy ý chủ nhân xử trí. Còn loại thứ hai là được chiêu mộ, công tác có lương cố định, làm đến một thời điểm nhất định có thể bỏ của chạy lấy người. Hoàng cung thuê người như thế là do cân nhắc về vấn đề kiến thức giao lưu văn hóa, những nô bộc như thế có thể giảng dạy cho những đại thần, quý tộc trong cung một ít kiến thức về phong tục tập quán của các quốc gia khác, đương nhiên cũng có vài nội gián vào để khi cần có thể cố ý tiết lộ thông tin ra ngoài.

Bình thường, những người này sẽ công tác bên ngoài cung điện. Càng tới gần nội điện, nơi dùng để xử lý chính sự thì nô bộc càng ít. Bởi vậy theo một ý nghĩa nào đó, người có khả năng trà trộn vào nội điện, hơn nữa còn trà trộn đến bên người Per – Gladys, là một người cực kỳ tài giỏi. Không thể không nói, cô quả thật là điển hình của nghề gián điệp, hình mẫu superman chân chính. Thử hỏi, để thành công xử lý BOSS – loại kỹ năng cần phụ trợ cao này ai có chứ.

Bất quá, hiện tại, ánh mắt của hình mẫu gián điệp superman này tại sao lại chứa đầy sự không muốn và do dự, là sao? Đáy lòng của Per run rẩy, đừng nói như thế là hai ta có gian tình vậy chứ. Chúng ta thật sự không quen đâu.

Nhưng mà từ “đi” này thật ra đã kích động đến một dây thần kinh nào đó của Per.

“Đi? Đi đâu?”

“Có lẽ là về nhà.” Tuy Gladys nói sẽ về nhà, nhưng trên mặt cô vẫn bình tĩnh, không thấy chờ mong cũng không thấy vui sướng, hơn thế chính là bình thần một cách hồ hững.

“Tại sao người đột nhiên muốn đi?” Per kỳ thật muốn nói là “Thật tốt quá, mau cút đi, ít đi một tai họa xã hội.” Nhưng ở trong lòng hẳn phải mặc niệm một ngàn câu hẳn là BOSS, hẳn là BOSS, hẳn là BOSS, sau đó Per mới nhàn nhạt hỏi một câu.

“Chắc là do tác động của vận mệnh.” Gladys dùng vẻ mặt nghiêm túc mà mơ hồ nói đùa.

“Người tin tưởng vận mệnh thì hãy nghe theo số mệnh.” Per nghiêng đi mặt, thuận theo tự nhiên. Ấu shết, cái gì mà vận mệnh chứ, chẳng qua là một chút kịch bản của trò chơi thôi.

Ánh mặt trời theo hành lang gấp khúc, từ trên những mái nhà cong, điêu khắc những hoa văn tinh xảo rơi xuống, vàng sáng hắt vào mặt Per. Nhắm một bên mắt, làm cho người ta nhìn không thấy huyết sắc đỏ thắm kia, đồng thời cũng khiến người ta không tìm được cảm thấy nhu hòa hơn, giống như họ đã được ánh mặt trời đồng hóa sạch sẽ mà vô hại.

Đang lúc Gladys nhếch miệng mỉm cười, mặt lộ ra vẻ cảm khái cuối cùng người này cũng biểu hiện một số cảm xúc khác rồi, Per nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ cực kỳ không cam lòng mà bỏ sung:

“Mà người không tin vận mệnh cũng chỉ có thể bị vận mệnh kéo đi.” Hẳn chính là bị kịch bản gốc của trò chơi này hãm hại, bị gây sức ép không thể không đóng vai ác mà.

Biểu tình cảm khái của Gladys không thể giữ nổi nữa, cười khẽ ra tiếng. Cô thấy Per so với ngày thường có phần sinh động hơn một chút, nhẹ giọng nói, “Nếu điện hạ có thể mãi giống như hiện tại, nhất định...”

Câu nói này rất chậm chạp, thoáng qua gần như là lẩm bầm, cuối cùng lại thành một tiếng thở dài, làm Per không có nghe thấy cô đang nói cái quái gì. Gladys dùng ánh mắt dịu dàng mà nhìn Per. Per bị ánh mắt ôn nhu thế kích thích đến nổi da gà toàn thân.

Nhất định thế nào? Nhất định giết hết bốn phương hay là bị bốn phương áp đảo?

Vô luận cái nào hẳn cũng không muốn đâu. Lại nói tiếp, Per liếc mắt nhìn giá trị quý sức đã rớt xuống một phần năm của mình. Hẳn không hối hận đã lãng phí giá trị quý sức quý giá đó, lúc nào cũng nói chuyện với không khí, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, hẳn sẽ nghẹn đến chết mất. Dù sao đối phương cũng là nữ nhân, không thể phản công. Chỉ cần ở đây – trong vương cung này, hẳn chính là tổng công.

Cả ánh mắt lẫn tâm tình của Gladys đều rất phức tạp. Mấy ngày liên tục cùng ở chung, hơn nữa còn có thân phận gián điệp làm cho cô đối với Per Mortis có thêm rất nhiều lý giải.

Thoạt nhìn, so với bất cứ ai cũng đều đáng ghét hơn nhưng nếu đã quen thuộc thì hoàn toàn không thể nào hận hân.

Rõ ràng trên tay dính không biết máu tươi của bao nhiêu người nhưng dường như lại sạch sẽ chưa từng có gì.

Dường như đã xấu xa đến không còn thuốc chữa nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rằng hân cũng không đến nỗi như những gì chúng ta thấy.

Gladys cúi đầu bất đắc dĩ cười. Từ khi nào mà cô lại có lương tâm đi quan tâm, lo lắng cho kẻ thù của mình chứ? Mỗi ngày canh giữ ở trong này, chỉ vì chứng minh phán đoán của chính mình, chờ người này đến đây, nếu người ấy không đến thì sẽ vì phán đoán sai của mình mà cảm thấy khó chịu, nhưng nếu thấy hân đến thì lại khó chịu thay cho đối phương.

Hôm nay, chẳng qua là lại một lần nữa nhìn thấy người này đứng ở chỗ này. Sương mù bao trùm lên hành lang dài trống rỗng, thật sự là cảnh sắc lạnh lẽo đến tê xương, người đó khoác áo choàng đen mỏng vẫn cứ đứng ở đó làm cho Gladys không được tiến lên trò chuyện.

Mềm lòng sẽ hại chết người. Bây giờ là lúc tốt nhất để dừng lại. Gladys nói xong câu đó, xoay người định đi. Hôm nay xem như là cáo biệt.

Nhưng ngay lúc Gladys hạ quyết tâm, không dấn thân vào vùng bùn đen này, khi cô đang xoay người lại, Per đột nhiên mở miệng gọi cô.

Quay đầu lại nhìn về phía Per, đối mặt với đối tượng có một thời gian cô rất cẩn thận theo dõi này, lần đầu tiên Gladys thấy gương mặt lạnh như băng không hề có cảm xúc mơ hồ lộ ra một ít tình tự. Per nói: “Nếu phải đi... thì hãy giúp ta mang một thứ đi luôn.”

Những lời này dịch chuyển trong không khí rơi vào tai cô, ở giữa đại não nhanh chóng tạo ra một mạng lưới xung điện chằng chịt, lập tức Gladys đã hiểu được nó có ý nghĩa gì, cô kinh ngạc mà há mồm rồi lại nhanh chóng mỉm cười.

Miệng không thể nào khép lại, cô không nhìn được cười, gật đầu, nói, “Được.”

“Dừng cười đến ghê tởm như vậy.” Per nhíu mày, không biết trong đầu nữ nhân kỳ quái này có cái gì nữa, nụ cười kia không hề khác cái điệu cười lúc trước hân đã thấy khi mấy em hủ nữ nhìn thấy tiểu thụ, tiểu công về chung một nhà.

Gladys chỉ lo cười, không nói lời nào.

Đã đến ngày hành động, quả nhiên là ngày tốt để giết người, ăn cướp, phóng hỏa mà hơn nữa đêm nay “nguyệt hắc phong cao” (ngày tốt để làm chuyện xấu), đúng là thời điểm tốt để làm mấy chuyện mờ ám. Per • Mortis cả người mặc quần áo màu đen, buộc đơn giản lại mái tóc dài rồi đội một mũ giáp sắt, trên mặt thì lấy một miếng vải đen che lại, chỉ chừa lại cặp mắt đỏ, lộ ra bên ngoài. Xung quanh là một màu đen tối, chỉ thấy cặp mắt màu đỏ tựa như bay lượn trên không trung giống y hệt lửa ma trời, cực kỳ dọa người. Nhẹ nhàng đặt chân trên tường ở nội điện, Per nhẹ nhàng bay từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, như quỷ quỷ mà chạy dưới ánh trăng. Cuối cùng cũng đến nơi đã hẹn trước với Gladys. Nơi này gần với cửa Bắc hẻo lánh, bình thường người qua lại rất ít, ban đêm lại càng vắng vẻ.

Per xác định không có ai, xoay người nhẹ nhàng đáp xuống đất. Gladys từ dưới một tàng cây trúc đào lớn đi đến bên cạnh hân. Cô đã thay trang phục thường dân, vì tránh tai mắt, còn đặc biệt cột mái tóc nâu lên, dùng một miếng vải bó bình thường bao lại.

Per đem giấy thông hành trong cung đã làm sẵn giao cho Gladys.

“Đến bên ngoài cửa Bắc chờ ta.” Giao đồ xong, hân chuẩn bị một mình đi tập kích địa lao của chính mình.

“Chờ một chút.” Gladys gọi Per lại, lấy ra một miếng vải đen, một mảnh vải lưới đen mỏng đặt vào tay Per. Gladys nhìn Per đang che mặt, thở dài.

“Che ánh mắt lại đi... nếu không y sẽ biết.” Nhìn mảnh vải lưới trước mắt, Per trầm ngâm một lát, sau đó nhận lấy rồi cột chắc. Tầm mắt mặc dù có hơi mơ hồ, nhưng vẫn còn thấy rõ. Per quay đầu qua nhìn Glady.

Glady gật đầu, “Theo ta, nơi này bị theo dõi rồi.”

Miếng vải đen còn lại dĩ nhiên là chuẩn bị vì Harula, cái đầu màu vàng chói mắt kia trong đêm tối tựa như ánh sáng từ thiên đàng.

Per không nói thêm gì với Glady, giải thích cũng chỉ là dư thừa thôi. Hắn đang muốn đột nhập vào lúc thủ vệ thay ca, đánh nhau với người phe mình cũng có phần lỗ vốn, dù sao cũng đều là lính dưới trướng của đại BOSS hắn thôi, thấy thế nào cũng có chút đáng thương.

Phi thân rời đi, rất nhanh đã tới nơi cần đến.

Nói là địa lao, đương nhiên là xây dựng bên dưới lòng đất rồi. Theo Per biết, bên trong địa lao này giam giữ đa số là tử tù chưa tiện xử tử. Vì phòng ngừa phạm nhân bị cướp đi hoặc chạy trốn nên ra vào chỉ có một cái thông đạo.

Per áp sát vào tường nhanh chóng di chuyển, kẹp giữa hai ngón tay là ngân châm đã được tẩm thuốc mê. Lúc hắn đi vào, người ở bên trong vốn đang gục đầu ngủ gật, Per đi đến cách gã chừng hai bước chân, gã mới nhận thấy cái gì đó, bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Ai đó...!” Sự sợ hãi đột ngột ập đến, còn chưa nói xong, đã “bùm” một cái mà ngã xuống.

Per lách qua người thị vệ đang canh giữ, mũi chân điểm nhẹ, lấy tốc độ của lóc xoáy và lướt qua đám thị vệ nghe được động tĩnh chạy tới, một người còn được tặng thêm một châm ôn nhu của BOSS.

Ầu shệt, cái gì là một châm ôn nhu chứ, một ý nghĩ không thể nào hiểu nổi đã nổi lên trong đầu vị tổng giám ngục tà giáo. Hắn không phải thụ, không phải thụ, không phải thụ!

Thị vệ ngã xuống cả đám, chẳng mất nhiều thời gian đã làm cả bọn người này hôn mê, so với tưởng tượng của Per thì đơn giản hơn rất nhiều. Ánh mắt phức tạp quét một vòng qua mấy bộ hạ đang nằm ngay đơ trên mặt đất, Per thật không biết nên vui sướng hay là nên im lặng. Cầm lấy bản ghi chép ở trên bàn, dò xét nơi giam Harula rồi Per bước nhanh vào bên trong địa lao.

Sâu trong địa lao thật ẩm ướt và hắc ám, ngay cả ngọn đèn dầu cũng không có. Nơi đây nằm sâu dưới lòng đất, nhìn không thấy bên ngoài, bất kể bầu trời tối đen hay hừng đông, nơi này vẫn chỉ một màu đen, làm cho người ta không chút hy vọng, càng không thấy được ánh mặt trời. Nơi tăm tối, thối nát này khiến người ta trở nên điên cuồng, sự thật là Per đã đi ngang qua rất nhiều phòng, mà người bị nhốt ở bên trong hầu như đã điên hết cả. Có người nghe thấy tiếng người nhưng vẫn không có phản ứng, ngoại trừ một người nhìn thấy hắn thì lao về phía cửa sắt mà gào thét. Những người khác cơ bản không có phản ứng gì.

Per không lo lắng sẽ kinh động đến thị vệ ở nơi khác, lúc hắn đi ngang qua người có phản ứng duy nhất, lơ đãng liếc mắt một cái, hắn mới nhìn rõ, người kia không có đầu lưới.

Per di chuyển nhanh hơn, đi vào sâu vào trong địa lao. Càng đi vào trong, một mùi ẩm mốc xen lẫn với mùi xác chết càng nồng nặc hơn. Sau đó, hắn dừng lại trước một ngục giam, Per nheo mắt, nhìn vào bên trong. Harula đưa lưng về phía hắn nằm trên sàn nhà vừa lạnh vừa cứng, dưới thân chẳng có cái gì để lót. Cơm chiều đặt ở chỗ cửa sắt, không hề vội đi một chút nào, đã trở nên nguội lạnh.

Nâng khóa sắt lên rồi nhẹ nhàng vung tay, khóa sắt lập tức như bùn nhão bị chém thành hai khối, Per dễ dàng kéo khóa sắt xuống, lúc khóa rơi ra đã làm kinh động đến người bên trong. Harula nghe được tiếng động, thân mình cứng ngắc một chút, rất nhanh lại thả lỏng. Y không hề xoay người lại.

Per xoay người đi vào nhà tù, đứng ở phía sau Harula.

“Bất kể có bao nhiêu người tới cũng như nhau thôi, câu trả lời của ta sẽ không thay đổi.” Giọng của Harula không nặng không nhẹ nhưng lại mang một loại cổ chấp trước sau như một, “Không ai sai khiến ta, không ai lừa gạt ta, hết thảy đều là do ta nguyện ý làm như vậy.”

Câu nói này thật không đầu không đuôi gì cả, Per nghe xong cũng cảm thấy kỳ quái, ngoại trừ hắn, thì còn có ai nói chuyện với Harula chứ? Nhưng Harula ở trong cung cũng bao nhiêu người quen, Glady có lợi hại

đến thế nào cũng không thể đến địa lao.

Không nghĩ ra mà cũng không thời gian để nghĩ, Per mới mặc kệ đối phương đang cấu kỉnh mà âm ỉ cái gì, hần tiến lên vài bước, giống như ném chó, ném mèo mà xách cổ Harula ném ra bên ngoài.

“Shhhhh... đau!” Harula lăn vài vòng trên mặt đất, mãi đến lúc đụng vào song sắt đối diện mới dừng lại. Harula đau đớn trừng nhìn người đang đứng ở song sắt bên kia, “Người muốn làm...! Người là ai?”

Harula trừng mắt nhìn người kỳ quái có khí thế bức người, trùm một thân màu đen kín mít từ đầu đến đuôi, khí thế ấy đúng thật là quái nhân.

Per ra khỏi cửa nhỏ của ngục giam, hần thấy kinh ngạc với sức nặng vừa rồi lúc hần xách y lên, khi nhìn thấy Harula đang trợn mắt nhìn mình lại nhẹ nhàng thở ra. Cái gọi là tiểu thụ chơi mãi mà không chết chắc là chỉ Harula này rồi.

Harula thấy người tới không nói lời nào, lại ăn mặc kỳ lạ, sau khi nhìn nhau một lúc lâu, bỗng nhiên cúi đầu, ánh mắt dần âm đạm,

“Người... Tới giết ta đúng không?”

Giết người mà cần phải ăn mặc giống Ninja Rùa à? Yên lặng thổ tào (chửi thầm trong bụng), Per không thể mở miệng, một khi mở miệng sẽ bại lộ, hần chỉ có thể im lặng. Nhìn xuyên thấu qua miếng vải lưới nên hần không thấy rõ biểu tình của y, Per chỉ biết là Harula cứ ngồi như vậy, không đứng dậy mà cũng không động dậy. Tuy rằng hần không lo sẽ có người đến, nhưng vì đề phòng gặp người quen, tốt nhất vẫn là nhanh chóng rời đi thì hay hơn. Per tiến lên nắm lấy cánh tay của Harula, nhưng cả người y tựa như một đám bùn nhão trên mặt đất, vẫn không chịu nhúc nhích.

“Hần... Không cần ta, đúng hay không. Hần nhất định rất hận ta, đúng không?” Thần kinh của Harula vẫn còn hoạt động mà cần nắn liên tục, Per căn bản không thêm quan tâm y đang lảm nhảm cái gì, lần đầu tiên làm chuyện lén lút nửa đêm, mặc dù coi như là sân sau nhà mình nhưng nói không khấn trượng là giả.

Nhanh chóng liếc mắt qua đường ra một cái, Per cúi đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm Harula, nói đúng hơn là bằng giá trị bên cạnh Harula, trơ mắt mà nhìn giá trị hạnh phúc lả tả rơi rụng đến tận đáy.

Phắc, đang diễn tuồng nào vậy, chứng vọng tưởng bị hại không cần quá nặng như vậy, được không?

Khẽ cắn môi, bất chấp tất cả, đem người khiêng lên trên vai. Per chỉ mong giá trị hạnh phúc của Harula sau khi y thoát ra ngoài, biết rằng không chỉ mạng nhỏ của mình được bảo toàn mà còn có mỹ nữ làm bạn có thể được kích động và tặng vọt lại.

“Người...” Harula sợ hãi thét một tiếng, Per đã khiêng người nhảy ra khỏi địa lao, chớp mắt nhảy lên nóc của căn phòng gần nhất. Per chân trước mới vừa đứng vững, một mũi tên ngầm đã bay ngang mặt hần. Không biết khi nào bọn họ lại phục kích sẵn ở nơi này. Tối nay hần cứ liên tục đi từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác. Per không biết vì sao thị vệ lại đến nhanh như vậy. Hần đoán chắc là Osi Nash tăng cường phòng vệ nghiêm ngặt ở trong cung. Bằng không hần mới nghĩ người trong địa lao khoảng năm phút đồng hồ, đám người này làm thế nào lại đến nhanh như thế.

Trung khuyến kỳ thật rất có khả năng, nghĩ như vậy, Per một tay ôm Harula một tay lấy ra tinh thạch. Tinh thạch lạnh lẽo trên tay tỏa ra ánh sáng mờ ảo, chớp một cái đã biến thành một lưỡi dao mỏng mà sắc bén, thế như chẻ tre mà phóng ra cùng với mũi tên đang bay đến ở trên không trung chạm vào nhau.

“Ai đó!”

Một tiếng thét quen thuộc cực kỳ uy nghiêm vang lên, Per nghiêng đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, Osi Nash đã dẫn một đội người đứng ở dưới đó. Đôi mắt đen tuyền mà sắc bén nhìn hần, Osi Nash cảm thấy rất giận dữ, tên này rất có can đảm, dám đột nhập vào hoàng cung Obeli mà trộm người.

Per hoàn toàn không dự đoán được Osi Nash sẽ đến nhanh như vậy.

Osi Nash quyết đoán không đợi đối phương trả lời đã tháo xuống viên thạch anh màu xanh biếc đeo ở trên cổ, vung lên, thạch anh nhanh chóng biến thành một thanh kiếm trực tiếp chém về phía Per. Per nhanh nhẹn mà nhảy trên không trung, Osi Nash lắc mình một cái đã tiến tới trước mặt Per.

Phen này phải trực tiếp động đến đao kiếm rồi, Per theo thói quen tính sử dụng roi, nhưng lập tức phản ứng, không được, Harula nhận ra roi của hắn, tay run lên, roi biến thành kiếm.

Leng keng một tiếng, âm thanh khi hai thanh kiếm chém vào nhau quanh quẩn bên tai mọi người.

Osi Nash đề chặt kiếm, ảnh ngược trên thân kiếm màu bạc phản chiếu lại cặp mắt kinh ngạc của y.

“Điện...”

Per dễ dàng phản thủ, tung một chưởng về phía Osi Nash. Osi Nash không hề chống cự, ngoan ngoãn mà ngã trên mặt đất.

Per ôm chặt Harula đang hoảng sợ run lên, quay đầu lại nhìn Osi Nash một cái, nhảy vài bước ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Ừay, trung khuyến, nể tình người công tác chuyên nghiệp như vậy khi trở về ta sẽ từ từ ngược người.

“Không cần đuổi theo.”

Osi Nash quát to với mấy thị vệ muốn đuổi theo, ánh mắt nhìn chằm chằm về phương hướng Per đã đi xa. Người điện hạ ôm trên tay đúng là... thiếu niên kia.

13. Chương 13: Sos13

Không buông được và buông quá nhanh, cũng giống như một người bị tảo bón và một người bị tiêu chảy vậy, về bản chất đều là đau bụng cả.

Glady chờ ở nơi đó, bên cạnh là một cỗ xe đã được chuẩn bị từ lâu. Kéo xe là một con yêu thú Chung Điều, đầu chim ưng, cổ măng xà, thân báo màu đen tuyền trông lên một sợi dây cương. Vừa thấy Per, nó liền lắc lư cái đầu, toàn thân rướn cao như muốn nhấc cỗ xe lên, tiếng thở phì ra đằng mũi, móng vuốt hưng phấn mà cào xuống đất, sau đó cúi đầu vươn mõ sắc bén dí sát về phía Per, dùng phương thức vô cùng thân thiết biểu đạt niềm yêu thích của nó đối với Per. Per làm sao có thể cho nó tiếp cận. Một tay hắn mang vật nặng, đôi mắt liếc qua Chung Điều một cái, con vật lập tức ngoan ngoãn ngay, nhưng trông mắt đảo quanh vẫn chưa từ bỏ ý định theo sát Per như cũ.

“Người rút cuộc là ai?!”

Harula hai chân mới vừa chấm đất, liền vội vã không chờ được mà tiến đến cạnh Per. Khi hỏi, thân thể y nghiêng đến gần như dán lên trên người Per, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Per, trên mặt xen lẫn bất an. Per không thèm để ý tới vấn đề của y, Glady nghe được liền từ trong xe chui ra. Per gật đầu ra hiệu với cô ta, Glady nhìn về phía Harula.

“Là cô?!” Harula rất kinh ngạc khi nhìn thấy Glady.

Thấy là Glady, ánh mắt của y hơi tối lại, có chút khó khăn mở miệng: “Là cô sao... Cô... cho người đến cứu ta?”

Liếc mắt nhìn Per đang che kín mít từ đầu tới chân, Glady nheo lại mắt cười hỏi: “Thế nào? Có người tới cứu người, người không vui, trái lại lại bày ra một bộ dạng thất vọng thế kia. Rất khác thường nha.”

“Không có, làm sao có thể. . .” Âm thanh của Harula càng ngày càng nhỏ, không có sức thuyết phục. Y ngập ngừng nhìn họ không nói gì. Lúc này Chung Điều còn đang ngọ nguậy, thử cổ sức tới gần Per.

Harula ngẩng đầu, nhìn lớp vảy trên người của Chung Điều. Dưới ánh trăng, lớp vảy màu đen tuyền như được phủ lên một lớp mỏng ánh sáng bạc.

Ánh sáng lấp lánh, màu mực biến ảo nhìn qua cũng biết vô cùng kịch độc, lại có vẻ đẹp mỹ hoặc trí mạng. Ánh mắt của Harula nhìn Chung Điều rất hoang mang.

“Đây là... của cô sao?”

Chung Điêu tuy rằng không được tính là quý báu, nhưng bởi vì tốc độ nhanh, mà được người lữ hành ưu ái, giá cả cũng không thấp. Gladys làm nữ bộc, tuy chức vị tương đối cao cấp, nhưng tiền lương của cô không đủ để trả cho phương tiện giao thông sang quý như vậy.

Đối mặt với ánh mắt như muốn tìm kiếm cái gì đó của Harula, Gladys không trả lời thẳng. Cô vươn tay, vỗ nhẹ cái trán của Chung Điêu. Per thấy đối mặt với cánh tay mỹ nữ vươn tới, Chung Điêu đầu tiên là đe dọa, sau đó... Liên thua trước sự âu yếm của mỹ nữ. Thật mất mặt!

“Rất đẹp, không phải sao?” Gladys vuốt ve lông chim mỹ lệ của Chung Điêu, cũng không nói là phải hay không, nhưng bộ dạng khoe khoang cỗ xe của cô đã thành công khiến Harula hiểu lầm.

Thân là chính chủ bỏ tiền mua cỗ xe – Per yên lặng ở trong lòng lăm lăm, có thể biến đổi mà thần không biết quỷ không hay đem tài sản người khác hóa tất cả thành của mình, phụ nữ như vậy thật quá mạnh, không phải sao?

Ánh sáng trong mắt của Harula bị dập tắt triệt để, như là đang cố che giấu một nét khó xử, y hỏi cực kỳ nhanh: “Vì sao cứu ta? Cô là ai? Người thường mua không nổi Chung Điêu.”

Đối mặt với cách đặt câu hỏi hùng hùng hổ hổ của Harula, Gladys điềm tĩnh khác thường. Ánh mắt cô nhìn thẳng phía trước, nhìn qua là đang nhìn Harula, nhưng trên thực tế lại là đang nhìn Per ở phía sau của Harula.

Mỹ nhân dưới ánh trăng, thâm tình bày tỏ, cô nói: “Kỳ thực, ta là gián điệp.”

“ . . . ” Vô duyên vô cớ lại nhảy vào cảnh bộc lộ gián điệp.

Phải chăng gần đây giá trị quý sức của hắc rặng có chút lợi hại? Không chỉ có như vậy, Per cảm thấy trở nên càng ngày sự hiện hữu của hắc rặng nhạt thì phải. Có thể làm cho gián điệp tỷ tỷ không hề áp lực mà tự bộc lộ, hắc quả nhiên quá thiện lương.

“Gián điệp?” Harula hỏi lại một câu.

“Ta là người Shiber Leon.” Gladys cũng không giải thích cặn kẽ: “Ta nhớ người từng nói với ta, người có người nhà ở Shiber Leon. Nhiệm vụ của ta ở Obeli đã hoàn thành, vừa lúc, chúng ta cùng nhau trở về đi.”

Cùng nhau trở về đi. Trở về, đó là một cụm từ tràn ngập hi vọng cỡ nào, dường như có thể thấy đường đang rộng mở thênh thang tại phía trước. Nhưng trái lại, Harula nghe xong lại cảm thấy thờ ơ. Y chỉ lặng yên leo lên xe ngựa, núp ở góc ngồi âm u. Harula trốn ở trong bóng tối, Gladys không cách nào thấy vẻ mặt của y. Gladys bất đắc dĩ quay đầu lại nhún nhún vai với Per. Per lắc đầu bày tỏ không cần phải quản Harula. Nhìn không thấy vẻ mặt của Harula, nhưng hắc xem được bằng trị số.

Cái chỉ số trôi như nước chảy, rớt mạnh đến mức khiến người ta kinh hãi, lại sắp rặng liền về số không rồi. Per thật tình không biết là sao thế này.

Thiếu niên tâm như mò kim đáy bể, biển rộng tìm kim, chết đuối người vớt kim.

Trong lòng bồn chồn thấp thỏm bất an, Per không thể làm gì khác hơn là cầu nguyện một lát nữa tiết mục chuẩn bị có thể tạo được tác dụng.

Cưỡi trên Chung Điêu, Per ngồi ở ngoài thùng xe, thừa dịp có ánh trăng, gió lạnh thổi mạnh, đảm nhiệm vị trí xa phu cho cựu gián điệp và cựu sủng vật. Trong lúc chạy trốn, Gladys đã từng đề nghị đổi vị trí, nhưng bị Per cự tuyệt. Cái kia con Chung Điêu chết tiệt cứ bám dính lấy Per không chịu rời. Sau khi ở vị trí cầm cương và được cảm nhận một lần đang bay lại ngưng giữa trời, rơi thẳng từ chín tầng mây xuống đất, Gladys liền bỏ cuộc.

Per run run thu mình vào một góc chật hẹp trước thùng xe, một tay ghì dây cương, vừa cảm thụ gió rít vỗ mạnh lên người phần phật qua lớp vải mỏng, chậm chậm, vừa lạnh vừa đau rất. Nhìn sắc trời, bốn bề đen kịt một mảng như cũ, cảnh đẹp dưới mây cuộn trong ánh trăng sau mấy giờ lộ trình dài dằng dặc trở nên buồn tẻ và vô vị. Trong xe, Gladys vừa mới bắt đầu còn có thể tìm trọng tâm trò chuyện cùng Harula, nhưng trò chuyện không được vài câu, lại quay về yên tĩnh. Sau khi Gladys thử vài lần liền bỏ qua, khiến Per đang muốn nghe lén vài thông tin rất thất vọng.

Per ngẩng đầu nhìn trời, cái khay bạc to lớn treo trên đỉnh đầu, giống như một cái bánh nướng thật lớn ông trời cố ý dùng để cười nhạo hành động của hắn.

Rốt cuộc là phạm sai lầm ở đâu? Phạm sai lầm ở đâu? Ở đâu cơ chứ?

Lo âu tựa gió đêm thổi vô hạn, vô cùng vô tận. Per cũng cảm thấy mình như ‘cuốn theo chiều gió’, ủ dột trong gió.

Cuối cùng đã tới địa phương giáp giới giữa Obeli và Shiber Leon. Xe ngựa đáp xuống trên một vùng thảo nguyên.

Thảo nguyên lúc này lại tĩnh mịch trong bóng đêm, ngay cả côn trùng kêu đều không nghe thấy một tiếng nào. Âm thanh của tiếng chân người dẫm trên lá cây đi tới hết sức rõ ràng. Từng tiếng ‘loạt xoạt, loạt xoạt’ vang lên trên thảo nguyên. Ngọn cỏ trầm ngưng sương sớm như gãi nhẹ lên trái tim, ngứa ngáy kỳ lạ.

Harula đứng ở trong đám cỏ cao đến đầu gối, nhìn về phương xa.

Sau lưng của y là chóp núi của Obeli, hiểm trở cao vút trong bóng đêm, lạnh lẽo, âm u, trang nghiêm, âm trầm đáng sợ tựa như Obeli vậy. Mà bình nguyên của Shiber Leon, trong cùng một mảng hắc ám kia, lại an bình và yên tĩnh.

Tự do? Harula nhìn thảo nguyên mênh mông vô tận, ánh mắt hoang mang.

Niềm vui được tự do, giống như giọt sương trên đầu ngọn lá, rớt xuống nhanh chóng thấm vào trong lòng đất, không còn thấy nữa.

Ngay theo sau đó, là hắc ám nuốt sống tất cả. Con đường phía trước mênh mang, không biết nên đi hướng nào. Tự do tới đột ngột, khi một cách sống đã thành thói quen, đối với hoàn cảnh lạ lẫm, người ta thường ưu tư, lo sợ bất an.

Thứ y muốn không phải là tự do.

Ý nghĩ như vậy chợt lóe lên, Harula liền không dám nghĩ thêm nữa. Hướng về phía trước, thử đi lên một bước, dùng cảm giác chân thực của tự do đến xưa tan cảm giác mất mát và bất an trong lòng. Nhưng không có cảm giác kiên định như trong tưởng tượng.

Một đôi tay từ phía sau vươn đến, kéo cổ tay y lại. Có thể nói là trong lòng bỗng dưng thất lại, trái tim của Harula không thể tránh né mà nhảy một cái thật mạnh, sau đó rất nhanh lại trở nên bình tĩnh. Làn da ngăn cách bởi lớp vải bông truyền đến một ít nhiệt độ cơ thể, so với tự do không xác định kia lại càng làm cho y cảm thấy ấm áp an tâm hơn nhiều. Nhưng không thể quay đầu lại, y không muốn quay đầu lại. Bất kể là phía trước có như mong đợi của y hay không, y cũng không muốn quay đầu lại.

Per xiết chặt cổ tay mảnh khảnh trong tay, đôi mắt chăm chú nhìn vào gáy của Harula. Nếu như ánh mắt trở thành thực thể, hắn có thể đốt ra một cái lỗ ở trên đó rồi.

Cái này là sao vậy? Per nhìn chằm chằm trị số mà muốn nhảy dựng lên.

Trị số sau khi hơi nhích lên hơn mười điểm, liền dừng bước tại điểm mấu chốt thứ sáu mươi.

Lẽ nào tự do còn chưa đủ để làm cho y cảm động, rốt cuộc muốn quây như thế nào nữa? Chớ ép hắn ra đòn sát thủ!

Per gắng gượng nhìn vào cái trị số nhảy lên rồi lại rớt xuống, muốn tụt không được muốn lên cũng không xong kia, cánh tay giơ lên phía sau thiếu niên, chuẩn bị phát ám hiệu với thị vệ hắn an bài từ trước.

Nếu thiếu niên không hiểu sự quý giá của tự do, vậy thì hắn sẽ biểu diễn cho y xem thế nào là sống sót sau tai nạn của một buổi giết chóc. Nếu thực sự trị số không thể đi lên, hắn đâm lao phải theo lao, đành đem người trối lại trở về điều giáo. Đương nhiên, đây là hạ hạ sách.

Bên này, hai người còn đang do dự, lẽ mà lẽ mề, bên kia Gladys cũng không nhàn rồi, cô ta lại phát luôn đạn tín hiệu trước mặt Per.

Thật là trở về địa bàn mình thì an tâm quá phải không!

Mọi người ở trong bóng đêm thâm tình ngưng mắt nhìn nhau, ánh mắt kia nhìn đối phương rõ ràng muốn nói “chém chết người!”

Tuy rằng Per hiểu rõ có hỏi cũng như không, nhưng vẫn hết sức tò mò. Rốt cục là tên pháo hôi xui xẻo nào có bạn bè thân thích đến báo thù vậy?

Trong đôi mắt màu nâu của đối phương lướt qua một chút ám quang, sau đó gã nhin không được cười ha ha hai tiếng.

“Thậm chí ngay cả tên của người mình hại chết cũng không biết. Trong mắt người, mạng người khác không phải là mạng sao? ” Đối phương tức giận mở miệng.

A, nghe giọng điệu này, rõ ràng không phải là nhằm vào mình mà tới. Per hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt nói ‘Ly kỳ thật đấy, tên vô dụng này cũng đụng trúng cái việc cần giá trị vũ lực như bị người đuổi giết thế này sao?’

Harula nhăn cặp lông mày thanh tú lại, nghiêm túc nói: “Ta nghĩ người thực sự nhầm rồi, ta không...”

“Đừng giở trò này ra với ta.” Đối phương thực sự nổi giận, đưa tay giật mảnh vải trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt phía dưới.

Đôi mắt màu nâu, trên chóp mũi có tàn nhang khả ái, nhìn qua hình dạng rất phổ thông, Per lại cảm thấy quen thuộc lạ lùng, cảm thấy đã gặp thiếu niên này ở nơi nào rồi thì phải.

“Ailte ! Lão đại nói qua không cho phép lộ mặt.”

“Sợ cái gì, dù sao chúng ta cũng không không dự định để bọn hắc sống. ” Ailte nhìn Harula, đôi mắt đẹp bị sát khí bóp méo: “Đều là người, nếu như không phải là người, Anderson sẽ không phải chết! Cùng là súng vật, người thì chết, người thì bị giải tán, người dựa vào cái gì mà còn sống.”

“Anderson là.. . ” Harula đã đoán được người được nói tới ai.

“Không sai, chính là người bị người đoạt mất trái tim.” Ailte cầm chủy thủ hung ác mà vung lên phía trước về phía trước, mũi dao thẳng tắp chỉ vào Harula ở hướng đối diện, cười nhạt: “Người nói xem, bây giờ ta móc trái tim của người ra, không biết người có đau như Anderson không?”

Harula nghe vậy sắc mặt trắng nhợt. Bỗng nhiên dưới chân Ailte tăng tốc độ, tấn công mạnh về phía bọn họ. Per cũng đang chợt nhớ ra mình đã gặp người như thế này ở đâu khi đối phương mở miệng nói.

Mắt nâu, tàn nhang khả ái trên chóp mũi, âm thanh mang theo tiết tấu trầm bổng khi mở miệng nói, cảm giác vô cùng dí dỏm. Lần đầu tiên Per thấy gã, gã đang có chút đắc ý thuật lại cho mọi người nghe những chuyện mới mẻ gần đây.

“Nghe nói gần đây Vua của Obeli rất mê đắm một súng vật.”

Lúc đó người này đang nói chuyện cùng một thiếu niên tên là Pat, Per sở dĩ nhớ kỹ Pat, là bởi vì cái tên lão đại khó lường của hắn – người đàn ông tóc đỏ.

Gián điệp trong nội cung, lại không phải Glady. . . Đầu óc của Per sắp xếp cực kỳ nhanh các đầu mối lại, tay chân theo bản năng hành động.

‘Loảng xoảng’ của một tiếng, thanh kiếm bạc của Per chém đứt chủy thủ của thiếu niên, lực đạo mạnh đến mức lòng bàn tay đối phương tê rần. Chủy thủ rơi xuống thảm cỏ.

Thấy đồng bọn gặp rủi ro, tên còn lại lập tức nhào lên, vung dao lên chém Per. Thực sự không có uy hiếp, nhưng vẫn buộc cho Per phải nhảy né một cái.

Ailte lập tức cúi đầu nhặt chuôi kiếm bị chặt đứt, tay kia giơ ra sờ pha lê, muốn khôi phục nguyên trạng chủy thủ. Gã nằm xuống đất lục lọi xem cái chủy thủ rơi ở đâu, rõ ràng đang ở trước mắt bụi cỏ đang ở trước mắt, nhìn là thấy ngay. Nhưng trước mắt của Ailte lại xuất hiện một người.

Per từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt nhìn người đang quỳ rạp trên mặt đất kia, ánh mắt kia tựa như đang nhìn một con kiến hèn mọn, khinh miệt mà tàn nhẫn.

Trên không trung, thanh kiếm bạc miết qua một vòng tròn, ánh sáng lấp lánh chớp lên trước mặt, cổ tay của thiếu niên đang cầm chuôi kiếm lập tức đứt lìa ra, rơi xuống bụi cỏ, phát ra một tiếng vang mềm mại.

Một giây sau, chất lỏng màu đỏ phụt ra, văng khắp mọi nơi, như nhuộm đỏ một vùng không khí. Per nhảy né ra, lui sang một bên, lạnh lùng đứng nhìn.

Từng vòi máu vẫn tiếp tục tóe ra cao đến vài thước, bắn tung tóe như đang thiêu đốt cả vùng đất. Mùi vị máu tanh cháy khét, mang theo mùi thịt kỳ dị lướt qua mũi từng người. Khóe miệng Per cong lên nụ cười sung sướng.

Khát vọng càng nhiều máu tươi, khát vọng càng nhiều tiếng kêu thảm thiết. Trong lòng, lửa giận thiêu đốt thúc giục, kích động thân thể.

Đó là lửa giận khi bị lừa dối.

14. Chương 14: Sos14

Tiêu đề đã bị phá hư nằm ngay đơ ở đó.

Trên bình nguyên, cỏ cây bị cháy sạch phát ra tiếng tách tách, khói cuộn cuộn hun đỏ cả một góc trời, mùi cháy khét chậm rãi từ xa bay lại. Lý trí của Per giờ phút này cũng giống như thảo nguyên, bị thiêu rụi không còn gì. Cảm giác thấy máu đã mang đến khoái cảm đè nén bao lâu nay. Per có thể nghe được bản năng của hắn, trong máu của hắn phát ra âm thanh kêu gọi giết chóc.

Per cười nhẹ, từ đầu đến chân đều đen tuyền, giống như từ trong tro tàn bước ra, hiện thân của ác ma, đen tối khiến người ta ghê sợ.

Không muốn mất quá nhiều thời gian cho Hắc y nhân không rõ lai lịch, Pat bắt đầu phối hợp với Ailte, thỉnh thoảng gây một chút rắc rối cho Per, nhưng vẫn không dám tùy tiện công kích. Ailte vẫn còn ngồi tại chỗ, trên mặt lộ vẻ dờ dẩn, mấy lần định dùng cánh tay còn lại nhặt lấy bàn tay đã bị thiêu cháy trên mặt đất.

Nhìn cánh tay bị chặt xuống, máu thịt lẫn lộn, gã không rõ, vì sao bàn tay vừa rồi còn trên người mình, bỗng chốc lại theo cánh tay mà rơi xuống đất.

Mà cánh tay mới vừa rơi xuống đất, vừa ngấn ngùi một cái chớp mắt, da thịt đã bị thiêu cháy, giống hệt như người ta nướng thịt heo, thịt gà, thịt và mỡ nướng tỏa ra âm thanh xèo xèo khiến Ailte lộ ra một biểu tình cổ quái. Gã càng không ngừng dùng cánh tay còn lại bắt lấy bàn tay đã đứt kia.

“Giết người!” Nhìn thấy đồng đội của mình dùng thân thể đầy máu mà ngây dại nhặt lấy cánh tay bị đứt, Pat hình như đã bị kích thích. Quay đầu thêm lần nữa, Pat nhìn trừng trừng về phía Per, cặp mắt nâu kia dưới ánh lửa trở nên đỏ bừng, “Khốn kiếp, giết người, giết người, giết người!”

Không hề có kỹ xảo gì mà chỉ theo bản năng, Pat hung hãn giơ đoản đao chém loạn xạ về phía Hắc y nhân này giờ vẫn đứng tại chỗ chưa cử động.

Cảm giác kiếm khí lạnh lẽo làm da run lên khiến Per thực hưng phấn.

Đối phương cứ chém loạn xạ không có chiêu thức gì, theo nhìn nhận của BOSS, so với Ailte, chiêu nào của Pat cũng có lỗ hổng, nhìn chỗ nào cũng thấy cơ hội để kết liễu anh ta, một chút tính khiêu chiến cũng không có. Nhưng dòng máu chiến đấu lại sôi trào, đao ở trên không trung xé rách không khí phát ra thanh âm vu vu tựa như lời mời gọi, cộng hưởng với khát khao muốn thấy máu của hắn. Trong vô thức, Per thả Harula này giờ vẫn được hắn ôm chặt ra, như là mê muội lao vào trò chơi mèo vờn chuột này.

Pat muốn chém trúng Per đúng là chuyện không có khả năng. Chỉ cần đuổi kịp với tốc độ của Per mà gã đã không làm được. Càng ngày gã càng kiệt sức, Pat thở hổn hển tiếp tục dùng đao chém lung tung. Mất thấy đao nào cũng thất bại, trong lòng Pat cũng hiểu, đối phương đang trêu đùa mình, nhưng gã cũng không dám dừng lại.

Lần đầu tiên, Pat cảm thấy không ngừng công kích, cũng là một loại áp lực, nhất là khi đao của mình chém ra không hề làm tổn hại đến cả vạt áo của kẻ địch.

Gã cảm nhận được giây tiếp theo, khi mà mình dừng lại, đối phương sẽ không chút do dự giơ tay chặt đầu mình. Pat nhìn thanh kiếm bạc trong tay Hắc y nhân, mũi kiếm từ đầu đến cuối đều chỉ xuống mặt đất, ngay cả nâng lên một chút cũng không có. Pat hiểu rằng mình bị coi thường. Phần nộ cùng sợ hãi, sinh ra sự cam chịu chưa kể còn cảm thấy một chút may mắn. Ra sức giơ lên hai tay, Pat quyết định được ăn cả ngã về không mà nắm chuôi đao, dùng sức chém tới phía trước.

Bóng người trước lưỡi đao chớp một cái, lưỡi đao chém thẳng xuống đất, cắm sâu vào bùn đến tận thân đao.

Một đôi giày màu đen dẫm trên sống đao, ngăn cản anh rút đao từ dưới đất lên.

Pat theo bản năng ngẩng đầu, tuy rằng khuôn mặt của đối phương bị miếng vải đen che lại, nhìn không thấy biểu tình. Nhưng gã lại có thể cảm thấy đối phương đang cười. Mặc dù đứng trên đồng cỏ lửa cháy rừng rực, mà gã lại cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Rốt cục, Pat cũng thấy hấn nâng thanh kiếm bạc lên. Hết như trong dự đoán của gã.

Giây phút trước khi chết làm cho Pat buông tha cho sự sống, ngậy ra chờ người ta chặt đầu của mình xuống.

Per thấy người trước mắt bày ra bộ dáng chịu chết như vậy thì cảm thấy thỏa mãn nhưng đồng thời cũng thấy tiếc nuối. Mới như vậy đã buông xuôi rồi... Thực không thú vị.

Ngay lúc Per giơ kiếm muốn chém đầu Pat thì vù một tiếng, một vật thể bay xoẹt qua đánh vào thanh kiếm bạc của Per. Ngoại lực mạnh mẽ tác động làm thân kiếm lệch sang một bên. Per trở tay mượn lực, chém vào vật thể lạ kia, thuận thế cắm nó xuống bùn đất. Tập trung nhìn vào, thì ra là đoản kiếm mới bị mình làm gãy. Per ngẩng đầu, vừa đúng lúc chạm mắt với người đó. Ánh mắt của đối phương dưới khung cảnh rừng cháy xung quanh u ám mà sắc nhọn. Per phản ứng cực nhanh đem kiếm xoay ngang đặt trên cổ Pat – kẻ đã không còn phản ứng gì.

Bởi vì, đoản kiếm trong tay người đàn ông tóc đỏ nhắm ngay trước cổ họng của Harula.

Tất cả đều đang đánh nhau, Gladys cùng một người giao thủ. Kiểu giao chiến không đi đến đâu này, Gladys vô cùng thành thạo. Dưới thế lửa tràn lan phía trước, một bên áp chế đối phương, một bên trấn áp ngọn lửa trên thảo nguyên, biểu hiện của cô đã sớm vượt qua tổ chức cần có của một người hầu. Cô yên lặng chú ý phản ứng của Per với mình, đương nhiên cũng phát hiện tình thế bên kia của Per.

Gladys cùng đối thủ liếc nhau, hai người đồng thời xuất hiện bên cạnh đồng bọn của mình.

Khác biệt chính là người đàn ông tóc đỏ thì xoay qua dìu người đã giao chiến cùng Gladys, mà Per ngay lúc Gladys tiếp cận, hấn đã nhanh chóng lùi về một khoảng nhất định, cảnh giác mọi người.

Per không chắc chắn khi vừa chống lại người đàn ông vừa đối mặt với Gladys phía sau lưng. Hấn không thể hoàn toàn tin nhiệm cô.

“Lại gặp người rồi.” người đàn ông tóc đỏ mở miệng, anh nhận ra luồng tà khí màu tím đậm bao quanh thanh kiếm bạc kia.

Per: “. . .”

Có ai biết hấn có miệng nhưng không thể nói là khổ cỡ nào không.

“Nếu ta nói, hãy thả bạn của ta ra... Hơn phân nửa là không có khả năng rồi.” người đàn ông đối với sự im lặng Per cũng không để ý lắm, như là nhớ tới lần gặp mặt trước, anh cúi đầu cười nói. Per đương nhiên không có khả năng trả lời anh, mà anh cũng không cần Per trả lời. Không hề luôn cúi mà chỉ tùy ý nhìn Harula một cái, tựa hồ không hề lưu tâm đến nhân vật cỡ này. Người đàn ông hình như là cảm thấy có hứng thú với Per hơn, anh cười hỏi, mà trong giọng nói cũng không hề che dấu ý cười.

“Người này, đối với người rất quan trọng?”

“Người không phải là lính đánh thuê Gladys muốn tới cứu ta sao?!” Harula nghe thấy lời nói của người đàn ông, thấy tình hình này, từ từ quay đầu lại nhìn chằm chằm Hắc y nhân. Ánh mắt của Harula nóng rực nhìn về phía đó. Người đàn ông cũng không nghĩ đến thanh kiếm ở trên cổ Harula xoẹt qua tạo nên một đường máu đỏ tươi. Anh nhú mày, đề Harula đang giẫy dụa lộn xộn, không cho ý bước qua bên đó. Harula

nhìn về phía Hắc y nhân đã cứu y từ trong địa lao đang đứng sau người đàn ông tóc đỏ kia, tâm tình muốn chạy vội qua bên đó đều viết rõ ở trên mặt.

Ổn định Harula, người đàn ông tóc đỏ nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Per: “Xem ra, người quân tiểu sủng vật cũng tốt lắm, hiện tại có thể hay không mời người nói cho ta biết, rốt cuộc người là ai? Vì sao phải ba lần bốn lượt gây khó dễ cho người của ta? Nếu chỉ là trùng hợp đi ngang qua, không bằng...”

Ai quy định tứ chi đây đưa thì nhất định phải trao đổi tình cảm chứ, đây cũng chẳng phải thân thiết gì đâu nhá! Cho dù có thành thật trả lời tất cả mọi vấn đề của đối phương, cũng bị giết người diệt khẩu như thường thôi. “Tiên hạ thủ vi cường”, không xuống tay thì sẽ mang họa thôi, “Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu” (Bụng dạ hẹp hòi không phải là quân tử, hành sự không tàn bạo không phải là trượng phu). Đối với một người đàn ông chân chính, lợi dụng thời gian đối phương buông lỏng cảnh giác mà xuất chiêu mới là đạo lý. Per đã tỉnh táo lại, thật quyết đoán, không cần nghe người đàn ông nói hết câu đã quyết định: Ra tay!

Tay bắt lấy một lá chắn sống, dưới chân tụ lực, Per vọt đến trước mặt người đàn ông, một chiêu hư kiếm, tránh Harula, chém về phía người đàn ông. Đồng thời cổ tay đưa ra, phóng ngân châm về phía Ailte đang bị thương, lại nhắc chân đá một cước vào sau lưng Pat, đem người đập về phía người đàn ông kia. Nhưng người đàn ông đối mặt đánh lén, phản ứng lại cực kỳ mau lẹ. Bỏ qua sự kinh ngạc trong mắt, động tác của anh cực kỳ lưu loát. Ngăn lại một kiếm đánh lén kia, đẩy Harula ra làm cho lá chắn sống cho mình, lại tiếp được Pat, xoay người dùng đoản kiếm đẩy Harula ra đỡ ngân châm.

Wtf, bình thường dưới tình huống không phải là nên dùng bả đao chắn châm sao? Trực tiếp bắt người làm khiên sống chắn độc châm, người cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!

Per hung hăng mà trừng mắt nhìn ngân châm mà mình phóng ra, Harula xong đời, hẳn cũng không sống nổi... Cho nên mới nói hẳn hận nhất là bị ràng buộc mà!

Per nhanh nhạy là thế, nhưng đối phương cũng không kém. Phi thân lên không trung, Per đỡ lấy Harula đang hoảng sợ gào thét, hẳn dùng thân mình đỡ ngân châm, sau đó miễn cưỡng trốn thoát, ngay lúc đó một thanh kiếm chém về phía sau ót hất.

Trong ngực ôm Harula, trình diễn một màn cực kỳ cầu huyết nhất trong lịch sử. Mấy miếng vải bao quanh mặt Per không chắc chắn lắm, một kiếm chém xuống, không chỉ có vải bao quanh bị xé ra mà mặt của Per cũng bị thương.

Một đường máu đỏ tươi từ trán đến miệng, rơi tí tách thành từng giọt trên gương mặt ngơ ngác của Harula. Về phần miếng vải che mặt kia, bị gió trên thảo nguyên cuốn bay đi, phát phơ rơi xuống cuối chân trời – nơi mà mặt trời chuẩn bị nhô lên.

Gió nhẹ tựa như những làn sóng lăn tăn từ đồng cỏ thổi tới, ánh sáng từ vực sâu hắc ám dần dần soi tỏ, nhẹ nhàng bám trên những nhánh cây ngọn cỏ sau lưng Per. Ánh mắt màu đỏ mê loạn dưới những lọn tóc nheo lại, mái tóc dài màu đen giống như những cây cỏ trên thảo nguyên nhẹ nhàng bay trong gió.

Phản quang mà đứng đó, thiếu niên tóc đen đắm chìm trong ánh nắng sớm gợi lên một cảm giác ngạo nghễ mà mỹ cảm, độc lập với thiên địa.

“Người... người... người...” Harula há miệng, tay run rẩy xoa mặt Per, xúc cảm chân thật ở đầu ngón tay làm trái tim y rung động, cơ hồ nói không ra lời.

Harula hai mắt rưng rưng nhào tới, một đôi tay gầy yếu giống như gọng kìm ôm chặt lấy thắt lưng của Per, y vùi đầu vào trong ngực của Per, nước mũi nước mắt lau hết vào ngực hất. Nếu không phải một tay cầm kiếm, một tay ôm người, Per thì hẳn tuyệt đối sẽ cho Harula hưởng liên hoàn tạt rồi, xem đầu óc của y có phải bị hư hay chưa. Mà kiểu ôm công chúa càng làm cho Per cảm thấy không được tự nhiên, cố tình Harula lại không hề tự giác, kiên trì không chịu đứng xuống, Per phát hiện tất cả mọi người dù bận rộn nhưng vẫn ung dung xem bọn họ diễn.

Per liếc nhìn người đàn ông tóc đỏ, thấy đối phương không hề cử động, liền cảm thấy kỳ quái. Cơ hội tốt như vậy mà không ai đánh lén, hẳn cảm thấy không quen.

“Ta chỉ biết là ngươi... ta biết ngươi nhất định sẽ đến mà.” Harula vẫn lôi kéo vạt áo của Per, dán vào ngực hắn không ngừng nức nở sụt sịt. Ngày thường thì nhe răng trợn mắt như chó dại, bỗng nhiên phải chia lìa, thoát cái không cần người, không quấy rối, đáng thương mà níu chặt lấy áo chủ nhân không nỡ buông ra, thiệt tình làm kẻ khác cảm thấy chua xót.

Nhưng Per đối với loại dịu dàng đó càng ngày càng miễn dịch, tưởng tượng đến cảnh mình sẽ chết bởi tiểu quỷ trên tay mình, hắn ôn nhu không nổi mà. Per cúi đầu, muốn đem người trong ngực mình đẩy ra. Nhưng, tựa như hắc ám kia bị ánh mặt trời chiếu sáng phải rút đi, hắn bỗng nhiên phát hiện, trị số hạnh phúc nằm dưới đáy xã hội trong phút chốc bùng nổ đến gần như chạm mốc.

Thiếu chút nữa! Còn kém một chút nữa thôi!

Haizz, cuối cùng vẫn không được.

Per uể oải lại bắt đắ dĩ nhìn bảng số liệu ở trên đầu Harula, nâng tay xuyên qua bảng giá trị hư ảo, không cam lòng mà phát phát tay, cực kỳ tiếc nuối đưa tay đặt trên đỉnh đầu Harula.

Thân mình Harula run lên, đỉnh đầu truyền đến xúc cảm mà y quen thuộc nhất. Mặc dù hai tay không phải thực âm áp nhưng cũng rất nhẫn nhịn, hai tay này, từng quất y, từng tát y nhưng hai tay này cũng từng cứu y. Hiện tại, hai tay này lại khẽ vuốt đầu y, gãi gao nắm chặt lấy tim y. Khi đôi tay này đặt ở trên đầu y, y cảm thấy cực kỳ an tâm, còn nếu nó rời xa mình, y sẽ cảm thấy lạc lõng, trống rỗng. Người trước mắt này đối với Harula so với tự do thì còn có ý nghĩa hơn rất nhiều.

Mọi người đều khát cầu tự do. Họ cho rằng tự do là tự mình thỏa sức vui chơi với thiên địa bao la, không bị ràng buộc, không có liên hệ, không vướng bận. Nhưng Harula hiểu rõ, cuộc đời này của mình, tự do là khi y chiếm một góc nhỏ nhoi trong lòng của người này, cho dù là ở trong nhà giam, y cũng nguyện ý tuân theo.

Mặt trời mới mọc giống như hoa sen nở rộ, cũng như giọt sương ngưng tụ, gió lạnh xâm nhập vào quần áo, chậm chậm mà sáng khoái. Mùi hương thanh thuần của cỏ cây nhẹ nhàng lan tỏa, giai nhân như ngọc, lúc này cụm từ đó cực kỳ rõ ràng mà hiện ra trong tâm trí mọi người.

Ánh mắt mọi người sáng rực, một nửa gương mặt than của BOSS lộ ra, Per vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Hắn chưa từng biết, hành động của hắn và Harula trong mắt người khác lại dịu dàng như thế, ngọt ngào đến thế. Mà kết hợp với việc vừa rồi ra sức cứu y, cùng với sự tàn nhẫn bạo ngược trong trận chiến mới này đều trở nên cực kỳ hợp lý.

Đổi lại là người khác, mi muốn chặt đầu người tình của ta, thì ta sẽ chém chết anh em họ hàng nhà mi trước! Đó cũng là lẽ thường tình thôi, còn cái gì tình ái? Phát tình (dục) đó.

Trái lại giờ phút này, người đàn ông tóc đỏ ôm đồm hết mọi chuyện từ đốt lửa, giết người, cướp của, so với Per còn giống nhân vật phản diện hơn.

Bất quá đối với Boss mà nói, ‘ngươi là người tốt’ rõ ràng là lời nguyên rủa hung tàn nhất, tức tăng mức độ hiểm trở lại giảm máu, thử hỏi có bao nhiêu BOSS bị phát thẻ người tốt sống sót đến cuối cùng chứ?

Harula bên này, giá trị hạnh phúc vừa lên, theo đó giá trị quý súc à phải nói thêm là thuộc tính S của Per cũng rơi rụng lả tả.

Cảnh tượng này làm Per cả kinh giống như bị điện giật đẩy Harula ra. Harula không rõ vì cái gì mà Per lại đẩy mình ra, y nghi hoặc nhìn về phía Per.

Per nhanh chóng nhìn chằm chằm vào đôi mắt mọi người, trong lúc vô ý nhìn đến Glady ý vị thâm trường mà cười cười, lại nhìn lại Harula, lập tức phát hiện tại sao lại như thế.

Trị số của hắn bắt nguồn từ ấn tượng của người khác với hắn, trời đất hồi, người và ta tình nồng ý mật như vậy, trở thành hưởng phần rồi còn S cái quái gì nữa!

Tay nắm chặt lại, vật dưới tay từ từ rung động. Cổ tay run lên, kiếm biến thành roi. Kết quả là, theo thói quen dùng roi vẫn là tốt nhất, âm thanh hay, sức lực vừa đủ, khí thế cũng tuyệt!

Phạch một tiếng, roi bạc đánh vào trên không trung rộng lớn, tay kia của Per chậm rãi nâng lên, xoa vết máu trên hai má của Harula, cười chà xát chất lỏng màu đỏ ẩm áp ở trên đầu ngón tay, từng chút từng chút một như muốn dùng sức nghiền nát kẻ địch. Khóe môi Per cong lên, con ngươi màu đỏ máu cũng co lại, tầm mắt theo Harula quét đến nhóm tóc đỏ đối diện, hần cười lạnh nói: “Còn sống thật tốt, đáng tiếc, mỗi người các ngươi đều lập tức sẽ phải chết!”

Dám chạy đến giành chén cơm của BOSS, tha ra ngoài chém!

15. Chương 15: Sos 15

Cái người thấy được không phải là bóng lưng của ta, mà là nỗi cô đơn của ta.

Một cuộc đấu kịch liệt đang nén lại chờ phát động, kẻ mạnh cầm kiếm, giăng co trên bình nguyên.

Lúc này, một người dẫn một đội ngũ xông ra mở đường máu.

Nếu như người này hô to ‘chậm đã’, như vậy hẳn tám phần mười là lâu la tiểu tốt tầm thường, kết cục có khả năng nhất là bị nhân vật phản diện một cái tát rơi xuống mặt đất thành bùn. Nếu như người này mở miệng, ngậm miệng đều ‘A di đà phật, buông đao bỏ sát sinh’, như vậy người nọ là Đường Tăng. Kết quả rập khuôn như cũ: tát một cái là tiêu đời không cần giải thích.

Nhưng mà, người nọ lại không nói nhiều. Kim đao ngọc kiếm, chém mây cắt sương mù mà đến, thân đao xen vào trong đất phát ra tiếng kêu ‘ong ong’. Ánh bạc sáng lên trên thân đao khúc xạ vầng hào quang rực rỡ tận đầu bình nguyên, châm vào nhức nhối khiến mọi người phải nheo mắt.

Ánh sáng vàng rực rỡ của mặt trời mới mọc vì người nọ mà mạ lên một quãng sáng thánh khiết. Thần quan áo trắng đạp trên vầng nắng sớm mà đến, vầng vàng hạ xuống trên bình nguyên, phía sau y là vệ đội giáo đình ngân giáp trụ trắng.

Thần quan tóc bạch kim mặc trường bào màu trắng, trên vai khoác lên một dải dây lụa vàng rực, đầu đội mũ cao màu vàng kim, thần tình trang nghiêm. Y giơ quyền trượng lên cao, gõ gõ xuống mặt đất. Lấy y làm trung tâm hình tròn, ánh sáng thánh mẫu bùng lên, mặt đất thêm máu thêm mana, tất cả sinh mệnh đều sống lại, màu xanh hoa cỏ nở rộ. Mặt đất chói sạch gỗ ghề trong chớp mắt chữa trị như lúc ban đầu, không phải là mộng.

Per biết người này. Y là một trong những nhân vật Per phải công hạ, là hóa thân của tình yêu và chính nghĩa – thần quan đại nhân mỹ lệ.

Thần quan buông quyền trượng, xem xét đám người đang làm loạn ở biên giới kia. Ánh mắt của y xẹt qua người đàn ông tóc đỏ, dừng lại một lát trên người Per và Harula, sau cùng rơi vào Glady.

Glady hạ thấp người cung kính hành lễ: “Nephele đại nhân.”

Ánh mắt của thần quan đại nhân nhìn về phía cô gái có chút ôn hòa, nhưng chỉ lướt qua rất nhanh, lập tức chuyển hướng về phía một đám người thiếu chút nữa đem nơi đây đốt sạch không còn một ngọn cỏ. Không thể không nói, bị ánh mắt trong vắt mà lợi hại như vậy nhìn thẳng thì rất có cảm giác tội lỗi.

“Người ngoại bang thật vô lễ.”

Âm thanh của Thần quan trầm thấp hòa hoãn, cái ngữ điệu bằng phẳng được dưỡng thành qua trường kỳ đọc diễn cảm thánh kinh, tự có một thứ uy nghiêm hoàn hảo một cách tự nhiên, vừa mở miệng liền tạo ra cảm giác bị đè nén vô cùng. Per bị thuộc tính quang minh trên người y khiến cho vô cùng khó chịu, nắm Harula nhảy né ra vài bước, không để lại dấu vết mà đánh giá vị thần quan trì hoãn khá lâu mới lên sân khấu này. Ở đây cũng có thể gặp được, chứng minh rằng bọn họ rất có nghiệt duyên. Thần quan đại nhân phát hiện động tĩnh, dừng một cái, nói tiếp.

“Ở đây là vùng sát biên giới của Shiber Leon – thảo nguyên Glass Rand, ta – với thân phận giáo chủ Shiber Leon, yêu cầu các ngươi rời khỏi lãnh thổ của Shiber Leon, ngoài việc rời đi, bất kỳ hành động nào của các ngươi, ta đều coi đó là khiêu khích đối với Shiber Leon, sẽ bị đánh trả.”

Thần quan đại nhân nói rất rõ ràng, không được có bất cứ hành động dư thừa nào. Chỉ ít không thể có bất kỳ hành động tổn hại Shiber Leon nào trong nước Shiber Leon.

Người đàn ông tóc đỏ nhìn vệ đội giáo đình bọc thép đến tận rằng phía sau thần quan, quay đầu lại nhìn bên cạnh mình. Sam còn phải chăm sóc Ailte, Pat sớm đã không có ý muốn chiến đấu, đồng thời bọn họ đang cực kỳ chật vật. Trong tình huống này, thực sự không thích hợp xung đột cùng vệ đội tinh anh của giáo đình. Vốn lần này anh ta theo tới đây, chỉ là vì nhằm bảo hiểm. Ngày hôm nay, thủ hạ nhận được tin tức từ vương cung Obeli, nói có người cứu đi sủng vật vốn phải xử tử. Mọi người vừa nghe tin liền khó nén cơn tức giận này lại, nói không thể buông tha tên nô lệ tình dục đáng chết này dễ dàng như vậy, yêu cầu báo thù thay cho đồng bọn đã chết.

Ý định ban đầu của anh là muốn ngăn cản, nhưng không lay chuyển được Ailte. Theo nhận định của anh, hung thủ thật sự, phải là tên Vua máu lạnh vô tình ngồi ở vị trí tối cao của Obeli, đùa bỡn mạng người kia, chứ không phải sủng vật ngay cả tánh mạng mình đều không nắm được. Nhưng bi thương của con người cần một nơi phát tiết cũng hợp tình hợp lý. Vì Ailte thích thiếu niên tộc Sirens kia, anh cũng ngầm đồng ý hành động lần này. Chỉ là không ngờ được rằng còn chưa báo thù thành công, thủ hạ của mình lại bị thương rất nặng. Hơn nữa, thiếu niên ngay từ đầu đã che kín toàn thân kia... Không biết có phải người mà anh đoán hay không. Nhưng có thể khẳng định, người này không phải là nhân vật đơn giản.

Người đàn ông tóc đỏ sắc mặt ngưng trọng, suy nghĩ nhiều lần, thấy thần quan đại nhân thần tình nghiêm túc không cho phép bị nghi ngờ, anh quyết định hay là rút lui trước.

“Nếu như ta là người, thì sẽ không lựa chọn phương hướng đi về phía Obeli.”

Per thấy một người của đối phương ngồi lên ghế xa phu, chuẩn bị di chuyển về phía Obeli, khẽ cười nói.

Người đàn ông tóc đỏ đang đứng nguyên tại chỗ nhìn đồng bạn bò lên trên chỗ ngồi đánh xe, nghe được lời Per nói ánh mắt tối sầm lại, quay đầu lại nhìn về phía thiếu niên tóc đen đang ôm mục tiêu lần này của bọn anh.

“Chắc người đã đoán ra ta là ai, như vậy lập trường của ta rất rõ ràng, đó là một cảnh cáo, Obeli không chào đón các người.” Per cười tủm tỉm, mỗi chữ mỗi câu nói đều chậm chậm, hần hải lòng nhìn khuôn mặt nam nhân biến sắc âm trầm. Yo, hần đã thể hiện khí phách như vậy rồi, trị số cũng nên hỗ trợ mà nhảy nhảy một cái nhỉ?

Thần quan đại nhân nghe vậy, ánh mắt dò xét hướng về phía Per, tràn ngập vẻ không tán thành. Nhưng Per còn lâu mới thêm để ý. Các người dựa vào cái gì mà cho rằng người mà người không thêm thì quốc gia của ta lại phải tiếp nhận, lại là gián điệp nữa chứ, quá là bấy người rồi đó. Nói đi nói lại, hần là Boss phản diện, hần giở mảnh khố xấu ra là đạo lý hiển nhiên!

Thần quan rốt cuộc vẫn là lương tâm của bộ trò chơi, thấy đối phương bên cạnh có người bệnh, y liền phân phó vệ đội bên cạnh: “Chữa thương cho bọn hần, sau đó do mấy người các người hộ tống bọn họ đến gần vùng sát biên giới.”

“Nếu như trên đường bọn họ có bất kỳ hành động gì khác lạ, giết ngay không cần bàn.” Thần quan đại nhân liếc mắt nhìn Per, bổ sung: “Nơi tiền bọn họ rời đi, không được là biên giới của Obeli.”

“Thật không hổ là thần quan đại biểu chính nghĩa của Shiber Leon, đối đãi người xâm lăng cũng nhân từ như vậy.” Per nheo mắt thấy trong vệ đội có người giúp Ailte xử lý chân tay gãy, liền ôn hoà mà trào phúng.

“Ta mới phải nói, không hổ là nhân dân của Obeli tà ác, có thể làm ra chuyện tàn nhẫn là chặt bỏ thẳng thùng hai tay người khác như vậy.”

Giết người đầu rơi xuống đất là xong, nhưng phế đi hai tay mưu sinh của đối phương, làm cho người ta sống sót như một phế nhân, hành vi như vậy khiến vị thần quan chuyên thờ phụng thần quang minh này khinh ghét. Nhưng Gladys ra hiệu với y rằng người nọ là đồng bạn của cô. Thần quan cũng chỉ cau mày là đối với mùi máu tươi trên người thiếu niên, nhưng cũng không làm ra hành động thực chất là trục xuất.

Ai biết thiếu niên một thân sát khí nghe được lời y nói, không giận mà ngược lại còn cười. Ngón tay thon dài che mặt, thiếu niên khom lưng, cười đến sáng khoái tràn trề. Cười đến mức tất cả mọi người cảm thấy

không đầu không đuôi, hần mới thu lại ý cười. Khóe miệng Per nở một nụ cười lạnh lùng, hần xoay người, nói với thiếu niên luôn ở bên cạnh đang lo lắng nhìn hần:

“Có nghe không, ở Obeli, kết quả của người rõ ràng là sẽ bị chém đứt tay chân. Bởi vì Obeli tàn nhẫn, tà ác không dễ dàng tha thứ kẻ phản bội.”

Tròng mắt đỏ của Per có ánh sáng lấp lánh lóe lên, cúi đầu nâng cằm của Harula lên thật mạnh: “Hừ! Shiber Leon nhân từ thiện lương mới là chốn về của người. Cho nên, cút đi! Vĩnh viễn không nên xuất hiện lại ở trước mặt ta!”

Harula cảm thấy cằm bị nắm rất đau, nhưng y vẫn ngẩng đầu nỗ lực phân biệt vẻ mặt của khuôn mặt ẩn kín trong bóng đêm kia.

Quay lưng lại với ánh sáng, trên người Per, tầng ánh sáng nhu hòa của thần quan không cách nào nhuộm lên được, trái lại càng thêm ẩn giấu ở trong bóng tối. Harula không cách nào đọc lên một chút tình cảm từ trên khuôn mặt kia. Nhưng y vẫn lựa chọn tin tưởng như cũ.

Bình tĩnh nhìn khuôn mặt cười như không cười kia, Harula đột nhiên đau lòng, người này vì y rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc, vừa lặng lẽ vừa nhẫn nhịn biết bao nhiêu. Mà y chẳng bao giờ cho hần một sắc mặt tốt. Harula không muốn trước khi đi, lưu lại cho người này vẫn là một khuôn mặt lạnh bất cận nhân tình. Y quyết định bước ra một bước đầu tiên khỏi việc này.

Per nhìn Harula bỗng nhiên lộ ra một khuôn mặt tươi cười dịu dàng, trong lòng run lên, tránh né cánh tay vươn ra của đối phương, lạnh lùng trừng mắt trở lại, nhưng chỉ thấy một nụ cười khổ của đối phương. Harula thả tay xuống, hé miệng cười, có chút bất đắc dĩ nói:

“Obeli là tà ác tàn nhẫn, nhưng người thì không, có lẽ Obeli không dung nạp được kẻ phản bội, có lẽ ta sẽ bị chém đứt tay chân, nhưng... những điều này cũng không phải do người muốn vậy, đúng không?”

Harula lần đầu tiên ôn hoà, nhã nhặn đem những suy nghĩ trong lòng nói cho Per nghe: “Người không tà ác cũng không tàn nhẫn, dù người không không dung nạp được ta, người cũng không muốn ta bị chém đứt tay chân. Như người nói vậy, chỉ là muốn ta sống tốt hơn, người cho là ta rời xa người, mới có thể hạnh phúc.”

Tuy rằng quá trình suy luận là sai, nhưng kết quả lại chuẩn xác đến kinh người, Per cũng không biết nên nói đối phương là đúng hay sai, vì vậy lựa chọn im lặng, nhưng một giây sau hần đã bị một cái kết luận khác khiến sét đánh cháy xém. Harula bình tĩnh nhìn hần, nhẹ nói: “Ta luôn biết rằng, người, vẫn yêu ta.”

Nói xong, trên mặt của hần lại lộ ra một loại vẻ mặt nhu hòa, hạnh phúc nồng nàn ngấm trong đôi mắt mà nào xinh đẹp, cười ngọt như mật.

Ánh sáng mặt trời ánh hai gò má của Harula, Per nhìn y một cái, quay đầu cực kỳ nhanh, tiếp tục trầm ngâm. Vì cái trị số vừa tăng tới 99, hần nhìn!

“Ta... ta rất vui, thực sự rất vui.” Harula cười cười, nước mắt ép ra từ trong đôi mắt, rơi tí tách trên từng cọng lá non, lấp lánh chiếu sáng như pha lê.

“Obeli không dung nạp được kẻ phản bội, ở đây đã không còn chỗ cho người dung thân nữa.” Per chỉ có thể khô khan lặp lại một câu này, ngữ điệu nghe không ra niềm vui mừng nào.

“Ta hiểu rõ, cho nên người muốn ta đi Shiber Leon, ta sẽ đi. Chỉ cần là điều người hi vọng, ta sẽ làm.” Dùng mu bàn tay lau khô nước mắt, Harula nỗ lực giãn ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng nước mắt lại càng không ngừng rơi xuống, lăn trên khóe miệng hơi nhếch lên, vừa mặn vừa chát. Bước chân đi tới bên cạnh Glady, Harula ép buộc tự mình dần xuống niềm khao khát quay đầu lại, cười nói với Glady: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Ánh mắt phức tạp của Glady nhìn quét qua giữa hai người, cuối cùng thở dài, cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Per, trịnh trọng hứa hẹn với hần: “Yên tâm, ta sẽ chăm sóc cậu ta thật tốt, cậu ta sẽ sống tốt hơn bây giờ.”

Y sống tốt hay không liên quan quái gì đến ta! Cái thế giới toàn Gay chết tiệt này nữa! Khóe miệng Per khẽ giật giật, nghiêng chặt răng. Nếu như không phải là nhìn giá trị hạnh phúc đột nhiên tăng điên cuồng

đến chín mươi chín, hẳn còn lâu mới cần sự hiểu lầm như vậy! Thuộc tính S đáng thương hại của hẳn, vì sự hiểu lầm mỹ lệ này, hẳn phải trả giá quá là đau đớn thể xác.

Nhìn qua, cái trị số khí gió kia của Harula vẫn còn thiếu một chút nữa. Một mảng đỏ đỏ lại có một ô vuông màu đen ở trên, nhìn qua bắt mắt khác thường. Không có lý do gì phải bỏ qua như vậy.

Mắt thấy Harula một bước hai bước, càng chạy càng xa, sắp cùng thần quan rời khỏi.

Per cắn răng một cái, lạnh giọng nói: “Đứng lại!”

Harula thực sự ngừng lại, nhưng vẫn không quay đầu.

Per nhảy lên, nhảy đến phía sau Harula, bắt được cổ tay của đối phương, kéo mạnh một cái. Trong lúc Harula bị bắt buộc phải xoay người, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, theo quán tính ngã vào ngực của Per. Nhìn khuôn mặt cho tới bây giờ vẫn chỉ có nét lạnh như băng đang chậm rãi tiến sát, đầu óc của y trống rỗng. Môi Per dán lên, xúc cảm mềm mại từ làn da chạm thẳng đến đáy lòng, ấm áp ngoài ý muốn. Ánh dương quang trong đôi mắt hồng gần trong gang tấc khẽ chớp động, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Harula, bộ dạng không hề chớp mắt này giống như là muốn đánh vẽ của y vĩnh viễn khắc vào trong trí nhớ.

Gladys hoảng sợ há to mồm, nhìn hai người đang ôm hôn nhau dưới ánh mặt trời. Thần quan nhìn trời nhìn đất nhìn sao, rõ ràng là một mảng mờ mịt.

Một nụ hôn, nhẹ nhàng một chút, chỉ khẽ chạm vào thoáng qua. Per buông tay ra, thối lui một bước, nhìn ô giá trị hạnh phúc đầy 100%, hai ngón tay thăm ‘V’ một cái ở trong lòng, tuy rằng lãng phí vài điểm giá trị quý sức, nhưng thật đáng giá. Hoàn thành nhiệm vụ, Per cũng khôi phục gương mặt không chút biểu cảm, tiện tay xua xua, vừa đuổi vừa nói: “Được rồi, đi đi!”

Harula giống như choáng váng, đứng nguyên tại chỗ. Y giơ tay sờ sờ môi của mình, nhìn Per, bỗng nhiên nhào tới thật mạnh trên người Per.

Khác với kiểu chạm nhẹ lướt qua của Per, nụ hôn của Harula là hôn sâu, như muốn một lần nhớ mãi cả đời. Y dùng sức cắn xé, thỏa thích liếm láp. Đầu lưỡi linh động khuấy mạnh, khiêu khích lướt qua hàm trên của Per, quần quít ở trong miệng, tiếng nước bọt tấp tểnh sắc không gì sánh được. Đến lúc thở không nổi, Harula mới luyến tiếc lui ra, hôn nhẹ trên môi Per một cái, sau đó ngửa đầu ngưng mắt nhìn Per đang trầm mặc, thâm tình nói:

“Ta yêu người.”

Một tiếng thở dài ở trên bình nguyên yên tĩnh, ánh mặt trời rạng rỡ mọc lên, tựa như một lời thề trang trọng.

Per trong chấy ngoài xém, mất khả năng phản ứng.

Thần quan ho nhẹ một tiếng: “Gladys, phải đi rồi.”

Nụ hôn này, hôn đến mức Per thất điên bát đảo, ba hồn bảy vía của hẳn mất hơn phân nửa. Cho đến khi người trên bình nguyên đi sạch, thật lâu sau, hẳn mới phục hồi tinh thần lại. BOSS đối mặt với mặt trời đỏ, bình nguyên mênh mông, dùng sức thật mạnh bụm mắt. Hẳn không ngờ bị người ta cưỡng hôn. Âm ảnh tâm lý, tuyệt đối ám ảnh tâm lý! Hẳn phải quên ngay đi, hẳn phải quên ngay đi!

Per cảm giác như vỡ vụn tại chỗ, ‘cuốn theo chiều gió’.

Vì vậy, khi Osi Nash bởi vì lo lắng chạy tới đến thảo nguyên, nhìn qua liền thấy một bối cảnh như thế này: Vua của y, mặt hướng về Shiber Leon, tay bưng mặt, hoang mang như mất mát gì đó, lặng lẽ không nói câu nào.

Bóng lưng của người một thân đen tuyền dưới mặt trời đỏ, nhìn qua vừa cô độc vừa cô đơn.

Osi Nash cảm giác mình nhìn thấy cái gì đó không ngờ. Nhưng y không cách nào dịch chuyển khỏi tầm mắt của y.

Thân ảnh đơn độc trên bình nguyên như chút hắc ám cuối cùng không muốn thối lui trước quang minh, cao ngạo lại mang theo sự tuyệt vọng. Nét âm u lạnh lẽo của màu đen và sắc điệu ảm áp của đất trời xung đột với nhau, tạo ra vẻ mỹ lệ làm tâm hồn người chao đảo.

Thiếu niên đứng tại ánh ban mai, ít đi một phần lạnh lùng nghiêm nghị, nhiều hơn một chút mềm yếu làm người nhìn thấy đau lòng, ma xui quỷ khiến trái tim của Osi Nash chậm một nhịp.

Chờ Osi Nash cuống quýt ngừng lại cái ý nghĩ hoang đường và không thích hợp này lại thì bóng lưng của thiếu niên đã khắc sâu ở trong đầu óc của y. Dù hơi ích kỷ, nhưng y không tiến lên mà là lựa chọn đứng ở phía sau hẳn, lặng lẽ nhìn chăm chú. Nếu như Per biết, nhất định sẽ mắng to ‘Đờ mờ! Giá trị quý súc rưng có một ít mà ai cũng dám rình mò ngấp nghé hẳn’. Nhưng lúc này, Per đang đắm chìm ở bên trong sự hoảng sợ do bị hôn tập kích, không cách nào hoàn hồn.

16. Chương 16: Sos16

Hoàn cảnh gian khó có thể làm ảnh hưởng đến một đứa trẻ.

Osi Nash vốn đến từ phía Tây của Obeli. Khu vực phía Tây – chuyên khai thác mỏ, là một vùng đất có nhiều truyền kỳ, là nơi có thể dệt nên mơ ước và khám phá tiềm năng của con người. Nơi đó địa hình toàn là núi lớn có đầy đủ các loại ngọc thạch với đủ loại màu sắc. Những tinh thạch đó không chỉ có bề ngoài đẹp, hơn nữa có thể tăng ma lực, là thứ cần thiết cho cả binh lính lẫn pháp sư. Không ít người vì tìm kiếm mộng tinh thạch đã đến Tây bộ. Nhưng nhìn qua thì tác đất tác vàng ở phía Tây cũng không bằng phía Đông giàu có.

Bảo thạch đối với dân bản xứ cũng không có nhiều giá trị, khu vực khai thác mỏ phía Tây gần như không có một ngọn cỏ. Người có thể không cần tinh thạch, nhưng không thể không ăn cơm.

Mọi người thường bán tinh thạch với giá rẻ theo hình thức mua đi bán lại rồi lại trao đổi thức ăn với những đoàn buôn tới từ phía Đông.

Vật chất thiếu thốn, mọi người phải gắng gượng chống đỡ cuộc sống từng ngày.

Mặc dù nghèo khó nhưng người dân lại thuần phác. Tuy rằng Obeli được mọi người biết đến như là đế quốc mạnh nhất và tà ác nhất. Nhưng người nơi này lại tà ác một cách đơn thuần. Đây là quốc gia mà nắm đấm được coi là tối thượng, không có những ràng buộc về đạo đức, nhưng xã hội cũng không mất đi trật tự. Tuy nói luật pháp khắc nghiệt được viết ra nhất định sẽ có tác dụng. Nhưng khi mà mạng sống của con người bất cứ khi nào cũng có thể bị tước đoạt thì luật pháp cũng là đồ bỏ đi.

Người phía Tây không tin vào tín ngưỡng phục thiện, nhưng bọn họ lại tin tưởng rằng chỉ cần không ngừng rèn luyện, tự thân họ sẽ trở thành kẻ mạnh, có thể nhận được nhiều thứ khác.

Vì muốn trở nên càng lúc càng mạnh, để sự yếu đuối nhất thời không đoạt mất sinh mệnh của bọn họ nên khu vực khai thác mỏ hình thành rất nhiều phe phái. Cuối cùng, pháp sư chỉ có một số ít, đa phần mọi người sống bằng nắm tay và đao kiếm.

Từ nhỏ đã sinh hoạt tại nơi máu thịt lẫn lộn này, nên những đứa trẻ nơi đây cũng bị ảnh hưởng. Osi Nash từ nhỏ đã học được muốn sinh tồn thì phải biết khi nào cần giết người, nhanh chóng uống xong một chén canh nóng, sau đó xách hành lý, cầm theo một ít đồ ăn nhanh chóng ra chiến trường.

Gặm miếng bánh mì, ngồi ở bên ngoài bức tường của thành phố, Osi Nash thường nhìn đoàn xe áp tải ngọc thạch đi về phía xa. Đoàn xe kéo hàng hóa rất nặng, khó khăn di chuyển trên những sơn đạo gập ghềnh, càng ngày càng xa. Khi đó, trong lòng y đã âm thầm quyết định, nếu có cơ hội, y nhất định phải đến phía Đông giàu có trong lời nói của đám thương nhân kia, để nhìn một lần. Nhìn nơi có biển, có thực vật phong phú, có rừng rậm đó.

Nhưng khi thực sự tới được phía Đông, trở thành tướng quân mặc giáp đeo kiếm, ngày trôi qua ngược lại không hề tốt như y từng nghĩ.

Tuy rằng với một người lẫn lộn từ nhỏ như y đối với cuộc sống không nhiều yêu cầu lắm, nhưng dù là ai bị cấp trên của mình chiếu tướng cũng không chịu nổi.

Từ ngày trở về từ biên ải, y phát hiện BOSS đối với y đột nhiên phóng sát khí.

Nhưng mỗi lần đợi y nhìn lại, chỉ thấy đối phương bày ra khuôn mặt than mà chậm rì rì quay đầu qua chỗ khác.

Đó không phải ảo giác, Osi Nash có thể khẳng định. Bởi vì mỗi lần có người phóng sát khí mà không định gây nguy hiểm cho y, y sẽ... đói bụng.

Ai kêu lúc trước ở phía Tây, mọi người không có việc gì đều thích vừa ăn cơm vừa đập phá. Lúc không có rượu thịt, giống như là lật một bàn ăn đầy đủ hương vị cũng là một loại hào khí. Cũng không trách y mỗi lần gặp được loại sát khí này, sẽ đói bụng. Đương nhiên, đã lâu lắm rồi y chưa gặp lại tình huống này.

Không ai dám phóng sát khí với tướng quân thống lĩnh quân đội... trừ khi đó là điện hạ nhà y.

Nói như thế nào đi nữa, Osi Nash đã cảm thấy đã đói bụng đồng thời còn có một ít hoài niệm ngoài ý muốn.

Không dấu vết mà dùng một tay chống nạnh, xoa xoa cái dạ dày có chút khó chịu, Osi Nash đứng ở phía sau Per, nhìn điện hạ nhà mình hôm nay khí huyết dâng trào đòi khảo sát sân huấn luyện binh sĩ.

Điện hạ nhà y sau khi đến sân tập bắn thì đứng luôn không thèm nhấc chân nữa. Một đám đi theo điện hạ huấn luyện cung thủ đã sớm mệt đến mức ngồi phịch ở trên mặt đất.

Osi Nash nhìn thấy Per cười đến khoe miệng cứng đơ, cặp mắt đỏ trợn tròn, không khỏi thở dài.

Bất đắc dĩ nhìn chăm chú vào người nọ. Hắn lại giương cung, bốn mũi tên đều trúng đích. Mũi tên lạnh đến thấu xương, một tên trúng một tấm bia mà mỗi tấm bia bị bắn trúng đều đập nát.

Trong lòng tính toán phí tu sửa, Osi Nash nhìn sườn mặt thỏa mãn kia, nghĩ thầm có lẽ là trong cung không ai chơi chung, cuộc sống nặng nề quả thật làm cho người ta ghen đến khó chịu.

Tưởng tượng như vậy lại thấy bộ dáng hăng hái của Per, Osi Nash không đành mở miệng khuyên can.

Đề nén cảm giác đói khát ở trong bụng, Osi Nash nhìn các binh sĩ mệt mỏi ngã xuống trong lòng thầm nói lời xin lỗi.

Lúc này, cách một tiếng, Per đem cây cung lớn đặt lại trên mặt đất.

“Mới có một chút như thế đã mệt đến nỗi không đứng dậy được, thế mà cũng xứng là quân đội riêng của vua à? Cũng xứng làm chiến binh của Obeli sao?” Bắn nát tất cả bia ngắm trên sân tập, Per bình tĩnh nhàn nhả, cười nhìn cả đám người nằm trên mặt đất.

Những binh sĩ còn đang nằm rạp trên mặt đất như cảm thấy một luồng khí lạnh phả tới, nhanh chóng giãy dụa đứng lên, quỳ thẳng lưng.

Bọn họ cũng không phải là binh lính đi theo Per • Mortis công hạ vương thành, cũng không biết rõ thực lực của Per. Thanh niên trước mắt họ cao gầy mảnh khảnh mà họ thấy so với ma vương trong lời đồn khác xa một trời một vực. Cặp mắt màu đỏ, làn da trắng nõn, cao tầm một thước tám, cũng không tính là cao, mới nhìn qua thật giống như một bé thô trắng vô hại.

Bề ngoài tuấn tú này làm cho nhóm người đến từ miền Tây sắt đá có chút nghi ngờ. Hơn nữa những ngày gần đây trong thành đều đồn rằng, Per • Mortis khinh thường người phía Tây bọn họ, càng không ngừng gây áp lực cho tướng quân của họ, mượn cơ hội tìm cách hành hạ ngài ấy. Sau khi mọi người nghe xong trong lòng lại càng bất mãn.

Lần này đột nhiên lại tuần tra, mọi người đều không biết người đến là ai, không ngờ lại là Per.

Kỳ thật, lúc binh sĩ kia đưa cung tiễn cho thiếu niên, thấy khoe miệng của hắn vẽ ra một nụ cười thị huyết, đã cảm thấy được không ổn, nhưng lúc gã muốn giơ tay lấy lại đã không còn kịp nữa rồi.

Per hứng thú dạt dào mà đánh giá cung tên, cười mê người mà giương cung. Mũi tên xé gió ghim chặt vào mũi tên nằm trên bia ngắm, mũi tên của thiếu niên đã phá nát phần gỗ của mũi tên trước mặt hắn, tàn nhẫn mà dễ dàng.

Tuy thân thể cường tráng nhưng các chiến sĩ được huấn luyện kỹ cũng phải đổ mồ hôi lạnh vì họ phải chịu hai tầng áp lực cả về thể chất lẫn tinh thần.

Mọi người đều đã mệt rồi, Per liền cho họ nghỉ ngơi một chút. Sau khi luân phiên dạy dỗ binh sĩ, bãi bắn tên chỉ còn lại có hấn và Osi Nash là còn đứng.

Mới vừa rồi các binh sĩ còn có tâm khinh thường vị vua trẻ tuổi này, nhưng lại thấy thực lực mạnh mẽ của hấn, bách phát bách trúng thì lập tức ngoan ngoãn cung kính mà cúi đầu. Obeli tôn trọng kẻ mạnh, điều ấy sẽ không bao giờ thay đổi.

“Binh lính vô dụng như vậy, người nói xem là lỗi của ai đây Osi Nash?” Sau khi đùa giỡn xong mấy binh sĩ khiến họ phờ phạc cả người, Per tiếp tục đổi mục tiêu.

Osi Nash cười khỏ, hít sâu một hơi, cúi đầu: “Là lỗi của thần.”

Một đám đại hấn áy náy cúi đầu, có rất nhiều binh sĩ cảm giận không cam lòng muốn tiến lên, nhưng bị người xung quanh kéo lại.

Per vừa lòng, nhếch mép cười.

“Vậy người nói, nên phạt người như thế nào đây?”

“Thần cam nguyện tiếp nhận mọi trừng phạt.”

Per nhìn các chiến sĩ chỉnh tề quỳ trên mặt đất, nhìn quanh một vòng xong rồi thần nhiên nói: “Như vậy thì phạt người đến nhà kho linh mười vạn, đem nơi này tu sửa lại.” Thấy Osi Nash kinh ngạc ngẩng đầu, lại bất gặp ánh mắt vội vàng của y, Per cười nói: “Chiến sĩ của ta mà lại không có sức lực như vậy, không phải là mỗi ngày đều chịu đói chứ, thuận tiện phân phó nhà bếp về sau mỗi tháng cho thêm thức ăn, thêm thịt đi.”

Các chiến sĩ phản ứng trực tiếp nhất, đều gào thét hoan hô.

Per cười nhìn mọi người, quay đầu lại đã thấy Osi Nash một mình đứng đó mà xoắn xuýt, thật là có chút ảo diệu. Quái thật, thêm cơm cho người thôi mà, đổ mặt làm cái gì.

Xem nhẹ khúc nhạc đệm nhỏ này, Per vừa lòng mà nhìn rất nhiều binh sĩ đứng trước mặt hấn ngoan ngoãn tuân theo hấn, quay đầu xoay người. Hấn giơ cung tiến lên cao cung, kéo căng dây cung, khí lạnh tỏa ra từ đầu ngón tay tạo thành một mũi tên băng theo lực đàn hồi của dây cung, mũi tên bay vút về phía đài cao.

Từ nơi đó có thể nhìn rõ tất cả mọi thứ trên sân tập. Sau khi tên rời dây cung, mũi tên băng như có ma lực rót vào xuyên qua tầng tầng thành lũy, trực tiếp bay thẳng về mục tiêu của mình – một người đang đứng trên đài cao tính toán ngời xem trò hay. Tên dài xuyên thẳng qua ót người nọ. Người đó run lẩy bẩy bước lên phía trước vài bước, rồi đột ngột ngã xuống từ đài cao.

Xa xa truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, tiếng đao kiếm vang lên.

Những binh sĩ mới vừa rồi còn hoan hô bây giờ lại cảm thấy sợ hãi.

Lúc Osi Nash ngăn người nhìn Per một cách chăm chú, hấn buông cây cung gỗ đã bị khí hạnh làm nứt vỡ, băng quơ phẩn: “A, thật ngại quá, ta trượt tay.” Đánh giá cung gỗ trong tay một chút, Per ghét bỏ rồi nhét vào tay tùy tùng đứng bên cạnh, rồi nói một câu làm cho các chiến sĩ ở đây hưng phấn: “Về sau vũ khí huấn luyện, hết thấy đổi thành sắt.”

Là sắt đó! Thế mới xứng đáng để luyện tập chứ! Thứ vũ khí rắn chắc, chân thật như thế chỉ có trên chiến trường mới có thể sử dụng này đã làm cho đám đàn ông hiểu chiến này bị kích thích. Xa xa có người đi về phía bãi bắn, là quân sự vẫn đi theo bên người Per. Lúc Osi Nash thấy quân sự mang theo bốn cái hòm hình vuông tối, y đã đoán bên trong đó chứa cái gì rồi.

Quân sự bình tĩnh dừng lại, mở chiếc hòm ra, bên trong chính là một cái đầu người. Cái đầu bị mũi tên băng xuyên qua từ trước đến sau, trên mũi tên vẫn còn máu loãng nhỏ giọt xuống. Per liếc mắt một cái, nhanh chóng dời tầm mắt, hừ nhẹ một tiếng, nói:

“Đầu óc trống rỗng thì không có việc gì, nhưng máu chốt là không được để bị úng nước, người xem, cái thứ này cũng không còn có thể sử dụng nữa, ném đi.”

Các chiến sĩ ở đây da đầu đều tê dại, bé thỏ trắng nhỏ nhỏ nhanh chóng biến thành sói xám to lớn nhe răng trợn mắt, thật là khủng khiếp. Aizz, thật là khủng khiếp. Quân sự đương nhiên không có khả năng đem đầu ném ở đây, vì thế đành ôm đầu đứng ở một bên.

Người này từ sau vụ việc của Kunta đã rục rịch rất lâu. Chính gã là người ở trong thành rải lời đồn với các binh sĩ đến từ phía Tây. Per không ngờ rằng hắn chưa kịp công hạ hết các chiến sĩ, kết quả đã bị người này phá hoại.

Ngẫm lại thì hạnh phúc của Osi Nash cũng không phải đơn giản là tự do, tài phú, hay quyền lợi. Mấy ngày liền đều tới gây áp lực, làm cho Per phát hiện, đồng chí trung khuyến thật sự là rất giỏi, có thể nhẫn nhục chịu đựng, đánh không đánh trả, mắng không cãi lại, cần cù và thật thà, chân thành, đúng là một thanh niên gương mẫu, người như vậy mà giam vào tù thật rất đáng tiếc. Sau khi lão già chết tiết Kunta kia đi bán muối, một đám quý tộc cũ bắt đầu làm ầm ĩ mặc kệ sống chết, thật sự là nhìn thấy phiền lòng mà.

Hiện tại nhu cầu cấp bách là dùng người, lãng phí tài nguyên là rất đáng xấu hổ. Per không muốn buông tha cho lao động vừa cần cù, thật thà lại trung tâm như vậy.

Hơn nữa, căn cứ vào trí nhớ của mình, hắn nhớ có một em gái hủ nữ nào đó từng nói với hắn, muốn ngược một người, nhẹ thì có thể ngược thân thể y, nặng thì có thể ngược tâm người đó. Còn người muốn biết ngược như thế nào ư? Chọn người mà y để ý rồi ngược chứ sao.

Cho nên mục đích hôm nay của Per, chính là muốn cùng chiến sĩ của y trao đổi, hiểu biết rõ hơn về vị trung khuyến này.

Trò chơi tiến công chiếm đóng này muốn chơi tốt thì phải biết đối phương thích cái gì, ghét cái gì, bối cảnh ra sao và tính cách như thế nào. Mà Per chẳng biết cái quái gì về Osi Nash hết.

Tự hỏi một chút, Per cảm thấy rằng muốn trao đổi cảm tình tốt nhất là nên bắt đầu từ bàn ăn.

Phải cùng nhau có một điểm chung thì mới có đề tài chứ, vì thế hắn hỏi:

“Các người đói bụng không?”

Mọi người liếc mắt nhìn quân sự chết không nhắm mắt, trên đầu vẫn còn dính máu, không hện mà cùng lớn tiếng đáp trả: “Không đói bụng!”

Per khó hiểu nhìn các binh sĩ đang cung kính xung quanh, gật gật đầu, ra vẻ đã hiểu rõ, sau đó nói: “Không sao cả, ta đói bụng.”

“...” Mọi người không nói gì, yên lặng rơi lệ. Bọn họ thực sự không đói bụng. (T.T)

Per nhìn Osi Nash ý bảo: “Chuẩn bị ăn cơm đi.”

“Điện hạ... Nơi này cơm canh đạm bạc chỉ sợ không hợp khẩu vị của ngài.” Sự lo lắng của trung khuyến vĩnh viễn xuất phát từ lợi ích của chủ nhân mà thôi.

“Cơm canh đạm bạc thì sao, lúc ta đói nhất ngay cả cây cỏ cũng từng ăn, nhờ ơn của những người kia ban tặng, ta vừa lúc sinh ra đã không phải là một đế vương tự phụ.” Per không nói dối, điều hắn nói chính là quá khứ đau thương của vị tiên nhiệm nay không còn tồn tại. Xét thấy đây là một đoạn lịch sử đầy máu và nước mắt của “mình” nên hắn nhớ rất rõ ràng.

Osi Nash hình như là bị cái gì bóp chặt trái tim, y cúi đầu, nhanh chóng nói: “Thuộc hạ lập tức gọi người chuẩn bị.”

Ở quân doanh, ăn cơm không cần chuẩn bị nhiều lắm, cơm đã sớm làm xong đặt ở bên kia, chỉ cần bọn họ ngồi vào là có thể ăn. Trước bàn cơm, một đám người vạm vỡ, quy củ y hệt thiếu nữ mới về nhà chồng, lấy bát lấy ly, một chút tiếng vang cũng không có. Bàn của Per, hắn bất động làm Osi Nash cũng không dám động. Bàn ở nhà bếp vừa vận, không nhiều cũng không ít, lúc đầu Osi Nash đã nghĩ muốn quỳ gối bên cạnh chờ đợi, nhưng những tướng sĩ bên cạnh không đành lòng, mở miệng muốn khuyên y ngồi một bàn khác. Nhưng Per đã mở miệng trước, hắn chỉ vào chỗ trống đối diện nhìn Osi Nash nói: “Ngồi xuống.”

Osi Nash do dự một hồi, ngoan ngoãn đến chỗ đối diện Per, nghe lời ngồi xuống.

Lúc Per cầm lấy bát, Osi Nash còn đang cúi đầu giữ nguyên tư thế cung kính. Per hí hóp mắt: “Ăn cơm cũng không cần ta ra lệnh chứ.”

Osi Nash lập tức nâng chén canh lên, nhưng cái thìa cầm trong tay cũng không động đậy.

Không khí rất gượng gạo, mắt của Per rất tốt, là một tay thiện xạ dĩ nhiên nhìn thấy sự khó xử của binh sĩ xung quanh. Osi Nash rất thành thật, câu nệ. Per muốn tìm một đề tài để nói cũng không thể. Hai người tựa như mấy em trai muốn tán gái nhưng chỉ dám xem xét lẫn nhau, không dám tùy tiện mở miệng. Per bưng chén, nhìn xung quanh, vừa vịn quơ được một ánh mắt đang lén nhìn mình.

“Người, lại đây.” Per ngoắc ngoắc tay chỉ một người cường tráng đang cắt thịt bò hình như là người làm việc trong phòng bếp, ý bảo gã lại đây. Một ngón tay cong lại ngoắc ngoắc này khiến đối phương sợ hãi đến ngay cả chén canh nóng cũng cầm không xong, cả chén canh đều ụp xuống người gã.

Vị đầu bếp mập bị nóng đến mức la hét thất thanh, luống cuống tay chân định phải quần cho đỡ nóng, lập tức nhớ tới tiếng gọi của đại ma vương như từ nơi nào đó sâu thẳm dưới địa ngục vọng đến. Đại ma vương đã chỉ đích danh, một đi không trở lại. Gã miễn cưỡng quay cổ trần ngáp hy vọng đại ma vương không phải đang gọi mình nhưng Per đã cười tủm tỉm ngoắc ngoắc tay, nói: “Đúng vậy, chính là người.”

Vị đầu bếp trong lòng bị phần máng thành tiếng, đậu xanh rau má tại sao lại là ta chứ, tìm mọi cách câu giờ thất thiểu mà lê lét về phía bàn của Per. Gã đang muốn quỳ xuống van xin đã bị Per ngăn lại.

“Tên.” Có thể đem câu hỏi nói ra như ra lệnh, quả là phong cách riêng của bậc cường giả.

“Bart.” Tiểu tử kia thành thật trả lời.

“Giúp ta làm một việc, được hay không.” Vẫn như cũ đem câu hỏi trở thành câu ra lệnh. Per nhanh chóng đánh giá sơ bộ vị chiến sĩ không được tự nhiên này.

“Điện hạ cứ phân phó.” Bart cũng không biết phải trả lời như thế nào mới hợp lễ nghi, cân nhắc một chút đơn giản lớn tiếng trả lời.

“Giúp ta ra chợ mua năm mươi con cá hồi làm sạch hết nội tạng, sau đó bảo bọn họ dọn lên đây, một mình người làm được không?” Per hỏi giống như một ông chủ hòa ái dễ gần.

Bart không rõ đối phương làm như vậy có ý gì, nhưng mà nếu Per đã đặc biệt dặn dò, gã không làm được cũng phải làm được: “Năm mươi con cá thôi mà, chuyện nhỏ.” Gã tự tin ngẩng đầu lên, vỗ ngực cam đoan.

“Tốt lắm, cái này cho người, tiền dư thì người lấy.”

Trong tay Bart hơn mười đồng vàng lớn, gã nhìn thấy vàng thì tròng lớn mắt. Người dân Obeli sẽ không nói chuyện khách khí, Bart đem vàng nhanh chóng cất vào túi, cười ha ha, nói: “Người chờ ta đi mua cá về.” Một phút hưng phấn, gã đã “nuốt” luôn tồn xưng điện hạ.

Không khí chung quanh lập tức nổ tung, ánh mắt của các chiến sĩ đang ăn cơm đều nhìn chăm chăm Per. Hắn cười tủm tỉm, quay đầu lại nói: “Ta nghe nói chiến binh phía Tây rất thiện chiến, không biết tốc độ thì thế nào, như vậy đi, ta ra vàng, tính từ lúc mổ cá cược gã một giờ trở về.”

Ở Obeli, cuộc sống quân đội đặc biệt buồn tẻ mà áp lực lại nhiều, đánh bạc trở thành một thú vui phổ biến. Các chiến sĩ xa xứ ngẫu nhiên ở cùng một chỗ, uống chút rượu, đánh một ván bạc, người thắng ta thua, tất cả những thứ đó có thể làm nỗi nhớ quê hương của họ vơi đi chút ít. Lần này Per làm nhà cái, nên có người nhin không được. Một người mở miệng nói, nghe khẩu âm có lẽ là chiến sĩ đến từ phía Tây: “Ba mươi đồng tiền bạc, cược... Cược hẳn bốn mươi phút sẽ trở về!”

“Ta ra mười tiền bạc! Cược ba mươi chín phút.”

“Ta cá là mười lăm!”

“Ta cá là ba mươi phút!”

Trên bàn cơm lập tức náo nhiệt hẳn lên, cả đám người đập bàn gào thét. Osi Nash đứng dậy muốn ngăn cản họ lại bị Per lấy tay đè bả vai lại. Per nhìn các chiến sĩ vui sướng cầm lấy chén rượu gõ lên bàn, không

khỏi cười cảm thán: “Kệ họ đi, thật đúng là kẻ khác hoài niệm, không biết đã bao lâu rồi chưa thấy qua cảnh tượng này.” Nhìn những người này, Per lại nhớ tới cảnh tượng náo nhiệt ở căn tin, đùa giỡn với bạn bè những năm trung học.

Lời nói đến bên miệng Osi Nash lại nuốt ngược trở lại, ở trong cổ họng nửa ngày, cuối cùng đổi thành câu hỏi khác.

“Điện hạ thích ăn cá hồi à?” Osi Nash thật cẩn thận hỏi. Trái tim lại vì một chút xú giống người này mà kịch liệt đập bang bang.

“Coi như là thích đi.” Per trả lời cho có lệ.

Không phải người thích cá hồi à? Tại sao lại hỏi ngược lại ta chứ, chẳng lẽ ta nhớ lầm. Trong lòng Per cảm thấy khó hiểu.

Osi Nash đắn đo mãi, cuối cùng vẫn lựa chọn mở miệng, nói: “Vậy điện hạ muốn ăn cái gì?”

Per nhìn thấy Osi Nash khấn trương lại có chút xấu hổ, cười như không cười, chậm rãi mở miệng, dùng âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe, nhỏ giọng nói: “Người...”

Thật ra, Per định hỏi: người hỏi cái này để làm gì, nhưng hắn vừa mới nói đến đó đã bị người khác xen vào. Per quay đầu nhìn người tới.

“Điện hạ! Có muốn uống một ly bia đen không?”

Một chiến sĩ da ngăm đen, thân hình cao lớn, đi đến bên cạnh bàn Per, rầm một tiếng, buông cái thùng đang khiêng trên vai xuống, ừng ục ừng ục rót bia ra. Nhét cái ly vào tay Per, đại hán giới thiệu: “Ha Ha, đặc sản của khu vực khai thác mỏ phía Tây, người bình thường sẽ không cho ném thử đâu!”

Dù sao người thẳng thắn không thể nào khiến người ta chán ghét, Per nhìn ly bia đen như mực còn có bọt trắng xóa nổi lên, sáng khoái nốc cạn một hơi, không thể làm cho người ta xem thường.

“Được!” Uống hết một ly, Per úp ngược chén rượu lại chứng minh, mọi người nể tình mà trầm trồ khen ngợi.

Đại hán thấy Per sáng khoái như vậy, vui vẻ nở nụ cười, huých huých cánh tay của Osi Nash, lớn tiếng nói: “Lão Đại à, lão Đại của lão Đại cũng là đàn ông đích thực nha.”

Per (-_-|||), anh hai à có nhiều kỹ xảo về chuyện kia mới là đàn ông đích thực chứ. Mà cái thể giới đàn ông đều vụng trộm với đàn ông này, chuyện kia khỏi cần nhắc tới luôn cho rồi.

Có điều vì sao mà mặt Osi Nash đỏ như vừa ổng rượu vậy, đỏ đến mức có thể chiên trứng luôn rồi. Rõ ràng người uống rượu là hắn mà.

Sắc trời dần tối, ngoài quân doanh, phản quân ẩn núp bị quân đội của Per giết đến không còn manh giáp. Bart ném tiền vàng, bước qua vùng đất nhiễm đầy máu, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

17. Chương 17: Sos 17

Bất kỳ vệ binh nào cũng từng trải qua việc đầu gối trúng tên.

Cá mua về rồi, tốn thời gian là mười chín phút lẻ sáu giây. Chiến sĩ phụ trách quan sát đồng hồ treo tường nhếch miệng nở nụ cười, mặc dù mình thua tiền nhưng huynh đệ nhà mình có thể trở về nhanh như vậy khiến cho gã rất tự hào. Con cá lớn từ trên vai Bart được gỡ xuống để trên cái bàn trống, Bart lau mồ hôi, nhìn quanh thấy chiến hữu của hắn xung quanh dùng đủ loại ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình mà không biết vì sao.

Per nhún vai, đẩy tiền vàng trước mặt ra. Thấy tình cảnh trước mắt, Bart hiểu ra, sau đó cười ha ha đòi các chiến hữu vừa thắng khiêng rượu ra, hét lớn mời khách.

Các chiến sĩ quơ chén rượu về phía Bart bắt chuyện, Bart tiếp cái chén lớn được bạn bè đưa qua, một hơi cạn đến đáy. Lau khô bia hơi dính trên râu, lấy ra một con cá béo nhất, ‘rầm’ một tiếng vút lên trên bàn, Bart hào khí mà nói với Per: “Cho người đó.”

Dùng tiền của hắn mua cá cho hắn? Đây đồng chí, người thực sự là hào phóng khả ái. Per bắt đầu dĩ nễ nở nụ cười, linh hoạt nắm lấy cá, lột hết xương, xếp cá ra đĩa, sau đó để trước mặt Osi Nash, Per mỉm cười:

“Ném thử xem ngon hay không.”

Đối mặt với nụ cười thân thiết của Per, vẻ mặt Osi Nash như nhìn thấy quỷ.

Về mặt ôn nhu của Per có chút duy trì không nổi. Hắn đã phải phí mất một số điểm trị số để làm thân rồi, đây là thái độ gì?

Lần trước sau khi kết thúc quá trình công hạ, Per chỉnh lý kinh nghiệm thì ngộ ra, không thể không rụng một chút trị số nào mà công hạ được một người. ‘Người tại giang hồ khó có thể không bị chém’, mấu chốt thắng lợi là chịu chém đến lúc chém chết đối phương, sau đó người vẫn kiên cường sống sót.

Osi Nash là một người khó công hạ.

Không chỉ là bởi vì thân phận của y, mà còn bởi vì những việc y từng trải qua.

Nói đến Osi Nash, cuộc đời của y quả thực tựa như một bộ tiểu thuyết kích lệ ý chí truyền thống.

Từ chân long toong trong mỏ than, chém chết lão đại của bang phái, lại chiếm được sự tán thưởng của lão đại tiền nhiệm.

Khi Per • Mortis phát động cải cách, Osi Nash đứng cầm tiền lên đầu tiên, liên lạc với các hệ phái ở Tây Bộ, tuyên bố gia nhập vào quân đội của Per. Sau khi ổn định Tây Bộ, lại đến hoàng cung nhậm chức, trong cung, quan văn võ tướng không có ai là không tán thưởng y. Thời gian Per chưa động đến y, y thăng quan tiến chức vô cùng nhanh chóng. Nếu như đây không phải là trò chơi BL, loại hình đàn ông vừa phần đấu nỗ lực, vừa có năng lực lại có khí khái như Osi Nash này, là vai chính không chệch vào đâu được.

Per thực sự không rõ tiền nhiệm rốt cuộc chương mắt Osi Nash ở điểm nào, thậm chí khinh ghét đến mức muốn chà đạp một thanh niên tốt đầy hứa hẹn như thế. Nếu như lúc đầu không phải là hắn đem Osi Nash nhốt ở trong cung biến y thành phế nhân mắt không thể thấy, tay không thể cầm, có lẽ kết cục của tiền nhiệm sẽ không thể thảm đến như vậy.

Per trong đầu nghĩ việc, thủ pháp lột mảnh thịt cá vẫn nhanh như điện, đủ thấy bình thường hắn cũng lột không ít thịt người. Đầu ngón tay tụ khí hình thành một lưỡi dao mỏng, nhìn qua vô cùng chuyên nghiệp, ‘soạt soạt’ gọn gàng linh hoạt.

Bart tiến đến trước mặt Per, nhìn tỉ mỉ, không thể che hết nét hiếu kỳ và hưng phấn mà hỏi: “Người khá lợi hại, không giống như vẻ bề ngoài thể hiện. Đây, làm sao luyện được thế?”

Đại khái ngày hôm nay khí chất của Per tỏa ra thật sự rất quá thể, lúc trước ấn tượng đột nhiên về mũi tên băng xuyên não khiến cho đám người này quá hoảng sợ, đợi sự tình qua đi, rất nhiều người liền muốn hỏi chuyện pháp thuật, lại câu thúc thân phận không dám mở miệng.

Pháp sư là một chức nghiệp nổi tiếng, nhưng thông thường phương pháp tu luyện không truyền ra ngoài. Đối với những dân đào quặng này, đa số người ta đề phòng họ như đề phòng cướp, chỉ sợ rằng trong tay bọn họ vốn có mỏ quặng, nếu lại hiểu được phương pháp sử dụng pha lê nữa, sẽ trở nên không ai bì nổi. Chiến sĩ và pháp sư không phải cùng một cấp bậc, tất nhiên cũng không huấn luyện cùng một chỗ. Ngày hôm nay mới được thấy Đại ma vương này là Đại ma đạo sư trong hàng ngũ của pháp sư.

Nếu như có thể nói một chút cho bọn hắn thì tốt rồi. Trong lòng mọi người đều có ý nghĩ như vậy, chỉ là không dám nói ra.

Có điều uống vài ba chén rượu, lá gan mọi người liền to lên, lại thấy đối phương không có chê bai bia hơi của bọn họ, còn hào phóng cùng bọn họ đánh cuộc một phen. Đối với những người mà thường ngày chỉ được nghe kỳ danh này, trong lòng mỗi người đều muốn làm thân thêm một bước nữa.

Đúng là một người khá lợi hại, chỉ là tính khí không tốt cho lắm, thích cái trò bắn xuyên não đốt cháy người ta. Những thứ khác đều khá là tốt.

Nghe Bart hỏi xong vấn đề, Per nhìn toàn bộ chiến sĩ đang ngó sang chăm chăm, liền im lặng.

Hắn có thể nói đây là hệ thống tự động kèm theo, cụ thể vận hành và thao tác như thế nào hắn cũng không rõ, được không?

Có điều mang máng nhớ trong kịch bản có một đoạn mô tả về pháp thuật, tuy rằng diễn tả không tỉ mỉ được, nhưng có thể lấy ra nói cho qua chuyện.

Hắn lộ ra mảnh băng trên đầu ngón tay, khiến nó hóa thành hơi sương mù ở trước mặt mọi người: “Người nói cái này?”

“Đúng đúng, cái này người học từ đâu ra?” Bart gật đầu lia lịa, tự động tỏ ra quen biết.

“Thần quan chúc phúc là có thể học pháp thuật.”

Tuy rằng không phải bất cứ ai sau khi được thần quan chúc phúc cũng có thể biến thành pháp sư, nhưng cũng có người khi thành công bỗng nhiên nổi bật. Osi Nash chính là điển hình trong số đó.

“Cái loại chuyện tám đời cũng không đến lượt chúng ta này thì đừng mang ra lấp liếm cho qua chuyện. Nói cái gì thực tế chút đi, tiểu tử.” Bart bắt mồm.

Trán Per nổi gân xanh.

Danh xưng kính trọng tiết kiệm cũng coi như xong đi, lại còn đổi thành tiểu tử.

“Không có biện pháp nào tốt hơn.” Per một câu nói xoá sạch hy vọng của tất cả mọi người: “Trừ khi tuổi còn thiếu niên đã được pháp sư nhìn trúng, mang đi tu luyện, còn không người thường rất khó trở thành pháp sư.”

Ở phương diện này, con em giai cấp quý tộc là chủ yếu, pháp thuật sư đến từ bình dân đã ít lại càng ít hơn.

“Vậy người làm thế nào lại học được?” Bart chưa từ bỏ ý định, cái đầu to lớn đã kề sát đến trước mũi Per: “Lúc đầu người chẳng phải cũng chỉ là bần dân ở nông thôn thôi sao?”

Osi Nash thấy Bart không cẩn thận nhắc tới lịch sử cũ của Per, vội vã quát: “Bart!”

Đối với việc này, Per không có cảm giác gì đặc biệt. Mặc dù có chút đáng hận, nhưng hắn không phải là người không có cách nào buông bỏ nút thắt trong lòng.

Có điều muốn giải thích cho cặn kẽ nguyên nhân, tất nhiên là bởi vì tiền nhiệm được buff.

Những cái này đương nhiên không thể nói ra, vì vậy công năng kịch bản gốc lúc này được thể hiện rất rõ. Per nghiêng mặt nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Hoa như mộng dưới ánh trăng, bầu trời không một gợn mây, thiếu niên cầm trong tay một chén rượu, dựa cửa sổ mà ngồi, nhẹ giọng cười nói: “Ta sao? Chẳng qua là lấy thứ mà ta có đi trao đổi những ta cần.”

“Vật gì vậy?” Nghe Per vừa nói như thế, hứng thú của mọi người lại lên cao, Bart thay mặt mọi người hỏi.

Per nhếch miệng cười, hàm răng trắng bóng toát lên một vẻ âm u. Hắn mô tả qua loa: “Mạng, phân nửa mạng của ta đều dùng để đổi toàn bộ bản lĩnh.”

Per nói xong, tiếng ồn ào tắt ngấm.

Mọi người im lặng như tờ, dùng ánh mắt nhìn người điên nhìn hắn.

Per nói không sai, căn cứ kịch bản gốc viết, cái tên điên tiền nhiệm không biết thông đồng với tên thần minh nào, dùng phân nửa tuổi thọ của mình đổi lấy sức mạnh. Còn không phải là dùng mạng đổi sức mạnh thì là gì nữa?

Bị vút vào thời không đình trệ, một mình thui thủi qua mấy chục năm, dùng mật tịch thăng cấp lấy được từ thần minh vô lương đó mà tự rèn luyện mình thành sắt đá.

Vì thế, nhân vật chính không bị già đi, nhưng cũng sẽ không lớn lên, shota vạn năm tâm lý vạn vẹo được sinh ra từ đó.

Nếu như không bị người đâm sau lưng, cuối cùng hắn sẽ dần dần từ thiếu niên biến thành trẻ con, rồi lại biến thành trẻ mới sinh.

Tinh thần vẫn là người trưởng thành, thân thể lại là trẻ con, sau đó chậm rãi chờ chết. Cái cảm giác sống cũng như chết này chỉ có tiền nhiệm mới dám thực hiện giao dịch.

Bart nuốt nước miếng, tựa hồ có chút do dự không quyết định được có muốn hỏi tiếp hay không: “Người... Không hối hận à?”

Ngay cả Osi Nash cũng nhìn sang, Per nghĩ, một người thanh niên như Osi Nash tự dựa vào hai bàn tay của mình phấn đấu, đại khái khó có thể chấp nhận phương thức buff này của hắn.

Nĩa ăn cắm vào một mảng thịt cá, Per đặt vào trong miệng nhai nhai chậm rãi, nhìn lại một vòng những tráng sĩ đang hoài bão hi vọng, mộng tưởng tăng cường thực lực hưởng thụ đến tận cùng vinh hoa phú quý kia. Hắn ngừng đầu nói: “Hối hận? Tiền tài, quyền lợi, vinh quang, chỉ cần ở đỉnh điểm quyền lực của đế quốc, ta muốn gì có nấy. Ta vui, thì thế gian hưởng thái bình, ta nộ, thì trăm họ lầm than, vạn vật diệt vong. Có thể làm được như vậy, có gì mà đáng hối hận cơ chứ?”

Đây không phải là kiên cường làm bộ làm tịch, đây là khí phách bộc bạch.

Dù sao mạng cũng không phải của hắn, chỉ cần công hạ xong tất cả mọi người, hắn phải phải cái mông, chân bước đi không vướng chút luyến lưu.

Để lại một núi nợ không có chủ, thích tìm ai thì đi mà tìm.

Kể cả là tiền nhiệm, đối với lựa chọn ‘hại địch một nghìn, hại mình tám trăm’ này, chắc cũng không hối hận. Loại thống khổ như ‘hối hận’ là dành cho kẻ yếu, biểu hiện của kẻ mạnh là hoàn toàn biến thái, hóa thân thành hồ điệp lôi cả đám người cùng đau khổ mới thật là BOSS. Một người vui không bằng mọi người vui, một người khổ không bằng cả đám người cùng khổ.

Nhưng người thường không thể hiểu được sự lựa chọn này, người không đến bước đường cùng chắc chắn sẽ không bao giờ lựa chọn tự tổn thương mình để đạt được sức mạnh. Con người theo đuổi sức mạnh, đơn giản vì lợi, danh, quyền sau này mang đến cuộc sống tốt đẹp hơn. Sau khi đạt được rồi lại hy vọng cuộc sống như thế có thể lâu dài.

Chỉ một chút huy hoàng rồi vụt tắt, cho dù vui sướng, vẫn không cam tâm. Nếu không muốn không cam tâm, tất nhiên sẽ không lựa chọn như vậy. Người là động vật lý trí rất sợ chết. Bởi vậy có thể thấy được, lúc đầu Per • Mortis bị người dẫn đến hoàn cảnh tuyệt vọng đến mức nào.

Đám người bỗng nhiên trầm mặc, Osi Nash không nói lời nào, vùi đầu xiên cá trong đĩa, không biết đang suy nghĩ gì. Per trong lòng hô to: “Không ổn! Thế nào mà trọng tâm câu chuyện đi tới đi lui lại hướng về khía cạnh đau khổ thế này! Phải bẻ trở về, bẻ về lại ngay lập tức!”

Hắn tới nghe Osi Nash thổ lộ tình cảm, không phải là đến thổ lộ tình cảm với một đám đàn ông ở đây.

“Người cảm thấy thế nào?” Đá vắn đề cho Osi Nash, Per bày ra dáng vẻ lãnh đạo nghe báo cáo.

“Chỉ cần diện hạ cảm thấy tốt, thì là tốt.” Trung khuyến do dự mà nói ra câu này, dường như lo lắng Per phát hiện sự không đồng tình trong mắt của y.

Per nở nụ cười, cái ta cần chính là sự không đồng tình của người.

“Ta đổi lại cách hỏi nhé, đối với người mà nói, rốt cuộc cuộc sống như thế nào mới là hạnh phúc?”

Per như sói xám đuôi to đang mê hoặc cô bé quàng khăn đỏ, đào hầm từng chút từng chút một chờ Osi Nash nhảy xuống.

“Hiện tại cũng rất tốt.” Đứa bé ngoan ngoãn lúc nào cũng rất khó đầu độc.

Trong lòng Per nước mắt dần dụa. Nói dối! Giá trị hạnh phúc sáng loáng vậy mà chỉ có bảy mươi, còn thấp hơn so với Harula lúc mới gặp gỡ nữa.

Per còn muốn truy hỏi, lại nghe tiếng cười một người truyền đến: “Từ bao giờ mà người quyết định tới cao cũng biết quan tâm những hạ đẳng bình như chúng ta sống có tốt hay không thế?”

Người đi đến trên người mặc trang phục vệ binh cũ, tay lẩn xé lẩn.

Tuy rằng trong miệng ông ta nói châm biếm nhưng không ai dám phản bác một câu, Osi Nash muốn đứng dậy, lại bị đối phương ngăn lại.

Ông ta lúc lắc xe lăn chậm rãi đến, nơi đi qua, các chiến sĩ đều tự động đứng lên. Ánh mắt lão nhìn thẳng Per, tuy rằng thân cao do thể ngồi thấp hơn người khác một chút, nhưng khí thế không giảm đi chút nào.

Ánh mắt ông ta nhìn Per như là đang nhìn một tên mẹ mìn biến thái đang toan tính lừa gạt bắt cóc Osi Nash.

Chớ khấn trương, tuy rằng hẳn thật sự không phải người gì tốt đẹp cho cam...

Per cảm thấy kỳ quái, dựa người bên cửa sổ.

Đại khái là thần tình quan sát trong mắt Per quá mức rõ ràng, lão thẳng thắn vô tư mà nở nụ cười, sau đó thật sự tiếc nuối mà nói: “Đừng chỉ có nhìn như ta vậy. Lúc ta lớn như người, ta cũng là người quyền cao vọng trọng, cho đến khi đầu gối ta trúng một mũi tên...”

Tới rồi, lại là “chuyện ngày xưa ngày xưa”, chắc chắn đây cũng là lời kịch của em gái nào nghịch bậy đây mà!

Per nhìn, đại để đoán được ông ta là ai rồi. Lão đại mỗ than biết trọng tài năng này quả nhiên là hết sức bảo vệ Osi Nash. Per có chút ghen tỵ, nghĩ hẳn và Osi Nash cũng như nhau, ở cái thế giới này không cha không mẹ không người giúp đỡ, vì sao người ta có thể tìm được cha nuôi tốt như vậy.

Có điều bi phần thì bi phần, không biết có phải ảo giác hay không, Per cảm thấy đối phương vô cùng bất mãn đối với hắn.

Đến cuối tiệc rượu, một câu cũng không moi được từ miệng Osi Nash. Lão nhân liên tục kẹp ở giữa làm kỳ đà cản mũi. Per nghĩ hôm nay chắc cũng chẳng hỏi được điều gì rõ ràng, vì vậy đành đứng dậy rời đi.

Ngay khi hắn rời đi, hắn hình như còn nhìn thấy lão nhân kia dạy bảo, Osi Nash cúi đầu lắng nghe, tư thế này... Rất giống nhạc phụ đại nhân đang phát tiết bất mãn khi vừa thấy con rể ra mắt. Per tìm không ra so sánh nào có thể hình dung chuẩn xác hơn cái tình cảnh này.

Ngay cả lời kịch đều không khác biệt lắm:

“Loại người nguy hiểm này sau này ít giao thiệp đi.”

“...”

“Cái dạng không có gì bận tâm lưu luyến, không sợ gì cả lại không có hoài bão này, không biết lúc nào phát điên lên, kéo tất cả những người hắn nhìn thấy cùng chết!”

A, ông già này ánh mắt nhìn người chuẩn phết đấy. Theo như kịch bản trước kia, câu nào cũng trúng hồng tâm rồi.

Nhưng khiến Per kinh ngạc là câu nói của Osi Nash bảo vệ hắn: “Zeno lão đại, điện hạ không phải là người như vậy.”

Ồ ồ, trung khuyến quân, những lời này của người thật đúng chuẩn là vợ hiền ôn nhu. Có điều sao người phải làm vậy? Per kỳ quái.

Nhưng câu nói kế tiếp, khả năng nghe của Per có tốt đến mấy cũng không nghe được, bởi vì hắn bị cách ly rồi.

Thần minh đại nhân khá lâu không gặp, vừa thấy mặt là sét đánh tương thân tương ái.

Hệ thống cảnh cáo, người chơi có hành động vi phạm bản chất trò chơi nữa sẽ phải chịu nhiệm vụ có tính chất trừng phạt.

Hệ thống cảnh cáo, người chơi có hành động vi phạm bản chất trò chơi nữa sẽ phải chịu nhiệm vụ có tính chất trừng phạt.

Hệ thống cảnh cáo, người chơi có hành động vi phạm bản chất trò chơi nữa sẽ phải chịu nhiệm vụ có tính chất trừng phạt.

Đệt! Chẳng qua là hấn vừa cảm thấy người như Osi Nash rất tốt, ngược khá là đáng tiếc, chứ đâu có nói là không ngược, sét đánh liệu có cần phải tích cực như vậy không? Sét đánh khắp từ trong ra ngoài, giạt đến mức chân tay hấn tê dại. Cả ngày nhìn trộm đầu óc của hấn 360 độ không chừa một góc nào, kiểu này ngày nào đó hấn phải tưởng tượng những thứ kỳ quái một chút để tên thần mình rảnh rồi không có việc gì làm này phải nôn một chút mới được!

Bùm— chéo!

“Điện hạ, Ngài làm sao vậy?” Quần sự nhìn Per bỗng nhiên cả người run lên một cái, cẩn thận hỏi.

“... Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Nhưng vừa hồi cung Per liền thấy phòng ngủ của hấn có một con trĩ trắng đang đậu, lông trắng mào vàng, ánh vàng rực rỡ sáng lấp lánh suýt thì làm mù mắt hấn.

Nhà Quang minh nào lạc mất súng vật vậy??? Dắt về mau đi! Cái bóng đèn 1.000W này hấn chống đỡ làm sao...

18. Chương 18: Sos18

Chim trĩ trắng là sứ giả mang tin, cho nên nó mới có thể bình yên bay vào trong cung. Có ba bức thư đến từ ba người đó là Harula, thần quan, còn có BOSS của Shiber Leon, Euler Jonas. Một lúc nhận được ba phong thư mà tại cái thế giới mà hấn không tín nhiệm ai, không thể dựa vào ai lại càng không có bạn bè này làm Per rất kinh ngạc. Harula viết thư cho hấn, điều này có thể lý giải, mà lần này cả thần quan và boss của Shiber Leon cũng gửi thư cho hấn làm hấn không thể nào hiểu nổi. Thần quan đại nhân nhiều lắm cũng chỉ tính là có gặp mặt một lần. Mà BOSS của Shiber Leon, ngay cả mặt mũi hấn cũng chưa gặp qua, chẳng lẽ y là tri kỷ đã lâu của “mình”? Nghĩ đến đây, Per cảm thấy thật buồn nôn. Xuất phát từ tò mò, hấn đọc thư của BOSS Shiber Leon trước. Kết quả, đọc xong hấn chẳng biết nói gì luôn.

Thư của Euler Jonas rất có bài bản, khuôn phép. Một đồng lời ân cần hỏi thăm đầu thư, khách sáo có thể lược bỏ không xem, giữa thư lại là một đồng giọng điệu của giai cấp thống trị, hấn tự động loại bỏ luôn không cần suy nghĩ. Per cuối cùng cũng tổng kết, phong thư thứ nhất của người này chưa gì đã kêu gọi hấn cùng nhau đi chết! Ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp qua mà đã đòi cùng sống cùng chết hấn, hình như đầu óc của Euler Jonas đã bị chính nghĩa phá nát rồi thì phải?

Hấn mặc kệ lục địa hay đại dương có khe nứt gì gì đó, rồi lại hiện lên cái thần điện khỉ gió nào đó. Rồi cái gì mà cần tất cả các BOSS tụ tập đầy đủ mới có thể giải quyết. Theo như Euler Jonas nói, lần này nhiệm vụ thưởng cho cực kỳ hậu hĩnh, nếu có công ngăn chặn cái khe nứt đó, mà còn đánh bại các BOSS còn lại thì có thể thành thần. Wow, thật sự là... rầm thối, bộ y nói là hấn sẽ tin à, đừng quên trong kịch bản gốc, hấn cũng có phần tham dự, vả lại nếu trở về với thế giới hiện tại, thân phận của hấn tương đương với thần sáng tạo thế giới này. Ai mà thêm làm mấy cái trò lãng phí sức lực, tự mình tìm chết này chứ.

Thế giới bị hủy diệt? Đừng nói thế giới này không thể hủy diệt được chứ nếu dị giới đầu tiên này biến mất thì vẫn còn có thiên thiên vạn vạn cái dị giới khác chờ hấn hại bỏ đây này.

Đem phong thư có tính chất giải cứu thế giới vứt đến tay của quần sự, Per đem lực chú ý đặt trên người nhân vật hấn sắp sửa tiến công chiếm đóng chính là – thần quan đại nhân.

Thần quan đại nhân dùng giấy trắng mộc mạc để viết thư mà câu từ trong đó cũng cực kỳ đơn giản: “Cậu ấy ở đây hết thấy đều mạnh khỏe, đừng mong nhớ cậu ấy.”

Lược bỏ tính danh, đây đúng là một phong thư không đầu cũng không đuôi, cũng chỉ có Per mới có thể đọc hiểu. Thần quan đại nhân thật là tri kỷ ngoài ý muốn. Sờ sờ chút lương tâm còn sót lại không nhiều lắm của mình, Per thở dài, xem ra người này là một người tốt.

Cuối cùng hấn mở thư của Harula, nói thật, Per cũng không muốn mở ra xem tí nào. Cái loại tình huống này, thật giống như đi gặp mặt bạn gái cũ, nội tâm thật sự xấu hổ. Tuy rằng, hấn chưa bao giờ có bạn gái cả. (T.T)

Thư của Harula nằm ngoài dự kiến của Per cũng thập phần đơn giản, cũng là một câu y hệt với thần quan đại nhân, có điều dài hơn được chút đỉnh.

“Ta tốt lắm, hiện tại đang theo thần quan đại nhân học tập, không cần lo lắng.”

Hai người như thế nào vẫn trộn lẫn với nhau vậy? Haizz, nội dung vở kịch trước sau như một vẫn đi theo một quỹ đạo mà.

Per sờ phong thư, bên trong còn có cái gì đó phình ra, hần lấy ra xem thử, ồ là bùa hộ mệnh. Chắc là Harula làm rồi, nhìn giống như một cái hàu bao, mặt trên của cái bùa theo một nhánh bông gạo trắng và hoa huệ, còn có vị thần hai mặt nữa, thủ công nhìn rất bình thường, tạm coi như là xem được. Nhưng mà... tại sao lại có mùi như tín vật định tình tặng cho tình lang thế này, rất có gian tình nha.

Trên bùa hộ mệnh cũng không phải là một bên mặt của thần hai mặt, cũng không phải là mặt đại diện cho hắc ám, mà là thần hai mặt chân chính. Để cả hai bên mặt của thần, điều này làm cho Per có chút khó chịu. Nhìn đồ án trên bùa hộ mệnh, Per bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện.

Ừay, đúng rồi. Quên hỏi ngài, ngài là thần gì, thần hai mặt phải không? Per mở kênh thế giới.

..... đối phương liên tục giả chết, hiện tại trên cơ bản ngoại trừ nội dung vở kịch, còn lại đều mặc kệ hần.

Per nắm chặt bùa hộ mệnh, hừ một tiếng. Mỗi ngày vừa lên mạng, đã thấy thần minh đại nhân giả vờ rút mạng, thật không có ý nghĩa.

Nhận được bùa hộ mệnh, cầu một đời bình an. Tuy rằng thần minh của thế giới này không đáng tin cậy, nhưng mà có chút ít còn hơn không. Ba phong thư đều ném cho quản sự, chim này là do ông ta mang vào, mà nhìn nó cũng chẳng có tính công kích gì, mấy bức thư này không biết đã bị bao nhiêu người xem qua rồi.

“Đốt.” Per phân phó, mắt không thấy tâm không phiền, ngoại trừ thần quan đại nhân, còn lại hai lá thư, một lá so với một lá càng làm cho người ta phiền lòng.

“Điện hạ... Về chuyện khe nứt ở đại dương, ngài cảm thấy có thật không?” Quản sự Lawes là người vẫn luôn đi theo bên cạnh Per, Per làm việc bình thường sẽ không kiêng dè ông, có việc gì thì ông cũng sẽ trực tiếp hỏi Per. Lần này lại thấy Shiber Leon đề cập đến vấn đề nghiêm trọng như vậy, ông không khỏi có chút lo lắng.

“Như thế nào? Người muốn ta đến Shiber Leon cùng nhau cứu vớt thế giới à.” Per rút một tờ giấy ra, không chút để ý mà nói, cầm bút lông chim lên, bắt đầu chuẩn bị hồi âm.

“Thuộc hạ không dám.”

“Vậy là tốt rồi.”

Quản sự thu hồi giấy rồi lui ra, cho dù quen thuộc, ông cũng không dám đối BOSS âm tình bất định này không kiêng nể gì mà phát biểu ý kiến. Ông giúp Per thuận tụy là vì cùng Kunta có chút ân oán cũ, sau này phò tá Per lấy được quyền thế, cuộc sống của ông trôi qua cũng coi như là thoải mái. Nhưng chủ nhân càng ngày càng khó hầu hạ, làm cho ông cảm thấy ngày vui trôi qua nhanh chóng mà.

Những năm gần đây hành động của Per • Mortis càng ngày càng khó nắm bắt, nếu không phải hần nói chuyện làm việc có trật tự, rõ ràng, có trước có sau, Lawes có khi sẽ nghĩ rằng người này điên rồi.

Những ngày còn tên sủng vật kia, Per đột nhiên cả người bình thường hơn rất nhiều, ít nhất biểu hiện của hần còn giống người.

Mọi người đã cho rằng mọi chuyện vẫn sẽ cứ tiếp diễn như thế.

Hiện tại, mặc dù không có khôi phục vụ hỉ nộ vô thường như quá khứ, nhưng không thể nhìn thấy được sự bình tĩnh mà tàn ngược trong quá khứ, những cảm giác lo lắng và bồn chồn bị giấu kín trong vực thẳm quay cuồng, không nghe thấy âm thanh, không nhìn thấy bóng dáng, nhưng nó có thể làm cho mọi người cảm thấy rõ ràng rằng nó đang ở đó. Không biết khi nào nguy hiểm sẽ đột nhiên hiện ra, sự lo lắng bất tri bất giác sẽ đánh mất tính mạng ám ảnh tất cả mọi người.

Mọi người nơm nớp lo sợ như đang đi trên một phiến băng mỏng.

Phản quân còn sót lại của Kunta chẳng qua là một bộ phận nhỏ không chịu nổi áp lực này mà bạo phát thôi.

Per • Mortis là vua được chỉ định sẵn trong số mệnh, nhưng chẳng ai biết vị vua này có thể chống đỡ đế quốc bao lâu?

Lời tiên đoán đã nói Per sẽ tạo nên một vương quốc mới, nhưng vương quốc mới mà nữ tiên tri đã nói đến rốt cuộc là có ý tứ gì.

Ban đêm, dưới mái hiên, Lawes cúi đầu vò nát tờ giấy trong tay.

Per đang bận rộn viết thư cho đối tượng sẽ bị công hạ trong tương lai, không có thời gian mà quan tâm đến quân sự. Trong tay còn có con chim trĩ trắng đang đợi thư hồi âm, tò mò mà nghiêng đầu đánh giá hẩn, nhìn nó thật dần dần, Per gác cầm lên cây bút, thú tính bắt đầu nổi lên. Sai người đem đến một con kền kền, đen như mực, vừa nhìn là đã thấy ác ngoài sự mong đợi, mang đậm sắc thái của Obeli.

Viết xong thư, cột chắc vào chân con kền kền, Per gọi người thả nó đi. Per túm lấy con chim trĩ tỏa ra hào quang rực rỡ kia, cười xấu xa. Nhớ không lầm thì giống chim này thật ra có thể dẫn âm, là thứ cực kỳ thiết yếu chuyên dùng để nghe trộm. Nếu người ta đã đưa tới, không có lý do gì để lãng phí cả.

Đến đây đi... đến đây đi, không phải người muốn nghe sao? Ta sẽ mang mi đến cung điện ban đêm chơi với quý! Ha ha!

Chim trĩ trắng hình như cũng dự cảm được sẽ có chuyện không hay xảy đến với mình, ở trên tay ma vương vỗ cánh phành phạch, Per cười tà ác.

“Kêu đi, mi có kêu đến rách họng, Euler Jonas cũng sẽ không tới cứu mi đâu, ha ha.”

Ngày hôm sau, Osi Nash vào hoàng cung, lúc đi ngang qua sườn điện, y nghe thấy một tràng cười sung sướng, bước nhanh qua hành lang gấp khúc, tiến vào sườn điện, y lập tức nhìn đến một kỳ cảnh nhân gian, một con chim gần như không còn cọng lông nào đang vắt giò lên cổ chạy như điên trong sân. Mỗi khi nó nghĩ sẽ có thể đào thoát thì một phiến băng mỏng sẽ ép sát người nó, cắt đứt bộ lông của nó.

Trong viện gà bay chó sủa, khắp nơi trên đất đều là lông chim.

Còn điện hạ nhà y đang dựa vào tường gập bụng cười đến rung người, nhìn qua cực kỳ vui sướng.

“Điện hạ... ” Y không thể nào hỏi mấy câu linh tinh như: Người đang làm cái gì vậy. Osi Nash vừa mở miệng đã thấy hối hận, bởi vì thẳng ngu cũng nhìn ra được điện hạ nhà y lại lên cơn rồi, nhưng mà hiện tại im lặng đã quá muộn, Per đã nhìn qua phía bên này rồi: “Đây là... sủng vật mới của ngài sao?” Osi Nash sửa miệng.

“Người không cảm thấy rất thú vị à?”

Giờ phút này, chim trĩ trắng quý phái ngày nào làm gì còn hào quang chói lọi như lúc mới đến, à có chứ, trọc thì có. Tiếng kêu của chim trĩ vừa cao vút vừa bi phẫn, lại chẳng có ích gì, ma vương sẽ không bao giờ đồng tình với nó đâu, có gào thét cũng chỉ khiến cho hẩn cảm thấy vui thôi, nó chỉ còn có cách chạy vòng vòng xung quanh.

S nhiều sẽ gây nghiện, cái cảm giác giày vò sinh mệnh của người khác sẽ làm dục vọng của con người từ trong ra ngoài đều thỏa mãn, đó là một kiểu vui sướng đến hưng phấn. Per còn chưa có biến thái đến trình độ này, hẩn chỉ muốn khích cho chủ nhân của con chim này đến cầu xin hẩn thả nó ra mà thôi, có điều chủ nhân của chim trĩ trắng thật sự rất nhẫn tâm, từ tối hôm qua lúc hẩn bắt đầu đùa giỡn với con chim này cả đêm, đối phương cmn lại giả vờ làm kẻ điếc, hẩn cũng không có biện pháp. Kết quả, từ lúc bắt đầu chơi đùa đến giờ, Per lại có một loại cảm giác sáng khoái khi nhìn thấy con chim chạy trốn hẩn như một con chuột.

Cái gọi là trò chơi đơn giản thường dễ dàng làm cho người ta cảm thấy sáng khoái, đại loại là như thế. Per bắt tri bắt giác chọc phá con chim trĩ đến cực kỳ hăng say.

Con người bị bức bách mà phải giả trang rất đau khổ, mà sau khi quá mệt mỏi tháo lớp mặt nạ đó xuống vẫn phải tùy thời tùy chỗ đều biểu diễn, diễn kịch cũng không phải chỉ cần đánh một lớp phấn trên mặt là có thể trở thành Mai Lan Phương (một ngôi sao kinh kịch Trung Quốc), mặt nạ giả dối này đã đeo quá lâu

rồi. Nhìn xem, thần gậy sức ép đem hấn từ một thanh niên ba tốt biến thành kẻ chỉ cần đùa giỡn với một con chim mà có thể sung sướng như vậy. Thật không hiểu là đáng thương hay là biến thái đây.

Osi Nash có lẽ cũng nghĩ rằng Per rất đáng thương, bởi vì ánh mắt y nhìn về phía Per là đồng tình.

Trong cung không có súng vật, tiếng vỗ cánh của con chim trĩ kia lại lớn như vậy làm cho cung điện càng thêm trống trải.

“Điện hạ, nếu... Ngài cảm thấy nhàm chán, ta có thể cùng ngài trò chuyện.”

Osi Nash nhắc tới hai chữ “nhàm chán”, làm cho Per vốn đang cười đến sung sướng đột nhiên không cười nữa, nghe người khác nói như vậy, hấn cũng hiểu rằng hành động không có việc gì mà lần qua lần lại một con chim rất là nhàm chán. Nhất thời hấn không có hưng trí. Tùy tiện túm lấy cánh của con chim, tránh đi cái cánh đang vỗ, dưới ánh mặt trời chớp mắt một cái, trong mắt toàn là màu đỏ khát máu, chính Per cũng không phát hiện ra trong mắt mình vừa có sát khí.

“Như thế nào, ngươi không muốn làm tướng quân mà muốn làm súng vật của ta à?” Per thuận miệng tùy ý đùa giỡn.

“Làm sao có khả năng đó?” Osi Nash bị Per làm cho khiếp sợ, theo bản năng phản bác.

Per gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. BOSS biến thái quý súc, thần phạt cấm hờn, ai muốn làm súng vật của hấn thì đó chắc chắn là trời sinh ra để làm M.

Osi Nash thấy Per bày ra vẻ mặt người không muốn là đương nhiên rồi lại rồi rầm, làm y nói chuyện cũng lấp bắp: “Điện hạ, ta không phải có ý đó...”

“Có ý gì cũng không quan trọng, ngươi yên tâm đi, ta sẽ không đối xử với ngươi như súng vật, ngươi không thích hợp làm loại sinh vật bị giam cầm, yếu ớt này.” Per vừa nói xong lời trấn an, Osi Nash mới yên lòng, rồi lại nghe Per tiếp tục nói,

“Ngươi không dễ để khống chế, không yếu đuối, ta chỉ cùng sinh vật tùy thời đều có thể giết được mà tán gẫu, thề non hẹn biển, bởi vì... chỉ cần chơi xong là có thể giết người không cần giữ lời hứa.” Per túm cánh con chim trĩ kia cười đến vô liêm sỉ, khí thế của nhân vật phản diện trong lúc nhất thời không thể nào kìm hãm được.

Trung khuyển nhả lại cặp mi anh khí, trên gương mặt tuần tú cương nghị có một loại biểu tình mang tên khổ sở. Per nghĩ rằng kế tiếp Osi Nash sẽ nói: Điện hạ, kỳ thật ta sùng bái tiên (roi) pháp của ngươi thật lâu, mời ngươi tận tình quát ta đi, không cần khách khí, súng vật hay gì gì đó ta cũng nguyện ý.

Nhưng Osi Nash lại trầm giọng chậm rãi mở miệng, dùng thanh âm khàn khàn nói,

“Điện hạ... Ngài sợ hãi người khác nhìn rõ chính mình như vậy sao?”

Per choáng váng, đây là cái thể loại gì vậy?

“Người duy nhất đến gần bệ hạ lại bị ngài đẩy ra rất xa, rốt cuộc ngài đang sợ hãi cái gì chứ?” Osi Nash dùng vẻ mặt bi thương hỏi.

Sợ hãi tên Harula kia sẽ thay đổi thất thường, sợ hãi ngày nào đó mình kiểm chế không được nên đẩy y đi thật xa trước.

“Ngài thật sự không hối hận chứ? Ngài như vậy có thật sự... hạnh phúc không?” Osi Nash cúi đầu, dưới chân y, là lông chim đang từ từ rơi xuống. Gió cuốn lông tơ nhẹ nhàng lay động, bay bay, khung cảnh lãng mạn y hệt trong truyện dành cho thiếu nữ mơ mộng.

Osi Nash chỉ nói một câu đã đâm đến trái tim của Per, thành công đè nát nát một cây rơm rạ cuối cùng của Per, hấn nhận thấy tình tự của chính mình trở nên kỳ quái, lại không thể ngừng quát roi liên tục, ngân quang hiện ra, roi da dưới ánh mặt trời hóa thành những đường trắng chói mắt, dồn Osi Nash bay vào một bức tường cao, khiến nó sụp xuống.

Sau khi binh sĩ ập đến, thấy người phá hoại cung điện chính là điện hạ nhà mình, rất ăn ý mà trở lại cương vị của mỗi người.

Per nhìn thấy mình đã quát người ta đến đập vào tường còn làm sập tường, ngẫm lại vẫn là thuận theo nội dung của vở kịch thì phải. Đá văng hòn đá trên người Osi Nash, một cước chính xác giẫm lên ngực của y, Per hỏi: “Vậy người nói xem, như thế nào mới có thể không hối hận, như thế nào mới có thể hạnh phúc?”

Trên chân dùng thêm lực, ây da rất có cảm giác đập sai sẽ một cước giẫm chết người nha~.

Per cúi đầu cười chờ đáp án.

“Thử... Tin tưởng một người, thử... đem phía sau lưng giao cho một người, đem chuyện có thể nói, nói cho người đó nghe, như vậy có thể ít nhất đỡ xuống một nửa gánh nặng.” Osi Nash hít thật sâu, không thêm nhìn áp lực nặng nề trên ngực, mà chỉ nhìn chằm chằm thiếu niên có đôi mắt màu đỏ rất thích nhìn thấy máu kia, gần từng tiếng chân thành nói.

“Ha ha ha ha...” Per nhin không được cười ra tiếng, chuyện của hắn nên nói cho ai nghe, nếu có thể nói hắn đã nói lâu rồi, nghĩ thì như vậy, Per vẫn không nhin được mà đùa giỡn Osi Nash.

Dưới ánh mặt trời, thiếu niên rũ mắt xuống, cánh tay vung roi lên, thân roi màu bạc rơi xuống khuôn mặt của Osi Nash, những gai nhỏ trên roi rạch xước gương mặt màu mật ong: “Vậy người nói, ta nên tin tưởng ai, đem phía sau lưng của ta giao cho ai, ai có thể gánh vác một nửa gánh nặng của ta?”

Liên tiếp chất vấn khiến người nghe cảm thấy vô cùng bị thương.

Cuối hè, ngày không chút gió, cây cối khô cằn, có cái gì đó như vỡ ra.

Osi Nash dựa vào bờ tường vỡ nát, ngẩng đầu nhìn Per đang đứng ngược chiều ánh sáng, mắt không hề chớp, tầm mắt dường như đọng lại ở giây phút đó. Ánh mắt hai người ở trong không khí đối chọi nhau, chờ đối phương thất bại mà hạ binh đầu hàng.

Dưới cái nhìn chăm chú của Per, Osi Nash nhẹ giọng mở miệng: “... Ta.”

Ngẩng mặt nhìn lên từ bờ tường vỡ nát, hắn nhìn thấy... ánh mặt trời như dừng lại trên gương mặt tuần tú của Osi Nash, làm cho đôi mắt đen huyền sâu thẳm của y trở thành sắc tím dịu dàng, không ngờ đôi mắt ấy lại sạch sẽ và trong veo như vậy.

Ánh mắt đó còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời, ấm áp đến nỗi thật khiến cho người ta an tâm.

Bị y nhìn chăm chú đến như thế, ắt hẳn mọi người sẽ không tự chủ được mà muốn đi theo người như vậy.

Per hạ tay cầm roi xuống, nói: “Được.”

Mắt của Osi Nash mở thật to, gương mặt của Per dưới ánh mặt trời chân thật mà kiên định, y kinh hỉ nói: “Điện hạ...”

“Chỉ là thử thôi... Nếu người dám phản bội ta, hãy tin rằng ta tuyệt đối sẽ không cho người sống để làm ra chuyện như vậy.” Per cảnh cáo xong, quay lưng lại, nhặt con chim trọc hết lông, bị lãng quên ở một bên, xoay người rời đi.

Đưa lưng về phía Osi Nash, Per không nhìn thấy vẻ mặt của y, nhưng hắn có thể đoán được vẻ mặt của trung khuyến quân nhất định là cảm động muốn chết rồi. Per thở dài, hình như hắn đã tìm được cách ngược người này rồi. Có điều phương pháp này... Hơn phân nửa sẽ cần hắn dâng hiến tấm thân này một chút, nhưng mà hắn rất sợ đau đó.

Osi Nash đứng sau lưng hắn, khẽ nói: “Sẽ không, ta sẽ không bao giờ phản bội ngài.”

Per nhin không được phốc một tiếng, bạn trẻ này, người là do thần linh phái xuống cứu vớt cuộc đời tội lỗi của ta đúng không?

Đáng tiếc, có lẽ mọi người không thể nào công hạ hắn đâu, không thấy giá trị may mắn ở mức E vẫn còn theo ám hấn mãi mà chưa được à?

Huống chi, người này không phản bội hắn không có nghĩa là tất cả mọi người đều không phản bội hắn, còn không thì người đó giữa đường sẽ anh dũng hy sinh. Mặc kệ như thế nào đều là dồn ép con người ta vào bế khổ mả.

Ngay từ đầu cái trò chơi phản bội này, hắn đã diễn đến nát bấy rồi, hắn không muốn diễn nữa đâu, có thể đổi trò khác hay không vậy... Não của Per lúc này đã quay mòng mòng rồi, một tay túm chặt con chim đã bị hắn hành đến không còn gì, một tay vỗ về nó, vừa lúc này thiếu chút nữa hắn đã động tâm, chỉ có thể đổ lỗi là do ánh mặt trời rất ấm áp, thanh niên đứng đó thật đẹp. Mẹ kiếp!!! Giận dữ xua khi đám lông rụng đang bay phất phơ trên không trung, Per xoắn xuýt, hắn đang suy nghĩ cái quái gì vậy?!

Vượt qua ngàn dặm giang sơn đến Shiber Leon, tại chỗ ở của nghiên cứu sinh giáo hội có một người cũng đang rối rắm.

Ôm con chim màu trắng đang tỏa ra kim quang chói lòa, Harula nghe từng âm thanh truyền ra từ cổ họng của con chim, cô người nắm chặt khăn trải giường.

Lúc này, Gladys đẩy cửa tiến vào, Harula cuống quýt buông tay ra.

“Ta mang bữa tối đến cho người, như thế nào, hắn nói cái gì với người?”

Harula miễn cưỡng tươi cười: “Hả? À! Hắn nói hắn tốt lắm... Hắn tốt lắm.”

Không có ý, hắn cũng tốt lắm.

“Chỉ có mấy câu như vậy?” Tuy rằng ngoài miệng Gladys nói như vậy, nhưng hình như cô cũng không kinh ngạc: “Người thật sự dự định cùng điện hạ đi đến thần điện, người của viện nguyên lão chính là muốn lợi dụng người dẫn dụ Per • Mortis tới nơi đó, người phải hiểu rõ.” Ở trong mắt Gladys, Per cho tới bây giờ không phải là điện hạ của cô, sau khi trở lại Shiber Leon, chủ nhân của cô chỉ có một, đó là Euler Jonas. Nhưng nàng cũng không muốn nhìn thấy Per vì Harula bị lợi dụng.

“Ta muốn đi!” Lần này Harula rất kiên định đáp. Gladys không thể lý giải nổi, cô không đồng ý hỏi,

“Hắn đồng ý không?” Per dĩ nhiên sẽ không có đồng ý rồi.

“...” Harula im lặng một lúc, cuối cùng y vẫn nhấn mạnh mà lặp lại “Dù bất cứ giá nào đi nữa, ta nhất định sẽ đi.”

19. Chương 19: Sos 19

Osi Nash bày tỏ lòng trung thành bằng phương thức rất phổ thông và đơn điệu, đơn giản là ngày ngày kéo Per từ trại huấn luyện đến loảng quảng khắp nơi trên mọi phố lớn ngõ nhỏ của đế đô. Thời gian lâu dần, chiến sĩ trong trại huấn luyện đối với Per hiểu kỹ càng nhiều hơn là kính nể. Thấy Per rảnh rỗi thì cũng chẳng có việc gì làm, liền có người đề nghị để Per đến làm sĩ quan huấn luyện của bọn họ. Dạy cái gì? Đương nhiên là ma pháp rồi. Mặc dù Per từng nói rằng ma pháp không phải người cứ thích học, muốn học là học được. Nhưng mọi người đối với ma pháp vẫn mang một hy vọng mong manh như cũ rằng mình sẽ là một biệt lệ.

Per nghĩ, dấu sao cái thứ này chẳng người nào khác biết được cả, do vậy dù không có chút lý luận cơ sở nào, hắn vẫn vô cùng bình tĩnh mà dạy xằng bậy hư con nhà người ta.

Thỉnh thoảng vào ngày không có huấn luyện, Per sẽ cùng Osi Nash đến khu trung tâm phố xá tuần tra. Osi Nash vẫn còn nhớ rõ tình hình hôm mà y lĩnh Điện hạ nhà y từ thị vệ đội ra. Y cảm thấy điện hạ có lẽ là rất thích nơi nhiều người náo nhiệt. Cho nên dù có việc gì hay không cũng đi vào trong về phía phố xá sầm uất. Sau khi dần dần quen thuộc Per, tuy rằng thị dân vẫn không biết rõ lắm làm sao để giao thiệp với thiếu niên mặt luôn luôn lạnh như tiền này, nhưng việc này không cản trở bọn họ trêu chọc Osi Nash.

Nhìn thấy hai người như hình với bóng, đại thúc hàng thịt nhiệt tình chào hỏi: “Yo, ngày hôm nay lại mang em trai đi dạo phố. Đại nhân thực sự là rất thương em trai nha.”

Osi Nash len lén liếc mắt nhìn Per, thấy hắn không phản ứng gì to tát cho lắm. Khuôn mặt Per đơ ra không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng trong lòng hắn thực ra đang thưởng thức trung khuyến quân bị trêu chọc.

Bác gái trông hoa nghe vậy, không biết vì sao có chút tiếc nuối, nhìn đứa con gái đang ngượng ngùng bên lên mà len lén liếc về phía Osi Nash bên này, bác ta không nhìn được mà nói: “Haizz, lớn như vậy rồi, đại

nhân suốt ngày mang hấn theo bên mình cũng không nên. Nên cứ cỏi tự lập thì phải để hấn tự lập chứ. Bằng không đứa bé này lúc nào mới có thể trưởng thành?”

Bà ta vừa nói còn vừa gặt đầu tự mình khẳng định, ánh mắt nhìn về phía Per có chút khinh bỉ.

Trán Per nổi gân xanh. Người gặp qua ‘đứa bé phải tự lập’ nào cao một mét tám chưa hả? Nếu như không phải là vì công lược, người tưởng là ta muốn đến đây à? Hừ!

“Đừng nói như vậy nha, những lúc thế này mới thấy được là tình cảm hai huynh đệ bọn họ tốt thế nào chứ!” Đại thúc hàng thịt không đồng ý.

Bà kia vẫn muốn phản bác ‘tốt cũng không phải là cái kiểu tốt như thế này’.

Trực giác của nữ nhân thật là đáng sợ, bà ta thấy ánh mắt của Osi Nash nhìn Per, cảm thấy không đúng lắm. Bình thường dù anh trai có cưng chiều em trai đến mấy, cũng sẽ không hành xử giống như là nô bộc, đem tất cả mọi thứ khiêng hết lên trên vai, em trai thì hai tay trống trơn, nhàn nhã bình tĩnh bước chậm ngắm phố xá.

Hơn nữa bác gái nhìn thẳng nhóc này, thật sự là không khiến cho người ta yêu thích được. Tuy nói rằng ở Obeli, những người đàn ông, con trai không phải ai bình thường cũng đàng đàng sát khí, diện mạo hung ác, nhưng thiếu niên này, người trông xem hấn đang cười, lại nhìn không thấy ý cười. Cái loại ánh mắt tựa như... không coi con người là người vậy. Nói khinh miệt thì cũng không phải hoàn toàn là như vậy, cái loại ánh mắt này, càng giống là một kiểu không thêm để ý đến thì đúng hơn.

Chính bởi vì cảm thấy nhỏ nhặt không đáng kể, cho nên không có tinh thần để mà đối phó, ngay cả nụ cười đều là miễn cưỡng.

Bác ta cau mày, nhưng giấu lại con gái nhà mình ngưỡng mộ, hết lòng cảm mến Osi Nash, cho nên không biểu lộ vẻ bất mãn ra ngoài mặt, ngắt một bó hoa lớn, nhiệt tình mà đưa cho Osi Nash, nói:

“Đây là hoa mà Roby – con gái ta sáng nay vừa mới hái, đại nhân cảm về một ít đi, nhìn hoa đẹp cũng thoải mái.”

“Nói đến hoa, tiểu tử này thật đúng là thấp, bề ngoài lại đẹp như hoa vậy, không nói lời nào đứng yên bên cạnh còn tưởng rằng là vợ của đại nhân nữa chứ. Ha ha.” Đại thúc nhìn Per đứng ở bên cạnh bó hoa, cười nói.

Nụ cười trên mặt Per không còn thấy nữa. Nhưng mọi người chỉ cho là người thiếu niên này đang giận dỗi.

Đại thúc bật cười, vươn tay, muốn vỗ vỗ cái đỉnh đầu của Per xem ra rất mềm mướt kia, an ủi hai câu, lại bị ánh mắt của Per đóng băng ở nửa đường. Ông ta đành ngại ngùng thay đổi phương hướng vỗ vỗ vai của Osi Nash, sau đó nắm một khối xương trâu dính thịt lên thớt gỗ, rồi nhanh nhẹn bọc vào túi, nhét vào trong lòng Osi Nash.

“Cho nhóc kia bồi bổ một chút can-xi, cao thêm chút nữa.” Đại thúc cười rất hào sảng, Osi Nash ôm thịt cười đến ướt mồ hôi lạnh liên tục, Per cười đầy âm thầm nham hiểm.

Mắt thấy đầu ngón tay Per giật giật, Osi Nash vội vàng đẩy Per rời hàng thịt: “Điện... Dion, chúng ta ra căng xem một chút đi.”

“Hừ hừ.” Per cười nhạt hai tiếng, không chịu dịch bước. Osi Nash trung khuyến cúi cái đầu xuống, một bộ dạng đáng thương ‘ta có tội, ta sai rồi’. Per khoé mắt giật giật, bắt đắc dĩ xoay người rời đi. Hấn còn chưa kịp nói gì hết mà!

Hai người một trước một sau, đi tới hải cảng. Per người còn chưa đứng lại, liền cảm thấy có một ám khí phóng vút về phía trán. Hấn nghiêng người, một thứ màu bạc lướt qua bên mặt hấn, cắm vào trong đất bùn, hơi rung động.

Cá kiếm cắm vào trong đất, bởi vì thiếu dưỡng khí, nó cố sống cố chết ngo ngoài, ý đồ nhảy về trong nước. Per quay đầu lại, thấy một cô gái đứng ở đầu thuyền chữm ầm lên: “Thằng nhóc lùn! Lại để cho anh của người giúp người khiêng đồ, có biết hổ thẹn không hả?”

Per bình tĩnh ngẩng đầu đón ánh dương quang, quay đầu mỉm cười với cô ta: “Này Ngực phẳng, người dù tỏ vẻ quan tâm thế nào cũng không thể trở thành chị dâu của ta đâu.”

Bởi vì công việc ở trên thuyền, làn da cô gái phơi nắng thành màu mật ong. Do tính chất công việc, hơn nữa khí trời nóng bức, trên người của cô ta bọc trong một lớp vải bằng dày, từng lớp từng lớp dây vải khiến ngực nhìn rất bằng phẳng. Kỳ thực vóc người của cô gái cũng khá là cân xứng, chứ không phải ngực phẳng theo lời Per. Nhưng Per từ lần đầu tiên gặp mặt bị cô nàng gọi là “tên lùn”, nên không chút do dự đáp trả. Về sau cứ gặp là gọi như vậy. ‘Dài của đàn ông, to của đàn bà’, đều công kích điểm yếu trí mệnh, hai người từ đó đối đầu, thấy đối phương thế nào cũng không vừa mắt.

“Abby! Đó là thương phẩm! Không phải là vũ khí! Còn nữa, không nên bắt được bất kỳ cái gì cũng ném lên người khách!” Chủ tiệm đứng ở phía dưới thuyền, hét lên với cô gái đang nhe răng trợn mắt kia.

“Ha? Khách? Cái tên lùn kia cho tới bây giờ vẫn ăn không trả tiền! Đây là loại khách gì chứ!?” Abby không chút do dự khinh bỉ Per toàn phần từ thân cao đến cửa cái.

“Nè, anh trai, có người chê chúng ta ăn không, chúng ta nên đi thôi, miễn cho người ta nghĩ là chúng ta lại đến ăn chực.” Per quay đầu, cười đến ngây thơ với Osi Nash. Osi Nash bị câu ‘anh trai’ tự nhiên không gì sánh được kia kích thích phải rùng mình ba cái: “Điện... Dion, không nên nói lung tung.”

Cũng không biết là y muốn Per không nên nói lung tung cái gì.

“Đúng! Tên lùn! Không nên nói lung tung gây xích mích ly gián. Cho tới bây giờ ta vẫn không chê bai Osi Nash đại nhân là ăn không. Không đúng! Ý của ta là, Osi Nash đại nhân ăn chực cũng không có gì gọi là... Cũng không đúng! A a a, tên lùn chết tiệt!” Abby biết mình đã bị Per chơi cho một vố, lại bởi vì đầu óc quá đơn giản nên rối tung rối mù. Sau một hồi nói năng lộn xộn, Abby phát điên, hung hăng cầm lấy mái chèo quơ loạn xạ làm bộ muốn nhảy xuống.

Per cười phì một tiếng, quay đầu, chẳng thèm ngó tới. Chủ tiệm vì cô con gái hoàn toàn không có chút phong độ thực nữ nào này mà cúi đầu đỡ trán. Abby rút con cá kiếm vẫn đang giãy dụa trong đất lên, đầu kiếm thon dài sắc lẹm như lưỡi gươm, thân cá thô nặng nề bị thiếu nữ nâng ở trong tay vững vàng, chỉ vào khuôn mặt của Per.

“Người lại tới làm cái gì?” Cá kiếm ở trước mặt Per khoa tay múa chân.

“Người tưởng rằng ta muốn đến à?” Per không hề giữ hình tượng mà trợn mắt tỏ vẻ bó tay, có người nói ở cùng một chỗ với người chỉ số thông minh thấp thì đầu óc cũng bị ngu đi. Hắn cảm thấy những lời này có thể dùng ở hoàn cảnh này.

“Ý của người là...” Osi Nash đại nhân muốn đến. Thiếu nữ đương nhiên sẽ không đem những lời này nói hết ra. Nhanh chóng liếc Osi Nash một cái, cô nàng ôm cá kiếm, ngượng ngùng.

Per bó tay không nói được câu nào, thực sự là phương thức lý giải kỳ quái.

“Đại nhân hôm nay muốn ăn cái gì, cá hồi, cá bạc, cá kiếm đều có, lại rất tươi ngon.” Abby vừa nói, giơ tay ra tự nhiên mà tiếp nhận một vật gì đó trong tay Osi Nash. Dọc theo đường đi bị thị dân nhiệt tình vây xem, lại còn tặng khá nhiều thứ, Per tất nhiên là không cầm, đều do tên trung khuyển kia khiêng tất cả.

Hiện tại đồng đồ vật này bị nhét hết vào trong tay Per.

“Đúng rồi, ngày hôm nay chúng ta đánh bắt được rất nhiều cá kỳ quái trước đây chưa từng thấy. Chúng ta đang chuẩn bị ăn thử, đại nhân cùng đi đi.” Phốt lờ ánh mắt của Per đang bị núi lễ vật che khuất, Abby quay qua Osi Nash cười khanh khách mà mời. Osi Nash khó xử nhìn Per cả khuôn mặt đang tối sầm, muốn nói lại thôi.

Cân nhắc trọng lượng trong tay, cũng không phải đặc biệt nặng lắm. Thế nhưng không nặng không có nghĩa là hắn sẽ cầm, không chút áp lực nào mà ném tất cả mọi thứ đi. Màu trắng trên bờ cát tản ra một mảng màu sắc rực rỡ.

Abby nổi giận: “Sao người có thể như vậy, những lễ vật này đều là do mọi người tặng cho các người!”

Per phải phẩy tay, hất lộn tóc bị gió biển thổi tung bay ra đằng sau trán, miệng cười nhưng mặt không cười, hỏi: “Thế thì làm sao?”

Dù thế nào đi nữa hẳn cũng là tra công mà, không tra một chút thì có lỗi với người chơi, có lỗi với khán giả quá. Huống hồ, ai đã từng nhìn thấy Boss mà phải tự mình xách đồ chưa? Vì một đồng đồ ăn mà bị rụng mấy giá trị mị lực, thật quá là không xứng đáng!

“Người! Đã như vậy, chắc là người cũng không thích thú gì một chút ít đồ ăn này của chúng ta. Vậy thì người nhìn dói đi!” Abby ngẩng đầu, lôi Osi Nash đi.

Osi Nash đau đầu thở dài, nhẹ nhàng tránh tay của Abby ra, khom lưng, đem đồ Per ném xuống đất nhặt lên từng cái một. Abby trừng mắt với Per đứng ở một bên bất động. Osi Nash tay cầm đồ đi tới Per bên cạnh, dùng giọng điệu dịu dàng nói: “Đi thôi, cùng đi ăn cái gì đó đi.”

Abby hùng hổ trừng Per, trong ánh mắt liên tục toát ra vị dấm chua.

Per nghe lời Osi Nash nói mà cả người nổi hết cả da gà. Nhìn động tác này của Osi Nash kiểu gì cũng thấy giống như dỗ dành đứa em trai nhỏ cáu kỉnh nhà mình. Nhìn xuống trị số màu xanh lá bỗng chốc tụt xuống vài bậc, lại nhìn ánh mắt của quần chúng vây xem xung quanh, đối với tương tác tràn đầy tình yêu thương của hai huynh đệ, mọi người không những lý giải lại bất đắc dĩ. Lý giải là đối với Osi Nash, bất đắc dĩ là cho Per. Nhóc à, phải nghe lời anh trai chứ, ánh mắt của mọi người đều truyền tải một ý tứ như vậy.

Vì sao chỉ một câu nói của người mà đem thuộc tính ‘tra’ của ta thành ‘ngạo kiều’, việc này không khoa học!

Bị đả kích đến nổi hồn bay phách lạc, Per đành ngoan ngoãn đi theo Osi Nash về phía phòng trọ của ngư dân ở bên cảng.

Phòng trọ ngư dân của hải cảng Obeli còn kiêm luôn kinh doanh quán cơm. Để thuận tiện chế biến món ăn từ cá, ngư dân xây ở trên bờ cát một lồng hấp bằng đá. Lồng hấp đồ sộ, hỏa lực mãnh liệt, cá chưng ra có chứa một thứ vị tươi ngon tự nhiên, lại bởi vì vừa vớt lên, ngư dân làm ngay tại chỗ, mùi vị vô cùng hấp dẫn. Cái chỗ này là do Bart giới thiệu. Bart nhớ rõ sĩ quan huấn luyện thường ngày dữ như la sát này thích ăn cá hồi, nên có dịp liền dẫn hắn tới đây. Sau khi tới một lần, Per liền để tâm nhớ đến chỗ này.

Bầu không khí thoải mái, bàn ăn cọt kẹt lắc lư, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm khiến hắn nhớ tới những quán ăn ven đường trong hiện thực, hoài niệm không gì sánh được.

Osi Nash tuy rằng không biết điện hạ nhà mình thích hải cảng, nhưng nếu điện hạ thích, y cũng vui vẻ thường xuyên loanh quanh mà đi về phía biển theo ý tứ điện hạ. Một lần hai lần thành quen, chủ tiệm của cửa hàng với chủ của thuyền đánh cá cùng là một người, buôn bán nhiệt tình lại hợp lý. Cho nên từ đó trở nên quen thuộc. Ông ta mặc dù là người đánh cá, nhưng chỉ cần là nam nhân, ai cũng mơ ước về cuộc sống chiến chinh hăng hái trên lưng ngựa. Rảnh rỗi không có việc gì làm, ông ta lại trò chuyện với Osi Nash về cuộc sống trong quân ngũ và khởi nghiệp. Lịch sử phấn đấu lên bổng xuống trầm của Osi Nash rất khích lệ ý chí, thành tựu của hiện tại lại không tồi, dĩ nhiên khiến cho một đám nữ nhân như ruồi người thấy mùi tanh chen chúc tới.

Họ rất thích chàng thanh niên vừa mang theo em trai vừa đi làm này, nhưng lại ngại trực tiếp biểu đạt tình ý, vì vậy liền thực hành chính sách ‘đường cong cứu quốc’, chủ ý nhắm vào Per. Biết vị đại nhân này rất yêu thương em trai, nữ nhân liền thuận theo ý của Osi Nash, nịnh cái vị em trai chả dễ lấy lòng chút nào này.

Lần này cũng thế.

Per nhìn thức ăn trên bàn: Súp cá hồi, cá hồi chiên, salad cá hồi, bánh cá hồi, cá hồi thịt kho tàu... Tay cầm đĩa ăn gơ lên lại đặt xuống. Lúc này, Abby xách theo cá kiểng đã nướng chín đi vào trong tiệm, cá nướng muối biển đơn giản nhưng tỏa ra mùi hương thơm ngào ngạt, so với những món đã ăn đi ăn lại cả mấy ngày nay thì hấp dẫn hơn nhiều.

Abby phóng khoáng ngồi vào bàn Per, đem con cá kiểng dài hơn một thước kia cầm dốc ngược ở trên bàn, kiêu ngạo mà nói: “Nhìn người muốn ăn đến như vậy, cho người đó.”

Kỳ thực, ngoại trừ nô dịch Osi Nash ra, em gái Abby này cũng không quá ác cảm với Per. Per cũng lười khách khí với nữ nhân chẳng biết lễ nghi là thứ gì này, xiên cá mà ăn. Đương nhiên, lần này Per dùng dao xẻo cá. Pháp sư rất hiếm thấy, hẳn không muốn bị vây xung quanh nhòm ngó.

Cũng hiếm thấy không kém là cảnh tượng trước cửa tiệm mười mét, một đồng cá chất cao như núi.

Muôn nghìn sắc hồng tía từ vẩy cá dưới ánh mặt trời lấp lánh phát quang, sáng lạng rực rỡ thu hút mọi ánh nhìn. Rất nhiều người đàn ông để vai trần vây quanh núi cá, tựa hồ không biết phải quyết định xử lý chỗ cá này sao bây giờ.

“Gần đây thật kỳ quái, cá bình thường càng ngày càng khó bắt. Mà đánh lên tất cả đều là cá chưa thấy bao giờ, cũng không biết có độc hay không nữa.” Abby thuận theo ánh mắt của Per, nhún vai giải thích.

“Người mới vừa rồi còn mời chúng ta ăn thử...” Per nhìn Abby nhắc nhở.

“Cá mà, có độc cũng chỉ ở mấy vị trí cố định, bỏ đi thì không sao nữa, hơn nữa trước khi bán cho những người khác, chúng ta sẽ cho động vật ăn thử trước.” Abby cười liếc xéo Per, ánh mắt rất khinh thường: “Thế nào, ngay cả việc này cũng không dám thử, người là nam nhân sao?”

Xin lỗi nha, Dead end trong kịch bản của hắn có hạng mục bị ‘chết vì độc’, hắn không muốn dùng vận may mức độ E của hắn liều thử cái mạng nhỏ của mình đâu.

“Abby, ngày hôm nay không cần rời bến sao?”

Trước khi Per và Abby lại dùng ánh mắt sát phạt nhau, Osi Nash xen vào giữa hai người tách đưa bọn họ ra, quay đầu lại hỏi.

Abby thấy Osi Nash, ánh mắt lập tức nhu hòa vô cùng.

“Rạng sáng hôm nay, trên biển lúc đầu còn có chút gió, nhưng đến khi mặt trời lên, gió hoàn toàn ngừng, buồm bất động, thuyền cũng không nhúc nhích được, mọi người phải thừa dịp trước khi gió dừng mau chóng cập bờ.” Abby nói, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, khóe mắt rủ xuống suy nghĩ, lập tức vô tình nói: “Mấy ngày nay thì khí trời rất khó đoán biết được, tất cả mọi người đều có chút lo lắng. Thông thường mùa này gió đông nam phải mạnh mẽ nhất. Nhưng tình huống này, một chút gió cũng không có, chúng ta chẳng bao giờ gặp phải chuyện thế này. Có điều, không cần lo lắng, cá vẫn có để ăn.”

Abby vừa dứt lời, đột nhiên từ ngoài khơi thổi đến một luồng gió mạnh!

Gió mạnh lật nhào bát đĩa, cuốn theo tất cả những gì nhẹ cân rơi hỗn độn trên mặt đất. Đồ sứ rơi loảng xoảng, âm thanh vỡ thành từng mảnh nhỏ này kích thích màng tai của mọi người, nhưng không có ai hé mở được hai mắt nhìn một cái xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Gió biển mạnh mẽ pha tạp giữa nước với cát quật rất trên mặt và trên cánh tay mọi người, sự ma sát vừa tê tê vừa xót như kim châm. Bỗng nhiên, cọt két một tiếng, thân cột buồm chợt gãy lìa, đổ ập vào cửa tiệm.

Tiếng kêu thảm thiết của ai đó phát ra bên tai, Abby miễn cưỡng hé mắt ra nhìn trong làn nước mù mịt, thấy Per tay cầm thanh kiếm bạc đứng ở trước mặt cô vừa chém đứt một mảnh nhỏ vật gì đó bị cuốn về phía cô.

Thân hình người thiếu niên đón gió, đứng vững vàng trong làn nước ập đến, trong tay cầm một thanh trường kiếm, ngưng thần nhìn kỹ phương xa. Đôi mắt hồng sắc trong màn nước mờ ảo này nhìn rõ khác thường, lại làm cho lòng người yên bình lạ lùng. Cuồng phong chỉ điên cuồng cuốn qua vài phút là ngưng, những hạt mưa dày đặc sau khi cuồng phong qua đi cũng không thấy hình bóng đâu nữa. Có người phục hồi tinh thần lại, mau chóng bế người bị thương đi xử lý vết thương. Những người đứng lên từ mặt đất, ánh mắt nhìn về phía biển, thì thào: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trên mặt biển vừa rồi vạn hải lý không một gợn mây, lúc này lại trù lên một tầng hơi nước mỏng manh. Hơi sương mù nhẹ tỏa ra từ ngoài khơi, trời và đất bỗng nhiên tối sầm đi rất nhiều. Mọi người hoang mang không hiểu gì hết nhìn chăm chú vào đường ven biển mù mịt, mặt biển xám xịt khiến cho bọn họ không cách nào lý giải mới vừa rồi là chuyện gì đã xảy ra.

Osi Nash đi tới bên cạnh Per, căng thẳng nắm chặt lấy tay Per: “Có bị thương không?”

Per lắc đầu, hần đang nhìn vùng trời phía trước mặt, chân trời có thứ gì đó thu hút sự chú ý của hần.

Abby sớm đã hoàn hồn lại, thấy thần tình nghiêm túc hiếm thấy của Per. Cô chọc chọc cánh tay của Per, cố ý nói: “Ngày này, sợ đến mất cả hồn vía rồi à?”

Ai biết, cô ta mới vừa nói xong, nét mặt Per liền biến sắc.

“Làm sao vậy —— “

Hơi sương mù không hoàn toàn tản ra, lúc này lộ ra một dải dài màu trắng đang từ từ tiến đến gần.

“Sóng thần! Là sóng thần!”

Những người đang đứng bên bờ biển nhất thời náo loạn, cổ họng gào to hết mức có thể, xoay người chạy thực mạng.

20. Chương 20: Sos20

Sóng thần ập tới rất nhanh, lúc nó cách bờ biển còn có một khoảng, mọi người đã nhìn thấy rõ khí thế cuộn cuộn ngất trời, trên mặt đều trắng bệch.

Bối cảnh thế giới này lúc trước được đặt ra là Châu Âu, thật cmn hoa lệ, kiến trúc tham khảo y hệt kiến trúc thời Trung cổ của Anh quốc.

Điểm nhấn đặc biệt trong kiến trúc Anh quốc chính là sử dụng các chất liệu bằng gỗ ghép với nhau, nhà ở đây cao lắm cũng chỉ được tầm hai ba tầng. Trong lịch sử đã từng có một lần cháy lớn, thiêu rụi hơn phân nửa Luân Đôn. Hiện tại lại có sóng thần, mà đế quốc Obeli quá bán là bình nguyên, chỉ có hoàng cung là đứng sừng sững giữa sườn núi, cả thành phố chưa chắc có thể chống đỡ nổi cơn sóng thần dữ dội này. Phía sau có người đang tranh đoạt tọa kỵ(vật cưỡi), trên không trung truyền đến tiếng kêu vang dội của Chung Điều bay về phía chân trời.

Đa số mọi người xung quanh chỉ có thể đi bộ thôi, Per nghĩ thầm với kỹ năng và tốc độ của hần muốn về hoàng cung rồi lại ngồi tọa kỵ rồi khỏi cũng không phải là vấn đề. Nhìn chung quanh bốn phía, đã có người ngồi thần thờ dưới đất, vẻ mặt đờ đẫn mà nhìn từng cơn sóng triều đang mãnh liệt ập đến, từ bỏ việc đấu tranh cho sự sống. Per cúi đầu cười, kế hoạch nguyên bản của hần vốn không phải như vậy, có điều hiệu quả như vậy có lẽ tốt hơn thì phải.

Lấy tất cả các linh thạch tồn trữ trong túi không gian ra. Lòng bàn tay phải hướng lên trên, tinh thạch run nhẹ, phát ra vàng sáng mỏng manh, xoay tròn lơ lửng xung quanh Per. Từ lúc sóng thần xuất hiện, Per vẫn đứng đó chưa hề động đậy. Osi Nash cũng không khuyên hần rời đi. Hai người trong lúc đó rất tĩnh lặng, tựa như biển rộng kia che giấu sự tuôn trào mãnh liệt của mình. Gió biển mang theo mùi tanh của biển phả vào mặt họ, mái tóc dài dưới gió lớn bị thổi ngược về phía sau múa lượn trong không trung.

Osi Nash muốn hần cứu Obeli mà dĩ nhiên Per cũng có năng lực này.

Nhanh chóng hấp thụ năng lượng trong lòng bàn tay, Per nắm chặt tay lại, đón gió cười đến quỷ dị.

“Osi Nash, vì sao ngươi còn không trốn đi?” Đưa lưng về phía Osi Nash, tâm tình của Per bỗng nhiên vô cùng thoải mái, hần đứng ngược chiều gió cười hỏi.

“Bởi vì điện hạ còn ở nơi này.” Osi Nash trả lời đặc biệt kiên định.

“Vậy... nếu ta chọn cách đào tẩu thì sao?” Khóe miệng Per gợi lên một nụ cười tà ác, mặc dù biết đối phương sẽ không nhìn thấy, nhưng hần vẫn không kiềm được.

“...” Osi Nash đứng phía sau Per, ánh mắt sáng rực, làm cho Per có một loại lỗi giác đang bị người dùng giáo đâm vào phía sau lưng, muốn chạy trốn cũng không thể trốn. Osi Nash cực kỳ chân thành nói: “Ta tin tưởng người.”

Nhưng ta không tin vào chính mình. Nghe thấy lời thoại suýt soát, tình cảm như thế, Per tự giấu trong lòng. Bất quá, hần hình như không hiểu được tâm ý của trung khuyên. Hần nghĩ thầm rằng đại khái là do trung khuyên quá trung thành mà thôi.

Osi Nash là dạng người nào? Dĩ nhiên không phải là người tốt, Obeli không có thánh mẫu, đen ăn đen là chuyện bình thường. Một người còn mới vừa cười vừa nói, chớp mắt có thể vì tranh đoạt một cơ hội sống sót mà người chết ta sống. Osi Nash sinh ra ở khu vực khai thác mỏ phía Tây, là nơi vật chất thiếu thốn nhất, hơn nữa cũng không phải là một địa phương tốt đẹp gì. Vậy y là người xấu ư? Không, y tao nhả có lễ nghĩa, lại khiêm tốn kính cẩn tuân lời, một người dễ mến như vậy không thể nào là người xấu được.

Chỉ có thể nói, Osi Nash là một người trung thành có trật tự, nguyên tắc. Nhưng y vừa không trung thành với đế quốc, cũng không trung thành với một cá nhân nào cả. Ở Obeli không tồn tại cái loại quan hệ lập dị này.

Không thể nói rõ ràng nhưng trong nội tâm của Osi Nash vẫn tồn tại đạo đức và lương thiện của riêng y. Nhưng có lẽ người của Shiber Leon mãi mãi không thể lý giải được đức và thiện của y. Không giống như kiểu nhân từ không cần hồi báo. Đạo đức mà Osi Nash nhận thức là một loại thước đo trong lòng y. Thước đo này giúp y xác định ở đâu, khi nào, lấy loại tiêu chuẩn nào cân nhắc mình hành động một cách thích hợp. Tương tự như vậy thiện của y cũng không phải là lương thiện ở cảnh giới cao nhất, mà là một loại lương thiện thích hợp nhất. Nói đơn giản ra là nó là một loại quan hệ giữa bỏ ra và thu lại. Cũng chính là tín nhiệm trong lời của Osi Nash.

Nhân dân Obeli tín nhiệm quân đội của vua, kính yêu họ, cung cấp vật chất vô điều kiện cho họ, vì thế vương quân ở thời khắc quốc gia lâm nguy phải đặt phần tín nhiệm này lên cao nhất.

Mà thần dân tín nhiệm quân vương, ủng hộ quân vương, đồng dạng ở thời khắc mấu chốt tồn vong của quốc gia, quân vương cũng phải bằng lòng gánh vác trách nhiệm giải quyết.

Đây là trách nhiệm không phải nghĩa vụ, là trật tự cùng quy tắc, là sự trả giá hết sức công bằng.

Nếu quân đội không thể bảo hộ nhân dân Obeli, như vậy về sau nhân dân không cần sự tồn tại của quân đội, nếu vua không thể bảo hộ quốc gia của hân, như vậy nhân dân cũng sẽ không cần vua. Điều mà Osi Nash tử thủ chính là thứ trật tự này. Cũng chỉ có dưới trật tự như vậy, những thứ ham muốn độc ác ở Obeli mới dần phát triển trong bóng tối, nếu không trước khi bị Shiber Leon chinh phạt, nhân dân ở Obeli đã chết vì nội loạn do tự mình tạo ra rồi.

Trật tự là một công xiềng lý trí trói buộc tất cả ác niệm của Obeli.

Cho nên lúc trước Osi Nash nói với Per xin ngài tin tưởng ta cũng chỉ là muốn nói xin ngài tin tưởng vào một cái trật tự trả giá ngang bằng với nhận được như vậy. Nhưng trong lúc vô ý, trong lời nói của Osi Nash đã trộn lẫn một ít tình cảm chân thật ngay cả chính y cũng không nhận ra.

Phương thức qua lại của Obeli rất đơn giản, người lấy thái độ gì đối đãi ta thì ta sẽ dùng thái độ tương tự vậy đối đãi người. Nhìn qua thì rất hợp lý, nhưng mấy ai có thể nhìn thấy sự bội bạc dưới những toan tính thâm hiểm, tình vi này. Càng hợp lý thì càng thiếu khuyết nhân tình. Nếu người không có tâm thì chỉ cần sự hợp lý như vậy là đủ rồi, nhưng cố tình người lại có tâm, có tâm thì khó tránh khỏi vì sự máy móc, lạnh lẽo, người tới ta đi này mà cảm thấy khổ sở, cảm thấy hư không và cảm thấy... tịch mịch.

Osi Nash dùng nắm đấm của mình bòn từ tầng dưới cùng của xã hội, địa vị của y như ngày hôm nay là do tính toán người khác và bị người khác tính toán mà ra. Người với người, trong mắt nhau biến thành vật, mà vật thì có thể cân nhắc, lấy lợi ích lớn nhất làm cơ sở mà tính ra.

Đây cũng là sự hợp lý mà Osi Nash nhận thức. Nhưng đó không phải hạnh phúc. Ở Obeli nếu muốn hạnh phúc quả thật rất khó. Bởi vì cái ác lúc nào cũng bị trói buộc, một khi bị phản bội có thể là vạn kiếp bất phục. Cho nên y lý giải được vì sao Per không tín nhiệm ai cả, nhưng không dễ dàng tin tưởng người khác như Per lại làm cho y cảm thấy hân đang khát cầu một điều gì đó.

Ngày đó khi Osi Nash thỉnh cầu Per tín nhiệm, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, mang theo một loại chờ mong tự đáy lòng.

Per là tồn tại đặc biệt duy nhất. Bởi vì thái độ mà hân đối với Harula làm cho Osi Nash nhìn thấy giữa những kẻ hờ mong manh đó một tia hy vọng nhỏ nhoi. Harula muốn hại Per, nhưng hân từ đầu đến cuối lại chưa bao giờ nghĩ tới việc xử tử Harula. Không phải tín nhiệm, cũng không phải trao đổi, mà so với chúng

càng khắc sâu hơn, càng có trách nhiệm hơn, thứ tình cảm không thể nói thành lời này làm y mãi theo đuổi, mãi đứng ở phía sau mà hâm mộ.

Mà tin tưởng Osi Nash nói lúc này chính là tín nhiệm theo nghĩa thông thường nhất. Per tuy rằng không nhìn thấy ánh mắt của y nhưng hẳn vẫn có thể tưởng tượng đến bộ dáng cứng nhắc trước sau như một của trung khuyển quân.

Thật sự là lãng phí cho cái mã ngoài đẹp trai đó. Per cười khẽ. Trật tự cùng quy tắc chỉ có ở thời điểm đôi bên cùng có lợi mới được duy trì, không biết khuôn mặt này khi bị phản bội sẽ lộ ra biểu tình gì nhỉ?

Per làm BOSS, loại nghề nghiệp vừa không nhân từ vừa không đạo đức, lại càng không cần tuân thủ trật tự của ai, nhưng hẳn bị trói buộc bởi quy tắc của trò chơi. Vì vậy, nên ngược hay là không nên ngược đây, hiện tại thế cục đã bị rối loạn như vậy thì chơi đại đi. Dù sao, hẳn cũng không chán ghét Osi Nash.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ linh tinh thì sóng thần đã tới gần, tay trái Per cầm kiếm, tay phải khống chế tinh thạch, hắn nhẹ giọng hỏi Osi Nash một câu: “Vậy người có tin tưởng bọn họ không?”

Trước mặt Per, một đám ngư dân không thể nào xoay chuyển trời đất, chân tay luống cuống, muốn chạy đã không kịp, trốn cũng không có chỗ để trốn. Mà “họ” trong câu nói Per dĩ nhiên là chỉ những người này.

Gió thổi làm miệng lưỡi y cũng khô lại, hô hấp dồn dập, thanh âm nói chuyện của Osi Nash cũng có phần khô khốc, chậm rãi mở miệng, y nói: “Ta tin tưởng.” Không có lý do gì không tin. Đây là trật tự. Đây là quy tắc.

“Vậy hãy chiến đấu vì phần tín nhiệm này đi.” Nhận được câu trả lời, Per cười xoay người đưa tinh thạch dư ra cho Osi Nash, dưới chân điểm nhẹ, rút vào mà lực bay bổng bành giữa không trung. Con sóng lớn dài hơn trăm thước trong chớp mắt đã tới trước mặt họ, rít gào giống như mãnh thú chuẩn bị tấn công.

Tóc Per bị gió thổi cuồn cuộn quét qua trên mặt Osi Nash, nụ cười trong gió này khắc thật sâu trong lòng Osi Nash. Osi Nash cảm thấy trong lòng có cái gì như muốn nổ tung, cảm giác tê dại như bị điện giật từ trái tim lan tràn ra cả cơ thể, đó là một cảm giác khác hẳn so với quá khứ, kích thích tim y đập không ngừng.

Osi Nash ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng kia, không hề do dự đi theo hắn.

Ma áp từ tinh thạch dao động tự động ở không trung xếp thành một đồ trận theo ấn triện của Solomon, tay Per chạm đến đâu thì chỗ đó rất nhanh ngưng kết thành băng. Ngàn dặm bờ biển, trăm trượng băng lăng, trên không trung tràn ngập sương mù, một bức tường băng trong suốt làm ánh sáng khúc xạ đến nó tạo ra một dải cầu vồng chói lóa. Thân ảnh màu đen của Per đứng giữa thứ ánh sáng bằng bạc đó, có chút gì đó không thật.

Tường băng cao hơn trăm thước, từ bốn phương tám hướng trong đế đô đều có thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ đó. Dưới bức tường băng mỹ lệ mà hùng vĩ đồ sộ này, trong lòng mọi người bỗng nhiên có một loại cảm giác bao hàm giữa ca ngợi và kính sợ.

“Điện hạ, tầm mười phút nữa cơn sóng triều tiếp theo sẽ ập tới.” Osi Nash nhảy lên con sóng đã kết thành băng kia, ước lượng khoảng cách của những con sóng, quay đầu lại nói với Per.

Per gật gật đầu, lấy ra một khối tinh thạch màu nâu đặt ở yết hầu. Đầu ngón tay hơi hơi dùng sức, tinh thạch giống bị làn da ở chỗ yết hầu hấp thu hầu như không còn gì biến mất dưới lớp da kia.

“Hỡi thần dân của Obeli.” Thanh âm của Per rõ ràng mà trầm ổn, truyền khắp đế đô. Nhân dân đang bối rối muốn chạy trốn đều ngẩng đầu nhìn bóng người màu đen cao thượng trên bức tường băng kia, dần dần bình tĩnh lại. Thanh âm đó ngoài ý muốn có tác dụng yên ổn lòng người một cách kỳ diệu.

“Người già, phụ nữ và trẻ em, đến trước doanh trại của quân đội, sử dụng tọa kỵ được chuẩn bị sẵn trốn đến ngọn núi phía Tây.” Thanh âm của Per hết sức bình tĩnh, ra mệnh lệnh cực kỳ rõ ràng: “Toàn bộ pháp sư của đế đô tập trung đến bờ biển, thương nhân ở chợ tinh thạch đem hết tất cả những tinh thạch có thể sử dụng đến đường ven biển. Binh lính đóng quân ở phía trước lui về giữ hoàng cung, ai dám thừa dịp đục nước béo cò, giết cho ta!” Ở thời điểm này mà dám thừa cơ gây rối, là hoàn toàn không đem vương quân để vào mắt. Obeli tuy rằng vô liêm sỉ nhưng không được phép loạn đến mức này.

Ba chữ cuối cùng nói ra, khí lạnh tỏa ra bốn phía, nghe thấy thể không người nào là không sợ run cả người, sau đó tỉnh táo lại, lập tức dựa theo chỉ thị mà làm. Người hỏi bọn hắn vì sao lại nghe lời như vậy á? Cả đế đô, người có thể chống đỡ cả cơn sóng gió động trời, ngoại trừ vua của Obeli, còn có thể là ai nữa?

Không ngừng có pháp sư đến bờ biển, pháp sư ở đế đô tổng cộng chỉ có ba mươi người, đã có hơn hai mươi người có mặt ở đây. Cách đó không xa có người cười tọa kỵ, phía sau kéo một thùng lớn. Cô gái tóc đen ngồi trên tọa kỵ hét lớn: “Điện hạ, chúng ta cho người mang tinh thạch đến đây. Ngân vạn lần không thể để cho con sóng này ập vào thành!”

Giọng nói cô gái thật nhẹ nhàng, dễ dàng cuốn hút người khác, pháp sư đứng ở bên cạnh Per nhin không được nở nụ cười. Per híp mắt, phát hiện người tới dĩ nhiên là người quen. Tuy là người quen này mới gặp có một lần thôi. Levy đặt cái thùng lớn xuống đất. Dem các thùng chứa tinh thạch mở ra, tất cả đều là tinh thạch cấp một, Levy khoát tay nói: “Chỉ có lần này là miễn phí thôi đó.” Các pháp sư cũng không hề khách khí, trực tiếp lấy rồi nhảy lên tường băng, cùng Per chờ con sóng lớn tiếp theo tập kích.

“Đến rồi!” Osi Nash đứng ở tường băng nhìn về phía bờ biển hết lớn. Levy nghe xong có chút khấn trương, nắm chặt miếng gỗ trên thùng xe. Tinh thạch vẫn bay quanh người các pháp sư.

Sóng triều ập đến từng cơn, từng cơn một, giống như vĩnh viễn vô tận không ngừng hướng về phía bờ biển. Tường băng lần lượt chặn lại từng cơn sóng hình thành một tấm lá chắn thật dày, nhưng thần kinh của mọi người vẫn căng thẳng từ khát khao thắng lợi dần dần biến thành mệt mỏi không chịu nổi, Per có thể cảm thấy ma lực không ngừng từ trong thân thể phát ra, ý thức cũng dần dần mơ hồ. Sau khi ngăn lại con sóng cuối cùng, xác định sẽ không còn sóng triều nữa, có người thể lực chống đỡ hết nổi ngã xuống. Per tuy rằng cũng rất muốn ngã theo người đó luôn cho rồi, nhưng loại tiết mục này chỉ giành cho mấy em gái xinh đẹp, mỏng manh thôi. Hắn bị cưỡng ép mà đau khổ làm BOSS, không thể không lo lắng vấn đề hình tượng.

Miền cưỡng công khéo miệng, mỉm cười an ủi tất cả các pháp sư đã hỗ trợ, đối với vẻ mặt kinh dị của Levy khi chỉ vào mình hô to thì ra cô đã làm được, hắn vẫn chỉ có thể bình tĩnh mỉm cười. Đã mệt đến mức không còn sức nói chuyện rồi.

Đến hoàng cung lưng chừng núi, nơi đó vây đầy quần chúng đang sợ hãi không thôi, Per lại phải diễn tiết mục trấn an, khuyên giải mọi người về nhà, lúc này mới trở lại cung điện. Osi Nash vẫn đi theo phía sau Per, thấy hắn vừa về cung đã cho người lui hết xuống, y còn đang nghĩ rằng hắn còn có cái gì muốn căn dặn mình. Kết quả, chờ người hầu sau lưng vừa mới bước ra ngoài điện, Per lập tức đột ngột ngã quỵ trên mặt đất làm Osi Nash sợ tới mức vội chạy qua đỡ hắn.

Per hai mắt nhắm nghiền, hô hấp có chút dồn dập. Osi Nash dùng ngón trỏ áp trên mạch đập của hắn, xác định nó còn nhảy lên, mới an tâm, mặc dù bị y lấn qua lấn lại như vậy nhưng mơ hồ chỉ nghe Per nhắc tới một câu “Chỉ mong đáng giá”.

Per muốn nói chính là, chỉ mong hình tượng lãnh khốc mà hắn giả vờ thể hiện có thể làm bằng giá trị quay trở lại như lúc đầu. Osi Nash lại không biết nghe thành cái gì, dùng tay ôm chặt lấy Per.

Hôm sau, cả Obeli đều lan truyền tin tức, ngoại trừ đế đô ra, những nơi còn lại đều gánh chịu những thiên tai lớn nhỏ khác nhau. Chung quanh lòng người hoảng sợ, lời đồn tận thể lan truyền rộng rãi từ ngoài phố đến từng ngõ nhỏ. Không lâu sau đó, không biết từ đâu trong đế đô truyền ra tin đồn thần điện đã tiên đoán chỉ cần đem vua hiến tế có thể vượt qua đại kiếp này, kết quả lời đồn càng truyền càng có người tin là thật. Nhưng cũng có bằng chứng, ma lực của vua khi bảo hộ đế đô đã tiêu hao quá nhiều, không đủ để hoàn thành hiến tế. Vì thế dân gian lại nghe đồn có người đang không ngừng thu thập pháp sư đỉnh cấp.

Chức nghiệp từng chạm tay có thể bỗng giờ lại biến thành từ ngữ không ai dám nói. Họ sợ chỉ cần nói ra sẽ bị bắt đem đi hiến tế.

Đế đô Obeli, Per nằm trên giường vừa gặm hoa quả vừa lẩm bẩm. Chỉ cần có người đến, hắn lập tức giả chết. Cứ thế lặp đi lặp lại, mấy quý tộc vào thăm bệnh, mặt ai cũng bi thảm, không biết bọn họ nghĩ người đang được họ thăm là vua của họ hay là con của họ nữa. Per tiền vị quý tộc cuối cùng đang bày ra bộ mặt nhà có người sắp chết ra về, xoay lưng cười lạnh.

Khai nhãn giới cho ta đi. Per quen thuộc mở hội thoại chat với thần minh đại nhân.

Làm gì? thần minh đại nhân thật cẩn thận hỏi.

Nhìn xem trung khuyển quân.

... Người nhìn y làm gì? Coi trọng người ta rồi à? không biết vì cái gì mà Per cảm thấy được tâm tình của thần minh đại nhân gần đây phi thường tốt.

Người mới là kẻ coi trọng người ta! Cả nhà người đều coi trọng người ta! Per đã nhiều ngày ở trong phòng đến mức người cũng mọc meo, cả ngày nằm ở trên giường, cả người không sáng khoái, kéo theo đó tính tình cũng không dễ chịu.

Không biết sự tình phát triển đến cái dạng nào rồi, ta muốn biết tiếp sau đó nên làm như thế nào?

Sau khi khai phương được toàn bộ thị giác, cuối cùng Per cũng tìm được Osi Nash.Ồ, thì ra là ở bên ngoài cung điện. Osi Nash đang giám sát quân sĩ.

Người thống lĩnh thủy quân đang cẩn thận phân tích bức tranh vẽ pháp trận. Tự sau ngày đó thiên tai lớn, nhỏ không ngừng ập đến, nghĩ rằng rốt cục có đầu mối để giải quyết, mọi người gần như sống lại cũng nhiệt tình đến hơn mười phần. Chỉ có Osi Nash là thản nhiên.

Lấy cấp bậc của Osi Nash, y cũng coi như có tư cách giống pháp sư có thể tùy táng theo vua. Mọi người ngẫu nhiên sẽ lơ đãng đem ánh mắt đặt trên người vị tướng quân này, nhưng rất nhanh sau đó đã nhìn sang chỗ khác. Vua bị bệnh, tin tức này tất cả mọi người đều biết, quý tộc trộm nhốt rất nhiều pháp sư, nhưng không ai biết số lượng kia có đủ hay không.

Nhìn thấy mọi người nhiệt tình đưa tiễn quân chủ đã cứu mạng của mình về Tây Thiên như vậy, không biết Osi Nash có cảm nhận gì. Y có cảm thấy không cam lòng hoặc không đáng giá hay không, Per ngẫm lại, cảm thấy hình như không có khả năng, lắc đầu, tiếp tục hứng thú bưng bưng mà thăm dò xem đám người này tính làm như thế nào để đưa vị quân vương đang suy yếu đúng thời gian, đúng địa điểm về Tây Thiên, à không, là đưa tới thần điện chứ. Mọi người nghe xong tin đồn này theo trực giác đều nghĩ rằng chuyện này liên quan đến tính mạng, có đi mà không có về. Nhưng thực tế đó chính là một pháp trận truyền tống. Sau khi đưa Per tới thần điện còn có rất nhiều việc cần phải hoàn thành. Đương nhiên, cũng phải xem hắn có chịu làm hay không, bất quá đầu tiên vẫn là đưa người đến đó trước.

Thiếu số phải phục tùng đa số. Hý sinh cái tôi cho tập thể cũng là một loại lý tính. Ở nơi mà cảm giác về thiện ác chẳng tồn tại như Obeli, những việc như thế này chỉ là chuyện thường ở huyện thôi. Có điều, rốt cuộc có bao nhiêu người nguyện ý vì những kẻ chẳng dính dáng tới mình mà cam tâm tình nguyện chịu chết đây.

Bỏ qua những lời đồn đãi nhảm nhí kia, Per cẩn thận nhìn Osi Nash trên màn hình, nhưng không thể nhìn ra chút gợn sóng nào trên khuôn mặt anh tuấn đó. Ánh mắt của y lơ đãng lướt qua tay vịn nơi mái hiên của hoàng cung, nhìn lên phía không trung cao cao ấy, không biết đang suy nghĩ cái gì, hoặc có lẽ y cũng chẳng nghĩ gì cả, chỉ trung thành với trật tự của y, khẳng khái chịu chết thôi.

21. Chương 21: Sos 21

Chủ thượng, xin bỏ trốn cùng ta

~Đứng ở bên cửa sổ, Osi Nash ngưng mắt nhìn hoàng cung trong ráng đỏ, trên bàn phía sau y bày ra sơ đồ pháp thảo pháp trận đã hoàn thành hơn phân nửa.

Cung vàng điện ngọc nhuộm dưới hoàng hôn đỏ thắm, yên tĩnh đứng vững ở giữa sườn núi. Chỉ cần thời tiết tốt, ở bất kỳ chỗ của đế đô, cứ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy cung điện mỹ lệ này. Ánh nắng chiều trải dài trên ban công cao trăm thước, chìm trong một vùng âm áp, bởi vì về u tĩnh khác thường làm cho lòng người phát lạnh. Mặt trời sắp lặn, cánh chim mệt mỏi bay về tổ, cảnh sắc vốn bình thường cũng trở nên thanh tĩnh lạnh lẽo, ngay cả tiếng chim hoặc dấu vết của con người cũng không thấy đâu. Toàn bộ đế đô bị một loại yên tĩnh không tự nhiên bao phủ thật sâu.

Không nghe thấy những âm thanh ồn ào lan rộng của những người vội vã trở về nhà, bầu không khí xao động bất an ẩn giấu ở mọi góc âm u của không gian. Những tiếng vang tiềm tàng trong bóng đêm ‘loạt xoạt’, ‘loạt xoạt’ lan dần ra.

Đó là một loại tạp âm do vô số những tiếng thì thầm mà thành.

“Này, nghe nói gì chưa?” Âm thanh bất an mà rục rịch.

“Ôi, người nói là tai hoạ trời giáng sao? Biết! Hiện tại có ai mà không biết?” Âm thanh bởi vì bất an mà biểu hiện có chút bức bối hơi không kiên nhẫn hỏi vặn lại.

“Không, không phải, nghe nói gần đây khu vực khai thác mỏ Tây Bộ hình như xảy ra núi lở, toàn bộ vùng Tubbs bị lấp mất hai phần ba.” Ẩn sau giọng nói tràn ngập lo lắng là toan tính không muốn người khác biết, chậm rãi đem trọng tâm câu chuyện dẫn về phương hướng càng thêm bất an.

“Thiệt hay giả?! Nhà của ta có người làm thương nhân bên đó, vậy phải làm sao bây giờ?” Có người bắt đầu sốt ruột.

“Trốn đi! Trốn về phía địa phương an toàn! Chung quanh Shiber Leon là bình nguyên, hẳn là sẽ an toàn hơn.” Có người trong lòng vẫn còn hy vọng đưa ra ý kiến lý trí.

“Vô dụng thôi, Shiber Leon mấy ngày trước đây phát sinh hỏa hoạn, địa phương giáp giới Obeli toàn bộ thiêu thành tro tàn.”

“Thật sự đến tận thế rồi sao? Một chút biện pháp cũng không có sao?” Càng nhiều người bắt đầu nôn nóng bất an, có người lẩm bẩm một câu hỏi mà tất cả mọi người không cách nào giải đáp.

Đám người nghe vậy đột nhiên trầm mặc. Ánh mắt không hẹn mà cùng nhanh chóng liếc về tòa thành đứng vững ở lưng chừng núi, rồi lại cúi đầu.

“Ta không muốn chết! Nơi nào còn có chỗ trú ẩn an toàn? Không có nơi không phát sinh tai hoạ sao?” Âm thanh xung quanh càng không ngừng truy hỏi, nói ra tiếng lòng của mọi người.

Có người do dự mà mở miệng, ánh mắt úp mở, cúi đầu, ánh mắt liếc ngang liếc dọc dưới chân.

“Cái kia... Nghe nói... Có một biện pháp...”

Âm thanh càng ngày càng nén thấp lại, dần dần không nghe thấy gì nữa. Áp lực hình thành trong bầu không khí yên tĩnh, giống như là bầu trời bao la đen kịt kia, trầm thấp khiến người ta vô cùng khó chịu. Dư âm của mặt trời tản ra vầng hào quang yếu ớt trên đỉnh núi, lúc rút xuống dưới chợt sáng lên, giống như là hồi quang phản chiếu chợt lóe vụt. Bart bị ánh dương quang đâm vào khiến đôi mắt nhức nhối. Gã khẽ nhắm mắt lại, nhẹ giọng gọi: “Lão đại...”

Osí Nash quay đầu lại, không biết Bart đứng ở phía sau y từ bao lâu. Đại hán luôn luôn dứt khoát sáng khoái lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt của muốn nói lại thôi. Osí Nash đưa lưng về phía cửa sổ, ngược với ánh sáng, đứng lẳng lặng. Một lát sau, y mới chậm rãi mở miệng, âm thanh cũng lãnh đạm như thế: “... Làm sao vậy?”

Bart trầm xuống một hơi thở, tựa hồ như quyết định, gã ngẩng đầu nhìn thẳng Osí Nash, đụng phải con người màu tím đậm. Thấy đôi mắt Osí Nash lóe sáng trong bóng đêm sâu thẳm, Bart cứng lại, im lặng như tờ. Gã chưa từng thấy ánh mắt Osí Nash sắc bén như vậy. Bằng lãnh, bất cận nhân tình, ánh mắt quan sát ước lượng, nắm chặt người khác ở trong tay, một loại sắc bén xuyên thấu mọi ý đồ. Ánh mắt sắc như dao chỉ cần đối diện một lần thoáng cái liền xuyên suốt tâm can của Bart. Không biết tại sao, Bart một hồi chợt dạ, vội cúi đầu, cười to lên để che giấu, nói: “Lão đại, ngài mà còn không xuống thì cơm nước sẽ bị chúng ta ăn hết đó.” Lời muốn nói tạm thời đành đổi giọng.

Ánh mắt của Bart vẫn dừng lại trên mặt đất, liếc ngang liếc dọc, hình như bất chợt có hứng thú vô cùng với hoa văn trên sàn nhà. Osí Nash nghe xong, không cười trả lời giống như ngày thường, mà đứng nguyên tại chỗ bất động, không nói một câu nào cả. Tựa như ánh mắt biến thành thực thể đè lên trên vai Bart, hình thành áp lực vô hình, càng lúc càng lớn, đến mức khiến gã không góc đầu lên được.

“Ta biết rồi.” Một lát sau, Osi Nash mới chậm rãi đáp lời. Nghe thấy câu này, Bart nhẹ nhàng thở phào một hơi. Khi gã ngẩng đầu, Osi Nash đã quay lưng đi. Ngoài cửa sổ lúc này đã hoàn toàn tối hẳn, phòng trong ngoài phòng đều là một mảng hắc ám. Osi Nash một tiếng qua loa ‘Ta biết rồi’ nghe không ra tâm tình như thế nào. Mấy ngày gần đây, áp lực bao phủ ở bầu trời để đồ càng trở nên rõ ràng hơn. Bart ngược nhìn bóng lưng quen thuộc đang như hòa vào bóng tối kia. Chỉ có khi đối mặt với tấm lưng đó, gã mới có thể ngẩng được đầu lên, cũng chỉ có lúc này gã mới có dũng khí đem những điều muốn bày tỏ nhân lúc hăng hái mà nói một lèo hết ra.

“Lão đại, Ngài trốn đi.”

Miệng lắp bắp, Bart nghĩ một đằng nói một nẻo. Hối hận, muốn dừng lại, cũng dừng không kịp.

“Đã có tin tức, pháp sư bắt về được... Một trong số đó đã tự sát rồi.” Bart lo lắng nhỏ giọng khuyên, nhưng mà trong lòng hẩn một thanh âm khác lại đang nói: ‘ngẫm thử cái thành thị Tubbs bị vùi lấp hai phần ba ở dưới đất đá mà xem’. Dem lời cần nói, nói ra khỏi miệng, lại không hy vọng Osi Nash lựa chọn thứ mà tất cả mọi người không hy vọng nhìn thấy. Trong bầu không khí tĩnh mịch, Bart nín hơi chờ đợi phản ứng của Osi Nash như người sắp bị tử hình đợi phán quyết.

Osi Nash nghe xong, trước sau không có bất kỳ phản ứng gì, ánh trăng thu hẹp lại, lách qua tầng mây, trút xuống đầy đất, chiếu vào trên thân người bên cửa sổ. Bart nhìn chăm chú bóng lưng trước sau trầm mặc này, trong lòng bỗng dưng dâng lên một sự tức giận lạ lùng: “Ngài rốt cuộc có nghe ta đang nói cái gì không? Ngài đi đi! Đi xa được đến đâu thì đến, thừa lúc ta chưa hối hận.”

“Ta biết rồi, đi ăn cơm đi.” Lặng lẽ nghe đây Bart rống xong, Osi Nash chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu. Bart nhất thời cảm giác như một đám đánh vào đệm bông, chợt nhụt chí. Ủ rũ đứng nguyên tại chỗ một lát nữa, gã buồn bực không nói được tiếng nào ra khỏi phòng, rời đi.

Osi Nash nghe âm thanh cửa bị khép lại, đợi tiếng bước chân biến mất, mới xoay người sang chỗ khác. Ngón tay khẽ vuốt lên sơ đồ phác thảo, đầu ngón tay miết qua trang giấy khô ráp lạnh lẽo, ngứa ngứa kỳ lạ. Osi Nash bỗng nhiên muốn gặp Per vô cùng. Cơ hồ không do dự, vừa nghĩ như vậy, y liền mở song cửa, nhảy ngay xuống. Nhân có bóng đêm, bí mật bước đi. Canh gác của Hoàng cung càng thêm nghiêm ngặt tầng tầng lớp lớp, mỗi phân điện cách mười phút đồng hồ sẽ gặp có một chi đội tuần tra đi ngang qua. Osi Nash rõ như lòng bàn tay bố trí mỗi tòa cung điện, y không tốn sức chút nào tránh né đại đa số thị vệ, dù tránh không khỏi cũng có cách tìm lý do lấp liếm mà vào.

Thấy cửa chính khắc hoa của phòng ngủ, ngăn không được bước chân mình, Osi Nash liền vội vàng hấp tấp chạy ào vào phòng ngủ.

Để che giấu tai mắt người khác, số lượng của hộ vệ tại phòng ngủ vẫn như thường ngày. Thủ vệ thấy vẻ mặt Osi Nash ngưng trọng, hùng hổ, sợ đến sững sờ đứng nguyên tại chỗ, kịp phản ứng thì Osi Nash đã phá cửa mà vào. Muốn ngăn cũng không thể ngăn cản được, thị vệ người nhìn ta, ta coi người, vội len lén đi tìm quần sự.

Tất cả sự chú ý của Osi Nash chỉ tập trung trên thân người trong phòng ngủ kia, không rảnh chú ý đến những thứ khác. Mỗi bước tới gần lại, trái tim đập càng thêm kịch liệt, máu xông lên não, tiếng tim đập bất an gõ rõ ràng trong màng tai.

Không phải bởi vì chạy trốn kịch liệt khiến tim đập rộn lên, mà là do bất an. Phòng ngủ không đốt đèn, ở bên trong bóng tối mờ昧, cảm giác trống trải không chỗ nào để dựa vào càng trở nên rõ ràng. Trong lòng Osi Nash bất an tựa như bóng đêm đang tràn ra vậy. Cho đến khi y thấy Per đang khoác áo choàng màu đen ngồi ở bên cửa sổ đùa con trĩ trắng, trái tim đang nhảy lên kịch liệt mới hòa hoãn lại.

Nhưng khi an tâm qua đi, đón ánh mắt quét tới, Osi Nash không còn sự kích động lúc vừa đến nữa, chỉ có cúi đầu chột dạ. Y đột nhiên nhớ tới mình vừa lỡ mồm không biết lễ nghĩa xông vào, còn chưa kịp hành lễ, vì vậy vội vã quỳ xuống. Trong nháy mắt vui đầu che giấu vẻ mặt mình, Osi Nash lần đầu tiên cảm thấy may mắn vì có quy củ này.

Per chân trần tựa bên cửa sổ, trong tay cầm trái cây còn chưa gặm hết, cứng đờ tại chỗ. Quả nhiên, cuộc sống không có diễn tập, vĩnh viễn là truyền hình trực tiếp. Thấy Osi Nash quỳ xuống, hẩn liền tranh thủ nhét trái cây vào trong miệng của con trĩ, bóp cổ họng thật mạnh bắt nó nuốt tất cả xuống.

Pháp trận chưa vẽ xong, Per nghĩ không ra có lý do gì để Osi Nash liều lĩnh buổi tối xuất hiện ở phòng ngủ của hắn.

“Có chuyện gì sao?” Một tay vẫn nắm cổ con trĩ trắng ép nó nuốt trái cây còn đang kẹt ở yết hầu, Per tận lực dùng âm thanh bình ổn hỏi.

Osi Nash quỳ trên mặt đất không nói được một lời nào. Per không chắc chắn là y có ý gì, nhìn chằm chằm đỉnh đầu của Osi Nash không biết phải xử lý thế nào, cũng đành im lặng theo.

“... Điện hạ, đi cùng ta.”

Rốt cục, Osi Nash ngẩng đầu. Một câu thâm tình nồng nàn khiến Per đang ngồi đợi tin tức lập tức bị sét đánh cháy xém.

Tay Per run lên một cái, nhéo một phát, lông chim dính đầy tay, con trĩ trắng nuốt xuống trái cây thiếu chút nữa nghẹn chết nó, cổ họng bắt đầu gào to hết mức có thể.

Per ‘cuốn theo chiều gió’...

Mẹ ơi! Hóa ra là đến để cầu xin cùng bỏ nhà trốn đi!

22. Chương 22: Sos22

“Điện hạ, đi cùng ta đi.”

Osi Nash quỳ trên mặt đất, khuôn mặt thiếu niên vẫn như vậy, nhìn không ra là đang vui hay đang buồn. Nghe y nói thế, hắn cũng không hề kinh ngạc hay là phẫn nộ. Bình thần như thế, thật sự không giống Per • Mortis, kẻ âm tình bất định, lật mặt còn nhanh hơn trở sách. Có lẽ đối phương đã sớm biết, nhưng đã biết mà còn không đi cũng không phải là tác phong của Per. Osi Nash trong lòng lại cảm thấy bất an, khó có thể nói rõ ràng, mấy ngày gần đây câu nói kia vẫn luôn tra tấn, dằn vặt y, nhưng sau khi nói ra y vẫn cảm thấy chưa trút được gánh nặng.

Trong lòng y cảm thấy áy náy. Chán ghét kiểu giả dối người tới ta đi, Osi Nash thật sự muốn làm một người làm việc bất chấp hậu quả, không sợ bị trả thù hay đền đáp. Bởi vì bất chấp hậu quả, cho nên không cần phải cẩn thận, không cần lưỡng lự, lo trước lo sau. Thật ra đồng chí trung khuyến phúc hắc luôn khát vọng được toàn tâm toàn ý vì một người thuần khiết. Cũng giống như mấy ông chú già biến thái vĩnh viễn chung tình với mấy em Loli, mấy anh bara thì yêu mấy em gái bé bé xinh xinh, mong manh dễ vỡ, những thứ tương phản luôn luôn hấp dẫn nhau. Trong lòng Osi Nash cũng ước ao sẽ có một người có thể bù lại sự đơn thuần đã mất của y.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Per • Mortis thật phù hợp với yêu cầu đơn thuần này của y. Mà sự thuần khiết này không phải là thuần khiết theo những gì người ta vẫn nghĩ. Đơn thuần cũng chia làm rất nhiều loại, một loại là đơn thuần trong sáng mà loại còn lại là đơn thuần đen tối. Người ở về trước sẽ hãm hại bạn bè, còn người phía sau thì lại chém giết khắp nơi, nếu so sánh ra thì đại đa số mọi người sẽ thiên vị cho người đơn thuần trong sáng.

Nhưng nếu người có khả năng nằm ngoài danh sách giết hại của người đơn thuần đen tối, hơn nữa còn luôn đi theo bên cạnh người đó, lựa chọn người đó làm tình nhân, người sẽ là người hạnh phúc nhất. Trong mắt người đơn thuần đen tối, vĩnh viễn chỉ có hai loại người, một là người chết còn lại là người sống. Người như thế tuy tàn nhẫn, đơn độc nhưng rất cô đơn, khi cả thế giới của hắn chỉ còn có người là người sống, người chính là người đã công hạ được bản thân và cả hắn. Bởi vì kiểu người này vừa đen tối vừa cao ngạo nên rất ngạo kiều, người hoàn toàn không cần chủ động yêu cầu, các hạng tài phú quyền lực sẽ tự động nằm trong tầm tay người.

Có điều trong cái game này, Osi Nash được xây dựng là một đồng chí rất thành công, y cũng không cần tài phú hay quyền lực. Đầu năm nay vật chất và cuộc sống đều phong phú, mọi người chỉ thiếu nơi gửi gắm tình cảm thôi. Vì thế các loại như cầu người yêu, cầu ẩm giường phổ biến khắp hang cùng ngõ hẻm. Dù là trò chơi thời thượng 3D cũng không tránh khỏi điều đó, thôi thì đành quyết đoán chơi trò ‘thần giao cách cảm’ với ‘đồng chí tốt’ vậy. Osi Nash chính là điển hình của việc này.

Osi Nash là trung khuyển, yêu cầu của y không nhiều lắm, một chủ nhân tốt là đủ rồi.

Osi Nash còn mơ hồ chờ mong. Y hy vọng chủ nhân của mình chính là người trước mắt này.

Nhưng ngay từ đầu, y lại bởi vì do dự mà phản bội chủ nhân mà mình muốn nhận định. Vì thế y bắt đầu cảm thấy đứng ngồi không yên.

Do dự còn có ý nghĩa là sẽ có đường lui, nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần, cứ quanh co, đưa qua đưa lại thường sẽ tiến ngõ cụt, chết cũng ra không được. Osi Nash hiện tại muốn nhảy ra khỏi vòng lẩn quẩn này đi theo Per, lại không biết con đường này còn vì y mà rộng mở cánh cửa lớn đó ra hay không?

Per không biết Osi Nash nghĩ như thế nào nhưng khi hắn nhìn thấy gương mặt kiên nghị của trung khuyển, đột nhiên cảm thấy rằng, người này bị cái gọi là nguyên tắc hãm hại đến thật sự đáng thương.

Bởi vì đã khai phương thị giác nên Per đã thu hết tất cả những hành động của Osi Nash trong những ngày gần đây vào mắt.

Trong mấy ngày nay, chỉ cần Osi Nash đi trên đường, sẽ có ánh mắt tìm dè trên người y. Trong ánh mắt đó lẩn lộn các loại tình tự không thể nói rõ từ bốn phương tám hướng truyền đến. Nhưng chỉ cần Osi Nash xoay người, ánh mắt này sẽ khấn trương né tránh.

Khi đi trên đường, bầu không khí quỷ dị này làm cho người ta có chút bất an. Do đó, Per nhận thấy Osi Nash dần dần giảm bớt số lần tuần tra.

Không nói đầu xa, ngay cả Per quan sát màn hình phía bên này cũng cảm thấy chán ghét và khó chịu, không biết Osi Nash đối với loại theo dõi này có cảm tưởng gì. Nếu có người bị người ta xem như bình máu di động hoặc hình nhân mà có thể giữ được tính tình thoải mái, không phải Đường Tăng chính là thụ, ngấm lại nhìn Đường Tăng phải nhận chín chín tám mươi một kiếp nạn là biết, mấy chuyện cầu huyết chỉ thích rơi vào những người tính tình tốt thôi.

Mặc kệ là ông chủ bán thịt quen thuộc hay là hai mẹ con bán hoa, thậm chí là Abby, ánh mắt tất cả người quen hay không quen đều trở nên sâu xa khó đoán. Những thứ tình cảm tiềm tàng biến đổi liên tục trong đôi mắt của những người này mơ hồ làm người ta cảm thấy ghê tởm.

Abby hẳn là đã biết Dion chính là Per • Mortis. Cô gái tuy rằng vẫn như bình thường chào hỏi với Osi Nashi, nhưng cũng không đề cập chuyện liên quan đến Per • Mortis. Người em trai lúc nào cũng đi theo Osi Nash giống như chưa bao giờ xuất hiện, bị mọi người cố ý lãng quên. Cũng giống như không ai đề cập đến chuyện ngày đó hơn hai mươi người ở bờ biển chặn lại sóng thần. Đây gọi là thời khắc máu chốt để bán đội hữu.

Những tiền lệ án kinh điển đã nói cho chúng ta biết.

Tai họa sẽ gợi ra bất an.

Bất an thì nảy sinh sợ hãi.

Sợ hãi lại phát triển thành dục vọng muốn sống, bước kế tiếp là trở nên liều lĩnh.

Chỉ đơn giản là hết thấy còn chưa phải lúc nên bắt đầu dĩ phải làm vậy, cho nên mọi người dùng một thứ biểu hiện phù phiếm, giả dối để che giấu dục vọng. Tươi cười gượng gạo, ân cần thăm hỏi một cách giả dối, đem tất cả dục vọng muốn sống cùng với những ý niệm xấu xa đè nén xuống. Bọn họ đều là những kẻ khẩu Phật tâm xà, bày trí ra một bàn cờ làm cho người khác u mê, đồng thời giữ kín như bưng, bí hiểm, diễn một vở tuồng thật sự mệt mỏi, đầy áp lực.

Những thứ xấu xa, đen tối đang bị sự giả dối đè nén đến cực điểm đều chờ đợi thời cơ để bùng nổ. Dân chúng không ngừng lo lắng, sợ hãi cùng chờ đợi thời cơ này. Mà ngay cả Osi Nash và tất cả các pháp sư bị giám thị, giam giữ cũng chờ đợi nó. Mọi người kiên nhẫn mà chờ cơ hội, chờ lấy danh nghĩa bất đắc dĩ, lấy giết chóc để phát tiết những phần nộ trong lòng.

Nhưng mà trong mắt Per, nếu BOSS thật sự muốn khiêu chiến với quy tắc, dĩ nhiên lúc đó hắn đã không để những thứ như trật tự hay quy củ vào mắt, muốn đi thì đi, ai có thể giữ hắn lại chứ?

Con người am hiểu nhất là mấy chuyện ngu xuẩn, không một ai lại tự vẽ ra một vòng ranh giới cho bản thân, sau đó quy định mình không được phép đi ra ngoài, cuối cùng ở bên trong cái ranh giới đó mà chờ chết đói, chết khát.

Súc sinh sẽ không ngu xuẩn như vậy, chỉ cần có một cơ hội nó sẽ bỏ chạy, trời đất bao la cũng không có gì quan trọng bằng mạng sống của mình.

Cho nên mới nói có khi con người còn không bằng súc sinh. Ít nhất súc sinh sống rất vui sướng, mà Osi Nash, một tướng quân nhưng hiện tại lại sống trong ghen ghét.

Trật tự mà Osi Nash tin tưởng là đại nghĩa, mà trung thành cũng là đại nghĩa, mà đại nghĩa này lại khoắc trên người vẻ ngoài của trật tự và quy tắc, nói trắng ra là tự mình đặt ra một quy củ, rồi tự vây mình trong cái vòng luẩn quẩn.

Nhưng mà con người định ra quy củ cũng có điều kiện tiên quyết đi kèm, nếu vượt ra ngoài ích lợi chung của hai bên thì quy củ hay cái gì đó cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi.

Thế nhưng đồng chí trung khuyến này hình như có vấn đề về não hay sao mà lại nhận định đó là cả đời. Nếu phải sửa đổi quy củ, y sẽ cảm thấy áy náy, cảm thấy mình có lỗi với nhân dân, có lỗi với quốc gia và có lỗi với thần minh.

Y sẽ không ngờ rằng người đặt ra quy củ từ đó cho tới giờ đều là đùa giỡn với quy củ chứ không phải là bảo vệ quy củ.

Quy củ chỉ dùng để chụp lên đầu kẻ yếu, không phải dùng để áp lên đầu mình.

Ngẫm lại từ xưa đến nay, lúc nào cũng hô hào quân tử phạm pháp cũng đồng tội như thứ dân, nhưng thử hỏi có mấy người thật sự thực thi cái công lý rách nát này?

Đòi chém đầu người có vị trí cao nhất, đó là ý muốn phản loạn, còn tru di cửu tộc hử, kẻ nào dám? Lấy những thứ đạo nghĩa lừa bịp nhân sinh kia làm tín điều, trung thành đến cổ chấp tựa như con kiến đi vào sừng trâu, Osi Nash không phải bị ai thì gọi là cái gì. Per là cảm thấy người như vậy được sinh ra ở đây kỳ thật đúng là một loại mâu thuẫn. Người trung thành quá, là có lỗi với bản thân mình, còn nếu người bất trung, thì lại có lỗi với nhân dân.

Đây là Obeli đó, bên trong toàn là cường đạo, ác ôn, cặn bã, làm ơn có chút ý thức lưu manh được không? Sự trung thành tốt đẹp của Osi Nash thật sự đi ngược lại tôn chỉ của Obeli. Per thật khó hiểu, tại sao một người theo chủ nghĩa lý tưởng như vậy lại xuất hiện ở quốc gia theo chủ nghĩa hiện thực chứ. Thật là hần không vào địa ngục thì còn ai vào nữa đây!

Nếu đạo nghĩa mà Osi Nash tin tưởng là đem sinh mệnh của mình đóng vào một cái vòng tuần hoàn chết tiệt, Per sẽ dễ dàng mà từng chút từng chút một phá vỡ mọi thứ cho y xem.

Thử hỏi, còn có cái gì so với phản bội có thể giẫm nát trái tim của một người.

Khi người khác lấy cái đạo nghĩa mà người luôn tâm niệm ra để dồn ép người, dù là trung khuyến cũng sẽ nổi giận. Cho nên lúc Per nhìn thấy kia đầy mắt tràn ngập hy vọng kia bùng lên một ngọn lửa giận, hần nở nụ cười.

Nhưng vẫn còn chưa đủ, còn có thể tức giận đồng nghĩa với việc ngược chưa đủ sâu sắc, chưa đủ đau và chưa đủ khắc cốt ghi tâm.

Vì thế Per chuẩn bị tung ra tuyệt chiêu.

“Vì sao bây giờ ta phải đi?” Per tóm lông con chim trĩ, chậm rãi hỏi.

Osi Nash có lý do lại nói không được, y muốn để Per có thể tín nhiệm người khác nhưng lại mang đến cho hần một ví dụ phản diện. Y không thể mở miệng được, chỉ có thể lặp lại nói: “Điện hạ, mong ngài tin tưởng ta.”

Lời này Per nghe sao cũng cảm thấy châm chọc, bất tri bất giác nhin không được nở nụ cười. Osi Nash nhìn thấy một cái áo choàng từ từ đi tới gần, mắt cá chân trắng nõn nhỏ bé và yếu ớt dừng lại trước mặt y, áo choàng màu đen nhẹ nhàng lay động, phủ lên mắt cá chân, tất cả gần như là tối đen. Osi Nash cúi đầu thật

thấp, bị Per từ trên cao nhìn xuống làm tâm tình bất an khó khăn lắm mới bình ổn lại, bỗng nhiên đánh úp tới.

“Câu hỏi của ta chính là tại sao ngay từ đầu ngươi không nói muốn cùng ta rời khỏi nơi này?”

Ý cười trong câu nói của Per lúc này đối với Osi Nash chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang.

Cuối cùng thì hắn đã biết, trong lòng y cảm thấy vô cùng xấu hổ, cả người Osi Nash đều run rẩy: “Điện hạ...”

“Vì sao phải chờ tới lúc này mới đến nói muốn cùng ta rời khỏi nơi này.” Nhìn thấy trung khuỷu lộ ra vẻ mặt thống khổ, Per cười lớn, tiếng cười ngắc lửng lơ, quanh quẩn trong căn phòng rộng lớn như một sợi dây thừng siết chặt cổ Osi Nash, từng chút siết chặt lại, chặt đến mức Osi Nash thở không nổi. Tàn nhẫn gần từng tiếng như có một thanh đao khoét sâu trong lòng Osi Nash, nhưng y không có cách nào phản bác.

“Ta y theo ước định tín nhiệm ngươi, ta vẫn một mực chờ, chờ ngươi đến nói cho ta biết ‘Không thể ngây ngốc ở nơi này được nữa’ hoặc là ‘Điện hạ nhanh chóng rời khỏi đi.’ hoặc những lời đại loại như vậy” bỗng nhiên lại dùng khẩu khí như kể chuyện đó làm người ta cảm thấy kinh hãi, đó là một loại im lặng đáng sợ trước khi bão táp diễn ra.

“Cho dù đã biết tất cả mọi chuyện, ta vẫn không đi, vì ta nghĩ, có thể hay không lúc ta quay người lại, ngươi sẽ đến nói cho ta biết. Có thể hay không chỉ cần ta đi sẽ vừa lúc bỏ lỡ ngươi. Vì không muốn hối hận, cho nên ta mới lưu lại.” Per mở to mắt không áp lực nói dối. Osi Nash lại thực sự kích động, y ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt của Per thì liều mạng lắc đầu phủ nhận.

“Không phải như thế...”

“Vậy vì sao ngay từ đầu không đến?”

Một mực cần chết cũng không buông là mấu chốt để giành được chiến thắng, Osi Nash hết đường chối cãi.

Ở Obeli, quan hệ vốn là thứ không bền chắc, rất dễ dàng bị sụp đổ. Nhưng cố tình Osi Nash lại khát vọng đạt được một loại quan hệ không thể nào phá vỡ. Y đối với mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều rất chân thành, mà bởi vì chân thành nên mới không bỏ xuống được. Cho dù đã sớm phát hiện đủ loại dấu hiệu, y cũng lựa chọn như là không thấy.

Osi Nash ngay từ đầu đã không lựa chọn vứt bỏ chiến hữu của y, vứt bỏ cho người coi như là cha của y. Có thể nói, ngay từ đầu, lựa chọn của y đã là phản bội Per.

Cho nên y mới cảm thấy áy náy, bất an. Người mà có thân nhân bất hòa, phải lựa chọn giữa thân hữu và người quan trọng với y, từ trước đến nay đã định sẵn là một vở kịch bị ép đến đường cùng.

Cũng chỉ có khi bị đặt mình ở vị trí của Per, Osi Nash mới có thể lý giải cái loại tâm tình chua xót và không cam lòng này, mới có thể giống Per lưu luyến loại tình cảm kia.

Ở trong lòng Osi Nash, nỗi thống khổ của y gần như đã chạm đến cực hạn. Mà Per – người vốn đang ở địa vị cao như vậy, trước đó không lâu còn cố hết sức an ủi đỡ đỡ lấy Obeli hẳn so với y càng đau khổ hơn rất nhiều lần. Hơn nữa, Per sở dĩ phải chịu đau đớn như vậy, cũng có một phần nguyên nhân là do y, vì thế y càng thêm áy náy, cũng càng cảm thấy thương xót cho Per.

“Không hứa, không hẹn nên không thực hiện được cũng chẳng phải lỗi của ta.”

“Mà tất cả những gì đã nói, ta đều làm được, vậy vì sao các ngươi lại không để ta nhìn thấy một chút hy vọng nào cả.” Per khô khan mà lặp lại những lời thoại đã sớm chuẩn bị sẵn.

Câu nói không hề có chút tình cảm nào làm Osi Nash cảm thấy kinh hãi. Sau đó, Per lại yêu nghiệt cúi đầu xuống, nâng cằm y lên, cười nhạt thành tiếng: “Ngươi nói xem, nếu người đã phụ ta, ta nên làm cái gì bây giờ nhỉ?”

Osi Nash nghe thấy âm thanh quỳ rũ như chứa ma lực ấy ma sát trong không khí truyền vào tai mình làm y không cách nào phản ứng, mãi đến khi ánh ngược trong mắt y là thanh kiếm bạc của Per, y mới hồi phục tinh thần lại, khó khăn né tránh một kiếm của Per, kiếm khí cắm xuống đất khoảng ba phần, làm mặt đất làm từ bạch ngọc cứng rắn nứt ra một cái cái khe. Osi Nash nhìn thấy Per chậm rãi rút thân kiếm từ khe

hở ấy ra lại nghe hần thì thảo nói: “Một người đã như vậy, mà hai người cũng như thế, một hay hai người quả thực tựa như một trò đùa khôi hài sứt sẹo, thật là nhảm chán, nói thử xem ta nên làm gì bây giờ.”

Per rút kiếm, lập tức lách người trong chớp mắt đã đến bên cạnh Osi Nash vốn đang giật mình, thất thần nhìn về phía hần, chém mạnh tới, động tác cực kỳ tàn nhẫn.

“Điện hạ, hiện tại, chúng ta đi còn kịp.” Osi Nash không có rút kiếm, cũng không sử dụng vũ khí, y chỉ có thể không ngừng né tránh. Ấy vậy làm cho y không thể chữa kiếm về phía Per.

“Hiện tại, người nói cái gì cũng không còn kịp nữa rồi!”

Chiêu thứ nhất trong bí kiếp ‘Làm sao để ngược tiểu thụ’: chết không tha thứ, ấy vậy đi, run rẩy đi, phàm nhân!

Phát ra ma áp làm kinh động trời đất, lần này Per đùa thật lớn.

Mặt đất không ngừng rung động, không trung dường như sập xuống, hoàng hôn đột nhiên biến chuyển, phong vân nổi lên. Osi Nash lần đầu tiên nhìn thấy một lực lượng khủng khiếp như thế. Nóc nhà được chau chuốt bằng ngọc thạch bị mở ra. Ngoài tầm điện đã sớm được bố trí cung thủ. Trước mặt là vạn tiễn đã lên dây, phía sau thì chiêu chiêu đoạt mệnh, Osi Nash nếu không rút đao ra sẽ không chống đỡ nổi.

Nhanh tay chém gãy cơn mưa tên đang ùn ùn kéo đến, Osi Nash phát hiện trong hàng ngũ cung thủ đó, rõ ràng có những bộ hạ, chiến hữu cũ của y, những người từng cùng y vào sinh ra tử. Lúc y định đánh những mũi tên kia trở lại, trong phút chốc y lại phân vân, cuối cùng lại ném những mũi tên đó xuống đất. Osi Nash lại thiếu chút nữa bởi vì một lần do dự này mà bị bắn thành tổ ong.

“Như thế nào, lại do dự?” Per thoáng chốc hiện ra sau lưng Osi Nash, dễ dàng đâm chọc người khác mà không hề nương tay: “Người không dứt khoát, thống khổ là xứng đáng.”

Osi Nash cười khổ một chút, băng bó thất lưng đã bị thương do ngăn trở mũi tên, nỗ lực quay đầu lại, nhìn Per nói: “Điện hạ lúc đó chẳng phải cũng vậy sao?”

Per lúc này chuẩn bị diễn tuồng then quá hóa giận cho người ta xem, lại nghe thấy tiếng thở dài của Osi Nash, y còn dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc cười nói: “Nhưng chính là điện hạ như vậy mới làm cho người ta không bỏ xuống được.”

Per nghe thấy câu trêu ghẹo đó, tay run lên, không nghĩ qua là lại dùng sức quá mạnh, một roi bay vút tới đánh gãy xương tay của Osi Nash.

Mặc dù đúng lúc đem kiếm đối đến tay kia nhưng y vẫn khó có thể khống chế làm độ linh hoạt giảm xuống, đầu gối của Osi Nash đồng thời cũng trúng tên.

Nhưng chính là trong tình thế khó khăn như vậy, Osi Nash vẫn mạnh mẽ chống đỡ mà đứng lên, một đao đi xuống tước bỏ hơn phân nửa cung tiễn thủ. Y đột nhiên tàn nhẫn như vậy làm không ít bộ hạ cũ phải bất ngờ.

Máu tươi văng khắp nơi, huyết vụ tràn ngập, nhiễm đỏ tầm mắt của mọi người. Osi Nash nhìn thấy từng bộ hạ cũ lộ ra biểu tình oán hận, bỗng nhiên thoải mái mà nở nụ cười. Y quay đầu lại, dùng một biểu tình có thể nói là nhu hòa nói với Per: “Điện hạ có lẽ thật chán ghét ta, nhưng mà ta cực kỳ thích điện hạ, mặc kệ là điện hạ có ngang ngược, lúc nào cũng thích làm theo ý mình, ta đều vô cùng thích người.”

Thanh âm của Osi Nash có vẻ vô cùng mệt mỏi, hơi thở không đều đặn, nhưng y vẫn kiên quyết lặp đi lặp lại những lời khó hiểu: “Đối với ngài, có lẽ chán ghét một thứ gì đó thì sẽ vẫn mãi chán ghét, còn thích một thứ gì đó sẽ vẫn luôn thích, vĩnh viễn không thay đổi. Thật đáng tiếc, ta lại biến thành thứ mà ngài chán ghét... Thế nhưng, ta vẫn không hy vọng nhìn thấy điện hạ phải chết ở chỗ này, cho nên điện hạ... cầu người, rời khỏi nơi này đi. Nơi này, đã không có chỗ cho người dung thân.”

Nơi này cũng đã không có chỗ cho y dung thân. Bị quốc gia vứt bỏ, bị quốc dân vứt bỏ, rõ ràng không có làm sai gì cả, tại sao lại phải đeo trên lưng trách nhiệm không phải của mình.

Osi Nash dồn hết sức lực cuối cùng vào thanh đao trên tay, cố gắng phá vỡ thế vây công của binh sĩ. Dù sao cũng phải chết, chết nơi nào cũng vậy thôi. Có lẽ toàn tâm toàn ý chết vì một người cũng không sao.

Mà cho dù, người đó có một lòng một dạ hận mình cũng tốt.

Hiện tại, Osi Nash có thể lý giải một chút hành vi của Harula.

Tuy rằng thái độ làm người không được tốt lắm, nhưng mà mắt nhìn người của sủng vật này ngoài ý muốn thật là tốt.

Osi Nash xoay lưng qua, đem phía sau lưng hoàn toàn giao cho Per. Mặc kệ cái nhận lại là tín nhiệm, hay là một kích trí mạng, y đều nguyện ý.

Chỉ cần là người này, cái gì cũng là có thể. Sau khi trung khuyến nhận chủ sẽ rất trung tâm với người đó.

Dùng khí nguyện làm một tử sĩ Per không có, mà hắn cũng không thể lý giải điều này.

Nhưng không hiểu sao lại có chút cảm động, bên trong mỗi con người dù có mạnh mẽ đến thế nào nhưng vẫn tồn tại một mặt yếu đuối. Per bỗng nhiên cảm thấy mình không thể nào diễn tiếp vở kịch này nữa. Thần minh đại nhân lại còn ở bên tai hắn léo nha léo nhéo cái gì đó.

Mức độ ngược tâm đã hoàn thành nhưng mức độ ngược thân vẫn chưa đủ.

Thật sự phải chặt bỏ sao? Tuy rằng thời điểm biết mình bị phản bội, hắn thật muốn tra tấn y, nhưng đến khi nhìn thấy bộ dáng trung khuyến cắn răng hộ chủ, thanh kiếm trên tay Per thật sự không chém xuống được.

Giống như Osi Nash đã nói “Điện hạ lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao.” Nói rất đúng.

Người không dứt khoát, xứng đáng chịu thống khổ.

Per tùy tay chém rớt hết những mũi tên bay tới trước mặt. Một khi đã như vậy thì nhanh chóng giết hết tất cả vậy, chỉ cần không tổn hại đến tính mạng của mình, cũng không gây trở ngại đến quá trình công phá mấy tiểu thụ thì thỉnh thoảng kéo tất cả chết chung cũng được.

Bóp nát một tinh thạch, nhanh chóng vung roi, tinh thạch nhanh chóng hóa thành từng hạt bụi phấn bay theo gió tựa như những phiến lông vũ mềm mại mang theo khí lạnh dày đặc đánh vào hàng ngũ vây công trước mặt, chỉ cần đụng tới người nào thì làn da người đó bắt đầu kết băng.

Giữa một loạt tiếng gào thét, Per bình tĩnh đứng phía sau Osi Nash, một tay đỡ lấy thân hình lung lay sắp đổ kia, cười lạnh nói: “Muốn ta đi, không phải là do luyến tiếc tính mạng của đám kiến này chứ. Đáng tiếc, ta cố tình lại không thích để cho người đã phản bội ta thoải mái mà sống sót đâu.”

Osi Nash dựa vào lồng ngực của thiếu niên, bên tai là tiếng tim đập bình thản mà mạnh mẽ. Hơi thở ấm áp như vậy cách một lớp áo choàng mỏng truyền đến, tuyệt nhiên không hề giống vẻ ngoài lạnh lùng, đáng sợ, cảm người ngoài tiếp cận của hắn.

“Điện hạ...”

“Chuyện của ngươi, ta sẽ tính sổ sau.” Per nghe thấy thanh âm yếu ớt bên tai, đau lòng mà cắn răng nói.

“Vâng.” Trung khuyến gác đầu trên vai Per, ngoan ngoãn mà cười đáp lời.

“Như vậy, kể tiếp đến phiên các ngươi.”

Dưới ánh lửa, ánh mắt đỏ thẫm khát máu của ma vương lộ ra một chút âm u như có thể cắn nuốt tất cả, mũi kiếm khẽ lay động.

23. Chương 23: Sos 23

“Vậy thì, kể tiếp là đến phiên các ngươi.”

Ngọn lửa trong đôi mắt Ma vương ngầu đỏ vì giết người toát ra hào quang như muốn nuốt chửng người đối diện, hắn giờ kiếm, thấp giọng gầm lên.

Mưa tên một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng ào tới. Per nhảy lên chớp tháp cao nhất của hoàng cung, tên của cung tiễn thủ không cách nào bắn tới độ cao như thế, từng đợt tên chỉ chút rơi dưới chân Per.

Per cười lạnh, phát tay khiến những mũi tên đang rơi ngược lại kia nhuốm thêm những ngọn lửa ngùn ngụt. Mưa tên biến thành mưa lửa, phản công về phía mặt đất, cung tiễn thủ đều ào ào tránh né tên rớt xuống.

Gió đêm thổi căng phồng áo choàng màu đen, như đôi cánh dơi màu đen tuyền. Thiếu niên trên đỉnh tháp như ác quỷ bò lên từ địa ngục, đứng ở vị trí tuyệt hảo nghe những tiếng kêu thảm thiết dưới chân, thường thức ngọn lửa ngùn ngụt do chính mình nhóm lên. Khi hắc tế tự chạy tới, chỉ thấy khắp nơi là chiến sĩ chạy trốn tránh né mưa lửa, trên mặt đất nằm la liệt những khối hình dạng binh lính đen xì hoặc đang bốc cháy, phát ra những tiếng kêu thê thảm đến xé gan xé ruột.

Lawes đứng ở hậu phương an toàn, nhìn hoàng cung ngày nào còn diễm lệ nay chìm trong biển lửa ngùn ngụt từng chút một biến thành tro bụi, dần dần sụp xuống. Mà khuôn mặt của người nọ trước sau không có một chút lưỡng lự nào, gã rút cục cũng hạ quyết tâm. Lawes xoay người nói với quý tộc phía sau đang toát mồ hôi lạnh, dờ ra nhìn chăm chăm vào biển lửa trước mặt: “Không có biện pháp nào khác, trước khi hắc hoàn toàn phá hủy hoàng cung, phải truyền tống đưa hắc đến thần điện.”

Quý tộc đến thị sát nhìn thấy tình huống phát sinh đột ngột trước mắt còn đang run lấy bầy, dường như lại nhớ lại cảnh mấy năm trước Per • Mortis tàn sát hàng loạt dân trong thành, không cần nghe rõ Lawes nói gì, chỉ liều mạng gật đầu: “Đưa đi, đưa đi! Tất cả nghe theo người.”

Lawes cau mày nhìn tên quý tộc bất tài vô dụng trước mắt, cũng không nói nhiều lời nữa, liếc mắt nhìn người trên đỉnh tháp một cái, phân phó tùy tùng: “Đi giục tế tự đại nhân mau chóng nhất có thể. Chúng ta rời đi trước.”

Tùy tùng nghe xong gật đầu, liền chạy đi về phía bên ngoài hoàng cung, ở đây quá nguy hiểm, ở bên cạnh người có năng lực tính mệnh sẽ bảo đảm hơn.

Hầu như là khi tất cả tế tự chạy tới, Per cũng chú ý tới sự di động dưới chân. Màu đen còn thâm trầm hơn cả đêm tối đang âm thầm lưu động, hắc quang như rắn tràn ra từ dưới mộ lên, uốn éo trên mặt đất, hút tất cả chiến sĩ còn lưu lại thành xác khô.

Thật là phép thuật điển hình của Obeli. Per tấm tắc nhìn chiến sĩ dưới chân vốn có thể cứu chữa bị hút thành xác khô, đồng thời cũng cảm thấy năng lượng của thân thể đang không ngừng mà bị rút đi nửa bước cũng khó nhấc. Hiên nhiên Osi Nash cũng có cảm giác tương tự, gương mặt trở nên trắng bệch. Per rướn nửa người nhưng vẫn không chịu được gánh nặng mà khẽ run run.

Per nhìn chung quanh một vòng, phát hiện tất cả tế tự đều đã vào chỗ, tức giận một roi quật trên mặt đất ý đồ cắt đứt chú văn đang lan tràn kia, đáng tiếc là vô dụng. Chú văn vừa bị chặt đứt, rất nhanh liền có cái mới bổ sung. Cứ đứt lại liền như vậy chẳng có tác dụng gì lớn. Nắm chặt roi trong tay, Per liếc liếc đôi môi khô bị gió lạnh thổi qua. Vốn trong kế hoạch của hắc, là khi Osi Nash bị bộ hạ bức bách đến mức cùng đường thì cứu y, sau đó mang theo y thông qua truyền tống trận xuống Aeolus. Nhưng hắc không nghĩ rằng pháp trận còn chưa kịp hoàn thành, mà các tế tự đã dự định cưỡng chế truyền tống.

Trò chơi này phải có chút nguy hiểm, làm không tốt có thể còn liên lụy cả tính mạng. Thế nhưng cũng không cho phép hắc hối hận.

Một màn anh hùng cứu mỹ nhân lại biến thành phim truyền hình cầu huyết “huyết hải thâm cừ” loạn cào cào lúc 20h. Per không biết nội dung vở kịch sẽ diễn biến về phía nào, nhưng hắc biết nếu cứ tiếp tục như vậy, pháp trận còn chưa hoàn thành, Osi Nash sẽ thành xác khô. Per bóp nát mấy khối pha lê, đem toàn bộ ma lực trên người phủ lên Osi Nash cũng không thể ngăn cản sức sống của y đang dần mất đi.

Bàn tay đang ôm Osi Nash cảm nhận được chất lỏng ấm áp đang rớt xuống, Per cúi đầu, trên khuôn mặt trắng bệch, hai dòng máu thuận theo khoeo mắt rơi ‘tí tách’ rớt xuống đất.

“... Điện hạ, Ngài tự đi một mình đi. Đủ lắm rồi, cho dù bây giờ Ngài bỏ đi, ta cũng có thể hiểu được.” Osi Nash cắn răng, cố sức mà nói.

Lắm nhảm! Nếu có thể đi thì hắc đi từ lâu rồi.

“Câm miệng.” Mạng nhỏ còn lo không xong, Per tâm tình cũng không tốt lắm.

Thời khắc máu chốt, hần không cần người hiểu cho hần, mà chỉ muốn người cầm miệng, năng lượng ‘ong ong’ xung quanh kích thích khiến đầu óc Per trường lên đau nhức, máu bốc lên cuộn trào mãnh liệt đến phát cuồng.

Này, có thể khởi động kết cục BE được không? Per bắt đắ dĩ đành hô hoán thần minh, đến lúc này phải ra khỏi đồn sát thủ thôi.

Trên lý luận là có thể, nhưng người tự tin có thể không lạc đường sao? Thần minh đại nhân nói bằng một thứ ngôn ngữ rất mập mờ.

Dù sao cũng là chết, bắt quá là liều một phen. Nói thật, Per hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ của thần minh. Hần chỉ biết không thể bị bắt ở chỗ này.

Đã như vậy, người chỉ cần –

Đôi mắt Osi Nash đã không cách nào mở nổi, y có thể cảm thấy máu ở trong hốc mắt tuôn ra, hai mắt hầu như đã bị phế, nhưng cánh tay đỡ y vẫn không hề buông như trước. Chất lỏng chảy ra từ viền mắt bỏng rất khoang mắt, không cách nào trợn mắt hay mở miệng, y chỉ có thể ôm thật chặt cái thân thể ấm áp kia. Dù cho cảm giác tiếp xúc biết rằng thân thể này đã trở nên không giống con người nữa, y vẫn nhất quyết không buông tay.

Không biết là do tín nhiệm, hay là từ bỏ vùng vẫy, Osi Nash ôm thân người đang tản ra khí chất nguy hiểm đó khẽ cười.

Trong tất cả kết cục, có một nhánh ẩn tàng của trò chơi là nhánh ‘diệt thế’. Trong đó, nửa người Per • Mortis hóa thành BOSS cuối – bạch tuộc nghìn tay hấp thu tất cả mọi thứ, phá hoại hết thảy.

Lực sát thương tuyệt đối sánh ngang với NO. 1 Terminator. Nhưng hóa thân thành cái dạng này cũng có giá phải trả, không nói đến việc biến thành quái vật, mỹ thiếu niên ngày trước giờ không thể nhìn nổi, giá trị mị lực càng tụt dốc không phanh, thử hỏi ai lại thích người đàn ông cả người toàn xúc tua?

Sau khi khởi động hình thức biến thái, ý thức Per dần dần trở nên hỗn độn, cho đến khi thấy cái giá trị mị lực rút mạnh vô cùng thâm kìa, hần mới giật mình một cái, tỉnh táo triệt để.

Cúi đầu nhìn nghìn tay đang chiếm một khoảng không rộng, Per tự thôi miên mình ‘đây không phải là ta, đây không phải là ta’. Hần không phải quái vật cả thân nhóp nhép nhầy nhụa!

Kéo Osi Nash vào vị trí ngay gần trái tim, Per cảm thấy vách tường năng lượng mạnh mẽ đang hình thành ngay cạnh Osi Nash, cản trở sức mạnh không ngừng hút sức sống kia lại. Per nhẹ nhàng thở phào một hơi, xem ra là thành công rồi.

Bộ dạng hình thái cuối cùng hạ thấp người xuống trong biển lửa ngùn ngụt hết sức đáng sợ, thân hình hấp thu năng lượng cường hóa cao hơn mười trọng lực vô ý thức ra chung quanh quét sập tất cả kiến trúc, phát ra cảm giác lay động như địa chấn.

Người dân nửa đêm giật mình tỉnh giấc từ trong mộng chạy ra khỏi nhà, ngẩng đầu liền thấy một cảnh khủng khiếp này. Ai nấy đều hét chói tai, lớn tiếng la hét chạy trốn ra tứ phía.

Có mấy ngàn tay thật là thuận tiện, thứ quan trọng nhất của người đàn ông là năng lực chứ không phải vẻ ngoài, vừa tự an ủi mình, Per vừa hết sức nhanh chóng hoàn thành trận pháp trong lúc cả đám tế sư đang mất chữ A, mồm chữ O. Một võ cho tên tế sư nhân cơ hội đánh lén thành thịt nát, khoái cảm của trò chơi đập chuột lại dâng lên, trong miệng Per phát ra tiếng cười sung sướng mà chính hần cũng không chú ý tới.

“Ha ha ha.”

Trong đêm, tiếng bập bùng của ngọn lửa ngùn ngụt kèm theo tiếng cười khàn giọng trầm thấp này theo gió phiêu tán, làm tất cả mọi người sởn tóc gáy.

Nhờ pháp sư vòng ngoài cất lực chống đỡ, Lawes đứng ở nơi an toàn phía xa nhìn quái vật to lớn kia. Hần sớm biết rằng Per không bình thường, nhưng hần không ngờ tới đối phương lại không bình thường đến mức có trạng thái của phi nhân loại. Những xúc tua kinh tởm vũ động chung quanh, văng rớt xuống từng vũng máu. Dem pha lê giao cho pháp sư làm tên, phốt lờ quý tộc bên cạnh run như cây sậy, Lawes hứa hẹn với

bọn họ lời thề chắc như đinh đóng cột: “Chỉ cần truyền tống thành công con quái vật này đến chỗ nó phải đi, các ngươi sẽ nhận lại được tất cả những gì các ngươi đã mất đi, thậm chí càng vinh quang hơn trước kia cả trăm ngàn lần.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau do dự, một pháp sư đi đầu tiếp nhận cung tiễn, lạnh lùng hỏi Lawes: “Nói lời giữ lời?”

Lawes gật đầu, cười nói: “Đương nhiên.”

Đối phương cũng cười, lấy ra một khối pha lê làm thành mũi tên, cân nhắc để ở trong tay, tán thưởng nhìn chất lượng thượng thừa của vũ khí, sau đó nắm chặt đầu của mũi tên, bỗng dưng đâm mạnh vào trong thân thể của Lawes.

Người đàn ông gầy gò cười trào phúng nhìn Lawes đang mở to mắt té trên mặt đất: “Thật là đáng tiếc, ta lại cảm thấy thứ tự mình chiếm được đáng tin cậy hơn.”

Dùng pha lê phá vỡ công tay chuyên dùng để ức chế ma lực, người đàn ông vung tay hô to với người cùng bị giam giữ phía sau: “Đây chính là cơ hội hiếm có, giết quái vật kia, để đồ là của chúng ta rồi.”

Tất cả mọi người lộ ra nụ cười vạn vạn trong ngọn lửa, bước qua thi thể của Lawes, đi tới xe chuyên chở tên bên cạnh.

Lúc tiến lên rút tên ra khỏi xác chết, người đàn ông liếc xéo tên quý tộc vô dụng nằm bò dưới đất, sau đó cười đến hiền hòa dị thường, nói: “Đại nhân, đối với lần này có ý kiến gì không?”

Quý tộc sợ hãi, vội vàng lắc đầu. Thi thể của Lawes còn đang lật úp bên cạnh, gã nhanh chóng liếc mắt một cái liền không dám nhìn nữa, chỉ sợ nhìn thêm một lần thì mình sẽ trở thành giống tên quân sự này.

“Như vậy là tốt rồi.”

Xoay người đối mặt với vấn đề nan giải kế tiếp, người đàn ông nhìn quái vật có lẽ đã mất đi lý trí trên đỉnh tháp xa xa, một chút thương hại lướt qua trong mắt. Người này mấy ngày trước đây còn cùng hắn cứu tất cả mọi người ở đây, kết cục này hôm nay, có được tính là có chút đáng thương không? Nghĩ như vậy, nhưng mũi tên trong tay đã bắn đi ra ngoài. Không giống với mũi tên bình thường, đây là mũi tên do pha lê làm thành, có thể tập trung năng lượng bốn phía. Cả mũi tên được bọc trong ngọn lửa ngùn ngụt màu đen, phá không bắn vào thân thể to lớn của quái vật.

Hiệu quả gần như là lập tức hiển hiện, tất cả mọi người có thể nghe được tiếng tru lên vô cùng thê thảm. Gần như một loại gào thét của động vật, xen lẫn phần nộ và đau đớn khiến người khác phải sợ hãi.

Đau! Đau! Đau quá! Cái chữ này nhấn mạnh chiếm cứ trong óc của Per, hắn bắt đầu đau đến nhảy dựng lên. Với hình dạng có một nghìn chân, động tác của việc nhảy dựng lên này không thể nghi ngờ là có tính chất huỷ diệt. Trong ánh mắt của người bên cạnh, cảnh tượng này đồng nghĩa với công kích có hiệu quả, nhưng quái vật cũng phát cuồng.

Lại một đợt công kích áp sát. Per dần xuống đau đớn, trước khi bị bắn thành con nhím, hắn đã vẽ xong pháp trận phức tạp và to lớn. Không nên hỏi hắn tại sao lại biết pháp trận này, trò chơi này chơi đi chơi lại thì cái gọi là pháp trận cũng trở nên đơn giản vô cùng, dù có là loại pháp trận khác thì cũng chỉ là bình mới rượu cũ mà thôi. Hắc quang rút đi không ít, hào quang rực rỡ hỗn hợp của màu trắng và đen chợt sáng lên, đêm đêm tối rọi sáng như ban ngày. Trong lúc đợi truyền tống, một vật thể màu trắng bay đến lồng ngực của hắn, hóa ra là con trĩ trắng.

Per ôm con trĩ trắng đang hoảng sợ kia vào trong ngực, nhìn hoàng cung chung quanh bị mình đập nát bấy, không khỏi xót xa. Mẹ kiếp! Hắn làm hỏng bất động sản hợp pháp duy nhất của hắn ở dị giới rồi. Hắn đau lòng chết đi được! Nhưng cũng chỉ đau lòng vài giây, bởi vì ánh sáng mạnh mẽ chợt lóe lên, không còn thấy gì nữa.

Khởi động hình thức tự bảo hộ, người chơi bắt đầu tiến nhập trạng thái hôn mê.

Ở trong vòng cuốn hỗn độn chật hẹp, cả người Per đau đớn như bị nghiền nát ra vậy, trong cơn nguy hiểm, ý thức cũng buông lỏng, hắn dần dần tiến nhập một loại trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Có một giọng nữ dịu

dàng ở bên tai hỏi không ngừng muốn địa điểm rót xuống ở đâu. Hắn muốn mở miệng, nhưng lại nhớ không nổi mình muốn đi đâu.

Muốn đi đâu?

Hắn muốn về nhà rồi. Có thể chứ? Đương nhiên là không thể.

Trong lúc khốn đốn, Per nghe được một thanh âm quen thuộc đang nói câu gì đó, sau đó lại một quãng sáng mạnh nữa. Thân thể như một tòa kiến trúc bị đập vụn, không ngừng mà va va chạm chạm rồi rụng xuống từng mảng, cho đến khi rót đầy trên nền đất cứng rắn.

“Mortis!” Harula nắm trong tay một con trỉ trắng khác trong tay, thành đôi với con trong tay Mortis. Y thất thanh hét chói tai, muốn tiến lên ôm chặt người y nhớ mong đã lâu, lại bị vô số xúc tua ngăn đường. Y chỉ có thể không ngừng hô hoán: “Người còn sống không? Mortis!”

Per nghe được thanh âm này, phản xạ có điều kiện cảm thấy đau đầu. Mở mắt ra nhìn chung quanh một chút, hình như trong lúc vô ý, hắn đã đáp xuống Shiber Leon. Phía sau Harula có khá nhiều thần học đồ đang kinh sợ bất định, bọn họ do dự, tựa hồ không chắc chắn có nên tới gần hay không. Có người lo lắng cho Harula, muốn kéo y tránh xa con quái vật khủng khiếp này ra, nhưng bị Harula xô ngã sang một bên.

Bộ dạng Harula xem ra sắp bật khóc rồi.

Per ý thức được hình dạng mình bây giờ đại khái là hết sức đáng sợ. Xúc tua chậm rãi biến mất. Không phải là khôi phục trạng thái bình thường, mà bởi vì sức mạnh của hắn hao hụt dần đi. Xúc tua không hoàn toàn biến mất toàn bộ, cơn đói còn cao khiến cho hắn tìm kiếm sinh mệnh xung quanh theo bản năng để lấp đầy cảm giác đói bụng.

Ý thức dần dần vượt ra ngoài tầm khống chế. Per nghe được có người nói hô to “Ta đi tìm thần quan đại nhân tới” liền tỉnh táo lại trong chớp mắt gần giống như một loại hồi quang phản chiếu, dùng hết sức lực móc Osi Nash từ trong cơ thể ra, đặt tại nơi cách mình không xa. Con trỉ trắng kia sớm đã bay đến bên cạnh Harula, đáng tiếc đối phương nhìn cũng không nhìn nó lấy một cái.

“... Điện hạ.” Mắt nhìn không thấy bốn phía, Osi Nash không biết chuyện gì đang xảy ra.

Per hô hấp nặng nhọc, sốc lại tinh thần, dần xuống cảm giác đau đớn và uể oải, hỏi Osi Nash: “Nghe ta hỏi, có phải bất kể ta nói cái gì người cũng nghe, tuyệt đối sẽ không vi phạm phải không?”

Osi Nash mất đi thị lực, chỉ biết hoảng loạn tìm kiếm vị trí của Per, nghe được giọng điệu nghiêm túc trước nay chưa từng có này, y trấn tĩnh lại.

Không thắc mắc, không do dự, Osi Nash trịnh trọng gật đầu, nói: “Chỉ cần là điện hạ nói, ta nhất định sẽ vâng theo.”

“Vậy thì ở yên đây, chờ ta trở lại.”

Per vừa dứt lời, Osi Nash liền cảm thấy tứ chi mềm mại dưới thân mà y vẫn dựa vào đột nhiên biến mất. Đồng thời, Harula phát ra một tiếng hét chói tai xé gan xé ruột: “Mortis!!!”

Lúc thần quan đại nhân tới, chỉ kịp nhìn thấy một khối xúc tua màu đen nhảy vào ở bên trong quãng hào quang rực rỡ màu bạc sắp biến mất, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Người bị lưu lại một thân máu đen, trên đầu gối còn cắm mũi tên bị gãy, hai mắt mù, dù bị thương vô cùng nặng vẫn cố sở soạn chung quanh: “Điện hạ? Điện hạ!!!”

Harula ngã quỵ xuống nhưng vẫn bò đi động đến vị trí vừa rời của Per, nơi đó ngoại trừ vết máu loang lổ và Osi Nash ra thì không còn gì cả.

Osi Nash cảm thấy hơi thở của người, y túm chặt lấy Harula ở bên cạnh, căng thẳng hỏi: “Điện hạ, điện hạ đâu?”

Harula vừa bị bộ dạng cả người máu me đầm đìa của Osi Nash làm sợ đến mức cả người run rẩy, hiện tại hoàn hồn lại, nhìn thấy người mà mấy ngày nay y vô cùng đồ kị này, bỗng nhiên phần nộ tốt cùng trào lên

từ trái tim, y gạt phát tay của Osi Nash xuống đất, hung hăng đá thật mạnh vào trên đầu gối đã bị thương của đối phương.

“Toàn bộ đều là lỗi của ngươi! Nếu như không phải vì ngươi, hắn sẽ không biến thành như vậy! Toàn bộ đều là lỗi của ngươi!”

Glady chạy tới, vội vã can ngăn Harula đang đâm đá Osi Nash ra.

Vừa bị lôi ra, nhìn khắp bốn phía trong căn phòng sụp xuống một mảng, không còn nhìn thấy thân ảnh của người nọ nữa, Harula rốt cục nhịn không được bật khóc tức tưởi, gào thét lên: “Đều là do ngươi! Không còn thấy hắn nữa rồi!”

Bên kia, lúc thần trí không bình thường tàn sát vô tội và dẫn đến Game Over, Per tìm cách quay đầu nhảy vào truyền tống trận. Loại hành vi làm bừa này đương nhiên không được pháp trận hỗ trợ, cho nên hắn còn chưa tới thần điện không người liền bị pháp trận phun ra.

Quả nhiên xấu đi thì ngay cả đi nhờ xe cũng khó khăn.

Per ngẩng đầu, phát hiện nơi đáp xuống vô cùng u ám khủng bố, không có bóng dáng người nào ở, liền gạt gạt đầu an tâm mà bất tỉnh. Chỉ ít ở chỗ như thế, hắn sẽ không bị coi như quái vật, bị dùng sĩ thẳng cấp một đao chém chết tươi. Hiện tại, hắn chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu. Xúc tua tự động cắn nuốt mọi sự sống xung quanh để bổ sung năng lượng.

Vài ngày sau, Dionysus ngẫu nhiên đi săn thú giải sầu nhìn thấy cái giống sinh vật lạ trước mắt này.

Vỗ vỗ, không phản ứng, lấy đao chém, đao gãy, dùng búa chú chặt xuống một mảng thịt, thịt đen ngòm, không ăn được.

Cho nên, gã cảm thán tự đáy lòng: “Thật là một con phé vật lớn làm sao...”

24. Chương 24: Sos24: Nhặt Được Một Phé Vật

Gần đây, trong hoàng cung Aoelus thật náo nhiệt, tuy rằng ngày thường cũng là náo nhiệt đến nỗi không ai được sống yên ổn, nhưng lần này mọi thứ còn lộn xộn hơn lúc trước cả trăm lần.

Sau một hồi nghiên cứu, rốt cuộc người ta cũng tìm ra nguyên nhân, đó là do vua của bọn họ trong lúc săn thú trở về lại nhặt được một quái vật vô danh.

Quái vật mới tới này hết sức đặc biệt, phía trên là bộ dáng của con người, phần dưới lại có xúc tua thật dài, màu da đen tím, cực kỳ hung ác, mà sức ăn thì rất lớn. Với một con quái vật hung hãn và tham ăn như vậy, người bình thường đều không dám tới gần.

Quái vật không có tên, vì thế điện hạ Dionysus tự mình đặt cho nó một cái tên mới, thân thiết mà gọi nó là phé vật. Nhưng quái vật hình như cũng không thích tên này, mỗi khi Dionysus cười mà gọi nó như vậy, quái vật kia sẽ giận dữ rồi nâng xúc tua đánh vào tường.

Mọi người đều biết điện hạ của họ cố ý làm như vậy, bởi vì lần đầu tiên quái vật kia mở miệng đã khinh bỉ mắng điện hạ là ngốc X. Sau đó, Dionysus không ngừng tìm nó gây phiền toái.

Nhưng mà náo nhiệt như vậy rất rất rất là tốt, bởi vì lúc trước điện hạ Dionysus cực tuyệt hướng về cái mà người ta gọi là thần điện, nên gã cũng với người yêu trở mặt. Vị công chúa thuộc hệ quang minh chính nghĩa lẫm liệt kia quả quyết rằng nếu gã không đến thần điện, về sau cũng đừng có tìm cô. Sau khi tàn nhẫn vứt lại câu này, hai người lập tức thật sự không hề qua lại.

Điện hạ mà cô đơn thì hạ nhân lại đau khổ. Thật vất vả lắm, điện hạ mới cảm thấy hứng thú với súng vật này, mọi người cũng vui vẻ đến thoải mái, quan trọng nhất là giá trị vũ lực của súng vật này cực kỳ thấp, xấu thì xấu thôi, dù sao cũng không phải tìm phụ nữ, ráng chịu đựng một chút là được.

Thời điểm nhàn rỗi, Dionysus rất thích nói chuyện phiếm với quái vật, ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi quái vật một chút vấn đề, tỷ như hiện tại:

“Này, ta nuôi người tốn nhiều tiền như thế, người còn chưa nói cho ta biết người từ đâu tới đây, có mục đích gì?”

Suy nghĩ của quái vật chỉ tập trung về thịt tươi mà Dionysus mang tới, nhưng Dionysus lại giấu đi, nó đành kỳ quái nói: “Bần tăng đến từ Đông thổ đại Đường, đặc biệt đến Tây Thiên bái Phật cầu thân.”

Quái vật không nhớ rõ mình là ai, tên là gì và tới đây làm cái khỉ mốc gì nữa. Dionysus thích hỏi, nó lại lười suy nghĩ nên cứ đơn giản nhớ cái gì, nói cái đó cho xong.

“Cầu thân...” Dionysus vốn đang đau khổ vì tương tư công chúa trên mặt lộ vẻ đã hiểu: “Từ phía Đông đến... là Đông đại lục à? Ồ, bôn ba từ nơi xa như thế chỉ để giao phối, người cũng thật vất vả.”

Một xúc tua quét tới, làm cho bụi đất bay lên, quái vật không có lông nhưng cũng muốn xù lông rồi: “Người mới giao phối, cả nhà người đều giao phối!”

Dionysus tránh được đột kích, không hề giữ hình tượng mà trở mình xem thường: “Vô nghĩa, người nhà của ta không giao phối làm sao tạo ra ta, mà ta không giao phối thì làm gì có đời sau chứ.”

Quái vật hiển nhiên là bị câu trả lời hào phóng này làm giật mình, một lúc lâu cũng không nói chuyện. Dionysus cầm miếng thịt tươi rơi trên mặt đất lên, dùng tinh thạch nhóm lửa, bắt đầu nướng: “Nè, trong lòng người đối tượng giao phối tốt nhất là như thế nào vậy?”

Ờ ờ, ba câu không rời cảm tình cuộc sống, đừng nói người này chính xem mình là anh trai chuyên tư vấn giải đáp thắc mắc tình cảm chứ, bất quá nó chẳng thèm quan tâm đến chuyện cảm tình vì thế thành thật đáp trả: “Ta không biết.”

“Sao lại không biết.” Dionysus không tin: “Tóm lại cũng phải từng tưởng tượng qua rồi chứ, cao hay thấp, mập hay ốm, mười chân hay trăm chân?”

Dionysus nhìn lướt qua những cái xúc tua chằng chịt, gối chồng lên nhau của quái vật, bổ sung thêm vẻ cuối.

“Lão tử thích sinh vật có hai chân!”

“Chà chà, người thích hai chân đúng không? Thích thì ta sẽ đưa cho người.”

Dionysus ngoắc tay một cái, một thị nữ xinh đẹp bị một sức mạnh vô hình nào đó kéo tới bên cạnh hai người. Nghe Dionysus nói sẽ đưa mình cho quái vật có xúc tua ai nấy đều sợ hãi, thị nữ đó sợ tới mức xanh mặt, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng bệch, run rẩy quỳ rạp xuống đất ngay cả nói cũng nói không được.

Quái vật vừa mới chuẩn bị mở miệng nói không cần, Dionysus lại cười xấu xa, giống như là mấy thằng đểu cằng, đem mỹ nữ ôm vào lòng, cười ha ha nói: “Lừa người thôi, người xem con gái nhà người ta cũng không nguyện ý làm sao ta lại ép buộc được.”

Thị nữ nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận tránh khỏi cái ôm của Dionysus, đứng lên khom lưng chuẩn bị lui ra, không ngờ, lại bị một xúc tua ‘bụp’ một cái chặn đường đi. Nhìn lại thì thấy quái vật kia nhìn Dionysus điện hạ cười đến âm trầm.

“Việc này cũng không có gì, chỉ cần kỹ thuật tốt, một đêm vợ chồng trăm ngày ái ân” Xúc tua vươn ra, cổ ý trêu đùa mà quần lấy thị nữ vốn đã bị dọa đến ngu người ở trên mặt đất. “Nói không chừng, cô ấy sẽ yêu ta thôi.”

“Quả thật bọn quái vật đúng là dựa vào năng lực giao phối để chiếm được sự ưu ái của giống cái.” Dionysus có chút đắc chí mà gật gù.

Như thế nào lại chém gió tới chuyện năng lực giao phối vậy, người rút cuộc có bao nhiêu rối rắm với vấn đề này vậy. Quái vật đầu đầy hắc tuyến. Dionysus hào phóng mà khoát tay chặn lại, quăng một câu làm thị nữ vốn đã kinh sợ đang thở dài nhẹ nhõm vì có thể thoát khỏi đống xúc tua kia hóa đá: “Vậy giao cô ấy cho người, tranh thủ một đêm vợ tình nghĩa trăm năm, sinh cho ta một đám tiểu bạch tuộc vậy.”

Mặt quái vật đen thui còn mặt thị nữ thì tái đi rồi ngất luôn.

Xúc tua mềm mại nhẹ nhàng kéo thị nữ đặt trên cổ, lại rất săn sóc mà đắp cho người ta một cái chăn, sau đó quy củ mà thu xúc tua về, quái vật ngồi ngay ngắn tiếp tục chờ ăn. Quái vật tuy rằng rất xấu, nhưng cũng rất dịu dàng.

Dionysus đã quen với cái loại thái độ trái ngược nhau này, chỉ nhìn vào mắt quái vật, cúi đầu trở thịt lại, không nói một lời nướng thịt cho quái vật. Cách thức ở chung của bọn họ quả thật rất giống bạn bè nhưng cũng không phải là bạn bè.

Ta van các người, bọn họ nhận thức mới không đến hơn mười ngày. Trước có hôn nhân chớp nhoáng, này cũng có bạn bè chớp nhoáng à? Đừng đùa, trong cái trò chơi bán rẻ đội hữu thối nát này, thứ bạn bè kiểu 2s như vậy không phải là có dã tâm thì đảm bảo có ý đồ khác. Con người sau khi bị người khác bán đứng mới biết rằng cái gì cũng không đáng tin cậy, thực lực mới là quan trọng nhất.

Không hiểu vì sao mà nhắc tới vấn đề này, quái vật còn có chút phẫn nộ, tại sao vậy nhỉ? Quái vật ôm ngực, yên lặng nhìn chằm chằm vào thịt nướng cúi đầu không nói gì. Nó cũng từng suy ngẫm về lai lịch của mình. Dù sao vẫn không nhớ rõ mình là ai, điều này làm cho nó không an tâm một chút nào.

Dựa theo những gì Dionysus nói, quái vật hẳn giống nó phải là ăn tươi nuốt sống chứ. Tuy rằng lúc ấy nó chỉ làm bộ khí phách tỏ vẻ: anh đây chính là không thích đi trên con đường tầm thường. Nhưng khi chân chính nhớ lại vẫn thấy bất an. Dionysus tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn bình tĩnh rồi tiếp nhận tập quán ăn uống của nó.

Cả hai người đều ngồi bên đồng lửa. Thời tiết ở Aelus một năm bốn mùa, mùa nào cũng như đang ở trong tủ lạnh, quái vật nhìn chằm chằm gương mặt đỏ bừng của Dionysus dưới ánh lửa, nó cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc, nhưng nghĩ không ra. Vì thế suy nghĩ của nó tiếp tục bay xa.

Nó không hiểu Dionysus. Gã có thể cười với mọi người, nhưng không khiến cho người khác nghĩ rằng gã đang khoái hoạt, tương tự người cũng không thể nào cảm thấy khi nào thì gã tức giận. Tâm tư của người này tựa như sao trời, người xem có thể nhìn thấy nhưng lại không hiểu.

Nói thử xem, người có đầu óc bình thường, ai lại đi thu nhận một con quái vật có xúc tua hiểm thấy như thế.

Người tùy tiện như vậy muốn tiếp cận rất nguy hiểm. Quái vật cảm thấy rằng nó nên rời khỏi chỗ này mới đúng nhưng không hiểu sao nó vẫn ở lại.

Nó không phải chưa từng nghĩ việc rời khỏi chỗ này, tay làm hàm nhai, bằng thực lực của nó, chỉ cần nó còn muốn chạy, không ai có thể ngăn được, nhưng trong lòng lại có một giọng nói yêu cầu nó ở lại. Nó lại thuộc kiểu không có nguyên tắc, tùy tâm mà động, vì thế liền ngầm đồng ý với hiện trạng. Dù sao nơi này có ăn có uống, nơi dừng chân điều kiện tốt, cung điện nguy nga lộng lẫy, còn làm cho người mà ta cảm thấy thân thiết.

Quái vật có đôi khi nghĩ rằng, có lẽ đời trước nó cũng là vua thì phải. Bằng không vì sao lúc nó nghe thấy có người gọi điện hạ, thì lại quay đầu lại cùng lúc với Dionysus. Dionysus đương nhiên cũng phát hiện ra chuyện này nhưng lại lựa chọn im lặng không nói. Ở trong vương cung không ai có thể nói chuyện phiếm với gã, nuôi một món đồ chơi lại thích hợp làm bạn bè, cũng là phương pháp tốt để giải sầu. Dionysus rất ít khi đề cập đến quá khứ của quái vật, chuyện bọn họ nói nhiều nhất là về hiện tại hoặc tương lai, à còn có OOOX nữa chứ.

Đối với việc bị người ta xem là thùng rác để nói chuyện, quái vật không có một câu oán hận, ngược lại nó phi thường đồng tình với Dionysus, bởi vì chỉ có trẻ con mới có bạn bè, còn người lớn lại xem bạn bè như một món đồ chơi.

Thịt nướng dưới lửa có một màu bóng lưỡng, mỡ cháy xèo xèo tỏa ra hương thơm ngào ngạt, củi bùng cháy hừng hực tạo ra âm thanh lách tách. Ngay cả lúc nướng thịt, Dionysus vẫn rất chăm chú. Trầm ổn, đáng tin cậy là những từ quái vật có thể nghĩ đến để hình dung Dionysus.

Nhưng xét về chuyện tình cảm, kinh nghiệm của người này căn bản là bằng một thằng nhóc đang ở nhà trẻ. Tục xưng là chỉ số EQ thấp. Hơn nữa nghe gã giảng giải về chuyện tình sử nhất kiến chung tình của mình và công chúa, quả thật y hệt như Romeo và Juliet phiên bản SOS ấy.

SOS...? Trong đầu có một luồng ánh sáng nhanh chóng chạy qua. Thân thể đã muốn nhớ lại mà đầu óc vẫn còn dừng lại ở trạng thái hỗn loạn làm cho người ta buồn bực vạn phần.

Lấy ra một thứ duy nhất mang theo trên người, coi như là một thứ trang sức còn nguyên vẹn, khi quái vật không có việc gì thường thích đem nó ra rồi đánh giá, đó là một cái bùa hộ mệnh rất bình thường, mặt trên là bùa thêu hoa văn Thần Hai Mặt, lúc trước từng bị dính máu, sau đó ngày qua ngày lại trở thành màu đen. Thời gian trước, Dionysus từng có ý đồ cướp đoạt bùa hộ mệnh này, lại bị quái vật dùng một xúc tua đập đến nỗi dính vào tường, thiếu chút nữa là không gỡ ra được rồi.

Đối với chuyện này, Dionysus không ngừng oán giận hơn một lần: “Cho dù là tín vật định ước cũng không xuống tay nặng như vậy?”

Tín vật định ước? Quái vật sờ bùa hộ mệnh đã có chút thô ráp này, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ quái. Lúc ấy, trước hết nó đã phủ nhận chuyện này. Nếu thật là tín vật định ước vậy tại sao lại không cho người ta chạm vào? Nó cũng nói không rõ.

“Này, một miếng thịt đổi lấy một cái bùa hộ mệnh, được không?” Dionysus lấy xiên thịt chọc chọc vào xúc tua của quái vật. Lập tức bị xúc tua đột nhiên trả đòn, kẹp chặt cổ.

“Một miếng thịt đổi lấy một cái mạng, được không?” Quái vật cười tủm tỉm.

Ánh đao chợt lóe, xúc tua rơi xuống đất, Dionysus khoa trương mà xoa cổ, lắc đầu oan ức nói: “Không cho thì thôi đi, cái kính là không tốt đâu

.”

“Cút.” Quái vật nhìn thấy người này lại giả vờ nhu nhược liền cái kính.

“Mỗi ngày đều thấy người cầm bùa hộ mệnh này, có nhớ ra cái gì không?” Dionysus lơ đãng hỏi.

Quái vật vung xúc tua một cái, bùa hộ mệnh đã không thấy tăm hơi. Ngửi mùi thịt nướng, thanh âm quái vật khàn khàn, lạnh lùng nói: “Không có.”

Dionysus nghe vậy cười khê, đem thịt đã nướng xong đưa tới dưới mũi quái vật, nói,

“Như vậy, trước khi người nhớ ra lúc trước người là ai thì hãy ở cùng ta đi.”

.....

.....

Shiber Leon, Gladys đi đến một tiểu viện hẻo lánh quanh quệ bên trong học viện, sau khi đẩy cửa ra, cô phát hiện người chắc chắn là nên nằm ở trên giường, nay lại không thấy bóng dáng. Thở dài, Gladys xoay người đi về phía học viện đang được duy tu.

Mặc kệ gõ cửa phòng gây ra âm thanh huyền ảo như thế nào thì trong căn phòng có một người đang ngồi ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

“Tại sao lại đi ra đây?” Gladys đem áo choàng nhẹ nhàng khoác trên người của người ấy, nhìn thấy cây gậy đặt ở một bên, trong lòng có chút không đành lòng: “Vết thương còn chưa có lành, tốt nhất vẫn không nên làm thương tổn đến gân cốt.”

“Điện hạ đã nói ta hãy ở chỗ này chờ hần trở về.” Osi Nash ngồi dưới đất, ánh mắt không có tiêu cự nhìn chăm chăm vào giữa học viện chưa được sửa chữa. Bộ trang phục màu trắng của học viện ở trên người y có chút rộng, gió thổi qua, vạt áo bị thổi đến rung động bay phấp phới. Nhìn thân hình của Osi Nash trong bộ bào phục rộng thùng thình này càng thêm gầy yếu.

“Nếu thấy người ở trong này, Harula sẽ nổi điên.” Gladys bắt đầu dĩ nhiên.

“Ta phải ở chỗ này chờ hần trở về.” Osi Nash cố chấp nói. Gladys biết “hần” trong lời nói của y chính là Per.

“Nếu hần không thể trở về thì sao?” Đã mấy ngày liền, những thứ cần khuyên cũng đã khuyên, mà những gì có thể nói cũng đã nói, Gladys nhất thời nhịn không được, đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

Nếu quái vật ngày đó đúng là Per • Mortis, như vậy cho dù có trở về thì có lẽ cũng không thể tính hấn là con người nữa.

Chết rồi thì sẽ tốt hơn, làm người mà sống sau đó làm người mà chết, có lẽ đó mới là lựa chọn tốt nhất. Gladys nhận không được nghĩ như vậy. Per • Mortis phỏng chừng cũng cho là như vậy, cho nên mới vội vã rời đi.

Cũng bởi vì như thế, Harula mới có thể đứng yên nhìn Osi Nash điên cuồng như vậy.

Hiện tại, chỉ cần hai người gặp lại, Harula tuyệt đối sẽ không để cho Osi Nash sống yên. Dù sao, bộ dạng kia của Per cũng liên quan đến Osi Nash.

Osi Nash nghe thấy lời nói của Gladys, bỗng nhiên trầm mặc. Gió thổi làm cây gậy gỗ lung lay sắp đổ, nơi này có chút không an toàn. Gladys không đành lòng, chuẩn bị an ủi, lại nghe Osi Nash nói: “Nếu mười tháng sau, đội mười tháng mà điện hạ còn không trở về, ta đã hứa với thần quan đại nhân...”

Gió bỗng nhiên thổi lớn, làm rối mái tóc của Gladys, giữa lúc hỗn loạn đó, cô thật sự hy vọng mình không có nghe thấy đối phương nói gì.

Dù là Harula hay là Osi Nash, cô đều cảm thấy họ bị điên hết rồi.

25. Chương 25: Sos 25

Phần lớn thời gian, Vua rất là rảnh rỗi, chỉ ít trong mắt quái vật thì Dionysus rất rảnh rỗi. Những cái gọi là tận tụy cần cù, thức khuya dậy sớm, chăm lo chính sự cần bản không cùng một khái niệm với Dionysus. Người này không phải suốt ngày lang thang ở ngoài tòa thành, thì lại dặt nó đi dạo. Thỉnh thoảng rảnh rỗi đến phát khùng, gã lại cùng tham thảo với quái vật những vấn đề nghiên cứu thuộc lĩnh vực chủ nghĩa triết học cổ điển hoặc đại loại thế, nhưng thường những vấn đề này chẳng có ý nghĩa thực tế quái nào hết.

Vào một ngày gió to đêm đen kịt, quái vật đang phơi ánh trăng trên sườn núi bên ngoài hoàng cung, Dionysus cô đơn trầm não, im hơi lặng tiếng lò mò xuất hiện ở bên cạnh nó. Nửa đêm rồi, đêm khuya người người yên ắng, khi quái vật đang ngủ say sưa hết cỡ, thỉnh thoảng trong mộng nghe được một câu: “Người nói xem tình yêu là gì vậy?”

Bất kể là mộng cái gì thì quái vật cũng phải hết hồn tỉnh dậy.

Thật tình, lại nữa rồi sao?

Quái vật bị quỷ rầy kiên quyết nằm trên mặt đất giả chết, không để ý tới bệnh động kinh có tính chất giai đoạn của tên khùng Dionysus này nữa. Gần đây năng lượng tiêu hao quá lớn, xúc tua quá nhiều cũng thật là phiền phức. Năng lượng không lưu thông trôi chảy, phản ứng biến thành chậm chạp, động tác bình thường của quái vật cũng không phối hợp với nhau được. Thỉnh thoảng đang đánh nhau với Dionysus đến đoạn cao hứng, bỗng nhiên bị xúc tua của mình ngáng chân vấp té, ôm hôn đất mẹ là chuyện thường. May mà Dionysus không phụ danh tiếng của Boss, thu phát kỹ năng như thường, thắng xe lại đúng lúc trước khi chém nó thành khối thịt băm, bằng không hiện tại trên cơ bản nó có lẽ đang nằm trên chảo rán được rồi.

Dionysus biết gần đây quái vật tinh thần tồi tệ, ngày càng giảm bớt số lần đến tìm quái vật đánh nhau.

Quái vật đã từng vừa gặm pha lê cao cấp vừa kiến nghị với Dionysus đang bình tĩnh ngắm phong cảnh ở bên cạnh: “Vứt ta đi.”

Nhưng Dionysus cũng không quay đầu lại, mắt nhắm hứng gió lạnh, bày ra một tư thế rất ‘cool’, ném cho quái vật một bóng lưng tiêu điều ra về đối mặt với cả giang sơn, nói dứt khoát: “Không vứt.”

Quái vật hỏi gã vì sao thì chỉ đổi lại sự “im lặng là vàng” của đối phương. Quái vật liếc mắt khinh bỉ, thời nay toàn một bọn người thích giả vờ trầm mặc, thâm trầm, sau đó để cho người khác đoán tâm tư của bọn hần. Bất kể đoán trúng hay không, bọn họ trước sau giữ kín như bưng, chỉ cười mà không nói, khiến chả ai hiểu trong lòng chúng nghĩ gì, chỉ có thể ca tụng bọn hần là “cao thâm bí hiểm”, kỳ thực đó chỉ là một lũ thiếu năng giao tiếp tạo thành ảo tưởng cho mọi người.

May mà Dionysus không mở miệng, gã mà mở miệng thì sẽ bị phát hiện cái bản chất ngớ ngẩn đằng sau vẻ bề ngoài nhìn như thâm trầm, u buồn kia, và cũng làm cho người nghe hết sức kích động có suy nghĩ muốn đập chết ngay gã cho rồi.

Hiện tại chính là như vậy. Nói đi nói lại, buổi tối không ngủ lại dành thời gian để suy ngẫm về triết lý cuộc sống là bệnh chung của tất cả thiếu niên ngộ chữ rồi. Quái vật sau khi ngẫm lại thì quyết định nhin. Dionysus đối với nó cũng không tệ lắm, pha lê tùy nó ăn, tòa thành tùy nó đi dạo, không cần thận đưng hồng đủ loại đồ vật đắt tiền cũng chỉ qua loa một câu: “Chỉ là đồ vật phàm tục mà thôi. Sống không dùng hết, chết không thể mang theo, hồng thì cứ hồng cũng được.”

Cái bộ dạng không nhuốm chút bụi phàm trần, tự ta phiêu lãng này... Bị quái vật quy kết là giàu nhưng dở người.

Hừ! Chỉ có khi một người chẳng có gì trong tay mới nhớ đến sự tốt đẹp của đồng tiền, thử hỏi khi một người ngay cả giấy vệ sinh đi nhà cầu cũng mua không nổi, thì dù có đẹp trai dễ nhìn đến mấy cũng khiến người khác phải né xa. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng có người đối tốt với mình, đại đa số chẳng ai ghét bỏ hết. Chỉ ít quái vật không ghét, cho nên quái vật ngầm đồng ý việc Dionysus buổi tối không ngủ, chạy đến sườn núi tranh giành bãi cỏ lớn cỡ bàn tay với nó.

Tình cảm của người đàn ông đều do ngủ với nhau mà có, cho nên dù sự khác nhau về tư tưởng chênh lệch giàu nghèo thế nào, quái vật cũng dần quen sự tồn tại của Dionysus.

Ánh trăng như nước đổ dòng chảy bạc xuống nền tuyết trắng mênh mông, không khí rất lạnh, bốn bề yên lặng. Dionysus không nói một lời nào, trên người chỉ khoác một cái áo choàng mỏng manh trong bóng tối dày đặc sương mù, xem ra có chút đáng thương lại có chút cô đơn, quái vật nhất thời mềm lòng, liền cong một xúc tua đến, cuốn cả người Dionysus lại trong đồng thịt mềm mại nóng hổi.

Dionysus không giãy dụa, thậm chí từ từ nhắm hai mắt tựa vào trên xúc tua mềm mại. Quái vật có thể cảm giác được hơi thở bình tĩnh hòa hoãn vỗ nhẹ trên xúc tua của nó, ngứa ngứa, lại ấm áp. Ánh trăng trút xuống trên người một người một quái, ánh sáng màu bạc chảy tràn đầy mặt đất đem tất cả sự vật nối chặt vào nhau, thiên địa hòa thành một khối, vạn vật như cùng nhau ngủ say sưỡi ấm.

Dionysus dựa sát vào trong lòng của quái vật, nhẹ nhàng mở miệng: “Này, người nói đi, cái gì là tình yêu?”

“... Câm miệng!”

Nó sai rồi, nó nên mặc kệ gã đóng băng không mở miệng được thì hơn. Người này há chỉ dở người, lại còn cố chấp nữa.

“Hoặc người câm miệng, hoặc người chết ngay lập tức, đừng quấy rầy ta tắm ánh trăng.”

“Ha ha, chỉ bằng vào người bây giờ sao?” Khinh thường sức mạnh hiện tại của quái vật một chút, Dionysus thốt ra: “Nếu là lúc trước...”

Nói phân nửa, gã liền im lặng không nói thêm gì nữa.

Trái lại, quái vật bắt đầu hiếu kỳ, con người thường như vậy, quái vật cũng không khác cho lắm. Người không nói thì thôi, mở đầu được mà lại không có phần tiếp theo thì cực kỳ là kích thích khẩu vị của người ta.

Nếu là lúc trước? Lúc trước cái gì? Ai của lúc trước?

“Người biết ta.”

“Không biết.” Dionysus trả lời như đinh đóng cột, không giống đang nói láo. Quái vật liền mất hứng thú truy hỏi, có thể làm cho nó cảm thấy hứng thú chỉ có quá khứ của nó mà thôi, còn lại đều chả có liên quan gì tới nó.

Thấy quái vật lại muốn ngủ, Dionysus tựa như đứa trẻ thiếu yêu thương, thiếu được chăm sóc đang cố gắng thu hút sự chú ý, mở miệng la lớn nhắc nhở đối phương sự hiện hữu của mình: “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

“Cái loại vấn đề mà từ lúc nhân loại có ý thức đã không biết phải xử lý thế nào này thì đừng có lấy ra hỏi ta.” Quái vật bực bội, thấy môi Dionysus lại chuẩn bị mấp máy, lập tức chặn lại: “Hơn nữa người biết thì sao? Tình yêu trong mắt ta chắc gì đã là tình yêu trong mắt của người? Ta nói thì người đồng ý ngay chắc?” Quái vật cười phì một tiếng: “Cho dù có chấp nhận, vậy cũng chỉ là tình yêu của ta, chẳng liên quan gì tới người, người biết thì sao chứ?”

Khi biết thì lại ước ao, nhìn được nhưng không chiếm được, không sờ được còn không bằng ‘không biết gì hết’. Không biết là tốt nhất, không biết mới không thêm thường, không thêm thường thì không phải nể mặt trái đáng.

Xoay người không có ý định bồi tiếp Dionysus trò chuyện đêm khuya nữa, quái vật cũng cần giấc ngủ chứ. Mặc dù không có quảng thâm, nhưng bộ dạng thảm hại cũng sẽ tổn hại hình tượng. Cũng phải nói, vì sao nó luôn xoắn xýt với vấn đề hình tượng như vậy. Xấu đến cái mức này cũng là một cảnh giới tận cùng của đau khổ rồi, nhưng càng đau khổ hơn cả là đã không có hình tượng gì rồi lại vẫn còn muốn giữ gìn hình tượng. Quái vật chua xót trong lòng một hồi. Ngắm lại bên cạnh có một tên cao to, đẹp trai, nhà giàu đang ngủ, trong lòng càng không cam lòng, nhắm mắt lại quyết tâm không thêm để ý gã nữa.

Nhưng những tên ngớ ngẩn thì không phải người không thêm để ý thì sẽ để yên cho người. Chưa được bao lâu, Dionysus lại bắt đầu ngẩng đầu nhìn trời nhìn đất mà thở ngắn than dài: “Tình yêu à

~”

Quái vật rùng mình một cái, phản xạ có điều kiện co chặt xúc tua. Cứ như vậy cả đêm, chẳng còn muốn ngủ chút nào nữa, nó đành bắt buộc phải ngồi dậy mắt tròn mắt dẹt nhìn Dionysus, bó tay không nói được câu nào.

“Thấy thú vị lắm hả?” Xúc tua của quái vật co xiết một hồi lại duỗi ra trên người Dionysus thể hiện uy hiếp.

Dionysus hào phóng lắc đầu: “Chính là bởi vì không có gì thú vị, cho nên mới tới tìm người, người rất thú vị.”

Bởi vì ta thú vị, cho nên tất cả mọi người đều thích chơi ta? Câu kinh điển này lướt qua trong óc, quái vật thở dài, ngồi thẳng lên, phiền muộn nắm lấy cục pha lê bên cạnh đưa lên gặm, cam chịu hàm hồ nói: “Nói đi, ông đây rửa tai nghe rồi đây.”

“Ta không có gì muốn nói cả.” Dionysus trình diễn hoàn mỹ xong một màn kịch ‘thế nào gọi là gợi đòn’, hào phóng ngồi ở trong đồng xúc tua ngưng mắt thâm tình nhìn quái vật.

“Vậy người muốn ta nói cái quái gì?” Quái vật nhận mệnh cúi đầu, phương pháp để đứa bé yên tĩnh chính là thuận theo nó, khiến nó cảm thấy mất hứng thú.

Cánh tay Dionysus chống trên xúc tua, một tay chống cằm, đôi mắt đảo một vòng, mở miệng cười: “Thì nói trong mắt người, tình yêu thực sự là như thế nào đi.”

Đêm nay mà nó không trả lời vấn đề này thì không cho nó ngủ, đúng không? Quái vật thở dài một hơi, cũng đành ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, lấy giọng điệu thâm trầm mà rằng: “Tình yêu hả? Đại khái là ngủ đi ngủ lại một người nhiều lần, ngủ cả đời thôi mà.”

Thật hiếm thấy là Dionysus không phun phì phì vào nó, cũng không có nhảy dựng lên, người này giáo dưỡng tốt thật đấy, hay là gã giả bộ chứng chặc nhỉ?

Gã hơi trầm ngâm, sau đó nói: “Trong mắt người, tình yêu chính là trung trình về khía cạnh tình dục sao? Cho dù không có tình cảm gì cũng phải ở cạnh nhau sao?”

Xin đừng dùng tư duy tham thảo triết học mà thảo luận chủ đề có tính chất lưu manh, thực sự là chịu không nổi mà.

Quái vật vươn một con xúc tua đỡ trán, đau đầu nhìn Dionysus đang mặt lộ vẻ đáng vẻ khinh thường. Nó đành từ bỏ ý định đập cho gã một trận nhớ đời.

“Chứ người nhận thức hình thức tình yêu nào mới thật sự là tình yêu? Công phá cái nào đổi sang ở cái đó à? Không nói đến việc đổi đi đổi lại như thế lãng phí tình cảm, nội chuyện người mắc một đồng nợ tình cũng đủ cho người chịu tội.”

Thấy Dionysus lại giơ lên cái vẻ mặt ngớ ngẩn “trong thiên hạ ta là nhất, là duy ngã độc tôn”, há mồm dự định phản bác, quái vật phát cuồng mà nói: “Người cầm miệng cho ta! Nghe ta nói xong hết đã!”

Hiện tại, nó đang tức đầy một bụng do bị phá giấc ngủ đây.

“Người cho tình yêu là cướp nhiều, chiếm nhiều thì hiểu nhiều hay sao? Nồng cạn! Tuy rằng ta cũng chưa từng thấy tình yêu thực sự, nhưng ta biết tình cảm chỉ có càng tiếp xúc mới càng sâu nặng. Chứ còn lên giường xong thì chuẩn, không chỉ khiến tình yêu chết từ trong trứng nước, lại dễ mắc phải đủ loại bệnh đường sinh dục.”

Về mặt Dionysus bắt đầu vặn vẹo co quắp, nhưng quái vật vẫn tiếp tục nói như cũ.

“Người cho là người chỉ lên giường một lần sau đó bám người là yêu người thực hay sao? Người ta yêu năng lực XXOO của người, tiền của người, lớp da bên ngoài của người, chứ không phải người! Chỉ có người không màng tướng mạo người đẹp hay xấu, sinh lão bệnh tử vẫn yêu người như cũ, mới là người yêu người chân chính, chứ không phải là năng lực XXOO của người!”

“Còn người hỏi tại sao muốn ngủ cả đời, đó là bởi vì có những thứ tình cảm phải dùng cả đời mới có thể phát hiện được. Ngủ ngốc! Đại đa số không phải bởi vì tình yêu mới ở bên nhau, mà là ở bên cạnh nhau mới nảy sinh tình yêu. Cứ tin vào tình yêu sét đánh mà tiếp tục cuộc sống tình một đêm, đáng kiếp cho người không tìm được tình yêu mà người mong muốn.”

Khuôn mặt của Dionysus đã bắt đầu đen hóa, quái vật xúc tua chống nạnh hừ nhẹ, nói: “Đúng, đừng cho là ta không biết những nữ nhân bị người chơi chán rồi vứt vào phòng sùng vật. Người không phải không được thỏa mãn ở đây! Mà là không được thỏa mãn ở đây mới đúng!” Xúc tua vỗ một cái thật mạnh vào hông của Dionysus, sau đó chỗ chỗ vào ngực hắn.

“Thành thật mà nói ra đi, người rốt cục là muốn biết cái gì là tình yêu hay muốn hỏi ta, hiện nay tình cảm giữa người và công chúa điện hạ có phải tình yêu không? Người không thể vì nàng mà hy sinh tất cả thì có phải là vẫn yêu nàng không?”

Bị người nói trúng tâm sự, vẻ mặt của Dionysus lập tức cứng đờ, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị. Gã đang chờ đáp án của quái vật. Tuy rằng quái vật nói có chút trắng phớ ra, còn có chút khó nghe, nhưng không phải là không có lý, gã quyết định nghe tiếp, bởi vì gã cũng muốn biết, tình cảm của gã đối với công chúa rốt cuộc có được tính là tình yêu hay không. Kết quả là quái vật mở miệng nói: “Ta biết cái rắm ấy mà biết. Ta có phải người đâu. Ai ăn người đó no, tình cảm của ai người đó tự biết.”

“Có người cho đến lúc hy sinh cả tính mạng cho đối phương, cũng cảm giác rằng đó không phải tình yêu, mà chỉ là trách nhiệm, là áy náy, là đủ loại tình cảm loạn cào cào. Có người không muốn chết nhưng lại nghĩ đó là tình yêu, bởi họ sợ nếu chết sẽ không còn được nhìn thấy người mình yêu nữa nên mới nỗ lực sinh tồn. Thế thì cái nào là sai? Tình cảm có thể dùng chuyện cụ thể để biểu đạt, lại không thể dùng sự việc để đánh giá.”

“Vậy thì phải đánh giá thế nào?” Dionysus yên tĩnh trong đồng xúc tua, ngẩng đầu nhìn trời đêm, tựa như đã trấn tĩnh lại. Gió đêm thổi mây bay tản mát, bầu trời bỗng nhiên trở nên rất cao, xúc cảm mềm mại sau lưng làm cho người ta có cảm giác đang bay bổng trên bầu trời.

Quái vật mới vừa dừng lại lấy hơi, chợt nghe vấn đề dở hơi của Dionysus, không có bàn cũng muốn lật. Đờ mờ! Còn chưa hết nữa hả?

“Phải đánh giá thế nào? Tim thì tất nhiên phải dùng tim mà đánh giá chứ sao nữa. Người thấy đáng giá thì nó có giá trị, người cảm thấy có thể tức là có thể, người cảm thấy là yêu, thì cho dù là không phải, cứ yêu đi yêu lại cũng biến thành yêu.” Năng lượng không đủ, hai mắt hoa lên, đầu óc bắt đầu vận hành loạn xạ ngẫu, vậy mà vẫn phải luận đàm triết lý tình yêu dưới trời đêm với tên này, thật là làm cho người ta phát cuồng.

“Chẳng qua là thói quen mà thôi.” Càng thêm phát cuồng hơn nữa chính là cái tên này cố tình đối nghịch với mình.

“Một người có thể khiến người học cách nhẫn nại trở thành thói quen, đó không phải là người ta có bản lĩnh, mà là người thích người ta. Đến khi người quen rồi, có lẽ người sẽ không phải tìm người hoặc là quái để hỏi “cái gì là tình yêu” hoặc không biết phải xử lý thế nào nữa. Bản năng sẽ hành động trước cả ý nghĩ, người còn rối rắm giữa vấn đề yêu hay không yêu thì có thể căn bản cũng chẳng quan tâm lắm đến tình yêu. Giống như người thích suy nghĩ ý nghĩa của một nửa chén nước rót cục là bi quan hay lạc quan thì căn bản là không cần chén nước kia vậy.”

Người mà cứ lấy thứ cảm tính để so đo với lý tính, vậy thì chỉ có bye bye thôi.

“Bản năng hành động trước ý nghĩ...” Dionysus đánh giá quái vật đang nhuộm trong ánh trăng chiếu rọi xuống kia. Xúc tua trải rộng hỗn loạn trên mặt đất, làn da màu xanh tím, đôi mắt màu máu đỏ rực mang theo một vẻ không tự nhiên sau khi cuồng hóa, lại bình tĩnh dị thường.

“Là cái này... Người vì nó mà... Là nguyên nhân người buông bỏ tất cả sao? Cũng chỉ là bản năng, thực buồn cười.” Trong miệng Dionysus nói những lời mà quái vật không thể hiểu nổi, sau đó tựa như tâm trạng rất tốt còn bật cười thành tiếng. Tiếng cười của người này vang vọng giữa các ngọn núi trong ban đêm yên tĩnh, âm thanh khuếch tán ra càng tôn thêm vẻ trống trải của bốn phía.

Quái vật bị người cười nhạo cũng không có chịu nhịn tốt cho lắm, buổi tối không ngủ chạy đến giữa sườn núi phát điên đã đành, nhịn gã là rất nể tình rồi! Quái vật chợt xiết chặt xúc tua, Dionysus chớp một cái nhảy từ trong đồng xúc tua tới giữa không trung, sau đó đập một cái về phía sau, giống như đạn pháo rơi thẳng xuống đè xuống thân mình quái vật lún xuống đến vài mét. Mặt đất không chịu được gánh nặng, phát ra âm thanh nứt vỡ của đất đá.

Quái vật lắc lư cái đầu, từng mảng đất rơi xuống, với tay chuẩn bị phẩy bay cái tên bệnh hoạn kia đi, chợt ngẩng đầu phát hiện, Dionysus chẳng biết tại sao cười vui vẻ khác thường.

Gió thổi nhẹ, chân trời chớm hồng, tóc mây của mỹ nam nhân bay bay cuộn vào mây. Lưng quay về phía mặt trời đang dần nhô lên, Dionysus nhếch miệng, cúi người, chớp mũi đụng tới chớp mũi của quái vật, cái trán cọ nhẹ vào cái trán của quái vật, con người màu bạc nhuốm ý cười nhìn thẳng vào đôi mắt màu huyết dụ đang căm tức của nó. Hai người dựa vào nhau dưới ánh mặt trời, ánh dương vén ra hào quang rực rỡ. Nếu như kế tiếp là một nụ hôn, không thể nghi ngờ gì nữa, đây sẽ là một hình ảnh mỹ lệ gần như thánh khiết.

Nhưng Dionysus chỉ nói một câu, sau đó liền bắn lên tránh né công kích của xúc tua.

Gã nói, nếu như một người có thể dựa vào bản năng yêu lần thứ hai người mà hắn đã từng yêu, vậy thì gã sẽ tin lời nó nói.

Quái vật tuy rằng không rõ ý tứ của những lời này, nhưng đến cuối cùng vẫn là không được ngủ, tính khí của nó bây giờ đang rất tồi tệ, đập cho gã một trận đã rồi tính. Dionysus cười né tránh.

Ở một chân núi xa xôi nào đó, một chiếc xe ngựa xóc nảy ở trên sơn đạo, một thiếu niên nhìn qua chỉ mười hai tuổi đang cầm la bàn của thần quan đưa cho, nhìn mặt trời đỏ lâu lắm rồi mới thấy kia, kiên định mà nói: “Điện hạ... Chờ ta.”

26. Chương 26: Sos26

Kéo dài hơi tàn, cả người giống như bị thiêu đốt trong liệt hỏa, đau đớn nối tiếp nhau, làn da khô từ trên thân thể từ từ tróc ra. Quái vật mở to mắt, nó không phân rõ đã mấy ngày trôi qua rồi, trên sườn núi thực trống trải, mùi thịt thối rửa xung quanh đây thật khó ngửi, máu đen thẩm ra ngoài mang theo tính ăn mòn mãnh liệt làm tuyết nguyên bản đang có màu trắng dần chuyển sang màu đen. Động vật cùng con người xa xa ngửi được mùi này đều tránh đi, vì thế lúc này trên triền núi chỉ còn quái vật và Dionysus, nơi này với nghĩa địa cũng không khác nhau lắm.

Quái vật hoang mang nằm nửa ngày, mới nhớ tới là cái gì đánh thức nó.

Aoelus hôm nay hình như rất náo nhiệt, âm thanh nhân dân hò hét cùng với tiếng kèn đồng không dứt bên tai, pháo hoa rực rỡ trên không trung không ngừng nổ rộ, trong không khí truyền đến mùi lưu huỳnh nhân nhật khi đốt pháo, kích thích tâm tình có chút chết lặng. Quái vật thử ngồi dậy, nhưng mà xúc tua dưới ý chí mãnh liệt vẫn mềm nhũn không thể di chuyển. Nó đành phải nhận mệnh, tiếp tục nằm.

“Thật sự là chật vật.” Dionysus mang theo một bầu rượu, cười mỉm chỉ đi về phía quái vật, không hề nhìn đến mảnh đất có mùi thịt thối gay mũi.

Một người ngay cả sức lực tức giận cũng không có, thật sự rất mệt mỏi. Quái vật nằm trên tuyết, không đáp lại khiêu khích của Dionysus. Tuyết trên lưng đã không còn lạnh lẽo đến tận xương nữa, ngược lại nó chỉ cảm thấy đau đớn vì bị lửa thiêu. Quái vật cần gấp một thứ gì đó có thể dời đi sự chú ý của mình. Dionysus chính là thứ đó.

“Ta nghĩ rằng hôm nay ngươi sẽ bề bộn nhiều việc.” Quái vật hỏi.

“Vội là bởi vì lựa chọn đi ngược người khác, phải cùng mọi người đối kháng, muốn không vội, chỉ cần đối kháng chính mình, lựa chọn thuận theo ý tứ mọi người là xong.”

Dionysus đứng bên cạnh quái vật, một tay chống nạnh, đón gió nhìn ra cung điện xa xa dưới chân, cười làm cho người ta cảm thấy không rét mà run. Quái vật nghe thấy thứ lời kịch hai xu này, dù không còn sức lực nhưng vẫn muốn bay qua đó đập cho gã vài phát. Không trung run động nhẹ nhàng vì pháo hoa nổ mạnh, cảm giác ừ tai càng ngày càng mãnh liệt, quái vật lấy lại tinh thần, nghĩ nghĩ một chút, hỏi: “Trong thành đã xảy ra chuyện gì đáng chúc mừng?”

“Giáo hội phái người đến đây.” Dionysus cũng không gạt nó, bật nút bầu rượu ra, nhìn giang sơn, nâng cốc cười khẽ nói: “Mời ta làm chuyện mà người ta nói là đến thần điện hành hương.”

Quái vật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nói: “Ngươi không muốn đi à.”

Nuốt xuống ngụm rượu thứ nhất, Dionysus cười lạnh một chút, đôi mắt dài nhỏ tràn đầy vẻ lo lắng: “Đổi lại là ngươi, ngươi có muốn đi không?” Chịu chết đưa lên tận cửa cũng không phải là kiểu chết theo phong cách của BOSS.

“Nhưng ngươi đồng ý rồi.” Quái vật vạch trần. Trong thành náo nhiệt như vậy, hẳn là đang chúc mừng. Khó trách lại chạy đến cái chỗ chim cũng không thèm ấy ấy này vừa nói mát vừa uống rượu. Tri kỷ à, ta hiểu rõ ngươi mà.

“Đúng vậy, ta đồng ý rồi...” Dionysus nắm chặt bầu rượu, đứng giữa trời, lặp lại lời nói của quái vật, sau đó không nói được một lời tiếp tục uống rượu. Sau khi quái vật nhận được tin tức mà mình muốn, lại thấy Dionysus muốn nói mát thương xuân thu buồn, rất quan tâm nhắm mắt lại, im lặng mà đảm đương nhiệm vụ làm phong nền cho nhân vật phản diện đau thương. Nhưng mà, nó còn chưa hoàn toàn ngủ say, đã nghe được thanh âm thân kiếm thông thả mà sát với vỏ truyền đến.

Quái vật miễn cảm mà mở to mắt. Dionysus mặt không biểu tình, đứng bên cạnh nó. Mà nó nhận ra trong tay của Dionysus là thanh kiếm làm từ thạch anh có độ chính xác cực cao. Lúc hai người đối diện nhau, Dionysus bình tĩnh gỡ kiếm. Mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực quái vật.

“Chết thì có tốt không?” Dionysus nghiêng đầu, ánh mắt trống rỗng nhìn vào ngực Per. Kiếm đặt trên ngực nó không đâm sâu lắm, vừa vặn đè lên đó, chỉ cần hơi chút đẩy về phía trước một chút là có thể xuyên quan làn da hơi mỏng, mà dưới làn da ấy chính là trái tim. Tình huống đột ngột như vậy làm cho quái vật quên cả né ra. Đương nhiên, hiện tại nó cũng không có sức lực để trốn. Nó vẫn nghĩ đến chuyện này bất quá cũng là chu kỳ động kinh mỗi ngày một lần của Dionysus.

“Chết thì đương nhiên không tốt!” Quái vật trừng lại gã. Ta hôm nay chưa có chộc giận ngươi mà?

Khẩn trương nhìn chằm chằm vào mũi kiếm, Dionysus không có chút ý tứ rút kiếm lại, quái vật có chút không xác định: “Ngươi đã nói sẽ không vứt bỏ ta.”

Dionysus gật đầu, thu lại tay cầm kiếm: “Ta có nói như vậy, nhưng ta chưa hề nói sẽ không giết ngươi.”

Phắc, logic cái kiểu quái gì vậy! Có điều như bây giờ là sao? Quái vật khó hiểu.

“Bộ dáng hiện tại của ngươi.” Dionysus đánh giá quái vật một vòng từ trên xuống dưới, tầm mắt dừng lại trên làn da thối rữa và xúc tua đã bắt đầu nhăn nheo ngấn ngời vài giây, chú ý tới tầm mắt nghi ngờ của quái vật. Tay càng nắm kiếm chặt hơn, Dionysus không nể tình chút nào mà trào phúng, châm chọc bộ dáng hiện tại của quái vật: “Chật vật như thế, xấu xí, thậm chí yếu ớt đến không chịu nổi một kích, nếu ngươi còn có chút tôn nghiêm thì sẽ không lựa chọn sống tạm như vậy.”

Dionysus gần giọng mà nói hai chữ “tôn nghiêm”, hai chữ kia như là từ trong hàm răng miễn cưỡng mà đi ra, mang theo vẻ cực kỳ không cam lòng.

Lão tử có sống hay không liên quan gì đến chuyện của ngươi! Chết tử tế không bằng lại sống, đồng chí à, ai cũng không biết giây tiếp theo con cá khô có thể trở mình không! Quái vật trong lòng hò hét, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm mũi kiếm không hề chớp mắt, giữa những ý niệm thay đổi thật nhanh, nó tự hỏi làm như thế nào để ngăn cản đối phương bởi vì một lý do tầm xàm nào đó mà một kiếm đâm vào người nó. Nhưng đầu óc chuyển động ra sao vẫn không nghĩ ra lý do nào hoàn mỹ. Lúc này Dionysus lại mở miệng, thanh âm theo gió phiêu tán như bay về một nơi rất xa, tiềm tàng khả năng làm mê hoặc lòng người.

“Ngươi rất thông khổ đúng không, không có trí nhớ, không biết chính mình là ai, mỗi ngày đều phải chịu sự tra tấn về thể xác, sống như vậy, tại sao còn không muốn chết chứ?”

“Không có lý do để sống tiếp, không biết nguyên nhân mình tồn tại, như vậy lại có lý do gì để tồn tại tiếp đây?” Dionysus một câu lại một câu thật sâu sắc như đang nghiên cứu triết lý về nhân sinh.

Rất lâu không có tự hỏi, bị đối phương hỏi như vậy, đầu óc của quái vật có chút đờ ra không theo kịp chuỗi câu hỏi lòng vòng kia, nó giật mình tự ngẫm, đúng vậy, nó sống như vậy rất uất ức, vì sao lại không muốn chết đi?

“Rõ ràng thông khổ như vậy, ngay cả tôn nghiêm cũng không thể giữ.” Dionysus không hề bận tâm đến chuyện ngữ điệu của gã có chút bị ai khó phát hiện: “Như thế, vì sao còn muốn còn sống, mang theo vinh quang cùng tôn nghiêm chết đi, không phải tốt hơn sao?”

Nói xong, lại thừa lúc quái vật ngây người giờ kiếm chém xuống. Cánh cửa sinh mạng như đang đổ sập ngay trước mắt, quái vật lâm trận bùng nổ, ngưng tụ tất cả sức lực, sử dụng xúc tua đã không còn sức quét về hướng khác.

Nhưng vẫn không thể tránh thoát toàn bộ công kích, xúc tua không kịp di chuyển bị chém vào, máu đen văng ra bốn phía. Cả người Dionysus đều dính đầy máu đen, gã nhẹ nhàng rút ra thân kiếm đang cắm trên mặt đất, xoay người, nhìn về phía quái vật đang hoảng sợ, phủ định chuyện này. Quái vật dám khẳng định một chiêu tiếp theo của người này sẽ biến nó thành bạch tuộc xắt.

“Vì sao tới giờ khắc này, ngươi vẫn còn muốn lựa chọn sống sót?” Dionysus thật lòng nghi ngờ.

Mệ nó, cứ thế mà buông bỏ đạo ngồi xuống bàn triết lý à, cứ chém chém giết giết như vậy đến bao giờ mới nói rõ đây. Quái vật chịu đựng đau đớn, thở hổn hển. Hiện tại nói cái gì cũng là giả hết, cảm giác đau đớn mới là thật này. Lòng vòng này giờ cũng có mấy câu, gã có biết là sống cùng với vấn đề triết lý như tồn tại vì cái gì nó chả ăn nhập không? Thật là nhảm nhí!

Bất quá vì có lẽ, nó vẫn quyết định lạnh lùng mà đưa một đáp án đầy tính triết học mà nó nghĩ là đáp án tuyệt vời nhất.

“Mệnh ta do ta, không do trời.”

“Chính là chỉ vì còn sống mà sống sao? Như vậy, căn bản... một chút ý nghĩa cũng không có!” Vị vua ngu ngốc này không bao giờ có khái niệm cảm thông, Dionysus cầm theo kiếm đâm nát thịt thối dưới chân từ từ đi lại. Trong không khí truyền đến thanh âm thịt thối bị giẫm đến mức tan nát mà vỡ ra, mùi máu hôi thối đến không ngửi tỏa ra bốn phía.

“Này, này, ngươi dừng lại đây, ta hiện tại không sức lực chơi đùa với ngươi.” Quái vật vô lực xoay người chống đỡ xúc tua, trên mặt không biết là máu hay là mồ hôi không ngừng chảy xuống.

“Vậy ngươi nói cho ta biết, vì sao không chọn cái chết?” Đối phương không khoan nhượng cũng không bỏ qua.

Quái vật rớt cục nổi điên, dù sao cũng chết thôi, rống lên: “Ta biết nói cái gì giờ?! Ta chỉ biết ta không thể chết được, nếu chết thì xác định là chơi xong rồi!”

“Người ta gọi đó là bản năng đúng không? Thật sự là không thú vị.” Vị vua ngu ngốc nào đó thở dài, vừa bước vừa cầm lấy hung khí chậm rãi tới gần.

Quái vật nhìn thấy Dionysus càng bước tới gần, ánh mắt bình tĩnh kia không giống như đang nói giỡn, lập tức luống cuống, não hoạt động hết công suất để đào ra lý do phù hợp hơn.

Vì sao nó không thể chết được? Bởi vì chết là chơi xong rồi. Vì sao lại chơi xong rồi? Bởi vì... có người... chưa hề gặp, có người đang chờ hấn.

Rốt cuộc là ai? Trong đầu hiện ra một đoạn ký ức ngắn. Trong trí nhớ, quái vật thấy mình đang nói chuyện, “Có phải ta nói cái gì người cũng sẽ nghe theo không, tuyệt đối sẽ không vi phạm.” Trong một đồng tàn tích lộn xộn, chính mình đã hỏi một câu như vậy.

“Như vậy thì ở lại đây chờ ta trở lại.”

Pháo mừng xa xa đột nhiên đồng loạt nổ tung, đại não giống như một cái TV cũ, bông tuyết chọt lóe lên, mới vừa rồi còn có một số chuyện tình hiện ra trong đầu nhưng cuối cùng nó lại trốn đi đâu mất. Dionysus đứng trước mặt quái. Gã cười với nó, ánh mắt cũng lạnh thêm vài phần. Giờ kiểm lên không chứa lại một đường sống nào, Dionysus cảm giận nói

“Kể từng là vua không nên có kết cục như thế, cho nên ít nhất mang theo tôn nghiêm đi chết đi!”

Kiểm và thịt ở trên không trung cùng va chạm, tiếng da thịt bị xé rách vang lên cực kỳ rõ ràng. Dionysus chém rơi xúc tua còn lại, lại bị xúc tua dính máu quét qua một bên. Gần chết nên quái vật ra sức phản kích, hất Dionysus ngã một bên trên mặt đất, nhưng vẫn chưa tạo thành thương tổn thật sự. Dionysus thoải mái lộn mèo một cái; đứng vững trên mặt đất. Xúc tua của quái vật lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà biến mất, có lẽ cho dù Dionysus không định giết nó thì mệnh của nó cũng không còn lâu.

Dionysus nhìn thấy quái vật đầy người là máu tươi nhỏ giọt. Dung mạo vốn xấu xí thấm máu lại có vẻ điên cuồng, xúc tua còn lại không đủ để duy trì cân bằng, thân mình quái vật lắc lư, lại như cũ hung ác trừng mắt nhìn Dionysus. Dionysus nhìn thấy ánh mắt cổ chấp kia, trong lòng run lên, các đốt ngón tay xiết chặt mà kêu thành tiếng rắc rắc, động tác lại có chút chần chờ.

Rõ ràng chỉ là giấy dựa của kẻ sắp chết, thế nhưng cố tình Dionysus lại không có biện pháp cười nhạo quái vật mặc dù chặt vật nhưng ý chí sinh tồn lại mạnh mẽ như vậy.

“Đừng nói giỡn!” Quái vật lão đảo chống đỡ đứng trên vùng đất cháy xém mà rống to: “Tại sao ta lại phải vì cái bệnh ngu dần của người không tìm thấy ý nghĩa sinh tồn mà phải chết, ta sống chỉ bởi vì ta muốn sống, ý nghĩa sinh tồn của lão tử không cần kẻ nào đồng ý, cũng không cần kẻ nào tán thành!”

“Người không tìm thấy ý nghĩa đời mình có thể tự mình đi chết đi! Thứ cho ta không hầu! Hương xa, rượu ngon, mỹ nhân tiền tài... Phắc, lão tử có thể đè nén tất cả không để ý, nhưng ta vẫn muốn tự mình nhìn xem thế giới này, người quái dị cũng tốt, mỹ nữ cũng thế, cát vàng đại mạc cũng tốt, cả ngôi sao ngoài biển khơi cũng thế, ta muốn xem phong cảnh bình thường như vậy đến lúc phiên chán mới thôi, nhưng mà trước đó, không ai có thể quyết định sinh tử của ta!”

Thân hình bị tàn phá không chịu nổi, sinh mệnh đang dần dần không ngừng gào thét như muốn lưu lại lời nói, vô tình làm cho người ta cảm thấy thật buồn cười, nhưng cũng vô cùng đáng thương. Thế mà, Dionysus lại cười không nổi.

Gã cũng không cảm thấy quái vật đáng thương, gã thậm chí còn cảm thấy có chút hâm mộ quái vật. Cho dù là con sâu yếu đuối vẫn giấy dựa muốn sống, sinh mệnh nhỏ bé cùng ý chí kiên cường, tử vong cùng hy vọng được sống tỏa ra một vầng hào quang không thể bỏ qua. Không, phải nói, nguyên nhân chính là vì nó nhỏ bé, nhỏ bé đến mức không quan trọng tùy lúc cũng có thể biến mất, nhưng lúc chúng nó phản nộ thét lên, thanh âm kia mới khó có thể bị bỏ qua, hào quang kia mới không thể bị che đậy. Thậm chí thật chói mắt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Ta đến cuối cùng đang suy nghĩ cái gì... Nhận thấy ý nghĩ của mình, Dionysus nở nụ cười.

Nhìn thấy quái vật thể lực chống đỡ hết nổi rồi ngã xuống, Dionysus tới gần. Quái vật đã gần biến trở về bộ dáng của nhân loại, nhưng cặp nhãn châu màu đỏ che kín tơ máu kia đang trợn mắt nhìn gã, giống đang nói: chờ lão tử đứng lên nhất định phải tấn mi một trận, mi chờ đó. Dionysus thấy thế, một tay che mắt nở nụ cười, bỗng nhiên lạnh giọng: “Hiện tại, nếu ngươi cứ như vậy mà chết, liệu ngươi có cảm thấy nuối tiếc không?”

“Coi như trước khi chết giải đáp nghi vấn cuối cùng của ta đi.” Nhìn xuống quái vật chưa từ bỏ ý định, Dionysus đem kiếm đặt trên cổ nó, thỉnh cầu nó trả lời.

“Sao lại phải tiếc nuối?” Lúc gần chết, tâm tình ngược lại bỗng nhiên trở nên thoải mái, tuy rằng đầu óc vẫn mơ màng như cũ, thậm chí ngay cả mình là ai cũng không nhớ, nhưng nó vẫn độ lượng trả lời, quái vật biết mình rốt cuộc không nâng nổi cánh tay để phản kháng.

“Cho dù vô duyên vô cớ chết trên tay ta?” Dionysus hỏi lại.

Quái vật nhắm mắt nằm ngay đơ. Kiếm trên tay Dionysus cắm xuống tay quái vật, ghim chặt cánh tay nó xuống đất.

“Trả lời.” Dionysus thanh âm vững vàng yêu cầu.

Quái vật đau đến mức mở to mắt ra, cắn răng chịu đựng, ánh mắt nhìn về phía Dionysus như là muốn ăn tươi nuốt sống gã: “Thôi, ít nhất ta đã từng liều mạng mình giành giật sự sống, còn nếu nói tiếc nuối...”

Dionysus cúi đầu cẩn thận mà nghe, quái vật nhìn gã, trong miệng toàn là máu, mỉm cười nói: “Điều nuối tiếc duy nhất của lão tử chính là không có thể lấy roi quất người đến dục tiên dục tử.”

“Thực đáng tiếc, điều này vĩnh viễn cũng không thể thực hiện.” Dionysus trầm ngâm một chút, rút thanh kiếm dính máu ra, tiếp tục muốn chém xuống, rõ ràng đây là đòn tấn công cuối cùng để kết liễu quái vật.

Một kiếm trí mạng trong dự kiến của quái vật không có hạ xuống, đình một tiếng, một thứ ám khí chạm vào trường kiếm.

“Buông điện hạ ra!”

Một thân ảnh từ dưới chân núi chạy tới, đỡ lấy một kiếm này của Dionysus làm gã phải rút lui mấy bước. Phía sau người nọ là thần quan của giáo hội. Vị thần quan lớn tuổi mặc một cái áo choàng trắng đen xen nhau hiển nhiên là lúc này mới kịp chạy đến, giờ phút này đang xem xét thương thế quái vật và thân thủ cực tốt của thiếu niên, nhưng Dionysus sau một kiếm không thành vẫn tiếp tục tấn công.

“Vua của Aoelus, ngài định không để ý đến ý chỉ của giáo hoàng và giáo đình, làm trái thiên đạo đúng không?”

Dionysus ngừng động tác, khoe miệng cũng trào phúng cười, gã không cần thiên đạo. Nếu không phải trái tim của tất cả các vị vua đều có một viên tinh hạch, mà loại tinh thạch phù hợp với tinh hạch này bị giáo hoàng nắm trong tay, gã tuyệt đối sẽ đem cái tên thần quan dám can đảm hô to gọi nhỏ gã thành từng khúc rồi.

Dionysus chết lặng nhìn mọi người vây xung quanh quái vật, hiện tại, hẳn là nên sửa miệng xưng là Per • Mortis. Mọi người đứng gần hẳn không chịu nổi mùi tanh hôi, lui ra phía sau vài bước, đứng ở phía xa, một bên đánh giá, một bên nhỏ giọng nghị luận có hay không trước lấy tinh hạch ra, sau đó mới cứu trị.

Dionysus có chút hối hận vừa rồi như thế nào không một kiếm chém chết hẳn.

Không có một vị vua nào lại bị người ta đối xử như vậy.

“Ai cũng không được chạm vào hắn!” Thiếu niên tóc đen ngay từ đầu ôm Per • Mortis nghe vậy lập tức che thân thể loang lỗ máu kia lại, giống như chó săn trung thành che chở chủ nhân, nghe cặp răng nanh sắc bén với mỗi một người muốn đến gần hắn. Thấy mọi người mặt lộ vẻ do dự, hai mắt nhìn nhau, thiếu niên nhân cơ hội quay đầu, nhẹ nhàng lắc bỏ vai của Per, không ngừng gọi: “Điện hạ? Điện hạ...”

Người trong lòng ngực y mãi vẫn không có phản ứng, thiếu niên chần chờ một hồi, cuối cùng quyết tâm trước khi nhóm thần quan phản ứng kịp, y lấy từ trong lòng ngực một khối tinh thể sáu cạnh đang không ngừng phát ra ánh sáng màu đen nhét vào trong miệng Per.

“Điện hạ, nuốt vào là tốt rồi, nuốt vào sẽ không đau nữa.” Thiếu niên nhìn Per đang hôn mê càng không ngừng nói, ôn nhu mà dứt cho hắn, ôn nhu đến giống như là đang ru trẻ con ngủ. Mà Per vốn đang hôn mê cũng thật sự thuận thể đem thứ gì đó mà thiếu niên dứt vào miệng, nuốt xuống. Cơ hồ là ngay lập tức, màu đen tím không bình thường trên người Per biến mất, gương mặt dữ tợn bắt đầu hồi phục lại, lộ ra dung mạo anh tuấn vốn có.

Đây là lần đầu tiên Dionysus nhìn thấy bộ dáng chân chính của Per.

Người tên Per • Mortis đang nằm đó khác hẳn với lời đồn, mà so với tưởng tượng của Dionysus càng khác xa. Ánh mắt nhắm chặt không nhìn thấy lệ khí, bộ dáng lúc ngủ giống hệt một đứa trẻ hồn nhiên. Cho dù là thời điểm cuồng hóa cũng là thẳng như ruột ngựa, tính cách sáng khoái, không điên cuồng lãnh khốc giống như lời đồn người ta hay nói về vua của Obeli.

Mọi người hiển nhiên bị biểu tượng ôn hòa này mê hoặc, nhìn chằm chằm vào gương mặt say ngủ của vị vương giả, thấy hắn dường như khôi phục ý thức, giật giật lông mi, lập tức vây quanh hắn, kiểm tra thương thế, muốn tiến hành tẩy não. Không hề chú ý đến hắn còn đang suy yếu, vẻ mặt mờ mịt.

Dionysus từng bước tiến về phía trước, muốn xuyên thấu qua lớp tường người cẩn thận nhìn Per đã khôi phục nguyên trạng. Quái vật quen thuộc nửa tháng qua đã biến trở về nguyên dạng, ngược lại có một loại cảm giác không đúng lắm, làm cho gã nhìn không được tiến lên xác nhận. Nhưng mà, Dionysus lại nhìn thấy một tình huống không thể nào dự đoán được.

Per Mortis tỉnh lại, đối mặt với thiếu niên tóc đen vui sướng lại chờ mong đang nhìn hắn cau mày, ánh mắt hoang mang, nói một câu: “Người... Là ai?” Sau đó, bỗng nhiên bụm mặt thống khổ rồi cong gập thất lưng, gào thét. Tiếng thét này thê lương, đau xót vang vọng phía chân trời.

Khóe môi Dionysus cong lên, không phải là kết cục đại đoàn viên như tưởng tượng. Hắn như phát hiện một chuyện rất thú vị, đi về phía trước, đẩy thần quan nhìn thấy gã mà cảnh giác ra. Dionysus ở trước mặt Per khom gối, ngồi xổm xuống, đưa tay ra.

Per nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn lại. Dionysus mỉm cười nói: “Thôi, nghĩ không ra cũng không quan hệ, ta nói rồi, trước khi người nhớ ra chuyện của mình, ta vẫn ở cùng người.”

Thiếu niên tóc đen hiển nhiên là phi thường bất mãn, nhưng khi y đụng vào Per • Mortis, đối phương sẽ đột nhiên run rẩy. Kết quả sau một hồi thuyết phục, ai cũng không thể khuyên Per mới phục hồi về tòa thành nghỉ ngơi. Mọi người chỉ đành để hắn tiếp tục đứng trên sườn núi, lấy trời làm mềm lấy đất làm giường. Thiếu niên tóc đen muốn ở lại nhưng bị Per dùng ánh mắt xa lạ cự tuyệt. Thần quan đại nhân muốn phái người đóng ở đó đều bị Dionysus phát tay cản trở về. Dionysus thần nhiên nói: “Người đang ở Aoelus của ta, còn có thể biến mất sao, hay là thần quan đại nhân không tin ta?”

Thần quan của tòa thánh đành phải phần nộ rời khỏi, Dionysus đi về phía trước nhìn Per cười thích thú, thấy ánh mắt như muốn lăng trì gã của Per lại sung sướng mang tâm tình vui vẻ đi về nhà.

Chờ mọi người đi rồi, xác định bốn bề vắng lặng, Per • Mortis lúc này mới lộ ra bản chất thật, quỳ rạp xuống, không ngừng nện tay xuống đất mà khóc thét.

Sau khi tỉnh lại, nhìn chằm chằm vào bảng giá trị phi thường bắt mắt, cổ họng hắn như nghẹn lại, chẳng còn biết nói gì. Trời ơi!!! Làm sao mà sau khi hắn ngủ một chút rồi tỉnh dậy thì mấy con số trong bảng giá trị của hắn lại bị kẻ nào cướp mất không còn cái gì cả? Ngoại trừ, giá trị vũ lực tội nghiệp vẫn còn nằm trên đó, còn lại đều trắng bóc! Thế thì sau này hắn phải chơi như thế nào!

27. Chương 27: Sos 27

Per • Mortis trải qua một đêm một mình trên sườn núi bị tuyết trắng bao trùm, may mà thiếu niên trước khi đi cởi áo choàng trên người đắp cho hắn, bằng không hắn sẽ phải ‘trần như nhộng’ hứng gió lạnh cả đêm đông này rồi. Chỉ khoác có mỗi cái áo choàng thật không dễ chịu chút nào, cái gọi là ‘gió lạnh luồn tay áo, khí thể tựa cầu vồng’ nhìn thì oai phong lẫm liệt lắm đấy, nhưng có ai hiểu nổi khổ sau bộ dạng làm bộ làm tịch này đâu. Per lạnh run hết cả ‘một số thứ’, chỉ có thể thu thập đồng thệ nát đầy đất kia gom lại, xếp

xung quanh thành một bình phong chắn gió nho nhỏ. Trên sườn núi vẫn còn có khá nhiều pha lê Dionysus để lại, lưng dựa vào tấm chắn bằng thịt, Per đốt pha lê nhóm lửa sưởi ấm.

Hỏa quang bập bùng soi trên khuôn mặt đặc biệt phiền muộn.

Đêm tối quả là một thời kỳ quá độ. Bên chính diện kia đang bận nghỉ ngơi sẽ không đến đây, còn bên tạp binh phản diện thì thấy chỗ này quá nhiều máu tanh cũng không dám mò tới. Boss Per giữ vững tinh thần, tiện tay nhặt được cái gậy nhỏ, bắt đầu ngồi xỏm trên mặt đất an tâm chọc chọc vẽ tranh đốt thời gian.

Cái gì? Dám bảo ta chỉ biết vẽ vòng tròn hình nấm thôi á? Đùa nhau hả? Gamer chân chính là người dám đối mặt với cuộc sống thâm hiểm, là dũng sĩ đích thực dám nhìn thẳng vào máu tươi chảy tràn trề, dù cho trị số rưng về zero, cũng sẽ bình tĩnh phân tích, yên lặng chờ cơ hội. Giữa đường thảm bại, cuối trận lại lật ngược thế cờ cũng không phải là không có.

Then chốt của bây giờ là giá trị quý sức, bảo vệ 'hoa cúc'. Per đã không còn hy vọng gì vào giá trị mị lực nữa rồi. Trong mắt Dionysus, hắn đã hoàn toàn không còn có hình tượng mị lực nào đáng nói nữa. Sau khi đầu óc tỉnh táo, hồi tưởng lại việc mình trên cơ bản là chạy trần truồng những nửa tháng, hắn xấu hổ đến muốn chết, dù cho hình thái xúc tu có lộ hay không cũng chẳng có gì khác biệt, hắn cũng nhịn không được mà phải che mặt.

Lại còn lúc đối mặt Dionysus, mở miệng ngậm miệng toàn là 'lão tử', 'cha người'... toàn ngôn ngữ du côn, hoàn toàn không có phong độ, lịch sự gì hết... Haizz, dù sao thì mình nhếch nhác đến mức biến thành một đồng thịt nát chờ chết cũng bị đối phương thấy rồi, còn có cái gì mà phải bần khoản nữa, Per chỉ có thể an ủi mình như thế.

Cũng may bây giờ Dionysus đã có chốn về. Cho nên Per không cần phát sầu nếu sau này lại phải bán sặc bán thân thì nên làm thế nào cho phải. Chỉ mong công chúa điện hạ cố gắng, hắn sẽ hỗ trợ để bọn họ có được happy ending phiên bản Romeo và Juliet.

Lại nói, công chúa điện hạ... à? Trong trò chơi không có nói tới người này, cũng có thể hiểu được, dù sao đây là trò chơi của hủ chứ không phải trò chơi gálgame, tìm nữ nhân cho nhân vật cũng tức là muốn ăn đòn, cái việc đặt ra nhân vật công chúa này... Đại khái là hệ thống tự động bổ sung rồi.

Nhưng mà, như thế thì tính ra nếu muốn ngược tên Dionysus này, chắc chỉ có thể theo khía cạnh bán đứng đồng bọn thôi.

Từ thái độ của Dionysus với Per, cùng với nhất cử nhất động của gã, gã coi Per như bạn 'đồng bệnh tương liên' rồi. Tuy rằng Per tự nhận là thực sự không phải cùng một dạng cấu tạo não như của Dionysus, thế nhưng đối phương lại không nghĩ như vậy. Dionysus thật sự cảm thấy chỉ có Per có thể hiểu được gã.

Tuy rằng Per thỉnh thoảng cũng có thể hiểu được. Ví dụ hôm nay nguyên nhân của việc Dionysus mang kiếm đòi chém hắn, hắn vô cùng rõ ràng. Nhưng hiểu không phải là tha thứ. Người này tuyệt đối tinh thần dị thường, giao thiệp lâu rất tổn hại sức khỏe.

Vì vậy Per hạ quyết tâm tận lực giảm thiểu tiếp xúc với Dionysus trước khi trị số của mình chưa lên lại. Lại nói, trị số của tên kia căn bản không cần nghiêng mắt nhìn, chắc như đỉnh đóng cột là cao hơn hắn. Không chỉ là Dionysus, hiện tại ngay cả giá trị quý sức của NPC cũng cao hơn hắn. Thế giới này thật sự là không thực tế. Hay là đi tìm tên trung khuyển kia trước, cũng không biết hiện tại y thế nào rồi.

Kinh nghiệm nói cho chúng ta biết đánh quái thì không thể quá tham lam, phải công lược từng cửa một.

Lập kế hoạch như vậy một đêm, Per • Mortis hài lòng nhìn bức tranh trù tượng nhìn trên mặt đất, gật đầu nghĩ thầm 'ừ, tốt.'

Trời đã sáng, người tới đón hắn vẫn là thiếu niên tóc đen. Một nhóm lớn thần quan đi theo phía sau thiếu niên, Dionysus không ở trong số đó. Per nhẹ nhàng thở phào một hơi. Hắn hiện tại cảnh giác Dionysus tựa như thiếu nữ nhà lành cảnh giác lưu manh vậy. Nhưng mà, nhìn thiếu niên ở trước mắt... Ồ, tóc đen? Ngày hôm qua không chú ý.

Thua người không thua khí thế, hướng hồ thực sự không được còn có giá trị vũ lực bù đắp. Dionysus còn có thể khiến hắn kiêng kỵ, chứ nhìn trị số của tên NPC này xem. Ngoài ý liệu, tên của NPC nhìn có chút

quen mắt, Per phản ứng không nhạy bén, giờ mới phát hiện.

Khuôn mặt lạnh lùng, Per chậm rãi mở miệng: “Nhóc con, tên gì?”

“... Điện hạ.” Thiếu niên tóc đen cúi đầu, mái tóc dài màu đen được buộc cao chảy xuống trên vai, lộ ra cái cổ yếu đuối gần như bóp chặt cái là gậy. Sự kinh ngạc vui mừng khi vừa nhìn thấy Per lập tức trở nên có chút cứng ngắc sau khi Per lãnh đạm hỏi, sau đó bị sợi tóc rủ xuống che khuất.

“Tên của ta là Osi Nash • Ganad.”

Nghe được câu trả lời, vẻ mặt của Per • Mortis thiếu chút nữa nứt ra rồi. Dậy... dậy thì ngược? Đùa nhau à, tên kia?

Hiện tại bộ dáng này của Osi Nash khoảng chừng mười hai tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn còn thụ hơn cả Harula. Hắn còn đang thấy kỳ quái vì sao Obeli phái đứa bé đến. Nhìn Osi Nash tay chân mảnh mai này, Per bùm mặt. Nhóc con à, Shiber Leon đã làm gì người vậy?

Chợt nhớ ra ngày hôm qua, đối phương đưa cho hắn nuốt vào một vật, trong đầu Per nghĩ tới một việc. Chần chờ một chút, hắn hỏi: “Người... Ngày hôm qua cho ta ăn cái gì?”

Osi Nash cúi đầu trầm mặc, Per phiền nhất bộ dạng trầm mặc như vậy, giơ tay ra bóp chặt yết hầu đối phương, ép buộc Osi Nash ngẩng đầu. Xin lỗi nha, loại động tác trên chộc phụ nữ đẳng hoàng như kiểu nâng cằm đối phương thì hắn làm không được, hung ác tàn nhẫn vẫn tốt hơn.

Osi Nash bị ép ngẩng đầu, đôi mắt to bởi vì thành trẻ con mà lấp lánh bị ép đối diện Per. Song phương quan sát nhau tỉ mỉ, Osi Nash lộ ra một vẻ cười còn khó coi hơn cả khóc, nổi khổ giữa lông mày và chưa xốt bên trong nụ cười xen lẫn cùng nhau, phức tạp khó hiểu.

“Chỉ cần... Điện hạ không có việc gì thì tốt rồi.” Giọng nói của Osi Nash không có chút biểu cảm.

Tay của y đặt lên trên tay Per bị gió thổi phát lạnh. Y thả lỏng cổ ra, đầu tựa ở trên tay Per, dùng giọng điệu mỉa cười, thành kính nói: “Như bây giờ, ta cũng giống Điện hạ.”

Per nhớ ra rồi. Hắn đã từng nói với Osi Nash rằng, có một loại phương pháp có thể khiến ma lực tăng khác thường. Nhưng tương ứng, người làm như vậy có thể sẽ chết rất thê thảm. Sinh trưởng ngược không phải là việc tốt, không phải ai cũng chịu được việc sống cũng như chết.

Hắn thì chẳng sao cả, chỉ cần hoàn thành công lược trước khi thân thể này bị hủy diệt, hắn có thể dứt áo ra đi. Nhưng Osi Nash thì khác, y là người của thế giới này, ngoại trừ sinh trưởng ngược sau đó chết đi một cách khổ sở, y không có lựa chọn nào khác.

Tay nắm yết hầu của Osi Nash run lên nhẹ nhẹ, Per mở miệng, lời nói thoát ra khỏi miệng trở nên vạn phần gian nan: “Người bây giờ bao nhiêu tuổi?”

Osi Nash giật mình, thuận lời đáp: “Mười ba tuổi, thưa Điện hạ.”

Chỉ có mười ba tuổi sao... Per trầm mặc, gõ gõ gọi Thần vẫn yên tĩnh xem hài kịch kia, gần giọng: “Này, người hài lòng rồi chứ?”

Thần lười biếng ứng hai tiếng, cuối cùng không tình nguyện mà đáp: “À, y đã hy sinh cả thân thể rồi, ta còn có thể có cái gì bất mãn. Nhưng mà... Âm thanh của Thần bỗng nhiên trở nên có chút cười cợt: “Tựa hồ tâm trạng người không tốt lắm thì phải? Thế nào? Động lòng rồi à?”

Cút! Trong lòng Per hơi nổi lên cảm giác khinh ghét, không muốn quan tâm đến Thần nữa.

Hít sâu một hơi, Per buông tay đang nắm chặt cổ của Osi Nash ra, hai tay vịn vào hai vai của đối phương, ngưng mắt nhìn thật sâu... Giá trị hạnh phúc bên cạnh đối phương.

Osi Nash chỉ là một trong những nhân vật phải công lược. Việc Per cần phải làm là khiến cho bọn họ thấy hy vọng ở trong tuyệt vọng, ban tặng bọn họ hạnh phúc ở trong S. Khi người hiến thân cho ta, ta vì người mà cảm động tận đáy lòng, có ánh mặt trời sáng sớm làm bối cảnh, ngọt ngào lãng mạn như mật, bây giờ ôm một cái thể hiện niềm mong nhớ xa cách đã lâu. Tất cả vì hạnh phúc. Đúng, tất cả chỉ vì hạnh phúc.

Nhưng mà, ngay khi khóe mắt Per rủ xuống, tâm tình nổi lên, lời kịch cầu huyết đã được chuẩn bị hoàn tất, thì lại có một tên dở người phá mood chạy đến.

“Chào buổi sáng.” Dionysus ồng tay áo tung bay, nhẹ nhàng rơi xuống đất, cười chào hỏi hai người, một chút cũng không phát hiện ra rằng mình tới không phải lúc.

Bầu không khí khi mà bị phá hủy, sẽ rất khó ghép lại như cũ. Per buông tay đang vịn Osi Nash ra, nhìn tên thần kinh ngày hôm qua còn muốn chém hấn, ngày hôm nay lại như không có chuyện gì xảy ra này, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Cảm giác không phải là chuyện tốt, nhưng vẫn muốn hỏi.

“Xe đã chuẩn bị xong rồi, xuất phát đi thành Loma thôi.” Dionysus nói xong với Per, cười hì hì quay đầu nhìn Osi Nash: “Người chính là cái tên trung khuyển làm hại chủ nhân thiếu chút nữa mất mạng hả? Ủ, về ngoài cũng không đến nỗi. Nhưng loại mặt hàng tăng tăng như người thế này thì đầy ra, có cái gì tốt?”

Dionysus nói vô cùng chói tai, gương mặt tươi cười hết sức không có ý tốt lành gì. Khuôn mặt non nớt của trung khuyển biến thành đen xì, quay đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt của Per xem hấn có lộ ra vẻ không vui hay dăm chiêu gì không.

Mà khiến Osi Nash yên tâm là Per chỉ liếc mắt quét Dionysus một cái, sau đó mở miệng hỏi y: “Người kém cỏi lắm à?”

Osi Nash vội vàng lắc đầu.

Per cất bước, cũng không quay đầu lại mà đi xuống chân núi: “Nếu không kém cỏi, lại trung khuyển, vậy thì có gì tệ?” Một câu nói phiêu tán ở trong gió sớm, cuốn đi mọi sự lo lắng. Osi Nash nghe xong cười rạo rờ, hấp tấp đi theo. Ánh mắt của Dionysus dõi theo hai người. Dừng lại tại chỗ vài giây, gã bỗng nhiên vọt một cái bám theo Per.

“Cần ta hợp tác với người, đoạt lại thứ người mất đi không? Hiện tại chỉ có một con cún này đi theo thì cũng bất tiện lắm đấy.” Dionysus thoải mái mà đuổi kịp cước trình của Per, bắt đầu dụ dỗ. Per chỉ còn thiếu nước không ngửa mặt lên trời hú lên thôi. Hiện tại ta trốn người còn không kịp, người đừng bám lấy ta có được không hả? Thế nhưng không thể cứ nói ra khỏi miệng như vậy. Per suy nghĩ một chút, buông bàn tay đang kéo cổ áo ra. Bàn tay vừa buông, áo choàng ‘soạt’ một tiếng đón gió lộng căng lên, giống như cự long đang rộng cánh, mang theo tiếng gió gầm lên.

Đi chân trần đứng ở trong tuyết, mái tóc dài của Per bay loạn trong gió, hấn quay đầu lại: “Bất tiện?”

Nụ cười nhàn nhạt tựa như gió lạnh thấu xương, sắc lẹm cắt từng miếng thịt người: “Obeli bất quá chỉ là rác rưởi mà ta vứt bỏ, người muốn ta đi nhặt rác rưởi sao? Nhặt lên thì thế nào? Vì cái gọi là ‘bất tiện’ sao?” Ngẩng lên đường cong tuyết đẹp của cằm, âm thanh của Per tản ra trong gió lạnh, hấn khinh bỉ mà rằng: “Thứ ta thấy ‘tiện lợi’, cho tới bây giờ cũng không phải từ tiền tài hay quyền lợi, mà là từ sự hùng mạnh của ta. Hơn mười năm trước, không có sức mạnh, ta đây có thể sống sót từ Hoàng Diệp sơn lâm. Vậy thì hơn mười năm sau, có sức mạnh này, ta đây bất quá là ngủ một giấc ngắn ở đây thôi.” Cái lịch sử phần đầu đau khổ này khi phát biểu luôn luôn phần khởi tự hào ngoài ý liệu.

Thiếu niên neho mắt lại, tròn mắt đỏ rực đón mặt trời, ánh sáng màu vàng kim chột lóe lên ở đáy mắt, hấn gần từng từ một: “Per • Mortis chưa bao giờ là phế vật dựa vào sự đồng tình thương hại để sống sót.”

“Vẫn còn nhớ cái tên ta từng thuận miệng mà đặt sao? Chẳng qua lúc đó tâm tình ta không tốt thôi mà.” Dionysus nhún vai bày tỏ xin lỗi, trên mặt lại cười vô cùng hài lòng. Bộ dáng kia nhìn qua vô tâm vô tính khác thường. Per vì lần đồng dục diễn thuyết tựa hồ không tạo được tác dụng dự đoán này mà có chút buồn bực, nhưng đảo mắt lại thấy Dionysus đi tới bên cạnh hấn, sánh vai cùng hấn nhìn núi cao sơn xuyên đại địa.

Ánh mắt Dionysus dịu dàng nhìn đô thành đắm chìm trong ánh dương quang, như nhìn đứa trẻ mới sinh đang yên giấc trong lồng ngực mẫu thân, nhưng miệng gã lại nói ra lời lạnh lùng hà khắc nhất.

“Quả thực, Vua không cần sự thương hại để sống sót. Cũng như vậy, Vua cũng không phải bất kỳ con kiến hôi hèn mọn nào cũng có thể tùy ý sắp đặt.” Âm thanh của Dionysus ẩn chứa sự cao ngạo bất khả xâm

phạm, gã quay về phía mặt trời mới mọc phát thệ: “Ngày hôm nay, tất cả những lằng nhục mà chúng ta nhận được, một ngày nào đó, chúng ta sẽ trả lại gấp bội.”

Per không khỏi cảm thấy buồn cười, thông thường thì nhân vật phản diện bị người ta đánh phải bỏ chạy đều ném lại một câu ‘Ta sẽ trở lại’. Hiện tại, Dionysus đang có vẻ như vậy. Nhưng mà tất cả những nhân vật từng nói những lời này chưa từng lật ngược thế cờ được vãn nào. Ở trong kết cục trò chơi, đến cuối cùng Dionysus cũng không thể trở lại quê hương nơi gã vừa yêu vừa hận này.

Vì thế mới nói, có thù oán thông thường nên báo tại chỗ, đỡ phải ghi ở trong lòng khiến tính cách vụn vẹo, đến cuối cùng lại lưu tiếc nuối. Tuyển thủ tốt cũng không bao giờ nói những lời ử rử để phát tiết bị tức giận, thông thường tâm tình không tốt thường chơi nick ảo để đồ sát người ta thôi.

Lại chẳng phải thế sao, tuyển thủ Per không có danh hiệu vua của Obeli thì bây giờ có thể đội lột cừu rồi.

Đây thật ra là chuyện không có cách nào khác, bên người Per hiện tại chỉ có hai người.

Một là Osi Nash, một là nữ bộc do Dionysus tặng. Dionysus dẫn theo cả một đại đội pháp sư, thần quan. Tuy nói ăn mặc chi phí đều dùng của Dionysus, nhưng người thì không thể dùng chung. Lại nói dù là chân tiểu tốt cũng gắn mác ‘người của Aeolus’, Per không thể tùy tiện hô người đến, gọi người đi. Nhưng có ai từng thấy Boss cuối mà phải tận tay làm mọi việc không? Như vậy quá thấp kém rồi. Vì vậy Per chọn làm chuyện thất đức là bắt người khỏe mạnh để phục vụ.

Bởi vì Aeolus thường xuyên có bão tuyết, công cụ phi hành trên bầu trời trên cơ bản là không dùng được, mọi người an vị trên xe ngựa bị xóc nảy suốt cả đường đi. Tai họa có ảnh hưởng rất lớn đối với các quốc gia, rất nhiều chỗ, mọi người bắt đầu rõ ràng cảm thấy ngày càng khó sống. Không có biện pháp nào khác, có người bắt đầu đánh cướp xe cộ trên đường. Mà Per chính là muốn bắt những tên tội phạm này.

Trên đường đi, trước sau Per bắt được không dưới trăm người, tốt xấu lẫn lộn, nam nữ già trẻ các quốc gia các nơi đều có.

Nhưng làm sao trong thời gian ngắn nhất bồi dưỡng được một đội ngũ tố chất tương đối cao?

Đáp án dĩ nhiên là phải dạy mỗi thứ một chút, để những người mạnh trong số này trở nên càng mạnh, sau đó loại hết đi những người yếu, những người còn sót lại không là cường giả thì là người thông minh.

Trải qua đủ loại huyết tẩy, tai kiếp liên tiếp không ngừng, chỉ có hai mươi mấy người sống sót. Per bóp nát pha lê thành rất nhiều mảnh nhỏ nhét trong thân thể những người này. Đây là thông qua cuộc nói chuyện giữa Dionysus và lời nhắc nhở của thần quan, trên đời này không hề có mị lực khiến người ta nguyện vào nơi nước sôi lửa bỏng, mà chỉ có năng lực bức người lên núi đao xuống vạc dầu mà thôi. Hắn và Dionysus đều là kẻ mạnh như vậy còn bị một viên pha lê hãm hại khóc không ra nước mắt, cho nên, con người à, chịu khổ cùng ta đi.

Hai mươi người sống sót sau khi biết người bắt bọn hắn làm cu li là ai, liền từ bỏ chạy trốn. Biết được điểm đến của Per là Loma, hai mắt họ bắt đầu tỏa sáng. Loma là thành thị của giáo hoàng, là địa phương được thần trực tiếp phù hộ, là giải đất tuyệt đối hòa bình không được đi vào khi chưa cho phép, cũng là thiên đường của nhân gian trong truyền thuyết. Có thể đến đó thì tính mệnh có thể bảo chứng không cần lo lắng. Mọi người bắt đầu ngoan ngoãn theo sát Per.

Tiếp sau đó, đám người kia nhìn thấy giá trị vũ lực biến thái của Per liền thần phục sát đất bá khí của hắn.

Trong loạn thế, chung quy vẫn là cường giả được ưa chuộng, tất cả mọi người liều mạng cũng chỉ để tranh thủ cơ hội sống sót. Tuy rằng những lời này dường như mâu thuẫn, nhưng lại là hiện thực.

Bọn tội phạm bị bắt về này lại mang theo rất nhiều xe ngựa, pha lê, nôi niêu xoong chảo... Per giao hết thầy cho Osi Nash thu xếp, những người đó cũng do Osi Nash trông coi.

Per và Osi Nash hai người ở chung một phòng, cũng không vì giá trị quý súc giảm xuống mà dẫn đến thuộc tính công thụ nghịch chuyển. Lúc vừa mới bắt đầu, Per còn cảnh giác, Osi Nash lại vì điện hạ nhà mình cẩn thận từng li từng tí mà thương tâm một hồi. Sau đó, Per thấy không phát sinh cái gì cả, ngẫm lại liền thoải mái hơn.

Osi Nash là trung khuyển chứ không phải lưu manh, nào có đạo lý vừa thấy người ta thì liền xông lên dè ra. Thực sự là lo sợ không đâu.

Từ ngày có chân loong toong giúp việc, cuộc sống của Per bắt đầu trở nên dễ chịu hơn hẳn. Dionysus ở một bên nhìn đội ngũ của Per không ngừng lớn mạnh, nhìn người bên cạnh Per từ không thể không khuất phục trở thành kính phục mơ ước hẳn. Trên suốt chặng đường này, Dionysus nhìn vở diễn quân chủ nghèo túng trở dậy này mà cảm thấy vô cùng thú vị.

Thỉnh thoảng trong đội ngũ của Per cũng thêm vào những người mới. Những người mới này lúc đầu vào cũng xích mích những chuyện không lớn không nhỏ, mọi người cũng không để bụng. Nhưng lần này, mũi giáo lại hướng về Osi Nash.

Nguyên nhân của sự tình có liên quan đến Per, hai người luôn luôn sống chung một chỗ, thêm nữa Osi Nash hiện tại mặt mũi trắng trẻo và được đãi ngộ hậu đãi, lại bởi vì mấy ngày liên tiếp hết sức vội vàng, Osi Nash cũng chưa kịp bộc lộ tài năng ở trước mặt mọi người. Thế nên sau khi phải hồi hã sau xe ngựa ba ngày, một người mới rất cục không thể nhìn được nữa thừa lúc nghỉ tạm tìm Per nói lý.

Ban đêm, bên đống lửa trong rừng cây, một đại hán râu ria xồm xoàm chống nạnh đứng ở trước mặt Per tức giận rống lên. Ban đêm vốn yên lặng, mọi người cũng mệt mỏi rồi, không ai nói chuyện, giọng nói vang dội liền bị tất cả mọi người nghe vô cùng rõ ràng.

“Dựa vào cái gì? Có người đánh cướp thì chúng ta phải gánh vác, có việc chúng ta phải xông lên trước, thằng nhóc mặt trắng này chỉ xinh đẹp hơn chút thôi, ông đây mệt muốn chết không phải vì cái mạng sống của lũ súc vật này.”

Nhân số đội ngũ càng ngày càng ít, do áp lực công việc, tâm trạng của mọi người cũng không tốt, nhất là do Dionysus dềnh dàng, dọc đường đã chết không ít thần quan, thứ kiếm ăn được cũng càng ngày càng ít.

Per nghe vậy, buông bát bên mép xuống, Osi Nash thấy thế vội vã tiếp lấy, đặt vào cái nồi để hâm nóng. Xem cái cảnh này, quả thực như là chủ nhân và súc nô, cũng khó trách người mới vào hiểu lầm. Người bên cạnh vây xung quanh nhòm ngó, có người nhìn có chút hả hê, có người bo bo giữ mình, không ai tiến lên kéo gã kia lại. Kỳ thực chỉ cần nghe ngóng một chút liền có thể biết Osi Nash là ai. Nhưng mọi người đều không hện mà cùng lựa chọn im lặng, xem ra người nọ bị bài xích rồi. Per mặc niệm ba phút đồng hồ, quyết định lấy gã giết gà dọa khỉ.

Dưới ánh mắt của đám người, thái độ Per khác thường, vẻ mặt ôn hoà mà hỏi: “Thế nào, mệt mỏi lắm à?”

Người mới thấy Boss thái độ ôn hoà, có chút cứng lên: “Đương nhiên rồi! Nhân thủ vốn ít lại còn có tên chỉ ăn mà không làm như vậy, có thể không mệt mỏi sao?”

Per không để bụng, chỉ chỉ lửa trại, nữ bộc lập tức nhanh nhẹn rút một khối gỗ thêm vào. Sau khi ném vào củi vào, ánh lửa khê động, ‘phập’ một tiếng, người mới vừa lớn tiếng kia liền ngã sấp xuống, máu ở dưới thi thể tràn ra đầy mặt đất.

Những người mới đang quây lại xem kịch vui lại càng hoảng sợ, ánh lửa ánh trên mặt Per, nụ cười khoe miệng hẳn có chút u ám, đám người nghe được người đáng sợ này nói: “Biết mệt là tốt rồi, bởi vì, sự thoải mái chỉ dành cho người chết thôi.”

Mọi người run lên, vùi đầu, nên làm gì lại tiếp tục làm. Per không vì thiếu người nghe mà dừng lại câu chuyện, hẳn biết tất cả mọi người vẫn đang vánh tai nghe.

“Vĩnh viễn không được hoài nghi quyết định của ta. Ở trước mặt kẻ yếu, kẻ mạnh đúng là đúng, sai cũng là đúng.” Tuyên ngôn cứng rắn như thế xem như là cảnh cáo.

Giọng nói không lớn không nhỏ rõ ràng vô cùng trong bóng đêm, truyền đến đáy lòng người. Mọi người đến bây giờ đã có nhận biết hoàn toàn mới đối với nhân vật suốt dọc đường khoác lên dáng dấp vương giả này. Lúc mới biết, mọi người chỉ cảm thấy người này lợi hại, nhưng cũng không sợ hãi bao nhiêu. Người làm bọn họ sợ là vị Vua Aeolus thần kinh miệng đầy nguy hiểm kia.

Nhưng hiện tại mọi người phát hiện, hai người này về bản chất là như nhau, chỉ bất quá một ẩn giấu, một phô bày. Ở bên trong bầu sát khí này, mọi người chỉ có nỗ lực ẩn đi trong bóng tối sao cho mình càng nhỏ

lại, cố gắng làm lu mờ đi sự hiện hữu của mình.

Dionysus cách đó không xa xem màn thị uy này. Gần đây người càng ngày càng ít, hồi hã lên đường, tai hoạ không ngừng, ở trong lòng tất cả mọi người đều phải chịu áp lực rất lớn. Đe dọa thích hợp có thể làm cho một ít người không an phận phải nhu thuận. Về phần giết người... Thế thì làm sao? Giá trị đạo đức của Aeolus nếu so với Obeli chỉ có bết bát hơn, không có bết bát nhất.

Về phần Osi Nash, trung khuyến chỉ mãi ngẩng đầu nhìn chăm chú chủ nhân đang vì y mà sát khí đằng đằng, bận rộn mà nhu thuận đưa bát súp rồi lại đưa thìa, y không rảnh.

Nhưng, cái bát súp này Per đúng là vẫn còn chưa thể uống.

Bởi vì, trong rừng bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu cứu không lớn không nhỏ, thu hút sự chú ý của mọi người.

28. Chương 28: Sos28

“Cứu mạng...” Từ trong rừng cây truyền đến tiếng gào cực kỳ thê lương, nhất thời làm vô số loài chim đang ngủ giật mình bay tán loạn, đội ngũ của Dionysus cùng với đội ngũ tạp nham của Per đều nhìn về phía âm thanh truyền đến, sau đó nên làm gì thì làm, vô nghĩa, tất cả những phần tử nơi này đều là tam quan(*) bất chính. Coi thường mạng người, vì tư lợi, giết người như điên mới là chuyện bọn họ nên làm. Nghe thấy có người gào lên cứu mạng liền xông lên anh dũng đấu tranh vì nghĩa là Lôi Phong (một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc), không phải nhân vật phản diện.

(*) bao gồm nhân sinh quan, thế giới quan và giá trị quan

Ngay cả nữ phó bên người Per nghe thấy cách đó không xa truyền đến thanh âm không hài hòa cũng chỉ bình tĩnh như thường vá lại áo cho đội ngũ của Đại BOSS.

Ánh sáng từ xa xa trong rừng càng ngày càng gần, ô ngôn uế ngữ càng ngày càng rõ ràng. Rốt cục một người phụ nữ ngã sấp xuống cách đoàn xe của Aeolus vài bước. Đại hán đuổi theo nhìn đến đội xe ngựa, đầu tiên là cảnh giác đứng lại, sau thấy mọi người ngồi tại chỗ bất động, liếc mắt nhìn thấy vương kì của Aeolus, cười khà khà, miệng mở lớn lộ ra hai cái răng vàng khè. Người nọ vênh vào đi về phía người phụ nữ.

“Ha ha, kêu đi, kêu nữa đi, người có kêu đến rách họng cũng không có ai đến cứu người đâu”

Nói như thế này không sai nhưng lời kịch này cũng quá cũ rồi.

Nhưng mà khán giả còn chưa kịp ghét bỏ thì vị pháo hôi này đã bị nữ tráng sĩ đuổi theo phía sau tặng cho một kiếm. Per chỉ có thể nói, cuối cùng kẻ lỗi thời vẫn bị đào thải.

Người phụ nữ tư thế oai hùng, hiên ngang rút thanh kiếm cắm ở trên ngực đại hán ra, tay khẽ lật, một đường máu thật dài được vẽ ra trên mặt đất. Người vừa tới mặc một thân kỳ trang màu trắng, áo giáp màu bạc, mái tóc thật dài màu vàng xõa tung trên vai, một khuôn mặt lạnh lùng, xinh đẹp khiến người khác ngỡ ngàng. Sau khi rút đại kiếm ra sau, ngực của tên đại hán thô tục kia lập tức phun trào máu tươi. Nữ nhân cầm cự kiếm, bước nghiêng qua một bước tránh máu văng vào người cô.

Thanh cự kiếm to lớn tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương, chỉ thẳng vào đoàn xe của Aeolus, nữ nhân dùng âm thanh lạnh lùng nói:

“Dionysus, lăn ra đây!”

Per nghe tiếng kinh ngạc mà nhìn qua. Sương mù bắt đầu tản ra, dưới ánh trăng lạnh băng như kim châm, quả là một mỹ nhân lạnh lùng với ánh mắt sắc bén. Xem ra đây hẳn là CP trong truyền thuyết với Dionysus.

Chiếc xe ngựa lớn nhất trong đoàn xe chuyển động, tay Dionysus vén rèm xe lên, tạm dừng một chút. Trong xe có một người nhô đầu ra. Per vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Dionysus bày ra bộ dáng mặt lạnh như vậy. Trường hợp hiện tại tựa như tảng băng đụng vào núi băng.

Bất quá, Dionysus coi như là một người đàn ông tốt, mặc dù giằng co với người đẹp nhưng vẫn không quên vươn tay giúp đỡ mấy người kia. Per chỉ thấy gã nghiêng ra hiệu, lập tức có phân đội nhỏ đứng dậy đi về phía rừng cây.

Hiện tại Per có thể khẳng định, người trước mắt này chính là công chúa điện hạ.

Vì lo lắng cho tương lai, Per ra hiệu cho tùy tùng đang co rúm một bên, người mới liền nhanh nhẹn buông miếng thịt còn đang gặm dở, vác thanh đại đao gọi thêm mấy người, chạy về phương hướng cô gái vừa xuất hiện.

Osi Nash muốn đứng dậy, lại bị Per đè lại. Trước khi đến nơi an toàn, hắn không muốn mạo hiểm để Osi Nash rời khỏi tầm mắt của mình. Osi Nash thấy Per kéo tay mình, do dự một chút, một lần nữa ngồi xuống. Tầm mắt Dionysus lướt qua người Per, dừng ở trên người mỹ nữ tóc vàng.

“Ta nghĩ em nên trở về đi, Sora.” Dionysus mở miệng nói, hay cho một câu giải thích mà có thể làm cho người ta nghe ra khẩu khí khiêu khích. Bất quá, đây cũng là điểm đặc sắc của mấy em trai mới lớn thôi. Per lý giải.

“Vì sao nghe thấy tiếng kêu cứu cũng không đi cứu người?” Mỹ nữ cong miệng, tay nắm kiếm thật chặt, thanh âm lại đang run rẩy.

“Vì sao phải cứu?” Dionysus giống như cảm thấy rất buồn cười, cười ha ha hai tiếng hỏi lại. Gã ngồi bên vành xe, một tay khoát lên gối chống đầu, chờ câu trả lời từ CP của mình.

Sự thật chứng minh, không phải tất cả mọi người sẽ giống Per, giải đáp nhân sinh triết lý với vị vua đang dậy thì này. Có điều, lúc trả lời không được một vấn đề thì quả trách ngược lại tựa hồ cũng là một loại kỹ xảo rất tốt để chữa cháy. Per nghe mỹ nữ nói xong liền nghĩ đến câu này.

“Chàng vẫn như vậy, ta vốn tưởng rằng... Chẳng lẽ đến bây giờ chàng còn không hiểu được chàng thân là vua đến tột cùng đã sai ở đâu rồi sao?” Mỹ nữ mặc trang phục kiếm sĩ bày ra biểu tình ta rất đau lòng tại sao chàng có thể như vậy.

Dionysus hí mắt cười, dùng hành động chứng minh bình thường nhân vật phản diện cười rộ lên cũng không là bởi vì cao hứng.

Thanh âm mang theo ý cười rung động vờn quanh ở bốn phía, Dionysus cúi đầu, nâng tầm mắt lên, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, ngữ khí hàm chứa sự khinh thường, nói, “Nguyên nhân chính là vì vương giả là cường giả, quyết định của ta luôn luôn đúng, sai cũng là đúng.”

Per xem nữa sắc nước miếng mà chết. Phắc, muốn thể hiện thì phải biết chọn đối tượng chứ, đồng dạng một lời nói nhưng nói với kẻ yếu hơn và nói chuyện với phụ nữ là khác xa một trời một vực đó nha, người anh em. Nói chuyện yêu đương không giống với kết nghĩa anh em, muốn kết nghĩa thì phải thẳng thắn, cái này gọi là thật tình. Còn nói chuyện yêu đương mà thẳng thắn thì sẽ bị gọi là thẳng ngược. Mà người thẳng như ruột ngựa thế này nhất định trên con đường tình yêu sẽ phải chạy đến ngu người thôi.

Per thở dài, EQ thấp như vậy, rước được mỹ nhân mới là lạ.

Cuối cùng Dionysus đã thành công kích thích mỹ nữ. Có lẽ là mới vừa thấy máu, hay là do người quen mới vừa rời ở trước mặt mình thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp; cặp mắt màu vàng kia đờ đờ sát khí, thập phần không có thiện chí nhìn xung quanh bốn phía một vòng, con người mang theo sự khinh thường nhìn các đại lão gia ngồi dưới đất đang động dậy hoặc bất động.

Đều là nhân vật phản diện nên Per thay Dionysus cảm thấy thật đau hột. Vì sao gần đây lại chuộng trò tình yêu ở hai cực đối nghịch thế này, chẳng lẽ đây là phương pháp mới để giữ gìn trật tự thế giới trong bão khố à? Lại nói đầu năm nay, nghèo hèn thì ghép đôi với giàu sang, đại thúc thì thích tìm shota, mỹ nhân thì thích chơi với quái vật, trước mắt là hai kẻ một đen một trắng, tư tưởng cùng quan niệm hoàn toàn ở hai thế giới đối nghịch nhau, cuối cùng vẫn tìm đến nhau, này không phải là méo có chuyện gì vui nên tìm chuyện gây sức ép cho nhau sao?

Bây giờ vẫn có rất nhiều em gái còn tin tưởng rằng một người đàn ông tài cán sẽ vì mình mà thay đổi tín ngưỡng, từ ma vương hóa thân thành thiên sứ, xin lỗi nhưng số lượng mấy em mơ mộng nhiều quá, nhân

vật phản diện không đủ dùng đâu. Xin thương xót, tha cho bọn họ chơi gay với nhau đi. À chết, nói sai rồi, là cho bọn họ một không gian rộng lớn hơn để bọn họ tự do mà bay đi.

Nhưng công chúa điện hạ hiển nhiên còn rất ngốc nghếch, rất khờ dại, cô cho rằng mình có năng lực thay đổi người đàn ông này. Vì ôm mỗi tâm tư như vậy, hai người chơi trò giận dỗi như tình thú của mấy cặp yêu nhau thôi, xoẹt xoẹt phóng sát khí căm tức nhìn đối phương. Song phương đều chờ bên kia sẽ yếu thế nhận sai. Trường hợp thập phần xấu hổ như vậy, mọi người muốn nuốt nước miếng cũng không dám lớn tiếng.

Cũng may bên kia, phân đội nhỏ của Aoelus cùng với tạp binh rất nhanh đem người nên cứu và không nên cứu dẫn trở về.

Nhóm tiểu binh của Aoelus, áp giải người tới, quỳ xuống đất khom người, thanh âm run sợ “Điện hạ... Những người còn sống đều ở đây.”

Nhóm tiểu tạp binh của Per cũng đã trở lại, nâng một đám người, mấy xe chiến lợi phẩm, kích động tới trước mặt Per, “Điện hạ, đội ngũ lại có thêm người mới.”

Không khí hai bên so sánh với nhau, tương phản thật lớn.

Dionysus tâm tình không tốt lắm, mệt mỏi phát phát tay, phân phó một câu “Đưa qua một bên an bày là được.” Sau đó, xoay người trở lại trong xe, bỏ lại mỹ nữ một mình sững sờ đứng tại chỗ. Chung quanh hoàn toàn lặng im, tất cả mọi người đều giả vờ làm người mù. Cũng may mỹ nữ cũng không làm cho mọi người xấu hổ lâu lắm, cô quyết đoán thu kiếm vào vỏ, nhắc chân đi về hướng đang bắt đầu hạ trại.

Lúc đi ngang qua người Per, cô ngừng lại một chút.

Thấy người này mặc một thân áo choàng đen, tóc đen, trong mắt cô tràn đầy nghi hoặc, hỏi “Điện hạ?”

Per ngẫm lại, vẫn nên cho con gái nhà người ta vài phần mặt mũi. Buông chén trong tay, ngẩng đầu đối diện cô, gật gật đầu, tự giới thiệu, “Per • Mortis của Obeli.”

Mỹ nữ tỏ vẻ quả nhiên là hần, đã sớm nghe qua, nếu nói cô nhìn thấy Dionysus còn có vài phần ôn nhu, thì hiện tại ánh mắt nhìn Per là cực kỳ chán ghét.

“Lại là một tên vua ruộng bỏ nhân dân à? Loại người máu lạnh như các người cũng xứng đáng để người khác gọi một tiếng điện hạ, hừ.”

Nói xong, không thèm quay đầu mà bước đi.

Trung khuyển nghe thấy cô gái này dám mạo phạm Per, hiển nhiên là tức giận rồi, răng rắc một tiếng cái thìa gãy làm hai. Per tiếc hận nhìn nồi canh đang nấu thơm ngào ngạt, sờ sờ đầu trung khuyển, “Cần gì để ý đến lời nói của những người này.”

Lại nói thêm, được nhân sỹ chính phái chán ghét không phải là vinh quang của nhân vật phản diện sao? Được một nhân sỹ chính phái chán ghét giống như được quát người khác một trăm roi, tương đương với giá trị quý sức, hần cảm thấy viên mãn rồi. Có điều khi Per nhìn lại trị số trên bảng số liệu gần ngay trước mắt, giá trị hạnh phúc của trung khuyển này tại sao lại không tăng, rốt cuộc là cái gì vậy? Lần trước liều mạng đi ra ngoài đổi lấy giá trị hạnh phúc cũng chỉ có tám mươi, rốt cuộc người còn gì không hài lòng chứ?

Per đánh giá Osi Nash, muốn từ gương mặt đang căng thẳng phần nộ kia tìm ra nguyên nhân. Osi Nash thấy tay Per còn lôi kéo y, khẩu khí cũng dịu xuống, lại nhìn nồi canh sôi sùng sục, quay đầu lại khuấy thịt nổi lên. Mùi thơm lượn lờ giữa hai người, nhiệt độ từ từ tỏa ra làm khoảng cách giữa hai người gần như biến mất, khiến cho người ta sờ không rõ ràng lắm, rét lạnh cùng đối khát giao lại ở đại não, che dấu ý tưởng thật ở trong lòng. Đêm dần dần khuya, sương cũng từ từ giăng khắp nơi, mọi người đều quay về nơi trú ẩn trên xe ngựa để ngủ.

Per cũng nằm xuống, hiếm khi lại mất ngủ. Lăn qua lộn lại nửa ngày vẫn ngủ không được. Per nhẹ nhàng đỡ Osi Nash đang dựa vào một bên vai hần say giấc qua một bên, ra bên ngoài xe.

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống như ôm trọn cả người hần, xung quanh thật yên tĩnh, an tường cũng giống như bầu trời đêm mênh mông này.

“Người cũng ngủ không được...” Dionysus từ dưới bóng cây đi ra. Mà phương hướng gã đi ra là doanh trại tạm nghỉ của điện hạ. Tìm một nơi sạch sẽ, Dionysus nằm xuống, vỗ vỗ cổ bên người. “Có tâm sự?”

Per lập tức xoay người sang chỗ khác. Không được, hẳn không phải thầy bói, lời nói nhảm của gã chẳng ai muốn nghe đâu. Khó có dịp rảnh rỗi, hẳn đến giải sầu chứ không phải tìm chuyện phiền lòng.

Bất quá, Dionysus vẫn mặc kệ, không thấy Per hồi đáp, gã vẫn tiếp tục nói, hơn nữa một mở miệng liền trúng hồng tâm.

“Người có tin rằng trên đời này có người trung thành tuyệt đối?” Dionysus trào phúng nói. Tâm tình không tốt, ngữ khí cũng khó nghe.

Biết người gã nói đến chính là Osi Nash, Per đứng đó không nhúc nhích.

Đại não nói với Per rằng hẳn nên rời đi, nhưng tâm lại muốn đứng lại nghe. Quả nhiên con người vẫn thích trường phái hành động theo cảm tính, lời nói của đại não bị lơ lửng. Per quay người lại nhìn Dionysus. Thấy Per đứng đối diện mình, Dionysus nở nụ cười, nắm một ngọn cỏ, vừa ngắm nghía vừa nói.

“Trung thành cũng giống như tình yêu, nghe thì có vẻ cực kỳ đẹp đẽ, nhưng nói đến cùng cũng chỉ là đại não phân bố nhiều dopamin(*). Trung thành đến giống như một con chó, không phải nô tính gây chuyện thì chính là tâm lý thiếu hụt. Chó của người, bất quá là muốn dùng người hoàn thành lý tưởng trong lòng y thôi. Cho dù phải trả giá cả sinh mệnh, hay là cùng người đối địch với cả thế giới cũng được, y thật lòng nguyện ý trung thành với người sao?”

(*): “Hóa chất” hạnh phúc

Trong não bộ, chất dopamine rất hiếm. Dopamine được tiết ra từ một trong các vùng nguyên sơ nhất của não, ở đỉnh thân não. Các nghiên cứu đã chỉ ra rằng, chất hóa học dopamine trong não ở những người đang yêu cao hơn ở những người bình thường. Nó đóng vai trò chủ chốt đối với những trải nghiệm của chúng ta về sự vui thú và nỗi đau, liên quan đến khao khát, sự nghiện ngập, tình trạng “phờn phờ”, ham muốn và khoái lạc.

Việc tăng cao hoạt chất này có thể dẫn đến các cảm giác tưởng thưởng, khiến “khổ chủ” khó mà từ bỏ tình yêu.

Chúng hoàn toàn gây nghiện giống như việc sử dụng cocaine vậy. Và mọi hành động tạo nên hứng thú như ăn một mẩu chocolate, làm tình, nghe một khúc nhạc, thắng một trò chơi... đều làm tăng tiết dopamine.

Per không nói lời nào, Dionysus tiếp tục vờ thể hiện, “Một người vì sao có thể khiến một người khác vô điều kiện mà hiến dâng tất cả, bởi vì cảm ơn sao? Hay là bởi vì áy náy? Đương nhiên, cũng có thể là do tâm lý của y tìm không thấy một nơi để dựa vào, tỷ như ‘A, đau khổ quá, tình cảm trong lòng không thể giải bày với ai, không có ai để dựa vào, trái tim gần như trống rỗng. Vô luận là tài phú hay là danh dự, vẫn không thể làm cho ta cảm thấy khoái hoạt. Làm sao bây giờ? Ta cảm thấy khó thở quá!’ “

Dionysus khoa trương mà suy diễn, nằm ở trên cổ ôm ngực, bộ dáng thật sự giống như trái tim đang co rút đến đau đớn. Co rút rồi run rẩy rồi gào thét càng diễn càng giống thật, Per thậm chí nghĩ rằng mình đang thấy một con cá đang giãy dụa trên mặt đất, ngay lúc hẳn do dự giữa nên đi hay không, Dionysus ngừng lại. “Sau đó y tìm thấy người, thấy rằng người so với y còn đáng thương hơn, vì thế y thương tiếc người, bảo hộ người, dùng bi thảm và bất hạnh của người thỏa mãn trái tim không thể lấp đầy của y.”

Dionysus dường như không có việc gì quay đầu, giống như người vừa diễn tiết mục vừa rồi không phải là gã, thở dài một hơi, gã tiu nghỉu như đánh mất thứ gì nói, “Đơn giản là trái tim của y mãi không thỏa mãn, nhìn người dân nước mình hứng chịu thống khổ bởi tai họa, sau đó lại lấy lý do phản bội đại nghĩa tròng vào đối tượng mà y thề nguyện sẽ thuần phục, đây là cái gọi là trung thành. Thật là nhảm chán.”

Dionysus nói xong nhìn bầu trời đêm giữa cái rét lạnh, giữa lúc đó Per đột nhiên hiểu ra. Có khi ngẫu nhiên nguy biến vậy mà tên ten ten tạo ra chân lý, vị vua thích chơi ngông ngẫu nhiên cũng có thể là vị vua thông thái. Dionysus nhìn Per bỗng nhiên cười thật thoải mái, cười thật vui vẻ, lộ ra biểu tình giống như vừa gặp quỳ, gã thậm chí nghe thấy Per nói cảm ơn.

Dionysus còn đang kinh ngạc, Per cảm ơn xong đã thoải mái mà bò lại vào trong xe ngựa, ngủ một giấc thật bình thản. Trên bụi cỏ chỉ còn lại Dionysus tư một mình suy nghĩ mãi mà không hiểu nổi, lại một đêm phơi sương dưới ánh trăng.

Per không biết, sau khi mình nằm xuống, Osi Nash lại mở mắt, ánh trăng xuyên thấu qua cửa kính xe chiếu vào cặp mắt đen láy kia, khiến người khác nhìn không rõ. Hai người diễn cảnh 1vs1 dù lúc diễn có thích diễn thế nào thì diễn nhưng sau khi diễn xong thì chẳng để lời thoại vào tâm, nhưng người xem thì lại vì nó mà loạn tâm tư. Thế giới này vĩnh viễn là kẻ diễn hát hí khúc, còn thằng gốc thì xem diễn, không thể nào giải thích.

Đoàn xe xóc nảy ước chừng nửa tháng mới tới Loma. Chuyện này không phải không có lý do, tuyết lở nên làm rất nhiều con đường bị phong tỏa, mọi người chỉ có thể chấp nhận thử nghiệt duyên này. Haiz, hẳn đây là con đường của số mệnh, dòng người từ bốn phương tám hướng đổ về đây. Những trận ẩu đả lớn nhỏ vì thế cũng nhiều vô kể, làm cho kẻ khác sức cùng lực kiệt.

Dưới chân cửa thành Loma có rất nhiều người hạ trại, có vẻ tính toán ở lại lâu dài.

Vương kì của Aoelus làm cho cửa thành thượng xông xáo một trận, sau đó cửa thành nặng nề từ từ mở ra trước mặt mọi người.

Từng làn khói bếp trong sương sớm dưới ánh hào quang của khe cửa biến thành màu vàng nhẹ như từng điểm sáng bé nhỏ bảo vệ thành lũy. Thứ ánh sáng đó làm cho người ta sinh ra một cảm giác không chân thật.

Bước vào thành Loma, phía sau là nhóm người hò hét chen lấn muốn tiến vào nhưng lại bị đẩy ra, Dionysus cùng Per không hề quay đầu lại.

Nhân sinh tựa như tòa thành, người ở bên trong muốn đi ra còn người ở bên ngoài lại đòi đi vào. Bên ngoài muốn tiến vào vì cho rằng đây là nơi họ có thể sống sót, chỉ có nhân tài ở bên trong mới hiểu rằng hành động của bọn họ không khác nào là tới chịu chết.

Vì không thể tìm thấy mà lắc đầu, Per thở dài, cmn, có thể hay không đừng hí kịch như vậy.

Nhưng mà chuyện hí kịch hơn còn ở phía sau kia. Sau khi yết kiến giáo hoàng, là màn phân chỗ ngồi cho khách. Chỗ ngồi dựa vào cái gì để phân? Đương nhiên là quốc gia.

Sau khi Dionysus ngồi xuống chỗ có cấm cờ của Aoelus, Per mới đỡ dẫn phát hiện, nơi này không có chỗ ngồi cho hắn. Hiện tại, chỗ ngồi dành cho vua lại có một pháp sư mà hắn mới gặp mặt chỉ một lần trấn giữ.

Hai vị vua liên tiếp của Obeli đều không phải quý tộc, xem ra là do được truyền cảm hứng từ chuyện cũ của Per, gần nhất Obeli thật thích chơi trò nghịch tập (đi ngược lại những khuôn sáo cũ).

Cũng may giáo hoàng bệ hạ đọc thánh kinh nhiều lắm, làm người rất nhân từ. Ngay lúc Per tính toán tự tay quét sạch chỗ ngồi của mình, thấy giáo hoàng bệ hạ ngồi phía sau rèm vung tay lên, một cái ghế dựa màu vàng hoa mỹ gần chỗ giáo hoàng nhất từ từ ngưng tụ ra.

“Ngồi.” Giáo hoàng bệ hạ dùng từ đơn giản đến không biết khách khí là gì.

Per cảm thấy được ngày đầu tiên không cần đánh nhau có lẽ tốt hơn. Hẳn là đến tiến công chiếm đóng nhân vật, không phải đến đánh nhau. Vì thế dưới ánh mắt quý dị của mọi người, hắn ngồi xuống vị trí gần như cao nhất.

Người đến đông đủ, giáo hoàng đại nhân tỏ vẻ hội nghị có thể bắt đầu rồi. Không khí hơi hơi chấn động, tinh thạch quần quanh cây cột phát ra ánh sáng nhẹ nhẹ, rồi đột nhiên bay trên không trung tự động gắn thành một chuỗi, vờn quanh tạo thành một vòng tròn.

Per xuyên qua màn hình tạo bởi ma pháp, nhìn đến người đối diện đang bày thế trận chờ quân địch.

Thì ra là bật video call.

Nhân dân trên lục địa cách màn hình nhắn gửi đến mỗi người nơi đây những lời chúc tốt đẹp và thân thiện nhất.

Cái ếch! Trên thực tế, mặc kệ là màn hình bên này hay là bên kia, tất cả mọi người bày ra biểu tình đáng ghét như kiểu ‘kỳ thật ta không muốn cùng ngươi nói chuyện nhưng nếu ngươi muốn nói vậy thì nói đi’.

Per nhìn tiểu đội phía trước rồi bầy tỏ tình cảm thân thiết, tỏ vẻ đã lâu không gặp. Yo, tóc đỏ-kun sau khi xa cách hơn hai mươi chương, cuối cùng người cũng đi ra đánh tương du (góp vui) .

Người hai phía đều xoa tay, biểu đạt khát vọng muốn cùng đối phương da thịt thân cận, đại BOSS của hai bên đồng loạt lên tiếng .

“Con đường cuối cùng của thế giới...” tựa như khổng chế âm thanh rất tốt, đại BOSS nhóm một mở miệng, ngữ điệu nghiêm túc. Thanh âm lúc có lúc không kết hợp với tiếng vang lớn vốn vọng lại cực kỳ thích hợp để hù dọa các bạn nhỏ.

“Đi vào nơi này đồng nghĩa với việc tiến vào thành trì của sự đau đớn, đi vào nơi này, người tiến vào nơi mà trọn đời người sẽ đau khổ vì bị hãm hại, thông qua nơi này, người tiến vào quân đoàn vạn kiếp bất phục...” Sau đó còn nguyên một đoạn văn dông dài, dài dòng mà ý chính có thể tóm tắt một cách đơn giản là: người tới đây chính là để chịu chết. Điều này làm cho những tuyến thủ khờ dại vốn muốn kiếm chút tiện nghi nhất thời tái mặt. Đồng chí Per vốn đã sớm biết điều này tỏ vẻ thích thú quan sát. Đồng chí Dionysus đã đoán được chân tướng thì dùng ánh mắt khinh bỉ những kẻ phạm nhân trước mắt đang trọn mắt há hốc mồm.

BOSS của hai phe nói chuyện âm ờ một hồi, ngoài mặt tỏ vẻ đi đến một kết luận vì giữ gìn thế giới hòa bình mà tổ chức trận đấu nhằm phân định trật tự này, tuyên bố trận đấu bắt đầu. Dưới sự chỉ dẫn của đội ngũ thần quan, đi đến Henan chuẩn bị sắp xếp chỗ ở.

Ban đêm, trận đấu còn chưa có bắt đầu, đã có người động thủ. Tuy nói đem đối thủ bóp chết từ trong nôi luôn luôn là tác phong của hắc đạo, nhưng khi Per quang minh chính đại đối mặt với người quen cũ ở Obeli, vẫn là cảm thấy áp lực rất lớn. Tinh thạch khổng chế mặng đá (phần đá phía dưới trong các hang động) bay lên, phá hủy nơi ở tạm thời của Per, giữa lúc không trung quay cuồng, vạn vẹo, Per nhìn thấy Osi Nash chạy tới, hần cảm thấy cơ hội đã đến.

29. Chương 29: Sos 29

Buổi tối là khoảng thời gian rất tuyệt vời, cho nên tất cả mọi người luyến tiếc không nỡ đi ngủ. Dưới ánh trăng, thành Loma bị bao phủ ở bên trong ánh sáng rực rỡ thần thánh, một đám nhân vật phản diện mặc toàn thân đen kịt, đứng ở đỉnh tháp đảm nhiệm việc phá hoại bầu không khí này.

Đám người Obeli chỉ thấy một bóng tàn ảnh lướt qua, mấy người của Per đầu lần lượt bị cắt đứt, lặn lông lốc trên mái hiên, ‘lộc cộc’ rơi xuống về phía dưới lầu. Chân Per đạp trên đỉnh tháp, ổn định thân hình, những người còn lại nắm chặt vũ khí, cẩn thận di chuyển bỏ khuyết chỗ trống người chết lưu lại, lại không vội tiến lên.

Đầu ngón tay Per cuốn lại, miếng băng mỏng phản xạ ánh trăng yếu ớt, chợt lóe lên trong mắt mọi người. Nam nhân vẫn bị đám người che ở phía sau xốc mũ trùm lên, lộ ra khuôn mặt giấu kín ở dưới. Trí nhớ của Per không tồi, nhìn thấy người này cũng không kinh ngạc, chỉ gật gật đầu, cười hỏi: “Vẫn chưa chết à?”

Pháp sư đem quyền trượng đổi sang tay kia, cười đến ôn hòa: “Nhờ phúc của Ngài.”

Điều gã nói đúng thực là không sai, nếu như không phải Per nổi điên, quý tộc cũng sẽ không thử tất cả mọi thứ có thể khi tuyệt vọng, phóng xuất tất cả các pháp sư vốn đem nhốt lại. Phân tích từ một khía cạnh nào đó, Per gián tiếp cứu bọn họ một mạng. Nhưng tối hôm nay, những người này không phải đến để đền ơn.

“Chỉ có từng này thôi sao? ” Per nghiêng đầu hỏi, trên mặt viết rõ sự rất hiếu kỳ. Những người trước mắt tay cầm hung khí này chắc chắn không phải là cố ý đến để cảm tạ.

“Đương nhiên không phải, ta tới là muốn hỏi điện hạ có thể giao tình hạch ra đây hay không, miễn đi một chút rắc rối cho chúng ta?” Tinh hạch là thứ chứng minh thân phận của Vua, không có nó, mặc cho ai ngồi vào trên vương tọa cũng danh bất chính, ngôn bất thuận.

Per vuốt nhẹ lên ngực trái, mỉm cười: “Cái này à? Đáng tiếc, nó tịnh không muốn rời xa ta.”

Pháp sư không để ý chuyện này lắm. Dự tính ban đầu của việc đánh lên đêm nay, vốn cũng không phải là thỉnh cầu, bọn họ là đến đánh cướp.

Không thể không nói, không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa. Thời gian đầu tiên, Per từ hai bàn tay trắng đi lên cũng là nhờ đánh cướp. Xem ra, đây là tập quán xấu thâm căn cố đế lưu truyền ở trong lòng dân chúng Obeli rồi, Per cảm khái.

Người đội mũ trùm nghe được trả lời của Per, liền giơ thẳng đao lên. Vừa lúc Osi Nash chạy tới, một bàn chân đá văng ra một người chặn đường, lật nghiêng người tránh ám khí, đi tới bên cạnh Per.

“Điện hạ!” Osi Nash hô.

“Lão đại!” Đối diện có người hô.

Per liếc mắt pháp sư một cái, ý tứ hàm xúc vô cùng, đối phương chỉ cười híp mắt nhìn không nói lời nào.

Osi Nash nhìn thấy người vừa gọi đi về phía y, như là như bị sét đánh.

Một người cao to đứng ở gần phía trước cũng xóc mũ trùm lên, lộ ra ngũ quan thô kệch, Bart kích động nhằm vào Osi Nash hô to: “Cậu còn sống! Thật tốt quá.”

Khuôn mặt của Osi Nash không có chút biểu cảm gì, không thấy sự vui sướng của việc trùng phùng sau thời gian xa cách đã lâu, cũng không có hận thù tích lũy lâu ngày chưa phát tác, y như là không biết phải xử lý thế nào.

Per đứng ở đó không nói lời nào. Bart cũng có thể coi như là một trong những người thật lòng lo nghĩ cho Osi Nash. Trong khi tất cả im miệng không nói câu nào, gã mạo hiểm mở miệng để Osi Nash đào tẩu. Lần này, gã nhìn thấy Osi Nash bị thu nhỏ lại mà đau lòng, ánh mắt phần nộ lướt qua Per, há mồm liền hô to: “Lão đại, cậu đừng bị hấn lừa!”

Cánh tay thô nặng nề phần nộ quơ quơ về phía Per, Bart lớn tiếng nói: “Chúng ta đều bị hấn lừa! Tin tức lúc đầu kia là giả! Tất cả đều là tin đồn vô căn cứ do hấn phát ra! Mục đích chính là muốn khiến chúng ta chịu chết thay cho hấn, sau đó lợi dụng chúng ta truyền tống đưa hấn đến thần điện!”

Âm thanh của đại hấn ở ban đêm yên tĩnh to rõ khác thường, Osi Nash tựa hồ không thể tiếp thụ nỗi tin tức này. Per thật ra khá là bội phục pháp sư kia, cảnh giới cao nhất của nói dối không phải là làm giả loạn xạ ngẫu, mà là biên soạn phải nửa thật nửa giả lại nói ra từ một tên đại ngốc không có tâm địa gian xảo, khiến mọi người hết lòng tin theo, tự nhiên càng có sức thuyết phục.

Per cười mà không nói gì, nếu đối phương đã có chuẩn bị, tin là đã tìm hiểu rõ ràng những chuyện hấn đã làm rồi, biện giải thêm nữa cũng không thể thay đổi được sự thực là hấn vì gạt người mà truyền bá lời đồn đãi.

Nhưng đối phương dù suy tính kiểu gì cũng không thể ngờ rằng lý do Per làm một chuỗi việc này chẳng qua là vì công lược, vì vậy mới có một loại suy diễn này.

Thoáng cái hấn đã từ nhà vua bị phản bội biến thành tên căn bản lừa bịp nhân tâm, lý do mới danh chính ngôn thuận làm sao! Per nhìn dáng dấp tức giận của Bart, lại nhìn một chút chung quanh những người nắm chặt thân đao trường mắt nhìn hấn, bỗng nhiên muốn hỏi các người tìm nhiều lý do như vậy có một hay không? Quay đầu lại chú ý tới ánh mắt muốn nói lại thôi của Osi Nash, Per nắm chặt mảnh băng, cuối cùng nói: “Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi.”

“Điện hạ, đây là... Thật vậy sao?” Osi Nash lắp ba lắp bắp hỏi, như con cún con bị chủ nhân đá một phát, tiếng kêu ầm nhẫn lại tủi thân.

“Thực thì sao? Giả thì thế nào?” Per hỏi vặn lại.

Osi Nash mím môi không nói lời nào, Per buồn cười, có phải là người nhỏ lại thì tâm hồn và động tác cũng sẽ trở nên ấu trĩ hay không, người tủi thân cái quái gì chứ?

Pháp sư lúc này nhắm đúng thời cơ mở miệng, gã nhìn vẻ mặt phức tạp của Osi Nash, giọng điệu chậm rãi, hòa hoãn: “Osi Nash • Ganad, người không cần ở bên một người như vậy, hấn sẽ không vì người lưu lại mà lộ vẻ cảm động, cũng sẽ không vì người rời đi mà thương tâm. Mà cổ quốc của người, vẫn còn có người

nhà thật sự quan tâm người. Người thực sự muốn như cái người phía sau người, cả đời này lưu vong ở ngoài sao?” Âm thanh của người đàn ông nhẹ mà nhu hòa, mang theo một loại thỉnh cầu bình thản lại bình đẳng, nghe vô cùng thoải mái.

“Trở về thôi, chỉ có Obeli mới là chốn về của người.” Người đàn ông nhìn thẳng vào đôi mắt của Osi Nash, nghiêm túc khuyên bảo chân thành.

Những lời này nói xong cực kỳ đầy tình cảm làm người ta xúc động, ngay cả Per cũng không khỏi bội phục, ở phương diện này mà nói, người này xác thực thích hợp làm Vua hơn hẳn. Trên người Per có ngạo khí cố hữu của kẻ mạnh, khiến cho hắn sẽ không cúi mình chiếu cố cảm nhận của người khác, càng không có khả năng vì người khác làm ra quyết định khiến chính hắn bất mãn. Hắn không phải là không có tài đức, sáng suốt, chỉ là thói quen của kẻ mạnh quen khống chế người khác. Mà kẻ mạnh chung quy đều khiến kẻ khác sợ hãi, sự thống trị của Per làm quyền lợi của quý tộc yếu đi. Nhưng vị pháp sư trước mắt này rất khác, hắn thông minh, lý trí, có thực lực, nhưng lại không mạnh đến mức đám người kia không thể làm gì được hắn.

Thế giới này có lúc không phải cứ hợp lý là được, nhất là khi Per không hề có ý định thỏa hiệp.

Xui khiến Osi Nash từ bỏ Per, chắc là người này hiểu được nguyên nhân Osi Nash biến thành bộ dáng này, như vậy chắc chắn cũng biết tình hình hiện tại của Per kém hơn trước rất nhiều. Có chút đồng bệnh tương liên hi vọng Osi Nash quay về về đơn vị, nhưng phần lớn là dòm ngó thế lực của Tây bộ, giống như Per lúc đầu vậy. Per lặng lẽ chờ thăm tổ tông mười tám đời Shiber Leon. Tuy rằng người Shiber Leon cũng không có nghĩa vụ hết lòng giúp Osi Nash giữ bí mật, nhưng trong lòng Per ghi món nợ của tên Boss phe trắng này vào sổ. Tương lai còn dài, chúng ta từ từ rồi sẽ tính hết.

Những người này thừa lúc đêm tối, đánh lén lúc thi đấu còn chưa bắt đầu, thật sự là tin lời Shiber Leon, cho rằng Per • Mortis hiện tại trạng thái suy yếu đến nỗi rời xa một người thì không thể nào sống nổi. Per cảm thấy nực cười, lúc đầu là chỉ có một mình hắn đứng lên, sau khi ngã xuống cũng có thể một lần nữa đứng sừng sững ở đỉnh điểm một mình. Chỉ là tất cả mọi người nhìn không thấy quá khứ của hắn, chỉ thấy hắn chật vật của hiện tại.

Hiện tại Osi Nash là một điểm mấu chốt, hầu như tất cả mọi người đang chờ câu trả lời của Osi Nash, chỉ có Per bộ dạng lơ đãng. Osi Nash quay đầu lại nhìn thoáng qua Per, như là do dự, y hỏi pháp sư: “Nếu như, điện hạ đem tinh hạch giao cho người, người có thể cam đoan không đuổi giết chúng ta không?”

“Không thể!” Per và pháp sư đồng thanh.

Per là cười chế nhạo nói ra câu kia, bảo hắn móc tim người khác còn được, chứ bảo hắn tự móc tim mình ra? Nằm mơ!

Pháp sư thì hào phóng thừa nhận: “Hắn không thể tiếp tục tồn tại được nữa. Sự hiện hữu của hắn đối với rất nhiều người mà nói là mối nguy hại. Từ bỏ hắn đi, bằng không, ngay cả người cũng sẽ mất đi cơ hội trở về quê hương.”

Dưới ánh trăng lạnh, Per vẫn bình tĩnh như đang ở vương vị như cũ, không để đám đông kia vào mắt.

Khi pháp sư dự định tiếp tục dần dần dẫn dụ, Per lần đầu mở miệng cắt đứt.

Đám người cho rằng Per sẽ uy hiếp Osi Nash, nói ra nếu người dám phản bội ta này nợ lợ chai, thì Per chỉ là thu hồi lưỡi dao, bình tĩnh mà nói: “Nếu như muốn trở về, vậy thì về đi.”

“Giống như lời hắn đã nói, ở đây không có chỗ dung thân cho người, ta không thể đảm bảo luôn luôn tín nhiệm người, cũng không bảo đảm có thể cùng người tiếp tục đi về phía trước trong tương lai.”

Dù thế nào đi nữa, hắn cuối cùng cũng sẽ rời đi, nợ ân tình của người ta còn chưa tính, lại còn gặt người nữa thì không tốt. Hiện tại ly khai cũng coi như làm thỏa mãn tâm nguyện của Osi Nash, Per chỉ hy vọng lúc sau cùng chia tay mỗi người mỗi ngã, giá trị hạnh phúc có thể nhảy nhót một cái. Cùng lắm thì hắn cuối cùng nói một câu “Ta không oán người, người làm cho ta đã đủ nhiều rồi” Thử xem liệu có thể cảm động đối phương không. Dù sao tương lai còn dài, giá trị hạnh phúc còn có thể bù dần dần, nhưng đi theo hắn thực sự không có tiền đồ gì cả.

“Không nhất thiết phải ràng buộc vì hư danh hoặc là lý tưởng. Muốn sống thoải mái hơn nữa mà chụp vào người cái vòng lẩn quẩn, là ngu xuẩn! Thuận theo tâm ý của mình, sẽ không ai trách người cả.”

Hiếm thấy Per nói thành khẩn, những thần dân biết hoặc từng nghe nói về quá khứ của hắn đều trông mắt rớt xuống đất không nhặt lại được. Đây là Vua làm cho người người sợ hãi sao?

Lời nói như vậy, cảnh tượng như vậy, khuôn mặt nhu hòa đến như vậy. Per thậm chí còn nói tiếp: “Đó cũng không phải nói vì để cho người lưu lại. Tốt nhất là người suy xét kỹ xem, đi theo lời mách bảo của trái tim người là được rồi.”

Một câu nói cường điệu đủ cả trọng điểm: đi theo hắn không có tiền, không nhà cửa, không xe, càng không bảo đảm.

Hiện tại Per ngoài việc dán mác “bốn không”, lại còn nổi tiếng là thái độ tồi tệ, hắn tự nhận là hắn có thể được xếp hạng bằng vàng “một trong những người đàn ông không đáng để đi theo nhất”.

Đứng yên ở nơi đó, chẳng biết tại sao, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều muốn biết Osi Nash sẽ lựa chọn thế nào. Lần đầu tiên Per thử lộ ra một nụ cười mỉm không mang theo sát khí, không mang theo lãnh khí, đáy mắt của hai tròng mắt đỏ đậm biến thành một mảng ám áp dịu dàng, dùng vẻ mặt cổ vũ hiện rõ ý tứ “cút đi, đỡ phải sau này phiền lòng bởi vì nợ người ân tình.”

Osi Nash ngậy người ra, không dám xác định, lăm bằm lặp lại: “... Có thể chứ? Có thể đi theo suy nghĩ của chính mình sao?”

Per gật đầu: “Đây là phương pháp xử lý duy nhất có thể làm cho mình không hối hận.”

Đám người bên kia không bình tĩnh được, đều bày tỏ ‘Này này, người vợ vĩ không chờ được mà muốn phải người đi cái kiểu này, có phải khinh thường chúng ta không hả?’. Tốt xấu gì chúng ta cũng là hai mươi dũng sĩ Obeli, không thể khinh thường như thế được. Xem thật kỹ bên kia các người đi, trừ người ra và cái tên trung khuyến còn đang dao động kia, còn có ai nữa đâu.

Mọi người biểu đạt xong ý tứ kể trên, đều xoa xoa tay, lăm ăm muốn đánh nhau. Đám người muốn tiến lên gần phía trước, lại bị pháp sư quát ngừng lại. Per nở nụ cười, dùng khóe miệng nhếch lên khinh bỉ như muốn nói “đúng là bọn phạm tục”.

Để chứng minh bọn họ đúng là một đám phạm tục, Per thu hồi dáng vẻ người tốt, nhắm vào một chỗ rồi nói: “Tối nay tinh quang xán lạn, đi ra phơi ánh trăng đi.”

Đám người nhìn sang đều tấm tắc, Dionysus cười đến ngớ ngẩn hai tay vất trước ngực đi tới từ một chỗ trong bóng tối. Hắn cười cợt chào hỏi Per, ánh mắt rơi vào trên người trung khuyến, trong mắt tràn đầy ý khinh thường: “Yo, cần giúp đỡ sao?”

Per bình tĩnh lắc đầu: “Không cần.” Hắn chỉ là muốn mượn sự tồn tại của tên dở này để khinh bỉ cảm quan của đám người kia thôi.

Rất cực có người bị bầu không khí quỷ dị này khiến cả người không được tự nhiên, nhịn không được vọt lên.

Đám người Obeli thấy một người đột nhiên động thủ, nghĩ không thể nào tiếp tục đàm phán nữa rồi. Trong lúc nhất thời, đao quang kiếm ảnh, ma lực sinh ra điện quang chấn động trong không khí, tiếng vang vũ khí chặt vào nhau ầm ỉ. Mọi người coi như không thấy Osi Nash vẫn đang sững sờ nguyên tại chỗ, bay thẳng đến hai vị Boss. Per • Mortis một chống mười, bay qua ngọn kiếm, né đầu trường thương, trường tiên vung xuống ngăn trở một kích của pháp sư, nương theo sức mà tăng tốc độ, lướt giữa đám người nhặt từng mạng đổ xuống. Trong lúc đao kiếm xô sát, không thể nào hoàn toàn không bị thương.

Bên Obeli, pháp sư còn có thể vừa đánh lén vừa tăng máu cho đám người, mà Per sau khi chống chọi với cả trường thương, kiếm dài, ma pháp, còn phải tự mình chữa trị. Trên nóc nhà bắn lên từng đợt máu tươi, màu bạc của trường tiên biến hóa thành máu rồi lại thành xích sắt, màu máu đỏ tóe ra đầy không trung, Per vẫn bình tĩnh ung dung cười như trước.

Đám người có chút hoảng sợ, một người vì né tránh không cẩn thận lấn tới bên chân Dionysus. Điều khiến tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc chính là trước mặt Dionysus vẫn ở bên cạnh bàng quan, bỗng nhiên ánh sáng bạc chợt lóe.

Đối mặt với thi thể mở to mắt ngã xuống, tên dở này cười không hề áy náy: “Xin lỗi, trượt tay.”

“Ta giết người!” Thấy đồng bọn bị giết, một người nổi giận, liều mạng xông tới Dionysus. Tên này hoàn toàn đã quên lời nhắc nhở của pháp sư là phải tập trung hỏa lực, chờ Per thoát lực mới chính là thời cơ bọn họ lật thế cờ.

Dionysus một cái lắc mình bị buộc tiếp cận vòng chiến đấu, tựa lưng vào nhau với Per, sát gần bên nhau.

“Trước đây ta đã nói với người rồi, sẽ chẳng có ai hiểu cho người hết, thậm chí cũng không có người nào đứng ở bên cạnh người.” Dionysus cười đến ngả ngón tùy tiện, hoàn toàn không để đám người kia vào mắt. Trường kiếm vút lên, né dao phong xông lên của kẻ địch đối diện, Dionysus rạch lên một đường trên bụng đối phương, máu phun xối xả lẫn với nội tạng chảy đầy đất. Per nhú nhú lông mày, một roi loạn vũ đầy lùi tập binh muốn thừa thế tới gần.

Trong khoảnh khắc đám người thối lui, hai người một lần nữa dựa sát vào nhau, đối mặt với đám đông Obeli lại vây thành một vòng.

Cảm thụ được nhiệt độ truyền đến từ phía sau, Per hơi thở dốc, khẽ cười lau máu trên mặt, hỏi: “Vậy bây giờ người đứng ở chỗ này thì là cái gì? Súc sinh sao?”

Nói xong, roi biến thành trường kiếm đón đánh kẻ địch đang xông lên.

Dionysus nghe vậy, sửng sốt một chút rồi cười ha ha thật to, tựa hồ hết sức cao hứng. Gã nhân lúc đang kích động bèn giúp cái tên đang ngắc ngoải, ruột chảy đầy đất kia kết liễu tính mạng.

Nhưng sau một hồi vui sướng cười xong, Dionysus lại lấy vẻ nghiêm túc mà nói: “Chúng ta không phải là bằng hữu.”

Per lợi dụng trường tiên biến thành mũi dao nhọn trong nháy mắt, bắt đầu sát thương phạm vi lớn, không nề mặt lớn tiếng hừ một câu: “Cái thứ đó, ông đây cũng không cần!”

Người đã từng đứng ở bên cạnh hắn, hôm nay đứng ở đối diện, không chắc lần gặp mặt tiếp theo, Dionysus cũng có trở nên như thế hay không.

Người của Obeli bị trường tiên cắt từng miếng theo từng mức độ khác nhau, song bọn họ còn chưa thở được một hơi nào, Dionysus kéo trường kiếm vọt tới trước mặt bọn họ. Tiếng kim loại cắt nóc nhà ‘rắc, rắc’ biến thành tiếng bước chân của tử thần, trong nháy mắt hoa máu nở rộ. Hai vị Boss phối hợp ăn ý ngoài ý liệu.

Osi Nash vẫn bị bài trừ ở ngoài vòng chiến đấu nhìn hai người sát lưng mà chiến, trái tim vẫn đang bị nhốt trong vòng luẩn quẩn đập lên thành thịch. Y ôm ngực, nhìn hai người chiến đấu đầm máu.

Đây là thứ mà y luôn theo đuổi, cũng chính là tâm tình khiến y không cách nào quên được khi cùng Per chống lại hải triều.

Đây là thân ảnh y nhận định, và vẫn ra sức theo đuổi, bảo vệ, không phải bởi vì ánh sáng khúc xạ ra từ băng lúc đó mà đột nhiên trở nên thật đẹp, mà là trên thân người kia có thứ ánh sáng không thể che mờ khiến y không cách nào dời ánh mắt. Bất kể bên cạnh người này có bao nhiêu người, Osi Nash ngay lập tức có thể chỉ bằng một cái liếc mắt liền phát hiện điện hạ của y ở trong đám người đó.

Chỉ cần Per nguyện ý, hắn có thể tỏa sáng chói lọi hơn bất kỳ ai khác, cũng như vậy, chỉ cần hắn đồng ý, sẽ có người tự động đứng ở bên cạnh hắn. Như Harula, Dionysus, hay cả bản thân mình, cho dù là trước đây, hiện tại, và cả sau này.

Đây là mị lực của vương giả, là sức hấp dẫn của kẻ mạnh. Chỉ cần hắn đi ở phía trước, lập tức sẽ có người muốn đuổi theo ánh sáng như vậy. Bởi vì hắn là một người mà dù bên cạnh không còn ai, cho dù phía trước đen kịt một mảng nhìn không thấy đường, cũng có thể không dao động một chút nào mà sải bước về phía trước. Chỉ cần đi theo phía sau hắn, dường như là có thể an tâm không gì sánh được. Đó là ánh sáng nở rộ từ linh hồn bất khuất, không phải ánh sáng đom đóm mà hắc ám có thể che lấp, mà là thứ có sức nóng tỏa mắt hơn, xán lạn hơn, chấn động như mặt trời có thể thiêu đốt hết thảy mọi thứ!

Tay Osi Nash đề lên rút chuôi kiếm. Y muốn... Y muốn... vung kiếm mở đường máu xông vào, hướng về phía vị trí của người nọ! Hướng về phía vị trí bên cạnh của người nọ!

Thứ y muốn nhìn thấy, là vùng thiên địa bao la cuối cùng mà người nọ dẫn y theo sẽ rộng lớn đến mức nào!

Đó, mới là điều y mong muốn!

“Điện hạ — !”

Per nhìn Osi Nash xông tới, kinh ngạc: “Người...”

Mà càng làm hai mắt Per tỏa sáng chính là giá trị hạnh phúc đầy ô vuông kia! Tuy rằng không đầu không đuôi, nhưng Per vẫn kìm nén không được sự vui vẻ, nụ cười phát ra tận đáy lòng, càng trở nên chân thực.

“Ta không sẽ rời đi, như Ngài khi đó cũng không buông ta ra vậy.” Osi Nash giờ thẳng thân kiếm đứng bên cạnh Per, phát thệ.

Lưu lại cần một lý do. Đây chỉ là lý do. Trái tim có lúc ngay cả bản thân người ta cũng biết không rõ là chuyện gì xảy ra. Khi y không có chủ nhân, y muốn một người chủ nhân, khi y có một chủ nhân, y lại sẽ lo lắng đối phương có tin mình hay không. Khi đạt được tín nhiệm rồi, y tiếp tục lo lắng mình có đáng giá để người đó tín nhiệm hay không. Y còn chưa nhận ra, sở dĩ tự mình suy nghĩ nhiều như vậy, chung quy là do quá quan tâm đối phương.

Chỉ có điều, không hiểu cũng không phải là điều trọng yếu, hiểu không được thì không cần suy nghĩ thêm nữa. Có những thứ quan trọng không buông xuống được thì cứ để trong tim, cảm giác nặng đó có thể làm cho người ta kiên định đến bất ngờ.

Bên này, trung khuyến và chủ nhân thâm tình nhìn nhau. Bên kia, đối phương nổi giận đùng đùng. Đệt! Bọn ta cố sức chém giết như thế, không phải là để đôi cầu nam nam các người tăng tiến tình cảm. Vì vậy mọi người kích động, liền cùng nhau xông lên. Per đang có chuyện vui, người gặp việc vui tinh thần hứng khởi, roi múa đến hoa cả mắt, mỗi nhát hái một đầu người. Nếu như tiếp tục như thế, tiểu đội phản loạn của Obeli trên cơ bản sẽ bị diệt cả đoàn. Đột nhiên, mặt đất một tiếng vang thật lớn, chân trời dựng thẳng lên một đạo quang trụ.

Mọi người bót thời giờ nhìn lại, phát hiện hóa ra đó là chỗ cung điện của giáo hoàng.

Xem ra tất cả mọi người đều không dự định dựa theo quy tắc an bài của giáo hoàng rồi. Kẻ chơi ván nhỏ thì chạy tới đánh lên tiền nhiệm Boss, kẻ chơi ván lớn thì lại còn muốn giết chết cả giáo hoàng. Không có giáo hoàng, cái gọi là thi đấu chỉ là thùng rỗng kêu to.

Gió xoáy nhấc lên từng vốc đá quét tới những người sống còn lại. Tất cả mọi người không phải người ngu, lúc này tất nhiên quan trọng nhất là chạy tới cung điện giáo hoàng hôi của. Đi càng sớm ăn hôi được càng nhiều. Mọi người đều tự bắt đầu chạy như điên chung một đường.

Một đám người chạy vội ở trên nóc nhà, dọc theo đường thấy đội ngũ của các quốc gia từ bốn phương tám hướng cấp tốc chạy về phía cung điện. Per và Dionysus cũng tăng tốc lực.

Đến đại điện, trong hoàng cung một đồng hỗn độn, một thân ảnh mà Per khá quen thuộc đang lùi đến trước mặt giáo hoàng. Dao quang kiếm ảnh, vừa hay nhìn thấy mảnh rèm cửa to lớn che ở đại điện bị chém thành hai đoạn, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng chậm rãi bay xuống rớt xuống đất. Trên tay người đàn ông tóc đỏ, lực quang lóe lên. Dao kiếm mang theo ma lực mạnh mẽ của pha lê cuốn theo cuồng phong.

“Đi chết đi!”

Cơn gió mạnh hất màn che vỡ lên, sợi tóc màu bạc bay phấp phới, giáo hoàng áo trắng ngồi ở dưới một quả trứng chim lớn đang phát quang, gương mặt không hề bận tâm.

Song, tất cả những người chạy tới, bao gồm người đàn ông tóc đỏ đến ám sát sau khi thấy khuôn mặt đó đều sững sốt. Mặc dù không thể nói quen thuộc, nhưng hầu như ở đây mỗi người đều gặp khuôn mặt đó rồi.

Đó là khuôn mặt của Per • Mortis!

Per ngây người, tay sờ lên mặt mình, còn đây mà. Phía trên kia là ai?

Một đáp án dần hiện lên, Per lại không kịp xác nhận.

Con người màu vàng kim của giáo hoàng áo trắng lướt qua những người phía dưới. Một bàn tay khổng lồ từ trên mặt đất rút lên, nắm lấy người đàn ông tóc đỏ vì lưỡng lự mà chậm mất một giây, nện xuống đất. Mặt đất nứt toác ra, mọi người nghe thấy âm thanh xương cốt vỡ vụn vì trọng áp.

“Tuy rằng ta không tán thưởng loại hành vi không sáng suốt này, nhưng cũng không thể nói các người trái quy tắc, dù sao thì đấu còn chưa bắt đầu.” Giáo hoàng cách không nhắc người đàn ông tóc đỏ lên như nhắc một người bằng giấy, ném vào một hắc động mở ra giữa không trung, sau đó cười một vẻ mặt ý tứ hàm xúc vô cùng với đám người phía dưới ghé: “Như vậy trước hừng đông sáng, các người có sáu giờ để giảm thiểu đối thủ của mình, cố gắng lên.”

Nói xong, thân hình giáo hoàng biến mất tại trong đại điện.

Tốt! Vừa rồi còn 3P bây giờ biến thành NP, tất cả mọi người phấn khởi không ngớt.

Ba vị Boss trắng lúc bắt đầu còn hô hào mọi người kiềm chế, nhưng sau khi một vị Boss trắng cũng tham dự hỗn chiến, liền có chút không thể khống chế được nữa. Mọi người thường là thích bắt nạt người hiền lành chất phác, sau khi hai vị Boss trắng ngậm miệng chợt phát hiện mình thành mục tiêu đám người muốn bóp nghẹt. Per tranh Boss Naosica của Shiber Leon trước Dionysus, Dionysus bị buộc tổ đội bắt tay với Boss trắng vừa phản trận địa, đối đầu với em rể tương lai. Tình cảnh bắt đầu hỗn loạn.

Hai phe đều là hai chọi một, Shiber Leon bên này rất vất vả. Bởi vì Naosica phải đối mặt chính là hai Boss đen không có tiết tháo kia. Per và vị Boss của Mercury này tuy là không có giao thiệp gì, ánh mắt đối phương dừng lại một giây ở trên mặt của hắn, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, sau đó xông về phía Naosica như trâu chọi.

Lúc đầu, Naosica còn có thể không cần Per nhường cũng có thể một chọi hai, nhưng dần theo chân trời lộ ra sắc trắng hồng, chiến một đêm, thể lực hắn cũng dần dần chống đỡ hết nổi. Per bắt đắc dĩ bắt đầu sắm vai vương chân vương cẳng đồng đội, nhường cho phía đối diện.

Sau khi Per lại một lần thiếu chút nữa một roi vung rụng đầu, Boss của Mercury rốt cục nổi giận với cái tên đồng đội nghe danh không bằng gặp mặt này, quát lên: “Người còn dám vung roi về phía lão phu nữa, lão phu cắt đầu của người xuống làm bóng đá!”

Per nhún nhún vai, bày tỏ động tác vừa rồi thật sự không phải là của bản thân.

Boss của Mercury hừ một tiếng. Đã có kinh nghiệm, mặc cho Per nói như thế nào cũng không chịu tiến lên, không có biện pháp nào khác Per chỉ còn nước chính mình xông lên.

Duy trì đánh gần chết lại không thể thực sự đánh chết là môn kỹ thuật cao cấp, Per thở dài. Haizz, trời ơi, người sáng lên nhanh lên một chút đi, cái điểm giá trị quý súc chống đỡ không nổi sự tiêu hao lớn đến như vậy đâu.

Bị người khiêng đại đao ở sau nhìn chằm chằm, Per cũng không dám nhường quá mức. Chớp lấy thời cơ đâm về phía trái tim của Naosica, cố ý chậm một giây, chệch lên một chút, nhưng vẫn có hiệu quả thị giác máu thịt văng ra như trước. Per còn chưa kịp tự hào vì mình tài cao ngất trời, động tác giả người can đảm hơn người, liền cảm thấy trái tim bị nặng nề mà đập mạnh một cái.

Có người ngậm tọng chú văn nguyên rửa hắn.

Boss của Mercury nhìn thấy động tác Per ngăn ra một chút, hừ một tiếng, dự định lên bổ một đao. Per còn chưa ngăn cản kịp, đao đối phương còn chưa rơi vào trên người Naosica thì đã hy sinh nổ tanh bành xác pháo. Cả người Per nhuộm máu, chịu đựng trái tim đau như xé xoay người tìm kiếm khắp nơi, rốt cục nhìn thấy sau một cái rèm che, thân quan của Shiber Leon thổ huyết phun thành vòi.

Nhìn chú văn bò đầy người đối phương, nhìn lại chữ như gà bới chỗ ngực của mình, Per dở khóc dở cười. Đờ mờ! Ta vốn là bị buộc chặt cùng các người rồi, liệu có cần phải bảo hiểm hai lần ác độc đến thế không? Per lắc đầu, vác lên thân quan đã bất tỉnh, tại chỗ rẽ gặp Harula và công chúa điện hạ chạy tới. Hiện tại Per nhìn thấy người mặc y phục màu trắng đều có chút phản xạ có điều kiện, nhưng công chúa điện hạ cũng không để ý tới mũi kiếm của Per, mà thét một tiếng chói tai không giống bình thường với một phương hướng khác.

“Anh trai!”

Per quay đầu, vừa hay thấy Dionysus cắt mất một cái đầu của Boss trắng. Cái đầu lặn lặn trên mặt đất, lọt vào trong đồng thi thể. Per dờ ra nhìn tình hình không ngừng phát sinh trước mắt mà nghĩ, hoá ra bất kể là người từng chói lóa cỡ nào, khi chết đều gần gần như nhau.

Chân trời rớt cục nghênh đón luồng tia sáng thứ nhất của mặt trời mới lên, tất cả động tác của mọi người vào giờ khắc này đều đình chỉ.

Per nhìn mặt đất tràn ngập máu và thi thể cùng cung điện mỹ lệ thánh khiết kia, trong lòng cảm nhận duy nhất là nhanh lên một chút để tắt cả kết thúc, hẳn cảm thấy mệt mỏi rồi.

Lời tác giả: Trên đây là danh sách Boss chap này cho mọi người dễ theo dõi:

Đen: Obeli — Per • Mortis

Aeolus — Dionysus • Sia

Mercury — Ngưu Ma Vương – người qua đường (DEAD)

Trắng: Shiber Leon — Naosica • Dmax

Rene As — BOSS – người qua đường (DEAD) anh cả của công chúa điện hạ.

Ronnie Rod — Alratio • Ad

Nhánh trò chơi này gồm có Harula ám sát, Osi Nash phản loạn, Naosica tấn công, Dionysus phản bội, thần quan nguyên rủa.

Hiện đã hoàn thành 2 mục trước.

30. Chương 30: Sos30

Lấy cái gì để chinh chết người đây, người yêu của ta.

“Anh trai!” Thân thể mất đầu quỵ rạp xuống đất, máu phun ra chảy xuống mặt đất, chậm rãi thấm ướt y bào màu trắng bạc của thi thể trên mặt đất. Trong mắt công chúa ngoại trừ cái đầu nằm trong vùng máu kia chẳng còn cái gì khác.

“Dionysus • Sia!”

Sát ý cuồng bạo tràn ngập không trung, thanh kiếm bạc phá vỡ sàn nhà cứng rắn trong điện, đá vụn bị kinh phong cuốn cuộn nổi lên thổi bay tứ phía, Sera mạnh mẽ chém về phía đầu Dionysus, trường kiếm trong tay gã vừa vung lên đã chặn lại, phát ra một tiếng keng lớn, sóng xung kích(*) dội ra xung quanh. Per kéo Harula vẫn còn đang ngẩn người ôm vào trong lòng ngực mình. Hắn đã từng thấy cảnh hai vợ chồng đánh nhau, nhưng chưa thấy qua cặp nào động đao động thương như cặp này. Hai người này thật là dữ dội, mấy tên lâu la xung quanh đang chiến đấu bị loại sóng này đánh trúng, phun ra một búng máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

(*) sóng va chạm cho chấn động dữ dội của không khí

Nhưng công chúa điện hạ có mạnh đến đâu cũng chỉ là công chúa, mà Dionysus không chỉ có giá trị vũ lực trên cả vua, mà còn là trùm cuối không đạo đức, không tiết tháo. Xét theo phương diện giá trị vũ lực, công chúa không phải là đối thủ của Dionysus. Còn nói về trình độ nhẫn tâm mà nói, cô cũng không bằng Dionysus. Công chúa điện hạ bị thương quá độ chuyển sang phần nộ, mà thời điểm Dionysus nhìn thấy công chúa điện hạ đánh úp về phía mình, lòng cũng ngượng lạnh.

Đứng trên lập trường của Dionysus khiến cho gã không thể nương tay với Rene As – kẻ đứng bên chiến tuyến đối lập với hắn, đó là chuyện hết sức bình thường. Hơn nữa trong nội tâm của vị vua khác người này kỳ thật chỉ là muốn dùng việc này để chứng minh tình yêu của công chúa dành cho hắn có phải là dù bất kỳ chuyện gì xảy ra sẽ không thay đổi không. Bản chất vừa biến thái vừa vụn vặt, làm cho gã ra độc chiêu

với Rene As – BOSS phe trắng. Mà hiện tại, kẻ biến thái, vận vẹo này lại vừa cảm thấy thất vọng vừa cảm thấy thất bại, làm cho gã tung ra chiêu nào cũng đều muốn đoạt mệnh công chúa điện hạ.

Khi Dionysus xuống tay, còn có thời gian nhàn hạ quan sát mặt của đối phương. Gã nhìn thấy đối phương từ phần nộ trở nên kích động rồi lại sợ hãi. Gã nghĩ thầm: Yo, thì ra người phụ nữ này cũng sẽ lộ ra vẻ mặt sợ hãi trước gã, thật sự thú vị, tại sao trước kia gã lại không chú ý chứ. Tất cả lực chú ý của Dionysus đều đặt trên gương mặt mà gã đã từng yêu thương, máy móc nắm giữ, phân tích mỗi một biểu tình trên đó. Gã không khỏi tự hỏi, nếu bây giờ sợ hãi, vậy trước kia là gì?

Là bởi vì ỷ vào thân phận công chúa cho nên mới không hề sợ gã, hay là bởi vì kiếm của gã chưa bao giờ chĩa về phía cô... Mặc kệ như thế nào, thật sự là chặt vật. Lúc phát hiện đối phương cũng không phải hoàn toàn không sợ gã, thứ tình yêu mà gã ngỡ rằng chính mình đã tìm được chẳng qua cũng là lịch sử làm cho gã nhục nhã, có một thứ gì đó chắn ngang cổ họng của gã, làm cho gã cảm thấy khó chịu, nổi đau như giằng xé cả linh hồn gã. Dưới sự phần nộ của gã, trường kiếm màu bạc chém nát áo giáp, cắt vào làn da trắng nõn, máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ tay áo màu trắng của công chúa điện hạ.

Dionysus lạnh lùng nhìn máu đỏ không ngừng chảy xuống, bỗng nhiên mỉm cười.

Per bị nụ cười của Dionysus làm cho sợ run cả người, trong chớp mắt, chỉ thấy Dionysus đem trường kiếm trong tay nhẹ nhàng chém về phía công chúa, lập tức phần thủ dùng roi quấn lấy thanh kiếm đang chuẩn bị tiếp xúc với cái cổ mảnh khảnh của công chúa. Tốc độ kia, thủ pháp kia nhanh, độc, chuẩn. Nếu không phải Per phản ứng nhanh chóng vung ra một roi, công chúa điện hạ đã đầu lìa khỏi xác.

Trường kiếm cách cổ chỉ có một tấc, roi dài màu bạc quấn quanh trường kiếm, bị Per kéo căng đến cực hạn. Công chúa điện hạ tê liệt ngồi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn Dionysus, run rẩy không thôi. Dionysus quay đầu lại nhìn Per đang kéo căng cây roi, mỉm cười, cực kỳ tà ác.

“Tại sao ngươi lại nhắm chính xác như vậy?” Dionysus cười tủm tỉm.

Per lôi kéo trường kiếm không buông tay, trong lòng mắng, người cái tên phúc hắc chết tiệttttttttttt, ngẫu nhiên nhường người ta một chút thì chết à! Chém chết vợ tương lai rồi, cũng chỉ có đường làm gay thôi. Bày đặt đường lớn thành thang trần ngập ánh nắng không đi, lại chen chúc vào hành lang đen tối, chật hẹp kia chứ. Người đúng là cái tên ngạo kiều, dở người, ngu ngốc.

Dionysus không có hứng cùng Per chơi kéo co, gã nhún vai buông kiếm. Per thấy thế, cũng thu hồi roi. Dionysus không thèm nhìn tới Sora đã không lòng dạ nào ứng chiến, đi về phía bộ hạ còn sống của mình. Đi được một khoảng khá, gã đánh mắt về phía Naosica vẫn còn đang nằm yên trên mặt đất, ánh mắt Dionysus nhìn về phía Per trần ngập nghi ngờ và đánh giá: “Vì sao phải giúp y?”

Per vạch cổ áo, để lộ ra chú văn kỳ lạ trên ngực, cả lơ phát phơ nói: “Bị nguyên rửa.”

Nhưng trên mặt hắn một chút cũng không có vẻ kích động mà những người bị nguyên rửa nên có.

Dionysus cũng không phải dễ lừa gạt, hắn hỏi “Nguyên rửa là vừa bị, hay là ngay từ đầu đã bị rồi?”

Per cũng cười tủm tỉm theo, thanh âm khiêu khích: “Mới có, thì sao?”

Dionysus biểu tình cổ quái: “Vì cái gì... ?” Người đang gặp vấn đề khó có thể lý giải sẽ phân tích chuyện đó từ những kinh nghiệm mà mình đã trải qua, liên tưởng người đó thành mình, cuối cùng người này cho ra kết luận cực kỳ anh dũng. Dionysus khó có thể tin mà nói: “Chẳng lẽ ngươi... thích y?”

Per bùng nổ, đầu ra cái logic ta không giết y nghĩa là ta thích y. Không phải suy nghĩ của gã nên phát triển theo hướng hắn là trùm cuối tà ác tâm cơ sâu xa, thích giở thủ đoạn, mưu mô chúc quỷ, cứu người này vì tương lai vĩ đại của mình đặt một nước cờ à?

Đại khái là Per lộ ra biểu tình cực độ vận vẹo, hoặc là hắn cùng Dionysus khi ở chung biểu lộ tình tự nhiều nhất nên đối phương càng thêm hiểu biết hắn, nói ngắn gọn là, Dionysus liếc mắt một cái đã nhìn ra Per đang suy nghĩ cái gì.

Dionysus biểu tình sung sướng, cười nói: “Ngươi nha, căn bản là không phải là một tên am hiểu mấy cái trò mờ ám này, người chính là nghĩ như thế nào làm như thế đó, một kẻ sống bằng bản năng.” Per không nói gì, câu này của gã nói dễ nghe là hắn không có tâm cơ, nói khó nghe thì chính là đang nói hắn thiếu tâm nhân.

Chỉ cần câu nói này của Dionysus, Per phỏng chừng sẽ giúp đỡ công chúa điện hạ dạy dỗ gã một chút. Giá trị quý súc đáng thương của hắn, giết người nhiều như vậy mới tăng một chút, thật không dễ dàng, bị cái tên dở người kia phán một câu lại bị tụt xuống, cái tên điên, ngu điên lâu năm kia, ông muốn giết mi. A!!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng cũng may Dionysus còn chốt lại một câu, gã cực kỳ khí phách nâng cằm, kiêu ngạo mà nói: “Tại vì một người có năng lực giết một người, hắn sẽ không cần quan co tổn thời gian như vậy.”

Quần chúng đang vây xem xung quanh lộ ra biểu tình thì ra là thế. Sau đó, những nhân sỹ phản diện khác nhìn Per cười nhạt, tỏ vẻ người như vậy mà người cũng thích, người quả nhiên là biến thái có cá tính. Nhân sỹ chính phái thì cảm giận, dùng ánh mắt khiển trách nói vị vua cao quý, thuần khiết, nhân từ, thiện lương như vậy không thể nào để cho hạng tà ác, thói nát như người có thể với tới. Per đem ánh mắt hướng về phía trước, dùng hành động này tỏ vẻ coi thường những tên phàm nhân nhẹ dạ cả tin, nghe lời tên dở người kia.

Chỉ có điều, tất cả lực chú ý vẫn đều tập trung vào Per và Naosica cùng những chuyện cũ không thể nói, bao gồm cả Dionysus vừa bị thất tình. Người dân Shiber Leon yên lặng đứng thành một vòng tròn vây quanh Naosica, dùng ánh mắt như đề phòng lang sói mà nhìn Per. Mặt Per lập tức đen lại, hắn không phải súc sinh, gào rú mà xông lên cường gian một người đàn ông đang nằm ngay đó, loại chuyện ghê tởm này còn lâu hắn mới làm.

Nỗi thương cảm của Dionysus khi cùng công chúa hỗn chiến kịch liệt lập tức bị hòa tan. Dionysus há miệng cười, ánh mắt quét qua cô gái vẫn còn ngồi yên trên mặt đất, thu kiếm lại, nhìn những thành viên trong tổ chức của mình khoát tay, lặng yên không một tiếng động rời khỏi. Nhân vật phản diện nhất định sẽ không vì quá khứ mà thương cảm quá lâu, bọn họ vốn là những kẻ vô tâm vô phế. Nếu bọn họ vấp ngã, họ sẽ không khóc mà sẽ đứng lên, đem những kẻ đã hại mình té bắt họ phải trả một cái giá lớn, sau đó cười to nhìn những kẻ đó đau khổ.

Một ngày rồi lại một ngày, xuân đến rồi xuân lại đi, đây chính là cuộc đời của Dionysus. Sự thật đã chứng minh khi một ngày mới lại bắt đầu, dù là ai cũng đều phải từ bỏ lại chuyện của ngày hôm qua để một lần nữa tiến về phía trước.

Giáo hoàng đại nhân cũng nói, khi mặt trời vừa lên tất cả mọi người phải quay về làm một đứa trẻ ngoan, hoặc giả dạng làm đứa trẻ ngoan. Sau khi chứng kiến vụ công kích kỳ dị kia, mọi người cảm thấy rằng tuân thủ quy tắc vẫn tốt hơn. Không còn đánh nhau, mọi người ai về nhà nấy, có người tìm thần quan chữa thương. Osi Nash theo phân phó của Per, tự mình đem Naosica quay về đại bản doanh của hắn. Per đại ma vương quang minh chính đại bắt cóc một lớn một nhỏ, hai thần quan dưới mắt người dân Shiber Leon. Nói đúng ra, Harula là tự nguyện đi theo Per, nhưng ma vương mới vừa giết người, toàn thân là máu tươi, vẻ mặt dằng dằng sát khí, thấy thế nào cũng giống như Harula bị ức hiếp đi theo.

Per đem người sắp xếp một vị trí tốt, mới nâng cằm buồn bực. Đối với này nhân vật cần tiến công chiếm đóng ngoài ý muốn xuất hiện này, hắn cũng không phải thập phần vừa lòng. Thứ nhất, hắn không biết rõ đối phương đã nguyện rửa mình cái gì, chuyện này là nhân tố mới tự xuất hiện vì hắn gia tăng số nhân vật tiến công. Thứ hai, hắn chưa có thử qua đồng thời tiến công chiếm đóng hai người. Lúc đầu, hắn nghĩ muốn tiến công chiếm đóng hoàn toàn Dionysus mới đi ứng phó thần quan với BOSS trắng. Thứ ba, người này dù sao ở trong đây cũng là một cơ sở ngầm, hành động cực kỳ bất tiện.

Per cầm cổ tay đối phương, sau khi xác định người còn sống, hắn đứng bên giường. Trên đời này, không có tường nào gió không lọt, không có xà nhà nào không thể thất cổ. Thần quan đại nhân, tại sao ngươi lại vì cái gọi là lý tưởng tự tròng đầu mình vào nguy hiểm, thật dễ dàng bị tổn thương mà.

Thần quan đại nhân nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, môi khẽ nhếch, bộ dáng vô cùng thống khổ, Per không rõ đối phương đến tột cùng dùng cái gì nguyện rửa, cho dù biết thì hắn cũng sẽ không giúp thần quan giảm đau, không cần hắn ngược đãi cũng có thể đem mình biến thành bộ dạng này, Per chỉ có thể nói đây thật sự là một nhân tài. Chính là vàng sáng thánh mẫu kia, à không, là vàng sáng hệ thần quang rực rỡ kia cực kỳ chói lóa, làm cho Per không thoải mái, hưởng chi bên cạnh còn có Harula đang đứng đó muốn nói lại thôi. Per ở bên giường ngáy người vô cùng khó chịu, không định tiếp tục chờ thần quan tỉnh lại. Hắn bày ra gương mặt than nhìn Harula, quay đầu nói “Người trông chừng y, ta còn có việc.”

Harula uất ức cúi thấp đầu, Per làm bộ như không phát hiện, định rời khỏi.

Kỳ thật hiện tại khi Per đối mặt với Harula sẽ có cảm giác xấu hổ giống như quản lý quán bar ở trên đường đụng mặt nữ tiếp viên thoát y mình từng dạy dỗ, điều giáo. Hơn nữa, cô ta còn thay đổi 180 độ, biến thành thần quan tràn ngập cảm giác cứu rỗi.

Cái gì gọi là cảm giác tội lỗi? Đây chính là cảm giác tội lỗi, người từng bị người lột sạch quần áo hiện giờ biến thành thần quan cứu khổ cứu nạn, giúp người chữa thương, xong việc, còn dùng ánh mắt cực kỳ thuần khiết, cực kỳ ngây thơ hỏi người, kỹ thuật có tốt không, còn chỗ nào không thoải mái không. Per là một tên biến thái, mà một trong những kỹ năng quan trọng nhất của biến chính là xuyên tạc ý tứ. Dưới lớp giáo bào thần thánh là thân thể mà chính hắn từng cho người điều giáo, có thể hấp dẫn mọi ánh nhìn, hình ảnh đó đã ăn sâu vào trong đầu hắn, cho nên thật ngại quá, hắn lại nghĩ bậy rồi.

“Mortis!” Harula thấy Per chuẩn bị đứng dậy, nhìn không được hô một tiếng. Mặc kệ qua bao lâu, Harula vĩnh viễn vẫn là một thiếu niên tùy hứng, muốn hỏi liền hỏi, muốn nói thì nói.

Per mệt mỏi quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?” Hắn muốn đi ngủ bù lắm rồi, mấy ngày liền xóc nảy, hơn nữa lại thêm một đêm gây sức ép, cho dù thể lực vẫn còn nhưng tinh thần cũng sẽ mệt nhọc.

Per hoàn toàn không để ý thái độ gợi chuyện không được tự nhiên của Harula. Thiếu niên bỗng nhiên xúc động phần nộ, lớn tiếng chất vấn “Vì sao phải làm như không nhìn thấy ta? Vì sao khi nói chuyện không nhìn thẳng vào ta? Người rõ ràng vẫn luôn quan tâm đến ta. Tại sao lại làm như vậy?!”

Per còn chưa nghĩ ra câu trả lời, bỗng nhiên nhìn thấy Harula từ bên kia giường đi về phía mình, sau đó mạnh mẽ nhào vào người hắn. Per sợ ngây người, hắn lúc trước còn oán thầm người dân Shiber Leon nhìn hắn như nhìn loài động vật ngu ngốc chỉ biết gào rú đòi động dục, kết quả vừa đảo mắt đã có một người bổ nhào vào hắn. Khóa dạy dỗ Harula không phải là vô ích, ít nhất y thật chuyên nghiệp, đối mặt Per cả người là người, còn có thể bất động như núi cối quần sau đó nhiệt tình dán vào người Per, cả quá trình, động tác tiếp xúc vừa nhanh nhưng ổn định, động tác khiêu khích vừa ngả ngón lại cẩn thận.

Nhưng Per cũng chẳng có hứng thú tham gia trình diễn màn GV nóng bỏng này, cho nên hắn nói,

“Lăn xuống đi.”

Harula khóa gối ở trên người Per, quần được cởi ra rơi xuống cổ chân, dưới lớp giáo bào là y sa mỏng rộng thùng thình bán xuyên thấu là vòng eo nhỏ nhắn như ẩn như hiện. Nghe thấy tiếng quát của Per, mỹ thiếu niên cũng chỉ cần môi không để ý, cúi đầu cùng Per nhẹ nhàng nằm cùng nhau, biểu tình thập phần quật cường. Tay y vẫn còn sờ lung tung trên vai và ngực của Per, nhưng trên mặt lại thấm đẫm nước mắt. Harula cực kỳ cố gắng mà cọ sát với thân thể của đối phương, y muốn từ trên mặt Per tìm ra được một chút rung động nhưng lại thất vọng phát hiện trong đôi mắt màu đỏ kia vẫn không hề có một chút thay đổi.

“Tại sao chứ?!”

Per đẩy cái tay đang vuốt mặt hắn ra, đối phương lại đưa tay sờ đến ngực hắn, không hề khoan nhượng.

“Ta cho ngươi cơ hội, là cho ngươi một lần nữa được tái sinh làm một con người chân chính, mà không phải trở thành một sủng vật khoác áo da người.” Per không thể nhịn được nữa, cuối cùng tát cho đối phương một cái, nghe nói phương pháp này đặc biệt có hiệu quả giúp người ta bình tĩnh lại, nhưng mấu chốt là đừng quên phải biết vừa đánh vừa xoa. Per nâng mặt Harula lên, tựa vào trán hắn, nhìn thấy ánh mắt ngập nước mắt của Harula nói: “Người có thể thay đổi, sau đó trở nên tốt hơn. Đó là hy vọng của ta.”

Đây cũng không tính là hắn nói dối, hắn quả thật hy vọng đối phương trở nên tốt hơn, ít nhất là giống người bình thường một chút cho hắn đỡ khổ.

Nhưng mà sau khi phun ra một câu nói hết sức thâm tình, Harula bắt ngờ hỏi Per một câu làm Per mở to mắt. Harula hỏi: “Vậy còn ngươi, ta có thể thay đổi, trở nên tốt hơn. Còn ngươi thì sao?”

Xem ra mấy ngày nay Harula đọc cũng không ít sách, xem ra lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa. Càng thông minh càng khó lừa gạt, Đầu óc của Per hoạt động hết công suất, cuối cùng cho ra một đáp án hết sức mơ hồ, hắn nói: “Ta vẫn tiếp tục bước tiếp trên con đường của ta.”

Nói xong, hắn tránh khỏi Harula đang ngây ra suy nghĩ, thừa dịp đối phương còn không kịp đặt câu hỏi, nhanh chân chuẩn bị, sợ đối phương hỏi thêm một câu đại loại như: xin hỏi đường đó ở phương nào, hắn

dám cam đoan vấn đề này toàn bộ vũ trụ không ai biết.

Ném Harula qua một bên, kết quả ngay chỗ rẽ lại gặp được Osi Nash đang ôm mấy bộ quần áo đi đến. Per đã bảo y trước tiên đưa cho thần quan và Harula một bộ trang phục, hai người đó ăn mặc như vậy ở trong này rất đáng chú ý. Bắt chước mấy người trong câu lạc bộ múa thoát y mặc một thân trang phục của tu sĩ, ngoại trừ kích thích dục vọng chế phục với cường ngược đãi của nhân vật phản diện cũng chả có gì. Ánh mắt Osi Nash lướt qua chỗ quần áo phan hồng trước lồng ngực Per, không nói gì.

Per trở lại phòng, bị Harula làm cho nổi da gà toàn thân nên hắn quyết định cởi đồ rồi tắm rửa. Sau khi tẩy sạch mùi máu tươi trên cơ thể, hắn ngâm mình trong nước, cùng thần minh đại nhân bắt đầu bật hội thoại chat xã giao sau nhiều ngày gián đoạn.

Người không cảm thấy gương mặt của giáo hoàng kia nhìn có chút quen à? Per chất vấn, thông qua hiện trạng quỹ dị này, điều duy nhất hắn có thể liên tưởng đến chính là vị thần minh đại nhân có lối suy nghĩ vượt ngoài tầm hiểu biết của người Trái Đất này.

Đó là em trai thất lạc nhiều năm của người, tên là More • Potisi Thần minh đại nhân giữ vững lập trường, bắt đầu lừa bịp người khác.

Trò chơi được thiết lập rằng dòng họ của Per • Mortis đều chết sạch. Per lãnh lạnh nói thầm.

Đó chính là em trai của chồng của con gái của bác của cậu người Thần minh tiếp tục vô sỉ mà nói dối.

... Ta tình nguyện tin rằng giáo hoàng đại nhân thêm nhỏ dãi sắc đẹp của ta đã lâu, nên mới tạo ra cái mặt nạ da người kia mà đắp lên mặt. So với tên vô sỉ nói dối không thêm chớp mắt kia, Per có thể càng vô sỉ hơn. Dù sao chỉ số thông minh của hắn cũng không suy bại đến mức tin tưởng một lời nói dối rõ ràng như thế. Thế giới này không có khả năng có hai người giống nhau như đúc, trừ phi thế giới này có công nghệ nhân bản... Đúng lúc này, một kết luận vô vắn chợt hiện lên trong đầu Per, hắn ngáp ngừng hỏi Nếu... Đây là một giả thiết thôi, nếu ta hiện tại là Per • Mortis, như vậy Per • Mortis chân chính đã đi đâu ?

Per chỉ cần nghĩ đến nguyên hình của giáo hoàng đại nhân thật ra chính là BOSS biến thái trong nguyên tác thì da đầu liền run rẩy.

Yên tâm đi, người kia không phải hắn. thần minh đại nhân lười biếng giải thích. Per lại tiếp tục truy vấn không tha cho vấn đề này.

Vậy tại sao mặt lại giống nhau như vậy?

Giống như người nói đó, đại khái là có người đối với sắc đẹp của người thêm nhỏ dãi đã lâu, muốn ngày đêm nhìn thấy. Thần minh lại trêu tức hắn rồi, Per nghe xong cực kỳ khó chịu, cái loại ảo giác bị trở thành búp bê hơi mô phỏng mình này là cái quái gì thế?

Thật ghê tởm! Per nhú mày, biểu tình chán ghét.

Hoặc người có thể lý giải rằng đối phương yêu người, yêu đến điên cuồng.

Per khoát tay, lơ đãng mà tựa vào ven thành hồ, trước khi tạm thời nhắm mắt nghỉ ngơi mơ hồ nói một câu.

Như thế nào lại có chuyện đó, trừ phi là trời sinh thuần M, nếu không ai lại thích biến thái.

31. Chương 31: Sos 31

Một đêm gió tanh mưa máu khiến thánh thành Loma nhuộm lên một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ những thi thể chất ngổn ngang. Nhưng khi ánh dương quang sáng sớm chiếu khắp mặt đất của thành Loma, tất cả lại khôi phục nguyên trạng. Thi thể bị vứt đi, vết máu được gột rửa, mùi hôi thối lưu lại trong không khí được hun hương trầm lên trở nên nhẹ đến mức không thể nhận ra được. Có người mất đi, có người đau thương, chỉ có điều đại đa số đang còn chưa kịp có phản ứng gì liền bị cơ hội từ trên trời rơi xuống làm cho đầu óc choáng váng. Sáu Vua, đã chết hai người, vị trí còn lại là của pháp sư tới từ Obeli. Người của Rene As thấy vậy cũng đưa ra yêu cầu, do công chúa điện hạ bỏ sung vị trí của anh cả.

Tất cả dường như khôi phục như lúc ban đầu, kết quả là thi đấu vẫn theo nhóm sáu người. Lúc Per nghe được tin tức này, thậm chí có thể tưởng tượng khoe miệng nhếch lên châm chọc của giáo hoàng, người vốn có thể dùng sức mạnh ngăn trận tàn sát hỗn loạn dị thường này lại, nhưng lại lựa chọn một cách làm khác càng hữu hiệu, có tác dụng làm người ta kinh sợ hơn.

Nói với người ta rằng việc này sẽ là một kết quả tồi tệ, kém xa so với việc để cho họ nhìn thấy tận mắt kết quả đó tồi tệ ra sao.

Vốn người thắng trong loạn đấu tưởng rằng mình sáng suốt đến cỡ nào, đạt được lợi nhiều đến bao nhiêu, kết quả một thông báo của giáo hoàng liền đem tất cả nỗ lực của mọi người đổ xuống sông xuống biển.

Loại phương thức không tiếng động, thậm chí còn qua loa này lại là một chùy giáng nặng vào đầu tất cả mọi người. Đoạn cáo thị đầy lừa dối, khô cứng của Giáo hoàng bao hàm một nội dung: Hẳn cao ngạo nói cho đám người này biết, không nên vọng tưởng đùa với quy tắc. Phải biết rằng người thích đùa với quy tắc, dù thế nào đi nữa, vĩnh viễn không thể nào hơn được người chế định ra quy tắc.

Hiện tại, tất cả mọi người đều phải bắt đầu nghi ngờ và phòng bị người bên cạnh, bởi vì điều này có nghĩa là cho dù ngồi ở trên vương tọa cũng không phải là vĩnh viễn. Rất có thể bao công sức của người sẽ để người khác hưởng hết. Ngôi vị vương giả hoàn toàn biến thành một loại vật phẩm tiêu hao dùng xong có thể thay đổi, ý nghĩa sự tồn tại của người ngồi trên đó từ cứu thế chủ biến thành người tử vì đạo. Con người dù cho một số ít có tinh thần tử vì đạo, thì phần nhiều hơn vẫn ôm trong lòng mộng tưởng là trở thành cứu thế chủ.

Bên chính nghĩa kia có những người đầu óc đơn giản, cam tâm tình nguyện hy sinh vì chính nghĩa như Naosica của Shiber Leon, nhưng đại đa số lại là người bình thường.

Vì vậy, tình huống biến thành bên chính nghĩa hô hào ‘vì một thế giới hoàn mỹ hơn’ mà vội vàng đem vương giả đẩy lên tế đàn. Dạng khốn nạn như Dionysus thì tính toán làm sao buộc chặt chính gã và đám người này làm một, tốt nhất là gã vừa chết thì mọi người cũng xong đời.

Điểm tốt khi ở trận doanh của liên minh phản diện là không cần đề phòng người bên cạnh mình, bởi vì ngay từ đầu chẳng ai tin tưởng ai hết. Nhân vật phản diện không phải Altman, càng không có lũ tiểu quái thú tình nguyện bị S, bọn họ vô tâm vô tính, bọn họ cẩn thận từng li từng tí, bọn họ theo đuổi phương châm, đạo lý cứng rắn ‘chỉ có mình ổn mới thật sự là ổn’ và kiên trì nguyên tắc ‘nỗ lực ít, mất càng ít’. Nhưng về bản chất, bọn họ cũng chỉ làm cái chuyện ngu xuẩn như bọn chính phái là giày vò người một nhà mà thôi.

Per • Mortis ngồi ở trong phòng của thần quan, chân vắt chéo, tay đỡ đầu vô cùng buồn chán nhìn Dionysus đi vòng vòng quanh thần quan. Giáo hoàng đại nhân cho một tuần nghỉ ngơi và hồi phục. Bên chính phái lo lắng cho hiện trạng của thế giới, kiến nghị rút ngắn thời gian. Cho nên, một tuần biến thành ba ngày. Ba ngày cũng tốt, một tuần cũng được, việc thường nhật của nhân vật phản diện cũng không vì thời gian dài ngắn mà thay đổi bản chất. Dionysus bị thần quan kích thích, muốn trên người tất cả bộ hạ của gã cũng bị thiết lập cấm chế. Nhưng sau khi thần quan đại nhân nguyên rửa hai người liền hôn mê bất tỉnh, Dionysus không những không rõ quá trình nguyên rửa cụ thể, cũng không nắm chắc là khống chế được hậu quả của nó. Ma vương lòng dạ hiểm độc ngồi ở đầu giường của thánh mẫu, không biết xoay sở kiểu gì.

“Nếu như người có thể tỉnh lại thì tốt rồi.” Dionysus có chút thương tiếc cúi đầu, giơ tay ra chọc chọc ký hiệu kỳ quái trên mặt thần quan.

“Nhìn thì nhìn, đừng có động tay động chân.” Per hất tay của Dionysus ra, cảnh cáo.

Dionysus buông tay, bày tỏ gã chẳng qua chỉ là cảm thấy thần quan ngủ mãi không tỉnh giấc như thế, mà không những không chết vì đói bụng, cũng không chết khát, điều này rất không khoa học, bức thiết muốn nghiên cứu một chút xem tại sao mà thôi.

‘Nghiên cứu một chút’ ở đây nghĩa là dùng ma lực tách hết toàn bộ kinh lạc của người ta ra, đồng thời cũng có nghĩa là người này sống không được bao lâu nữa.

Tất nhiên, Per cự tuyệt thỉnh cầu của Dionysus. Nguyên rửa vẫn lưu ở trên người, trước khi tìm được phương thức giải lời nguyên chính xác, hẳn nghiêm cấm Dionysus tiến hành ‘nghiên cứu’.

Dionysus ngoan ngoãn thu tay lại: “Ta chỉ là hiểu kỳ thôi mà. Hắn thì bất tỉnh, người lại tuyệt không sốt ruột.” Ánh mắt gã liếc nhìn thần quan, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Có lúc, ta cảm thấy người giống như ta, không phải vì cái trò ngu xuẩn ‘cứ vớt thể giới’ gì cả, chỉ là đơn thuần vì sống sót mà tới đây. Nhưng có lúc, ta lại cảm thấy người không giống ta chút nào, ta tới chỉ là vì sống sót, mà người lại vì mục đích ta nhìn không ra mà làm những chuyện ngu xuẩn.”

Đối thoại hệ triết học lại một lần nữa bắt đầu, rốt cục là người làm thế nào chỉ dựa vào mỹ nhân nằm ngủ này mà liên tưởng đến nhiều nội dung như vậy chứ. Per tặc lưỡi, không đưa bình luận nào. Chỉ có điều từ một tầng lớp ý nghĩa nào đó mà nói, Dionysus cũng có thể coi như đã lần ra được gần sát chân tướng rồi.

Đây là chỗ khó công lược của Dionysus, gã không có tín ngưỡng cũng không tin tưởng bất luận kẻ nào, điều này làm cho gã rất khó bị tổn thương trong chuyện tình cảm. Mà đối với nguy cơ, gã có cảm nhận nhạy bén khác thường. Rất nhiều lúc, khi tất cả mọi người bị bề mặt ngoài che mờ, gã là một trong số ít những người tiếp cận chân tướng nhất. Đồng thời, gã cũng là người hiểu rõ tính cách chân chính của Per nhất. So với những người khác, gã càng có thể ở một vị thế bình đẳng, đứng ở cùng độ cao và góc độ để đối đãi với Per. Điều này làm cho gã ít có khả năng bị mê hoặc. Nguy hiểm nhất chính là, gã không hành xử như người thường.

Per cũng rất khó xác định Dionysus quan tâm đến cái gì, người có thể thấy gã một giây trước còn coi một người như báu vật, một giây sau liền như chém rau cải trắng mà chặt bỏ đầu của người kia. Không ai có thể hiểu được những tên thần kinh, hơn nữa loại sinh vật mà tư duy tồn tại ở ngoài hệ hành tinh này cũng khinh thường việc bị người khác thấu hiểu. Người đoán tâm tư của nhân vật phản diện, nếu đoán sai, gã hẳn sẽ nói ‘thấy chưa, thế giới này quả nhiên không ai hiểu ta’. Nếu đoán đúng, gã lại nghi ngờ có người quan tâm ta như vậy có phải có ý đồ gì hay không?

... Per biết nói gì cho phải đây? Dở người! Phân tích người, đương nhiên là có ý đồ đối với người rồi. Bằng không thì ai muốn đem thời gian tốt đẹp lãng phí ở việc phỏng đoán mấy tên đàn ông đực rựa chứ! Trẻ con muốn hiểu người lớn, là vì không muốn bị mắng, chịu đòn, khiến người lớn yêu mến. Người đàn ông hiểu cho nữ nhân, là vì để nữ nhân một lòng một dạ đi phía sau bưng trà đưa nước, mục đích lừa được người ta tiến vào phòng ngủ.

Vượt mông ngựa, cũng là vì có một ngày có thể ngồi trên lưng ngựa. Dò xét tâm tư, cũng là vì có một ngày có thể móc được trái tim của người đó ra, muốn người ta đau nhức thì phải đau nhức, khiến vui mừng thì được vui mừng.

Tính mục đích và tính lợi ích hoặc nhiều hoặc ít đều tồn tại, chỉ có những tên đầu chấp mạch mới mơ ước rằng sự thấu hiểu và sự vô tư có thể cùng tồn tại.

Cho nên có lúc, không phải thế giới không tốt đẹp, chỉ là những tên dở người yêu cầu quá nhiều ở thế giới này. Mà kết cục của đa số những người tham vọng quá nhiều chính là chẳng đạt được cái gì hết.

Per không phải vua màn ảnh Oscar, không yêu cầu nhiều hành động cao siêu như vậy, chỉ cần tiếp cận, ngược xong, phủi mông mà đi là ổn. Trên thế giới, có thể điều đó làm được phỏng chừng cũng không có mấy người.

Cho nên hắn từng nói ‘biến! Ông đây hoàn toàn không phải cùng một đường với người, cũng không muốn những thứ vòng vèo rồi rắc rối như người ghê’.

Kết quả, Dionysus ngày càng chịu khó chạy tung tăng quanh hắn hơn.

Việc này cũng như có thể giết chết đối thủ lại cứ một mực đòi chạy trốn, rõ ràng gần người có thể phát ra đòn kết liễu lại cứ nhất định đòi vật lộn. Cái ngu dần và ‘tiện’ của nhân vật phản diện trực tiếp khiến chúng luôn luôn là đối tượng bị chà đạp của chính nghĩa và tình yêu.

Dionysus còn đang giở trò với thần quan không thể cử động, trong miệng BLABLA mà nói ‘ta với người vẫn có nhiều điểm tương đồng’. Lời này là mưu đồ bói móc hay kỳ thực Dionysus cảm thấy gã và Per là huynh đệ thất lạc đã nhiều năm, hi vọng được chứng minh? Nói xàm! Cái loại luận điệu ‘kỳ thực người đang đau khổ, người vô cùng oán giận, ta có thể hiểu được’ này khiến Per phát cuồng, hắn kéo người từ trong phòng ra ngoài. Trước khi đi, tăng thêm một lớp màng bảo vệ cho thần quan, lúc đi ngang cửa chính vừa mới chuẩn bị phân phó Osi Nash trông coi kỹ lưỡng thần quan, Dionysus bỗng nhiên khoác tay lên vai

Per, cường chế thân thể của Per quay mặt lại. Đối với Per – người vẫn coi gã như không khí này, Dionysus đem mặt dán vào cổ của hắn, hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng lướt qua liếm vào cái cổ: “Chỉ có ta mới có thể hiểu người.”

Per hài lòng gật đầu ở trong lòng, lăm nhăm nhiều lời như vậy, rốt cục cũng có trọng điểm hắn mong muốn rồi. Quả nhiên, kết cục của những kẻ không có vợ thì phải có bạn cùng ‘tính hướng’, thật ra tâm hồn của Boss phản diện cũng biết khát khao vậy.

Dionysus vẫn còn bám rịt ở trên người Per, động tác của gã thực sự rất nguy hiểm, chỉ cần thoáng khe động, Per có thể sẽ đầu và thân mỗi thứ một ngã. Osi Nash thấy thế, căng thẳng mà chuẩn bị rút kiếm, dùng ánh mắt đe dọa Dionysus mau buông điện hạ ra.

Đôi hàng mi mắt Per rủ xuống, đối mặt với Dionysus đang cười rạng rỡ, hắn phát hiện hắn chỉ có thể sử dụng một câu nói duy nhất là: “Người hiểu gì về ta?”

Quả nhiên ở cùng với tên khủng thì kết cục là bị kéo tụt xuống cùng trình độ với gã, sau đó bị gã dùng kinh nghiệm phong phú đánh bại sao?

Đại khái là Dionysus cảm giác khi mình đau khổ, có một người cùng đau khổ thì thật là thoải mái. Mà Per cảm thấy lúc này là thời cơ tốt nhất để bắt đầu ngược khi đối phương sản sinh ra cảm giác được an ủi tâm lý tìm được đồng loại. Hiếm thấy Dionysus có ý niệm trong đầu là muốn tìm hiểu hắn. Dù cùng gốc, lá mọc còn mỗi cái chĩa về một phương nữa là. Biến thái cũng chia rất nhiều loại. Này nhóc, dù người có nhìn thấy nhân vật phản diện đang đau khổ liền ôm hôn thắm thiết, hô huynh gọi đệ thì người ta cũng chưa chắc đã chấp nhận người đâu.

Per búng tay của Dionysus ra, nhắc chân quét ra một cái, tách cự ly giữa hai người, nhìn xuyên qua màn lá tung bay, trong bầu không khí hợp người hợp cảnh này, Per nói: “Chúng ta không giống nhau, chỉ riêng việc hiện tại không có người nào đứng ở bên cạnh người, mà bên cạnh ta còn đứng một người toàn tâm toàn ý với ta, ta chọn tín nhiệm y, mà người thì không. Cho nên chúng ta không giống nhau.”

Osi Nash nghe xong, rất là cảm động, đôi mắt Pika Pika sáng lên, y run giọng hô: “Điện hạ — “

Per phát tay tiền khách. Chẹp chẹp, hắn chỉ nói đúng sự thực thôi mà. Hắn và Dionysus vốn cũng không phải là sinh vật cùng một thể giới.

Trên đời này cũng thật không có người có thể hiểu hắn, thậm chí hiểu cho mục đích của hắn.

Bởi vì hắn chỉ là người qua đường.

Nhưng Dionysus không cho là như vậy. Nghe một phen như tát vào mặt thế, Dionysus ‘xoẹt’ một cái lập tức thay đổi sắc mặt. Khóe miệng của gã vẫn chứa đựng ý cười như cũ, nhưng là cười nhạt. Mắt của gã ngưng thần nhìn khuôn mặt thờ ơ của Per, giống như muốn dùng ánh mắt hung hăng kia lột da Per vậy.

“Người cho là kẻ nguyện ý ở lại bên cạnh người là có thể hiểu người sao? Y đối với người, chẳng qua là dân đen đứng ở chân núi mà mơ ước ngược lên đỉnh núi xa không thể chạm vào, nhưng cự ly xa vời như vậy, khiến y vĩnh viễn không thể nhìn thấy bản chất chân thật nhất của người. Ước mơ là cự ly xa nhất của sự thấu hiểu.”

Vừa rồi hình như có gì kỳ quái trộn lẫn trong câu nói này thì phải. Per nghe được tuyên ngôn của Dionysus, nở nụ cười, nói lên sự thật: “Bởi vì không hiểu mới phải ở cạnh nhau. Bởi vì hiểu quá rõ cho nên mới dễ xa nhau.”

Đầu gối Dionysus trúng tên, Per toàn thắng.

Trước khi đi, Per thấy đôi mắt nhỏ của Dionysus không cam lòng dường như đang nói ‘ta nhất định sẽ chứng minh cho người xem, người và ta, thật sự giống nhau.’

Nhìn bóng lưng rời đi giân dữ của Dionysus, Per lắc đầu, đây là đứa bé phải trông rỗng, cô đơn đến mức độ nào mới phải tìm kiếm hơi ấm của đồng loại. Chỉ có điều, Per đã hoàn toàn khơi lên dục vọng tìm kiếm cảm giác được thừa nhận của Dionysus. Úp úp mở mở để cho người khác đoán tâm tư của mình dễ dàng hơn nhiều so với việc mình đi đoán tâm tư của người khác. Người đùa với quy tắc vĩnh viễn không thể thắng

được quy tắc, người đi đoán tâm tư vĩnh viễn không thể thắng được kẻ giấu tâm tư. Cho dù đoán trúng, trong tay Per sau cùng vẫn còn quyền giải thích.

Việc cẩn thận từng li từng tí của nhân vật phản diện chủ định nổi cô đơn của bọn họ. Câu nói ‘chúng ta không phải là bằng hữu’ trong đêm bị đánh lén, không phải là không muốn, mà là không thể có được mới nói rằng không muốn. Có ước vọng thì Per mới có thể thuận theo để nghiền nát nó. Còn về phần ‘dùng tình yêu để chữa lành nỗi đau’, để cho các em gái hoàn thành đi, dù sao làm thánh mẫu không phải ‘mẫu’ thì chí ít cũng phải là thụ, bằng không thì không ăn khớp.

Osi Nash nhìn khuôn mặt tươi cười đầy vẻ tính toán của điện hạ nhà mình, không dám nói với Per ‘Điện hạ, Ngài cười như mẹ mình vậy.’

32. Chương 32: Sos32

Ngày nghỉ ngơi và hồi phục thứ ba, bên ngoài thành Loma đã xảy ra đại sự.

Sau khi thủ thành của Giáo hội thay ca vào sáng sớm theo lệ tuần tra ngoài thành, phát hiện dân chạy nạn từ các nơi lưu vong đến trong một đêm toàn bộ biến mất không thấy.

Mấy tin tức này vốn cùng Per không có quan hệ gì, ít nhất cùng nhóm nhân vật phản diện không có bất cứ quan hệ nào. Nhưng sau đó không lâu, từ tổng bộ giáo hội truyền ra tin tức, không chỉ là xung quanh vùng Loma, Shiber Leon, Obeli và đại lục phía Tây đều xuất hiện tình huống tương tự. Loạn thể tất có yêu ma hoành hành, Per nhớ mang máng trong trò chơi còn có đủ loại nhiệm vụ tìm kiếm thực vật kỳ lạ.

Người của quốc gia nào thì có quân đội nước đó bảo hộ, nhưng dân chạy nạn chạy trốn tới dưới thánh thành cùng với thành trấn, thôn trang của thánh thành đều bị hại. Thánh thành là vùng đất trung lập, không ai vì quyền sở hữu mà đánh nhau với Giáo Hoàng, cho nên Giáo Đình cũng không có phải quân đội đóng ở nơi đây. Vùng đất tượng trưng cho an tường và hòa bình này bây giờ lại mang đến tai họa thật lớn.

Nhưng sự tình đến mức này vẫn không có quan hệ gì với Per. Mãi đến khi vị BOSS chính trực của Shiber Lion nói với Giáo Hoàng: Chúng ta nhàn rồi đến mức mèo rồi, không bằng cùng yêu ma đánh đã chiến đi.

Nephele vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, đề nghị ngu xuẩn này dĩ nhiên không phải là ý đưa ra. Cho đến khi Per vào đại sảnh thấy vẻ mặt chính khí của Alratio, hết thấy đều sáng tỏ. Kẻ đã gián tiếp giết chết đội hữu cùng phe mình này có phải cảm thấy rằng, nếu như có thể cứu vớt càng nhiều người, cái chết của huynh trưởng Sora sẽ trở nên bé nhỏ không đáng kể?

Naosica đối với đề nghị tuy rằng không đồng ý, nhưng cũng không mở miệng cự tuyệt hành động cứu vớt thôn dân. Ngoại trừ nhân vật phản diện, thử hỏi ai có thể cự tuyệt cứu viện của mọi người trong cảnh nước sôi lửa bỏng này chứ. Công Chúa Điện Hạ mấy ngày không thấy cũng bị gọi đến, gầy đi không ít, các loại áp lực bất ngờ làm cô mệt mỏi nhưng cô cũng không cự tuyệt.

Còn lại chính là Per và Dionysus cùng với một số pháp sư. Per cùng Dionysus không hề do dự, trảm miệng một lời trực tiếp cự tuyệt. Pháp sư lấy lý do thể lực yếu lại không bền vững để cự tuyệt đề nghị của A Nhĩ cập.

Dionysus cười híp mắt, lúc A Nhĩ cập dùng những lời chính nghĩa trách cứ bọn họ vô tình vô nghĩa vô đạo đức, gã bắt lấy cơ hội nhìn trộm Per, dùng khẩu hình miệng nói: Xem đi, chúng ta là những kẻ giống nhau.

Per nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn đến hành động cố chấp điên cuồng của Dionysus, ngược lại nhìn về phía bóng dáng trên bậc thang lớn phía sau rèm.

Kỳ thật bọn họ ở trong này dù la hét như thế nào cũng chẳng có giá trị, nắm tay ai lớn nhất người đó quyết định.

Kết quả Giáo Hoàng đại nhân đối với đề nghị này cực kỳ hứng thú, vì thế tuyên bố trận đấu thứ nhất xem ai cứu vớt được nhiều người nhất. Quyết định tùy tiện như vậy làm cho Per liên tưởng đến lúc hần vừa tới thế giới này thần minh cũng nói với hần bằng phong cách y chang, cả hai người trong lúc lơ đãng lại giống nhau đến mức này, thật là người khác nghĩ ngờ. Nhưng Per không cách nào nghiệm chứng.

Có điều bất luận như thế nào, quyết định này với Giáo Hoàng mà nói rất tùy ý và đơn giản, nhưng đối với Per lại là phiền toái lớn. Trở lại hành cung của mình, Per nhìn thần quan mỹ nhân đang ngủ mà phát sầu. Mới nghe nói có dũng sĩ chém bụi gai diệt Ác Long hôn công chúa, nhưng chưa từng nghe có Ma vương ôm mỹ nhân chém bụi gai diệt Ác Long.

Nhưng tuyệt đối không thể cứ như vậy mà để người ở lại thành Loma, lúc trước người của Shiber Lion vẫn không ngừng quấy rầy, yêu cầu Per trả lại thần quan, sau khi Per cự tuyệt thì chuyển sang chơi trò lén lút, bèn bí không hề chùn bước.

Còn có tên Dionysus kia, gã lại coi chuyện mang thần quan đi đánh nhau này là tình thú.

Không có biện pháp, Ma vương chỉ có công thần quan đi đánh Ác Long cứu thôn dân. Osi Nash ở lại trông coi Harula.

Harula sau khi biết rằng mình phải ở lại, bị Per nhốt trong phòng mấy ngày, lại bùng cháy. Trước khi đội ngũ xuất phát, chạy tới nơi tập trung làm ẩm ỉ, mà Osi Nash cũng bị bắt ở lại không ngăn cản, bắt quá, Per hoài nghi thật ra trong chuyện này có vài phần là do y cố ý không ngăn cản, trung khuyến quân mặc dù ngoài miệng không nói, trên mặt cung kính, nhưng Per có thể cảm giác rằng y đang bất mãn.

Per từng thử cùng y phân tích làm như vậy là cần thiết. Nhưng trung khuyến quân lại cung kính cúi đầu, không mẫn không nhạt nói: “An bài của điện hạ không cần giải thích với ta.”

Rốt cuộc người đang giận dữ cái gì chứ? Per trăm tư không được giải bày.

“Vì sao không cho ta đi theo người?” Trước mặt nhiều người như vậy, nhân vật phản diện có, chính phái cũng có, Harula lớn tiếng chất vấn.

Tại sao người lại đòi theo hử? Cũng không phải ăn cơm dã ngoại! Có thể đừng lộ ra bộ mặt: người định ra ngoài tìm bồ nhí phải không. Per kéo dây cương của Chung Điếu, ngồi trên lưng Đại Điếu, đón lấy những ánh mắt xung quanh, chỉ có thể bày ra mặt than trên cao nhìn xuống, cười rất chi là dâm dăng nói: “Bên ngoài hiện tại rất nguy hiểm, người đi theo làm được cái gì?”

Per chỉ là bình thần trần thuật một câu chuyện có thật thôi, công thụ cùng đi chung, đảm bảo sẽ có n cái hổ đội thụ lọt vào, lúc đó dĩ nhiên công phải xả thân làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nếu để thụ ở lại một mình, thế nào cũng có chuyện bị bắt rồi mang ra uy hiếp các kiểu.

Người còn đòi dẫn theo nữa à, Per mang thần quan cấp tốc đi là vì bất đắc dĩ, hơn nữa hệ số nguy hiểm của Harula và Osi Nash không phải 100% thì cũng là 99.99999%. Vì thế Harula phải lưu lại, vì cam đoan không có tình tiết máu chó như bắt người uy hiếp, thế nên Osi Nash cũng phải ở lại coi chừng Harula.

Vừa trả lời vừa phân tích như thế cực kỳ hợp lý, cố tình Harula lại không chịu nghe. Y buồn bã cúi đầu, thần sắc ảm đạm, thanh âm chua chát nói: “Thì ra là bởi vì ta quá yếu sao? Cho tới giờ vẫn là người phân tâm tới chiều cổ ta, ta nghĩ ít nhất...” Harula há mồm muốn tiếp tục nói thêm, nhưng sau khi suy tư chợt phát hiện mình thế nhưng không thể vì Per mà làm chuyện gì. Lần này là y năn nỉ thần quan dẫn y cùng đi, nhưng mà sau khi chân chính gặp lại Per, y lại lần nữa trở thành trói buộc của hắn. Harula đột nhiên có chút cam chịu nói: “Vậy người đem hắn đi, ta không cần người bảo vệ.”

“Hắn” mà Harula chỉ dĩ nhiên là Osi Nash.

Osi Nash nghe vậy, ánh mắt sáng lên. Per nhú mày, thấp giọng quát: “Ồ đồ, người nghĩ rằng ta sắp xếp như vậy là vì ai?”

Osi Nash sắc mặt đen lại, đầu cúi thấp xuống, Harula bị Per quát càng uất ức, rõ ràng không nói gì, nhưng lại không chịu rời đi.

Per chịu đựng đủ loại ánh mắt, liếc nhìn giá trị quý súc nửa vừa mới trở lại năm mươi kia một lần, nhìn Harula thở dài thật sâu, nghĩ thầm rằng gặp gỡ các người quả thực là do kiếp trước ta đốt chùa, đốt miếu, đốt nhà thờ chưa kể còn cưỡng bức gái nhà lành.

Cả đám người ai cũng nhìn chăm chăm vào Per chờ hắn xoay người bỏ mặc hai tiểu thụ của mình.

Đưa tay đặt lên đầu Harula vốn đang ủ rũ, Per cúi đầu kề sát vào trán đối phương, dùng âm thanh dịu dàng trước nay chưa có, nói: “Ở nơi này chờ ta.” Quay đầu nói với Osi Nash đang nhìn mình bằng ánh mắt cún con nói “Osi Nash cũng thế, Harula đành nhờ người.”

Osi Nash cong miệng, phản bác “Lần trước, điện hạ cũng nói như vậy, nếu ta không tìm được ngài, ngài định về sau cũng không trở về.”

Harula vốn thoáng bình tĩnh một chút nghe Osi Nash nói vậy lại càng bất an, y nhớ tới cảnh tượng Per người toàn là máu, rơi xuống từ không trung sau đó là biến mất, tay nắm chặt lấy cổ tay Per. Per cắn răng, nhin, hấn kéo tay Harula, gọi Osi Nash qua đây, nhìn hai người, dùng ngữ khí cực kỳ thành khẩn mà hứa hẹn: “Thật xin lỗi, không có lần sau, cho nên ở chỗ này chờ ta, được không?”

Cho tới nay, Per chưa bao giờ trực tiếp đối với Harula biểu lộ sự quan tâm, hoặc là hứa hẹn cái gì. Cho dù Per vì y làm rất nhiều chuyện, loại chuyện dường như không nên xuất phát từ một kẻ lãnh huyết, nhưng Harula vẫn không cách nào từ những việc đó mà cảm thấy yên tâm, ngược lại y cảm thấy rất bất an.

Vì sao có người vì bảo vệ tình yêu chuyện gì cũng dám làm, còn để ý đến một câu ta yêu người?

Mọi người bình thường vẫn cảm thấy nói suông bằng miệng chẳng qua cũng chỉ là chót lưỡi đầu môi, vĩnh viễn vẫn không có ý nghĩa bằng giấy trắng mực đen viết hết ra. Nhưng mà hữu hình chỉ có thể đối lấy bằng hữu hình, vô hình cũng chỉ có thể dùng vô hình mà ràng buộc. Chưa từng nghe nói hiệp định trên giấy có thể bảo trụ tình yêu, thế nhưng vẫn có các loại giấy tờ hôn nhân xuất hiện. Mà sự quỵn rũ của ngôn ngữ thể hiện ở chỗ nó có thể giải bày tâm ý.

Một câu yêu là giao ra chân tâm, một câu xin lỗi là biểu hiện nghi ngờ.

Đây mới là điều Harula muốn.

Điều mà y cần nhất lúc này chính là xác định xem trong lòng đối phương mình có ý nghĩa gì?

Hắn để ý ta, cũng không cảm thấy ta vướng chân vướng tay. Một luồng nhiệt nhanh chóng đẩy lùi sự đa nghi lan ra tứ chi, thân thể vốn đang bất an mà không ngừng lạnh lẽo, run rẩy bắt đầu ấm lại.

Harula buông tay đang giữ chặt lấy Per ra, vuốt những nếp nhăn trên mặt hấn, nói: “Ta ở chỗ này chờ người.”

Đột nhiên sự tình được giải quyết, có một số việc trong lúc Osi Nash không để ý đã phát sinh rất nhanh, mau đến mức y không giữ được một chút hư ảnh. Osi Nash bỗng nhiên cũng muốn qua giữ chặt lấy tay Per, muốn dùng cảm giác chân thật nhất để xác định tình cảm của hấn với mình, nhưng trước khi Per cười Chung Điều đi, hấn nắm dây cương lại, nhìn y nói: “Harula đành nhờ người, thuộc hạ trung thành của ta.” Osi Nash tạm dừng một giây, gật đầu: “Ta sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài, điện hạ.”

Vừa mới xong, cửa thành đã được mở ra, phông chừng người giữ cửa thành cũng chờ đến mất kiên nhẫn. Bên ngoài là một khung cảnh trắng xoá, sương mù càng lúc càng nhiều. Lúc đội ngũ đang từ từ đi tới, Per phát hiện vị công chúa chưa bao giờ có chuyện trao đổi với hấn đang nhìn hấn chằm chằm.

Mặc dù có ảo diệu, nhưng lúc Per cùng đội ngũ đến bên người cô, hấn đã hiểu được nguyên do. Hấn nghe được cô xin lỗi nói: “Ta nghĩ rằng các người là loại người giống nhau... chưa bao giờ để ý đến người khác.”

Per nghe thế nở nụ cười, phải trả lời như thế nào cho phải đây?

“Cũng bởi vì nghe đồn rằng chúng ta bạo ngược tàn nhẫn ích kỷ?”

Câu trả lời này có vẻ phù hợp với phong cách của nhân vật phản diện, tóm lại vẫn là lãnh khốc, vậy mà mấy em gái lại mê tít về cool ngầu đó.

Công Chúa Điện Hạ lập tức nghẹn lời.

Per nhìn quàng thâm trên mắt đối phương, đứng ở trước cửa thành, nhìn cảnh sắc trắng xoá đó, nói: “Có lẽ chúng ta thật sự tàn nhẫn ích kỷ, nhưng chúng ta là người, cũng có thứ gì đó muốn theo đuổi, mà những thứ chúng ta theo đuổi so với các người cũng không có khác biệt lắm, chẳng qua phương thức bất đồng mà thôi. Nếu như là bởi vì phương thức không giống nhau mà ruộng bỏ nó, như vậy ta chỉ có thể nói người sẽ bỏ qua rất nhiều.”

Khó được có cơ hội, Per chớp lấy thời cơ để lại cho công chúa một chút ấn tượng tàn bạo của nhân vật phản diện, vì Dionysus tìm kiếm một chút hi vọng gương vỡ lại lành ít ỏi.

Họ nói không nhiều lắm, đến một mốc nào đó dừng là được rồi. Hắn cùng công chúa cũng không có quen thuộc đến trình độ có thể nắm cả cánh tay tâm sự. Per nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt của Công Chúa Điện Hạ, không khó đoán ra gần đây cô chịu áp lực không hề nhỏ. Mặc dù dốc lòng cho cái gọi là chính nghĩa, nhưng không có nghĩa cô là kẻ ngốc. Cô tự nhiên hiểu rõ những người vội vàng đưa cô lên có chủ ý riêng. Người thắng trong trò chơi là một quốc gia. Mà thần minh mới sẽ sinh ra ở quốc gia này, đem đến cho quốc thổ phù hộ và lời chúc phúc của thần minh. Trận đấu suy tính là địa vị của quốc gia mà không phải vua. Vua lại phải đại biểu quốc gia dự thi, gánh vác mức độ tổn thương lớn nhất.

Quy tắc trò chơi như vậy làm cho người Obeli hiểu rõ dù sức mạnh của Per cao nhất trong tất cả các pháp sư, nhưng họ vẫn phải chọn ra pháp sư khác, bởi vì bọn họ biết Per cho dù trở thành thần cũng sẽ không có khả năng phù hộ gì cho Obeli – nơi đã từng phản bội hắn. Mà người ở giáo hội biết họ cho pháp sư thay thế cũng lập tức đồng ý, họ không phản đối, cũng xuất phát từ nguyên nhân trên. Cùng lắm chỉ là hợp tác đôi bên cùng có lợi, cùng lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Ở trong mắt BOSS, chính nghĩa cùng với chuyện vinh quang quốc gia hay hạnh phúc của dân chúng bằng với giao dịch một cách công khai làm bọn hắn chán ghét. Xem ra, nếu người như vậy trở thành thần minh, thế giới sẽ bị dẫn sang một hướng mà bọn họ không muốn nhìn tới. Nhưng ở một số chuyện nhất định thì mục đích và hiệu quả thường không đi chung với nhau, Công Chúa Điện Hạ dù có chán ghét nhưng không có thể cự tuyệt trở thành vật thay thế cho huynh trưởng. Từ nhỏ trên đầu của cô đã đi theo lý tưởng vì đại nghĩa, đây là gông xiềng của cô. Bất quá, cô cũng không giống như trước kia kiên trì đi theo cái gọi là đại nghĩa. Có cái gì đó lén lút biến chất.

Per thúc giục Chung Điều bay ra, lưu lại công chúa ở tại chỗ, quay đầu tự ngẫm vấn đề triết học nhân sinh. Mà Per thì đi đến phía trước đội ngũ, dẫn đầu đi vào trong sương mù. Bởi vì bọn họ sợ nhân vật phản diện vốn không có tiết tháo sẽ giở mấy trò nhỏ nhỏ, cho nên trận đầu tiên cho nhóm BOSS chơi trước. Dionysus thừa dịp phía sau tầm mắt mờ hồ rớt cục tìm được cơ hội tới gần Per, gã nhìn về phía thùng xe mà hắn điều khiển nói với Per: “Nếu người cùng ta hợp tác, ta có thể phái người đến ở trong thành Loma trông coi y.”

Hừ, giao cho người, ta càng không yên lòng.

Per mỉm cười, nói rõ ràng: “Không được, cảm ơn, người không đáng tin.”

Dionysus nghe xong cũng không tức giận, cũng mỉm cười, gã tiến đến bên cạnh Per, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nói: “Người biết không? Ta đối với người cũng cho là như thế.” Tiếng thì thầm cùng với sương mù lạnh lẽo chui vào trong lỗ tai: “Cơ hồ mỗi người đều bị sự dụ dỗ vừa rồi của người lừa. Biểu tình mọi người giống như muốn nói, ‘Ồ, thì ra Per • Mortis tàn bạo còn có một mặt dịu dàng như thế, xem ra hắn không phải không còn tính người.’ Nhưng ta biết, người cần bản không cần thiếu niên kia.”

Thanh âm Dionysus giống như một thứ vật phẩm giòn tan rơi trên mặt đất phát ra tiếng rít chói tai, vừa mỏng lại bén nhọn.

Gã bình tĩnh cười vạch trần: “Bởi vì ánh mắt người nhìn người nọ tuy rằng tràn đầy tình cảm, nhưng duy nhất không hề có yêu.”

Bỗng nhiên, Dionysus lui về phía sau một bước, tránh khỏi roi dài quét ngang. Nhìn Per tức giận, gã nhìn không được cười ha ha.

Thanh âm roi cắt qua không khí thật sắc bén. Đội ngũ phía sau không thấy rõ tình huống phía trước, nghe được thanh âm, vội vàng hỏi chuyện gì xảy ra.

Dionysus dùng ánh mắt cảnh cáo người của mình đứng gần đó, sau đó cười, hô lớn về phía sau.

“Không có chuyện gì, Per • Mortis điện hạ vì phải cáo biệt với người tình bé nhỏ mà hờn dỗi thôi.”

Phía sau im lặng một chút, sau đó vang lên tiếng nói chuyện xì xầm.

Per một tay nắm roi, một tay giữ chặt dây cương, mắt lạnh nhìn Dionysus. Dionysus khoát tay: “Đừng nóng giận, ta cũng không định vạch trần ngươi, ít nhất hiện tại không có ý định đó.”

Đồng tử màu vàng của Dionysus ánh lên thứ ánh sáng như kim khí, khi gã nhìn chăm chăm vào người khác sẽ làm người ta cảm giác như cả người bị rơi vào trong hầm băng mà đông cứng. Gã cười nhìn về phía Per,

“Ta không biết mục đích khi ngươi làm như vậy, nhưng mà ta vẫn cảm thấy hứng thú, càng ngoài dự kiến chính là chúng ta có rất nhiều điểm chung.”

“Ngươi làm bộ ngươi còn có thể yêu thương một người, ta lại thử đi yêu một người. Chúng ta đều thực ngu xuẩn không phải sao? Vốn ta tưởng rằng chúng ta đã rất giống nhau rồi, cùng một địa vị, cùng một cảnh ngộ. Nhưng khi nhìn ngươi cố gắng moi hết tâm tư thể hiện cái thứ tình yêu không tồn tại kia cho người khác cảm nhận, ta mới phát hiện ra trái tim ta không thể khống chế mà rung động. Ta quả thực hận không thể moi trái tim trống rỗng giống ta kia ra, giữ trên mặt nhẹ nhàng âu yếm.” Thanh âm Dionysus mang theo ý cười run rẩy.

Cách đánh ghen này hơi bị ghê tởm, Per biết thất tình có thể làm cho một người sinh ra xúc động trả thù, thí dụ như tạt axit hay rạch mặt và vân vân, nhưng mà ghen đến nỗi muốn lấy trái tim kiểu này, thật là khẫu vị nặng quá rồi. Bất quá, trước khi Per mở miệng đuổi đi, Dionysus tự động lui ra. Người đàn ông này dùng nụ cười đúng chuẩn phong cách ác không thể tả, cười chờ mong nói:

“Ta thật muốn biết cuối cùng ngươi sẽ nhận được cái kết cục gì, nhất định rất phấn khích.”

Tay Per nắm dây cương đến nỗi gân xanh, cố gắng khắc chế xúc động muốn rút kiếm chém chết tên đang nói nhảm kia, miệng mặc niệm nhân sinh luôn có vài thằng từng tưng như vậy, là đội hữu không thể vứt bỏ, sau đó giật dây cương, phá tan lớp sương mù dày đặc bay về phía không trung. Dù sao đội ngũ lớn như vậy cần phải có người để chiếu sáng phương hướng cho họ. Per hít lấy luồng gió lạnh nghĩ thầm rằng, ít nhất như vậy hẳn có thể nhất thời hồi thanh tịnh.

33. Chương 33: Sos 33

Bay lượn trên cao, tay cầm địa đồ, dưới chân Per là mặt đất sớm đã thay hình đổi dạng. Gió thổi trang giấy của địa đồ bay loạn xoạt, âm thanh của con trỉ trắng bay đến bên cạnh thỉnh thoảng hồi hần phương hướng. Per nắm một góc của địa đồ, đối chiếu vài lượt, trầm mặc một lát trước mặt con chim to màu trắng đang đợi trả lời kia, bất đắc dĩ đáp trả: “Trong một đêm này, thay đổi không chỉ là các giống sinh vật, bề mặt đất biến hóa đã bao trùm lên đường đi vốn có, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta không những tìm không được đường, ngay cả người phải cứu cũng không thể nhìn thấy.”

Con chim cúi đầu, Naosica ở đầu kia suy tư một lát rồi đề nghị: “Đã như vậy, ta kiến nghị chúng ta tự mang theo đội ngũ phân tán tìm kiếm.”

“Ta không có ý kiến gì khác.”

Trên không trung, Per tận dụng mọi khả năng dẫn đám đông trên mặt đất đến gần thôn trang được đánh dấu trên bản đồ. Mọi người thương lượng thời gian gặp lại, khách khí chào tạm biệt, mặc dù lần gặp trước thì Per còn suýt chút nữa đâm chết Naosica. Nhưng không thể không nói, Boss trắng tu dưỡng tốt, người ta lễ phép khéo léo vô cùng, không giống Boss đen nào đó lòng dạ hẹp hòi thích trả thù.

Per sớm đoán được chuyện mỗi người đi một ngã, đội ngũ đủ loại người từ bốn phương tám hướng xen lẫn cùng nhau đã đủ quỷ dị, nhưng càng thần kỳ hơn là một đám người quan niệm đạo đức hoàn toàn trái ngược lại không đánh nhau. Nếu mỗi người không đi một ngã, động thủ là chuyện sớm muộn. Nhưng giả dụ gặp phải thôn dân cần cứu trợ thì làm sao? Thần minh nói cứu vớt con người là nhiệm vụ lần này, như vậy số lượng người thì tính làm sao? Tính vào đội ngũ nào?

Không dám đảm bảo sẽ không có người vì chuyện này mà hận hực. Cho nên sớm xa nhau là chuyện tốt. Per rời khỏi đội quân tiên phong, vừa hay gặp Dionysus chuẩn bị dẫn đội ngũ của gã rời đi. Đối phương cười, khoát khoát tay về phía hắn, dùng một loại tiếng cười thật vang, lớn tiếng bắt chuyện như sợ người khác không biết giữa bọn hắn có gian tình: “Lát gặp lại nhé!”

Lần thứ hai ánh mắt đám người tập trung vào Per, hẳn nghiêng người phớt lờ Dionysus, vung tay lên, kéo đội ngũ của mình bước vào trong sương mù.

Dần dần, hơi sương mù ngăn cách tiếng vang xung quanh...

Per không biết bọn họ đi bao lâu rồi, hoặc là đã tách đội ngũ khác bao lâu. Có lẽ chỉ là một phút, cũng có lẽ là một giờ đồng hồ. Nhận biết không gian và thời gian bị hơi sương mù làm lu mờ không rõ, tình huống bất định hình thành áp lực vô hình, phủ xuống trên người những người đang không cách nào nhận biết bên ngoài.

Có người chịu không nổi bầu không khí như vậy, bắt đầu hùng hục hổ hển thử xua tan bất an.

Đao quơ loạn xạ trên không trung phát ra âm thanh ‘ong ong’.

“Mẹ nó, phải đi tới khi nào?” Có người bắt đầu chửi.

Per cau mày, hỏi nữ chiến sĩ bên cạnh.

“Loui, xem thời gian của đồng hồ cát và phương vị.”

“Từ lúc rời đội ngũ mới được ba mươi hai phút, phương vị phía đông nam, không lệch nhiều lắm, Điện hạ.”

“Nghe rõ chưa? Tiếp tục đi tới trước!”

Trắng xoá, im ắng, bốn phía dường như không thấy cái gì rõ ràng cả, cảnh vật xung quanh vô cùng bình thản như trước khi bão tố ngoài khơi tới gần, đám người do thần kinh căng thẳng bắt đầu trở nên không nhận được. Nhưng dừng lại, không làm gì cả, tâm tình của mọi người cũng sẽ vì mờ mịt mà càng trở nên hoang mang rối loạn. Đi ra ngoài map mà không gặp được quái, đây là tình huống Per chưa từng thấy qua. Bất quá dựa theo cái vận may cấp độ E của hắn mà nói, tình huống không gặp được một thôn dân nào cũng có khả năng phát sinh. Ma vương tay cầm dây cương, bó tay không nói được câu nào, chỉ thầm rơi lệ. Đệt! Không thể cue hành người ta như thế chứ!

Lúc này, bỗng nhiên có người nói một câu.

“Các người có ngửi thấy gì không?”

“Ngửi thấy cái quái...” Có người hồ nghi hít hà, trong không khí dinh dính, ướt nhèm nhẹ nhàng này, có loại mùi vị quen thuộc kỳ quái từ xa bay đến gần: “Cái mùi này ngửi như là...”

“Như là...” Toàn bộ mọi người dừng bước lại, cau mày nỗ lực ngửi.

Người ngửi ra là mùi vị gì sắc mặt kỳ quái, muốn nói lại thôi. Per đương nhiên cũng ngửi thấy được mùi vị kỳ dị này. Khóe miệng hắn khẽ giật giật.

Hoặc là trắng toát hẳn, hoặc là censored đi, cùng lắm thì cho một phát rõ mười mười cũng được.

Đây là cái gì mùi vị? Đây rõ ràng là mùi vị XXOO!

Trong không khí tràn ngập một thứ mùi chua chua, tanh tanh, hỗn độn không thể tách bạch ra được.

Tuy rằng biết rõ phía trước là vật gì, nhưng ngẫm lại nguyên tác nội dung vở kịch ở phía trước, Per kiên trì mệnh lệnh, âm thanh trầm xuống: “Tiếp tục đi tới trước.”

Nơi có “cua đồng” bò qua tất có người gặp nạn. Hỡi các thôn dân bị thứ kỳ quái nào đó hãm hại, ta đến đây!

Đội ngũ vô cùng có kinh nghiệm đã chiến đã ngửi được mùi vị quái lạ, vẻ mặt khó xử theo sát tiểu đội trưởng. Per chỉ muốn nói rằng là đàn ông, con trai thì nghiêng chặt răng mà bước qua, bày ra bộ dạng xử nữ sắp bị hấp diêm thế kia làm gì? Huống hồ, Per hoài nghi nghiêm trọng trong đội ngũ này trừ mình ra thì còn có bao nhiêu xử nữ. Đều là sói cả thì đội lột cừu làm cái gì, đều là mực tàu mà cứ thích giả dạng nước khoáng lavie. Các bạn trẻ à, tinh thần phấn chấn mà cùng ma vương đại chiến thực vật đi.

Khi đội ngũ tiến vào, cự ly còn chưa sát được bao nhiêu đã thấy một vật xé gió lướt đến, nhanh chóng cắm vào trong đội ngũ cuốn đi mấy người. Người có chuẩn bị từ trước nhanh nhẹn nhảy né ra. Đội ngũ lại bởi

vì công kích này mà bị phân tán trong sương mù. Sau khi tập kích xong thì vật kia nhanh chóng lui trở lại trước khi mọi người kịp phản kích.

“Ghe tởm!”

Công kích không chỉ có một đợt, không ngừng có người bị cuốn đi ở những góc khuất. Các chiến sĩ tức giận bùng bùng huy động đao trong tay, bổ về phía vật thể bất minh tập kích. Âm thanh của lưỡi đao chém vào khối thịt rõ ràng dị thường, nhưng không nghe thấy âm thanh của khối thịt rơi xuống. Thỉnh thoảng có người hét thảm một tiếng, sau đó biến mất trong sương mù.

Trong lúc hỗn loạn, Per kéo dây cương tránh trái tránh phải, cuối cùng bằng một cú lộn trên không cả xe lẫn ngựa, đột phá thành công phóng thẳng lên không trung. Thoát khỏi một vật dài mảnh đánh sượt qua, Per nhẹ nhàng thở phào một hơi. Hắn tranh thủ quay đầu lại nhìn xuống phía sau, chuẩn bị tự sướng vì mình làm thành công động tác có độ khó cao, thì thấy thùng xe phía sau bị đào thành một lỗ sâu hoắm, gió lạnh thổi qua phần phật, chẳng thấy bóng dáng của thần quan đâu hết.

Hắn biết ngay là như vậy mà!

Lúc này, vẻ mặt của Per tựa như đang húp sữa chua mà nuốt phải miếng da thối vậy. Trường hợp này đúng là kiểu “ba con sói” bị thủng, đã tưởng chỉ cần xong việc, trốn đi, thế là xong, ai ngờ bị tên đàn ông vô tiết tháo nào đó chọc sẵn một lỗ hổng, “con trai con gái” theo lỗ đó mà tấn công rất happy. Nói chung, tâm trạng lúc này hoàn toàn vô lực, hoàn toàn xoắn quẩy, hoàn toàn trọng thương không gượng dậy nổi, chỉ có thể trực tiếp hóa thành một tiếng rống giận bị thương:

“Cái *beep* *beep* *beep* ^*(\$*&())&^%!!!!”

Thủ hạ sớm đã bị lũ xúc tua kì quái kia cuốn mất từ lâu, vấn đề hình tượng không còn quan trọng nữa. Tiền mất tật mang, a, sai rồi, là binh sĩ mất mà còn không mang đi được thần quan đại nhân. Hắn cần phải phát tiết tâm tình của mình một chút mới được.

Cơn giận bùng lên, lá gan cũng to ra, đương đầu với mối nguy hiểm bị nát cục, Per một tay rung dây cương, một tay vút roi da quẹo vào hướng mùi vị XXOO nồng nhất mà phóng đi.

Từ trên cao nhìn lại, đám xúc tua thật dài màu hồng nộn nhóp nháp, nổi đầy gân đã được censored đang ngo nguậy, uốn éo cuốn lấy những người xung quanh, kéo về phía những nụ hoa ở chính giữa. Nụ hoa nuốt thân người, đồng thời, càng không ngừng phun ra bên ngoài thứ chất lỏng màu trắng đục kinh tởm. Mùi vị đặc hơn, ướt nhèm nhẹp dường như hòa cùng trong sương mù dính chặt ở trên người, không cách nào tách ra được.

Khóe mắt Per nghiêng nhìn thấy áo bào của thần quan chột lóe lên ở trong đồng nụ hoa, liền nhanh tay lẹ mắt vớ lấy một cục pha lê ném mạnh xuống phía dưới. Một núi những xúc tua nhóp nháp kia lập tức bị đông cứng thành tác phẩm khắc bằng nghệ thuật hiện đại. Thò tay vào nụ hoa căng chặt tựa như như lỗ đen, vớt vớt, Per nỗ lực không nghĩ tới việc mình đang sờ qua vuốt lại cái vật thể dài dài, ướt dính trong nụ hoa dùng để phun sữa chua là cái gì.

Đến lúc mò thấy cái giống như một loại vật liệu may mặc, trên mặt Per lộ vẻ vui mừng, giật mạnh lên.

Một đũa nhóc chân ngắn tay ngắn, cái đầu ánh vàng rực rỡ, trong lòng ôm một nhóc con còn bé hơn nữa.

Per kinh hãi, để con nhanh vậy hả? Không phải chứ?

Tay run lên, vội vàng đem đũa bé ném qua một bên, tiếp tục thò tay móc loạn xạ để kéo thần quan lên.

Khối băng phía dưới phát ra tiếng cọt két nứt vỡ, vết nứt nhỏ vun đang không ngừng lan ra. Rốt cục, trước khi cái khối băng khổng lồ này chống đỡ không nổi mà sụp xuống, tay Per nắm được tay một người, kéo mạnh lên trên, lần này không sai được nữa.

Khom lưng né tránh vật thể dính dính, ướt nhèm nhẹp bị censored kia quét ngang, ôm lấy thần quan, thuận tay quơ lấy hai đũa nhóc trên mặt đất, Per quay đầu lại dự định tìm kiếm chỗ ngồi đánh xe, liền thấy con Chung điều há to miệng nhóp nháp đầy sữa chua xông lại tựa như đang phát cuồng vì động dục. Vừa xong thực vật X người, lại tới nhân thú thì quá là khẫu vị nặng rồi, Ma vương bày tỏ phản đối cái thể giới đầy cua đồng này. Một ngọn lửa ngàn ngạt đốt cháy con Chung điều thành tro, nhưng lại đốt không chết những

xúc tua mọc thêm vô hạn kia. Mặc dù Per không bị đánh trúng, nhưng cũng bị phụt chất lỏng đầy người, một thân ướt nhèm nhẹp, dính nhờn nhờn, trên mặt chất lỏng chảy thành dòng. Những thứ ôm trong lòng, kẹp ở trong tay lại không an phận mà cọ tới cọ lui. Thực sự là vừa tồi tệ vừa sốt ruột.

Mặc dù có lỗi với đội ngũ binh lính, thế nhưng Per không cách nào chiếm được ưu thế với tình huống hai tay đều bận, xung quanh lại đầy những xúc tua ngọ nguậy này. Chỉ đành ôm ba thân người trong lòng mà rút lui.

Nhún chân trên những cành cây nhảy về chỗ cao, Per sau khi tìm được nguồn nước liền không ngừng chạy về phía đó. Cuối cùng trước khi chất lỏng tồi tệ kia buộc hẳn phát điên thì kịp đâm đầu vào thác nước.

Nước lạnh đập vào mặt, dòng nước vỗ lên đầu, lên mặt tê tê, đau rát, nhưng cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

Per thuần thục lột khỏi giáp trên người xuống, chất lỏng màu trắng theo dòng nước chảy xiết trôi khỏi giáp, bị cuốn đi thành từng dòng nhỏ mảnh trắng đục. Cố sức rửa mặt, gột sạch thứ trên mặt xuống, Per bắt đầu lột y phục của thần quan ra.

Thời gian thần quan bị ngâm trong chất lỏng lâu hơn hẳn nhiều, bào phục sớm đã sưng nước nặng nề, cố sức lắm mới cởi ra được. Càng phiền phức hơn là loại chất lỏng màu trắng này vô cùng có hiệu quả, bằng chứng là thần quan bắt đầu ngọ nguậy chân tay. Nhưng trong cái rủi có cái may, thần quan nằm ngay đó nhiều ngày như vậy rốt cục có cũng phản ứng rồi.

Quả nhiên, phạm trong kịch tình đam mỹ, giải được nhất định có liên quan đến chữ cái thứ 8 (H). Cũng chính là cái gọi là: không H không thăng cấp, không H không giải được độc, không H không giải được nguyên rửa, đơn giản là không H thì không thoải mái.

Trong quá trình Per chế phục thần quan, một mặt phải cẩn thận không làm thần quan bị thương, vừa phải cẩn thận không để thần quan phản công lột lại y phục của hắn. Không may, hắn không để ý trượt chân, ngã ngửa ra phía sau. Thần quan thuận thế quần lên eo lưng của Per. Trọng lượng của hai người đè vào cùng một chỗ, bọt nước văng khắp nơi. Per kinh hãi há to mồm, sắc sưa đầy nước.

Thân thể bị áp vào trong nước, trong lúc bọt nước sục lên. Khuôn mặt thánh khiết lan ra ký hiệu màu đen quỷ dị, chậm rãi tiến tới gần, phóng đại.

Per mở to mắt, một cái tát thật mạnh vung ra, tuyệt không thương hoa tiếc ngọc.

Đẩy ra thần quan đang áp ở trên người, Đại ma vương Per một thân sát khí đứng lên từ đáy nước, phun ra sữa chua bị truyền vào từ miệng thần quan, sau đó túm lấy thần quan vẫn đang cố leo lên đùi hắn không ngừng “nhóm lửa”, ha ha cười nhạt hai tiếng, cầm lấy đầu của đối phương ấn vào trong nước!

Đè nén xuống, lại túm lên. Thần quan bị sắc nước, viền mắt đỏ au ngập nước mắt, “hu hu” nức nở ôm Per, như ôm lấy khúc cây nổi ngoài khơi không chịu buông tay. Sự đau khổ của việc hít thở không thông trong nước trực tiếp phản ứng hết sức rõ ràng tới đại não của thần quan, y ngẩng đầu theo bản năng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Per.

Per vừa nhìn thì biết không ổn, ánh mắt kia vẫn long lanh diễm lệ như nước, xuân sắc nẩy mầm như cũ. Vì vậy hắn tiếp tục ấn chặt đầu của thần quan xuống nước.

Nhiều lần như vậy, hiệu quả quá ít, ngược lại hơi nước mang theo hàn khí đông lạnh khiến tay chân Per rét run. Rốt cục, sau khi lòng kiên trì cạn kiệt, Per một quyền đánh vào dạ dày thần quan, “ọc” một tiếng, sữa chua một lần nữa lại tràn đầy mặt nước.

Thấy hữu hiệu, khoe miệng Per giãn ra, vẽ nên một nụ cười biến thái, tay không do dự thụi xuống ngay phát nữa. Nhưng bất kỳ sự đánh đập, kích thích nào cũng đều chỉ có tác dụng trong thời gian hạn định, thân thể của thần quan bị đánh dần dần biến thành chết lặng, phun ra chất lỏng bắt đầu ít đi, nhưng tình hình ôm chặt Per ‘ưm ưm a a’ không giảm bớt, thậm chí, Per có thể cảm thấy tay của người nào đó đang lướt dọc theo bắp đùi trong của hắn hướng lên trên.

Hất tay của thần quan ra, trở tay không chế, Per từ phía sau thần quan một tay ấn người ở trong nước, tay trái bắt đầu móc họng y.

Ngón tay bị nước ngâm đến rét run thắm dò vào khoang miệng, kích thích niêm mạc nóng bỏng co rút lại, rung động một hồi. Đầu lưỡi nhện không được áp vào ngón tay, cuốn về phía yết hầu. Per nhận thấy mục đích của đối phương, phản xạ có điều kiện thu tay lại, lại bị hàm răng của đối phương miết một phát không nhẹ không nặng. Răng dè lên ngón tay có chút ngứa ngứa, nhưng lại không thể rút ra.

Ma sát chậm rãi, cảm nhận trên ngón tay cọ nhẹ nhẹ rõ ràng miêu tả hướng di động của hàm răng, động tác của đối phương giống như cảnh cáo vừa giống như khiêu khích. Di động cẩn thận từng chút một, từ đầu ngón tay đến cuối ngón, động đậy thông thả thật là làm cho người ta... Không thể nhịn được nữa.

Đưa ngón tay chọc thật hung hãn vào sâu trong yết hầu. Thần quan: “Ư ư...”

Per nắm chặt eo của đối phương, ngẩng đầu nhìn trời, tư duy phát tán. Hắn bỗng nhiên rất muốn biết, có nam nhân nào còn lên được khi đang bạo súc mà gặp phải ỉa chảy, “thối sáo” mà gặp phải nôn mửa hay không.

Thần quan nôn tới nôn lui, cuối cùng cũng không động chân động tay được nữa. Tay Per rút ra từ trong miệng đang há ra vô lực kia, tẩy sạch trong nước sông.

Quay đầu nhìn lại hai đứa bé tóc vàng tiện thể cứu về. Khi Per tiếp cận, hai đứa bé vẫn đang quấn lấy nhau trên chỗ nước cạn, dùng thân thể còn chưa phát dục thành thực mà cho nhau sung sướng. Vết khô y phục nặng trĩu ở trên người, Per mang một loại tâm lý hiếu kỳ, tay chống nạnh đứng ở một bên nhìn một lát nữa, sau đó hắn bày tỏ chuyện này chẳng đáng yêu chút nào, thậm chí còn quỷ dị khác thường. Mỗi tay lột truồng một người, sau đó ném về hai hướng vào trong nước, đem trình tự thao tác đối với thần quan thực hành một lượt nữa nhưng giảm nhẹ hơn.

Cuối cùng đem ba người khôi phục bình thường đặt song song ở trên bờ, Per mệt mỏi ngã nhào lên bờ sông. Còn chưa tới kịp lấy hơi, bỗng xa xa nhìn thấy chim bay toán loạn, Per mới vừa nằm xuống lại giật nảy lên từ mặt đất, tay cầm roi bảo vệ ba người bất tỉnh phía sau.

Hơi sương mù của bờ sông thoáng mỏng hơn so với những nơi khác, nhưng chỉ vờn vờn phân rõ vật thể trong vòng 20m. Về thứ tiềm tàng trong phần sâu thẳm của rừng rậm, không ai có thể thấy rõ. Ngưng thần bé tấc, nhìn chăm chăm về hướng đang náo loạn kia, nghe động tĩnh càng ngày càng gần, tay của Per càng nắm chặt. Mặc xác người là dâm mộc hay dâm vật, chỉ cần tới gần, một roi quát bay không cần nghĩ nhiều.

Vật thể bay nhanh như điện xẹt trong không trung về phía rừng rậm âm u, lướt qua ánh dương quang trên đỉnh đầu, lưu lại trong mắt Per một bóng ảnh.

Một roi Per theo quán tính vung ra!

Dionysus rơi vào trong nước, khuôn mặt bị roi quát hằn đỏ, mắt trợn tròn xoe, chửi một câu thô tục đầu tiên từ khi gã và Per gặp mặt tới nay: ” ^(&*\$&#%^ *Beep*!!!”

Per thấy người tới là ai, nở nụ cười.

Hắn rốt cuộc biết vì sao thần mình đại nhân lại khẩu trừ mị lực khi chửi tục rồi. Mắt thấy một thân Dionysus dính đầy chất lỏng kỳ quái, mái tóc xộc xệch, giáp vai cũng mất, mặc dù đối phương đang trợn mắt nhe răng nhìn mình, nhưng khuôn mặt ửng sùng đỏ lựng, bộ dạng như gà chọi bị ném vào nồi canh, đứng ở trong nước chửi đổng kia, thực sự chẳng có khí chất là mấy.

Đại khái là trên mặt Per, vẻ sung sướng vô cùng rõ ràng, Dionysus then quá hóa giận, dùng thân đao vỗ lên một lưỡi đao nước vung về phía Per. Per dùng một roi đơn giản chém về một bên đỡ lấy, sau đó cũng nhện không được nữa.

“Ha ha ha — “

Thấy tên ngố này tử thân, chật vật như vậy, thật sự là hả lòng hả dạ, tâm trạng vui sướng, nhất là trước Per mới bị người này uy hiếp. Hiện tại? Ha ha, cười nhạo hắn! Cười nhạo cho đã đời!

Ai mà ngờ tên Vua dở người có lòng tự trọng, kiêu ngạo còn cao hơn trời trong cái bộ dạng tồi tệ như vậy chứ? Hắn chỉ có thể nói, đi đêm mãi cũng có ngày gặp ma.

Khuôn mặt của Dionysus càng ngày càng đỏ, không rõ là hiệu quả của thứ chất dịch sữa chua kia hay vì sự cười nhạo của Per. Gã vung kiếm, muốn quật một phát nữa, nhưng trước khi thân đao chém tới mặt nước thì nhịn lại được.

Thu kiếm vào vỏ, Dionysus nhìn chằm chằm Per đang tay che vuốt khế lên khóe miệng cười vô cùng ý tứ hàm xúc, cười đến vô cùng sung sướng kia. Gã mĩa mai lại: “Không nhìn lại bộ dáng của mình mà xem.”

Per sững sốt một chút, che miệng cúi đầu. Áo giáp sáng loáng trên người bởi vì ngai cồng kênh trong nước sớm đã cỗi bỏ, mái tóc ướt đầm rử trên vai, trên mặt, hơn nữa với vẻ mỗi một hiện tại, Per có thể tưởng tượng, dáng dấp hiện tại của hắn không khá hơn bao nhiêu so với Dionysus.

“Ta quen rồi. Hơn nữa, bộ dạng bi thảm hơn bây giờ của ta cũng không phải người chưa từng thấy.” Per nhún nhún vai.

Lúc hắn thất bại nhất có lẽ là lúc mặt xanh nanh vàng, cả người mọc đầy thứ xúc tua kỳ quái. Hiện tại bộ dáng này còn khá hơn khi đó nhiều, hướng hồ hắn không phải đồ dở hơi, trừ phi là trị số tương quan, bằng không hắn không có nhiều lòng tự trọng và ngạo khí để hao tổn hay suy tư về vấn đề hình tượng như vậy.

Về phần đối phương tại sao lại trùng hợp xuất hiện ở đây... Tỉ mỉ phân tích một chút, Per cũng không thấy kinh ngạc. Nơi này rõ ràng nhất là nguồn nước phụ cận lớn nhất. Bị văng một thân đầy chất lỏng kỳ quái, Dionysus sẽ chọn tới đây là tất nhiên. Chẳng qua dáng dấp chật vật này của đối phương lại là một chút ngoài ý muốn.

Đây là lần đầu tiên Per nhìn thấy Dionysus trong tình hình tồi tệ như vậy.

Từ gương mặt thấu của đối phương, Per có thể đoán được đối phương lúc này xấu hổ và giận dữ đến mức nào.

Cái loại có chút hê hê trong lòng ‘Ha, người cũng có ngày hôm nay’ khiến hắn nhin không được muốn chọc vào cái tổ ong vò vẽ này. Tay Per nâng cằm lên, cười dài quan sát, nói xỏ: “Cũng phải nói lại, hình như đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người có bộ dạng khốn khổ như vậy. Thế nào, thế mà đã nổi khùng rồi à?”

Nói vừa xong, Per chợt có cảm giác trêu chọc quá đà, nhìn khuôn mặt tươi cười, âm thầm nham hiểm của đối phương thì có chút lạnh gáy, tiếp đó lại ý tứ hàm xúc mà bồi thêm một câu: “Tội tệ hơn thế ta còn trải qua rồi, thế này thì có là gì.”

Vốn đang nghiêng răng ken két, Dionysus nghe được một câu này, tay đang nắm chặt vỏ đao buông lỏng ra.

Sau một lúc lâu, gã dùng âm thanh thông thả nói: “Nhìn thấy bộ dạng này của ta mà vẫn sống sót, có lẽ, người là người đầu tiên.”

STOP, mau dừng lại! Cái câu như ‘người là người đàn ông đầu tiên của ta’ gần gần như là câu cấm cửa rồi đó. Nói ra coi chừng bị ghép CP không chừng.

Nụ cười ở khóe miệng Per có chút cứng đờ, gật gật đầu, hỏi vặn lại: “Vậy đây là chuyện tốt, hay là chuyện xấu?”

“Ai biết.” Dionysus cười khê: “Trước đây ta sẽ cảm thấy người như vậy, chết là tốt hơn, hiện tại à. . .”

Dionysus chỉ cười mỉm mà không nói câu gì, nói đến phân nửa, ý nghĩa chưa hết, lại một bộ dạng ‘you know what does i mean’, rồi dừng lại câu chuyện.

Per rất muốn nói, hắn nhìn không hiểu cái khóe miệng cười bốn mươi lăm độ như vậy, dù có hỏi đại ca google tìm đáp án chưa chắc đã ra.

Nếu không còn cách nào khác, hắn cũng giả bộ được vậy. Phải nói gần đây hắn tương đối chuyên nghiệp về chuyện này. Chỉ cần là người, ai lại chưa từng gặp phải hoàn cảnh hoàn toàn không nghe rõ hoặc có nghe rõ cũng hoàn toàn không hiểu. Ví dụ như đang chơi game thì bạn gái hỏi ý kiến về trang phục, hoặc mẹ khuyên ngăn than dài về tiền đồ. Cuộc sống luôn luôn có những lúc dù có thánh lực thì người cũng không có cách nào không chế như vậy đó. Lúc này, sự bình tĩnh, tự nói không cần biết người khác có nghe không là vô cùng quan trọng.

“Bản thân ta hi vọng những người gặp qua lúc ta đang khốn khó có thể sống sót.” Per thông dong đem trọng tâm câu chuyện hướng đến phạm vi mình hiểu biết.

“Kết quả thì sao?” Dionysus dỡ áo giáp trên người xuống, tóc mái hất ra sau lộ ra đôi mắt màu hổ phách, ánh sáng kim loại thoáng một cái lướt qua đáy mắt.

“Như người thấy đó.” Per phát tay, ra hiệu không có một bóng người bên người: “Toàn bộ chết sạch.”

“Vậy, nếu như sống sót thì sao?” Dionysus vừa không ngừng gội nước lạnh lên người, vừa hỏi.

“... Ai biết được.” Trọng tâm câu chuyện lần thứ hai đi vào ngõ cụt. Ta van người không nên hỏi loại vấn đề ta cũng không rõ ràng lắm này có được không.

Tay đang vốc nước lên của Dionysus nâng tới đỉnh đầu, không còn nước nữa, nhưng không buông xuống.

Có người gặp qua vương giả hào nhoáng là thế. Cho nên, bọn họ mới ước ao, mới tán dương rằng ‘ngọc ngà vẻ vang là nghiệp đế vương’.

Cũng có người gặp qua vương giả lúc khốn cùng. Cho nên, bọn họ chế nhạo, nói ‘giang sơn ngàn tắc cũng về với đất mà thôi’.

Nhưng không ai có thể thấy rõ bọn họ một cách hoàn chỉnh từ đầu đến chân, từ trước kia đến bây giờ.

Sức mạnh của Vương giả, sẽ khiến người ta cô đơn.

Giang sơn vạn lý, mây cao vạn trượng, trông bất tận, nhìn không thấu. Nỗi cô độc như vậy, Dionysus chẳng bao giờ chính mình thừa nhận, nhưng phần cảm giác này thật sự có tồn tại.

Cho nên, khi từ trong miệng Per nói ra cùng loại cảm nhận, gã cảm thấy thư thái. Phương thức như thế so với việc chính mình thừa nhận loại cảm xúc mềm yếu này thì dễ dàng chấp nhận hơn nhiều. Quan trọng hơn là...

Hoá ra, ta không phải chỉ có một mình.

Ý nghĩ như vậy như một dòng nước ấm làm tan băng, dọc theo khe hở thẩm thấu tiến vào chỗ sâu bên trong không nhìn thấy.

Dionysus tẩy sạch dơ bẩn trên người, rũ sạch nước trên tóc, những giọt nước mát bắn lên trên làn da tê dại vì đông lạnh của Per. Tê tê, lạnh lạnh, lại có một chút nhoi nhói.

“Nghe người nói như vậy, gặp người lúc khốn khổ, sau đó còn sống sót, tựa hồ là một việc tương đối khó khăn. Nếu khó như vậy, ta đây phải thử một lần mới được.” Dionysus khom lưng, tay đặt ở trên vai Per, nhằm vào Per lộ ra nụ cười tự phụ thường thấy: “Ta nhìn thấy người ngã ở đâu, cũng sẽ nhìn người bò lên từ đó. Ánh mắt của ta sẽ nhìn chăm chú vào người, cho đến khi người đứng ở đỉnh núi từng ở, hoặc là leo lên nơi còn cao hơn trước.”

Per hơi há mồm, ngạc nhiên nhìn nụ cười có chút tính chất ‘trị liệu’ này của Dionysus.

“Muốn ta chết không thể là một chuyện dễ dàng như vậy, cho nên, người yên tâm đi.”

Không, hẳn tuyệt không yên tâm, cảm thấy hình như tư duy của song phương trong nháy mắt vừa đi lệch pha.

Tay Dionysus đặt ở trên vai Per thoáng dùng sức: “Đôi mắt này, dù hiện tại hay sau này cũng sẽ nhìn chăm chú vào người cho đến cuối cùng.”

Per nhìn đôi mắt màu vàng sáng gần trong gang tấc, không được tự nhiên mà nghiêng đầu.

Ông bạn Đại ma vương à, lời kịch của người nhảy nhảm vào kênh thánh mẫu rồi. Quá là ‘trị liệu’ rồi, hẳn có chút chống đỡ không nổi.

34. Chương 34: Sos34

Diễn thuyết của Dionysus thật cảm động lòng người, trong nháy mắt khi Per nhìn vào con người màu hổ phách kia, hẳn thậm chí cảm thấy người này thật sự có thể trở thành bằng hữu. Nhưng sau khi Per dùng lối suy nghĩ của người bình thường cảm động chừng vài phút lại phục hồi tinh thần, dùng cách nghĩ vụn vặt của mấy tên biến thái suy xét lại một hồi, bỗng nhiên cảm thấy có gì không đúng lắm thì phải.

Trên đời này, nếu như có một người nguyện ý quay đầu lại nhìn người một chút thì có hai trường hợp. Trường hợp một, có lẽ do hắn nghĩ người rất đẹp, trường hợp hai là do người bộ dạng khác loài, đáng giá để hắn quay đầu lại xác nhận xem trước mắt có phải là người ngoài hành tinh không.

Nếu một người thích hàng ngày ngẫu nhiên chú ý người một chút, khả năng thứ nhất có thể là do hắn thường thức người, hi vọng thông qua ưu điểm của người để xác định mắt nhìn của hắn. Khả năng thứ hai là do hắn ghen ghét người, chờ mong người té thật đau, thông qua khuyết điểm của người để cân bằng tâm lý cho mình.

Nhưng nếu có người nói nguyện ý tiêu tốn thời gian cả một đời chỉ vì dỗi theo một người, một là mấy lời thể non hèn biển dùng để lừa mình dối người trước khi kết hôn, hai là tâm lý người này thật là vụn vặt. Sau một hồi xoắn óc, não hoạt động hết công suất, Per cho rằng người trước mặt mình không phù hợp với trường hợp một. Tên trước mặt giống với thể loại chọn cho mình một mục tiêu đặc biệt rồi lúc nào cũng theo dõi người đó, tục xưng paparazi, nick name biến thái.

Dù gì bản chất của Dionysus cũng là biến thái, cho nên xuất hiện hành vi như vậy cũng nằm trong phạm vi cho phép, không cần phải giải thích.

Per âm thầm tạo ra một khoảng cách nhỏ với Dionysus, chuẩn bị đầy đủ rồi mặc áo giáp vào. Dionysus vẫn cố chấp mà nhìn chằm chằm Per, chờ câu trả lời của hắn. Per cảm thấy tránh không khỏi, nghĩ một lúc, nhìn Dionysus hỏi: “Cho dù người muốn dỗi theo đến lúc cuối cùng, nhưng bây giờ người lại muốn theo ta đến chỗ này nhìn cái gì?”

Dionysus không nhịn được nở một nụ cười như không kỳ dị. Đối mặt với vấn đề mới đồng chí thích chơi ngôn bầy tỏ bản thân cảm thấy rất hoang mang. Per lắc đầu, trong lòng thở dài, quả nhiên ngay cả bản thân biến thái cũng không thể giải thích hành vi biến thái của mình. Per cảm thấy rằng mình chẳng cần thiết phải đem những lời vô nghĩa vừa rồi để trong lòng làm gì cho mệt. Hắn xoay người đi thăm dò xem thần quan đã tỉnh chưa.

Cặp lông mi như làn nước hồ thu của thần quan hơi run rẩy, hình như sắp tỉnh. Đôi môi đông lạnh đến trắng bệch run run một chút, Per nghe thấy y mơ hồ lẩm bẩm một câu, vì thế đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Sau khi tỉnh táo lại, thứ đầu tiên đập vào mắt thần quan chính là nụ cười đều đặn của Đại Ma Vương Per,

“Ngủ ngon giấc không, thần quan đại nhân?”

Thần quan giật mình trợn mắt nhìn về phía Per. Dừng lại một lúc, Per thấy thấy hai mắt đối phương lại nhắm nghiền, vẻ mặt kiên nghị, nói: “Mặc kệ người nói cái gì, uy hiếp ta, hoặc là xử trí ta ra sao, ta cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của người.”

Thần quan đại nhân nghiêm túc bày ra vẻ mặt ta đây thà chết chứ không chịu nhục. Thấy khuôn mặt thần quan đại nhân nghiêm túc như vậy làm Per vốn đang chuẩn bị xây dựng quan hệ cùng đối phương cảm thấy mình bỗng nhiên trở thành tú bà bức đang ép trình nữ bán thân vậy, à không, phải là tra công cưỡng bức trong trắng thụ. Per giữ cầm của thần quan, bắt buộc đối phương mở to mắt nhìn về phía mình, khoe miệng Per nở ra nụ cười nghiêng 45 độ đặc biệt tiêu chuẩn, cực kỳ quyến rũ, dùng răng nanh trắng mà sáng bóng của mình mê hoặc thần chí của thần quan đại nhân.

Thần quan mở mắt thật to nhìn Ma vương biểu tình thì nhu hòa mà động tác thô bạo tỏ vẻ CPU quá tải, não không thể xử lý hình ảnh.

Đối mặt với lời kịch trình liệt kinh điển này không thể dựa theo thói quen sử dụng tuyệt chiêu nụ cười tà mị sau đó áp đảo đối tượng cần công kích được. Per không biết vẫn căn cứ theo kinh nghiệm suy đoán, loại

thời điểm này có lẽ chỉ cần mỉm cười là có thể. Nhưng cố tình có người lại không chịu hợp tác. Dionysus đem áo giáp bị ném xuống nước tha lên bờ, sau đó ngồi hong khô rồi quay đầu nhìn Per nói:

“Được rồi, người đừng cười như vậy nữa, ta xem mà cả người đỏ mồ hôi lạnh.”

Thần quan nghe tiếng gã mới phát hiện thì ra nơi này không chỉ có hai người, mạnh mẽ đứng dậy. Sau khi nhìn thấy bên cạnh còn hai đứa bé, y cảnh giác mà nhìn chăm chăm vào tổ hai nhân vật phản diện. Dionysus nhếch miệng, lộ ra răng nanh hổ nhỏ nhỏ trong miệng, không có ý tốt nhìn thần quan. Đồng chí thích chơi trội đã giải thích một cách rõ ràng nhất nụ cười của nhân vật phản diện có thể làm cho hiểu lầm càng nghiêm trọng.

Trước khi thần quan mở miệng lên án các kiểu, Per đã giành nói trước: “Hoan nghênh tham dự đội ngũ cứu vớt người qua đường bị lạc.” Sau đó không thêm nhiều lời, khiêng thần quan vẫn chưa hiểu hết toàn bộ câu chuyện lên, chỉ vào hai tiểu quỷ chỉ làm người khác đau đầu kia rồi nói với Dionysus: “Có điều trên thực tế, lần này ta sẽ không tiếp tục tham gia. Hai đứa kia giao cho người, cố lên.”

Hắn vốn là không phải vì cái gọi là tranh đấu để thành thần mà đến. Hiện tại, hắn thậm chí nghĩ góp mặt cho xôm tụ rồi mang theo thần quan cực kỳ tinh táo nhưng lại làm bộ như suy yếu đến cực điểm trở lại thành Loma.

Đại đội bắt đầu xuất hành, mọi người đều là kị binh nhẹ ra trận, nhưng bởi vì nhân số quá đông nên cả nửa ngày mà vẫn chưa đi được bao nhiêu. Per lấy con sông mà người ta đang dùng để tắm rửa ước tính khoảng cách đến thành Loma, tính theo tốc độ của Per có lẽ sẽ mất thời gian khoảng nửa ngày để đến nơi. Nếu chỉ mang theo thần quan, Per có thể dùng tốc độ nhanh nhất an toàn đến Loma, chưa kể còn có thể tạm thời tránh mặt Dionysus.

Thần quan vốn không rõ đã xảy ra chuyện gì quan giãy dựa trên vai Per đòi xuống, nắm tay liên tục đánh vào vai Per. Per yên lặng nhìn thoáng qua nắm tay thần quan tiếp xúc thân mật với áo giáp của mình, nhắc chân lên định rời đi. Ngẩng đầu lại thấy Dionysus chặn trước mặt. Per nhú mày, nhưng không cùng Dionysus động thủ.

“Người muốn gì?”

“Ta và người cùng đi.” Dionysus vẻ mặt thoải mái, tựa như đang nói: này, bạn học, tan học chúng ta cùng nhau về nhà nha.

“Tốc độ của người không kịp ta.” Per lời ít mà ý nhiều.

“Người đang mang theo người, ta dùng toàn lực vẫn có thể đuổi kịp.” Ngữ khí của Dionysus cực kỳ thích hợp với hai từ “bướng bỉnh”.

“Người cũng đang mang theo hai tiểu quỷ đó.” Per ý bảo Dionysus Sei nhìn hai tiểu quỷ đã tỉnh, đang nghi ngờ đánh giá bọn họ.

Dionysus liếc mắt một cái, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ai nói ta muốn mang theo bọn chúng?”

Per ghen hờn. Lúc này đến phiên thần quan đại nhân nhú mày, y nhìn về phía hai đứa trẻ đang lạnh run trên mặt đất, cắn chặt môi. Dionysus có chút tùy ý cuồng vọng mà khoát tay chặn lại, như là phẩy tay gạt bỏ chướng ngại trước mắt không nhìn thấy: “Chúng ta không cần phải nghe theo lời tên Giáo Hoàng gì đó, dĩ nhiên cũng không cần tuân thủ quy tắc của hắn.”

“Không tuân theo quy tắc nhưng hãy nghĩ đến người bị quy tắc trói buộc.” Per hàm súc khuyên. Dionysus chần chờ một giây, nhưng vẫn không chịu thỏa hiệp. Per thở dài, xoay người nói: “Tùy người.”

Hai đứa trẻ kia nghe thấy, thân thể càng thêm run rẩy không ngừng, đứa bé trai lớn tuổi hơn một chút bỏ nhào vào bên chân Per, gào khóc: “Không cần, không cần bỏ chúng ta lại.”

Per không biết là do giá trị quý sức của hắn hao tổn quá nhiều, hay là thằng nhóc này thấy thần quan tóc vàng trên lưng hắn mà cho rằng tâm địa của Per so với tên Dionysus chỉ biết nói ra mấy câu lạnh nhạt kia mềm yếu hơn.

“Ta sẽ cho ngài rất nhiều tiền, phụ thân ta là Malaka – quan cận thần của Naosica diện hạ, chỉ cần ngài dẫn ta và em gái đến Loma, bất kể là tiền tài hay là địa vị, phụ thân của ta đều sẽ cho ngài.”

Đứa bé trai không biết rõ thân phận của hai người trước mắt, nó nằm úp sấp bên chân Per khóc đến nước mắt mũi tèm lem. Nó chỉ biết là hai người này có thể dẫn nó đến nơi an toàn, trong khu rừng rậm nguy hiểm này hai người bỗng nhiên xuất hiện tựa như ván gỗ di động giữa đại dương mênh mông. Chỉ có nắm chặt không buông mới có thể giữ được mạng sống. Dionysus nghe thấy lời nói của nhóc cười nhạo hai tiếng. Per khiêng thần quan, mặt than cúi đầu, thì ra là nhị thể tổ. Xem cách nói chuyện cũng đoán được tám chín phần mười, tạm dịch ra nghĩa là biến thể của câu ba của tao là Lý Cương.(*)

(*)Ngày 16.10.2010, Lý Khải Minh, 22 tuổi, phóng xe hơi khi đang say xỉn trong khuôn viên Đại học Hà Bắc, thành phố Bảo Định. Kết quả là Lý tông chết nữ sinh viên Trần Hiểu Phương và làm bị thương một người khác. Lý Khải Minh là con trai của Lý Cương, Phó giám đốc Công an Bảo Định.

Tân Hoa xã dẫn lời các nhân chứng kể lại Lý định bỏ trốn khỏi hiện trường và khi bị chặn lại, anh ta hét lớn: “Cứ kiện đi. Cha tao là Lý Cương”. Câu này trở thành câu nói “khét tiếng” tại Trung Quốc, là ví dụ cho việc con cháu quan chức lợi dụng vị thế “con ông cháu cha” để tung hoành. Các cư dân mạng đua nhau bình phẩm, đùa cợt và thậm chí còn có cuộc thi làm thơ từ câu “Cha tao là Lý Cương”

Đối với kiểu con ông cháu cha này Per đá đá chân tỏ vẻ từ trước tới giờ hấn cũng cóc thêm quan tâm. Mà Dionysus đối với sinh vật yếu đuối cho tới bây giờ vẫn là cực kỳ khinh thường.

“Chúng ta đi thôi.” Dionysus nói.

Khó có khi tên kia nhất trí với ý kiến của mình, Per gật đầu. Bé trai nhìn thấy hai người thờ ơ, rất cục nịnh không được cùng với em gái ôm nhau khóc lóc. Tiếng khóc kinh thiên động địa như vậy, đảm bảo sau khi Per rời khỏi sẽ thành công hấp dẫn thứ gì đó kỳ quái đến.

“Chờ một chút.” Thần quan vẫn luôn làm âm ỉ trên lưng Per sau khi an tĩnh lại nói một câu. Per quay đầu chống lại tầm mắt của y, trong một lúc, hấn chợt nghĩ rằng thần quan sẽ nói ra mấy câu vô nghĩa như: bọn họ không đi ta cũng không đi. Sự thật chứng minh, thần quan tuy là thân thể yếu đuối một chút, giá trị vũ lực kém một chút, nhưng đầu óc vẫn rất tốt. Từ lời nói của hai người, y đã đoán được nguyên nhân họ xuất hiện ở đây.

Thần quan không hề tránh né tầm mắt của Per, bình tĩnh nhìn lại, uy hiếp:

“Nếu các người cứ như vậy mà trở về, ta sẽ kể lại với Giáo Hoàng hành vi lần này của các người.”

Per nháy mắt mấy cái, hấn đột nhiên cảm thấy Harula ngốc nghếch, khờ khờ so với thần quan có thể chuẩn xác đóng chặt cánh cửa sinh mệnh của bọn họ đáng yêu hơn rất nhiều, rất rất nhiều lần. Dionysus giật giật môi, Per đoán gã đại khái muốn nói mấy câu linh tinh như ta sẽ giết người nhưng ngoài ý muốn gã chỉ liếc Per đang nhìn mình một cái rồi im luôn.

“Người muốn thế nào?”

“Cứu hai đứa trẻ kia, còn có những người mà dọc đường các người gặp nữa.”

Cho dù đang bị nắm thóp nhưng Per cũng phải làm màu một chút, vì thế hấn ném thần quan trên vai xuống đất.

“Người không có khả năng cứu vớt mỗi người.” Per nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm: “Ta cũng không thể.”

Thần quan ngã trên mặt đất, vẻ mặt đau đớn, Per ném một cái không hề nương tay. Y chặt vật lồi cồm cồm dậy dưới tầm mắt của Per, sau đó chính trực lăm lăm nói: “Đừng nói không được khi mà người chưa làm.”

Câu này có chút không đứng đắn nha, nghĩa bóng của nó hơi bị đáng sợ, khóe miệng Per giật giật, tốt nhất là không nên cùng thần quan tham thảo vấn đề cứu hay là không cứu người, không phải vấn đề nào cũng hoàn toàn dựa vào giảng đạo lý là có thể giải quyết. Per đối mặt với thần quan cố chấp, suy tư về biện pháp giải quyết, cuối cùng nhìn hai tiểu quỷ đang lộ ra vẻ chờ mong, nâng cằm lên: “Nếu như có thể đuổi kịp. . .”

“Có thể đuổi kịp... chúng ta có thể đuổi kịp!” Nhóc anh khẩn cấp gật đầu lia lịa, em gái của nó nằm trong lòng ngực của anh trai sợ hãi nhìn về phía Per cùng Dionysus. Per dùng sức hất vật thể đang bám trên chân hắn ra, bước từng bước vững vàng: “Ta sẽ không dừng lại.”

Đứa bé trai đáp lời lồi lõm kéo em gái đi theo.

Không như mong muốn, thể lực của trẻ nhỏ so với người lớn chênh lệch rất nhiều, đừng nói đến kiên trì đi theo, nội chuyện để đuổi kịp tốc độ đi bộ của bọn Per, hai đứa đã mệt đến thở hồng hộc. Mỗi khi hai đứa không chịu nổi mà đứng yên tại chỗ, thần quan sẽ mặt không chút thay đổi nói: “Ta mệt, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Dionysus vui sướng khi thấy người gặp họa, nhìn đến người khác gặp nạn mà giấy dựa luôn là thú vui tao nhã khó bỏ qua của biển thái.

Thần quan lại một lần nữa mở miệng, Per nhìn hai chân của hai đứa nhóc toàn là vết thương cũng không nói chuyện.

Bé trai có chút thấp thỏm bất an, nắm lấy thời cơ được thưởng một lần nghỉ ngơi, trước khi Per cảm thấy bọn chúng phiền chán thì mở miệng. Nó uyển chuyển mà tỏ vẻ, dọc theo đường đi có thể rất khó chạm mặt những người khác, hi vọng Per có thể trực tiếp mang theo bọn nó bằng cách nhanh nhất đến thành Loma. Nó cho rằng loại người như Per và Dionysus sẽ chấp nhận đề nghị của mình.

Dionysus cũng cười tủm tỉm rồi tiếp nhận đề nghị của nó, có điều là mang theo mục đích xấu xa thôi. Gã mang theo hai anh em chạy như bay vài phút đồng hồ. Kết quả hai đứa trẻ thiếu chút nữa là hôn mê. Sau khi dừng lại, Dionysus vui tươi hơn hớn nhìn hai tiểu quỷ sắc mặt xanh mét, đang nôn khan, chỉ vào Per mặt không chút thay đổi đứng bên cạnh, cười hì hì nói: “Tốc độ của hắn so với ta nhanh hơn, muốn thử một lần không?”

Hai tiểu quỷ vô lực lắc đầu, thất tha thất thiếu đi phía sau Per cùng Dionysus, chấp nhận số phận dùng hai chân đi. Dionysus Sei thấy vậy, nhìn về phía thần quan vốn đang im lặng quan sát hai anh em, mỉm cười,

“Không phải tất cả mọi người đều nguyện ý đi cứu vớt tính mạng của người khác. Ở thời điểm mấu chốt, vẫn là mạng mình quan trọng nhất.”

Thần quan thu hồi tầm mắt, biểu tình vẫn không hề dao động. Y lắc đầu, thần sắc lạnh nhạt, đáp: “Đó cũng không phải bản tính của bọn họ.”

Dionysus buồn cười, trong con mắt gã, lựa chọn trong giây phút sinh tử cũng đủ để biểu lộ bản tính của một người.

Thần quan nhìn hai anh em đang diu nhau, nói: “Còn có thể suy nghĩ thì còn tồn tại lý tính, chỉ có khi một người rơi vào hoàn cảnh gặp nguy hiểm không còn lối thoát thì dựa vào quyết định đầu tiên mới bộc lộ bản tính của họ.”

Những lời này làm cho Dionysus Sei nhớ tới Per từng nói với gã về bản năng của yêu, thần quan nói những lời tương tự như vậy làm gã nảy sinh ảo giác có một thứ gì vụt xa khỏi tầm tay không giữ được. Dionysus nhìn thấy Per liếc nhìn thần quan một cái, loại cảm giác không nắm bắt được càng thêm rõ ràng.

Dionysus Sei có thể nhìn nhận quan điểm từ miệng Per nói ra nhưng không có nghĩa gã sẽ nghe người khác nói. Gã tiến đến trước mặt thần quan, nheo mắt, âm ngoan châm chọc: “Nếu bọn họ có thể sống mà cho ta thấy thế nào là bản tính con người, ta sẽ rất cảm động.”

Nói chuyện với người không cùng quan điểm, thần quan thường không thừa lời.

Cả ngày bốn ba cuối cùng trời cũng tối. Đốt lửa xong, bốn người ngồi vây quanh ánh lửa. Một ít thực vật tân sinh theo ánh lửa mà chuyển mình nở rộ, Per nhớ tới sương mù vẫn vờn quanh cả ngày, không tiêu tan. Dionysus cũng phát hiện, hai người nhìn nhau cùng im lặng.

“Ân nhân, ngài tên là gì?” Bé trai tìm kiếm sự an toàn theo bản năng nhích về phía đồng lửa rồi đến gần Per. Thấy ánh mắt hắn đảo qua chỗ mình, bé trai cảm thấy cực kỳ căng thẳng, vội vàng bổ sung thêm: “Chỉ cần cho ta biết tên thôi, tới Loma ta mới có thể cảm tạ ngài.”

Per còn đang suy nghĩ bây giờ mà dùng Hỏa quang thuật không biết hiệu quả như thế nào, ngoài miệng tự nhiên mà đáp trả: “Per • Mortis.”

Bé trai trợn mắt há hốc mồm, bé gái miệng cũng há lớn đến nỗi có thể nhét nguyên quả trứng khủng long vào. Thú tính Dionysus lại nổi lên, gã không quên bonus thêm đại danh của mình “Dionysus • Sia.”

“Vì sao...” Sau khi bé trai mở miệng mới phát hiện thắc mắc mà mình muốn hỏi ngu xuẩn đến cỡ nào, lập tức im miệng không nói.

Dionysus dĩ nhiên hiểu được đối phương muốn hỏi cái gì rồi.

Vì sao loại người như các người lại đi cứu người?

Thắc mắc có chút ý tứ xúc phạm như vậy, Dionysus cũng không cảm thấy tức giận, thậm chí ngay cả lửa giận vô danh mà lúc trước bị thần quan chọc tức cũng nhân tiện bị đánh tan. Sau khi nghe tên của bọn họ, bé trai lộ ra vẻ cảnh giác cùng chán ghét như dự đoán, làm cho gã cực kỳ, cực kỳ hưởng thụ.

Bị người khác phân vào khu vực không nên tiếp xúc có lẽ sẽ làm người đó khó chịu, nhưng bên cạnh còn một người cũng có cảnh ngộ giống như gã thì việc phân định đó làm cho gã tìm được cảm giác người kia thuộc về mình. Dionysus Sei nhìn Per đang trầm tư dưới ánh lửa, nhếch miệng vui vẻ cười.

Chúng ta là những kẻ giống nhau.

35. Chương 35: Sos 35

Đêm khuya, dập tắt lửa, Per và Dionysus trải lên trên mặt đất nóng hừng hực một lớp lá chuối tây thật to, đám người chuẩn bị nghỉ tạm tại đây. Chuẩn bị xong, Dionysus nằm xuống cạnh Per. Per từ từ nhắm hai mắt, nghe được tiếng vang của kim loại nhẹ va vào mặt đất, có cái gì đặt ở phía bên phải hắn. Hắn nghiêng đầu nhìn, ở giữa hắn và Dionysus được đặt một thanh trường kiếm. Trên vỏ kiếm mọc mạc không hoa văn trang sức dư thừa, ký hiệu màu đen từ mũi kiếm quán đến chuôi kiếm, mảnh vải chống trơn trượt lem luốc bọc lấy trên chuôi kiếm. Là thanh kiếm giết lưng bất ly thân của Dionysus.

Per liếc mắt nhìn thanh trường kiếm không hoa lệ chút nào này một cái, không lên tiếng, sau đó lại ngửa mặt ‘đếm cừ’.

Thần quan ngồi ở bên cạnh, âm thầm không để lại dấu vết mà nhìn kỹ nhất cử nhất động của Per và Dionysus. Bởi vì lo lắng có thể xảy ra đánh lén vào buổi tối, thần quan chủ động đảm đương chức vụ gác đêm. Hai tên tiểu quỷ tựa sát vào nhau, vẫn ngồi ở tại chỗ, nhìn chung quanh. Thấy hai đại thần kia không có để ý đến bọn nó, chúng không biết như thế nào cho phải.

Rừng rậm ban đêm khoác lên ánh trăng cực mỏng, nhìn khắp bốn phía, sự yên tĩnh hắc ám khiến lòng người bất an, lo sợ.

Đứa bé trai mắt nhìn thần quan đại nhân mặc bào phục màu trắng, ánh mắt bồi hồi lướt qua một lượt trên người Dionysus và Per dù không làm gì cũng cả người sát khí. Chưa được bao lâu, nó rút cục lấy dũng khí kéo tay của em gái rồi chen vào giữa thần quan và Per.

Động tĩnh lớn như vậy, Per không thể không có phản ứng. Hắn mở mắt, lập tức liền thấy ánh mắt đang cẩn thận từng li từng tí mà lưu ý hắn.

Đứa bé trai thấy thế vội vã giãn ra một nụ cười lấy lòng, căng thẳng chờ quyết định của người trước mắt. Per yên lặng nhìn đứa bé trai vài giây, chấp nhận loại hành vi tìm kiếm che chở này, nhắm mắt nghiêng người. Vẻ mặt tươi cười của đứa bé cứng đờ trên mặt. Per chẳng thèm để ý, hắn ngầm thừa nhận không có nghĩa là hắn phải đáp lại hành vi lấy lòng của đối phương. Hình tượng của ‘anh trai dịu dàng’ làm người ta phải nổi da gà, con đường ma vương mới là chốn về của hắn. Per xoay người coi như không nhìn thấy khuôn mặt của đứa bé trai, lại phát hiện mình đề lên trên một vật thể dài mảnh, cứng cứng, cộm cộm thật đau người.

Mở mắt vừa nhìn, chính thị là cái kiếm khỉ gió kia của Dionysus. Đẩy về phía sau, Per xoa nắn cái cầm bị đau đến khó chịu. Thanh kiếm này vừa rộng vừa dài vừa chiếm diện tích, mẹ kiếp, cứng chết đi được. Hắn

vươn tay muốn đẩy kiếm ra. Ai biết ngay khi đầu ngón tay chạm được vào thân kiếm, một bàn tay khác đặt trên tay của Per cực kỳ nhanh.

Cái tay kia nắm ngón thon dài, đầu ngón tay mượt mà, da trắng nõn nà, vừa nhìn vẻ bề ngoài như vậy, thì biết ngay chủ nhân của bàn tay này là cái tên chết tiệt giàu nứt đố đổ vách. Per giương mắt, đối mặt với ánh mắt của Dionysus.

Tay của Dionysus vững vàng ấn lấy tay Per, độ mạnh không lớn không nhỏ, vừa hay ngừng động tác tay trái Per lại. Đôi mắt màu hổ phách phủ lên một lớp mỏng u quang dưới ánh trăng, trong nháy mắt, Per cho là mình nhìn thấy một con ác thú đang nhe răng trợn mắt. Nhưng chỉ sau một giây như vậy, Dionysus khôi phục bộ dạng bình thường, toét miệng cười: “Không được đâu. Nếu như Per muốn đụng vào bảo bối của ta, thì cũng phải đổi bảo bối của mình cho ta chứ.”

Per nhìn chằm chằm vào hàm răng trắng xóa đến chói mắt của đối phương, thốt ra một chữ từ trong kẽ răng “Cút!”, sau đó trên cổ tay dùng sức, vỗ một tiếng, hất ra cái ‘móng heo’ trên tay mình. Xoay người, đưa lưng về phía Dionysus.

Trong không khí, những đốm bạc dần ngưng tụ, từng mảnh vụn như sao bay xuống phía sau Per, biến thành trường tiên màu bạc.

Con rắn dài màu bạc quay qua Dionysus, lắc đầu gật cổ hai cái, sau đó giãn người ra, kề sát sau lưng Per không nhúc nhích.

Dionysus đối mặt với lưng của Per, bàn tay bị Per vỗ một cái một lần nữa đặt lên trường kiếm, không nói gì. Dionysus ngửa mặt nằm, tay gã khẽ vuốt qua lại trên vỏ kiếm bằng lãnh, như xác định sự tồn tại của kiếm, an tâm hai mắt nhắm lại.

Hiếm thấy không nghe thấy Dionysus lẩm nhẩm, Per cũng lười quay đầu lại kiểm tra xem chuyện gì xảy ra. Hắn cảm giác vừa rồi mình bị uy hiếp không đầu không đuôi. Cái loại cảm giác không cách nào làm rõ này khiến hắn hết sức không thoải mái. Per hồi hận vừa rồi không vỗ sưng cái ‘móng heo’ của Dionysus.

Xoay người đối mặt với hai tên tiểu quỷ mới vừa nằm xong.

Đứa bé trai nằm xuống còn chưa kịp nhắm mắt, liếc mắt xác nhận người bên cạnh lần cuối cùng để an tâm, lại đối mặt một loại tròn mắt đỏ tựa như ác quỷ trong bóng tối. Nó sợ đến giật mình run rẩy. Per hẳn học: “Các người cũng vậy, cút xa ra!”

Đứa bé uốn người, kinh sợ lui về phía sau tránh né, đứa em gái mới vừa nhắm mắt ngủ mơ màng bị chen chúc như thế, tỉnh lại, bĩu môi xê dịch vị trí. Per giật giật cánh tay, xác định có đầy đủ không gian, sẽ không bị bó tay bó chân, mới hài lòng nhắm mắt lại. Hắn chẳng thích thú gì việc bị nhét chung một chỗ, chân không có chỗ để, tay cũng không có chỗ đặt.

Bé gái mở mắt nhìn một chút. Trẻ con là như vậy, hoặc ngủ là ngủ say như chết, hoặc dư thừa sức lực đến mức làm âm ỉ đến nửa đêm vẫn không chịu ngủ. Đứa bé gái ngủ không được, bắt đầu nghiêng đầu, mắt mở to lảo liên quan sát bốn phía. Bị đám người vây vào giữa, dòng khí ẩm liên tục không ngừng phả ra làm ẩm cô bé. Có người bên cạnh, bé gái này cũng không sợ đêm đen nữa. Cô bé tựa ở trên cánh tay của anh trai, thì thào nói cùng anh trai: “Anh trai, anh trai, hiện tại giống ở nhà không này. Em dựa vào anh, anh dựa vào ba, mẹ lại ôm em. Người một nhà chúng ta ngủ chung một chỗ.” Cô bé ôm cánh tay của anh cả, nháy mắt hỏi.

Sau lưng bé gái là thần quan, bên kia là đứa bé trai, rồi đến Per. Thần quan rất phối hợp mà nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của bé gái. Per nằm im như chết rồi trên mặt đất, hắn không muốn nghe thấy cái gì cả (T__T).

Ban đêm im ắng, đứa bé trai không trả lời. Bé gái tiếp tục nói thầm một mình: “Anh trai, chúng ta sẽ gặp lại ba sao?” Vấn đề lần này hơi nhẹ vô cùng, như là sợ những người khác giật mình tỉnh giấc: “Chỉ cần chúng ta có thể gặp lại ba, thì có thể ở cùng nhau giống như trước, đúng không?”

“Đúng... Nhất định như vậy.” Lần này đứa bé trai mở miệng, giọng nói rất mềm mại, cũng rất kiên định, thậm chí có sự tự tin không biết từ đâu tới: “Chỉ cần chúng ta có thể đến tới nơi có phụ thân, người một nhà chúng ta có thể lại sống cùng nhau, sau đó vĩnh viễn không xa rời nhau nữa.”

Trong lời nói của đứa bé trai, ước mơ và sự tin tưởng vô cùng có sức cuốn hút, ngay tiếp theo giọng điệu của bé gái cũng bắt đầu trở nên nhẹ nhàng vui vẻ. Bé cố sức gật đầu, nắm chặt cánh tay của anh trai: “Ừ.”

Qua một lát, dường như sắp ngủ yên, cô bé lại do dự hỏi một vấn đề khác: “Anh trai... Bọn họ là người xấu sao?”

Bọn họ chỉ tất nhiên là Per và Dionysus, Per đối với câu hỏi này không chút nghi ngờ.

Không có tiếng trả lời.

Per không cần suy đoán đáp án của đứa bé trai, bởi vì bé gái lại mở miệng: “... Nhưng bọn họ đã cứu chúng ta, còn nguyện ý mang theo chúng ta cùng đi.”

‘A, bé ngoan, có gan đấy.’ Per nhắm mắt cảm thán.

Đứa bé trai tựa hồ cũng lo lắng lời này bị người khác nghe được. Trong bóng tối, âm thanh nghèn nghẹn của bé gái nói một câu: “Anh trai, anh bịt miệng của em làm cái gì? Em nói sai sao?”

Trẻ con phán đoán một người tốt hay xấu kỳ thực cũng không có nguyên tắc quá rõ ràng, chỉ cần người này đối với mình tốt, đó là người tốt, đối với mình xấu liền là người xấu. Tiêu chuẩn như vậy có lẽ có chút ích kỷ, nhưng Per cảm thấy so với chính nghĩa giả mạo đường hoàng kia thì còn tốt hơn nhiều.

Chính nghĩa của mọi người có tiêu chuẩn của mọi người. Bất kỳ tiêu chuẩn, bất kỳ thị phi nào, không đến cuối cùng cũng không thể thành định luận. Bởi vì chánh nghĩa của người vi phạm quan điểm của ta cũng có thể phát tác thành chiến tranh, hướng chỉ đem ý chí cá nhân áp đặt lên người khác mà hành hung bạo ngược. Sự hung ác mang nặng chất cá nhân lại là khẩu hiệu hô hào tốt nhất. Chính nghĩa như vậy, ngang ngược thô bạo, thế nhưng chiến tranh đó lại một mực chiếm chữ ‘lợi’. Naosica của Shiber Leon, ở một mặt nào đó, chính là một Dionysus khoác lên tấm da cừu, hoặc Per ‘trước kia’. Gã không cho phép có sự tồn tại của bất kỳ thứ gì trái lại chân lý mà gã thờ phụng, cho nên gã tiêu diệt tất cả những thứ gì gã cho là không phải. Người này đặt tại hiện thực, chắc chắn sẽ là một tên phát xít. Mà quan điểm của đứa bé, chỉ ít ở tiêu chuẩn của lợi ích trên, mọi người đều như nhau.

Người tốt với ta, ta liền đối tốt với người. Người tốt với ta, vậy thì với ta mà nói, người là người tốt. Đơn giản lại rõ ràng, có thể dùng trình độ thấp nhất mà phân rõ lợi hại, duy trì một cự ly không làm hại lẫn nhau. Loại tư tưởng ích kỷ này cũng chính là cách nhìn nhận về giá trị của Obeli và Aeolus. Vì thế mới nói, Per và Dionysus không ghét loại quan điểm này, bọn họ thậm chí có thể vui vẻ chấp nhận.

Nhưng đứa bé trai lại căng thẳng, nó thấp giọng trách cứ: “Nói bậy bạ gì đó! Bọn họ là người của Obeli và Aeolus, sao em có thể có loại nghĩ gì này?” Nói xong, đứa bé trai hạ giọng: “Không nên bởi vì đối phương nhất thời bố thí mà quên mất phụ thân nói cho chúng ta biết những gì... Người của Obeli và Aeolus bản tính tà ác, giảo hoạt hoặc lòng người, ngang ngược, kiêu ngạo phóng túng.”

Per lưng nằm trên đất, mặt hướng lên trời, ở trong lòng niệm ‘đau khổ của nhân vật phản diện người không biết. Người không biết thì không có tội’.

Bỗng, có người cười ha ha. Per cảm thấy đứa bé trai bên cạnh chột kinh hãi đến mức cả người cứng ngắc. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng chỉ có tính chất đặc biệt của Dionysus mới có thể đem ý cười ngu ngốc kia diễn đạt vô cùng nhuần nhuyễn đến thế. Per nghe được Dionysus nói: “Bé con à, anh trai người nói không sai đâu. Không nên bởi vì thấy chúng ta nhất thời thật là tốt đã đem chúng ta tính vào phạm trù của người tốt. Đợi đến khi tương lai phát hiện chúng ta không tốt như người nghĩ, người sẽ rất thất vọng.”

Bốn bề không ai tiếp lời, hai đứa bé phồng chướng sợ đến mất cả hồn vía rồi.

Ngay khi Per cho rằng xung quanh một lần nữa yên tĩnh ngủ say, thần quan đại nhân mở miệng, âm thanh trầm thấp, ôn hòa lẫn át bóng đêm dày đặc: “Nhu nhược lớn nhất của con người, ở chỗ không dám dám đương một trái tim của thánh nhân. Kỳ thực chúng ta cũng không phải là người như chúng ta thường nghĩ.”

Dionysus hừ hừ hai tiếng, coi khinh cực độ, lời của gã tựa như con nhím xù lông lên, từ đầu tới đuôi đều là kim châm, mỗi chữ mỗi câu đều bắn ra bên ngoài: “Ta còn tưởng rằng ở trong mắt người Shiber Leon, chúng ta là một đám quái vật lỗ mãng theo đuổi bản năng sinh tồn, giống quái vật nguy hiểm như chúng ta khiến người khác khinh ghét, nên bị nghiêm phạt, bị giết chết chứ.”

Âm thanh nho nhỏ của đứa bé gái đột nhiên chen vào, không xác định mà nói: “Các người đã cứu mạng của chúng ta... Cho nên... Cho nên các người không cần bị nghiêm phạt, cũng không nên bị giết chết, người... À... Có thể được tha thứ?”

Nói xong lời cuối cùng, bé gái cũng không chắc chắn cho lắm.

“Số người ta từng giết bằng mấy nghìn thậm chí mấy vạn so với hai cái nhân mạng của các người, như vậy ta đây cũng có thể được tha thứ?” Câu nói bằng bằng không lên không xuống nghe không ra ý đồ của người hỏi.

Bé gái bị Dionysus phản bác như thế cũng không biết nên nói như thế nào, cô bé ngẩng đầu nhìn về phía thần quan đại nhân ngồi gác đêm ở một bên, hi vọng y có thể trả lời.

Trên đời này chỉ có Thần có thể định tội người phạm, mà thần quan lại là người phát ngôn của Thần ở cái thế giới này.

“Không thể tha thứ sao? Thần quan đại nhân.”

Thần quan đại nhân trầm ngâm một lát, tay khẽ vuốt lên đầu của cô bé, chậm chậm lắc đầu, mềm nhẹ giải thích: “Đứa bé hư thì phụ mẫu luôn luôn phải lo lắng. Cho nên đối với chúng sinh nghiệp càng thâm nặng, chúng ta càng phải đặc biệt khoan thứ họ, thương hại họ, mà không nên rời xa họ, bỏ rơi họ.”

Thần quan vừa dứt lời, Dionysus liền cười như điên. Thần quan và hai đứa bé nhất tề nhìn về phía gã.

Per nằm im trên mặt đất một lúc lâu, cuối cùng nằm ngay đơ mãi cũng không được, đành từ mặt đất bò lên. Hắn xoa thái dương, ngón tay chỉ Dionysus đang cười như phát dại kia.

“Người, cảm miệng! Cảm thấy mình đáng chết thì mổ bụng tự sát đi! Kiểm ở tay người, tự mình động thủ cạo no áo ấm.”

Sau đó, Per quay đầu đối mặt với thần quan, mặt không chút cảm xúc: “Người cũng cảm miệng! Ở trên đời này, chẳng lòng thương hại của ai cứu được ai hết. Đường của chúng ta đi bây giờ là kết quả của lựa chọn trước kia, người có thể thấy ‘quả’ hôm nay phản ánh ‘nhân’ của ngày hôm qua, nhưng không cách nào tiên đoán ‘nhân’ của hôm nay sẽ dẫn đến ‘quả’ gì của ngày mai. Người không cần tranh cãi thị phi đúng sai với ta. Nhân quả cũng không lừa người. Trên đời này, ngoại trừ cái vị có thể nhìn thấy tất cả ‘quả’, thì không ai có thể tiên đoán chúng ta sau này sẽ đi về đâu, hơn nữa bất kể kết cục cuối cùng thế nào, đó đều là lựa chọn của chúng ta.” Per hít một hơi thật dài, phun ra một tràng tựa súng máy. Nói trắng ra là ‘chúng ta chết thế nào liên quan méo gì đến người’?! Dở hơi không biết bơi à!

“Về phần các người. ” Per đối mặt với hai tiểu bằng hữu đang run rẩy: “Yên tĩnh ngủ ngay cho ta! Ngày mai nếu như theo không kịp cước trình, chẳng ai dừng lại chờ các người.”

Rốt cục khi đoạn đối thoại này kết thúc, cả thế giới cũng an tĩnh được một giây. Per nằm xuống, cảm thấy mỹ mãn mà nhắm mắt. Một đêm yên tĩnh, một đêm không mộng mị. Kết quả ngày thứ hai khởi hành, thực sự như Per nói vậy, hai anh em kia đi đường xiên xiên vẹo vẹo. Bé gái lầm bầm một câu tối hôm qua sợ đến không ngủ được, bé trai thì lại oán giận đường không dễ đi.

Per nhàn nhã bình tĩnh đứng lại tại chỗ, đợi hai đứa trẻ đuổi kịp. Khi hai nhóc con đi tới bên cạnh, Per đầu cũng không cúi thấp, chỉ rũ mắt xuống khinh bỉ đứa con trai: “Không phải đường không dễ đi, mà là người quá yếu.”

“Bọn chúng chỉ là trẻ con.” Thần quan đại nhân thương xót, ẩn dụ khiển trách Per bất cận nhân tình. Một con bọ kỳ quái nhúc nhích trên cành cây tới gần, Per tiện tay một roi đem nó chia làm hai nửa, vứt qua một bên, tạo một khung cảnh thật yên ổn để nói chuyện.

“Khi Per • Mortis lớn bằng bọn chúng, đã bị người ta vứt bỏ tại bên ngoài năm năm. Mà bây giờ hắn bằng vào sức mạnh của chính mình đứng ở trước mắt người.”

Những lời này là nguyên tác của lời kịch, bởi vì khí phách ngút trời mà bị Per khắc trong tâm khảm. Thần quan nhìn Per thật sâu, không có phản bác gì nữa.

Cái miệng nhỏ nhắn của Per nhếch lên, chỉ cười mỉm mà không nói câu gì, vì mượn có hợp lý để bắt nạt kẻ yếu mà hài lòng.

Đứa bé trai ở bên cạnh nghe xong cũng không xù lông.

Trên thực tế nó đã mệt mỏi đến mức không còn khí lực xù lông rồi. Nó hiện tại lo lắng đối phương vì một phút mất hứng mà bỏ hai huynh muội bọn nó lại, rồi đi một mình.

Ngồi xổm ở bên cạnh Per, đứa bé trai chống đầu gối miễn cưỡng thở dốc, ngẩng đầu lên Sức mạnh tuyệt đối, hùng mạnh tuyệt đối.

Đứa bé trai lần đầu tiên phát hiện hoá ra sức mạnh có thể chênh lệch to lớn như thế, cũng là lần đầu cảm thấy phần nộ vì mình nhỏ yếu. Nó hiểu rõ Per nói không sai, nếu như nó có bản lĩnh, nó không cần phải lo lắng bị người này người kia vứt bỏ, cũng không cần lo lắng cho tính mạng lúc nào cũng như bị treo ngược ở một sợi dây nhỏ, chìm nổi trong dòng nước xiết.

Thở dốc, nghiêng mặt lập tức liền có thể thấy thi thể của côn trùng bị người đó vứt ở bên cạnh nhẹ nhàng như không. Đứa bé trai nhìn chằm chằm thi thể vỡ vụn kia, nó muốn trở nên mạnh mẽ. Nó muốn... Có thể cứng cỏi tự lập hành tẩu trên mảnh đất này, không còn sợ hãi.

Per nhìn kỹ đứa bé trai, bỗng nhiên cười nói với thần quan: “Người biết không? Cái kia, mới là ánh mắt nên có một của người đang sống.” Tựa như ánh mắt của Per • Mortis được người người tán thưởng mà hắn đã nhìn thấy lúc ngồi trước màn hình 2D.

Dionysus đứng ở nơi không xa không gần, thấy Per cười như vậy, gã đột nhiên muốn vươn tay ôm lấy vai của Per như thường lệ, sau đó bọn họ lại thành một bộ dạng anh em tốt.

Song, vừa vươn tay ra, lại rơi vào khoảng không.

Hầu như là chuyển vị trí chỉ trong một giây, Per đứng ở nơi Dionysus không với tới được, dùng nụ cười mỉm cũng như đã đối đãi thần quan, nhìn Dionysus. Per nói với Dionysus: “Người biết không? Đó cũng là chỗ ta và người không giống nhau. Ta và người, cho tới bây giờ vẫn không giống nhau chút nào.”

Dionysus nhìn cánh tay. Đúng vậy, kỳ thực dưới bất kỳ tình huống, chỉ cần không phải bản thân Per nguyện ý, gã không thể đơn giản mà đụng tới được Per. Gã luôn biết điều đó. Dionysus chợt nhớ tới đêm qua động tác đè lại tay Per. Tuy rằng ngoài miệng chúng ta như nhau, nhưng gã kỳ thực chẳng bao giờ buông lỏng cảnh giác với Per.

Mặc dù như thế, lúc này, ngoài miệng Dionysus vẫn càn quấy như cũ: “Người đang tức giận.”

“Ta không tức giận, tại sao ta phải tức giận? ” Per thấy kỳ lạ.

“Người đang tức giận. ” Dionysus kiên trì nói như vậy. Per bắt đầu dĩ nhiên vai, cũng không có biện pháp khác. Tục ngữ nói, bướng bỉnh thì sợ bất chấp, bất chấp lại sợ kẻ điên. Trên một ý nghĩa nào đó, Dionysus chính là người điên không sai. Per cúi đầu, nói với đứa bé trai còn đang trừng mắt với hắn: “Nghỉ ngơi đủ chưa? Đủ rồi thì tiếp tục đi.”

“Đợi, chờ một chút —— ” Đứa bé gái lão đạo kéo tay của anh trai, bỗng nhiên kêu lên. Per cau mày: “Lại còn gì —— ”

Lần này hắn cũng nghe thấy. Vừa rồi mở miệng dạy dỗ cho đã, khiến hắn lơ là tiếng kêu cứu vọng từ xa đến.

Đứa bé gái tỉ mỉ nghe, sau đó sắc mặt trắng nhợt: “Đúng là giọng của phụ thân rồi!”

Per liếc đứa bé. Bé à, nghe tốt đấy. Xa như vậy người cũng nghe được, lại còn phát hiện trước hết. Lẽ nào đây là tâm điện cảm ứng giữa người nhà trong truyền thuyết?

Kỳ thực, Per càng muốn tin rằng đây đều là nguyên tắc quán tính của kịch bản cầu huyết.

Per kéo thần quan qua, nhắc bổng hai đứa bé lên, khinh khi ném cho Dionysus. Tụ lực dưới chân, quăng lại câu: “Trông kỹ bọn chúng. Ta đi một lát rồi về.”

Bước một bước dài chạy đi mấy chục thước, song mới đi chưa được vài bước, Per đột nhiên cảm thấy luồng gió không tự nhiên. Nhìn lại, chỉ thấy Dionysus ôm hai đứa nhãi con đuổi theo. Đến Per cũng muốn quát chết gã cho xong.

“Người tới làm cái gì?” Kinh nghiệm nói cho hắn biết lúc này bất động ở nguyên tại chỗ an toàn hơn nhiều.

“Bọn chúng nói lo lắng, muốn cùng đến xem.” Dionysus cắp hai đứa nhỏ trong lòng, nói dối trơn tru không thêm chớp mắt, xong lại ôn hòa dị thường cúi đầu hỏi một câu: “Ta nói đúng không?”

Đứa bé gái lưỡng lự gật gật đầu, tuy rằng bọn họ không có mở miệng, nhưng người xấu chắc chắn nhìn thấu tâm tư của bọn họ, vì vậy mới mang họ mà đuổi theo. Kỳ thực người xấu cũng không phải vô cùng xấu. Bé lặng lẽ phát một tấm thẻ người tốt trong lòng cho Dionysus.

Đứa bé trai thì trong tầm mắt ép sát của Dionysus, đành bị thăm gặt đầu, đồng thời trong lòng khóc thành dòng. Nó chịu đủ những ngày bị người ta hiếp bức thế này rồi, nó muốn biến thành mạnh mẽ, nó muốn phản kháng, nó muốn một ngày kia trở thành kẻ mạnh như hai người trước mắt.

Per nhìn chằm chằm khuôn mặt của Dionysus nửa giây, sau cùng bỏ qua đoạn đối thoại không có chút ý nghĩa nào này. Hai người một trước một sau cảm nhận được địa điểm gặp chuyện không may. Dừng lại cạnh một hồ to, đám người trốn mất há hốc mồm mà nhìn tình cảnh trước mắt. Dionysus không buông hai đứa nhóc bên mình ra, mà nhìn chằm chằm vào vật to lớn trong hầm, nói một câu: “Phắc diu.”

Không phải bởi vì Dionysus đột nhiên bị phấn đến mức đã đánh mất cả lẽ nghĩa.

Mà là vật khổng lồ trước mắt này, đúng là một loại sinh vật thủy sinh sinh tồn ở trong hải vực Obeli, tên là Phắc.

Con vật này có tám tứ chi, trên có giác hút, cho tới bây giờ chỉ có vào chứ không có ra, cái miệng dường như như lỗ đen càng có từng vòng răng nhọn, chỉ cần khẽ nhúc nhích là có thể nghiền nát tất cả sinh vật đến miệng, hung mãnh không gì sánh được.

Mà lúc này Per nhìn thấy con vật này thuộc loại biến dị. Đối mặt với con vật to lớn như vậy, sau khi hoàn hồn Per cũng chỉ có thể phát ra cảm khái: “Quả là một con Phắc thật to!”

36. Chương 36: Sos36: Diệt Không Hết Xúc Tua, Chặt Không Đứt “yêu”

Xúc tua thật lớn quét ngang mọi thứ, từng bước xâm chiếm cả mảnh rừng. Chiếc xe ngựa đang nằm trong những xúc tua của con quái thú kia hình như treo cờ của Shiber Leon. Một bóng dáng màu trắng đang đánh nhau với con quái vật kia, Per đoán đó là Naosica. Cái thế giới tào lao này, thật là hỗn loạn, đi đến đâu cũng gặp phải phiền phức.

“Phụ thân!” Bé gái trong lòng của Dionysus chỉ vào một người, hét to một tiếng, sau đó ngẩng đầu khẩn cầu nhìn Dionysus.

Dionysus nhìn bé cười tủm tỉm.

“Vì sao ta phải cứu phụ thân của người?” Mặt của Dionysus Sei kề sát mặt của con gái người ta, hơi thở phả lên khuôn mặt non mịn của đối phương, đùa giỡn: “Không phải ta là người xấu à?”

Cô gái nhỏ bị con mắt xấu xa của Dionysus nhìn, nói không nên lời, quay đầu giống như cầu cứu anh trai mình. Bé trai cắn răng một cái, cúi đầu nín vạt áo của Dionysus Sei, nhỏ giọng khẩn cầu: “Van xin ngài.”

“Hà? Cái gì? Gió lớn quá, ta nghe không được rõ ràng lắm.” Dionysus nghiêng tai nói: “Như vậy không được.”

Bé trai không nói gì, nó đại khái cũng nhìn ra Dionysus biết hai đứa sót ruột nhưng vẫn thích trêu chọc. Ngược lại, nó đem ánh mắt chuyển về phía Per. Trong mắt bé trai, so với tên thích làm màu, muốn làm gì thì làm, không để ý đến ai thì người nói chuyện không thêm nể mặt người khác lại cực kỳ quyết đoán này làm cho nó cảm thấy tin cậy hơn. Vì cái gì nhỉ? Nó rõ ràng không thích kiểu người chỉ dựa vào sức mạnh mà nhìn người khác, nhưng nó lại không bài xích người đàn ông theo chủ nghĩa nắm đầm là số 1 này.

Cô bé thấy anh trai không nói gì, sốt ruột dùng đôi tay nhỏ bé nâng mặt Dionysus: “Nếu ngài cứu phụ thân của ta, ngài sẽ không phải là người xấu, là người tốt.”

“Vì sao ta cứu phụ thân ngươi, ta chính là người tốt.” Dionysus mỉm cười không thuận theo cũng không buông tha.”Ngươi gạt ta.”

“Ta không lừa ngài! Ngài đã cứu phụ thân ta, cả nhà chúng ta đoàn tụ, chúng ta sẽ rất hạnh phúc, ngài cho chúng ta hạnh phúc, cho nên ngài chính là người tốt.”

“Đây chẳng qua là ngươi cho rằng vậy thôi, những người khác vẫn nói ta là người xấu, cho nên ngươi đang gạt ta.”

Per đỡ trán, người đủ rồi đó, đứng đó mà tranh chấp với một đứa con nít, thật là thiếu muối đến nỗi ngớ ngẩn. Hắn tiến lên, chuẩn bị tách hai đứa nhóc chết tiệt kia với Dionysus Sei ra.

Ai ngờ cô bé kia lại tung ra một phát ngôn gây sốc.

“Ta không lừa ngài!” Con nít đứa nào chả hiểu thắng, bé gái dùng tay túm mái tóc bạc của Dionysus, quệt mồm trũng mắt nhìn gã: “Ngài đã cứu ta, đối với ta ngài chính là người tốt, nếu ngài cứu người nhà của những người khác, như vậy đối với bọn hắn, ngài cũng là người tốt. Nhưng ta biết ngài không có khả năng cứu mọi người, cho nên ngài không có khả năng trở thành người tốt trong mắt mọi người! Nhưng chỉ cần trong lòng ta, ngài trở thành người tốt là đủ rồi nha!”

Lời của trẻ nhỏ thường không nể mặt ai nhưng nó cũng là thứ chân thật nhất.

Dionysus vẽ mặt ghê ra, đặc biệt ghen khuất, phản bác không được. Per dừng một chút, đến gần, hai tay phân biệt đặt ở trên đầu hai đứa nhóc “Suýt, nói nhỏ thôi, các người không biết sao? Đại Ma Vương trước mắt các người kỳ thật vẫn luôn nghĩ sẽ cứu vớt tất cả mọi người, làm một thiên thần mang một vòng sáng chói loà trên đầu.”

Dionysus trừng mắt liếc Per một cái, ánh mắt tàn nhẫn, phỏng chừng là muốn đại khai sát giới rồi. Per sờ từ trên đầu xuống cổ hai đứa nhóc kia, vuốt nhẹ một chút sau đó bóp chặt nói: “Muốn ta cứu bọn họ có thể, bất quá có một điều kiện.”

Không nhìn đến móng tay sắc bén của Per, bé trai vội vàng lên tiếng đáp trả: “Điều kiện gì?”

Per khẽ mỉm cười nhìn về phía Dionysus: “Bất kể ta có cứu được người hay không, các người đều phải nói với hắn, hắn là người tốt, các người cảm tạ hắn, mong thần chúc phúc hắn, kính yêu hắn giống như kính yêu thần của mình.”

Trên mặt bé trai hiện ra biểu tình ghen khuất y hệt Dionysus. Xem ra, nó không hiểu Per làm như vậy là có ý gì.

Kỳ thật Per cũng không muốn lọt vào cái hố người tốt bự tổ chẳng này, Dionysus muốn thì cho gã vậy.

Mà ánh mắt Dionysus nhìn về phía Per thập phần phức tạp, Per kéo thần quan đến bên người Dionysus, nắm tay thần quan giao cho Dionysus.

“Hiện tại, mạng của ta ở trên tay ngươi, có thể tín nhiệm ta một chút không?” Nói trắng ra bạn trẻ Dionysus chính là không được yêu thương, thiếu cảm giác an toàn, dựng lên một cái kén rồi giam mình trong đó, dựng lông nhím với bất cứ kẻ nào đến gần nhưng nhin không được vẫn muốn tiến về nơi có sự ấm áp. Per đặc biệt hiểu gã, vì thế hắn muốn phá vỡ cái kén bướm kia.

Lúc Dionysus nắm tay thần quan có chút run rẩy, sau một lúc lâu, lần đầu tiên gã nhìn Per nói một câu coi như là tiếng người: “Cẩn thận.”

Cô gái nhỏ ôm cổ Dionysus thật ngốc nghếch bổ sung thêm: “Ngữ khí của đại ca ca thật giống như mẹ của ta.”

Per giả điếc. Đến lượt thần quan sắc mặt phức tạp, hình như có lời muốn nói. Per ngắt lời, ánh mắt thờ ơ, ngạo nghễ nói: “Ta không nghĩ đến sẽ bị lời nguyên rửa của ngươi liên lụy.” Naosica có mệnh hệ gì, hắn cũng dứt luôn. Không đúng, ba người ở nơi này, mặc kệ ai chết hắn cũng bất hạnh đi theo bồi táng.

Thần quan nghe vậy nở nụ cười, nói: “Ta và người đều biết người không phải người như vậy.”

Per là người như thế nào dĩ nhiên bản thân hẳn phải biết, điều duy nhất hẳn không muốn biết, đó là trong mắt thần quan hẳn là người như thế nào. Bởi vì trong mắt thánh mẫu, ai cũng là dê con lạc đường, đều cần được cứu vớt, ngẫu nhiên làm việc thiện cũng là chưa đánh mất lương tâm, tốt nhất hẳn vẫn nên thừa lúc đối phương chưa kịp phát thể người tốt, phóng qua bên kia ôm ấp thân mật với xúc tua thôi.

Đến đây đi, ta muốn khiêu chiến với tín ngưỡng!

Per bay về phía không trung.

Naosica đang bận chém mớ xúc tua hỗn độn, chém cái này thì cái khác mọc ra, bỗng nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu có một bóng đen, lòng kinh hãi, còn tưởng rằng là xúc tua đánh lén, nhưng mà vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy một thân ảnh bay đến làm người ta cảm thấy kinh ngạc. Per đáp xuống đất, roi dài vẩy vẹo tạo ra một độ cong quỷ dị, những lưỡi răng cưa sắc như dao trên thân roi cắt đứt những xúc tua mập mạp, chung quanh máu chảy đầm đìa, thịt tươi rơi xuống từng khối.

Roi vung lên, thịt vừa rớt xuống máu tươi lập tức bắn ra, Per cũng không thèm quay đầu lại nói với Naosica: “Đây không phải là vì người, chỉ là vừa làm một ít giao dịch nhỏ với người khác thôi.”

Naosica dù chưa hiểu được sao lại thế này, nhưng cũng biết là Per tới giúp mình. Nhìn về tấm lưng không hề che giấu kia, thân hình tinh tế lại trắng tấp kia, Naosica lại liên tưởng đến câu chuyện lãng mạn đang lưu hành gần nhất trong thành Loma, cái gì mà Ma vương và vua của loài người yêu nhau rồi giết nhau linh tinh gì đấy, đủ các thể loại. Naosica không chế không được lòng có chút căng thẳng... Không hiểu sao có chút không được tự nhiên.

“Người không sợ ta cho người một đao phía sau lưng à?” Naosica không tin Per.

“Không sợ.” Per cười quay đầu lại: “Bởi vì đám nhân sỹ chính phái cổ chấp lúc nào cũng khinh thường thủ đoạn tà ma ngoại đạo này của chúng ta.”

Naosica không thể không nói, đại ma vương có một cái đẹp quyến rũ đến mê muội, hơn nữa cười rộ càng phá lệ rõ ràng. Gã nghĩ cho dù như thế nào, gã vẫn nên lễ phép nói một tiếng cảm ơn. Nhưng lúc này, lại có một người nhảy xuống. Dionysus đáp xuống giữa Naosica và Per, chém một cái xúc tua trên người con quái vật kia, một thứ dịch sền sệt bắn ra tung tóe, văng ra đến hơn mười thước.

“Không phải ta bảo người đứng đó chờ à?” Sự bình tĩnh của Per sụp đổ, nhìn Dionysus thầm nghĩ muốn phát điên. Tên đàn này, sao mi không làm chuyện gì bình thường chút cho ta nhờ!!!

Dionysus một tay ôm một tiểu quỷ nhìn Per mỉm cười: “Ta lo lắng cho người nha, bạn thân.”

Thần quan đứng trên cây nhìn xuống: “Các người có bị thương không?”

Naosica nhìn lên phía trên, sợ hãi than: “Thần quan đại nhân!!!”

Thật sự là loạn cào cào. Per đen mặt.

Cứu xong bộ hạ của Naosica, Per cùng Dionysus phối hợp cực kỳ ăn ý, chém rớt nội hạch của quái vật. Người còn sống sót nước mắt giàn giụa, không phải bởi vì một lần nữa được sinh ra, mà là bởi vì Ma vương đang cùng Naosica cò kè mặc cả. Nội dung là, các người bên này nhiều người như vậy phân điểm cho ta như thế nào?

Quy tắc trận đấu là tận lực cứu vớt nhiều người nhất có thể. Tất cả mọi người vẫn còn nhớ rõ.

Per thả xe ngựa chứa phụ thân của hai anh em kia ra. Dionysus cùng Naosica bàn điều kiện, bàn vui đến quên trời đất, sau đó gã buông hai đứa chết tiệt trong tay ra, lắc lắc ngón trở, miệng tiếp tục nói: “Không được, ít nhất hai mươi người.”

Người “bị” cứu dùng biểu tình oán hận và chán ghét nhìn chằm chằm Dionysus. Quý ngài thích làm màu vắn ứ thêm động đậy, kiên trì quơ hai ngón tay.

Naosica quay đầu lại nhìn xem bộ hạ còn lại. Đội ngũ cực kỳ thảm hại, ngay cả việc có thể bảo toàn chính bọn trở lại thành Loma hay không cũng không thể cam đoan. Cứ chỉ đáp ứng thật sự bất đắc dĩ. Dionysus

sau khi lấy được câu trả lời, cười nhìn Per phát tay, ý bảo gã mười, Per mười. Thật giống như mấy đứa bé vừa được cho kẹo.

Đám người vừa thoát khỏi nguy hiểm lại náo loạn lên, oán hận cùng chán ghét biến thành ngôn ngữ ác độc, nhưng không ai dám chỉ trích ma vương Per tóc đen, mắt đỏ và vua của Aoelus – Dionysus.

“Vì sao lại đem chúng ta giao cho những người đó.”

Các loại chỉ trích khó nghe đều trút lên đầu đội ngũ của Shiber Leon, những người còn sống sót nhờ được bảo vệ suốt cả quãng đường trong mắt tràn đầy oán độc. Các chiến sĩ của Shiber Leon về mặt không được tốt lắm, phải kiềm nén chịu đựng bị nhân dân quay ngoắt lại bêu danh, không ít người nắm chặt kiếm trong tay. Dionysus hứng thú dạt dào mà xem kịch, tặc lưỡi tán thưởng: “Thật đúng là... xứng đáng.”

Bởi vì gần cái mác thiện lương nên người khác lúc nào cũng cho rằng họ làm việc thiện là đương nhiên, nhưng bởi vì một chút xấu xa mà bị người khác e ngại, cho dù là tha cho bọn họ thì sao, bọn họ cũng không mang ơn, thật đúng là châm chọc.

Con người luôn vô ý bại lộ sự xấu xa của mình. Kể cả nhân dân Shiber Leon – đất nước nổi tiếng thiện lương cũng không ngoại lệ, thậm chí càng hơn vậy.

Vua bởi vì nhân dân mà cao cao tại thượng, mà vì nhân dân vua có thể chết.

Naosica đứng ở vị trí hiện giờ dĩ nhiên phải nhờ vào bản lĩnh và sự kiềm chế của gã.

Đổi làm là Dionysus hoặc Per đã sớm giải quyết cả đám rồi, vậy mà gã còn có thể bình tĩnh giải thích: “Các vị, ngoài các người ra thì những binh lính bảo vệ mọi người cũng là những người bình thường, họ cũng có cha có mẹ, họ không phải là pháp sư, cũng không có thiên phú bẩm sinh, họ chỉ mạnh mẽ hơn một chút so với mọi người...” Lời nói của Naosica rất khí phách, mỗi từ đều vang xa, lời nói như xuất phát từ trái tim “... Vậy mà họ lại phải gánh trách nhiệm bảo vệ mạng sống của mọi người, đã vậy còn phải hứng chịu mọi lời chỉ trích, bởi móc từ đồng bào thậm chí là bạn bè, với ta bọn họ đáng lẽ không đáng phải bị thế này vì bọn họ đã làm rất tốt. Đến tận bây giờ bọn họ không hề lùi bước cũng không hề bỏ cuộc...”

Naosica nhìn chung quanh bốn phía, không người nào dám đáp lại ánh mắt của gã: “... Nếu có người cho rằng có thể làm tốt hơn bọn họ mời đứng ra, nếu có người bất mãn với sự an bài như thế cũng mời đứng ra, chúng ta sẽ cung cấp đủ thức ăn nước uống, cho người đó an toàn rời khỏi.”

Bốn phía im lặng, tuy rằng không phải nói tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục, nhưng không ai là kẻ ngốc, có người bảo vệ đi chung thành đội ngũ dĩ nhiên sẽ dễ sống sót hơn đánh lẻ một mình.

Naosica thấy không ai phản đối nữa, xua tay ý bảo Dionysus Sei có thể chọn lựa người gã muốn. Cả đoàn người liền mạng lùi về phía sau, giống như Dionysus là con sói đang liếm môi lựa chọn con mồi.

Hai đứa bé chứng kiến cảnh này, chẳng biết tại sao có chút không thể tiếp nhận. Bé gái muốn hét lên thật to: Các người không cần sợ hãi, kỳ thật người trước mắt cũng không đáng sợ như vẻ bề ngoài. Bé trai thì nhìn chằm chằm phụ thân cùng những người vừa rồi còn dùng lời lẽ thóa mạ người khác không nói lời nào.

Phụ thân của bé trai thấy hai đứa con mình không có việc gì, cũng không quan tâm nhiều như vậy, ông vui mừng thở dài một hơi, nắm tay bọn họ muốn trở lại đội ngũ của Naosica.

Nhưng đi vài bước sau, lại phát hiện bé gái chưa đi theo.

Nắm tay bé trai, vị phụ thân quay đầu lại, mặt lộ vẻ mệt mỏi mà nhỏ giọng trách cứ: “Còn không mau lại đây!”

Nói xong, ánh mắt còn nhanh chóng liếc nhìn Dionysus một cái, sợ người này sau khi phát hiện sẽ bắt con gái ông đi.

Bé gái đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, lắc đầu.

Vị phụ thân khẩn trương nhìn chằm chằm Dionysus, bước nhanh đến, nắm vai cô bé: “Mau tới đây!”

Cô bé bỗng nhiên né tránh, giống như cá chạch thoát khỏi bàn tay của phụ thân, chạy đến bên Dionysus. Cô bé túm ống quần của gã, cố chấp nhìn phụ thân lắc đầu,

“Con không đi. Ngài ấy là người tốt, sẽ không thương tổn chúng ta.”

“Con nói vớ vẩn gì vậy? ! Hấn...” Người đàn ông nói được một nửa thì im bật. Ông liếc nhìn Dionysus một cái, nhấn mạnh: “Mau qua đây, đừng để ta nói đến lần thứ ba!”

Dionysus cười ha ha nhìn, không nói lời nào cũng không đá văng tiểu quỷ đang quần quít lấy gã ra. Bé trai đứng phía sau phụ thân, nhìn trái nhìn phải một lúc, lách người một cái, bỗng nhiên vẫy khỏi tay phụ thân, cũng chạy đến phía Per, nắm tay Per, kiên định nói: “Con đi theo bọn họ là tốt rồi! Không có việc gì đâu.”

Per không có ý định nắm lại tay bé trai, cũng không có ý định vẫy bàn tay nhỏ bé đó ra.

Hấn nói: “Ta cũng sẽ không vì một tiểu quỷ mà chậm trễ hành trình, cũng sẽ không vì người khóc sụt mướt mà thương xót người.”

“Ai muốn người thương xót, chính ta cũng có chân để đi!” Bé trai xù lông. “Mặc dù, tuy rằng ta chưa thể hoàn toàn thoát ly che chở của người, nhưng chuyện có thể làm, ta sẽ tự làm, không cần người lo lắng.”

Per thở dài, dù sao mi cũng tính ý lại ta thôi, đúng không.

Xoa xoa đỉnh đầu của bé trai, hấn nói: “Nam tử hấn nói được phải làm được.”

“Nhiều lời vô nghĩa.”

Hai đứa bé tóc vàng bỗng nhiên không muốn trở lại đội ngũ Shiber Leon, điều này làm cho vị kia phụ thân kia cực kỳ xấu hổ, ông sợ người khác sẽ cho cả nhà bọn họ đều làm phản, do dự nửa ngày vẫn đứng một mình bên đội ngũ Shiber Leon. Naosica nhìn Dionysus một cái, nói với ông: “Người có thể rời đi, ta hiểu mà.”

Người đàn ông khúm núm cúi đầu, nói: “Không, điện hạ, ta và ngài cùng nhau bảo hộ nhân dân.”

Naosica không nói gì, gật đầu. Mọi người sau khi sắp xếp lại đội hình, tiếp tục xuất phát. Bé trai cùng bé gái phân ra đi theo Per cùng Dionysus.

Mấy ngày sau, mọi người vẫn cùng nhau đánh quái nhất người, đội ngũ Shiber Leon vẫn chưa tách nhóm với bọn của Per. Có lẽ là lo lắng sau khi tách ra sẽ bất lợi cho việc hành tẩu trong rừng rậm quỷ quái này. Có điều thẳng thắn mà nói, ngay từ đầu binh lính của nhân vật phản diện bên này chết gần hết chỉ còn lại BOSS, mà đám tiểu binh tiểu tốt còn lại vẫn rất có tiết tấu tiếp tục tiêu hao, vì thế Per phải tự mình ra tay bảo toàn lực lượng, nhưng mỗi khi hấn ra tay chỉ có máu chảy thành sông.

Kỳ thật để đảm bảo nhân vật phản diện nhất định sẽ không chết trước khi đến màn cuối nên Per mới kè kè bên Dionysus.

Dionysus cũng không phải loại người tin tưởng chuyện đoàn kết chính là sức mạnh, lần này lại hợp tác cùng Naosica, thật làm cho người khác cảm thấy khó hiểu. Per không thể nói rõ rằng tại sao lại thế.

Kết quả cái tên kia lại nhìn hai đứa nhóc vui đùa hoà thuận vui vẻ xong nói với hấn hiếm khi gã muốn làm việc tốt.

Per nghe xong hừ lạnh, một chút cũng không tin tưởng, hấn nhìn Dionysus nói: “Đừng hối hận là được.”

Dionysus ngẫu nhiên cũng muốn nắm bắt cơ hội cùng Per nói một số chuyện khác, nhưng Per trước khi gã mở miệng sẽ né tránh. Vỗ vỗ trường kiếm trong tay, Dionysus nghĩ, dù sao vẫn còn cơ hội.

Sau khi đoàn người của Per tới thành Loma, bên trong thành mở tiệc chúc mừng, nhân dân sống sót trong tay bọn họ được đưa đến chỗ của Giáo Hoàng. Nhìn thấy thân ảnh Giáo Hoàng sau bức màn, nhóm dân chạy nạn đều bày ra gương mặt kích động như lại thấy ánh mặt trời hồi sinh. Per cười nhạo một tiếng, nghĩ thầm rằng: nếu đám người kia biết người ở sau màn thật ra rất hơi lợt không biết sẽ nghĩ gì.

Công chúa điện hạ đã sớm trở về thành, nghe nói là bị trọng thương, rút khỏi trận đấu. Những ứng cử viên còn lại dẫn một đám người chen chúc trong sảnh, chờ đợi thân mình đưa ra chỉ thị tiếp theo. Per nhìn bốn phía, phát hiện đội ngũ của hấn cùng Dionysus là ít nhất, quả nhiên hai người bọn họ đều là nhân phẩm rách nát.

Bất quá ngẫm lại cũng thấy bình thường, chưa ai nói thua sẽ đuổi người đi, Công chúa điện hạ còn ở lại chính là minh chứng tốt nhất.

Vị thần mình ở phía sau tấm màn từ từ mở miệng, Per cũng thanh thoi theo, Dionysus đứng ở vị trí Aelus không tiện qua chỗ hắn, nháy mắt ra hiệu với hắn, đứng đó một mình cô đơn không?

“Lần này tất cả mọi người vất vả rồi.” Giáo Hoàng đại nhân an ủi mọi người.

Per đang nghĩ có thể chuẩn trước hay không? Hắn muốn quay về hành cung xác định an toàn của trung khuyến quân cùng thăng nhóc có máu M kia.

Nhưng mà câu tiếp theo của Giáo Hoàng đại nhân y hệt một quả bom nguyên tử hủy diệt tất cả.

Khiếp sợ xong, mọi người lại sôi trào, một đám y như con ếch bị ném vào trong nồi giã đành đập.

Giáo Hoàng nói: “Lần này người thắng, là Per • Mortis, Dionysus của Aelus, cùng với Alratio của Ronnie Rod, còn có Naosica của Shiber Leon.”

“Tại sao chứ?” Trong đội ngũ của Obeli có người bất mãn.

Per cũng nhin không được gật đầu theo, đúng vậy, vì sao chứ? Hắn cùng Dionysus Sei cứu khoảng mười ba, mười bốn người. Trên đường đã chết một hai người. So với những người khác, đội ngũ này của bọn họ nhìn thật khó coi.

Đối mặt với sự dị nghị của những kẻ phía dưới, thanh âm của Giáo Hoàng vẫn ung dung mà uy nghiêm như trước, hắn hỏi lại mọi người:

“Nếu muốn biết nguyên nhân, như vậy các người hãy nói cho ta biết trước, như thế nào gọi là cứu rồi?”

Giáo Hoàng mở miệng, mọi người đều im lặng, có người thông minh đã hiểu được ý tứ của hắn, nhưng sau đó lại dùng ánh mắt hoài nghi đặt trên người Per và Dionysus. Ngụ ý, người như vậy cũng cứu vớt người khác à.

“Cái gọi là cứu rồi có phải là cứu vớt thân thể, tâm cũng sẽ được cứu chuộc theo, hay là những người sau khi được cứu vớt sẽ lưu luyến cái đẹp mà trở nên càng thêm tham lam.” Giáo Hoàng đại nhân tiếp tục giở trò lừa dối.

“Chỉ bằng cái thứ hư vô chết tiệt gì đó, ngài đã nói chúng ta thua, chúng ta không phục.” Pháp sư của Obeli đứng ra, pháp trượng nhắm thẳng vào Giáo Hoàng ngồi sau bức màn.

Sau màn truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng, thanh âm không hề uy vũ hay dụ dỗ như những thần quang minh khác mà thật giống tên thần mình khốn kiếp không có tiết tháo kia. Per nhìn về phía pháp sư, ánh mắt bỗng nhiên cực kỳ thương hại, nếu thật sự là như vậy, thì cái tên ngồi phía sau màn kia so với Dionysus còn cmn điên hơn nhiều.

“Ta chỉ hỏi vài câu, có phải người xuất phát từ chân tâm muốn cứu vớt những người này, mà những người được người cứu có thật sự cảm kích ân tình của người?” Giáo Hoàng hỏi,

“Chỉ cần người từng có một giây ghét bỏ những người người cứu, coi họ là gánh nặng, hay người người cứu đối với người từng oán hận, dù là một chút thì như vậy cứu vớt của người chính là vô nghĩa.”

“Như vậy những người này thì sao?” Pháp sư nghe Giáo Hoàng giải thích, khuôn mặt vẫn vẹo, phất tay chỉ Per và Dionysus: “Bọn họ tuyệt đối không thể muốn cứu vớt bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ không có ai được bọn họ cứu vớt mà cảm kích.”

Yo, bị đánh vào mặt rồi. Có điều chỉ cần không phải phát thề người tốt, hắn cũng không để ý. Per khoanh hai tay trước ngực, không thèm động đậy.

Giáo Hoàng nhẹ nhàng băng quơ, nói: “Thật như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải!” Một thanh âm non nớt, trong vắt từ đội ngũ Shiber Leon vang lên: “Dionysus điện hạ và Per điện hạ đều là người tốt, ta rất thích bọn họ!”

Laury chui ra từ trong lòng ngực của cha. Sau khi vào thành Loma, cha của bé nóng vội mà đón hai anh em trở về bên cạnh mình.

Hiện tại Laury trước mặt cha và mọi người thổ lộ chuyện mà bé cho là phải nói.

Mà anh trai vốn đang nắm tay bé do dự nửa ngày, bỗng nhiên cũng tức giận, nhìn tên pháp sư của Obeli nói: “Ta cũng vậy!”

Sự tình phát triển làm mọi người giật mình. Họ cảm thấy rằng có lẽ hôm nay trời sẽ hạ Hồng Vũ. Nhưng mà càng làm người khác thót tim hơn chính là, Dionysus bỗng nhiên cười đến vui vẻ, trước mặt mọi người, gã nói: “Ừ, ta cũng thích nhất là đứa trẻ ngoan.”

Biểu tình của pháp sư nháy mắt dữ tợn: “Điều đó không có khả năng!”

Vừa nói xong, hắn kết băng tạo thành một mũi tên, phân biệt bắn về phía hai đứa trẻ và Dionysus.

Dionysus dễ dàng tiếp được .

Về phần hai anh em kia, roi của Per phát ngang qua, đánh rớt mũi tên bằng bay đến chỗ bé trai.

Roi vung ra tạo nên một tiếng vang thanh thúy, Per kéo thẳng thân roi, nâng cằm nhìn pháp sư đang lộ ra vẻ dữ tợn: “Thật sự là quá khó nhìn.”

Người đang ngồi tại chỗ vỗ tay bốp bốp, trầm trồ khen ngợi hành động này của Per.

Giáo Hoàng vung tay lên, người của Obeli liền biến mất một cách im hơi lặng tiếng.

“Như vậy, kế tiếp để ta giải thích nội dung thi đấu tiếp theo, người thắng dẫn dắt những người bọn họ đã cứu vớt chia thành nhiều đội đối kháng nhau. Về phần số lượng có chút chênh lệch, vì thế Aoelus cùng Ronnie Rod về một đội, như vậy còn lại là Shiber Leon và Mortis một đội, có vấn đề gì không?”

Tất cả mọi người lại ồ lên, Per khó nén kinh ngạc mà ngẩng đầu. Đương nhiên là có vấn đề rồi, vì sao chứ...

37. Chương 37: Sos 37

Cuộc sống chính là lúc nên tin thì người không tin, lúc không nên tin thì người lại một mực đòi tin.

“Ta có thể xin hỏi tại sao lại tổ hợp như vậy không?” Alpi tiến về phía trước một bước, hiển nhiên không chỉ một mình Per kinh ngạc, nhưng Alpi hỏi vấn đề rất thận trọng, bởi vì gã bỏ sung rất nhanh và cung kính: “Dựa theo thuộc tính, ta tựa hồ hợp với Naosica hơn.”

Per bình tĩnh lại rất nhanh, hắn ngửi được mùi vị ác ý trong không khí.

Cùng thuộc tính? Per trợn mắt tỏ vẻ bó tay, hắn và giáo hoàng còn có tướng phu thê cơ, sao không cùng một đội?

Giáo hoàng bỗng cười sung sướng ra tiếng, đang lúc mọi người nghi hoặc, liền dùng lời nói nhỏ nhẹ giải thích: “Trắng hay đen cũng không tồn tại một mình được. Thừa cơ hội này, có lẽ có thể cho các người phát hiện từ trên người đối phương thứ mà các người chẳng bao giờ nhìn thấy.”

Có lẽ thừa lúc mọi người có thể trở về ăn cơm, ai nấy mau mau về nhà đó cho rồi. Per cực không kiên trì đối với nội dung vở kịch. Trong trò chơi, những NPC thân phận tôn quý có chút tuổi tác, không phải khảo nghiệm bản lĩnh văn ngôn, mà là khảo nghiệm độ cứng của nhẫn nại, đặc biệt là thể loại chỉ cần ctrl+N sau đó nhắm mắt lại mà next next next cũng biết nội dung vở kịch đi về đâu này.

Giáo hoàng cho cái câu trả lời không rõ ràng. Đám người mặc dù bất mãn cũng chỉ có thể tản đi. Per xoay người chuẩn bị rút lui, bỗng nhiên có người túm chéo áo của hắn lại. Per cúi đầu, à, hóa ra là một trong những đồng đội lần này của hắn, nhóc con Shiber Leon. Tay của cậu bé nắm áo Per run rẩy, Per cúi đầu nhếch miệng cười, không có chút hảo ý nào: “Làm sao vậy, sợ à?”

Đứa bé trai xù lông, đôi mắt to xanh thăm thẳm trừng lên: “Còn lâu!”

“Có thể chết đấy.” Đại ma vương Per rất thành thực mà đe dọa tiểu bằng hữu: “Cho dù người may mắn còn sống, em gái của người cũng chưa chắc có thể còn sống sót. Nếu có người dùng em gái người áp chế người, người có giết nó không? Hay là cứu nó? Nếu như đồng đội Shiber Leon của người muốn giết, người có giết đồng đội để bảo vệ em gái? Hay vẫn giết em gái để hiến tế cho vinh quang của Vua các người?”

Cậu bé vùi đầu trầm mặc, cắn môi không nói lời nào. Đại ma vương Per không hề đồng tình tiếp tục suy đoán đủ loại khả năng máu tanh. Cho đến khi đứa bé bị hấn hù đến sắc mặt trắng bệch, Per mới cảm thấy mỹ mãn ngừng lại, sau đó buông tay: “Hiểu chưa? Đây là giá phải trả của việc kiên trì chính nghĩa. Như người chỉ biết nói lời hay làm những việc cảm thấy vinh dự, chắc cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới rằng có một ngày, việc người luôn nhận định là đúng sẽ khó khăn như vậy. Song đây là thực tế, không phải việc người làm đúng thì sẽ phải nhận được ca ngợi và tưởng thưởng. Chính nghĩa chân chính, là cần phải trả giá. Như vậy, người bây giờ hối hận không?”

“... Ta không biết.” Cậu bé tựa hồ có chút nhụt chí, tay nắm góc áo của Per thả lỏng, buông xuống hai bên thân.

Thần quan đứng ở một bên, Per không để ý đến việc bị y nghe thấy tất cả mọi chuyện, dù sao cũng không phải là cái gì cơ mật. Nhưng lại có một người ngoài mở miệng ngoài ý liệu: “Ta sẽ không để cho cậu ta đối mặt với sự lựa chọn như vậy.” Naosica từ một đám mặc áo choàng màu bạch ngân đi ra, tiến về phía Per.

Per nheo mắt. Dù, cái hào quang rực rỡ vạn trượng lông lánh khi gió gì đây, cosplay thánh mẫu Maria chắc.

“Trẻ con không cần đối mặt với chuyện tàn nhẫn như vậy.” Dáng vẻ thương xót của Naosica giống hệt với thần quan.

Per sáng khoái hỏi: “Vậy ngài dự định thế chỗ giết em gái của nó sao?”

Cậu bé bỗng đứng khựng lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt của Naosica, nhút nhát nhìn khuôn mặt chính khí nghiêm nghị kia.

Naosica cúi đầu, đối mặt với ánh mắt cậu bé, mỗi chữ mỗi câu đều thề thốt: “Ta cũng sẽ không giết cô bé kia.”

“Vậy là phân phó những người khác giết?”

“... Không.”

“Ồ.” Per bỗng nhiên lộ ra một vẻ mặt tỉnh ngộ: “Ta thiếu chút nữa đã quên chúng ta là một đội ngũ, lẽ nào người hi vọng do ta hạ độc thủ? Chẹp chẹp, thật là một lời hứa hẹn có lợi làm sao, mà ta thật sự lại có khả năng sẽ làm như vậy.”

Cậu bé ngẩng đầu nhìn hai đại thần người một câu, ta một câu một hồi, căng thẳng đến mức mồ hôi chảy xuống dọc theo thái dương.

“Người cũng không phải người như người vẫn nói.” Naosica cuối cùng tổng kết. Per nheo mắt, cảm giác những lời này quen tai làm sao, nghe qua ở nơi nào rồi nhỉ? Per quay đầu lại định phải ánh mắt của thần quan, đúng rồi, người này cũng đã nói như vậy.

“Bất kể ta là một người thế nào, người cũng sẽ không coi ta là đồng đội. Các người biết rõ Obeli cũng không phải là bất kham như lời các người vẫn thường nói, nhưng các người vẫn luôn coi chúng ta là kẻ địch.” Per nói toạc móng heo ra, hấn sợ bị BOSS trắng dụ dỗ: “Cho nên thôi đi, chúng ta đều biết tự mình là người như thế nào. Hơn nữa chúng ta còn rõ ràng con đường của chúng ta không bao giờ trùng nhau, bất kể người có ôm hi vọng như vậy hay không.”

Per ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cậu bé và thần quan đi theo. Cậu bé tựa hồ bị Per vừa dọa sợ một phen, lén nhìn phụ thân trong đội ngũ Naosica. Per nheo mắt lại uy hiếp, thần quan mới cúi đầu, dặt tay của cậu bé, theo phía sau của đội ngũ Per. Cậu bé còn đang vừa đi vừa quay đầu lại.

Per thấy thế, nhằm vào Naosica cười: “Thấy chưa, chúng ta cuối cùng ai cũng phải nắm lấy điểm yếu của đối phương làm lợi thế mới có thể an tâm. Nếu quả thật không muốn ta động thủ với cái cô bé kia, người chỉ cần dùng cái ấn nguyên rửa kia uy hiếp ta là xong. Nhưng ta tin là vì chính nghĩa, cô bé đó cho dù phải chết cũng sẽ được an giấc bình yên thôi.”

“Ta biết — ” Naosica bỗng nhiên nói băng quơ: “Lần loạn đầu kia, người cũng không thực sự muốn đưa ta vào chỗ chết.”

Sau khi nghe được, đầu Per cũng lười quay lại. Có lúc, người ta không giết người, không có nghĩa là hẳn cùng một đội với người. Kết cục thông thường của việc bị BOSS chính nghĩa cảm hóa là tự sát, hẳn vẫn vô liêm sỉ sống hết những ngày cuối cùng thì hơn. Phất tay một cái, Per chuẩn bị trở về xem tình huống trung khuỷu thế nào rồi.

Vừa rời sảnh giáo hoàng, Per liền tăng tốc độ bước chân, chạy nhanh hơn về hành cung, dạo gần đây hẳn lo lắng nhất chính là trung khuỷu và tên thuộc tính M kia đơn độc lưu lại. Per bách bộ hành, niệm bách bộ, nghĩ thầm ‘đừng gặp chuyện gì không may, đừng gặp chuyện gì không may’. Kết quả, khi trở lại trong hành cung, thật đúng là đã xảy ra chuyện. Trong cung điện to như vậy, mà chẳng có nổi một cái bóng ma nào. Per ngay cả sức lực đỡ trán cũng không có, hẳn nói một câu với tất cả mọi người ngoại trừ thần quan: “Ồ yên chỗ này, không nên đi loạn cũng không cần tính kế chạy trốn. Bên ngoài, người muốn giết các người đông như kiến cỏ, hơn nữa, tuyệt không nhân từ bằng ta đâu.”

Mười mấy người cầm như hén, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng không tình nguyện mà gật đầu. Per không còn tâm tư nào mà quản xem bọn hắn làm khổ gió gì, hoặc có chuồn êm đi không. Hẳn vừa nghiêng đầu nhằm vào thần quan, khôi giáp cũng không kịp gỡ liền xoay người tiến về cửa chính hành cung.

“Theo ta đến chỗ Dionysus một chuyến.”

Hai người một trước một sau, rất nhanh liền xuyên qua hành lang gấp khúc. Âm thanh của áo giáp đập vào đá cẩm thạch trên sàn nhà vang vọng trên hành lang, có người xa xa thấy liền tránh đi. Thần quan nhìn lưng Per, đi theo phía sau hắn mở miệng:

“Người cho rằng là Dionysus • Sia làm?”

Lắm nhầm! Tên điên đó chắc chắn là hiềm nghi số một. Huống hồ trừ gã ra, Per nghĩ không ra người khác có lý do gì mời Osi Nash và Harula đi mất. Nếu như nói là hẳn coi trọng hai người này, có người muốn dùng bọn họ uy hiếp hắn, đừng nói BOSS trắng không tin, ngay cả Per cũng không tin.

Chỉ có tên đồ người Dionysus không hành xử như người thường, thích chơi cái trò cân đo đong đếm, dò xét tâm can người ta.

Huống hồ, dù không phải Dionysus làm, Per cũng không lo lắng việc nghi oan cho gã, dù sao danh tiếng gã đã thổi nát đến thế rồi, có dính thêm một hai việc cũng không bốc mùi hơn được nữa.

Đương nhiên những thứ này không cần phải giải thích với thần quan. Per không nói lời nào, thần quan lại nói: “... Ta tưởng rằng các người là bằng hữu.”

Per nhếch miệng quay đầu lại cho thần quan một cái cười lạnh: “Ta cùng Kunta là đồng tộc, gã còn dứt khoát ném ta như vậy, ta giết hắn cũng không thủ hạ lưu tình, người rốt cuộc muốn nói gì? Không nên đem những thứ hy vọng cảm hóa ký thác vào ta, ta không phải những tên ngây ngô, ngốc nghếch lòng đầy hi vọng mà người thường thấy.”

“Có lẽ người không phải, nhưng có người phải.” Thần quan ám chỉ.

Per giả bộ nghe không hiểu, không nghe thấy.

Đi tới hành cung của Dionysus, tóm lấy tạp binh chặn đường mà ném vào: “Bấm báo với điện hạ của người, ta có việc tìm hắn, nếu như người — ” Per nhìn người đang học bọt máu trên mặt đất: “... Nếu như người còn có sức để nói.”

Người chung quanh lui ra mấy bước, đã có người chạy bộ đi mời Dionysus. Trước kia, Per cũng được xem như là khách quen ở đây, nhưng hiện tại thay đổi trận doanh, ánh mắt mọi người vì vậy cũng thay đổi ý vị. Per chọn lấy một chỗ tự mình ngồi xuống, thần quan đứng ở một bên, trầm mặc hiem thấy. Dionysus không để Per đợi lâu, gã mang theo đứa bé gái đến đại sảnh. Vừa vào phòng khách, Dionysus thấy thần sắc Per không ổn, cảm thấy kỳ quái.

Dionysus nhìn thần quan, vẻ mặt có chút nghi hoặc: “Tại sao là y, mà không phải là Galani?”

Per cảm thấy kỳ quái: “Ai là Galani?”

“Anh trai ta!” Âm thanh của cô bé đáp trả vang lên, bé còn đang nhìn chung quanh, hiển nhiên không thấy thì rất thất vọng. “Anh trai ta còn tưởng là người — ưm ưm ưm.”

Per nhướn mày nhìn Dionysus bịt miệng của cô bé, không biết là gã lại đang âm mưu gì. Chỉ có điều có là gì hẳn cũng không quan nổi. Per chớp lấy y phục mới vừa thay của Dionysus, phóng sát khí, hỏi: “Người trong hành cung của ta đâu?”

Cô bé sợ đến mức nấp thật kín phía sau Dionysus. Cái cổ của Dionysus bị cổ áo thít chặt, đôi mắt màu hổ phách nhìn quét trên mặt Per, gã bình tĩnh hỏi vặn lại: “Nếu như ta nói ta không biết, người tin sao?”

Per nắm chặt cổ áo của Dionysus, neho mắt cùng gã nhìn nhau một lát nữa. Hai người giằng co nửa ngày, cuối cùng Per vẫn buông tay, ngồi trở lại ghế, đỡ trán. Hiện tại mới là thời gian đau đầu. Người rút cuộc đi nơi nào rồi? Tên diên này tuy rằng không bình thường, nhưng độ tin cậy trong lời nói vẫn rất cao. Dionysus im lặng không lên tiếng, kéo bé gái ngồi ở bên kia của ghế, không nói lời nào, không biết suy nghĩ cái gì, thần sắc lãnh đạm đến mức ngay cả vẻ mặt đều rất gợn dòn.

Chỉ có điều, Per cũng không chú ý.

Trong chốc lát, im lặng như tờ, Per đứng dậy dự định quay về hành cung. Trước khi đi, hần liếc cô bé đang nhìn hần chăm chăm mong ngóng kia, quay lại hỏi Dionysus: “Người dự định làm gì với cô bé này?”

Dionysus cười híp mắt hỏi: “Ta còn định hỏi, người dự định làm gì với ta đây? Bằng hữu?”

“Phơi khô!” Nói xong Per khoát khoát tay, trợn mắt tỏ vẻ bó tay: “Dù sao người với ta đều không có ý gì với cuộc thi đấu này, vậy cùng nhau làm người qua đường thôi. Đúng rồi, người định làm gì với cô bé này? Thực sự cho nó lên trường đấu à?”

“Nó có tên đấy, gọi là Karla. Hơn nữa, nó vô cùng hi vọng người có thể dùng tên để xưng hô.” Dionysus nghiêm túc sửa lại.

Tên chấp mạch bỗng nhiên nghiêm chỉnh, Per tuy rằng cảm thấy lạ lùng và giật mình nhưng cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, chỉ đáp trả có lệ: “Vậy người dự định làm gì với Karla? Cho nó lên trường đấu à?”

Dionysus nhắc chén trà người hầu đưa tới, nhấp miệng, chậm rãi từng lời nhỏ nhẹ mà nói: “Còn có thể làm sao? Giáo hoàng bề hạ định ra quy tắc, nếu như người đối người, hẳn sẽ đổi lại phương pháp khác để hành người, còn không bằng không đổi.”

Có đạo lý. Xem ra kẻ diên thì thường am hiểu tinh túy của biến thái. Per gật đầu thừa nhận, nói với thần quan: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Dionysus không giữ khách, cũng không tiễn. Cho đến khi, Per rời xa hành cung của Dionysus, trong lòng bỗng cảm thấy không đúng cho lắm. Hần chợt nhớ tới điều cô bé kia chưa nói xong. Hần hỏi thần quan: “Người cảm thấy cô bé kia muốn nói cái gì?”

Thần quan đại nhân mím chặt miệng, neho mắt lại: “Cô bé đó có tên gọi, là Karla.”

Trong lòng Per còn băn khoăn hôm nay trung khuyến ở phương nào, vốn là thuận miệng hỏi, lại thấy mấy người này ngày hôm nay đều khẳng khẳng về cái tên. Per đành kiên nhẫn, lại lặp lại vấn đề một lần nữa: “Người cảm thấy mới vừa rồi Karla muốn nói cái gì?”

Thần quan đại nhân hiển nhiên bất mãn thái độ tùy ý của Per, nhưng y vẫn trả lời: “Chắc là cô bé nghĩ rằng người sẽ mang anh trai tới gặp mặt, thuận tiện thương lượng một chút với Dionysus. Lần sau nên làm sao?”

Per kỳ quái: “Còn có thể làm sao? Chẳng lẽ người cho rằng Dionysus thật sự tốt bụng mà đem Karla cho ta, sau đó lại để ta tiễn bọn họ đi gặp tổ tiên à?”

Thật là đề cao nhân phẩm hai người bọn hần làm sao. Per cho rằng thần quan đại nhân đang nằm mơ giữa ban ngày. Thần quan bỗng nhiên dừng bước lại, Per không hiểu, quay đầu lại nhìn y.

Về mặt của thần quan nghiêm túc, chau mày, vung tay áo bào rộng thùng thình lên, chính khí nghiêm nghị mà quát lớn: “Per • Mortis, ta phát hiện ngươi không chỉ không có tim, hơn nữa còn vô cùng tàn nhẫn.”

Per tức giận cười cười: “Cảm tạ đã khen.”

Được một lời này của Ngài, còn hơn ngàn vạn câu của người khác. Ngon! Giá trị quý súc lại tăng vèo vèo, tăng như gió bão đến mức không bình thường. Hắn vừa làm cái gì sao?

Thần quan đại nhân bỗng nhiên ý thức được cái gì đó: “Cũng phải nói lại, đến bây giờ, ngươi cũng chưa bao giờ hỏi qua tên của ta, càng đừng nói đến việc gọi tên ta. Có phải tất cả mọi người trong mắt ngươi, đều là không đáng nêu danh, thậm chí nhỏ nhặt không đáng kể?”

Chợt nghe trách móc nặng nề, nghiêm khắc như vậy, Per đột nhiên cũng có chút tức giận.

Hắn còn đang phải tìm người mất tích đây. Ngày hôm nay tất cả mọi người nổi điên làm gì, toàn bộ đều gây khó dễ cho hắn về việc tên họ.

“Lumiere • Fan • Sala Horn, ta nghĩ lý do duy nhất của việc ngươi hiện tại vẫn còn sống sót, đó là bởi vì ngươi dùng một loại nguyên rửa đệ tiện đem ta, ngươi và Naosica buộc chặt lại với nhau. Còn nữa, nếu như ngươi muốn phê phán ta, ta nghĩ ngươi giảng đạo ở Shiber Leon cũng đủ nhiều rồi.”

Thần quan nhìn chằm chằm trông mắt đỏ của Per, nhìn lại không sợ hãi hào chút nào: “Ta đã từng cảm thấy, nói không chừng khi đó ta có thể đã sai rồi. Ta nhìn thấy ngươi cứu hai đứa bé và cả thân nhân của bọn họ, ta thậm chí cảm thấy ngươi có lẽ chỉ là tính tình không được tốt.” Thần quan đại nhân hùng hùng hổ hổ tới gần: “Nhưng hiện tại ta phát hiện, Naosica điện hạ nói rất đúng, các ngươi, không phải là thứ đã thú có thể chỉ dùng ôn hoà là có thể cảm thấy no đủ.”

Thần quan bỏ lại câu này, áo choàng vung lên, bỏ lại Per, định tự mình rời đi.

Per nhìn bóng lưng ngạo kiều thánh mẫu như vậy, hết cách mà lắc đầu. Nói xong đạo lý, lưu lại cái bóng lưng cho người ta chiêm ngưỡng là độc quyền của nhân vật phản diện chứ nhỉ?

Một roi rút ra, vòng quanh eo thần quan, kéo lại.

Per không chế thần quan đang giẫy dụa, bỗng nhiên cảm thấy con người có lúc rất thú vị. Bọn họ dùng các loại điều kiện, đủ loại chứng nhận, chỉ để chứng minh một cái định lý đã được tán thành từ lâu. Per nắm áo của thần quan, đem người xách ở giữa không trung, ngẩng đầu nheo mắt nhìn.

“Vừa tự ý ôm hi vọng với người khác, vừa tự ý vứt hi vọng đi, sau đó lại tự nói không cần biết người khác có nghe không, trách cứ người ta không để cho người được như ý. Đến bây giờ, lẽ nào người lại trông cậy vào điều này mà bắt ta phải xin lỗi? Ta thấy ngươi không phải thánh mẫu, mà là đầu óc có hổ.”

Đối mặt với thần quan đang tức giận bùng bùng, Đại ma vương Per hét một câu khiến màng tai đối phương phát run: “Ông đây không phải là Thần, đáp ứng không được nhiều nguyện vọng của người như vậy! Nếu quả thật muốn thay đổi thế giới này, thay đổi một người, trước tiên đem thực lực của mình nâng lên ngang bằng sức mạnh của người kia trước đã. Không có nhiều bản lĩnh như thế, thì cũng đừng nói nhiều yêu cầu như vậy. Cái đồ ngu tiềm năng!”

Thần quan bị Per rống đến ngẩn người, sau đó bị ném xuống đất.

Per uy hiếp: “Hiện tại ta cần đi tìm Osi Nash và Harula, ngươi hoặc là câm miệng theo sau, hoặc ta giúp ngươi câm miệng. Nghe rõ chưa?”

Thần quan cứng ngắc gật đầu. Per hài lòng, nói: “Tốt, hiện tại ta thả ngươi ra, ngươi có thể tự mình theo sau.”

Đạt được trả lời khẳng định của thần quan, Per vội vã đi tìm đội ngũ Obeli gây chuyện. Hắn dạo khắp tất cả hành cung, hỏi thăm một lượt tất cả những người nên hỏi thăm, đánh đập tất cả những người nên đánh đập. Nhưng vẫn không tìm được tung tích một sợi tóc nào của Osi Nash. Mặt trời chiều ngã về tây, Đại ma vương ngồi tại cửa hành cung, bụm mặt, gào khóc. Trung khuyến quân và tên M kia, các người đi nơi nào rồi?

===== Hết chương 37 =====

38. Chương 38: Sos38 Điện Giáo Hoàng

Người hầu liên tục châm đèn vào những những giá đèn chứa sẵn mỡ dê trên tường, trong điện là khung cảnh ấm áp, sáng rực. Tầng tầng lớp lớp màn vải lay động dưới ánh nến tạo thành một khung cảnh cực kỳ xa hoa. Trong điện chỉ có âm thanh lách tách của ngọn lửa, bốn bề yên tĩnh, không hề có một tiếng động nào khác. Cả điện to như vậy nhưng không có thủ vệ, ngoài cửa ngoại trừ đội tuần tra ngẫu nhiên đi qua, còn lại chính là thần quan mặc bào phục hai màu đen trắng. Nhưng đó cũng không phải là do trong điện canh gác lơ lửng.

Trên mặt đất điện Giáo Hoàng lát bằng ngọc thạch, có khắc những chú văn phức tạp. Ánh lửa lay động ánh lên ảnh ngược những chú văn điêu khắc, mơ hồ có thể thấy được chất lỏng màu đỏ chậm rãi lưu động. Năng lượng từ khắp nơi dọc theo chú văn hội tụ đến giữa điện. Không ai dám tự tiện xông vào nơi này, chất lỏng lưu động trên mặt đất chính là năng lượng chung quanh hội tụ, sẽ nhanh chóng thiêu đốt kẻ xâm nhập thành tro tàn. Cho dù có thể may mắn tránh thoát, thì người nằm phía sau màn che cũng không phải là hàng dễ trưng. Lần đầu tiên gặp mặt Giáo Hoàng, hẳn đã dùng thực lực cho mọi người biết, hẳn cũng không phải dạng hiền lành gì.

Nhìn qua sẽ nghĩ canh gác lơ lửng, nhưng bên trong Giáo Hoàng điện yên tĩnh này chính là nơi an toàn nhất thế giới, được thần phù hộ, Giáo hoàng thủ hộ, phòng ngự vô địch, là vùng đất thánh bất khả xâm phạm.

Per mặc bào phục trắng đen xen kẽ đứng trên nền ngọc thạch của Giáo Hoàng điện. Hắn kéo cái mũ trên đầu xuống, cúi đầu nhìn chằm chằm chất lỏng vẫn đang chậm chậm lưu động dưới chân. Sau một lúc lâu, Per quay đầu nhìn thần quan: “Không phải người nói, nơi này được thần phù hộ, Giáo hoàng thủ hộ, phòng ngự vô địch, là vùng đất thánh không thể xâm phạm sao?”

Thần quan ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, vẻ mặt mờ mịt: “...”

Đi chết đi, cái gì mà nơi an toàn nhất trên thế giới chứ, Per dùng tay bẻ gãy ổ khóa, tùy tay ném xuống đất. Lúc trước, bởi vì đi một vòng xung quanh đại điện không tìm thấy cửa sổ nào có thể leo vào, nên hai người bất chấp mọi thứ, mặc bào phục thần quan của Loma, định lên bờ vào. Ai ngờ, lúc bọn họ đi vào, thủ vệ giữ cửa còn không thèm cho bọn họ một cái liếc mắt. Quả là làm điều thừa, lãng phí tâm tình.

Per tìm bọn trung khuyến hơn nửa ngày, gần như đã lật tung toàn bộ thành Loma, nơi duy nhất chưa kiểm cũng chỉ còn điện của Giáo Hoàng.

Nói thật ra Per không muốn đối mặt với Giáo Hoàng này một chút nào. Nhìn gương mặt y hết mình, trong lòng Per cảm thấy có chút sợ hãi. Bởi vì đôi mắt cười như không kia cực kỳ giống với Per • Mortis trong nguyên tác. Per vừa thấy hắn, sẽ có cảm giác như sơn tặc gặp phải ăn mày.

Chỉ có điều an nguy của bọn trung khuyến thật làm cho người ta lo lắng, Per suy tư mãi, đúng là chỉ còn nơi này là chưa tìm thôi.

Nhưng khi đứng ở đại sảnh trong điện Giáo Hoàng – nơi an toàn nhất trong truyền thuyết lại canh gác lỏng lẻo như thế, làm cho Per có một dự cảm xấu.

Vén lên từng lớp màn che, bọn họ cẩn thận bước lên cầu thang, âm thanh chân giẫm xuống cầu thang vang vọng trong đại điện. Tận đến lúc họ đứng trước giường lớn trong tấm điện, Giáo Hoàng vẫn không mở miệng trách cứ hay là hỏi họ vì sao lại đến. Per nhìn chằm chằm vào màn che trước mắt, quay đầu lại nhìn thần quan. Thần quan tuy rằng có chút nghi ngờ, nhưng hiển nhiên không đồng ý loại hành vi bất kính này của Per.

Per đứng trước giường nửa ngày, mà thân ảnh sau lớp màn che vẫn không nhúc nhích. Giáo Hoàng vậy mà ngủ như chết, Per mới không tin loại đại BOSS như vậy sẽ nằm ngay đơ ở trên giường. Hắn đang chờ đối phương giả vờ cao thâm nói một câu: “Rốt cục người cũng đến.” Hay là: “Ha ha, lão phu chờ người đã lâu rồi.”

Nhưng mà cái gì cũng không có phát sinh. Ngay cả tiếng dế kêu cũng không có. Huân hươu lượn lờ, dưới sự im lặng chết chóc này như lắng đọng lại. Ngọn lửa nhẹ nhàng lay động, ngoại trừ quang ảnh động đậy thì chẳng có động tĩnh gì. Per rốt cục nhìn không được xốc màn che lên. Vén lớp lụa mỏng thượng hạng

lên, mùi hương thơm ngát, tóc dài màu bạc xõa tung, giống như dòng Ngân Hà lấp lánh, gương mặt thiếu niên giống Per như đúc an tĩnh nằm trên giường, hai tay đan trước ngực, nhắm mắt ngủ say.

Per cầm roi dài trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm người trên giường, có gì thì lui về phía sau. Nhưng đối phương nằm đó vẫn không nhúc nhích. Thần quan cũng tiến lên, hình như cũng không rõ bây giờ là cái tình huống gì. Tinh tế đánh giá một phen, Per chợt phát hiện không đúng, bước nhanh đến bên người Giáo hoàng. Hẩn tránh mép giường, cẩn thận không đụng tới thứ gì, xoay người lại kiểm tra hơi thở của Giáo hoàng. Ngón tay vừa đặt dưới mũi Giáo Hoàng, Per lập tức biến sắc.

Má ơi, thật là nằm ngay đơ tại chỗ!

Thần quan không hiểu chuyện gì, nhú mày nhìn động tác bất kính của Per, định dùng tay gạt Per ra, trong lúc vô ý lại đụng phải mặt của Giáo Hoàng.

“Lạnh ngắt?!” Thần quan hoảng sợ.

Per đứng lên, giật lớp màn che xuống, kéo thần quan còn đang sững sờ nhanh chóng đi xuống cầu thang. Hẩn nhất bào phục đã ném xuống đất lên, mặc vào. Thần quan nhìn Per đang quấn kín đầu và mặt, sau đó phục hồi tinh thần lại.

“Chúng ta không thể cứ như vậy mà rời đi.” Thần quan chắn trước mặt Per.

“Mịa nó, người nghĩ rằng chúng ta ở lại đây có ích lợi gì? Bị người ta tưởng lầm thành kẻ giết người thì sao?” Per phiền não. Haiz, thật muốn giả bộ như cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa thấy. Giết người trong mật thất, mấy cái hiện trường gây án thứ nhất bay vèo vèo trong đầu Per. Bản ghi chép những chuyện bất lương của Per • Mortis nhiều vô số kể, chỉ cần có người nhìn thấy bên cạnh hẳn có người chết, mười trên mười đều cho rằng hẳn là hung thủ. Thấy thần quan còn đang giãy dụa, Per không có biện pháp đành phải ra đòn sát thủ,

“Người muốn cho điện hạ nhà người thêm phiền toái sao?”

Thần quan nghe xong rốt cục cũng đồng ý rời khỏi, y nhịn không được ngẩng đầu nhìn lên từng lớp màn che phía sau một cái, rồi cùng Per vội vàng rời khỏi Giáo Hoàng điện. Giống như lúc đi, khi về bọn họ không có trở ngại gì, nhanh chóng về tới hành cung.

“Ta muốn đem chuyện này nói cho điện hạ.”

Trở lại hành cung, Per còn chưa kịp ngồi xuống, thần quan nhịn không được đứng dậy đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Per vung roi lên, cửa lập tức khép lại, hẩn quát lớn: “Nói xong thì như thế nào? Đi điều tra hung thủ à? Tra như thế nào? Có thể tra ra sao? Người có thể bảo đảm sau khi tiết lộ tin tức sẽ không khiến cho mọi thứ hỗn loạn không?”

Thần quan đứng ở cạnh cửa do dự, sắc mặt của y không tốt lắm, như là bị đá kích rất lớn: “Trận đấu này... càng ngày càng kỳ quái, tựa như cố ý triệu tập mọi người lại, mà giám khảo duy nhất duy trì trận đấu lần này – Giáo Hoàng, cử chỉ lại rất cổ quái.” Per nghe xong phân tích của thần quan, thiếu chút nữa nhịn không được gật đầu, đúng là cổ quái đến không thể lý giải. Môi thần quan run rẩy: “Mà hiện tại... hẳn đã chết.”

Giáo Hoàng là hóa thân của thần trên thế gian, là tính ngưỡng đứng đầu của con người. Hẩn đã chết, có phải sẽ đồng nghĩa với việc thần cũng ngã xuống không? Thần quan không dám đoán tiếp.

“Có lẽ hẳn đã chết, hoặc không. Nhưng nếu mọi người phát hiện hẳn đã chết hoặc nghĩ hẳn đã chết... Vậy người cho rằng những người ở chỗ sẽ như thế nào? Đã không có người giữ gìn trật tự, mọi người cũng sẽ không cần phải tuân thủ quy tắc. Không còn trật tự, hỗn loạn, sợ hãi không biết tên sẽ tạo thành tai nạn trước nay chưa từng có.” Per nói tiếp, roi xiết chặt lấy cổ thần quan: “... quan trọng hơn là, mặc kệ như thế nào, ta cũng không thể để cho người đem điều này nói cho Naosica, cho tới bây giờ, hẳn vẫn không phải là đồng minh của ta.”

Thần quan mím môi, lòng bàn tay vô thức đổ mồ hôi lạnh. Mặc dù sợ hãi, y vẫn lạnh giọng hỏi: “Như vậy người giấu tin tức này lại vì cái gì? Muốn thừa dịp không có Giáo Hoàng, coi rẻ quy tắc, trở thành thần mới của thế giới này sao?”

Trở thành thần, thật là một điều kiện mê người. Nhưng vì sao phải trở thành thần? Sáng tạo thế giới mới tốt đẹp hơn sao? Per bĩu môi, khinh thường cười lạnh, hẳn cũng không có bệnh thích chứng tỏ. Per đối với công việc hiện tại thật vừa lòng, hẳn cũng rất thích thế giới này. Đối với hẳn mà nói, cuộc sống ngày qua ngày buồn tẻ như vậy, ngẫu nhiên có thể oán giận một chút, sau đó cố gắng trở nên tốt hơn, sau đó lại tiếp tục nát bấy này, đó mới là hạnh phúc.

Cũng không phải trở thành thần là có thể có được hết thảy, có đôi khi không phải là thần, ngược lại lại có được mọi thứ. Đạo lý đó, chỉ có phạm nhân chân chính mới hiểu.

Thần quan vì lãnh hội thần tính, mà vứt bỏ nhân tính cũng không phải phạm nhân. Đứng quá cao, lại thấy không rõ những thứ tốt đẹp từng tồn tại. Đối mặt với ánh mắt tích cực của thần quan, Per biết có cũng không ai tin. Vì thế hẳn thu roi lại, nở nụ cười tà ác đủ mười phần: “Trở thành thần mới của thế giới này có cái gì không tốt, thống nhất thế giới, làm cho tất cả mọi người đều thần phục dưới chân ta, vì ta mà run rẩy, vì ta mà rên rỉ, ngấm lại không phải cũng rất thú vị sao?”

Thần quan nghe vậy phần hận, trừng mắt nhìn Per vài lần. Per kiềm chế không trợn trắng mắt, khi một người thừa nhận hẳn làm chuyện xấu, dĩ nhiên sẽ không ai hoài nghi, nhưng nếu một người nói tôi đã làm chuyện tốt, mọi người sẽ hỏi lại: thiệt hay giả? Phải không, thật trùng hợp... Thế giới này vốn xấu xa như vậy.

Mọi người thông minh như vậy, tại sao không ai hỏi nhân vật phản diện một chút vì cái gì nghe thấy mọi người rên rỉ mà thống nhất thế giới? Người cũng không phải trời sinh ra đã phản diện.

Ai, xem ra ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, nhìn thần quan xem, cứ như vậy đã tin. Per nhún vai, quay về phòng nghỉ tạm, lưu lại một mình thần quan còn đang do dự đi hay không đi, nói hay không nói.

Sáng ngày hôm sau, Giáo hội phái người tới đưa thiệp mời, nghe nói là có sự tình phải thương lượng. Per nhận được thiệp mời, phản ứng đầu tiên là: nguy rồi, sự tình bại lộ. Sau cẩn thận ngấm lại, không đúng, nếu có vấn đề, cái tới sẽ không là thiệp mời.

Per cùng thần quan cùng đi đến đại điện của Giáo hội, phát hiện Dionysus cùng những người khác đã ở đó. Có thể khẳng định, đây không phải là bữa tiệc Hồng Môn Yến. Mắt quét về màn che phía trên bậc thang, một thân ảnh mơ hồ ngồi ở phía sau. Per dời tầm mắt, tận lực không nhìn tới người kia, nhưng hẳn chợt nhớ tới, nếu lần đầu tiên gặp mặt là bởi vì hai người bộ dạng rất giống mà phải tránh né, như vậy sau đó lại che màn làm gì?

Lần này triệu tập mọi người đến, bất quá là vì chiến bại của hai nhà, Obeli và đội ngũ công chúa điện hạ bởi vì thua bị yêu cầu trở về quốc gia của mình. Bây giờ, đường về cực kỳ nguy hiểm, trở về tương đương với chịu chết. Người Obeli sắc mặt không tốt, công chúa không biết là bởi vì bị thương hay là sao mà sắc mặt trắng bệch. Ngay lúc bọn họ nhìn không được muốn tạo phản, người phía sau màn che mở miệng.

“Đương nhiên, nếu ở đây có người nguyện ý thu lưu các ngươi, đội ngũ các ngươi có thể đưa bọn họ về, tạm thời ở lại chỗ này.” Thanh âm trên tức như lúc trước từ phía sau rèm truyền ra. Per không thể không bội phục người này bắt chước thật giỏi.

Tiếng xì xầm trong đại sảnh nhanh chóng biến mất, người Obeli đều dùng ánh mắt cúm con nhìn Per. Per đột nhiên nhớ tới, mình cũng coi như là lão Đại một thời của bọn họ.

Chuyện ở Obeli cách đây chỉ nửa năm nhưng lại giống như đã là chuyện rất lâu về trước.

Per nhìn những người từng là đồng đội của Osi Nash, vốn muốn nói: “Ta không cần phế vật.” Nhưng từ trong miệng phun ra lại thành: “Trong đội ngũ của ta chỉ cần chiến sĩ có năng lực chiến đấu, không cần phế vật.”

Per thật muốn tự vả hai cái. Không khí trong đội ngũ Obeli lập tức trở nên thoải mái. Đối với người Obeli, có nửa câu đầu là đủ rồi. Nhưng đối với thần quan, nửa câu sau làm cho y hết sức bất mãn. Y quay đầu lại, bắn cho Per một ánh mắt khiển trách. Per cúi đầu giả vờ không phát hiện. Tầm mắt lúc dời đi gặp phải Dionysus đang nhìn về bên này. Per nhìn Dionysus đang híp mắt, cười lạnh một chút, môi giật giật, nhưng cái gì cũng không nói liền nghiêng đầu đi. Per đã quen với sự khác thường của tên đồ người này, hẳn hiện tại chỉ nghĩ, nếu có một trận gió to, đem màn che xốc lên sẽ như thế nào.

Đề tài thảo luận đã sớm từ Obeli chuyển tới công chúa điện hạ. Dionysus • Sei dở người không đáp ứng thu lưu công chúa điện hạ là chuyện trong dự kiến, người các quốc gia khác cùng nhau khinh bỉ gã. Nhưng Alteratio bất ngờ mở miệng thu lưu công chúa trước Naosica. Per hồ nghi nhìn gã một cái. Gần đây, thế giới thật khác thường, hẳn có chút không đỡ nổi.

Có điều chuyện làm Per càng bất ngờ nằm ở phía sau. Chạng vạng sau khi ở hành cung chính lý lại bộ hạ cũ, hẳn nhận được thiệp mời của công chúa điện hạ. Per cảm thiệp mời, cảm thấy rằng thứ này không phải nên đưa cho Dionysus sao? Mặc kệ, trước nhìn đã rồi hãy tính tiếp. Kết quả Per không gặp công chúa điện hạ, mà lại gặp Alteratio.

“Per • Mortis điện hạ.” Alratio ngồi trên ghế gập đầu chào Per, không hề đứng dậy.

Đây là một bữa tiệc Hồng Môn Yến, không hề sai, Per một bên suy nghĩ về việc hẳn cùng người này có gì cần nói sao? Một bên bình tĩnh ngồi đối diện hẳn. Thần quan đã nhiều ngày vẫn bị bắt đi theo sau Per, đã có thói quen giả dạng làm bình phong, chẳng quan tâm.

“Ta chỉ nói ngắn gọn” Alteratio là một người sảng khoái, hoặc là hẳn biết Per là một người không thích dong dài, tóm lại gã mở miệng liền vào thẳng chủ đề: “Không biết Per • Mortis điện hạ có hứng thú cùng ta làm một giao dịch. Người giúp ta một chuyện, ta trả lại người người đang tìm?”

Per ngồi im, không nhúc nhích, không nói gì, cũng không từ chối. Hẳn suy nghĩ, gần như tất cả mọi nơi đều bị hẳn lật tung lên, cũng không tìm thấy người trong hành cung của Alteratio.

Alteratio thấy Per hình như có hứng thú thì cười cười, liếc mắt nhìn thần quan phía sau Per một cái, từng bước một, yên lặng thả mỗi câu: “Nếu người không hài lòng, ta còn giúp người giải lời nguyện, thế nào?”

“Rốt cuộc người muốn làm cái gì?” Per hí hóp mắt, thập phần hoài nghi “Ta nhớ rõ trong hành cung của người cũng không có người mà ta muốn tìm.”

“Chỗ của ta đích xác không có, nhưng ta biết có thể tìm người người cần ở chỗ nào.” Alteratio gập đầu: “Ta chỉ cần Mortis điện hạ, giúp ta một chuyện.”

Chuyện có liên lụy đến bọn họ trung khuyến, Per bắt đầu do dự: “Chuyện gì?”

“Ta chỉ cần người trong trận đấu thứ hai, hợp tác cùng chúng ta diệt trừ Dionysus • Sia.” Alteratio cười, nụ cười đều giả kia thật không phù hợp với gương mặt chính nghĩa của hẳn. “Trong trận đấu đó, nếu thật sự đánh giết nhau, phiêu lưu quá lớn, lưỡng bại câu thương cũng có thể xảy ra. Chỉ bằng tìm một người tương đối đáng tin, kết đồng minh, đem thương vong giảm đến mức thấp nhất.”

“Chỉ sợ sau khi giết Dionysus, người kế tiếp các người muốn giết chính là ta.”

“Naosica đã đồng ý vì đại nghĩa, rời khỏi trận đấu này, còn lại cũng chỉ có ta và người mà thôi.”

“Dựa vào cái gì ta phải tin tưởng người? Tại sao người lại nghĩ rằng nếu ta chống lại người, người nhất định sẽ thua?” Per hỏi lại.

“Ta có thể giúp người phản nguyện rửa, lời nguyện giống nhau, chẳng qua đối tượng là người đã tiến hành nguyện rửa, như vậy Naosica không thể giết người, nhưng người cũng không thể thương tổn Naosica. Về phần tự tin, vốn là không có, nhưng ta có biện pháp của ta.” Alteratio đối đáp trôi chảy, hết thấy tựa hồ sớm có chuẩn bị.

“Vậy tại sao là ta, mà không phải Dionysus, ta và hẳn không có gì khác nhau.”

“Quả thật khác nhau không lớn, cho nên nếu người không đáp ứng, ta sẽ thử đi thuyết phục Dionysus • Sia.” Alteratio hào phóng thừa nhận: “Nhưng ít ra người còn cứu bộ hạ cũ của mình, mà hẳn ngay cả một chút bố thí cũng không nguyện ý cho cổ nhân của hẳn. Đó cũng là lý do ta lựa chọn bàn điều kiện với người trước.” Alteratio nói xong, công chúa từ phía sau rèm đi ra, đứng ở phía sau Alteratio.

Per nhìn cô: “Người cũng là cho là như thế?” Công chúa không gập đầu, cũng không lắc đầu, cô đứng ở nơi đó dựa vào ghế, thân thể suy yếu lung lay gần như sắp ngã. Per suy ngẫm một lát, nói: “Được.”

Chỉ có mình thần quan nghe xong là kinh ngạc. Y không thể dễ dàng tha thứ cho việc quân chủ của mình biến thành quân cờ giao dịch của người khác, càng không thể chấp nhận việc Per dễ dàng hứa hẹn như vậy.

Alteratio hình như đã đoán trước, gật đầu nói: “Sau khi thành công, ta sẽ đem đồ của người trả lại cho người, sau đó tiến hành phá giải lời nguyền rửa.”

Per cười khê hai tiếng: “Nhưng trước hết ta muốn nhìn thấy thành ý của người, còn những thứ khác dĩ nhiên vẫn phải có, ta mới cùng người hợp tác.”

Alteratio trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng thỏa hiệp: “Được, về chuyện nguyền rửa, ngày mai Naosica sẽ liên lạc với người.”

Per cảm thấy không ổn, nhưng lại có chút không rõ. Alteratio làm như vậy, đồng nghĩa với việc đem tính mạng của Naosica giao vào tay Per. Người bình thường như thế nào cũng sẽ lựa chọn điều kiện có cũng được mà không có cũng không sao làm trước, sau đó mới thu hồi lại lời nguyền rửa tùy lúc có thể lấy mạng về. Per vốn định rước người về trước, còn nguyền rửa thì hẳn thật không thêm để ý. Nhưng hiện tại đối phương tựa hồ quyết tâm phải chứng minh thành ý của mình làm người ta cảm thấy có chút cổ quái.

Mùi vị âm mưu càng ngày càng đậm, tất cả mọi người đều hạ một quân cờ trên bàn cờ lớn. Bốn phía sương mù thật dày đặc, tựa như thành trì bị sương mù vây quanh, cực kỳ quỷ dị. Nhưng Alteratio lui một bước, Per cũng chỉ có thể tiến một bước. Rời khỏi hành cung của công chúa điện hạ, về đến hành cung của mình, Per nhận được tin nhắn của Naosica, đại ý giống hệt Alteratio nói.

Thần quan cau mày đứng một bên xem thư, bỗng nhiên nói: “Ta nghĩ rằng nhóm các người dù không phải bạn bè cũng sẽ không làm như vậy. Phản bội với các người mà nói thật sự chỉ là chuyện như cơm bữa thôi sao? Cho nên tha thứ đối với các người mà nói cũng không đủ sao?” Thần quan vẫn không thể hiểu nổi tình bằng hữu của Per, cách nhìn nhận như Per.

Per cầm thư của dâng Oce tạp, trong lòng tính toán, thuận miệng nói: “Ta không biết Dionysus có phản bội ta không, nhưng ít ra ta biết ta sẽ không phản bội hắn.”

“Có đôi khi, đáp ứng gì đó, không phải nhất định sẽ làm, đó mới là giá trị quan của chúng ta.” Per châm chọc cười nhạo, hiếm khi tâm tình hắn vui vẻ vỗ vai thần quan, tất cả mọi người đều đặt cược, hắn không ngại chen mặt góp vui đâu. Per giữ vai thần quan, giả vờ cao thâm nói: “Không cần mưu toan phỏng đoán ý đồ của ác nhân, bởi vì người căn bản không bao giờ hiểu.”

Thần quan nhìn người đàn ông trước mắt này, thật không hiểu nên vì hắn vô tiết tháo mà cảm thấy may mắn hay là nên lo lắng thì tốt hơn. Nếu Per đúng là không định phản bội bằng hữu của hắn, xét về phương diện cá nhân, thần quan cảm thấy may mắn. Nhưng làm thần quan của Shiber Leon, điều này cũng đồng nghĩa với việc Naosica và Alteratio đều bị hắn lừa bịp. Thần quan tiếp tục rối rắm giữa hai loại cảm xúc trái ngược nhau.

Điều hiển tại mà y rõ ràng nhất chính là bản tính của người đàn ông này thật là xấu xa.

Trong hành cung của công chúa

Per • Mortis vừa rời khỏi, Alteratio đã gọi một con chim trĩ màu đen xuống. Cũng giống như bạch trĩ, loại chim này cũng chỉ dùng để dẫn âm, có điều nó không sinh trưởng ở Shiber Leon mà quanh năm ở trong Ronie Rood lạnh giá.

“Thật sự là câu trả lời làm người ta đau lòng nha.” Alteratio cười nói với con hắc trĩ kia: “Vốn tưởng rằng ít nhất cũng sẽ do dự một chút, không nghĩ tới lại đáp ứng nhanh như vậy. Con người vẫn yêu bản thân mình nhất, đúng hay không, Dionysus • Sia điện hạ?”

Vừa mới dứt lời, hắc trĩ trên tay Alteratio bốc cháy thành ngọn lửa màu xanh.

Alteratio thiêu cháy con chim đen thành tro tàn. Sau đó, hắn lạnh mặt nhìn, vẩy tro bụi trên tay xuống. Công chúa điện hạ nhin không được trào phúng: “Thật là một trò cười cũ rích.”

Alteratio nghe xong, nở nụ cười: “Mặc kệ có phải trò cười cũ rích hay không, chỉ cần người bên trong còn ngờ vực vô căn cứ, nó còn có hiệu quả. Một dấu hiệu khả nghi, một chút ngờ vực vô căn cứ, cuối cùng cũng hình thành ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ trở thành hỏa hoạn lớn. Đó mới là công dụng của trò cười cũ rích này, công chúa điện hạ của ta.”

Tựa hồ cách gọi công chúa điện hạ kích thích trái tim của Sora, vẻ ngoài mạnh mẽ của cô rốt cục xuất hiện một vết rách: “Người thật là một ác ma, người thủ đoạn như người không xứng mặc áo bào trắng.”

Công chúa điện hạ run giọng chỉ trích. Đây không phải là bởi vì sợ hãi, mà là bởi vì phẫn nộ.

“Loại người như ta lại mặc áo bào trắng đứng ở nơi này, còn loại người khinh thường thủ đoạn như anh trai hiện đang đứng ở đâu?” Alteratio đứng dậy kề sát vào công chúa điện hạ, đối mặt với ánh mắt giận dữ kia, nói: “Nghĩ cho kỹ lại đi, Công chúa điện hạ, trên đời này vốn là không có gì là tuyệt đối.”

Công chúa điện hạ nhất thời không nói gì, Alteratio lùi ra một khoảng: “Bất quá, ta vẫn phải cảm ơn người, nếu không phải người cứu tiểu sủng vật của Per • Mortis, ta cũng không có cơ hội này. Có điều tiểu sủng vật kia hẳn là đã đưa đến chỗ Dionysus • Sia, không biết bây giờ hắn có biểu tình gì nhỉ? Thật đáng tiếc.”

Hắn nói đáng tiếc, đáy mắt lại lộ ý cười làm trái tim người ta băng giá. Sora run rẩy tựa vào lưng ghế dựa, các đốt ngón tay nắm lại trắng bệch.

===== Hết chương 38 =====

39. Chương 39: Sos 39

Sự phản bội đã tồn tại ngay từ đầu”. Câu danh ngôn kinh điển đáng lòng này của nhân vật phản diện ai cũng biết, Per nói với thần quan, giữa các nhân vật phản diện với nhau, bị phản bội là điều nhỏ nhặt không đáng kể, không đủ để trở thành lý do coi nhau như kẻ thù. Thần quan nửa ngờ nửa tin, chung quy vẫn hoài nghi Per có thể đâm sau lưng đồng đội bên cạnh hoặc bạn bè thân thích. Per không để bụng đối với thái độ của thần quan.

Trên thực tế, Per xác thực dự định đâm Dionysus một đao.

Kỳ thực làm người đến mức này không phải ai cũng muốn, Per cũng muốn làm người tốt, cũng muốn đỉnh đầu tỏa ánh sáng thánh mẫu, không bị lương tâm trách cứ. Tuy rằng Per không rõ cái loại tâm linh cảnh giới của thánh mẫu cứu vớt vạn vật cho lắm, nhưng với cương vị một người bình thường, Per vẫn có lương tâm.

Giết người không dễ dàng, thoải mái chút nào, thương tổn càng nhiều người, trái tim càng biến thành chết lặng. Có người nói, người đâm người khác một đao, thứ người giết mất đó, là một phần của bản thân. Đó không chỉ là lương tri, còn có nhân tính và linh hồn.

Linh hồn cùng nhân tính, Per không tin lắm, thế nhưng có thể vui vẻ, sảng khoái mà giết người, điều này cũng cần dũng khí rất lớn. Chỉ có ý chí hùng mạnh mới có thể đảm bảo mình sẽ không vì vậy mà bản chất bắt đầu vạn vẹo.

Per từ trước đến nay không cho rằng mình là người xấu, cho dù ở giết rất nhiều NPC trong trò chơi, hắn cũng như trước vậy.

NPC không phải con người, bọn họ là cơ chế tích điểm của trò chơi.

Tích điểm tăng lên cùng với việc bọn họ biến mất mới là thứ Per cần nhìn thấy. Hắn không cần thấy những tình cảm và hi vọng trong lòng NPC, càng không muốn thấy những người nhà, bằng hữu phía sau họ. Trung khuyến quân từng để cho Per mềm lòng một lần. Song lúc này đây, Per phát thệ sau này tuyệt đối, chắc chắn sẽ không làm như vậy nữa. Làm người tốt nhiều sẽ mất mạng.

Nếu như cho mỗi anh hùng sau khi chết một cơ hội sống lại, bọn họ phỏng chừng sẽ nói ‘Ta muốn làm nhân vật phản diện’, chứ không phải cái vinh quang sau khi gồm củ tỏi.

Con người có lúc chỉ là một phút nổi lên bản năng thánh nhân, phần nhiều là vì tư lợi dơ bẩn của bản thân.

Chỉ là hư cấu, bịa đặt. Nhiều lời chúc tốt đẹp, hào hoa ẩn giấu thái độ âm hiểm ở bên trong. Ngược lại, rất nhiều chuyện nhìn như ác độc, phía sau đều có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Vì vậy, tuyển thủ Per • Mortis tận sức với công lược NPC, đã định trước có một ngày phải đâm Dionysus một đao. Per cho rằng Dionysus có lẽ là có thể cảm giác được dục vọng đang rục rịch này của hắn.

Nhưng Dionysus không biết tại sao hắn muốn làm như vậy. Việc làm không có tính mục đích, khiến Dionysus lầm đem việc này phân loại thành cảm giác không tín nhiệm giữa đồng loại.

Đồng loại, hoặc có thể nói rằng là bằng hữu, hay là tri kỷ. Bất kể là từ ngữ tốt đẹp đến thế nào, đều là sự tồn tại do cái thế giới đặt ra thông dụng là ‘chỉ cần vì bằng hữu, giúp bạn có thể không tiếc cả mạng sống’, đúng là thân phận không hay ho chút nào. Thân phận này đặt lên trên thuộc tính của BOSS nhân vật phản diện, thì lại càng sánh ngang với cỗ máy giết người khủng khiếp.

Cỗ máy Per lúc này đang mài dao xoàn soạt, mặt mỉm cười, mong sau khi đâm Dionysus một đao, ở lúc thiết yếu lại có thể thuận lợi một đầu hai, cứu lại Dionysus một mạng. Làm sao cứu? Alpi có thể khiến hắn phản bội, Per cũng có thể khiến Naosica như vậy. Hắn còn có thể làm tốt hơn so với Alpi, âm thầm không để lại dấu vết. Trong đầu đảo qua đảo lại những dự định xấu rất nhanh, vẻ mặt của Per cũng âm thầm nham hiểm. Một đám người từ hành cung Obeli theo tới đây sớm đã thành thói quen thích ứng với tính tình thâm hiểm bất định của Per. Mọi người không có hứng thú đoán rằng trong lòng BOSS Per lúc này muốn giết ai, hay là giết ai, hay là lại giết ai?

“Người cười thật biến thái.” Đứa bé trai, Per lại quên tên của nó, tới gần Per, không tình nguyện mà đưa cho hắn một cây đại đao: “Có thể dạy ta dùng đao không? Người cũng không muốn bởi vì sai lầm của ta mà mất điểm chứ?”

Trên thực tế, Per tuyệt không chú ý việc nó mất điểm hay mất mạng. Nhưng vẻ mặt thỉnh cầu khó xử lại bắt mắt của đứa bé khiến nhân vật phản diện nhìn hết sức sáng khoái.

Per tiếp nhận đao trong tay đối phương, so sánh một chút, nhếch môi nở nụ cười. Cậu bé trẻ miệng xuống, giấu ánh mắt bất mãn, cúi đầu không nói gì.

Đao này còn dài hơn so với chiều cao cậu bé, nhìn tựa như đứa nhóc mặc y phục của người lớn vậy, đứa bé nếu như cầm ở trong tay, tình cảnh nhất định hết sức hoạt kê.

“Tiểu quỷ thì nên có bộ dạng của tiểu quỷ, cây đao này không thích hợp với người.” Per ước lượng đao xong, liền đem đao cắt vào túi không gian chứa tinh thạch.

Trong nháy mắt bị mất, cậu bé mở to mắt, kịp phản ứng lại, bật người nhào tới, tức muốn phát điên muốn cướp vũ khí về: “Trả lại cho ta! Đó là thứ ta vất vả lắm mới cướp được!”

Ngón trỏ Per chống đỡ đầu của cậu bé, nhẹ nhàng đẩy đối phương đẩy ra xa vài bước. Per ấn một cái trên pha lê, từ mặt tinh thể sóng sánh rút ra một thanh đoản kiếm sắc bén, sau đó chuyển tay, đem chuôi kiếm hướng phía cậu bé, đưa tới.

Đây là vật Per lấy từ chỗ Dionysus khi còn ở Aeolus. Lúc đó dùng thuận tay, Per liền lấy thần nhiên trước mặt Dionysus. Thanh đoản kiếm này, tựa đao tựa kiếm, hai bên thân sóng đao uốn lượn, đả thương người thì đôi bên mở lưỡi, nơi bị đâm vào sẽ tạo thành sát thương rất nặng, lúc rút ra còn có thể rút luôn cả máu thịt ra ngoài. Thân đao dài nhỏ, nhẹ mà sắc bén, khi lật qua lật lại, ánh sáng lấp lánh mang theo hơi lạnh lóng lánh dưới ánh mặt trời. Chuôi kiếm không có quá nhiều hoa văn trang sức, chỉ có một vòng da phòng trơn trượt. Đây là một thanh vũ khí có tính công kích và tính thực dụng vô cùng cao.

Cầm chuôi kiếm tiếp nhận, cậu bé ngây ngốc nhìn Per, tựa hồ không cách nào chấp nhận thiện tâm đột phát của Đại ma vương.

“Này, nắm giữ thật chắc chuôi kiếm, ta dạy cho ngươi làm sao phanh ngực móc bể bụng. Dù sao với thân cao này, ngươi đòi chém tới cổ của kẻ địch vẫn có chút khó khăn đấy, tiểu quỷ.”

Cậu bé nghe xong đầu tiên là run lên, sau đó xù lông: “Không được gọi ta là tiểu quỷ! Ta có tên, ta là Galani.”

Per nhún vai: “Người là Bavaria cũng tốt, Lát-vi-a cũng được, sống không quá ngày một, đều là người chết. Tên với chả họ, quan trọng như vậy sao?” Per vô tình cười cười, tự tôn của đứa bé luôn khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. “Như vậy hiện tại, ngươi rốt cuộc có muốn theo ta học phanh ngực móc bụng nữa hay không?”

Cậu bé cúi đầu, tay nắm chặt chuôi kiếm, đang do dự: “Nếu học, đến lúc đó, nếu như Karla muốn giết ta, làm sao bây giờ? Có khi nào ta sẽ không cẩn thận mà giết mất em ấy không?”

Khi không có sức mạnh thì theo đuổi sức mạnh, khi có sức mạnh lại sợ người khác bị thương tổn, chính phải thực sự là sinh ra để chịu tội mà. Per cảm thán, vỗ vỗ vai của cậu bé: “Không cần thận chém mất thì cũng đã chém rồi, tùy ý mà làm.”

Cậu bé trừng mắt với Per, vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn phần nộ, cả nửa ngày không biết phải xử lý thế nào, mãi mới rít được vài tiếng từ trong kẽ răng: “Ta chưa từng nghe qua an ủi người khác như vậy bao giờ.”

“Vậy người bây giờ nghe rồi đấy.” Dù sao Per căn bản không cho là cậu bé có cơ hội sống đến cuối cùng. Trong kịch bản, shota tay cầm đao nhuộm đầy máu không hề có khả năng xuất hiện.

“Có lúc, ta cảm thấy, ta có thể thực sự muốn giết Karla, nhưng đó là việc không đúng...” Cậu bé chán nản cúi đầu, rơi vào thật sâu trong hố tự mình khinh ghét và trách cứ.

Per ngồi trở lại, dùng pha lê mài đao một lần nữa: “Con người không phải sinh vật vì thấy sai mà không làm. Họ làm một chuyện nào đó, chỉ chia ra làm hai loại muốn làm và không muốn làm, có năng lực làm và không có năng lực làm. Cái gọi là đúng sai, chẳng qua là mượn cớ.”

“Vậy ta sẽ thực sự giết Karla?” Cậu bé căng thẳng.

Per chịu không nổi, trợn mắt: “Ta biết làm sao được! Người cứ đi theo bản năng đi. Đến lúc đó nếu như người muốn giết, thì người giết, không muốn giết, người sẽ không giết, chỉ đơn giản như vậy thôi. Chỉ có điều trước đó, người phải sống sót trước, mới có cơ hội lựa chọn.”

Galani nghe câu trước thì mơ mơ màng màng, nhưng câu phía sau nó nghe hiểu rồi. Nhe răng trợn mắt, trừng mắt nhìn Per, cảm tức cái thái độ hoàn toàn không để nó vào trong mắt này. Nhưng sau cùng Galani vẫn hai tay nâng, cúi đầu, khom người thỉnh cầu: “Ta cầu xin Ngài, xin dạy ta phương pháp sống sót.”

Per ngừng tay, quay đầu lại, mỉm cười: “Người xác định?”

Hại người không biết mỗi một, điều giáo shota, dẫn thiếu niên thuần khiết về phía đường đi tà ác, là thành tựu mà mỗi nhân vật phản diện cần phải làm. Per tiến hành theo đúng trình tự dự dõ, vô cùng thành công.

Mà quá trình tập huấn cho Galani thì vô cùng thâm trầm.

Có mỗi hai ngày thì chẳng làm được cái gì đột phá cả, cũng không thăng cấp thần tốc được, nhưng những thứ công kích và bảo mệnh cơ bản Per đều dạy hết, mà Galani cũng nắm được đại để.

“Người không đủ cao, không công kích được chỗ hại đối phương như cổ, cứ tập trung hạ bàn của đối phương là được rồi, chỉ cần động tác đối phương chậm chạp một giây, người sẽ có cơ hội né ra.” Per rất có tính nhẫn nại của thầy giáo tốt, mỗi bìa ngấm đều là người sống thật. Chương trình học sinh động, nhưng không thú vị. Cuộc tập huấn này cực kỳ tàn ác.

“Người trước đây. . . Cũng như vậy phải không?” Galani nhìn tập binh của Obeli sau khi bị đoán kiếm công kích, tứ chi đứt lìa, máu phun xối xả, ngã xuống đất không dậy nổi.

Per một tay ngắt một bông hoa xinh xắn, một tay vẩy máu dính trên thân kiếm, cười ngát: “Ta trước đây? Ta trước đây không bao giờ công kích hạ bàn người ta, ta thông thường trực tiếp hót rụng đầu của đối phương.”

“Không phải. . . Ta nói, người trước đây cũng đối với đồng bọn người như vậy sao?”

“Đồng bọn gì?” Per không liên hệ được với bất cứ vấn đề gì.

Galani: “Không. . . Không có gì, ta không hỏi gì hết.”

Một đêm trước khi bắt đầu thi đấu sinh tử, thần quan, Per và Naosica gặp mặt tại Thiên Điện bên cạnh điện Giáo Hoàng. Nơi đây tới gần điện Giáo Hoàng, có thể lợi dụng càng đầy đủ hơn năng lượng của địa mạch. Trong ánh mắt chăm chú của Naosica, thần quan lặng yên nhắm mắt niệm chú. Ánh sáng màu xanh ngập tràn, giải chú nguyên rửa qua đi, ràng buộc vô hình cởi ra, lan tràn từ trái tim tới tứ chi, Per cảm thấy cả người nhẹ nhàng.

Naosica thần sắc bình tĩnh, phân phó thần quan: “Dựa theo ước định, ta nguyện ý đem tính mạng phó thác cho Per • Mortis.”

“Điện hạ. . .” Thần quan bước về phía Naosica một bước, không chịu chấp hành giao dịch kế tiếp. Ánh mắt bình tĩnh của Naosica rơi vào trên người thần quan, lặng yên gây áp lực vô hình.

Per tinh thần sáng khoái, đem sợi tóc dài màu đen hất về phía sau. Tay trái một trảo hất lên không trung, trường tiên thoáng hiện, sau đó tùy ý vung, trường tiên cuốn lấy thần quan kéo lại.

“Giao dịch nhé?” Tay cầm trường tiên cạo nhẹ lấy cổ của thần quan, Per nhếch miệng lộ ra một nụ cười với Naosica: “Không cần cái gọi là thẻ thốt nguyên rửa nữa. Cho ta người này, ta và người cùng nhau đối phó Alpi, thế nào?”

Trong lòng Per sớm đã chuẩn bị xong một đồng lí do thuyết phục, từ tàn nhẫn và tâm kế của Alpi, cho đến lý tưởng của Naosica, đều chuẩn bị rành mạch chờ bên mép miệng rồi. Song —

“Được.” Naosica đáp ứng dứt khoát, cũng không hỏi vì sao.

Per ngẩn người, lập tức nói: “Vậy thì quyết định vậy đi. Chúng ta ký một điều ước trung thành trên danh nghĩa của Thần.”

Điều ước do Song Điện Thần làm tiêu chí, song phương một khi đã ký kết không được vi phạm. Bằng không phương còn lại có quyền khởi xướng chế tài trên danh nghĩa của Thần, cái gọi là chế tài cũng chính là chinh chiến. Dù không sợ chinh chiến, nhưng trong lịch sử, người ký điều ước lại không tuân thủ, luôn luôn bị vận khí xấu lạ lùng đeo bám ở trong chiến tranh. Mọi người tin tưởng đây là nghiêm phạt của Thần. Nhưng ngay cả như vậy, cũng vẫn có người dù ký lại không tuân thủ lời hứa như cũ. Người như thế, thông thường là người Obeli và bên quân tà ác. Chính phái vẫn rất thủ tín. Per cảm thấy, Naosica sẽ chọn cự tuyệt. Thế nhưng —

“Được, ta ký.”

Này... Sự tình quá thuận lợi, trái lại có chút vượt qua khả năng khống chế. Nhưng Per chung quy cũng không thể hỏi ‘Ơ, thế người không muốn biết vì sao ta làm như vậy à’. Hắn nheo mắt quan sát Naosica, muốn nhìn ra những manh mối từ trên khuôn mặt kia. Nhưng trên gương mặt nghiêm nghị chính khí lại bất đắc dĩ, không có bất kỳ tâm tình dư thừa nào tiết ra ngoài. Per ngẫm lại cũng có chút hiểu ra, phải vậy chứ, mạng của mình và mạng của người khác, chung quy lại vẫn là của mình quan trọng hơn. Thành tựu vinh quang của mình hay là vinh quang của người khác, tất nhiên là vinh quang của mình càng hấp dẫn hơn. Naosica đáp ứng, cũng không có gì đáng trách, hợp tình hợp lý.

Thần quan dựa lưng vào vai của Per, bắt chắp dây bạc cuốn trên cổ, vẻ mặt như thấy quỷ. Y không tin Naosica điện hạ bán đứng nước đồng minh như vậy, đương nhiên y cũng không tin mình có năng lực gì để Per • Mortis ưu ái đến thế.

Thủ hạ của Per • Mortis chỉ có hai loại, một loại là quân thí tốt giúp hắn bán mạng, loại còn lại là sủng vật để hắn tiêu khiển. Nếu không phải loại đầu tiên, vậy chỉ còn một loại khả năng thôi.

“Người!...” Huyết khí thần quan dâng lên. Người da mặt mỏng tức giận lên đặc biệt dễ mặt đỏ, thần quan không chỉ có da mặt mỏng, mà còn rất trắng. Khuôn mặt tuấn mỹ của y trong nháy mắt biến sắc, tức giận đến nói không ra lời.

Per khoát khoát tay với Naosica, kéo thần quan không muốn dịch bước đi ra khỏi Thần Điện. Ánh trắng chảy ra thứ ánh sáng nhu hòa bao phủ bầu trời đêm. Phía sau, Per nghe được âm thanh của Naosica truyền ra từ trong điện thờ, âm thanh ở nơi trống trải càng thêm vẻ lạnh lẽo tịch mịch.

Naosica nói: “Cẩn thận Dionysus • Sia.”

Ở một khía cạnh nào đó, đây xem như là lấy lòng rồi. Chỉ là Per kỳ quái, tại sao Naosica muốn lấy lòng hắn, phải biết rằng hắn và Naosica vĩnh viễn cũng không đến mức đứng cùng một trận tuyến. Bọn họ không phải là bằng hữu, hơn nữa chính xác hơn, vẫn là kẻ địch. Thế giới này, thực sự là càng ngày càng kỳ diệu.

Per suy tư nửa ngày, cảm thấy câu nói kia có lẽ là Naosica bán thần quan tặng thêm cho. Đúng, nhất định là hàng tặng kèm.

===== Hết chương 39 =====

40. Chương 40: Sos40

Trong đấu trường quyết đấu của Loma hiếm khi náo nhiệt như vậy. Nơi này không có chỗ ngồi, khu vực quyết đấu vốn không cần người xem.

Trên cửa đá hình vòm khắc một hàng chữ: quyết đấu sinh tử, người sống sót cuối cùng chính là người xem tốt nhất.

Binh lính tề tựu chỉnh tề, âm thanh tiếng bước chân nện xuống đất theo nhịp điệu vang khắp đấu trường. Shota hai tay nắm chuôi kiếm, nhìn bộ binh phe đối diện áo giáp sáng bóng, cầm trong tay lợi kiếm, trường thương, đủ loại binh khí, nhất thời khấn trương. Galani nhích lại gần Per, nuốt nước miếng, mặc dù đã hơi run sợ nhưng thanh âm vẫn ra vẻ trấn định hỏi: “Này, ngươi có chắc sẽ thắng không?”

Per kéo căng roi dài trong tay, thả lỏng cơ tay, cười nói: “Mấy chuyện này sao có thể nói trước được.”

“Cái gì?!” Nhận lại một câu trả lời không thể nào đoán trước, Galani nhất thời đứng hình, trừng mắt nhìn Per, nổi sợ hãi, khấn trương vừa rồi vụt ra sau đầu. Trên mặt cậu bé là sự khó tin, sau đó phần nộ lấp bắp nói: “Ngươi. . . . Ngươi là tên đàn ông không có trách nhiệm, những người phía sau đều tin tưởng ngươi mới đứng ở chỗ này.”

Per nhìn Dionysus đứng ở phía đối diện đầu đội nón sắt. Áo giáp màu bạc sáng bóng, ánh mắt sâu hun hút quan sát xung quanh. Alteratio ở bên kia, thừa dịp Per quay đầu qua, khẽ gật đầu.

Per dừng một chút, đeo găng tay màu đen vào tay cầm roi dài, từ tốn nói: “Người ở chỗ này không ai nắm chắc gì sẽ chiến thắng. Ngay cả mạng của mình cũng không thể nắm chắc, lấy cái gì cho các ngươi tin tưởng.”

Galani nghe xong, im lặng không nói.

Cậu bé ngửa đầu nhìn về phía Per, tuy rằng ngoài miệng như vậy nói, nhưng khuôn mặt này vẫn không chút để ý mỉm cười, bất kể kết cục như thế nào, ai sống ai chết hình như cũng không thể khiến hắn sợ hãi. Galani có chút hâm mộ, lại có chút phần nộ. Cậu có chút thất vọng vì sự nao núng của mình.

Không cam lòng nhìn người đàn ông đối với cậu là cao lớn đủ để che phủ ánh mặt trời, Galani hỏi: “Chẳng lẽ ngươi chưa từng sợ hãi sao? Ta đã nghe nói về quá khứ của ngươi. Vào lúc ngươi bằng ta, chẳng lẽ chưa bao giờ sợ hãi?”

Per vẫn bận “đá mắt” với Dionysus ở phía đối diện, không rảnh để quan tâm đến Galani. Thuận miệng vô tâm đáp trả:

“Đương nhiên sợ hãi, làm sao có thể không sợ hãi, nhưng nguyên nhân chính là do bị hại nên sợ, cho nên mới càng phải cầm chắc kiếm không buông tay, chỉ cần dẹp bỏ mọi thứ tồn tại làm người sợ hãi, người sẽ không sợ nữa, giết sạch những kẻ làm cho người sợ hãi, người sẽ đứng trên đỉnh cao. Phải nhớ kỹ, tiền đồ là ánh sáng, đường chưa bao giờ có sẵn, mà phải tự dẫn dắt mọi người chém ra một con đường, đó mới gọi là vương giả chân chính.”

Galani bị xúc động mạnh bởi câu trả lời kiểu này. Trong quan niệm của cậu, giết người chính là tà ác, sở dĩ người dân Obelil giết người là vì tư dục(ham muốn cá nhân). Bọn họ là hiện thân của ma quỷ thích giết chóc. Đây là lần đầu tiên cậu nghe nói, thì ra bọn họ cũng có lúc sẽ sợ hãi.

Bởi vì sợ hãi mà giết chóc, gạt bỏ mọi thứ chống đối với sự tồn tại của mình, vật lộn với tử thần giành lấy cơ hội sống, mặc dù gian nan, nhưng vẫn kiên cường sống sót.

Ánh mặt trời chiếu trên sườn mặt của người đàn ông, khiến nón giáp sắt màu đen hắc ám như có một vầng sáng vàng rực dịu dàng.

Per • Mortis giờ phút này giống như Võ thần cao lớn tỏa ra hào quang vạn tượng, chỉ cần nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy an tâm tin cậy, trong lòng cũng an tĩnh lại.

Mà vị “Võ thần cao lớn” kia sau một hồi giao lưu bằng mắt lại không nhận được tín hiệu đáp lại từ phía Dionysus, rốt cục mới rảnh để ý tới Galani.

Per cúi đầu, phát hiện ánh mắt cậu bé nhìn về phía hắc sắc rực rỡ như nhìn thấy một thỏi vàng rất lớn, tràn đầy khát khao.

Per cảm thấy ớn lạnh. Thừa dịp trước khi khai chiến, Giáo Hoàng đang lên đài tụng một bài diễn văn ngắn, hắc nghị một lúc, cảm thấy triết lý mình vừa nói thật là cao siêu, vẫn là không nên dạy cho shota, vì thế xoay người kề sát bên tai cậu bé, nhỏ giọng nói đến: “Nếu thấy sợ, ta dạy cho ngươi một biện pháp. Khi khai chiến, chỉ cần phát hiện có người bị thương ngã xuống, ngươi liền lập tức tiến đâm một đao, nằm dưới cái thi thể đó giả làm người chết, đảm bảo 100% ngươi sẽ sống.”

Khoảnh khắc cảm động mãi dừng lại ở giây phút đó, hình tượng Vô thần uy vũ rầm một tiếng vỡ vụn, biến thành từng hạt cát bay bay theo gió. Shota quay đầu lại, quả nhiên không thể tin tưởng người của Obeli, bọn họ nói chuyện rất hấp dẫn, thiếu chút nữa đã cảm động để bị lừa rồi.

“Nhân tiện nhắc luôn, không muốn chết thì đừng đến gần ta, bên cạnh ta chính là vùng nguy hiểm cấp độ S đấy.” Per dùng ngón tay chọc chọc đầu shota, đẩy cậu lui về phía sau.

Ý Per là bảo cậu trốn trong đám người. Galani xoa vùng da bị hắc làm cho đỏ lên, bĩu môi quay sang chỗ khác. Cậu mới không thèm nghe lời của Per nữa đâu. Bỗng nhiên, Galani cảm thấy lạnh gáy. Theo luồng khí lạnh kia nhìn qua, rất nhanh cậu đã tìm được người theo dõi cậu ở đối diện.

Cặp mắt màu hổ phách của Dionysus xuyên thấu qua mái tóc bạc rũ xuống nhìn về phía Galani. Cặp mắt kia mơ hồ tỏa ra sát khí làm người khác sợ hãi. Bị cặp mắt ấy nhìn trừng trừng làm cho Galani có cảm giác không thể thở nổi. Shota sợ hãi liên tục lui về phía sau, mãi đến lần trong đám người, tránh thoát khỏi ánh mắt kia, mới thoáng an tâm.

Sau bức màn trên đài cao, Giáo Hoàng cuối cùng cũng kết thúc bài diễn văn dông dài, vừa mỉm cười vừa nói: “Như vậy bắt đầu đi.”

Lời nói vừa dứt, từ giữa sân đấu truyền đến một luồng ánh sáng mạnh màu đen trắng. Mọi người còn chưa kịp nhắm mắt, thì từ khu trung tâm truyền tới một trận gió mạnh. Năng lượng dao động lấy tâm từ phía bên trong khuếch tán ra hình thành sóng xung kích đánh ra bốn phía, nóc ao hơn phân nửa người trên sân đấu.

Roi dài biến thành kiếm bạc cản lại thanh kiếm to của Dionysus. Kiếm của Dionysus sớm đã ra khỏi vỏ kiếm, biến thành tinh thể trong suốt. Năng lượng dọc theo chú văn trên thân kiếm từ từ khuếch tán. Hai cây kiếm chém vào nhau khiến năng lượng bị dồn nén sinh ra điện lưu bắn ra xung quanh.

“Vừa bắt đầu đã xuất ra hết bản lĩnh, ngươi thật là xem trọng ta.” Per chiếm ưu thế hơn, kiếm trong tay từ từ áp sát về phía Dionysus.

“Đối với ngươi, ta không dám khinh suất.” Đôi mắt Dionysus hơi nhướn lên, đối chọi với tầm mắt của Per, đặng đặng sát khí. Per lườm hai tay Dionysus đang nắm chặt kiếm, lập tức cảm thấy không ổn, định rút kiếm của mình chuẩn bị nhảy ra. Giây tiếp theo, lưỡi kiếm của Dionysus Sei chém tới khiến Per lui ra xa.

Gót chân Per kéo trên mặt đất tạo ra một vệt dài, đốm lửa văng khắp nơi. Mới vừa đứng vững, thì Dionysus đã rút kiếm chém tới ngay trước mắt.

Ánh ngược màu đen của thanh kiếm hiện ra trên mặt Per, kiếm khí làm đứt vài sợi tóc của Per rồi lại vòng ngược ra phía sau Per.

Sau lưng Per, chất lỏng lan ra ngoài áo giáp, rơi tí tách trên mặt đất, mùi máu tươi nhàn nhạt tỏa ra. Per không rảnh quay đầu lại xem xét tình hình vết thương của mình. Dionysus tung ra chiêu nào chiêu nấy không hề do dự, tựa hồ ra quyết tâm, kiên quyết không cho Per có cơ hội công kích. Một kiếm rồi lại một kiếm tựa như mây bay nước chảy, lưu loát, không hề gián đoạn, ngoại trừ lúc vừa mới bắt đầu Per còn chủ động ra, Per vẫn bị áp chế dần dần lui về phía sau.

Trong lúc vô thức, hai người từ giữa trung tâm lui đến bên tường.

Per dùng kiếm đỡ một chiêu từ phía chính diện của Dionysus, thừa dịp vài giây ngắn ngủi, hắc nghiêng người qua trái, chém một kiếm về phía Dionysus, sau khi tránh thoát một chiêu khác của Dionysus, Per tiến

về phía trước mặt gã, nghiêng rầm rầm nói: “Nổi điên cái quái gì vậy? Không phải người nói với ta, trận đấu này một chút hứng thú người cũng không có sao?”

Per vốn tưởng rằng Dionysus và hắn chính là gặp dịp thì chơi, ai biết đến cuối cùng là súng thật đạn thật chứ.

Nếu thật muốn chém giết một trận ra trò, hai người bọn họ đều không có kết cục tốt.

“Người đối phó Naosica. Ta đi đối phó Alteratio, thế nào?” Per mở lời dụ dỗ. Tay cầm kiếm của hắn vì dùng lực quá lớn mà run rẩy, mặt đối mặt, Per nhìn Dionysus trợn mắt nói nói dối. Chỉ hy vọng tên đồ người này tiêu hao chút năng lượng ở chỗ Naosica rồi mới quay lại tái chiến với hắn.

Ánh mắt Dionysus lướt trên mặt Per, hai người bởi vì bận giao chiến nên áp sát vào nhau, gần đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng cực kỳ rõ ràng.

Dionysus nhìn Per, cười lạnh nói: “Không.” Nói xong, đột nhiên xoay người tách khỏi mũi kiếm của Per, đáp trả lại một sát chiêu – gã tung ra một quả cầu đen.

Phắc, tên thích làm màu này điên rồi. Per lần này thối lui đến bên tường, lui đến không còn đường lui. Quả cầu đen bắn ra, chung quanh là mùi thịt người bị năng lượng nướng cháy khét, mùi thịt kết hợp với mùi máu tươi, làm cho người buồn nôn. Trên thực tế, quả thật là có người đã nôn ra .

“Oe...” Shota đẩy xác chết ở trên người mình ra, nhìn đến thi thể toàn là thịt vụn, máu chảy đầm đìa, sắc mặt trắng nhợt nôn ngay tại chỗ.

Per xấu hổ, thời khắc máu chốt mà nôn nghén giống như mấy tỳ thiếp của lão gia. Người thẳng rồi, thiếu niên.

Đáng tiếc nơi này là đấu trường, nôn nghén cẩn thận bị mổ bụng.

Per trong lòng mới vừa nói thầm xong đã thấy một người của Aoelus cả người đầy máu phát hiện ra con dê béo nhỏ vừa trắng lại vừa mập này. Một bên mặt bị bông, gã cười hết sức dọa người, đi về phía Galani.

Galani sắc mặt trắng bệch, hai chân run lên, vội vàng lấy dao mà Per đã cho ra. Kim loại phản chiếu ánh mặt trời lóe sáng, sắc mặt Dionysus đen thui, sau đó quay đầu híp mắt nhìn về phía Per.

“Đó là dao đi săn của ta.”

Thì ra là dao dùng để đi săn, không phải đoản kiếm, khó trách hình dạng kỳ lạ như vậy.

Thật ra là do lúc này đại não của Per đang bắt đầu suy nghĩ về mấy chuyện lông gà vớ tỏi về hình dạng cây dao nên biểu tình thập phần lạnh nhạt. Nhưng mà sự lạnh nhạt này hoàn toàn chọc giận Dionysus tư. Per nhìn thấy Dionysus giơ kiếm, lập tức cảnh giác địa đem kiếm bạc để ngang trước ngực.

Nhưng mà, một chiêu kia không phải đánh về phía Per, kiếm khí chém ra năng lượng đánh úp về phía Galani.

Trong nháy mắt thanh kiếm bạc của biến thành roi dài.

Roi dài vung qua cuốn lấy shota, Per lảo đảo địa lui về phía sau hai bước. Galani á vừa mới chỗ,nơi đích vị trí, ai nga Lạc Tư đích tiểu binh bị thiêu thành tro tàn. Cậu bé mở to mắt, chui vào trong lòng ngực Per lạnh run, cực kỳ sợ hãi.

“Tiểu tử, coi như người may mắn. Tiếp theo, phải ôm chặt lấy ta.”

Nắm dao ngắn, gương mặt cậu bé đã trắng bệch nhưng vẫn dùng sức gật đầu. Dionysus vẫn không ngừng tìm kiếm góc độ công kích Galani. Per che cho Galani, một kiếm rồi lại một kiếm.

“Vì sao phải giúp tên tiểu quỷ của Shiber Leon này?” Dionysus vừa không ngừng công kích vừa đặt câu hỏi, càng lúc càng tung ra nhiều đòn hiểm hóc hơn.

Per híp mắt, roi dài cuốn lấy kiếm quăng ra xa, hắn cười nhìn Dionysus đang đứng xa xa, nói: “Đương nhiên là vì điểm.”

Quan trọng hơn là bởi vì người hình như không thích nó. Bởi vì câu trả lời sai nghiêm trọng, Per lại phải đỡ một đòn công kích cực mạnh của Dionysus.

“Rõ ràng ta là người tốt với người nhất, nhưng người vẫn không hề chọn ta.” Mặt Dionysus phẫn nộ đến mức vặn vẹo. Kiếm bổ xuống đất tạo thành một rãnh sâu, Dionysus chuyển sang trạng thái cuồng hóa: “Tại sao lúc nào cũng vậy, trước kia cũng vậy mà bây giờ cũng thế, chưa từng có ai chọn ta. Tại sao chứ? !”

Ừm, có lẽ là do giá trị may mắn của chúng ta là E+. Có điều câu trả lời này hình như vẫn chưa đủ.

“Lợi ích cá nhân mãi mãi là điều được ưu tiên nhất, đây mới là lựa chọn vĩnh viễn. Người lại ôm hi vọng không thực tế chút nào, hi vọng càng nhiều, thất vọng cũng lớn, không thể trách người khác, Dionysus.” Per nói xong, ngân kiếm hóa thành roi dài, từ bên hông đánh văng kiếm của Dionysus Sei.

Lại biến đổi một lần nữa, kiếm bạc quét qua hông Dionysus, cắt qua lớp áo giáp, máu lập tức chảy ra.

Per cười sai khai Dionysus muốn bắt lấy roi đích thủ.

Dionysus cúi đầu nhìn vết thương bên hông, bỗng nhiên thanh kiếm đang chém về phía Per đổi quỹ đạo chém về phía Galani ở phía sau.

Cho nên nói, mặc kệ là shota hay là Laury, thời khắc sinh tử đều là những đứa trẻ yếu mềm.

Per lui về phía sau, không hề công kích nữa mà quay qua cứu Galani. Dionysus đem kiếm đâm vào mặt đất, đứng tại chỗ băng bó miệng vết thương, ánh mắt nhìn về phía Per giống như một con dã thú nổi điên vì bị thương.

Shota khẩn trương túm lấy khe hở trên áo giáp Per, hỏi: “Hắn sẽ chết sao?”

“... Sẽ không đâu, tên kia sống dai như giân ấy.”

“Vậy sao người không chém thêm một kiếm nữa? Đợi lát nữa hắn sẽ giết chúng ta.” Shota lo lắng nhìn Dionysus, có chút vội vàng mà thúc giục.

Khi nào thì hắn cùng thằng quỷ nhỏ này biến thành ‘chúng ta’ vậy. Per nghe vậy thở dài nhìn về phía bạn đồng hành ngày xưa đang bị thương.

Dionysus vẫn đứng đó không nhúc nhích, nhìn qua bộ dáng như là vô lực không động đậy được.

Per đương nhiên sẽ không nghe lời Galani tiến lên chém một kiếm nữa, chính là Naosica chẳng biết tại sao cùng Alteratio đánh cho khí thế ngất trời, trong phút chốc sẽ không qua đây. Per cũng đành phải đứng im không nhúc nhích. Việc này trong mắt Galani chính là do dự.

“Không phải người đã nói rằng chỉ có giết chết kẻ địch chắn đường trước mặt, mới có thể mở ra con đường sống. Chẳng lẽ người không muốn sống sao?!” Không khí bỗng nhiên trầm xuống khi Shota hét lên những câu này.

Per rất muốn nói, nếu mà thật sự giết Dionysus thì hắn cũng ngủ củ tỏi.

Nhưng mà, Dionysus nghe thế câu, lại giống đột nhiên nhớ tới quá khứ, cười không ngừng. Gã rút lên kiếm, chĩa về phía Per, thở dài một hơi, bình tĩnh địa nói: “Hắn nói rất đúng, chỉ có giết chết kẻ địch cản đường ở trước mặt, mới có thể mở ra đường sinh.”

Hửm? Đây đây... shota, hình như người đã mở ra một cái đề tài hơi bị sai lầm rồi.

Per nhìn trái nhìn phải, Naosica không cần phải trông mong gì rồi. Nhưng sau một hồi, hắn nhìn thấy trên đài cao có một quang điểm hiện lên.

Xa xa, em gái của shota đang cầm cung tiễn.

Per nhận ra bộ cung tiễn đó, là lúc trước cô bé nhõng nhẽo, bám theo Dionysus đòi lấy. Cùng với thanh kiếm của Dionysus Sei là một bộ được đúc từ tinh thạch, có thể xuyên thủng áo giáp cùng với tinh thạch chứa năng lượng.

Nhưng mà hiện giờ, bộ cung tiễn này lại nằm trong tay em gái của Galani.

Per không biết vì sao lại đem cung tiễn đưa cho một cô bé. Nếu như là Dionysus cho cô bé để bảo mệnh, vậy thật là châm chọc lớn.

Bởi vì hiện tại mũi tên kia đang hướng về phía sau lưng Dionysus không hề đề phòng.

Galani chú ý tới ánh mắt của Per, cũng nhìn thấy em gái đang đứng trên đài cao. Cậu bé biết em gái muốn cứu bọn họ. Hai anh em vĩnh viễn là tâm ý tương thông, mặc kệ mọi chuyện có ra sao, an toàn của người thân vẫn là trên hết. Chỉ cần mũi tên này bắn trúng, bọn họ sẽ là người chiến thắng. Galani cảm thấy ánh sáng thắng lợi đang đến gần.

Nhưng mà, bé trai còn không kịp hoan hô vì thắng lợi sắp đến này, thanh kiếm bạc của Per đột nhiên biến thành roi dài. Nam hài trơ mắt nhìn cây roi kia vung trên không trung, không ngừng hấp thu năng lượng trở nên sắc bén, dài ra, cuối cùng trực tiếp đánh về phía cô bé phía sau Dionysus.

Đồng thời, Dionysus cũng tăng tốc, rút kiếm đánh úp về phía Per. Gã nhanh chóng lách mình, né tránh cây roi đang không ngừng dài ra kia.

Dao kiếm cắt qua huyết nhục, xuyên thấu thân thể, máu lập tức bắn ra.

Máu tươi chảy dọc theo roi dài, vẩy lên trên không trung một đường máu diễm lệ. Máu giống như từng hạt mưa li ti, rơi trên người các chiến sĩ vốn cũng thương tích chằng chịt. Máu và giết chóc lẫn thành một chỗ, chẳng phân biệt được ta hay người, chỉ có chém giết là vô tận.

Per ho nhẹ, máu tươi từ trong miệng sặc ra, sau đó hắn phun ra một búng máu. Bụng và tay của hắn đều có vết thương. Một kiếm của Dionysus nằm trong dự liệu của hắn, nhưng điều mà hắn không ngờ đến là một dao mà Galani ném ra.

Dao sắc của Dionysus xuyên qua cánh tay hắn, dao hai lưỡi hình cung phá vỡ huyết nhục, làm miệng vết thương mở rộng thêm. Máu chảy dọc theo cánh tay, từng giọt từng giọt thấm ướt vai áo Dionysus. Tay Per lướt qua bả vai Dionysus, roi dài lướt qua người Dionysus giết chết cô bé kia.

Mà kiếm của Dionysus không gặp phải trở ngại gì, đâm xuyên qua khoang bụng của Per.

“A!” Galani gào thét thảm thiết, hai mắt trừng lớn nhìn em gái đầu thân chia lìa, trong mắt vô thức trào ra nước mắt, không ngừng rơi xuống.

Cảnh này cũng giống như lúc Dionysus chém đầu anh trai của Sora. Bị kịch có thể khác nhau nhưng bị thảm thì lại giống hệt nhau.

Dionysus quay đầu lại, lau máu dính trên mặt. Roi dài của Per hóa thành những đốm sáng nhỏ từ từ biến mất, máu từ từ chảy xuống tí tách, tí tách. Galani gào khóc đến khản cả cổ họng, hoàn toàn phát điên. Dionysus vẫn cầm kiếm trên tay, giờ phút này chỉ có ý là còn có thể đứng thẳng chia kiếm về phía Per.

Per nhìn gã cười điên cuồng, lau vết máu dính trên khóe miệng, thương hại nhìn Galani đang phát điên: “Nó nói với ta, nó sợ trên chiến trường, hai đứa ở hai phe đối địch, nó sẽ không nương tay với em gái, kết quả phản ứng bản năng vẫn là nhanh nhất, ngay cả dao bảo mệnh cũng dám ném ra...”

Còn chưa đợi Per nói xong, Dionysus lợi dụng tinh thạch cách không bóp nát đầu thằng bé.

Per chết lặng, không biết phải làm gì tiếp theo. Tuy rằng ngoài miệng khẳng định bé trai sẽ sống không nổi, nhưng Per vẫn cảm thấy đứa trẻ tốt như vậy hẳn có thể may mắn sống sót sau trận đấu này.

Nhưng mọi việc vẫn mãi mãi không giống như dự tính của hắn, hắn cũng chỉ có thể đánh hoặc chạy.

Per lần này có chút tức giận. Hắn không biết miệng vết thương trên bụng mình có bao nhiêu nghiêm trọng. Có lẽ thương thế của hắn nhẹ hơn Dionysus hoặc cũng có thể nặng hơn. Hắn không cảm thấy đau đớn từ miệng vết thương, nhưng đại não lại có một cơn giận thiêu cháy mọi thứ. Per nghĩ hẳn như thế nào cũng phải trả lại một kiếm, nếu không sẽ lỗ.

Vì thế, hắn rút thanh kiếm ra rảnh tay trên cánh tay, đâm về phía Dionysus.

Dionysus né cũng không né. Mũi kiếm đâm vào bả vai của gã, chỗ kia không có máu chảy ra, xem ra đã đâm vào trong xương. Per mặt không chút thay đổi nhìn Dionysus cười, rồi quay lưng đi về phía trước, bỏ lại Dionysus đứng tại chỗ. Trước khi Per mất đi ý thức, rõ ràng nghe tên kia nói: “Ta bỏ quyền thi đấu.”

Per nhẹ nhàng thở ra, rốt cục có thể yên tâm hôn mê. Bởi vì thần minh đại nhân cùng trận đấu lần này đều thuận lợi thông qua.

===== Hết chương 40 =====

41. Chương 41: Sos 41

Đi trong biển lửa, ven đường là mùi vị lửa cháy mạnh thiêu đốt xác thịt, không biết đi bao lâu rồi, bất kể đi đến đâu phong cảnh đều như vậy. Per dừng bước, nhìn thác nham thạch nóng chảy quanh vách núi, chợt nhớ ra, đây là mộng.

Thì ra là mộng... Nếu là mộng, như vậy đại khái chỉ cần đứng ở chỗ này sẽ tỉnh lại. Per cho là như vậy.

Ngẩng đầu ngược lên nhìn bầu trời đỏ rực bị vách đá dựng đứng màu đen chen chúc thành khe chật hẹp, có người nắm tay nhau đi qua bên cạnh Per. Per cúi đầu, là hai đứa bé. Bọn họ tiến thẳng về phía trước. Con đường này trơn dốc gồ ghề, đầu kia kéo đến vực sâu nơi càng thăm thẳm, càng đen hun hút không rõ đáy.

Một con quạ đen vỗ cánh xoành xoạch dừng ở trên cành khô bên cạnh, ‘quạ quạ’ kêu hai tiếng, nhìn chăm chăm không chuyển mắt về thân ảnh thấp bé của hai người đi đến phía khe vực sâu.

Nếu như đây là mộng, vậy thì cũng quá mức chân thực rồi. Per trong lòng nghĩ vậy.

“Này, nơi đó không thể đi đâu!” Per hô về phía hai đứa bé.

Một trong hai đứa muốn tiếp tục đi về phía trước, đứa còn lại ngừng lại. Cậu bé kéo tay đứa bé gái đứng nguyên tại chỗ.

“Vì sao không thể đi?” Cậu bé kỳ quái hỏi.

Per im lặng như tờ, vì sao không thể đi? Hắn cũng nghi hoặc.

“Nhanh lên một chút, anh trai.” Bé gái mở miệng giục, lôi cậu bé đòi đi về phía trước. Cậu bé vẫn đứng nguyên tại chỗ, bé gái kéo không nhúc nhích được thì có chút quỳnh lên.

“Cùng đi nhé? Dù sao người cũng không thích nơi này, phải không?” Cậu bé đề nghị.

“Ai nói ta không thích ở đây? Hơn nữa cái chỗ các người muốn đi cũng chẳng tốt hơn nơi này là bao.” Về mặt của Per thể hiện vẻ lậ lùng.

Cậu bé lắc đầu: “Người không phát hiện sao?” Nó bình thản mà nói: “Dưới chân của người...”

Dưới chân? Per cúi đầu, chỉ thấy ngập tràn máu tươi. Đôi chân ngâm trong vũng máu, ngập đến mắt cá chân, chất lỏng màu đỏ không ngừng mà hướng về phía trước leo lên, muốn kéo cả người chìm xuống dưới. Per kinh ngạc ngẩng đầu, con đường chật hẹp giữa vách núi đã biến thành dòng sông máu.

Máu tươi chậm chậm chảy từ phía sau Per về phía vực sâu.

Cậu bé giơ tay ra về phía Per: “Người rất sợ hãi sao? Chúng ta cùng đi đi. Chỉ cần mọi người ở cùng nhau sẽ không sợ gì cả, chỉ cần không phải ở một mình, thì sẽ không sợ hãi.”

“Nói đùa cái gì vậy?!” Per cau mày, rút kiếm ra muốn chém đứt một cột máu vừa dâng lên, lại phát hiện kiếm không thể xuyên thấu chất lỏng, vung vào khoảng không. Tại sao vậy chứ? Per không có cách nào lý giải được.

“Bởi vì kiếm gãy rồi kia.”

Cậu bé nghiêng đầu: “Người không muốn đi cùng chúng ta sao?”

“Anh trai!” Bé gái giật mạnh cánh tay của cậu bé, kéo nó phải rời đi. Cậu bé liếc mắt nhìn Per, cuối cùng khoát khoát tay về phía hắn, lôi em gái chạy xa. Per một mình đứng trong hồ máu, nhìn bóng lưng đi xa

của hai anh em. Điều này thực sự quá kỳ quái. Giữa khe sâu và vách đá dựng đứng chỉ còn một mình hấn. Nham thạch nóng chảy và máu tươi quấn vào nhau, càng không ngừng cuộn cuộn chảy.

Con quạ đen kia còn đang nhìn chăm chăm Per tựa hồ muốn nói, người ở đây làm cái gì? Vì sao người còn ở nơi này?

Nắm chặt đoản kiếm, Per tự hỏi mình vấn đề tương tự. Nếu như hấn dừng ở chỗ này, thì có phải cả đời cũng chỉ đứng ở đây hay không? Dòng sông máu vẫn còn đang trườn lên phía trên, kéo tất cả chìm vào trong biển máu. Per nhìn hai thân ảnh phía xa sắp bị nuốt vào trong hắc ám, bỗng nhiên muốn tiến lên hô to gọi bọn họ dừng lại.

Đi thử xem chắc cũng không vấn đề gì chứ? Per nghĩ. Dù sao chỉ là mộng mà thôi. Ôm ý nghĩ như vậy, Per bước ra một bước về phía vực sâu.

“Không thể đi.”

Có người kéo lại vạt áo của Per từ phía sau. Per quay đầu lại, lần này là một tiểu quỷ tóc đen mắt đen, thần tình nghiêm túc. Gần đây sao nhiều trẻ con vậy chứ? Lẽ nào con đường này là đường của quỷ con?

Bởi vì không biết mộng lúc nào sẽ tỉnh lại, hoặc có thể nói rằng chính là bởi vì đây là mộng, Per trái lại mà không có nhiều cố kỵ. Hấn ngồi xổm xuống đối diện đứa nhóc, vẻ mặt ôn hoà hiếm thấy: “Nói cho ta biết, vì sao không thể đi? Chẳng lẽ muốn ta ở chỗ này suốt đời sao?”

Đứa bé tóc đen mắt đen lắc đầu, không nói lý do, chỉ mím môi cường điệu nhiều lần: “Tuyệt đối không thể đi.”

Bị vẻ mặt nghiêm túc của thằng nhóc chọc cười, Per cười ha ha mà nói: “Không đi vào trong đó, vậy muốn đi đâu?” Per tỉ mỉ nhìn đứa bé trước mắt có kiểu buộc tóc giống hấn này: “Hai tên nhóc vừa rồi xem ra cũng lớn bằng người, người không đi cùng sao? Bọn chúng đều đi cả rồi, nếu không đuổi theo, người cũng chỉ có thể ở đây một mình thôi.”

Per hù dọa. Cậu bé chỉ lắc đầu, không nói lời nào. Per đùa một lát nữa liền cảm thấy ngán, hấn đứng dậy: “Được rồi, ta cũng đi chung quanh một chút. Ở chỗ này hoài cảm giác kỳ quái quá.”

Cậu bé nghe vậy liền vồ tới, ôm Per chăm chăm không buông. Tay siết chặt đùi Per, nó ngẩng đầu quát cường ninh: “Không cho đi.”

Thật là một đứa nhóc kỳ quái. Per nhìn cậu bé một chút, nhưng không cảm thấy đáng ghét chút nào, tương phản, hấn cảm thấy vẻ nghiêm nghị trên gương mặt trắng trắng mềm mềm như vậy thật hết sức khôi hài. Khẽ cong eo, Per thò tay ôm lấy đứa nhóc bế lên: “Vậy được, người nói chạy đi về phía nào, thì đi hướng đấy. Nghe lời người.”

“Điện hạ. . . Người tin tưởng ta?” Cậu bé bị bế lên bất ngờ liền cả kinh ôm lấy cổ Per, nghe Per nói xong, vẻ mặt phức tạp nhìn Per.

Per bế cậu bé, thể trọng nhẹ bất ngờ, hấn dùng đầu đụng đụng cái trán của cậu bé, cười hỏi: “Vì sao không tin?”

“Vậy, nếu như ta hỏi Người một vấn đề, Người có nói cho ta biết không?” Cậu bé căng thẳng hỏi, trên mặt tràn ngập chờ mong.

Per bấu môi, cậu bé chỉ một con đường cho hấn, hai người vừa đi vừa nói. Bức tường dung nham đỏ nát bên cạnh trở nên không còn đáng sợ nữa.

“Còn phải xem vấn đề gì đã.” Per trả lời sau khi nghe xong câu hỏi của cậu bé.

“Điện hạ thích màu gì?” Cậu bé vội vã không chờ được mà hỏi.

“... Màu đỏ.” Đây được tính là 100 câu hỏi về tính hướng sao? Per đỡ trán. Thật là một giấc mộng không thể hiểu được.

“Thích nhất đồ ăn gì?”

“Pho mát hương cây cỏ.”

“Pho mát là cái gì?” Cậu bé vẽ mặt hiểu kỳ.

“Chính là cái trắng trắng, trơn bóng, đặc... Quên đi, nói người cũng không hiểu.”

“Vây, điện hạ thích người như thế nào?”

Cậu bé do dự, rớt cục khế nép mà hỏi vấn đề muốn hỏi nhất. Đôi mắt màu đen của nó nhìn Per chăm chăm. Per còn đang không ngừng đi dọc theo con đường cậu bé chỉ. Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, trong đầu Per chỉ có thể nghĩ đến là cái tên Dionysus không thể khiến cho người ta yêu thích được kia. Dù sao trong đầu chỉ có bảng xếp hạng của người không thích nhất, tráo lại đại khái là được.

“Phải nghe lời, sẵn sàng, hiểu được cho người khác, không bắt ngờ phát rồ phát dại, ta bảo hấn đứng, hấn tuyệt đối không ngồi, ta khiến hấn lăn thì hấn tuyệt đối sẽ không chạy. Tâm tư không nên quá phức tạp, đầu không cần quá thông minh, xuất thân không cần quá tốt, nhưng cũng không thể quá kém, có một hai sở trường đặc biệt, tốt nhất là chịu được đánh đập. Đại khái là những này cái đã.”

Cậu bé nghe được phần phía trước, đôi mắt có chút sáng lên, nhưng lập tức sau đó ánh mắt tối dần lại.

“Vây. . . Người yêu thích ta không?”

Hả? Hả? Gì với gì? Nâng cái mông của tiểu quý lên, Per cười nói: “Thích, thích nhất luôn. Cái bánh màn thầu tròn vo trắng trắng như vậy ta một hơi có thể ăn sáu cái.” Per đùa, khuôn mặt cọ cọ trên mặt tiểu quý. Ngửi ngửi kỹ càng, có một mùi hương kỳ quái xông vào mũi, hấn từng ngửi qua mùi vị này ở nơi nào rồi. Là nơi nào đây?

Mùi vị kia quen thuộc đến bất ngờ, tựa như tên tiểu quý này vậy.

“Tiểu quý, chúng ta có quen nhau hay không?” Per hỏi, thế nhưng, trong số người hấn quen biết có một đứa nhóc như thế này sao?

“Một vấn đề cuối cùng.” Tiểu quý tự nói, hoàn toàn không để ý đến vấn đề của Per. Nó ôm cổ của Per, tới gần Per: “Ta có thể hôn Người một cái không, Điện hạ?”

Được rồi, Per thừa nhận, mộng này càng ngày càng phát triển theo phương hướng quỷ dị. Hấn không phải lolicon. Nhưng đứa nhóc này hỏi nghiêm túc đến thế, đôi mắt như hai hòn ngọc đen không hề chớp mắt nhìn hấn, dường như đang nói, đó là thỉnh cầu duy nhất trong suốt cuộc đời của nó.

“Hôn một chút có thể, nhưng chỉ được hôn mặt.”

Cậu bé có cảm giác quen thuộc này thật ra rất khả ái, vì phòng ngừa phát sinh tình huống đối miệng, Per chủ động nghiêng gương mặt tới gần. Hai bàn tay nhỏ bé nâng khuôn mặt của Per, dùng cái eo có tính dẻo dai bất ngờ mà uốn người, “chụt” một tiếng hôn ở trên miệng Per.

Trán Per thấp tự nổi lên, còn chưa chờ hấn nổi cáu, cậu bé gỡ tay hấn ra, nhanh nhẹn nhảy xuống trên mặt đất. Phía trước Per bỗng nhiên có ánh sáng mạnh mẽ xuất hiện, vầng hào quang màu trắng bao phủ dòng sông máu dung nham, tản ra ánh sáng nhu hòa trị liệu. Cho dù là Per cũng cảm thấy được ánh sáng trắng này hết sức ấm áp, thư thái.

“Theo ánh sáng, đi thẳng là có thể đến nơi Người phải trở lại.” Cậu bé nhìn ánh sáng, đứng nguyên tại chỗ, giọng điệu bình thản mà nói.

“Người không cùng ta trở về sao?” Per kéo tay của cậu bé: “Chúng ta cùng đi đi.”

“Ta không thể đi, nhưng Người có thể. Điện hạ, đi về phía trước, bất kể nghe được cái gì, hoặc là ai nói cái gì đó với Người, ngàn vạn lần không được quay đầu.”

Đại khái đi tới điểm cuối, mộng nên tỉnh rồi. Per nhìn cậu bé: “Người chưa nói cho ta biết người tên là gì.”

Cậu bé dừng một chút: “Tên của ta, Người cũng biết. Chờ Người trở lại bên kia tự nhiên sẽ nhớ ra, Điện hạ.”

Trong mộng, tư duy của đại não dường như quán lại, rõ ràng là đáp án đã được miêu tả sinh động, nhưng không cách nào nhớ ra. Per nghĩ, chỉ cần tĩnh lại, có lẽ sẽ nhớ được thôi.

Vì vậy hắn cáo biệt cậu bé, đi vào trong luồng sáng.

Phía sau hắn, là hắc ám bị ánh sáng chiếu rọi ngày càng âm u.

Ánh sáng đâm vào trong mắt, biến thành vô số quang ảnh, Per muốn giơ tay ra che mắt. Đột nhiên, không khí tràn vào lồng ngực, hắn hút một hơi khí, sau đó tỉnh lại.

“Sống lại rồi.” Giáo hoàng thu hồi tay đặt tại ngực của Per, mỉm cười, hướng về người phía sau đang căng thẳng nhìn chăm chăm bên này mà nói. Per miễn cưỡng nghiêng mặt qua, gối đầu tỏa ra mùi vị máu khô. Harula ở bên cạnh đang vắt khăn, thấy Per tỉnh lại, vội vã dùng khăn mặt nhẹ nhẹ lau sạch mặt của hắn. Thần quan và Naosica đứng phía sau giáo hoàng, đều không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm. Chung quanh hai người bọn họ là tuyền tuyền xa lạ. Dionysus một mình dựa vào hiên cửa, đứng gần nhất. Nghe được âm thanh của giáo hoàng, gã tựa hồ động một chút, nhưng cuối cùng vẫn không đi qua. Chỉ liếc mắt nhìn Per, Dionysus xoay người ra cửa.

Giáo hoàng cúi người sờ vào ngực Per, mái tóc dài màu bạc buông xuống trên mặt Per, trên gương mặt giống Per như đúc kia thủy chung là nụ cười nhàn nhạt: “Thế nào? Cảm giác khá hơn chút nào không?”

Per giơ tay lên, trên cánh tay kia nổi gân xanh, kết vết máu. Per dùng cánh tay này vững vàng nắm lấy cổ tay giáo hoàng. Người hầu kinh hoàng hướng về phía trước muốn kéo Per ra, giáo hoàng khoát khoát tay ngăn bọn họ lại. Per siết chặt đến mức cổ tay giáo hoàng phát ra tiếng răng rắc.

“Osì Nash ở đâu?” Nắm lấy cổ tay đã biến dạng, âm thanh của Per khàn giọng hung ác hỏi.

“Còn sống, yên tâm.” Giáo hoàng đại nhân lời ít mà ý nhiều đáng trống vắng. Per không có tính nhẫn nại tốt như vậy, trên tay ra sức, giáo hoàng đại nhân bị hắn tóm lật đến trên giường.

Ghì cổ của đối phương, Per lắc lắc cái cổ, xác nhận không vấn đề gì liền mặt dán vào bên tai của giáo hoàng đại nhân, nhẹ nói: “Rất tốt, vậy thì, trả cho ta.”

Giáo hoàng đại nhân dán chặt dán lên cổ của Per, không nhúc nhích, một lát mới khẽ cười, đứng dậy, xoa bóp cổ tay, nói: “Xem ra, người rất khỏe mạnh, mọi người không cần lo lắng nữa rồi.” Giáo hoàng đại nhân ra hiệu với những người còn ở trong phòng. Harula lập tức nhào tới, ôm chặt cổ của Per, nước mắt nước mũi ướt đầm trên ngực Per.

“Cút ngay, bắn chết đi được.” Per thở ra một hơi thật mạnh, giáo hoàng đại nhân dẫn lâu la rời đi.

“Không sao, ta không chê người.” Harula nhìn vết thương kết vảy đã vài ngày không tắm của Per, lệ nóng tràn trong tròng mắt, làm bộ muốn hôn.

Ông đây chê người thì có!

Per dứt mãi không ra cái tên Harula quần quít lấy hắn không buông, đành phải một tay đẩy miệng của đối phương ra, cách cái tên M này mà uy hiếp giáo hoàng. Nhưng với tình cảnh này một chút sức uy hiếp cũng không có, mà càng như là liếc mắt đưa tình.

Naosica hắng giọng, sắc mặt có chút không tự nhiên, gật gật đầu với Per: “Nếu bình phục rồi, như vậy ta chờ người ba ngày sau đánh một trận.” Xem ra Alpi thua rồi.

BOSS trắng nói xong, gợn gàu linh hoạt vung áo choàng, tụ gió, nhấc bàn chân lên mà thăng bước đi. Giáo hoàng dưới cái nhìn chăm chăm của Per, hứa hẹn ở trước mặt mọi người là trung khuyến vẫn ổn, nhưng tạm thời phải ở tại điện giáo hoàng. Per không tin được, nhưng lại cũng không thể đứng dậy làm rõ, chỉ đành mặc hắn rời đi.

Nhìn thoáng cái gian phòng giờ đã trống không, Per chú ý tới kỳ hiệu của Aeolus trên vách tường: “Bây giờ là lúc nào? Bao nhiêu ngày rồi?”

Tên M kia dán chặt vào trên người Per, khuôn mặt cọ cọ mặt Per, vừa hạnh phúc vừa thỏa mãn, nói: “Bốn ngày rồi, chúng ta đều nghĩ người sẽ chết.”

Thiếu chút nữa mà thôi, nếu như không có trung khuyến, hắn đã đi gặp thượng đế rồi. Per hiện tại mới nghĩ mà sợ. Dionysus, cái tên thần kinh!

“Cho ta chút nước.” Tên M không chịu rời ra, Per thấy thế liền sai sử y.

Harula vừa đứng lên, Per suýt sặc nước.

“Người mặc cái quái gì kia?!”

“Điện hạ của Aeolus cho. Hẳn nói đồ quen thuộc có thể giúp đánh thức người hôn mê, trước đây người không phải rất thích sao?” Harula mặc mấy cái dây lưng làm thành ‘y phục’, trên vẻ mặt thuần lương đầy nghi hoặc.

Nếu như nói Dionysus là một tên thần kinh, như vậy đây là một tên ngu xuẩn! Per cảm thấy huyết khí xông lên đầu, có loại ảo giác hỗn về tây thiên.

“Cối! Lập tức!” Per mệnh lệnh.

Harula nhanh nhẹn cởi quần áo, động tác tuyệt đối thành thực, có mấy cái dây lưng mà y vừa cởi vừa vắn eo lắc mông.

“Ta nói là đổi đi!” Per bưng trán, toàn thân mồ hôi toát ra như tắm. Tên M đổi xong y phục, vẻ mặt tủi thân bưng cốc nước, mắt rưng rưng như nhà có tang: “Người không thích cái này, vậy người thích gì?”

Một màn này giống với bối cảnh trong mộng làm sao. Cốc nước của tên M đưa tới bên mép, nhưng Per đã quên cả khát.

Trong rất nhiều tình tiết, chúng ta sở dĩ gọi là cầu huyết, là bởi vì nghìn bài một điệu y như nhau. Nhưng có lúc trong nghìn bài một điệu ấy, chẳng qua là bởi vì tìm đồng điệu trong hoàn cảnh tương tự. Per tiếp nhận cái cốc, Harula tuy rằng buồn bã, nhưng vẫn kéo tay của Per giúp hắn một lần nữa quần bằng mới lên. Vẻ mặt này giống như con cún bị chủ nhân đạp một bàn chân, nhưng vẫn quần quýt tới gần như cũ. Per nhấp ngụm nước, buông cái chén, bỗng nhiên nói: “Ta thích nhất trang phục màu sắc đơn giản, đương nhiên, cũng muốn là loại kiểu cách bình thường.” Per cường điệu hai từ cuối cùng một chút: “Y phục thì phải thoải mái, như vậy dán lên trên làn da cũng là một loại hưởng thụ. Ta ghét nhất khôi giáp, bởi vì mặc khôi giáp có nghĩa là phải liều mạng, còn nữa, mỗi lần dùng xong mặt trên nhuộm đầy máu, lại không thể giao cho người khác giặt sạch.”

“Thế nhưng... Ta rất thích bộ dạng mặc giáp sắt nặng của người.” Per đột nhiên nói thế, Harula thực sự không biết nên làm sao để ứng đối. Một hồi lâu, y mới thốt ra một câu nói, nói xong chính y lại đỏ mặt trước, nhưng vẫn nói hết: “Ta có thể giúp người tắm, lại còn tắm rất sạch sẽ, người tuyệt đối có thể yên tâm.”

Per nhìn tên M này bộ dạng hứa hẹn chắc như đinh đóng cột, không khỏi bật cười, hắn cảm thấy tên M này ngơ ngác, ngây ngốc vậy cũng rất tốt.

Chỉ có điều, việc lần trước mất tích phải hỏi cho rõ ràng.

42. Chương 42: Sos42

BOSS chỉ cần một lần bắt tử, về sau sống dai còn hơn con gián. Những lời này thật không có nói sai. Không có nói sai, nhưng cũng không phải cái gì hay ho. Bởi vì ẩn dụ của đánh không chết chính là lặp đi lặp lại việc bị đánh. Per sâu sắc cảm khái sờ lên hấn bị đánh trên đường đi tới giờ quá nhiều, nhưng bắt đắc dĩ là da thịt không đau, lòng người bất động.

Về phần, tại sao sau khi nhìn thấy người mình thích bị thương mới cảm thấy đau lòng, hối hận, mới chịu mở miệng ra nói thực xin lỗi hoặc ta yêu người? Per chỉ có thể quy tội rằng mỗi người đều có máu M, chỉ có điều ít hay nhiều thôi.

Cổ tình cái loại chuyện kỳ dị như ‘thân thể người có bao nhiêu đau chứng tỏ vị trí của ta trong tim người càng lớn’ không hợp logic này lại được đại bộ phận quần chúng thừa nhận là một phương pháp tuyệt vời để xác định tình cảm, thậm chí lan rộng ra mọi người. Per sau khi trải nghiệm phương pháp cao siêu này phát hiện mấy kẻ sử dụng phương pháp này lúc đạt được cái gọi là thừa nhận thì cũng có cảm giác tội lỗi không kém.

Dionysus từ đêm đó cũng không xuất hiện nữa.

Per từng oán giận, một kiếm kia đâm vào không chút lưu tình, đủ để lấy mạng hắn. Nhưng câu cuối cùng từ bỏ quyền thi đấu kia đã làm cho Per cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Dionysus sống cũng không tốt lắm, chỉ một câu băng quơ của gã đã hủy hết những gì mà người của Aoelus đã trả giá. Người Aoelus với chuyện này không phải không oán hận. Bọn họ có thể nào không oán? Bọn họ chính là không dám mà thôi. Mà đối với Per, bọn họ lẫn lộn giữa hai thái cực lấy lòng và căm hận. Lần trước thu thập hành trang ra đi là đoàn người của Công Chúa Điện Hạ, lần này đến phiên người Aoelus.

Người của Alteratio đều được Naosica giữ lại. Mọi người vì hành vi này của BOSS trắng cảm động đến khóc lóc không ngừng. Mà người của Aoelus thì chưa thấy ai nói gì.

Per từng nghĩ rằng sẽ thu nhận người của ai nga Lạc Tư, nhưng sau lại không muốn nữa. Dionysus không xuất hiện, Per không tìm thấy gã, cũng không định tìm. Lúc ấy tỉnh lại, Per không quên nhìn vào bảng giá trị của Dionysus. Per thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn nghĩ nếu nhiệm vụ hoàn thành, hai người cũng sẽ không có quan hệ.

Có lẽ, tình nghĩa giữa những nhân vật phản diện là đừng gây rối lúc đối phương đang khó khăn. Về phần thương hại, cho dù Per nguyện ý, Dionysus cũng sẽ không nhận.

Bất quá ngẫu nhiên nhớ tới đêm đó, Per lại cảm thấy kỳ lạ. Hắn vẫn nhớ rõ thiếu chút nữa là thắng rồi, thần minh đại nhân minh đã nói giá trị hạnh phúc đạt mốc thì nhiệm vụ cũng đồng thời hoàn thành. Nhưng đêm đó hắn rõ ràng nhìn thấy cột máu của Dionysus lại trống rỗng.

Vì để chắc ăn, lúc Hác Thụy Lạp Tư lại gần Per, Per cố ý mở bản giá trị của tên M đó. Nhưng số liệu hết thấy đều bình thường, xem ra là hắn đa tâm. Tâm tình tốt hơn, Per cũng không còn cự tuyệt bạn trẻ máu M nào đó làm trò buồn nôn như đứt ăn. Thấy Per không hề ự tuyệt, Harula ôm chén gỗ, ngượng ngùng nở nụ cười. Tên M mặc thường phục trông có vẻ gần gũi hơn rất nhiều, bộ dáng cúi đầu ngượng ngùng tựa như em trai kháu khỉnh nhà bên.

Trở nên bình thường không chỉ có Harula, mà ngay cả quan hệ giữa Naosica và Per cũng bình thường hóa. Giống như đêm đó, một kiếm của Dionysus đã đâm thủng mọi rào cản, sự tình chuyển biến cực kỳ tự nhiên. Naosica không chỉ một lần tới thăm Per. Trước một ngày bắt đầu một trận đấu mới, Naosica lại tới lần nữa, gã mang đến tin tức Dionysus phải rời khỏi Loma.

Naosica tỏ vẻ với việc Dionysus từ bỏ quyền thi đấu, từ việc khó có thể lý giải, gã chuyển sang đó là chuyện tất nhiên.

Nghe cách nói của Naosica, khóe miệng của Per nhếch lên. Mặc dù hắn nghe không hiểu ẩn ý trong lời nói của gã, nhưng chuyện đó cũng không ảnh hưởng đến việc hắn giả vờ bí hiểm, ngẫu nhiên. Hai người nói chuyện như cực kỳ ăn ý nhưng thật chất chẳng hiểu đối phương đang nói cái quái gì, nhưng lại bởi vì nhiệm vụ mà không thể không tiến hành giao lưu. Thường xuyên trao đổi với nhau làm Per cảm thấy cái tên Dionysus kia gần như là một chính trị gia hoàn hảo, gã và Naosica có rất nhiều quan điểm giống nhau.

Hoàn mỹ tuyệt đối, chính nghĩa nhưng không xen vào chuyện người khác, phân biệt phải trái rõ ràng. Thế giới ở trong mắt bọn họ gần như là rõ ràng, không có gì khó hiểu.

Nghe xong Naosica bình luận về Dionysus, Per nhin không được nói với Naosica: “Thật là đáng tiếc, có lẽ người nên cùng Dionysus bàn luận, các người sẽ phát hiện cả hai giống nhau đến không thể ngờ.”

Naosica nghiêng mặt, rũ mắt nhìn xuống, gió thổi từng lọn tóc của gã bay. Gã nói: “Người có tin rằng, người có tư tưởng giống nhau có thể không đi chung với nhau, nhưng người có nguyện vọng hoàn toàn khác nhau lại đi trên một con đường.”

Cái này gọi là đồng sàng dị mộng, vợ chồng mỗi người một suy nghĩ sao?

Per nở nụ cười, hắn lắc đầu nói: “Ta chỉ tin tưởng thế giới này chỉ có một loại kết quả, đó là quy luật của vạn vật, mặc kệ con đường lựa chọn ra sao, dùng thủ đoạn gì, chỉ cần người kiên trì là đạt được.”

Mọi người lao vào trận chiến, chém giết lẫn nhau, diệt trừ đối thủ, không phải đều chỉ vì chứng minh ta là chân lý, phần thắng duy nhất là của ta sao?

Naosica nghe được câu trả lời như vậy, lần đầu tiên nhìn Per nở một nụ cười chân thành.

“Lúc ta nghe nói người cứu thuộc hạ của mình của Shiber Leon, ta đã nghĩ chỉ có người mới có thể coi là đối thủ chân chính của mình.” BOSS phe trắng chính khí nghiêm nghị mỉm cười nhận xét, nụ cười và lời từ đáy lòng này của gã làm Per cảm thấy thoải mái. Per nhìn nụ cười ấy đột nhiên nhớ ra cái gì đó: “Có lúc ta đã nghĩ, quan hệ của người và Dionysus rốt cục là ra sao?”

“Chính là kẻ địch, lý tưởng giống như những đi trên hai con đường trái ngược nhau.”

Per nhìn trời, thì ra cái kiểu phong cách như ta hiểu rõ người, nhưng chúng ta vẫn mãi là kẻ địch của nhau không phải do di truyền mà là truyền thống.

Lại một cuộc nói chuyện không có kết quả chấm dứt, Per trừ bỏ biết Naosica cố chấp, không tiến cũng chẳng lùi ra thì không có thu hoạch gì. Chia tay với Naosica, lúc quẹo vào chỗ ngoặt, Per đụng phải người máy ngày nay làm cách nào cũng không thấy tầm hơi. Per vốn không có ý gặp hấn nhưng mà hấn cứ thích lựa lúc không người đột kích Per.

Hai gương mặt giống hệt, cách bụi hoa mặt đối mặt nhìn nhau. Giáo Hoàng mở miệng trước: “Cùng nhau đi dạo một chút?”

Dọc theo vườn hoa của hành cung, hoa bạch đằng thi nhau khoe sắc. Thỉnh thoảng có người đi ngang qua, hành lễ. Giáo Hoàng dẫn Per xuyên qua hoa viên vòng vèo như mê cung đi tới một góc yên tĩnh.

Hai tay vừa thu lại, thực vật hai bên hình thành tường vây hai người ở bên trong. Giáo Hoàng xoay người, nhưng còn chưa kịp đứng thẳng, lồng ngực của hấn đã bị thanh kiếm bạc đâm xuyên qua.

Per không biết khi nào rút ngân kiếm ra, thừa dịp Giáo Hoàng xoay người, đâm về phía ngực đối phương.

Giáo Hoàng bệ hạ bình tĩnh, hai ngón kẹp chặt lấy thân kiếm của Per, rút kiếm rời khỏi thân thể. Thanh kiếm màu bạc sạch sẽ, không dính chút máu nào.

Per chặc lưỡi, hai ngón tay khép lại kéo dọc thân kiếm từ chuôi kiếm vuốt đến mũi kiếm, xác định không có một giọt chất lỏng dính trên đó, hấn cười nói: “Người quả nhiên không phải người sống. Vậy, người là ai?”

Gương mặt giống hệt, biểu tình khác nhau, sinh ra khí thế quyết đoán hoàn toàn khác biệt. Gương mặt Giáo Hoàng bệ hạ trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc nào cũng cười như không cười, mặt than, cho dù uy hiếp người khác cũng không có biểu tình gì mới mẻ: “Nếu ta là người, sẽ không nói nhiều như vậy.”

“Có vấn đề gì?” Per cười, cũng không đem uy hiếp của đối phương để ở trong lòng, kiếm bạc vung lên, hóa thành ánh sáng chói lòa.

Hai người đứng dưới cổng vòm toàn dây mây, mặt đối mặt, một đen một trắng, tựa như nhìn vào trong gương. Giáo Hoàng bệ hạ từ trong lồng ngực lấy ra một chuỗi vòng. Trên chuỗi vòng màu đen, là tinh thể sáu cạnh đen huyền bí. Giáo Hoàng bệ hạ đem nó đặt vào tay Per, Per đưa lại gần xem, nhưng không nhớ ra đây là cái gì. Hấn nhìn về phía Giáo Hoàng.

Giáo Hoàng bệ hạ kiên nhẫn giải thích: “Đây là thuộc hạ trung thực của người bảo ta giao cho người.”

Bàn tay cầm chuỗi vòng của Per nắm chặt lại.

“Ta luôn tò mò, người là ai?” Per kẻ sát vào gương mặt giống mình như đúc kia, đôi mắt hẹp dài híp lại, đáy mắt là ánh sáng đỏ tàn nhẫn: “Ta từng nghĩ rằng người là một người, nhưng hiện tại ta lại phát hiện người ngay cả người cũng không phải. Người đến tột cùng là cái gì?”

Thời gian như dừng lại ở giây phút đó, Per đưa tay bóp nát chuỗi vòng thành từng hạt phấn, rồi thả chúng bay theo gió.

Đáp án đã rõ ràng, nhưng không ai trả lời, điều này khiến Per cảm thấy phần nộ và uể oải. Giáo Hoàng nhẹ nhàng thối lui từng bước, rời khỏi cổng vòm. Vẩy hết bột phấn trong tay, Per mở tay ra, nhìn tinh thạch màu đen trong tay, do dự một hồi vẫn thả nó xuống đất.

Chạng vạng, Dionysus chuẩn bị rời khỏi, Per phải tới đó để tiễn đưa. Người tới rất ít, có thể nói ngoại trừ Per, còn lại chỉ có Naosica cùng thần quan. Người của Aoelus đối với việc ở lại Loma đã không còn bất cứ

hy vọng nào. Một đám chiến sĩ khoác chiến giáp tàn tạ đứng ở cửa thành, cùng đợi. Dionysus đứng ở hàng đầu của đội ngũ, nắm tọa kỵ màu trắng, thần sắc thản nhiên. ,

Đây là lần đầu Per nhìn thấy Dionysus sau mấy ngày xa cách. Per từ trong đám người đi ra, tiến về phía Dionysus. Lần này Dionysus không có trốn tránh. Gã đứng ở tại chỗ chờ Per. Hai người nhìn nhau không nói gì mà đứng một hồi, giống như lúc trước, bất kể thế nào, người mở miệng trước vẫn là Dionysus.

Tầm mắt của gã dừng lại trên thất lưng của Per, hỏi: “Vết thương lành chưa?”

Hiếm khi tên dở người này nói chuyện giống người bình thường, Per tỏ vẻ thật vi diệu, nhưng những lời như thế này rất mau thôi sẽ không còn được nghe nữa. Lần phân ly này, rất có thể là vĩnh biệt. Mặc kệ Dionysus có còn sống trở lại Aoelus hay không, lữ trình của Per cuối cùng đành phải dừng lại ở đây.

Lần này là xa nhau thật sự.

Tất cả thù mới hận cũ trong giây phút chia ly trở nên không còn quan trọng nữa, Per nắm đầu vai của Dionysus, áp sát tới, cười, nói nhỏ: “Thế nào? Phải rời khỏi nên hối hận sao?”

Dionysus mặc khôi giáp cứng đến mức làm lồng ngực của Per hơi nhói. Cởi mũ giáp ra, Dionysus nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Ta không biết, chính là lúc ấy trong đầu chợt lóe ra quyết định đó, nhưng có lẽ đó là quyết định cuối cùng của ta.”

Per nhìn Dionysus, Dionysus hất nhẹ mái tóc màu bạc ra, thật Per thật lâu. Per nghĩ rằng cái tên dở người này chuẩn bị lại bắt đầu nói nhảm rồi, nhưng sự thật chứng minh hần suy nghĩ nhiều. Quý ngài thích làm màu chỉ nhẹ nhàng tựa vào vai hần, ôm bờ vai của hần, vỗ mạnh, dùng thái độ đứng đắn trước nay chưa từng thấy nói: “Hẹn gặp lại, bạn của ta.”

Dionysus hô một tiếng, đội ngũ thưa thớt chậm rãi tiến lên, cửa thành nặng nề từ từ được kéo lên, sương mù từ từ lan vào. Per nhìn theo bóng dáng Dionysus, bỗng nhiên không biết nói gì.

Có đôi khi, ra quyết định chỉ là chuyện trong nháy mắt, toàn bộ đều bằng bản năng, không quan hệ với lý trí, nhưng đó chính là quyết định chính xác nhất.

Per bước lên một bước, hít sâu một hơi, nhìn về bóng dáng Dionysus, hét lớn: “Bảo người cút, người liền cút, có gan nói tạm biệt nhưng không có gan nói xin lỗi, bằng hữu như ngươi thật đúng là bỏ đi.”

Dionysus đứng im, không nhúc nhích.

“Có người nói, muốn dùng cặp mắt nhìn ta một lần nữa đứng ở trên cao, nhưng hiện tại ngươi đi rồi, còn ai nhìn ta? Ngươi có chắc là con đường phía trước của ngươi có bóng dáng của ta? Ngươi có xác định con đường trước mắt ngươi đi là con đường ngươi muốn đi. Khi nào thì Dionysus thăm hại đến mức ngay cả dũng khí lựa chọn đường đi cũng không dám?”

Dionysus không quay đầu lại, gã nắm tọa kỵ, đứng ở tại chỗ hỏi: “Có phải nếu ta nói thật có lỗi, ngươi sẽ tha thứ cho ta?”

“Sẽ không.” Per quyết đoán đáp trả. Nhưng hần cười nói: “Nhưng ngươi là người sẽ vì ta không tha thứ mà rời khỏi sao?”

Rốt cục, Dionysus ném mũ sắt, xoay người nhìn về phía Per. Per nhìn thấy Dionysus mỉm cười, sau đó gã lại biến mất tại chỗ.

Bàn tay bọc trong giáp nện vào mặt Per, khiến Per văng ra xa mười thước. Ngay sau đó, bóng đen trước mắt Per biến mất, Dionysus bóp cổ Per, mỉm cười: “Như vậy, bạn tốt, tha thứ cho ta một lần được không?”

Per phun ngụm máu trong họng ra, cười gật đầu: “Được.”

Nắm tay giơ lên, chuẩn bị đánh thêm một quyền nữa dừng lại. Dionysus sững sốt: “Ngươi nói cái gì?”

Tay phải Per vung lên, quất một roi vào tay Per, bàn tay trên cổ cuối cùng cũng buông ra. Per xoa cổ, nghe răng, trong lòng mắng dở người: “Ta nói không được.”

Hai người đứng trước cửa thành Loma, một người mặc áo giáp, một người tay cầm roi da. Dưới ánh sáng cuối cùng của ban ngày, màn đêm dần dần phủ bóng truyền đến tiếng cười thoải mái của hai người.

Tại sao khi nhìn thấy người mình thích bị thương, mới đau lòng, hối hận, mới chịu mở miệng nói xin lỗi hoặc ta yêu người? Có lẽ cũng không phải giống Per đã nghĩ là do mỗi người đều có máu M. Mà là bởi vì mọi người đều sợ hãi sẽ không được tha thứ, thương tổn người là một cách để người chú ý, nhìn về phía ta, tựa như một quyền không nhẹ không nặng của Dionysus. Thương tổn không phải cố ý, chỉ là khó có thể mở miệng cầu xin tha thứ thôi.

Trong bóng đêm, Per tắt bản giá trị đi, nắm lấy bàn tay Dionysus đưa qua.

Tùy ý mà cười, mới là ta chân chính, tùy ý mà tồn tại, đó mới là vương giả.

43. Chương 43: Sos 43

Dionysus bị giữ lại, Per bắt đầu ra tay làm sự chuẩn bị cuối cùng — đến đại lục thần bí. Căn cứ theo như lời giáo hoàng, kết quả cuối cùng sẽ sản sinh ở nơi đó. Người đi tới đại lục thần bí có thể dẫn theo một đội ngũ bốn người. Mặc dù giáo hoàng từng cảnh cáo, khi đã tới đại lục thần bí, người trong đội ngũ đều có khả năng trở thành Thần, nhưng Per vẫn không chút do dự mà lựa chọn Dionysus. Dionysus chỉ hơi hơi kinh ngạc, sau đó nhún nhún vai cười, vui vẻ chấp nhận.

Ban đêm, đội ngũ của hai người Naosica và Per tề tụ tại phòng ngủ của giáo hoàng. Nhìn thấy thần quan đứng ở trong đội ngũ của Per, Naosica cau mày khó hiểu. Trong đội ngũ của Per, ngoại trừ Dionysus, những người khác căn bản không được tính là chiến lực. Dionysus hứng thú quan sát đội ngũ của song phương, mặc dù hiểu kỳ nhưng cũng không nói gì.

“Per • Mortis, đội ngũ của người thiếu một người.” Giáo hoàng đứng ở cầu thang, bao quát phía dưới, lần này trước mặt không hề có bất kỳ có bất kỳ màn lụa nào.

“Ta biết, cho nên thỉnh giáo hoàng đại nhân đem Osi Nash trả cho ta.” Per hào phóng đòi người. Hắn nhìn chằm chằm người trên cầu thang, dự định bất kể như thế nào, lần này cũng phải đem trung khuyến trở về.

Giáo hoàng cười ha ha, nhắc tới cái rổ để ở một bên, đẩy về phía Per.

“Sớm biết rằng người sẽ nói như vậy.”

Per tiếp được cái rổ bay đến từ trên không, cũng chẳng thèm lăm nhăm cùng giáo hoàng, nhanh chóng xóc tẩm khăn nhung trên rổ lên. Một đứa trẻ sơ sinh tóc đen đang ngủ say sưa trong lớp vải mềm trong rổ. Dionysus nhướng mày muốn ghé sát vào nhìn kỹ một chút, Per lại nhanh tay phủ lại lớp vải nhung lên.

“Rồi đó, có thể khởi hành chưa?” Giáo hoàng hai tay giơ lên, ra hiệu cho đám người.

Naosica và Per nhìn nhau, gật đầu. Bạch quang và quang điện màu đen giao thoa, mạch phù lan tràn trên mặt đất bắt đầu khởi động. Per ôm chặt rổ trong tay, có chút lo lắng. Tay của Dionysus đặt ở trên vai Per, vỗ vỗ. Per chuẩn bị quay lại liếc mắt nhìn Dionysus, song, một hồi thanh âm ‘ong ong’ kỳ quái pha tạp với tiếng quang điện bắt đầu khởi động truyền vào trong tai của Per.

Per nhìn bốn phía một chút, Dionysus tựa hồ một chút phản ứng cũng không có. Đi qua tầng điện lưu, âm thanh dường như bị quấy rầy, nhiễu loạn vụn vụn, nhưng nghe tỉ mỉ vẫn có thể phân biệt được.

Per liếc mắt nhìn giáo hoàng đứng ở nơi cao, không gian đã bắt đầu vụn vụn, nhưng hắn dám khẳng định lúc cuối đối phương giật giật khóe miệng về phía hắn.

Per nghe rõ ràng câu nói kia, nhưng lại không biết ý nghĩa là gì. Hắn muốn nhìn rõ ràng hơn vẻ mặt của giáo hoàng, nhưng một giây sau, cảm giác không trọng liên biến mất, bọn họ bị truyền đến một chỗ khác. Per và Dionysus nhanh nhẹn rơi xuống đất, người bên cạnh thì không có vận khí tốt như vậy, thần quan và Harula bị ném ngã dúm dúm.

Đội ngũ của Naosica không xuất hiện ở bên cạnh, xem ra là đáp xuống chỗ không giống nhau rồi. Per cầm cái giỏ trẻ con nhìn bốn phía.

“Chúng ta đã đến rồi sao?” Dionysus đánh giá cảnh sắc chung quanh.

Thảo nguyên mênh mông vô bờ, ở phía chân trời màu đỏ tím là một mặt trời đỏ ối gần mọc lên. Gió bắt đầu thổi thành làn sóng trên đồng cỏ bao la, tiếng vang sần sật lan ra từ chân trời từ xa đến gần, nhẹ nhàng thư thái.

Có lẽ đối với cảnh sắc trước mắt, Dionysus chưa quen thuộc, nhưng mấy người còn lại đều nhận ra cái chỗ này.

Đây là đại thảo nguyên, vùng sát biên giới của Shiber Leon.

Để chính xác, Per thậm chí xoay người, đưa lưng về phía mặt trời xác nhận vài lần. Đỉnh núi Đại Hắc Ám của Obeli nguy nga đứng vững ở đầu cùng thảo nguyên. Không nghi ngờ gì nữa, nơi này là biên giới của Obeli và Shiber Leon.

“Chúng ta là rớt nhầm chỗ sao?” Harula nhìn thảo nguyên quen thuộc, không xác định mà hỏi. Thần quan lắc đầu, thảo nguyên bị hỏa hoạn khó có thể còn toàn vẹn, nơi đây không thể nào là đại thảo nguyên của Shiber Leon. Per cũng ý thức được điều này, nhưng hắn có việc quan trọng hơn phải nghĩ.

Từ phương hướng Shiber Leon truyền đến âm thanh của kỵ thú. Dionysus rút trường kiếm ra trước tiên. Nhưng tiểu đội kỵ binh này cũng không phải xông tới vì gã.

Kỳ hiệu giao thoa màu lam và màu vàng của Shiber Leon lay động phần phật trong gió, thân ảnh mấy người mặc y phục ôm sát người màu trắng chạy lên ở hàng tiên phong, truy đuổi một con hươu cái đang mệt mỏi chạy trốn. Mặc dù có chút cự ly, nhưng Per vẫn nhận ra một người trong số bọn họ. Thần quan đại nhân thấy người nọ, lập tức sắc mặt trắng bệch, y căng thẳng nhìn về phía Per và Dionysus.

Dionysus thấy thế lập tức hiểu ra, mặc dù vẻ bề ngoài tuổi tác còn thiếu niên, vóc người nhỏ đi, nhưng đó chính là Naosica hồi nhỏ không sai.

“Cái này cũng thú vị phết.” Dionysus cười, thu hồi kiếm, nhìn về phía Per: “Làm sao bây giờ, cơ hội tốt như vậy, giết hay là không giết?”

Per nhìn Naosica còn thơ ấu, đối phương tựa hồ cũng đã nhận thấy bọn họ, nhóm người dừng lại, dường như đang do dự có muốn tiến lên hay không. Bề ngoài đặc thù của Per và Dionysus khiến cho bọn họ vừa nhìn cũng biết là người ở nơi nào. Trên thảo nguyên rộng lớn này, trang phục của hai người cũng có thể coi như là đáng chú ý khác thường.

Per nhìn sang cái rổ trong tay, hắn rốt cục hiểu rõ lời giáo hoàng nói cuối cùng là có ý gì. “Trong tình huống tương đối, thời gian là bất động.” Per thì thào.

Dionysus nghi hoặc nhìn về phía Per: “Người nói cái gì?”

“Không có gì.” Per lắc đầu, giải thích: “Vậy thì, có lẽ là chúng ta đã đáp xuống hòn đảo này rồi. Sự rằng hòn đảo này dưới tác động của sức mạnh to lớn đã sản sinh ra sai lệch thời gian nhất định. Ở đây có thể nói là trong đảo, cũng có thể nói là Shiber Leon của rất nhiều năm trước.”

“Chúng ta sẽ bị nhốt ở chỗ này sao?” Harula lo lắng nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn chăm chú ngọn núi quen thuộc: “Có lẽ cho chúng ta trước tiên có thể quay về Obeli.”

“Có lẽ, chúng ta có thể thừa dịp có cơ hội này giết chết đối thủ.” Dionysus cười băng quơ.

Thần quan đại nhân lập tức căng thẳng: “Các người không thể làm như vậy!”

“Vì sao không thể?” Dionysus nở nụ cười: “Đây là cơ hội tuyệt diệu.”

“Thần quan nói rất đúng.” Per gật đầu. Dionysus nhìn về phía Per, vẻ mặt dường như đang nói ‘Người không phải đứng ở bên ta đây chứ?’. Per vỗ vỗ vai gã: “Đừng quên, ở trong màn loạn đấu lúc trước, là ai giết chết Alpi.”

“Cho nên. . . Người cảm thấy nợ ân tình của Naosica, vì vậy dự định thả hắn?” Dionysus hỏi vặn lại một cách khó tin. Per cảm thấy nực cười, đỡ trán: “Ta nói là, nếu như người bây giờ đem hắn giết mất, như vậy sau này trận loạn đấu kia, do ai đối phó Alpi?”

“Ý người là...” Dionysus nheo mắt: “Thời gian không thể bị nhiễu loạn.”

Thần quan nghe xong nhẹ nhàng thở phào một hơi. Dionysus bắt mắt: “Vậy chúng ta tới đây làm cái quỷ gì? Phải có chút ý nghĩa gì mới đem chúng ta đưa đến đây chứ?” Nói xong, gã nhớ ra cái gì đó: “Đúng rồi, bây giờ người lớn chừng nào rồi?”

Per chú ý tới ý cười xấu xa trong mắt của Dionysus, tính toán thời gian một chút, sau đó mặt lộ vẻ lưỡng lự: “Mười ba tuổi, lúc này, ta đang quanh quẩn trong rừng rậm phía đông.”

Rừng rậm phía đông cũng chính là rừng rậm hiện tại nối liền với mảnh thảo nguyên này. Rừng rậm liền kề với dãy núi cao ngất trời của Obeli, suốt năm âm u lạnh lẽo. Bởi vì quanh năm bao phủ dưới bóng tối của đỉnh núi, rừng rậm liên miên vĩnh viễn là một mảng màu xanh xám, lại bởi vì là biên giới, cực kỳ không an toàn, ngoại trừ thương nhân, có rất ít người muốn tới nơi này.

“Nếu không thể giết hẳn, như vậy chúng ta đi giúp người khi còn bé thì thế nào?” Dionysus đề nghị.

Về điều này thì Per thực sự là do dự, bởi vì Per • Mortis khi còn bé là hàng thật giá thật chưa bị tráo. Nhưng điều này cũng có thể là một cơ hội duy nhất để cứu vớt ‘chính mình’. Sau cùng, Per gật đầu. Đoàn người tránh né đội ngũ của Shiber Leon, đi về phía phương hướng rừng rậm. Đội ngũ của Shiber Leon thấy bọn họ lui về phía trong rừng rậm thì cũng không đánh đến cùng. Dọc theo đường đi, Dionysus hưng phấn mà xoa tay, xem có vẻ không giống như là muốn cứu vớt tuổi thơ của Per • Mortis, mà giống như muốn hung hăng đánh cho hắn một trận. Harula mặc dù không có biểu hiện rõ ràng, nhưng từ ánh mắt y thỉnh thoảng liếc về phía Per, có thể thấy được, y hết sức tò mò với Per tuổi nhỏ. Thần quan lặng lẽ đi theo đám bọn hắn, không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Khác với thảo nguyên rộng lớn của Shiber Leon, rừng rậm của Obeli vĩnh viễn âm u lạnh lẽo, ánh mặt trời chiếu sáng không đến được nơi đây. Từng hàng cây lá thông thẳng tắp, cao to, đan xen chặt chẽ liền nhau, tán cây rộng thùng thình che kín bầu trời. Vào rừng rậm, bước chân ban ngày cũng như đi trong đêm tối. Lá khô ẩm ướt, tiếng vang của loài bò sát ‘loạt xoạt, loạt xoạt’. Sự yên tĩnh khuyếch tán hắc ám đến vô hạn, nhìn từ mọi phương hướng, rừng rậm tối đen y như nhau, lạc đường dưới hoàn cảnh như vậy là cực kỳ nguy hiểm.

“Người biết ‘Người’ bây giờ đang ở đâu không?” Sau khi Dionysus hỏi vấn đề này, chính mình cũng cảm thấy cổ quái, gã lắc đầu cười cười.

“Biết làm sao được?” Per • Mortis của lúc này là đang lẫn trốn từ thành trấn nơi hắn sinh trưởng, vì tránh né sự lục soát của Kunta, mới trốn vào rừng rậm suốt ngày không thấy được ánh dương quang này.

“Thế nhưng nếu như người thấy được một đứa bé mười ba tuổi, đầu cột đầy mảnh vải, vậy hẳn là ta.” Per suy nghĩ một chút rồi nói.

“Người bị thương?” Dionysus cau mày.

Per lắc đầu: “Chỉ là tại chạy trốn, ta không thể để cho người khác thấy bộ dáng của ta.”

Trong rừng rậm có dã thú đang gầm thét, một con chim lớn cắp một hoa răn hoa to lớn đầy màu sắc sặc sỡ lướt qua trước mắt mọi người. Mọi người trầm mặc đi ở trên tầng tầng lớp lớp dày lá rụng ẩm ướt. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bọn họ vẫn không gặp được Per • Mortis của quá khứ.

“Người thật đúng là biết trốn.” Dionysus nửa oán giận nửa tán thưởng mà nói một câu. Trên mặt cỏ, vết tích của chim bay cá nhảy lưu lại rất nhiều, lại duy chỉ không có vết chân của con người và vết tích nhóm lửa.

Per xua tay, coi như đón nhận lời ca ngợi.

Lúc này, phía trước bỗng nhiên có động tĩnh, Dionysus nhanh nhẹn cắp lấy thần quan, Per một tay ôm Harula, một tay cầm rỏ, hai người nhất tề nhảy lên trên một cành cây khô. Bốn người nín hơi ở trên nhánh cây, nghe thanh âm tựa hồ là có động vật đang tiến tới gần. Mọi người ngồi xổm trên nhánh cây trắng kiện, chờ đợi phương xuất hiện. Bọn họ đều hi vọng sẽ nhìn thấy Per • Mortis nhỏ.

Một con hươu cái nhẹ nhàng nhảy vào phạm vi nhìn của đám người. Dưới nhánh cây chỗ bọn họ là một vùng đất thấp vô cùng gần nguồn nước. Dionysus cho rằng đi dọc theo nguồn nước dễ dàng gặp vật còn sống hơn, mọi người cũng đồng ý như vậy. Con hươu bị thương này hiển nhiên xem đây là địa bàn của nó,

nó dậm chân tại chỗ, sau khi xác nhận an toàn, đi tới dòng suối nhỏ bên cạnh liếm láp vài hớp suối nước. Đại khái nó cho rằng đã đem bỏ rơi trụ binh.

Lúc này, Per nhìn thấy Naosica cười kỳ thú, trốn ở sau bụi cỏ.

Naosica nhỏ tay thuận trường cung, hết sức chăm chú nhìn con hươu. Thằng bé cũng không chú ý tới bốn người trên đỉnh đầu. Nó kéo cung, khí tức bình ổn, không chậm không vội nhắm thật kỹ. Per thấy bên cạnh đứa bé không có một tùy tùng nào, có lẽ là xông lên phía trước, bỏ rơi tùy tùng phía sau.

Thực sự là tuổi trẻ dễ kích động. Dionysus trên nhánh cây đối diện hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, gã lắc đầu, nhún vai về phía Per.

Tên của Naosica đã trên dây, bất cứ lúc nào cũng có thể một tên bắn mất mạng con hươu kia. Nhưng lập tức lại có một con hươu hình thể nhỏ hơn chạy ra từ rừng cây phía sau. Naosica nhỏ tựa hồ chờ. Thằng bé không bắn, nhưng cũng không thả trường cung trong tay ra. Hai đầu hươu vô cùng thân thiết chà chà mũi, nhất tề nằm nghỉ gần mép nước. Con hươu nhỏ hơn rướn cổ lên đến gần trên lưng của con hươu bị thương, chậm chậm giúp nó liếm láp vết thương. Thấy vậy, Naosica không đành lòng, rốt cục từ bỏ kế hoạch lúc đầu, buông cung tên trong tay xuống.

Per thấy đứa bé bất đắc dĩ cười cười, chuẩn bị rời đi.

Mà đúng lúc này, đột nhiên một mũi tên bằng gỗ đầu buộc lông chim đen xé gió lướt đến, một kích xỏ xuyên qua thân thể của hai con hươu. Cung tiễn thô dài cắm hai đầu hươu xuống đất ba phần, gần như là một kích trí mạng.

Naosica nhỏ mở to mắt nhìn hai con hươu mới vừa ôn hoà kề sát đầu nhau kia. Trong bụi cỏ mà con hươu nhỏ này nhảy tới, một người chui ra.

Một đứa bé mặc áo choàng màu đen, trên đầu quấn quanh đủ loại mảnh vải. Mảnh vải quỳ dệ che cả khuôn mặt, không ai có thể thấy vẻ mặt của hắn. Nó đi tới bên cạnh hai con hươu, con hươu mẹ lớn hơn còn chưa tắt thở. Để cung tên xuống, đứa bé mặc áo choàng màu đen rút ra một thanh đoản đao, thủ pháp thành thạo bổ một đao xuống yết hầu nó.

“Người đang làm gì đó?” Naosica nhỏ phần nộ đẩy bụi cỏ ở trước mặt ra. Người khoác áo choàng lập tức giơ cung tiễn, không lui lại cũng không trả lời, hiển nhiên không muốn từ bỏ con mồi đã tới tay.

“Người đang làm gì đó!” Naosica tuổi nhỏ khó có thể che giấu sự phần nộ của nó, sau khi đến gần, lần thứ hai thấp giọng quát.

Đứa bé đang giương cung tiễn thấy Naosica căn bản không có ý công kích, lại tập trung nhìn vào phục sức của Naosica. Per thấy khoe miệng nó giật giật, buông vũ khí xuống. Đứa bé khoác áo choàng đen không để ý đến Naosica nữa. Nó đem hai con hươu kéo thẳng tới bên dòng suối, trước mặt của Naosica, bắt đầu lột da, lấy máu hươu.

Naosica bị cảnh này chọc giận, nó ném cung tiễn, bước nhanh về phía cậu bé, một quyền quát tới phía mặt của đối phương. Per nhỏ đang lột da hươu, lập tức văng vàng chụp lấy nắm tay kia. Đối mặt với Naosica đang phần nộ, do dự ba giây, sau đó dùng bàn tay đầy máu kéo mảnh vải dưới miệng ra.

Per nhỏ hướng mặt về phía Naosica nhỏ, dùng giọng điệu nghiêm túc mà hết sức luyến tiếc đề nghị: “Hay là... Ta phân người phân nửa?”

“Ta còn lâu mới cần!” Naosica nhỏ phát giận.

Trên nhánh cây, mọi người thấy một màn này, đều mắt chữ A, mồm chữ O. Dionysus trên nhánh cây đối diện đỡ trán, hai vai có thể thấy được vẻ run run khả nghi. Per nhìn đứa bé quấn đầy mảnh vải đang toát ra vẻ ‘cute’ kia, cảm thấy thế giới thực sự là tan vỡ đến mức đáng sợ. Liên hệ tên tiểu quỷ trước mắt này tới Per Mortis trong truyền thuyết kia, thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Hắn chỉ có thể nói, thời gian đúng là đao giết heo, hệ thống là đại sát khí một trò chơi. Chúng liên thủ chém đứt, há chỉ hình tượng và uy nghiêm của BOSS, mà quả thực là vũ khí hủy diệt thế giới, không cần giải thích gì nữa.

44. Chương 44: Sos 44

Shota Naosica và shota Per gặp nhau, không có màn nước lửa giao tranh như dự kiến. Trình độ đối nhân xử thế của Naosica rất tốt chỉ giận dữ sau vài giây rồi lại bình tĩnh. Nó trưng ra bản mặt quan tài nói đạo lý một lúc mới rời đi. Mà shota Per trên mặt quần quanh một vòng vải chỉ nhìn theo bóng lưng của nó, cũng không có ngăn cản. Sau khi người ta đi xa, nó mới nhún nhún vai, tỏ vẻ thật bất đắc dĩ.

Nhưng Per ngồi xổm trên cây lại có thể cảm thấy, gương mặt giấu dưới mảnh vải kia kỳ thật chính là cười rất vui vẻ.

Per nhỏ đứng tại chỗ, không có hành động gì. Mọi người đứng ở trên cây chờ nó rời đi, nhưng mà ngay lúc mọi người nghĩ rằng nó sẽ rời khỏi, nó lại bỗng nhiên mở miệng .

“Những vị khách trên cây, có thể mời các người xuống dưới hay không?”

Không hề ngẩng đầu, shota Per đứng dưới tàng cây, vừa xoay người nhặt lên cái gì đó lên, vừa nhẹ giọng mở miệng hỏi.

Per ngồi xổm trên cây và Dionysus nhìn nhau.

Hiện tại, Per cảm thấy hàng chính quy này có chút đáng sợ .

Có thể cảm ứng được hơi thở không khó, khó nhất chính là từ trong rừng rậm pha trộn nhiều loại hơi thở này chuẩn xác tìm được vị trí của bọn họ. Tiểu Per nhặt cái gì đó lên, trong chớp mắt ném thứ đó về phía thần quan bởi vì khấn trương mà hít thở dồn dập.

Ngón tay Dionysus che trên trán thần quan, giữa hai tay kẹp lấy một hòn đá từ phía dưới ném lên.

“Không xuống dưới sao?” Tiểu Per rất kiên nhẫn đứng ở phía dưới.

Dionysus nhìn Per gật đầu, trước khi Per trả lời đã nhảy xuống. Per nhìn gã không nói gì, người gật đầu làm cái khỉ gì, ta với người không có chuyện tâm ý tương thông đâu.

Per nhái ngồi xổm trên cây giây dựa ba giây, cuối cùng dùng vải thưa che mặt lại, cũng nhảy xuống theo.

Không phải Per sợ người lạ, mà là khắp cả Obeli chỉ có mình hắn sở hữu cặp mắt đỏ “động lòng người”.

Cái gì mà “Ta là huynh đệ thất lạc đã lâu của người chứ”, loại cố này thật sự khinh thường IQ của hắn, Per chính quy cũng sẽ không thêm tin.

Dù sao tổ hợp này của bọn họ đã đủ khả nghi, giờ thêm hắn bịt mặt cũng chẳng có gì lạ.

Trên thực tế, sau khi nhìn thấy Dionysus ôm thần quan đáp xuống đất, shota Per cực kỳ kinh ngạc. Dionysus sở hữu diện mạo điển hình của người Aoelus, tóc bạc, đồng tử màu vàng, mặt mũi sắc xảo. Mà thần quan, không nói đến cách ăn mặc của y, chỉ cần mái tóc vàng dài óng của y đã đủ khiến người ta chú ý. Tổ hợp này đứng chung một chỗ quả thật rất quái dị .

Khó trách Per nhỏ hỏi:

“Các người... là bạn của người mới này sao?”

Người mà Per nhỏ chỉ đương nhiên là Naosica vừa mới rời khỏi. Chỉ có vương thất mới chịu tiếp đón những vị ‘khách qua đường’ ngoại quốc này.

“Nghĩ sao vậy?” Dionysus khinh thường, hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí mang theo sự khinh miệt mà phủ định .

Dionysus đi vòng quanh Per nhỏ một vòng, tiểu Per thật bình tĩnh để cho gã đánh giá, chẳng qua trên mặt ít nhiều cũng có chút cảnh giác.

Đối mặt với Per nhỏ, Dionysus khó nén tò mò và hứng thú. Gã tới gần tiểu Per, xoay người tiến đến trước mặt của nó. Người trước mặt không cao bằng mình làm cho Dionysus gật gật đầu, phi thường vừa lòng.

Per từ trên cây nhảy xuống đứng ở một bên không nói gì nhìn trời, Dionysus mỉm cười: “Chúng ta chính là bạn của người, tiểu Per.”

Nghe Dionysus đem ba chữ “bạn của người” gần mạnh từng tiếng, Per đang ngồi xổm trên cây run rẩy. Chẳng biết tại sao, hẳn nhớ tới một cái quảng cáo trà sữa.

Per chính quy không run rẩy, trực tiếp từ nơi nào đó rút ra một đoản đao, hung ác định vẽ vài đường trên cổ họng Dionysus. Tình hình cực kỳ nguy hiểm .

Dionysus ha ha cười nhẹ nhảy về phía sau, tránh được Đao Phong (lưỡi đao), giống như một tên háo sắc đùa giỡn con gái nhà lành lui về phía sau, chờ người bị đùa giỡn tức giận truy đuổi theo.

Nhưng Per nhỏ vẫn đứng tại chỗ, cũng không thêm đuổi theo.

Nó cầm dao găm trước mặt đùa nghịch, tựa hồ đang nghi hoặc vì sao dao găm không thể chạm tới tên kia.

Mặc kệ là thật hàng hàng giả, hiện tại hay tương lai, Per • Mortis đối với tốc độ của mình đều vô cùng tự tin.

Shota Per không có chuyện không biết tự lượng sức mình mà đuổi theo, nó dừng một chút, thu hồi đao nhỏ, gỡ miếng vải trên mặt ra, khoa trương thở một hơi, nói: “A, rốt cục cũng có thể đem thứ đồ chơi này cởi ra, thật sự là nóng muốn chết.”

Tóc đen mắt đỏ, Per • Mortis nhỏ đang trong giai đoạn chuyển từ con nít sang thiếu niên cười yếu ớt, gương mặt có chút non mịn, lộ ra vẻ mặt tò mò, nhưng không hề mở miệng hỏi bất cứ vấn đề gì.

Nó khoát tay với với Dionysus, bắt đầu nói: “A, ta thua rồi, không đánh với người .”

Dionysus híp mắt lại, khe cau mày. Sau màn giao chiến ngắn ngủi này, gã thấy không thích Per Mortis ver nhỏ này.

Không chỉ Dionysus không thích tiểu quỷ này. Harula sau khi được Per cho xuống, cũng bị tiểu quỷ cứ hi hi ha ha này biến thành không được tự nhiên. Mọi người đều có một loại bản năng trời sinh, khiến cho bọn họ tránh né trước khi tai nạn ập đến.

Harula lui ra phía sau từng bước, đứng ở phía sau Per, túm ống tay áo Per, vẻ mặt nghi hoặc và cảnh giác.

Mà sau khi Per ôm rổ từ trên cây nhảy xuống, phát hiện lực chú ý của Dionysus và tiểu Per đều đồng loạt chuyển dời đến trên người hắn.

Bị hai tên biến thái chính gốc đồng thời chú ý, áp lực thật lớn.

Per thật rất muốn hỏi, các người nhìn ta làm cái gì, tiếp tục củi khô lửa bốc mà đốt đi chứ.

Đây chính là lần chạm mặt hiếm thấy trong lịch sử. Hẳn vẫn rất muốn biết, Per bản chính vs Dionysus sẽ có kết quả gì.

Có điều, nhìn tình hình này vẫn là gừng càng già càng cay, giá trị vũ lực cùng với trình độ vận vẹo có liên quan rất lớn. Tiểu biến thái so ra vẫn kém đại biến thái.

Per nhỏ đánh giá Per một chút, lại nhìn ba người còn lại, cuối cùng vẫn là đem ánh mắt dừng trên người Per đang che mặt.

“Như vậy, các đại ca ca là thợ săn tiền thưởng sao?”

Tiểu Per mở miệng, thái độ rất chi là cung kính, ngôn ngữ rất lễ phép. Hình tượng này so với ấn tượng lúc trước cực kỳ đối lập.

Per đang xách rổ im lặng không lên tiếng, thâm mắng cmn nguyên tác.

“Không, chúng ta chính là trùng hợp đụng phải người. Chúng ta đến nơi này là có mục đích khác.” Không khí cứ giăng co không có người trả lời, thần quan đại nhân lương thiện, am hiểu ý người mở miệng .

Tiểu Per thật nghiêm túc nhìn quần áo trên người thần quan, sau đó gật đầu, nói với mọi người: “Một khi đã như vậy, chúng ta có thể giả vờ như không nhìn thấy nhau được không?”

“Vì sao chúng ta phải làm bộ như không phát hiện người?” Dionysus đã hoàn toàn nhập vai kẻ xấu trên ghẹo trẻ con, tạm thời còn không thể tự thoát ra được. “Nếu như người nói vậy, người hẳn là rất có giá trị.”

Per vẫn ôm rổ, với chuyện này tỏ vẻ trầm mặc không nói. Không phải hắn không muốn mở miệng, mà do hắn vẫn mãi là thiếu niên, thanh âm so với thời thơ ấu cũng không có thay đổi quá lớn. Tuy rằng không phải cũng là thanh âm non nớt, nhưng cẩn thận nghe vẫn có thể nghe ra manh mối. Tùy tiện mở miệng không phải là sự lựa chọn lý trí, cũng may tiểu Per cũng không phải là đứa trẻ hay tò mò.

Kẻ chân chính nhiều chuyện chính là cái tên đối diện đang cười tủm tỉm, cố tình tìm ngược – Dionysus.

Mặc kệ là chính quy hay là hàng nhái là hắn thì gã đều phải trêu chọc, bọn họ quả nhiên là nghiệt duyên sao?

Đại Per tiếp tục nhìn Dionysus khiêu khích tiểu Per.

Mà tiểu Per nghe Dionysus nói xong, nghiêng đầu, lộ ra vẻ buồn rầu: “Thật sự là đau đầu. Hiện tại ta còn không phải đối thủ của các đại ca ca, nếu muốn chạy trốn cũng chỉ có thể giết thần quan với người tóc vàng kia (Harula), cho dù làm được chuyện đó, ta cũng phải chịu chút thương tổn mới có thể hoàn toàn đào thoát.”

Nâng cằm, tiểu Per còn thật nghiêm túc suy tư, mở to cặp mắt màu đỏ mỉm cười đề nghị: “Nếu không như vậy, ta chia cho tiền các người, 5:5, sau đó chúng ta làm bộ như không phát hiện đối phương thế nào?”

“Người làm như thế nào có tiền?” Dionysus tò mò.

“Nơi này chính là biên giới giữa Obeli và Shiber Leon, có rất nhiều thương nhân sẽ đi ngang qua đây.” Tiểu Per vẻ mặt vô tội nói.

Ngụ ý là, ta muốn đi ăn cướp.

Dionysus bất động thần sắc nhìn tiểu Per một cái, lại liếc về phía Per đứng ở cách đó không xa đang ôm cái rổ.

Gã thật sự không thể đem tiểu quỷ đáng ghét trước mắt này với Per • Mortis mà gã biết liên hệ với nhau. Hai người quả thật có rất nhiều điểm giống nhau, tốc độ không tồi, thân thủ lưu loát, càng không nói đến bộ dáng căn bản là đúc từ một khuôn ra.

Rốt cuộc là khác nhau chỗ nào ? Trong lòng Dionysus nghi hoặc, nhưng không có biểu lộ ra.

Gã hắt hắt cằm về phía Per, ý bảo tiểu Per, đây mới thực sự là người quyết định.

Per không hề do dự gật đầu. Không cần tiền chuộc thì không hợp lý, Per nhỏ sẽ cho rằng bọn họ có ý đồ khác.

Dù sao vừa lúc, hắn có thể mượn thời điểm lộn xộn này, hiểu rõ hay thậm chí thay đổi con đường ban đầu của Per • Mortis.

Vì thế nhóm nhỏ này có thêm một thành viên từ trên trời rơi xuống. Mọi người bắt đầu bước vào cuộc sống giết chóc nguyên thủy, không có lối thoát.

Trên thực tế, nghiêm khắc mà nói, nhóm nhỏ này vẫn là năm người như cũ, dù sao trong mắt mọi người tiểu Per chính là Per trong quá khứ.

Loại tình huống $1+1=1$ này làm cho tất cả mọi người cảm thấy được thật mới mẻ.

Mọi người ngẫu nhiên cũng sẽ trong phạm vi ngắm đồng của Per, nhìn không được rình xem một chút cuộc sống của tiểu Per.

Nhưng rất nhanh, bọn họ không làm như vậy nữa.

Thần quan bịt chặt mũi, đứng ở chỗ cách đồng thi thể xa nhất nhưng vẫn có thể ngửi được mùi máu tươi nồng nặc.

Tiểu Per thuần thực lục lợi thi thể kiếm tiền và bảo vật.

Đợi đến lúc nó đã bay thi thể kia, cầm tiền và vàng bạc giao cho Dionysus, thần quan nhìn không được mở miệng.

“Đó là đoàn buôn của Obeli.”

Ngữ điệu run rẩy, có chút khó hiểu.

“Đúng vậy, thì sao?”

Tiểu Per càng thêm khó hiểu mà hỏi lại.

Dionysus với loại chuyện này không có hứng thú, gã đi đến một trêu chọc Osi Nash đã thu nhỏ.

Per càng không có hứng thú nói chuyện. Hắn phải nói gì bây giờ? Từ lúc nhỏ ta đã thế rồi. Vì thế, hắn chạy đến chỗ Osi Nash đuổi tên Dionysus đang chọc ghẹo tiểu Osi Nash đi.

Harula đứng im tại chỗ, nhìn tử thi đầy đất, không nói lời nào.

Trên đời này, người không cho rằng hành vi của mình tàn nhẫn, thật đáng sợ.

Bởi vì hắn có thể tàn nhẫn một cách hợp tình hợp lý.

Nhưng còn có một loại người, so với người như thế càng đáng sợ hơn.

Đó là người biết rõ như vậy là tàn nhẫn, nhưng vẫn làm.

Người như thế thật là tàn bạo, bởi vì biết rõ sẽ có người vì vậy mà đau khổ, có người sẽ chỉ trích, và có người sẽ... khoanh tay đứng nhìn.

Bọn họ hưởng thụ khoái hoạt của chúa tể, đứng trên đỉnh đầu của nhân loại, lắng nghe tiếng rên rỉ của người trước khi chết, nghe tiếng trách cứ vô lực của người sống, cảm nhận ánh mắt coi thường của người bên ngoài.

Tựa như rơi vào một mạng nhện, phải thông qua cảm thụ chấn động từ bốn phía để xác định vị trí của mình.

Đó là ác quỷ.

Thần quan và Harula nhìn tiểu Per, trong đầu đồng thời hiện ra một ý niệm như vậy.

Không phải bởi hành động của nó không kiêng nể gì, mà bởi vì trong ánh mắt vô tội kia, tiềm tàng ý cười rất sâu.

Ý cười tàn nhẫn kia ẩn giấu thật khéo léo, rất khó phát hiện, nhưng sự lạnh lẽo trong lời nói lại làm người ta run sợ.

Cảm giác như thế thật khó chịu.

Thần quan cũng không có mở miệng trách cứ dư thừa, y nhìn Per đang đỡ Osi Nash, hi vọng hàn ý làm người ta run sợ kia chỉ là lỗi giác của mình.

Mà Harula lại bị sự sợ hãi từ đáy lòng làm hoang mang không thôi.

Hắn rốt cuộc là có thích Per • Mortis hay không?

Chẳng lẽ đơn giản là Per của quá khứ khác hẳn so với hiểu biết hiện tại của y thì trong lòng sẽ chán ghét sao?

Mà tiểu Per không phải là không có chú ý tới ánh mắt rối rắm của thần quan và Harula. Nhưng điều làm nó tò mò chính là, vì sao đám người kia chán ghét nó đồng thời lại muốn kiềm nén phần chán ghét này?

Tại sao lại phải kiềm nén? Không thích thì nói thẳng là không thích. Chán ghét thì biểu hiện ra ngoài thôi, nó cũng không phải không thể lý giải.

Shota Per phát hiện, thời điểm hai người này rối rắm nhất, ánh mắt của bọn họ sẽ dao động một lúc, rồi không tự chủ được dừng trên người đàn ông che mặt kia.

Giống như là tìm thấy được điểm tựa, lấy lại được sức sống, bọn họ sẽ rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, sau đó dùng ngữ khí bình thản nói chuyện với nó.

Đây là một chuyện rất thú vị. Tiểu Per đối với người đàn ông che mặt kia càng thêm tò mò .

Rốt cuộc người là ai? Là người quen của ta sao?

Nói cho đúng thì người mà nó biết hẳn là đã sớm chết sạch.

Nếu không phải thì tại sao phải che mặt?

Còn có bí mật lớn hơn nữa sao? Hay là gương mặt của người sẽ mang đến cho người rất nhiều phiền phức?

Mấy vấn đề này xoay vòng vòng trong đầu tiểu Per. Nó chỉ kiên nhẫn chờ đợi cơ hội.

Đối với chuyện vạch trần chân tướng sự việc này nó luôn làm không biết mệt.

Nhưng mà, phiền toái của Per chưa tìm tới cửa, thì phiền toái của tiểu Per đã tới.

Kể tới không phải Kunta, mà là Naosica nhỏ.

Tiểu Per gần đây giết rất nhiều đoàn buôn của Shiber Leon.

Người Shiber Leon càng bồn chồn lo sợ thì shota Naosica càng dễ kích động.

Tiểu vương tử chính khí nghiêm nghị nhìn vương tử gặp nạn, lưu vong nói: “Ta muốn cùng người quyết đấu, người thắng được quyền yêu cầu đối phương làm một chuyện.”

Vị vương tử phúc hắc gặp nạn phải lưu vong che mặt, khóe miệng cười đến co rút, sau đó ra tay luôn, tiểu vương tử thiện lương chưa kịp chuẩn bị nên bị đối phương đánh lén, máu chảy đầy mặt.

Per nhìn Naosica nhỏ cảm thấy nó thật đáng thương. Hắn nghiêm túc hoài nghi Naosica chính là từ lúc này mới bắt đầu muốn trả thù Per • Mortis.

Chắc chắn, mối thù này cũng quá lớn đi.

45. Chương 45: Sos 45

“Người đề tiện!” Naosica nhỏ ngón tay run run chỉ vào Per nhỏ, vẻ mặt phẫn nộ.

Tuy rằng Naosica chỉ trích như thế, nhưng đám người bàng quan trên tầng cây lại cho rằng, dù Per nhỏ không lừa gạt, nó cũng vẫn thắng.

Bằng vào kinh nghiệm có được trong hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc trường kỳ ở Obeli, thực lực của Per nhỏ cao hơn Naosica nhỏ nhiều.

Dù rằng Naosica nhỏ cũng được huấn luyện qua hệ thống vương thất, nhưng khi hệ thống thiết lập, Per đã được định sẵn là nghịch thiên rồi.

Per nhỏ không chỉ có nghịch thiên, đầu óc lại cực lạnh lẽo, nói một cách đơn giản theo lời chúng ta là giáo hoạt.

Về phần tại sao rõ ràng có thể dùng thực lực thủ thắng mà lại giở thủ đoạn nham hiểm, nhìn nụ cười trên vẻ mặt khoái trá nó cười Per nhỏ thì biết.

Nó căn bản là hưởng thụ lửa giận và thất bại của người khác.

Sau khi Dionysus ngồi chồm hổm trên tầng cây, trầm mặc tham quan học tập một hồi, nói với Per quan khán ở bên cạnh: “Tính cách khi còn bé của người thật đúng là tồi tệ.”

Per ha ha cười khan hai tiếng, nghĩ thầm, thì đó, đây mới thực sự là biến thái nguyên chất không pha trộn.

Dưới tầng cây, biến thái nguyên chất không pha trộn kia đã gác ở trên cổ của Naosica một lưỡi dao.

Lúc này Per nhỏ chưa có được trường tiên màu bạc, nhưng chỉ bằng mảnh dao hiện ở trong tay nó, cũng đủ lấy mạng của Naosica nhỏ.

“Nên nói người là ngu xuẩn, hay là chính trực đến mức làm cho người khác cảm thấy nực cười đây. Lại còn dám không mang theo tùy tùng.” Thanh đao lướt lên loang loáng, tên nhóc biến thái đang rất có hứng trên chọc Naosica.

Này này, làm vậy không đúng nhá, bất kể tại tuyến thời gian hay nội dung vở kịch, Naosica đều không nên chết đi vào lúc này. Per nhìn chăm chăm dòng máu nhuộm trên đao, trong lòng có chút khẩn trương.

Dionysus mắt nhìn Per, cảm thấy kỳ quái.

Tuy rằng gã không thích Per nhỏ, nhưng đứng ở góc độ là đồng minh của Per, Naosica chết đi vào lúc này là chuyện không còn gì tốt hơn.

Chỉ cần Naosica trước đây không tồn tại, như vậy Naosica của hiện tại cũng không còn tồn tại.

Thời gian là một thứ rất kỳ diệu, nó liên kết vạn vật, cải biến nhân quả.

Thời khắc nguy cấp, thần quan muốn ngăn cản, lại bị Harula dùng một cây tiểu đao ghì vào trên eo bụng.

“Người...” Thần quan nhìn Harula, vẻ mặt của y hết sức phức tạp, thậm chí có thể nói là khó tin.

“Ta đang cứu người đó, thần quan đại nhân.” Harula bình tĩnh mà nói.

Song, chuyện xảy ra theo hướng mọi người không tưởng tượng được.

Per đưa tay, đánh rơi đao trong tay Per nhỏ.

Hai đứa trẻ đồng thời nhìn về trên cây, đang lúc mọi người còn trợn to mắt kinh ngạc, Per che kín mặt mũi, nhảy xuống phía dưới.

Thấy hấn nâng Naosica nhỏ cả người đầy thương tích dậy, Per nhỏ cười cười, vẻ mặt lạnh lùng hà khắc: “Các người quả nhiên là cùng một giuộc.”

Per trầm mặc, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng.

Naosica nhỏ không phải không hoài nghi người bịt mắt trước mắt, chỉ là hiện tại trọng lượng toàn thân đều phải dựa lên trên thân người này mới đứng dậy được.

Có thể nói, hiện tại người này là chỗ dựa duy nhất của thằng bé.

Per nhỏ cười hai tiếng, thấy thái độ của Naosica, lại không xác định cho lắm.

Nhưng dù không xác định cũng không cản trở việc nó nghiêng thân về phía trước, tấn công Per.

Kiểm dài nhỏ màu bạc, bọc một lớp vảy rắn, lấp lánh một thứ ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời, nhẹ nhàng công kích lại.

Lưỡi đao thô ráp áp ở phía trên phát ra một tiếng vang nặng nề, gãy thành hai đoạn, văng ra một bên trước mắt Per nhỏ.

Sau một giây kinh ngạc, Per nhỏ mỉm cười, dùng tay không bắt lấy lưỡi đao gãy trong không trung.

Tay nắm lưỡi đao gãy đầu tiên là vung lên, theo sát phía sau, là một lưỡi đao gãy khác. Mà mục tiêu của nó, là khuôn mặt che sau lớp băng vải của Per.

Kiểm Per biến thành roi da, quất trên người Per nhỏ.

Roi giống như rắn leo lên, quấn quít, giam hãm cả người nó trong đó.

Per nhỏ bị trói buộc trong lớp roi chằng chịt, vẫn mỉm cười.

Đôi mắt của nó nhìn sợi roi bạc, suy nghĩ tỉ mỉ.

Sau khi bị trói trụ người lại, rốt cuộc dễ nói chuyện hơn nhiều rồi.

Per nhỏ nhàn nhã bình tĩnh đứng ở bên trong lớp roi buộc kín, mặc cho đầu roi biến thành rắn ghé vào lỗ tai nó phát ra tiếng vang khiến màng nhĩ tê tê.

“Cho nên, người cũng tin tưởng cái gọi là chính nghĩa của những đứa ngu ngốc sao?” Nó hỏi Per.

Per lắc đầu, không phát ra tiếng.

Per nhỏ hiếu kỳ, nó lại hỏi: “Vậy người vì sao cứu hẳn?”

Per bó tay không nói được câu nào, hẳn không thể mở miệng được, còn hỏi hẳn cái gì nữa đây.

Rơi vào đường cùng, đành không thể làm gì khác hơn là cầu cứu nhìn về phía Dionysus trên cây, hi vọng gã có thể dựa vào tiếng nói đồng cảm giữa biến thái với nhau để dời ánh mắt của Per nhỏ đi.

Nhưng hiển nhiên, tốc độ tư duy của Dionysus còn chưa đuổi kịp phát triển của sự tình. Gã nhìn Per, thậm chí gật đầu ra hiệu sẽ không xuống dưới làm rối thêm.

Per tức tối cúi đầu, cái tên thần kinh này chả được việc gì vào thời khắc mấu chốt cả!

Naosica nhỏ nhẹn không được mà mở miệng phản bác: “Chính nghĩa không phải cái gọi là tín ngưỡng, chỉ cần trong lòng có thiện ý và đức hạnh cũng đủ, lẽ nào cứu người lại cần lý do sao?”

Per nhỏ cười phì một tiếng, vút dao gậy vô dụng trong tay đi: “Thiện ý? Đức hạnh? Sẽ chẳng có ai vì những thứ đó mà đi cứu người, nhất là cứu người, vương tử điện hạ tôn quý ạ.” Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng Per lúc này đã có thể nắm chuẩn xác nhược điểm trong lòng của đối phương, đồng thời không lưu tình chút nào mà tiến hành nghiền nát, hành hạ.

“Người dựa vào cái gì mà dám khẳng định người này cứu người không phải bởi vì thân phận của người, mà là đơn thuần chỉ bởi vì người?” Per nhỏ cười hỏi: “Ta hỏi người, cởi đi lớp áo khoác vương tử cao quý, bên trong của người còn dư lại cái gì đáng để người khác phải đi cứu vớt? Là thiện ý, hay là đức hạnh?”

Naosica trong lúc nhất thời không phản bác được, Per thật ra phát hiện quỷ biện nho nhỏ vậy trong lời nói đó.

Per nhỏ không thử phủ định thiện ý và đức hạnh là lý do cứu vớt người khác, nó lựa chọn câu nói gài bẫy để Naosica nhỏ không thể chứng minh được rằng bên cạnh thằng bé không có người không vì chút tư dục nào mà vô tư ra tay trợ giúp.

Per gào lên một tiếng ở trong lòng, ‘AAA! Phiền chết được! Vừa triết học lại vừa luận chứng!’.

Dionysus ở bên cạnh thì hứng thú dạt dào, tựa hồ rất hiếu kỳ đáp án của song phương.

Naosica đương nhiên không cách nào chứng minh, nhưng thằng bé vẫn đem ánh mắt hy vọng hướng về Per che mặt như cũ.

Đối với cái người xa lạ cứu gã này, Naosica vẫn lòng mang cảm kích.

Đứa bé muốn người này mở miệng chứng minh rằng sự cứu vớt như vậy tịnh không phải là vì đòi hỏi cái gì cả.

Song, dưới ánh mắt thiết tha của đứa bé, Per trầm mặc.

Trên thực tế, Per chính xác là đang tính kế làm sao đạt được lợi ích tối đa trên phương diện hành xử với Naosica.

Dù sao, số phận của Per và tính mạng của Naosica gắn liền cùng một chỗ.

Naosica nhỏ thấy người bịt mặt trầm mặc, cũng im miệng không nói câu nào nữa.

Per nhỏ đồng tình nhìn thằng bé, dường như tiên đoán một việc gì đó mà thì thào nói: “Thực sự là đáng thương, cuộc đời của người, sẽ bị chính nghĩa của người điều khiển. Khi người oán hận, chính nghĩa của người sẽ yêu cầu người khoan thứ, khi người khi tức giận, chính nghĩa của người sẽ yêu cầu người bao dung. Thậm chí khi người yêu thích một người hay một thứ gì đó, chính nghĩa của người cũng sẽ bắt người từ bỏ. Cuộc đời của người, rốt cuộc có một chút nào do người làm chủ hay không? Người chẳng lẽ chưa từng cảm thấy hoang mang sao? Với con đường chính nghĩa mà người đã chọn?”

Ma vương, trời sinh ra bọn họ để đầu độc, mị hoặc người khác. Ngôn ngữ của bọn họ luôn luôn có thể đánh trúng nhược điểm, âm điệu của bọn họ khinh thường lại dụ dỗ người ta. Bọn họ khiến người nghe nghi hoặc con đường đang đi, hoài nghi giá trị tồn tại của chính mình, do đó dao động nhân tâm từ trên căn bản.

“Người chưa bao giờ thả lỏng mình ra, người cảm thấy chính nghĩa của người chưa từng làm hại bất cứ ai, nhưng người thứ nhất mà chính nghĩa của người giết chết, chính là người!”

” ‘Chúng ta đều trở thành chính nghĩa, chính nghĩa là vinh quang của chúng ta’” Per nhỏ nhớ kỹ danh ngôn kinh điển của Shiber Leon, sau đó cười nhạt: “Chưa từng có người nào nhìn thấy tận cùng, cũng không có ai biết cái gì sẽ đợi chúng ta ở tận cùng. Vậy thì, các người dựa vào cái gì để xác định con đường các người đi là chính xác, chứ không phải đi về phía vực sâu vạn trượng?”

Per cảm thấy Naosica co rúm lại trong lòng mình. Per do dự một chút, muốn vút Per nhỏ lại, mang theo Naosica nhỏ rời đi. Nhưng Per nhỏ lại nắm chặt lấy sợi roi bạc.

Per không dám làm tổn thương hàng chính hăng, vì vậy song phương dùng sức lực, nhưng không ai nhúc nhích.

Per nhỏ trở nên khó thở dưới sự siết chặt của roi bạc, nhưng vẫn kiên trì mở miệng như cũ: “Ta giết hại thương đội của quốc gia các người, đoạt tài vật của bọn hân, cho nên ta đáng chết, đúng hay không?”

Không được trả lời, không được trả lời, ngàn vạn lần không được trả lời, Per lẩm bẩm trong lòng, thấy Naosica trong lòng mình hung hăng gặt đầu lia lịa, đành bó tay nhìn trời.

Sau khi Per nhỏ đặt được câu trả lời khẳng định, độ cong nơi khóe miệng càng lớn hơn nữa: “Nhưng ta từ nhỏ đã bị người nhà vút bỏ, bọn họ đoạt đi thứ quan trọng nhất của ta, ta đáng được đồng tình và cứu vớt, đúng hay không?”

Hiện tại Per hầu như chẳng còn muốn nghe câu trả lời của Naosica nhỏ nữa, dù sao thì cũng lại gặt đầu cho mà xem.

“Như vậy, ta đáng chết hay là nên được cứu vớt?”

“Là...” Đầu Naosica nhỏ thực sự bị quấy thành vữa rồi. Thằng bé bất an cử động, giật giật mấy cái, lại không thể đưa ra đáp án.

“Dù cho chính nghĩa của người cũng không cho được một phương hướng rõ ràng. Nó có thể nói là đáp án nào cũng đúng, cũng có thể nói tất cả đáp án đều sai.”

“Nhưng dù kết quả ra sao đi nữa, người sai vĩnh viễn là các người, chứ không phải chính nghĩa. Như vậy, người vẫn nguyện vì nó mà xông vào nơi nước sôi lửa bỏng sao?”

Buông roi bạc nắm trong tay ra, Per nhỏ nhìn Naosica nhỏ, ánh mắt âm u.

Mà Per, thì trong một khắc buông ra kia, lập tức mang Naosica nhỏ rời đi.

Ở cùng Ma vương lâu, rất có hại cho thể xác và tinh thần.

Đứa trẻ này vẫn đang trong giai đoạn phát triển, nên đi là tốt hơn.

Per nhỏ đưa mắt nhìn bọn họ biến mất ở trong thảo nguyên, đứng lặng thật lâu, sau đó cất tiếng cười to. Tiếng cười kia chấn động trên thảo nguyên, cuốn đi trong tiếng gió, vang xa...

Per đem Naosica đặt ở vùng sát biên giới để đội tuần tra dễ phát hiện, chuẩn bị rời đi.

Naosica lúc này cả thể xác và tinh thần đều bị thương, níu lấy góc áo của Per, ngẩng đầu hỏi: “Người cũng là bởi vì có mục đích riêng, mới tới gần ta sao?”

Per đứng bất động, cuối cùng lựa chọn kéo băng vải bên mép xuống: “Nếu như ta nói phải, vậy người có thể đáp ứng một điều thỉnh cầu của ta hay không?”

“Ừ, người nói đi.” Naosica nhỏ tinh thần chán nản, đáp lại bằng giọng.

“Vậy hãy nhớ kỹ cái roi này, đáp ứng ta, bất kể sau này chủ nhân của nó là ai, người phải giúp hân vô điều kiện một lần, mà việc giúp này nhất định phải trong hoàn cảnh sinh tử.”

Per đem roi giơ lên trước mặt Naosica nhỏ.

Naosica nghe thỉnh cầu cổ quái này, có chút không giải thích được. Nhưng thằng bé còn có phiền não của mình, liền nói: “Người cũng cho rằng chính nghĩa không chỉ cho ta được phương hướng rõ ràng sao? Nó có thể tùy tiện nói cái nào đúng thì đúng, cái nào sai thì là sai sao? Nói cho ta biết đáp án, ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu của người.”

Tốt! Lại là câu trả lời có thưởng.

Vậy thì, đáp án như thế nào mới có thể làm cho đứa bé này mãn ý đây?

Dương nhiên là đáp án mập mờ.

“Chính nghĩa không quyết định được bất cứ chuyện gì.” Per đứng ở trong gió, bất động thần sắc mà trả lời: “Có thể đem một cái đáp án phán quyết là sai hoặc đúng chỉ có thể là con người. Không phải là tín ngưỡng của người nói cho người phương hướng cần phải đi, mà là do người lựa chọn tín ngưỡng của chính mình. Người có thể từ bỏ, nhưng người vẫn lựa chọn nó, điều này chứng minh rằng người tin tưởng nó đúng.”

“Nhưng không có ai có thể chứng minh nó đúng...” Naosica nhỏ nhìn Per với bộ dạng rất đáng thương, như động vật nhỏ bị hành hạ.

“Cho nên, người phải tìm cách chứng minh nó. Không có ai biết cuối cùng là cái gì.” Per nhắc lại lời Per nhỏ nói: “Người phải đi tới cuối cùng. Chỉ có đứng ở nơi đó, người mới có thể quyết định bước tiếp theo phải đi đâu hoặc làm gì, có quyền chứng minh phương hướng đó là chính xác.”

Thầy bói mù kỳ thực rất dễ làm, người không cần nói cho người khác nơi đó có cái gì hoặc vật kia hình dạng gì, mà chỉ nói cho họ lời mờ biết nơi đó ẩn dấu một vật, cần nhận biết, cần tìm hiểu, đồng thời chỉ cần phát hiện nó cũng đã đủ thành công rồi.

Ma vương thường dùng kỹ xảo xấu xa này để dỗ dành con người.

Các đạo giáo dùng kỹ năng này để tiếp thị thành công đi khắp thế giới.

Hiện tại, thầy bói mù Per dùng nó để dụ dỗ trẻ con, hiệu quả cũng rất ổn.

Naosica nhỏ suy nghĩ một chút, gật gật đầu, nói: “Người nói có lý, ta đáp ứng người.”

Per nhẹ nhàng thở phào một hơi, hài lòng nhìn điểm giá trị. Mặc dù chưa đầy, nhưng cũng không còn xa nữa.

Vùng sát biên giới, có đội tuần tra đang tới gần. Gật gật đầu với Naosica nhỏ, Per nhanh chóng biến mất trong lòng thảo nguyên gợn sóng.

46. Chương 46: Sos 46

Per phóng mắt nhìn cái thảo nguyên này – nơi cùng hắn có vô số nghiệt duyên, vòng vo một hồi cuối cùng cũng về tới rừng rậm hắc ám. Chờ hắn tìm được bọn Dionysus, phát hiện mọi người đã bình tĩnh mà ngồi cùng một chỗ, hoàn toàn không thấy đánh nhau loạn xạ như lúc trước.

Trước khi Per đi tới, Dionysus đã ngẩng đầu. Nhìn thấy đúng là Per, gã cười cười, quay qua tiếp tục chọc ghẹo trung khuyến quân nằm trong rổ. Tiểu Per thì vẫn cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Per, nó nhìn Per đến gần, sau đó ngồi xuống bên cạnh Dionysus, giành lấy cái giỏ trong tay Dionysus. Thấy Per cẩn thận mà kiểm tra đứa bé ngủ say trong rổ, nó nghiêng đầu tò mò hỏi,

“Con của người hả?”

Per gần như muốn lật bàn..

Những lời này lực sát thương thật quá mạnh mẽ. Xem ra, Đại Ma Vương không chỉ có kỹ năng nói lái sang chuyện khác rất cao siêu mà năng lực đâm chọc cũng là trời sinh. Ý vào che mặt, Per có thể không hề lo ngại mà giật giật khóe miệng lắc đầu.

Tiểu Per thấy Per lắc đầu, nhìn vào giỏ thích thú cười cười, cũng không hỏi thêm câu nào nữa. Nó cúi đầu xử lý con thỏ bên chân.

Bầu không khí dưới tiếng củi lửa tách tách trở nên thật tẻ nhạt.

Per không thể nói chuyện. Mà Dionysus thấy đùa trung khuyến quân thật nhàm chán, ngược lại đối với tiểu Per sinh ra hứng thú dạt dào. Gã nhìn chăm chăm vào gương mặt shota của người ta. Ánh ngược của khuôn mặt kia dưới ánh lửa phản chiếu trong mắt Dionysus cực kỳ âm trầm.

Mà hàng chính hăng rớt cuộc vẫn là hàng chính hăng. Đối mặt với ánh mắt suy ngẫm trắng trợn của Dionysus, tiểu Per như cũ vẫn có thể hết sức chuyên chú, miệng không động, tay không run rẩy mà nướng con thỏ hoang.

Xong rồi, còn cười hỏi Dionysus một câu, “Người muốn ăn sao?”

Dionysus nhìn nó một cái, không nói gì.

Thần quan đại nhân xét thấy tiểu Per vừa mới đánh nhau với chủ nhân lúc nhỏ của mình, hình như không muốn nói chuyện với nó. Về phần Per, trong mắt thần quan, thằng nhãi này chính là phiên bản thăng cấp sau mười năm sau của tiểu ác ma. Bản chất ác liệt chỉ có càng tăng, không có thay đổi.

Thần quan cùng Dionysus chưa từng có trực tiếp nói chuyện với nhau. Dionysus đối với thần quan đoán chính mà không có sức chiến đấu cho tới bây giờ vẫn mang theo chút coi thường vô ý. Trông cậy vào gã chủ động cùng thần quan nói chuyện, đó là chuyện khó có thể xảy ra.

Mà Harula vừa mới uy hiếp thần quan, dĩ nhiên không có khả năng lại đi tìm thần quan nói chuyện. Per cũng không thể mở miệng nói chuyện với y. Dionysus đối với Harula – thiếu niên từng làm luyện sủng, gây yếu đến nỗi không giết chết được một con thỏ, không thể chống đỡ nổi một quyền thật sự là không để vào mắt. Làm gì có chuyện đi nói chuyện với y.

Nhìn trái, nhìn phải một lúc, Harula bị đè nén trong bầu không khí trầm lặng này sắp phát điên, cuối cùng quyết định nói chuyện với tiểu Per.

“Cái kia. . . Cần giúp gì không?” Harula thử thăm dò tới gần tiểu Per. Trước mắt, đối với Per nhỏ, y vừa tò mò vừa cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Per lười biếng, nâng mí mắt lên, thấy một thiếu niên xinh đẹp đứng một bên không có gì làm, khoe miệng nở ra một nụ cười thật lớn, sau đó ném con thỏ còn tại cơ giết tới bên chân đối phương.

Tùy tay rút ra một cây dao, nhìn cũng không nhìn, vung tay một cái. con dao cứa qua cổ con thỏ.

Tiểu Per cười đáp: “Vậy giúp ta lột da đi.”

Harula nhìn con thỏ trên mặt đất. Phần cổ bị cắt, mạch máu lộ ra ngoài, máu chảy lênh láng.

Harula cố gắng kiềm chế, không lùi về phía sau. Nhưng y cũng không dám cầm con thỏ đã chết trên mặt đất.

Cứ như vậy ngồi ở bên cạnh tiểu Per, nụ cười trên khoe miệng Harula cũng cứng lại.

Per nhìn tiểu Per, đối phương cảm nhận được ánh mắt của hắn, nâng cằm, như là khiêu khích hoặc như là đang mỉm cười nhìn hắn.

Per bất đắc dĩ, thằng nhãi này có ý gì đây, muốn xem hắn có thể lột da thỏ hay không à? Hay là muốn biết, khi dễ bạn của hắn, hắn có tức giận không? Muốn đánh nhau à?

Tâm tư của trẻ con như sao trời, người xem nhìn thấy, nhưng lại không hiểu. Per cảm thấy rằng chẳng cần thiết phải so đo với một đứa trẻ, vì thế chuẩn bị đi qua xách con thỏ kia lên sơ chế. Nhưng trước khi Per hành động, Dionysus đã ra tay cầm lấy con thỏ. Gã nhìn một chút, sau đó rút ra một con dao, nhanh nhẹn bắt đầu lột da.

Người thường lột da, thường sẽ phạm một ít vào cơ thịt, nhưng mà Dionysus lại không hề tổn sức chút nào. Tay cầm dao, thủ pháp gọn gàng lưu loát, dao cắt xuống, da ra da, thịt ra thịt, không hề dư thừa.

Per nhin không được nhìn nhiều hơn một chút, sau đó cảm thấy con dao trên tay Dionysus có chút quen mắt.

Mũi dao hơi cong lên, lưỡi dao kép sắc bén.

Đó là con dao găm từng đâm Per.

Per mới vừa phản ứng, Dionysus đã cắt nó đi.

“Được rồi, cho người.” Gã đem thịt ném đến trước mặt tiểu Per. Tiểu Per đầu cũng không nâng, dùng tay tiếp được.

Dionysus cũng không quá để ý, đem da thỏ vừa mới lột xuống nhẹ nhàng đưa cho Per.

Per dùng vẻ mặt ghét bỏ ném da thỏ xuống mặt đất. Tuy rằng che mặt, nhưng chuyện này vẫn không ảnh hưởng đến việc hắn muốn dùng hành động bày tỏ thái độ của mình.

Nhìn thấy Per có vẻ xoi mói ném da thỏ như ném một món đồ chơi mình không thích, Dionysus có chút bất đắc dĩ.

“Ta nói này, trung khuyến của người đã lên cơn sốt rồi kìa, nếu không giữ ấm cho y, y sẽ chết.” Dionysus chỉ vào rổ, “Hay là người đã bắt đầu chán ghét muốn vứt bỏ y?”

Per nghe vậy có chút giật mình, hắn ngồi thẳng người, sau đó không buồn lên tiếng, nhanh chóng cởi bao tay bằng da ra.

Đưa tay kéo tấm chăn mỏng đặt ngang rổ ra, mặc dù biết Dionysus sẽ không nói dối mấy chuyện như thế này, nhưng nhiệt độ nóng bỏng trên tay vẫn làm cho hắn kinh hãi. Dưới ánh mắt của mọi người, Per ôm người ra khỏi rổ, ôm vào trong lòng ngực, chuẩn bị đứng dậy.

“Từ nơi này đến thôn xóm gần phải mất hai ngày, mà trong thôn chưa chắc có thầy thuốc.” Tay phải Tiểu Per cầm một cây gậy cời lửa, cười như không cười mà mở miệng.

Per chờ nó nói câu tiếp theo.

“Ta có thuốc, nói đúng hơn là ta biết làm sao để có thuốc, nhưng vấn đề là tại sao ta phải cho người?” Tay trái Tiểu Per chống cằm, cực kỳ hứng thú mà đánh giá đại Per đang ôm chặt rổ.

Hai tên mặt than, một tên đang cười hì hì, một tên che mặt căn bản là nhìn không thấy biểu tình cách một đồng lửa giăng co. Không khí so với lúc mọi người không mở miệng khi này còn gay go hơn.

“Nếu không như vậy, người mở miệng nói tiếng cảm ơn thì thế nào? Hoặc là, nhìn ta cười một cái?” Nói xong, nó nhìn Per vẫn không nhúc nhích.

Những người còn lại vây quanh ở một bên không lên tiếng, nhưng tầm mắt toàn bộ dừng trên người Per.

Per đang che mặt rốt cuộc cũng có động tác, dưới cặp mắt của những người còn lại, hắn đưa tay cởi bỏ băng vải ở dưới mũi. Đường cong tinh tế của cái cằm, đôi môi mỏng hồng nhạt mềm mại dưới lớp băng vải màu nâu cuối cùng cũng hiện ra. Mọi người bắt đầu im lặng tập trung vào hắn.

Cơ quanh vùng miệng của Per co lại, khóe miệng cong lên.

Một nụ cười sát khí bốn phương hiện lên trên khuôn mặt tái nhợt.

Trong không khí, âm thanh xé rách góc áo vang lên cực kỳ vang dội mà bén ngọt, tiểu Per miễn cưỡng tránh thoát roi bạc, cười ha ha, nhún vai tung ra một thứ tương tự.

Một sợi dây bạc trong suốt được vẽ ra giữa không gian hắc ám của rừng rậm, Per chớp tiếp được nó.

“Đó là thuốc hạ sốt, cướp từ thương đội đi ngang đây, ta đã dùng, hiệu quả rất tốt.” Nói tới đây, tiểu Per cười cười: “Có điều, ta cũng có thể nói dối, dùng không hay thì tùy người.”

Per nắm cái chai trong tay, cúi đầu do dự khoảng ba giây.

Hắn buông cái rổ ra, bé Osi Nash nằm ở bên trong ra.

Per vụng về ôm Osi Nash tựa vào lòng ngực của mình, cầm chai thuốc nhưng không biết làm như thế nào đút thuốc cho trẻ em mới sinh. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Dionysus.

Dionysus cười khỏ một tiếng, lắc đầu, “Đừng nhìn ta, cho tới bây giờ ta chưa từng cho đứa nhỏ uống thuốc cả.”

Mặt gã không chút thay đổi, kề sát mặt vào Osi Nash, sau một lúc xem xét, gã nhíu mày, “Sốt cao quá, không biết y còn tỉnh không, không thể miễn cưỡng đổ thuốc vào, bị sặc vào cuống phổi thì càng phiền phức.”

Per nghĩ phải xác nhận xem đối phương còn có ý thức không chỉ có một biện pháp, Per vùi đầu, ghé vào bên tai của Osi Nash nho nhỏ, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được ra lệnh: “Nghe thấy ta nói thì mở mắt to ra.”

Nếu Osi Nash còn ý thức nghe thấy hẳn nói chắc chắn sẽ mở mắt thật to. Nhưng mà, Osi Nash trong ngực Per theo bản năng vặn vẹo một chút, lập tức lại khôi phục thành bộ dáng thờ gập suy yếu.

Tình huống thoát nhìn có vẻ không được khả quan lắm. Tại sao lúc trước mình không hề phát hiện? Không ngờ đến nước này, đối phương vẫn nhẫn nại không khóc ầm ỉ?

Per dùng ngón tay cái gạt cái nút bịt chai thuốc ra, ngửi ngửi, thử cho đứa trẻ mới sinh trong ngực uống một ít.

Kết quả, Osi Nash nuốt vào một ít, nhưng rất nhanh lại phun ra. Per mím môi, nhìn chất lỏng màu xanh nhạt trong chai, ngừng một chút, cắn răng nín thở ngậm một ngụm, miệng đối miệng mà đem thuốc đút cho Osi Nash.

Cái gì gọi là môi mềm mại như trẻ mới sinh chứ, Per ngậm cả nửa ngày cũng chả có cảm giác gì. Thuốc ở trong miệng tựa như một ngọn lửa lan tỏa ra cả cổ họng, hẳn thậm chí có chút hoài nghi, thứ này rốt cuộc là thuốc độc hay là thuốc hạ sốt. Nước thốt gần như thiêu cháy yết hầu, tràn ra khóe miệng, vừa tê dại vừa cay nồng.

Osi Nash nuốt một nửa thì lại phun hết một nửa, có điều một nửa bị phun ra vẫn bị Per cưỡng ép mà nuốt trở lại.

Thật vất vả đút hết thuốc, Per chà xát miệng, thấy Osi Nash tựa hồ không có việc gì, hẳn nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn bốn phía xung quanh, Per phát hiện tất cả mọi người dường như đều choáng váng nhìn hẳn. Hẳn không thể mở miệng, cũng lười mở miệng hỏi sao lại thế này.

Trong tình huống mà tất cả mọi người không ai nói lời nào, Per mặt tẩm da thỏ dưới mặt đất lên, xách ấm nước đang đun kế bên, bắt đầu cẩn thận rửa sạch.

Nước trong từ từ biến thành màu hồng chảy đầy đất, mùi máu trong không khí phiêu tán, làm cho một đám ăn thịt động vật rục rịch.

Dionysus dùng vỏ dao bên ngoài dao găm mang theo chọt chọt vào cái rổ mà Osi Nash đang nằm, nhăn mũi cảm thán nói, “A, thật đáng ngưỡng mộ nha...”

Per dùng sức rửa tẩm da, trở mình cái xem, ngưỡng mộ cái đêch, thích như vậy người cũng bị bệnh đi.

Con người đó mà, vĩnh viễn không bao giờ cảm thấy đủ.

47. Chương 47: Sos 47

Điểm khởi đầu cũng là điểm kết thúc.

Khu rừng rậm cả bọn tạm thời đặt chân đang bị người sục sạo, khi Dionysus mang tin tức về, Per đang luống cuống tay chân thay tã cho Osi Nash. Per nhỏ nghe tin tức xong lên tiếng ra hiệu biết rồi một tiếng xong không có phản ứng tiếp tục gì nữa. Dionysus cảm thấy kỳ quái: “Người không cho là chúng ta sẽ tổ cáo à?”

Per nhỏ rất khinh bỉ nhìn gã một cái: “Nào ta vẫn còn hoạt động, các người tự mình bắt ta đi lĩnh thưởng thì còn được nhiều tiền hơn là hô to cho một đám người đến tìm tòi. Hơn nữa mấy ngày hôm trước ta mới cùng kia tiểu vương tử kia thi đấu xong, hẳn muốn báo thù cũng rất bình thường.”

Ở trên mặt Per hiện đang che bằng vải, cho nên không cần phải bịt mắt. Khóe miệng khẽ giật giật, Per lặng yên thở dài, ngôn từ của đứa bé này sắc bén quá đi, không biết Dionysus có then quá thành giận mà một cái tát quét bay nó ra không.

Song, chuyện lại diễn ra khiến Per ngạc nhiên, Dionysus chỉ nhìn Per nhỏ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười. Gã vươn tay, không để ý đến phản kháng của Per nhỏ, cảm thán: “Bây giờ mới thấy giống.”

Per nhìn Dionysus như nhìn bệnh nhân bỗng nhiên động kinh, kinh ngạc sao gã này tự nhiên dễ tính, dễ nói chuyện như vậy. Nếu như không phải không thể mở miệng, hẳn thật muốn hỏi Dionysus một câu có phải bị cảm mạo của Osi Nash truyền nhiễm hay không.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Harula lo sợ bất an hỏi: “Tuy rằng rừng rậm rất lớn, nhưng chúng quy vẫn có khả năng đựng độ.”

Harula nói xong, đám người nhất tề nhìn phía Per. Per nhỏ thấy động tác trong tiềm thức này của mọi người, mắt nhìn Per, cũng im lặng không lên tiếng mà chờ đợi. Nó thậm chí có chút chờ mong mơ hồ rằng người vẫn che mặt này có thể mở miệng nói chuyện.

Per liếc mắt nhìn Per nhỏ, trong lòng hiểu rất rõ, hẳn giờ tay chỉ hướng bắc của rừng rậm.

Ở phía bắc của rừng rậm, lướt qua rừng cao vực thẳm, nơi đó có quảng mỗ pha lê lớn nhất của Obeli.

Nơi đó, là cổ hương của Osi Nash. Tất cả hình như lại từ điểm kết thúc quay ngược lại nơi bắt đầu.

Đứa bé trong rổ còn đang ngủ yên, giống như không hề biết nhóm người này đã tự ý quyết định vận mệnh cho y.

Đường xá xa xôi, Per và Dionysus đem xe ngựa hồng do thương đội lưu lại lựa chọn, ghép thành một chiếc xe ngựa thật lớn dùng được. Per nhỏ kiểm một con Chung điều từ chỗ sâu trong rừng rậm. Per đối mặt với cái trong lỗ mũi phun phì phì tức giận của con Chung điều hung mãnh, trầm mặc. Lúc này hẳn mới có chút cảm giác hai người bọn họ thật ra là một người.

Đoàn người ngồi trên xe, đứng đưa lắc lắc tiến đến phương bắc. Trên đường cướp đoạt đốt giết, làm vô số điều ác, thần quan ngồi ở bên trong buồng xe, chẳng quan tâm, cự tuyệt giao lưu với người khác. Nhưng so sánh với việc thần quan đòi tuyệt thực lúc đầu thì đã tiến bộ hơn rồi.

Tuy rằng đối mặt với đồ ăn lấy ra từ trên thân người chết, thần quan vẫn lưỡng lự một chút theo thói quen.

Dọc theo đường đi, mọi người phải cẩn thận đề phòng cướp, phòng quan, phòng cả nội loạn. Song mọi người phòng họa do con người gây ra, lại cứ quên trên đời này ngoại trừ nhân họa, còn có thiên tai.

Phía bắc của Obeli, núi ngút ngàn, vực không đáy thật là hiểm trở. Bởi vì là mỗ pha lê, ma lực hùng hậu, trên đỉnh núi trên cơ bản là không mọc được chút thực vật nào, chỉ có khoáng thạch pha tạp với đá văng tung tóe tạo thành nguyên bản rắn chắc của ngọn núi. Đưa mắt nhìn xa xa, chung quanh là một mảng trụi lủi. Mỗi khi mưa xuống, trên mặt đất rất dễ diễn ra cảnh đá lăn, núi lở.

Mưa to, từng khối đá to nứt ra, lăn lông lốc, lúc này mọi người trong xe vốn ngủ yên. Bỗng một tiếng ầm vang, Chung điều theo bản năng giương cánh muốn bay, lại bị tảng đá lở đè xuống gãy cổ.

May mắn duy nhất trong xui xẻo là dây thừng của xe ngựa ghim chặt cái cổ của Chung điều bị đè cứng trên sơn đạo không thể động đậy, vì vậy xe ngựa lơ lửng trên bờ vực, đoàn người ai nấy đều toát ra mồ hôi lạnh.

Per sau khi kinh hồn táng đờm, cuối cùng mở miệng: “Tất cả mọi người không sao chứ?”

Đạt được câu trả lời khẳng định, trái tim gần như ngừng đập mới nhẹ đi: “Vây là tốt rồi...”

Dionysus đem kiếm cắm vào vách núi, đứng ở mặt trên tính toán cự ly: “Không được, thấp quá.”

Thật ra, gã nhảy lên thì không thành vấn đề, nhưng cái chính là ở đây còn có ba người không có một chút vũ lực nào. Vách đá cũng không chắc chắn, chỉ vừa đủ chống đỡ được trọng lượng của gã.

Per xem xét tình huống một chút, ném roi bạc cho Dionysus: “Người đi lên trước, ta ở dưới này trông chừng, người dùng roi cuốn từng người bọn họ lên là ổn.”

Dionysus tiếp nhận roi bạc mềm mại, nhẹ như không khí, đây là vũ khí Per tin cậy nhất. Gã nhìn Per: “Người tin được ta?”

“Lắm nhảm, nhanh lên đi. ” Per không kiên nhẫn.

Dionysus cầm roi nỡ nộ cười, sau đó biến mất ở phía trên. Chưa được bao lâu, roi bạc đã rủ xuống, Per đem Harula ôm lên, cột chắc, sau đó kéo kéo roi. Roi bạc nhoáng lên, đu đưa, xê dịch hướng lên trên.

Chờ khi Per quay đầu lại, hẩn nhìn những người còn lại, do dự.

Sau khi Per nhỏ suy đi tính lại, quyết định mở miệng. Nó nhìn Per chằm chằm, hỏi: “Người là ai?”

Per sắc mặt không tốt nhìn nó, sau đó mới chú ý tới cái rổ đặt ở bên chân Per nhỏ, trong lòng cả kinh, giơ tay ra muốn nắm. Per nhỏ nhanh hơn, nó quơ lấy cái rổ, ánh mắt yên tĩnh đem cái rổ giơ cửa sổ: “Nói! Nếu không ta vứt nó xuống!”

Dionysus hô to ở phía trên: “Các người đang làm gì đó? Nhanh lên một chút!”

Thùng xe phát ra âm thanh cọt két, run rẩy trên không trung.

Per vươn tay về phía Per nhỏ, sắc mặt âm trầm: “Đưa cho ta!”

Per nhỏ cười cười, trong mắt tỏa ra một vẻ điên cuồng: “Tên!”

Đờ mờ, lại một thằng thần kinh! Per chửi ở trong lòng.

Bởi vì cây roi cho Dionysus rồi, lúc này trong tay Per không có vũ khí, chỉ có thể giơ tay ra đánh chạy. Hai người giao thủ ở trong không gian nhỏ hẹp bất ổn, thùng xe lay động càng thêm lợi hại. Harula ở phía trên lớn tiếng hô cái gì đó, nhưng tiếng gió thổi quá lớn, căn bản nghe không rõ.

Một viên đá lăn không lớn đập nát cửa hông của thùng xe, nước mưa đổ ập xuống xối xả. Tường gỗ bên cạnh cũng không thể chống được bao lâu nữa, sau khi tảng đá rơi xuống, thùng xe thêm một cái lỗ hổng lớn. Mưa gió rít qua âm âm, thổi rối loạn mái tóc của Per nhỏ, đôi mắt đỏ ngầu trong bóng đêm quỷ mị đáng sợ mà điên cuồng. Thùng xe lay động càng thêm kịch liệt.

“Đưa nó cho ta!” Per hẩn học uy hiếp, Dionysus phát hiện phía dưới có vấn đề, tựa hồ chuẩn bị nhảy xuống.

“Nói cho ta biết tên người, ta sẽ trả nó—— ” Per nhỏ còn đang nói chưa xong.

Thần quan đột nhiên bất ngờ đánh lén khiến hai người không ngờ. Tuy rằng không thể thành công đoạt lại rổ chứa Osi Nash, nhưng khiến dưới chân Per nhỏ lộ ra kẽ hở. Per dùng chân một đá, nắm lấy cổ tay của Per nhỏ vận thật mạnh không lưu tình chút nào, rổ rơi vào trong tay hẩn.

Per nhỏ nhìn Per đã thoát khỏi khống chế, hiển nhiên rất phẫn nộ, sau đó nó làm một chuyện mà cả thần quan và Per không ngờ. Một tay Per nhỏ tự lực, đánh thần quan rớt từ trong xe xuống phía dưới, sau đó quay qua Per, vẻ mặt ‘ta xem người còn làm được gì’.

Hầu như là không do dự, trong tiếng thét thất thanh của Dionysus và Harula, Per ôm rổ nhảy xuống theo.

Thần quan nhìn Per dần dần tới gần, trên mặt tràn ngập nét không thể giải thích được, y giúp người nam nhân này, chưa từng nghĩ tới muốn hẩn hồi báo.

“Cầm lấy tay của ta!” Per hét lên ở trong lớn tiếng mưa lớn tiếng. Hầu như là tuân theo bản năng, thần quan nắm chặt lấy tay của người đàn ông mà trước giờ y không thể tiếp nhận. Thần quan cảm thấy người mà y nắm tay cũng lấy làm kinh ngạc, đôi tròng mắt đỏ đậm mở to, người nọ nhìn y giữa một mảng mờ mịt.

Hai người nắm tay ở trong mưa gió, rớt nhanh xuống từ không trung.

Đáy hồ là thảm thực vật thừa thối, không có dòng sông trong truyền thuyết, ngay cả con suối cũng không có.

Per móc ra một khối pha lê chất lượng thấp duy nhất cướp được từ một đoàn thương nhân, ném xuống phía dưới thật nhanh trước khi rơi xuống đất thành thệt nát. Pha lê phóng thích ra một lớp sóng xung kích yếu ớt đánh tan đại bộ phận trọng lực phía dưới, ba người bắn lên không trung một chút, sau đó nhất tề rơi trên mặt đất.

Đứng ở dưới chân núi nhìn lên, cơ bản đã không thể nhìn thấy con đường kia của bọn họ nữa. Đá vụn vẫn tiếp tục rơi xuống, Per ôm lấy rổ, kéo thần quan còn đang sưng sờ xông ào vào trong một cái động khá nông ở bên cạnh. Nói là động nông, kỳ thực bất quá cũng chỉ là bất quá cũng chỉ là một cái hố ở vách núi. Ở phía bắc, cây cối cực kỳ quý giá, người dân hầu hết dùng đá để điêu khắc. Khi không cách nào tìm ra nham thạch, các cư dân liền đào những hố nhỏ dọc theo sườn núi, sau đó khắc tượng thần lên, coi như miếu thờ, dùng để khẩn cầu phù hộ bình an dọc theo đường đi.

Nói trắng ra, đây là một chỗ tránh nạn tạm thời. Bất quá, chỉ là nơi này có thêm một cái tượng thần mà thôi. Người Obeli chưa bao giờ làm những chuyện rối rắm lại không có ý nghĩa như thế này.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Thần quan hỏi.

“Đứng phơi mưa!” Per thò đầu ra coi tình huống phía trên, thiếu chút nữa bị tảng đá rớt từ trên cao xuống đập vào mặt. Ôm rổ, Per hầu như là nghiêng răng mà nói chuyện. Tất cả đồ ăn đều ở trong xe. Tảng đá phá thùng xe thành một cái động lớn, đồ ăn cũng không biết rơi xuống nơi nào rồi.

Kiểm đồ ăn ở phương bắc, nhiều khi là dùng tiền cũng không đổi được đồ ăn. Tại đây hoàn cảnh khác nghiệt, tìm đâu ra thức ăn lỏng cho trẻ con.

“Thật nên giết nó ngay từ đầu.”

Thần quan biết Per nói tới ai. Nhìn Per tức giận, y nhất thời kềm nén không được, nhắc nhở: “Nó chính là người, giết nó rồi người cũng sống không nổi.”

Per ngăn người ra một chút, sau đó gạt đầu cho có lệ. Thần quan không nói gì nữa.

Mưa bên ngoài ào ào không ngừng, thỉnh thoảng có đá vụn rớt xuống phát ra tiếng âm ầm, Per chỉ có thể ở lặng lẽ cầu nguyện trong lòng, mong Dionysus nhả nài mà mang Harula theo.

“Cảm ơn.”

“Ta không phải vì để người cảm ơn mới cứu người. Nếu như đổi lại là một người khác, ta sẽ không cứu. Huống hồ người cũng từng cứu y.”

Per giơ cái rổ về phía thần quan.

Thần quan bắt đầu cười cười: “Ta biết.”

Càng nói càng thêm rối, Per đơn giản là câm miệng.

“Các người thực sự rất kỳ quái, có thể hạ thủ với phụ mẫu, thân tộc, lại sẵn sàng hiến mạng vì người không có liên quan.” Thần quan nở nụ cười rất dịu dàng, cười khổ một tiếng, như là đang lẩm bẩm: “Ta bắt đầu không xác định được rốt cuộc cái gì là chính nghĩa, tà ác rồi. Ta chán ghét hành vi của người, chán ghét quá khứ của người, nhưng lại không ghét người. Rất kỳ quái phải không?”

Thời gian qua nhiều ngày như vậy, thấy cũng nhiều, cũng từng phẫn nộ, nhưng khi nắm chắc tay của Per, thần quan bỗng nhiên tỉnh táo. Tựa như có cái gì được mở ra trong tâm linh.

Ngày mưa này như một cơ hội hiếm thấy, thần quan không xấu hổ về việc đem nghi hoặc và lưỡng lự trong nội tâm của mình giải bày cho người nam nhân trước mắt này nghe.

Per liếc mắt nhìn thần quan, nhẹ nhàng mở miệng trong tiếng mưa rơi: “Thật tương phản. Người biết không? Ta nghe người nói không xác định, lại cảm thấy người bây giờ đã bắt đầu biết cái gì là chính nghĩa và tà ác.”

Dựa vào tường ngồi xuống, Per đặt rổ lên trên đùi: “Khi người bắt đầu cảm thấy một việc không rõ ràng, đó là lúc người bắt đầu tìm hiểu nó.”

Per không phải là chưa từng đối mặt với cám dỗ. Khi hắn có quyền tùy ý làm bất cứ điều gì hắn muốn, hắn không phải là không có cơ hội phóng túng thỏa thích. Nhưng mỗi lần hắn nhịn không được mà muốn buông thả bản năng, thì lại gặp đối thoại trong đầu với thần minh. Chỉ có khi người biết rõ cuộc người bị cái gì kìm kẹp trên cổ, người mới có thể có lòng thương xót người khác.

Chính nghĩa và tà ác mà chưa từng trải qua dằn vặt và đau khổ, thì không phải là chính nghĩa và tà ác thật sự.

Cái gọi là chính nghĩa, thiện lương cũng không phải cái thứ chỉ đọc và hiểu qua kinh văn. Càng đơn giản, thì càng khó hiểu. Càng là giáo điều, càng lệch khỏi quỹ đạo. Người chưa từng trải qua đau khổ, đấu tranh và suy nghĩ, rút ra tư tưởng cho riêng mình, thì cũng giống như người ở trên cao thờ ơ quan sát, không có chút cảm tình nào vậy. Cái thứ ý niệm như vậy lấy ra để giảng đạo, sẽ biến thành quy tắc đáng sợ. Là ai nói rằng chính nghĩa nhất định nên như vậy? Là tà ác thì nhất định vạn kiếp bất phục?

Khi người đối mặt với tai họa, người không có được chút trợ giúp nào của cái chính nghĩa trong lý tưởng, người sẽ cho rằng là chính nghĩa phản bội người? Hay là lý giải của người xuất hiện sai lầm?

“Việc giảng đạo tán dương chính nghĩa và tà ác tựa như phần nổi của tảng băng, người cho là người hiểu nó, lại chưa từng trải qua quá trình của nó, người lấy cái gì đi tán tụng và chỉ trích nó? Người dùng cái gì để hiểu nó?” Per nhìn thần quan: “Người rốt cục là muốn cứu vớt người khác, hay là bị thứ chính nghĩa của mình vây ở trong vũng bùn không cách nào thoát được, cho nên khát vọng được cứu vớt.”

“... Ta không biết.” Thần quan đem ánh mắt hi vọng ném về phía Per. Per dường như đầu hàng mà khoát khoát tay: “Không nên hỏi ta đáp án, ta cũng không biết đáp án. Thế nhưng...”

” Có lẽ con đường của ta là sai, ta sẽ thất bại, song như vậy thì thế nào? Cuộc sống dù dài hay ngắn của bất kỳ ai cũng sẽ chấm hết bởi cái chết. Ta không tin con đường người khác chỉ cho ta, ta chỉ đi con đường ta thấy được. Người nguyện ý tin tưởng cái gì thì tin tưởng cái đó đi, muốn thờ phụng thì đi mà thờ phụng nó, không cần thiết lưỡng lự và sợ hãi.”

Cuộc sống vĩnh viễn không có đáp án, thế nhưng quá trình tìm kiếm đáp án mới là cuộc sống, không nên đơn giản đi tin tưởng bất kỳ phân biệt giữa chính nghĩa và tà ác nào. Mỗi người đều có chính nghĩa và tội ác riêng của mình. Có lẽ không ai có thể dùng vài câu nói là có thể phá vỡ chính nghĩa mà người khác thờ phụng, mà ý niệm của người có thể bị ảnh hưởng chỉ bằng vào một lời của người khác sao?

“Hắc bạch thị phi, đâu chỉ một hai câu là trộn lẫn được với nhau.” Per ôm cái rổ, thò đầu ra thăm dò lần thứ hai, phát cuồng mà nói: “Cái thời tiết quỷ quái này ngay cả thương đội để cướp cũng không có. Nếu như sống không nổi, ta cảm thấy giết chết tên tiểu quỷ kia đi cũng không sao. Dù sao đến lúc đó, mọi người đều sắp chết cả. Sớm chết sớm siêu sinh.”

Thần quan bật cười một tiếng, sau đó khuôn mặt nghiêm lại, nhắc nhở: “Thế là không đúng, nếu như người đánh cướp những thương đội...”

Trong tiếng mưa rơi, Per nhìn thấy cột trụ số đầy của thần quan, quay đầu lại tiếp tục xem màn mưa ngoài cửa động.

Chỉ cần những lời này mà qua được cửa thần quan, chẳng phải rất đơn giản sao? Không, không hề đơn giản, đó là tích lũy từng trải suốt đoạn đường này. Cuối cùng, thần quan đã có thể miễn cưỡng tự mình chấp nhận đồ ăn do bọn họ đánh cướp. Sự đau khổ và đấu tranh của một người cần phải được tích lũy. Có người đi lệch đường trong lúc tự mình hoài nghi. Có thể kiên cường trong từng lần đấu tranh tàn nhẫn, sau đó tiếp tục kiên trì ý niệm của mình, đó mới là một loại thông suốt rộng mở. Điều này cần nghị lực kiên định của bản thân người nọ, và có thể bao dung, chấp nhận điều ‘tà ác’, không hoàn mỹ trên người mình.

“Chúng ta sắp trở về nhà rồi.” Nhẹ nhàng đưa đẩy cái rổ của Osi Nash, Per nhẹ nhàng nói.

48. Chương 48: Sos 48

Per và thần quan ngừng ngơ trong hang động đợi cho đất đá rơi xuống hết. Đợi đến lúc tạnh mưa đã chuyển của buổi tối.

Hai người đi ra ngoài động, nhìn khoảng cách, phải đi lên một lần nữa không phải là chuyện dễ dàng gì. Hơn nữa, Per nghĩ, Dionysus chỉ sợ đã sớm không còn ở chỗ đó.

Hang động trong núi khác với khe núi, đất đá lán xuống, nếu không kịp rời khỏi chắc chắn sẽ bị đá rơi xuống lấp kín đường, mà chờ dọn xong đồng đá kia cũng không biết đến ngày tháng năm nào. Mà hang động cũng không phải là nơi để trú ẩn lâu dài, đi hay về, so sánh sao cũng thấy đi có vẻ tốt hơn.

Per suy ngẫm một hồi, cuối cùng quyết định trực tiếp đến thành thị bọn họ đã ước định – Caceres.

Nói không chừng lúc tới nơi đã thấy bọn Dionysus chờ sẵn ở đó rồi.

Trước khi xuất phát, Per tìm một con chuột mẹ đang có con nhỏ ở rừng nhỏ gần đó, giữ lại một con chuột nhỏ cho mẹ nó, còn lại một miếng giết sạch. Con chuột mẹ kia cực kỳ hung hãn. Per không thể không rút sạch răng nanh với móng vuốt của nó, sau đó đem đầu vú của nó nhét vào miệng của Osi Nash.

Con chuột mẹ kia bị Per bóp chặt, đau đến kêu liên tục. Điều làm cho Per thở dài nhẹ nhõm một hơi chính là Tây Âu Nash phát hiện ra hương vị có khác nhưng vẫn tiếp tục uống.

Nhưng điều này cũng khiến cho Per hiểu rõ, ý thức của y đã không còn dừng lại ở tuổi vốn có nữa. Per thở dài, không nói gì. Chờ Tây Âu Nash ăn no, Per trói con chuột mẹ kia lại, tìm một cây gậy cứng cáp buộc nó vào khiêng trên vai. Xét thấy toàn bộ quá trình cho Osi Nash ăn quá mức kinh dị, thần quan đã sớm quay lưng ra chỗ khác. Chờ Per chuẩn bị cho tốt, gọi y lại, y mới không được tự nhiên tới gần.

“Ta... chẳng qua còn chưa quen.” Thần quan cúi đầu, trong lòng cũng nói không rõ mình đang áy náy cái gì. Y biết rằng một mực hiền lành thì không thể sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt này, nhưng con người muốn thay đổi không phải là chuyện một sớm một chiều.

Per nhìn y một cái: “Không quen thì thôi, không phải tất cả mọi chuyện đều phải quen.”

“Ta đã nghĩ rằng ngươi sẽ khinh thường ta.” Gương mặt thần quan ở dưới ánh trăng có chút tái nhợt, y cười, nói “Ta còn tưởng rằng ngươi muốn ta quen với mấy chuyện này.”

“Thế giới này không phải chuyện gì cũng phải thỏa hiệp, thay đổi những thứ ngươi có thể thay đổi, không được thì mới thỏa hiệp.” Per ngồi chồm hổm trên mặt đất, đặt Osi Nash vào trong chăn, ôm cái giỏ vào trong lòng, kiêu ngạo mà nhếch môi: “Hơn nữa ta làm sao lại bắt ngươi quen với mấy việc này, ngươi phải biết rằng, người Obeli không hề thích người khác phải thay đổi.”

Thần quan nhìn Per. Thiếu niên đã sớm bỏ lớp băng vải dư thừa ra, đôi con ngươi màu đỏ đến chói mắt dưới ánh trăng giống như bảo thạch trong suốt chứa cả ánh trăng.

“Ngươi là một quân chủ tốt.” Thần quan cúi đầu nhẹ giọng nói.

Per nở nụ cười, lơ đãng nói “Ta là người bị phế truất vương vị.”

Thần quan nhìn Per kiên định nói: “Đó là do bọn họ không hiểu rõ ngươi là người như thế nào.”

“... Vậy ngươi làm sao có thể chắc chắn rằng ngươi hiểu rõ ta?”

Thần quan đang muốn nói tiếp, Per lại đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Thần quan kỳ thật muốn nói: Ngươi nguyện ý nói với ta nhiều như vậy, bảo vệ ta như vậy đã chứng minh ngươi không hề tàn bạo như mọi người vẫn nói. Nhưng y biết người đàn ông này này không thích nghe mấy chuyện như vậy. Chỉ có khi nghĩ mình là kẻ ác, mới dễ dàng thừa nhận hành vi của mình, cho nên mới có người nguyện ý tự xưng mình là ác nhân. Mọi người thường tự cho mình lý do để tàn nhẫn.

Ngày hôm sau, lúc lương thực hai người sắp cạn kiệt, mới làm thịt con chuột mẹ kia, trước khi xử con chuột mẹ, Per còn cố ý dự trữ sữa của nó vào một cái bình lớn. Đến ngày thứ ba, không còn lương thực dự trữ, lại gặp một thương đội muốn đánh cướp bọn họ. Kết quả người muốn ăn cướp lại “may mắn” được Per trấn sạch.

Kể cầm đầu thương đội hùng hổ phun một ngụm nước miếng xuống mặt đất, nói mới vừa bị một cái cao thủ của Aoelus đánh cướp, kết quả vừa quay đầu lại thì bị người nước mình cướp tiếp.

Per im lặng liếc nhìn thần quan một cái, lúc thu thập vật phẩm, làm bộ như vô ý hỏi cái tên Aoelus kia đi về hướng nào, đến khi nghe được là Caceres thì mới nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra đúng là Dionysus.

Đáng tiếc, thủ đoạn cướp bóc của Dionysus cũng rất độc, thức ăn nước uống đều bị lấy gần hết, cũng không chừa lại cho bọn họ thứ gì. Người cầm đầu thương đội kia thấy Per đoạt đi chiếc xe ngựa tốt nhất của họ đã khóc lóc kêu gào không ngừng, đến lúc thấy Per chuẩn bị lấy luôn phần đồ ăn cuối cùng, hấn gần như muốn liều mạng với Per.

Per chuyển thanh kiếm trong tay từ tay này sang tay khác, dùng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy cắt đứt cổ của một kẻ định đánh lén.

Đây là lần cảnh cáo cuối cùng, ngoan ngoãn đứng im, nói không chừng còn có cơ hội sống sót, hay là các người muốn chết ngay bây giờ?”

Người của thương đội vốn định vùng lên lại im lặng lùi về.

Per tiếp tục lấy một con dê mẹ trong thương đội. Con dê này sở dĩ còn có mặt ở đây chắc là do lúc trước Dionysus ngại động vật còn sống sẽ phiền, cho nên lúc người trong thương giữ lại con dê này, gã mới không thêm để ý. Per cũng chỉ lấy thêm con dê mẹ rồi tha cho thương đội xui xẻo làm vật hy sinh này.

Lúc bọn họ tới Caceres, lại đụng phải ngày Khai Sơn ở nơi này. Cái gì gọi là Khai Sơn, chính là trước khi khai thác mỏ phải cúng bái Thần Hai Mặt.

Per còn đang đau đầu, không biết phải làm sao mới gặp Dionysus, kết quả lại thấy gã cười dị thú đứng trong đội ngũ hiến tế. Hỏi quần chúng vậy xem mới biết, hôm trước Dionysus vừa mới giúp chủ nhân nơi này khai thác một cái mỏ lớn, làm ông ta nghĩ rằng gã đúng là nhân tài, chắc chắn là sứ giả do thần phái đến giúp đỡ ông, vì thế lúc hiến tế mới mời gã đến đây.

Per cắn răng, cái này căn bản là tiện tay, dựa vào năng lực của bọn họ, chỉ cần thả ra một chút năng lượng đã dò ra cả đồng khoáng thạch rồi, đừng nói một cái mỏ, mười cái cũng không thành vấn đề. Per cảm thấy dọc đường đi lo lắng cho bọn họ đúng là uổng phí, tên Dionysus này trời sinh đã là hỗn thể ma vương, trong bụng toàn là ý nghĩ đen tối, xấu xa.

Muốn gặp Dionysus cũng không có gì khó khăn, trong khu quảng mỗ nhỏ này không có cao thủ, Per đi vào như chốn không người, dùng chân đá cánh cửa tìm Dionysus. Dionysus vừa thấy Per vui đến hai mắt sáng rỡ, vốn đang ngồi dưới đất, lập tức đứng dậy, định vỗ vai Per một cái. Ai ngờ lại bị Per gạt tay, không kiên nhẫn hỏi.

“Harula đâu? Còn có... ta đâu?”

Mặt Dionysus tối sầm xuống. Gã cố ý nói: “Tiểu sủng vật của người nữa đường chơi một chút, đã chết. Về phần búp bê thu nhỏ của người, trên đường đã tách ra, không biết đi đâu.”

Dionysus nói xong, cẩn thận nhìn chằm chằm Per, muốn nhìn xem hấn có bùng nổ không.

Kỳ thật trong lòng Dionysus có một chút khó chịu, đơn giản là vì Per vừa mở miệng đã “Harula”.

Gã cố ý nói như vậy chỉ là vì muốn thử một lần, giống như một ván bạc, gã muốn biết tình cảm của Per với mấy người kia.

Một tên nằm trong rổ kia gần như cách cái chết không bao xa, còn lại chỉ có tên thần quan chường mắt với một tên sủng vật vô dụng.

Đáy mắt Dionysus vụt lóe lên một chút ánh sáng, lập tức cúi đầu.

Per nghe nói như thế, đầu tiên sững sốt, nhưng lập tức không tin. Mặc kệ là ai đã chết, hấn cũng coi như GAMEOVER, hiện tại hấn còn sống, chứng minh mấy người kia cũng không có việc gì. Per nghi ngờ nhìn Dionysus, thấy gã cúi đầu, Per càng thêm chắc chắn người này lại tung tin đồn nhảm. Cái tên này thật hết chỗ nói nổi, ăn no rảnh rồi toàn kiếm chuyện chọc tức hấn thôi.

“Hửm, phải không?” Per cong khóe miệng, bình tĩnh nói: “Thì ra người cũng có lúc vô dụng như vậy, là ta đề cao người rồi.”

“Người đang giận.” Dionysus không quá chắc chắn, thật cẩn thận nhìn Per.

Per mặc kệ hắn, thô lỗ nói một câu không có, đã kêu người bên ngoài chuẩn bị phòng. Người được sắp xếp tới hầu hạ Dionysus nhìn gã một cái, không dám tự ý hành động.

Trong lòng Dionysus có chút khó hiểu, thái độ như vậy là để ý hay không đây? Thật là khó hiểu. Khoát tay, ý bảo người đó nghe theo lời Per, sau đó buồn bực, giận dữ nói: “Yên tâm đi, hai người đó còn sống.”

“... Ta biết.” Per không hề lo lắng ngồi trên ghế uống nước.

“Sao người biết?” Dionysus ngạc nhiên hỏi.

Per bần khoản một chút, chẳng lẽ lại nói mạng của lão tử với mạng của các người gắn liền với nhau. Vì thế, sau khi uống xong nước, thấm ướt cổ họng khô khốc, hắn tăng hắng nói: “Ta tin người. Người cũng muốn như vậy chứ, đúng không?”

Một câu có lẽ như vậy lại làm cho Dionysus hết sức cao hứng. Gã hớn hỏ nói: “Ta dẫn người đi gặp bọn họ.”

Thần quan ở bên cạnh nhìn hai người, chung quy vẫn cảm thấy được Dionysus căn bản là bị Per lừa sạch bách, lại còn vui vẻ một cách ngây thơ như vậy. Haiz, trên đời này, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo còn trong cuộc luôn u mê.

49. Chương 49: Sos 49

Vốn là Per muốn đi gặp Harula, trên đường đi qua trung viện, lại nghe thấy Dionysus nói về Per nhỏ. Nghe được ‘hàng chính hãng’ kia cũng ở đó, Per vội vàng nhét Osi Nash vào trong lòng Dionysus, tự mình móc băng vải ra, che mặt lại kín mít.

Mới vừa cột chắc băng vải, đầu bên kia đã có người cười lớn đi tới.

Per quay đầu nhìn lại, không khỏi cảm thấy may mắn mình che mặt lại thật đúng lúc.

Người đi đến không phải Per nhỏ, nhưng so với Per nhỏ càng làm cho Per kinh hãi, đó là một người có quan hệ rất sâu xa với Osi Nash.

“... Zeno?”

Khóe miệng Per giật giật, tròng mắt nhìn đại hán đang sải bước đi về phía bọn họ, trong lòng có loại ảo giác quỷ dị rằng thế giới này thật là hình tròn, bất luận nỗ lực như thế nào, cuối cùng đều từ điểm cuối trở lại khởi điểm.

Cho dù trẻ hơn mười mấy tuổi, khuôn mặt của Zeno vẫn góc cạnh rõ ràng, từng nét đặc sắc do trải qua nhiều bão tố phong trần, thế cho nên chỉ cần gặp một lần, ai cũng sẽ có ấn tượng sâu sắc với vẻ bên ngoài của một con người rắn rỏi, tràn ngập phong cách đó.

“Người quen hử?” Dionysus nhỏ giọng hỏi.

Per không gạt đầu cũng không có lắc đầu. Hắn đang chìm đắm trong sự chấn động và khiếp sợ vô bờ.

Zeno là ai?

Zeno là lão đại của khu vực khai thác mỏ Tây Bộ, là người ủng hộ ở non sông được ‘Per chính quy’ thu phục.

Không chỉ có như vậy, ông ta còn là dưỡng phụ của Osi Nash.

Trong hỗn độn, đã có ý trời định trước.

Sau đó là định mệnh nhất định không thể thay đổi, lại làm cho người ta có cảm giác không thoải mái của việc bị đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Thần minh đại nhân đã khá lâu không liên lạc với Per rồi, bất kể Per hô hoán thế nào, đối phương đều không để ý đến hắn.

Bây giờ nghĩ lại, rốt cục là không muốn phản ứng, hay không thể phản ứng đây?

Bị cuốn vào dòng chảy không cách nào không chế. Ý niệm như vậy chợt lóe lên ở trong đầu Per.

“Người làm sao vậy?” Dionysus nghi hoặc nhìn về phía Per, tựa hồ có chút lo lắng: “Đối phương đang chào hỏi người kìa.”

Zeno hai chân hiện vẫn kiên toàn đứng đối diện Per, đang đưa tay về phía Per.

Per hoàn hồn lại từ trong kinh hãi, gạt đầu, nhẹ nhàng nắm tay đối phương, xem như là chào hỏi.

Dionysus bất đắc dĩ nhún nhún vai với Zeno. Cũng may Zeno là một người thô kệch không câu nệ tiểu tiết, ông ta từ trước đến nay cũng không quan tâm đến lễ nghi, vì vậy không đem kiểu cách chào hỏi tùy tiện của Per để ở trong lòng.

“Đây là con của người sao?” Đứng ở bên cạnh Per, Zeno rất tự nhiên chú ý tới cái rỗ trên tay của Dionysus. Ông ta ghé sát vào quan sát, đối tượng hỏi không phải Dionysus, mà là Per. Việc này đủ thấy Zeno quan sát rất tỉ mỉ.

Per lắc đầu.

Zeno không hỏi nhiều, thân thiết mà giơ tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Osi Nash: “Một đứa bé rất xinh xắn, là cô nhi sao?”

Nếu như người thu dưỡng y, thì y sẽ không phải.

Per nên nói như vậy.

Nhưng hắn đột nhiên không cách nào thuận theo ý thức của mình mà nói những lời này ra khỏi miệng.

Ta đang do dự cái gì? Per tự hỏi mình.

Dionysus đưa mắt nhìn Per, nhằm sự trầm mặc của Per thành sự bất tiện mở miệng trước mặt người này. Gã vươn tay tiếp nhận Osi Nash, cười đáp lại: “Không, là con ta.”

Per bị lần đáp trả này giật chấy xém, cách lớp băng vải dùng ánh mắt nhìn người điên nhìn Dionysus.

Zeno nghe vậy hơi có chút thất vọng, nhưng ông ta khôi phục lại rất nhanh, lập tức mời Dionysus và đồng bọn cùng với ‘con trai’ đi tham quan miếu thờ mới xây.

Khách theo chủ, hướng chỉ Dionysus ở chỗ này có rất nhiều tiện lợi, chỉ là tham quan mà thôi, đáp ứng cũng chẳng sao.

Per không yên lòng theo sát bên cạnh hai người, miên man nghĩ chuyện của mình.

Miếu thờ của Tây Bộ phần lớn là hang đá. Chỉ có một số ít miếu thờ có quy mô lớn dùng trong những dịp trọng đại dùng đá tảng xây thành.

Bởi vì có liên quan vật liệu bằng đá, nên các miếu thờ không có cách nào nhuộm màu sắc lên. Không có màu sắc, nên vẻ ngoài của tượng thần được khắc nên tất cả đều phải dựa vào tay nghề của thợ khắc.

Một bước vào phòng khách rộng mở của miếu thờ, lọt vào trong tầm mắt đều là một mảng màu vàng của đất nung, nhưng cũng không lộ vẻ nghèo túng, phổ thông. Tương phản, nhìn bức tượng bằng đá khắc nguy nga, sừng sững như vậy, dấy lên một thứ cảm giác cổ kính, uy nghi được đeo gọt qua năm tháng.

Tượng điêu khắc của Thần Song Diện dựng ở chỗ sâu nhất của phòng khách. Thần minh hai khuôn mặt, một tay cầm cân tiểu ly, một tay cầm một con rắn dài, đang mặc một áo choàng quá dài đứng thẳng ở trên mỏm đá cong. Hoàn toàn không thấy rõ dáng dấp của khuôn mặt, chỉ là một mặt nhìn quá khứ, một mặt nhìn tương lai, xung quanh là những hoa văn trện đồ quá dị bò đầu lên áo bào và khuôn mặt.

Per đi theo phía sau Zeno, lơ đãng lướt qua chữ dưới của bức tượng, chỉ liếc mắt một cái mà bị những dòng chữ đó nhiếp hồn.

Trên đá vàng nung, dòng chữ tú lệ hoa mỹ khắc một câu nói.

‘Người không phải là người, ta không phải là ta, quá khứ không phải là quá khứ, tương lai cũng không phải là tương lai, không mưu cầu đồng nhất, đó chính là ta.’

Một loại cảm xúc lạ lùng rung động trái tim Per khiến nó nhảy một phát thật mạnh, nhưng ngay sau đó, lại khiến hắn bình tĩnh đến mờ mịt.

Thấy Per dừng lại trước những chữ này, Zeno cũng cùng đứng ở một bên, cười nói: “Cũng không biết là ai đưa ra ý kiến khắc một câu nói như vậy. Thôn phu quê mùa, dân dã, ít học thức, xin lượng thứ.”

Per lắc đầu, liếc mắt nhìn câu nói kia một lần nữa, mới nhận được kích động muốn tiếp tục quan sát tìm hiểu, đi về phía trước. Trong lúc đó, hắn quay đầu lại nhiều lần, cũng may miếu thờ trống trải, mỗi lần Per quay đầu lại, tựa hồ cũng chỉ như là có hứng thú nhìn quanh quần tham quan. Điều này làm cho chủ nhà Zeno cảm thấy vui sướng, nở mặt nở mày.

Song, dị trạng của Per gạt được người khác, nhưng không giấu diếm được Dionysus. Chờ Zeno có việc cáo từ đi rồi, gã một phát nắm lấy cánh tay của Per, cẩn thận hỏi: “Người không sao chứ?”

Per tinh thần mơ màng mà lắc đầu.

Dionysus không tin, nắm lấy vai của Per lắc lắc, chưa từ bỏ ý định: “Người biết Zeno?”

“Ừ.” Per vẫn lơ đãng như cũ.

Hắn gạt gạt chân đạp trên người Osi Nash, bàn tay nhỏ bé phía dưới chân đơn đột nhiên nắm chặt ngón trỏ của hắn. Per thử giật giật nhẹ nhàng, muốn rút đưa ngón tay từ trong tay Osi Nash ra, lại phát hiện bàn tay của đứa trẻ sơ sinh này nắm rất chặt, không khỏi bó tay.

“Người vừa rồi là dưỡng phụ của Osi Nash.” Per nói.

Trong nháy mắt, Dionysus hiểu ngay được, có chút kinh ngạc, sau đó gã quay đầu lại nhìn dòng chữ trên bức tượng điêu khắc một chút, như có điều gì phải suy nghĩ mà gật đầu.

“Người tính làm sao bây giờ?”

Còn có thể làm sao? Đến đâu hay tới đó!

Per hần học trừng mắt nhìn bức tượng điêu khắc kia, ngay tiếp theo đó càng thấy khuôn mặt không rõ biểu cảm kia không vừa mắt. Chuyện này thực sự rất gây bức bối, hắn không chắc chắn nên làm như thế nào, cũng không muốn trả lời. Trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút nặng nề. Dionysus liếc mắt nhìn Per, do dự mở miệng, gã nhỏ giọng nói: “Ta cảm thấy phải để y lại đây mới đúng.”

Per phức tạp nhìn đứa bé sơ sinh kéo ngón trỏ hắn không buông, trầm mặc một lát, cuối cùng nói: “Đến lúc đó rồi bàn sau.”

Dionysus không nói gì thêm. Hai người đều có tâm sự rời khỏi miếu thờ về tới nơi ở của Zeno. Bọn họ chia tay ở tiền viện, theo thị nữ đến nơi ở của mỗi người. Per mang cái rổ có Osi Nash ở trong phòng một ngày đêm, lặng lẽ đựng đưa rổ, trong miệng lẩm bẩm một câu, ta nên tính làm sao với người đây?

Đứa bé trong rổ không khóc không gào, như đang nín thở đợi quyết định của Per.

Đêm đã khuya, Per lật qua lật lại nằm ở trên giường, khó có thể đi vào giấc ngủ, trần trọc nửa ngày, cuối cùng khoác y phục đơn giản, ngồi dậy. Liếc mắt nhìn cái rổ để ở trên giường, Per thở dài thật mạnh.

Lót thêm một lớp vải thật dày cho đứa bé, Per xách theo rổ, loay quanh đi dạo ở dưới bóng đêm của vùng núi Tây Bộ.

Những ánh đèn leo lét trên các nóc nhà dùng để chỉ đường khê đong đưa, nhưng trên con đường không hề có người nào. Tiếng thở của đêm khê luồn qua sơn cốc, mạnh dần thành gió gào thét, nhuộm vào khí lạnh yên tĩnh.

Bất tri bất giác, Per đi tới trong tòa miếu. Ngược lên pho tượng thần, Per thì thào nói nhỏ: “Nếu như người nghe thấy, hãy nói cho ta nên làm thế nào đi.”

Per mới vừa nói xong, lập tức có bóng người thoáng qua một cái dưới ánh trăng của miếu thờ. Per lập tức cảnh giác.

“Ai?! Cút ra đây!”

Cảm giác bị người rình ở sau lưng thật vô cùng tồi tệ, Per tâm trạng bức bối nên mở miệng giọng điệu cũng không tốt.

Bóng mây bay tràn qua bầu trời, ánh trăng chen chúc rớt xuống. Ánh trăng rọi xuống trên người Per, con ngươi màu đỏ thẫm sáng lên, đôi mắt đỏ tựa như hồng đăng quỷ mị trong đêm, quỷ dị vô cùng.

Không quần bằng vải, bại lộ dưới ánh trăng, khuôn mặt của Per bất kỳ ai đã gặp qua là không thể quên được.

“Từ ngày gặp, ta đã suy nghĩ có phải là người hay không, nhưng ta lại cảm giác là không thể.” Per nhỏ cầm roi bạc trong tay, chậm chạp bước ra từ trong bóng tối, lời nói thoang thoảng bay đến: “Thời gian thật là một thứ thú vị, phải không, Per • Mortis điện hạ chân chính?”

Per ngẩn ra đứng nguyên tại chỗ, có chút nghe không hiểu Per nhỏ nói gì.

Đúng lúc này, đối phương giơ roi tàn nhẫn vung tới, trên gương mặt tràn đầy một vẻ vận vẹo dữ tợn.

Per chật vật né qua, cau mày, khó hiểu: “Người đang nói cái gì?”

Không phải nghe không hiểu lời mà Per nhỏ nói, chỉ là bị ‘hàng chính hăng’ gọi là ‘Per • Mortis điện hạ chân chính’, Per có chút khó hiểu.

Người bình thường dù thế nào cũng sẽ đem việc đang nhìn thấy trước mắt nghĩ rằng do thời gian nhiễu loạn, nên thứ mình thấy này là tương lai của mình. Mà Per nhỏ tựa hồ ngay từ đầu đã chắc chắn người trước mắt này không phải là mình, đồng thời dùng danh xưng ‘Per • Mortis điện hạ chân chính’ để gọi.

Như vậy, chỉ có một khả năng.

Đối mặt thưởng thức một roi nữa của Per nhỏ, Per nhin không được nói với nó: “Người không phải Per • Mortis.”

Lập tức, Per ý thức được lời nói của hắn quá nhanh, đến nỗi nói không đúng.

Dưới ánh trăng, một khuôn mặt non nớt hiền nhiên cũng đã nhận ra một lớp ý tứ khác trong câu nói của Per. Gương mặt tuần tú ấy đổi sắc rất nhanh. Song phương giằng co một lát nữa, sau cùng trong tiếng cười nhạo và bất đắc dĩ của Per nhỏ, song phương trầm tĩnh lại.

Per nhỏ thu hồi roi, cười mà lắc đầu, đặt mông ngồi xuống cạnh bức tượng điêu khắc Thần Song Diện.

“Ta không phải ta, người không phải người, không mưu cầu đồng nhất...” Per nhỏ dùng chân đá phiến đá: “Ta nên nghĩ ra từ trước mới phải.”

“Như vậy, người là tên xui xẻo nào bị Per • Mortis đẩy xuống dòng thời gian vậy?” Per nhỏ hỏi.

Vốn cho là gặp phải đồng hương cũng bị xuyên không, Per nghe vậy liền sững sốt, lập tức nhận thấy được có điều gì đó không đúng.

Hắn cẩn thận cảnh giác hỏi vặn lại: “Vậy người là ai?”

“Ta?” Thiếu niên nhếch lên khóe miệng, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, cười đến sáng khoái: “Ta là Hill • Hastu, vương tử của quốc gia cực đông tây đại lục.”

Per nhanh chóng tìm kiếm tin tức người này ở trong đầu, nhưng bất kể cả ở bên trong trò chơi hay đã từng trải qua đều chưa từng có tên này xuất hiện. Nhưng cái từ ‘tây đại lục’ này, thật ra hắn có chút khái niệm.

“Có phải người vốn có một mái tóc màu đỏ, da màu mặt ong không?” Sau một phen suy tư, Per không xác định mà hỏi vấn đề này, sau đó hắn lập tức nhận thấy được khí tức của đối phương thay đổi.

“Người biết ta.” Đây là một câu khẳng định chắc nịch.

Vừa dứt lời, công kích vốn dừng lại lại bắt đầu.

Per bị roi trước mặt quật túi bụi, đụng vào bức tượng điêu khắc bên cạnh. Ngã trên mặt đất, nhìn bệ đá, trong bụi đất tung bay vẫn lơ mơ nhìn thấy câu khắc kia. Trong đầu Per một chút ý niệm thoáng qua. Song, công kích dày đặc lại làm cho hắn phân tâm không còn thần trí ngẫm nghĩ.

50. Chương 50: Sos 50

Per không có roi, trong tay chỉ có một con dao găm mà Dionysus tư đã cho. Hiển nhiên, đoản đao gấp gờ roi – loại vũ khí xa gần đều có thể công kích, không thể chiếm phần thắng. Per mấy lần giữ được roi, nhưng lại không cách nào tới gần Per nhỏ. Ngược lại Per nhỏ dùng roi, có thể vừa phòng ngự lại vừa công kích.

“Thật sự là một cuộc gặp mặt thú vị.” Per nhỏ vung một roi định cuốn lấy dao găm của Per, lại bị Per trở tay chém một nhát, cắt đứt một đoạn roi. Phần roi rơi xuống mặt đất vụn vụn giống như ngân xà đau đớn phát ra tiếng kêu. Per nhỏ vẫn không thêm để ý. Dùng tốc độ nhanh như cắt cạt sát Per.

“Bởi vì một quyết định ngu xuẩn của người, ta phải lưu lạc ở trong này hơn mười năm.”

Roi lại nhanh chóng phóng tới, Per đưa tay lên đỡ, roi vút trúng nền đá cẩm thạch, đá vỡ nát ra thành từng khối nhỏ, sau đó trên đất nứt ra một rãnh thật sâu.

“Ta mất đi phụ mẫu.” Cặp mắt màu đỏ trong màn mưa bụi li ti tràn đầy thù hận: “Ta không thể đứng trên đất nước của ta, vì mạng sống mà bọn tẩu khắp nơi.”

Per vung một roi nữa xuống đất xong kéo trở về, đá vụn theo quán tính bị roi kéo theo, đánh úp về phía Per.

Theo bản năng dùng dao găm chém vào viên đá bay đến, Per lập tức đoán được roi bạc sẽ vung về phía mình. Khi hắn phá vỡ tảng đá, ngọn roi đã bay đến chỉ cách mũi hắn vài cm. Per lập tức lùi về phía sau, roi đánh rớt vài sợi tóc của hắn, khó khăn lắm mới né được roi này, cả người Per đều toát ra mồ hôi lạnh.

“Đây không phải là quốc gia của ta, không phải là người nhà của ta, à còn cái này, thậm chí không phải là cơ thể của ta.”

Per nhỏ túm chặt vạt áo trước ngực, giận dữ nhìn Per tránh thoát một roi kia, nhưng ngay lập tức, nó cong khóe miệng, cười lớn tiếng: “Bất quá, ta cũng có một ưu đãi. Bởi vì, bọn họ không hề liên quan đến ta cho nên ta có thể tùy ý mà trả thù bọn họ.”

“Giày xéo bọn họ, làm nhục bọn họ, nghe bọn họ cầu xin, rên rỉ dưới chân ta, dùng máu của bọn họ bù vào phần thiếu khuyết của ta.”

Per ôm rỏ lui về một góc, không rãnh mà để ý thằng nhóc này lên cơn. Cả đại điện, nơi nơi đều là đá vụn lởm chởm, tìm không ra được chỗ nào bằng phẳng để đứng. Chỉ có tượng thần vẫn hoàn hảo đứng vững giữa một đồng phế tích hoang tàn, có một chút gì châm chọc.

Per nhỏ ngửa đầu nhìn tượng Thần Hai Mặt mặc áo bào trắng cầm trong tay cán cân công lý nhìn về phía tương lai, cười trào phúng.

“Người tin tưởng thần sao?” Per nhỏ quơ quơ cây roi trong tay, không chút để ý khoa tay múa chân, bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu như vậy.

“Vậy có lẽ người nên cầu nguyện, cầu thần tới cứu người.”

Quệt mồ hôi hai bên thái dương, Per ôm chặt rỏ trong tay, cười một tiếng: “Thật chất ta vẫn tin vào bản thân mình hơn.”

Hai người cách một đồng phế tích, cười lạnh nhìn nhau.

Per nhỏ động trước. Nó lấy tốc độ rất nhanh cùng lúc vung roi và dao nhỏ ra.

Tượng thần ở giữa hai người bị tàn phá thảm hại, bệ đứng gần như tan nát, chỉ cần một đợt tấn công nữa, cả pho tượng sẽ sụp đổ. Lúc này dao của Per nhỏ lại phóng về cái bệ kia, mà mục đích dĩ nhiên làm cho pho tượng đè lên Per vốn đang đứng dưới nó.

Per bị buộc lui về phía sau rồi hần mới phát hiện tượng thần đang chuẩn bị đổ về phía mình. Hần đang muốn né ra, lại phát hiện Per nhỏ vung roi về phía cái rổ trong tay mình. Nếu buông tay ngay lúc này, cái rổ chắc chắn sẽ bị Per nhỏ cướp mất. Nhưng nếu còn đứng ở chỗ này, nhất định sẽ bị pho tượng đè lên. Đá vụn không ngừng rơi xuống, miếu thờ hình như có dấu hiệu chuẩn bị sụp xuống, Per vừa vung kiếm chém bay đá rơi loạn xạ trên đầu, vừa phải giao đấu với tiểu Per.

Đúng lúc này, ở cửa miếu thờ có người hô to một tiếng: “Per!”

Per nhỏ còn đang chìm trong khoái cảm hủy diệt và báo thù, không hề quay đầu lại.

Per lại nhịn không được quay đầu, nhìn thấy người tới là Dionysus, chẳng biết sao lại thở dài nhẹ nhõm. Hần lật ngược cái rổ trong tay, đứa bé bọc trong chăn bông dày rơi xuống. Per dùng chân giữ lấy Osi Nash, rồi tung y về phía Dionysus đang chạy đến.

Thời gian như mảnh chỉ treo chuông, Per thả cái rổ không xuống, nhanh chóng nhảy ra, tránh khỏi tượng thần đang đổ ập xuống.

Tiếng “rầm rầm” đình tai nhức óc từ mặt đất lan ra tứ phía, gần như làm cho hơn phân nửa cư dân trong thành bưng tỉnh. Per đứng gần chỗ đó, che lại hai tai đang bị ù, lảo đảo đi vài bước.

“Người có sao không, Per?” Giọng nói của Dionysus từ trong không gian khói bụi mờ truyền đến, xem ra cũng không hề bị thương. Per vừa định trả lời, bỗng nhiên cảm thấy trước mặt có một luồng sát khí vọt đến, giữa màn bụi dày đặc, một ngọn roi đánh úp về phía hần. Phía sau là gương mặt tràn đầy thù hận của Per nhỏ. Per không kịp tránh, chỉ đành giương mắt ngọn roi đánh tới. Lúc này hần chỉ có một suy nghĩ, lần này tiêu thật rồi thì một luồng ánh sáng trắng hiện lên. Ánh sáng trắng từ từ bao trùm cả không gian rộng lớn, mọi thứ gần như chậm lại, nói cho đúng là trong mắt Per, mọi thứ gần như chậm lại. Per bị một loại năng lượng không rõ hút về phía trung tâm luồng sáng trắng đó.

Dưới luồng ánh sáng trắng biến mất, Per nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Per nhỏ và Dionysus ôm Osi Nash trong tay đang chạy đến. Per thấy miệng Dionysus mở ra rồi lại khép vào, ở phía xa nhìn hần thét lớn cái gì đấy, nhưng hần lại không nghe được. Vùng ánh sáng bên cạnh hần nứt ra, từ từ mở rộng về phía Dionysus. Xung quanh là vùng sáng trắng xóa, tiến hay lùi cũng trở nên không còn ý nghĩa. Không xác định được phương hướng, thời gian, ngay cả bản thân hần cũng trở nên vô tri vô giác.

Per đỡ nhìn nhìn từng điểm ánh sáng chuyển động rất nhanh, vây kín lấy hần. Hần lơ lửng giữa luồng ánh sáng trắng, có rất nhiều thứ chạy vụt ra, nhưng hần lại không kịp nhìn kỹ.

Thời gian như đã trôi qua một giây, hoặc cũng có thể là một năm, Per cảm thấy hần đột nhiên đi vào một giấc mộng hỗn độn, chưa kịp nắm rõ tình huống thì đã tỉnh lại.

Per choàng tỉnh, hít sâu một hơi, từ trên mặt đất đứng dậy, xem xét xung quanh.

Gần như chỉ trong một cái chớp mắt, cảnh tượng đã thay đổi, nơi này không có phế tích, không có miếu thờ, không có Per nhỏ, cũng không có Dionysus.

Đạp vào tầm mắt chỉ có một vùng đất đỏ, toàn những khe rãnh sâu hun hút, cả bầu trời cũng bị nhuộm một màu đỏ tươi như máu. Per đứng lên, gió từ những khe sâu cuốn bay từng hạt bụi li ti, tản ra xung quanh. Trong không khí là mùi đất đỏ cháy khét, nếu như chụp một bức hình về nơi này chắc chỉ có một tiêu đề thích hợp là địa ngục trần gian.

“Nơi này làm sao vậy?” Per nhìn vùng đất đỏ kéo dài vô tận trước mắt, thầm tự hỏi.

Gió cuốn câu nói như có như không của Per đi xa. Per bất an nắm chặt tay mới phát hiện mình vẫn còn cầm con dao của Dionysus. Hần im lặng cúi đầu nhìn con dao găm đó một lúc lâu rồi mới cất nó vào bao dao đeo bên hông.

Lúc này, cả vùng đất chết trước mặt bỗng nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ gần như gào thét.

Per xoay người, lúc này mới nhận ra, cách đó không xa, còn có một tòa công trình kiến trúc mái vòm.

Mái vòm màu trắng bóng loáng tựa như ánh trăng trên cao. Mà xung quanh mái vòm làm từ đá tảng nguyên khối màu trắng lại điêu khắc những con quái thú xấu xí, chúng nó quấn quanh nhau tạo thành một vòng

tròn nhìn ra bốn phía. Dưới mái vòm là những cột trụ thật lớn màu trắng chống đỡ. Cả đền thờ màu trắng đứng sừng sững trên nền đất đỏ trải dài gợi lên một loại cảm giác linh thiêng và nguy nga.

Không hề do dự, Per đi về phía bên đền thờ vì đó là nơi duy nhất có tiếng người.

Đường vào đền thờ đầy những cơ quan đã bị người ta phá giải. Không có máu tươi, nhưng so với lúc có máu tươi lại có một cảm giác áp lực im lặng. Sàn màu trắng bóng loáng, cúi đầu có thể thấy phần kiến trúc tinh tế, hoàn mỹ của đỉnh đền thờ chiếu xuống. Đền thờ ngăn chặn những cơn gió lốc ở bên ngoài, nhưng trong cả không gian tràn ngập màu trắng này lại làm người ta có một cảm giác gần như là tuyệt vọng.

Đền thờ này rất lớn, dọc theo hai bên là những cửa sổ lớn sát tường, khắc những hoa văn chìm kéo dài đến tận sâu bên trong.

“A...a” Lại là tiếng rên rỉ gần như gào thét kia. Lúc này, Per thậm chí còn nghe được tiếng đao kiếm đánh nhau.

Rút kiếm ra, Per lập tức cẩn thận đi về phía có tiếng thét đó.

Quang ảnh ngoài cửa sổ lần lượt thay đổi, dừng trên người Per, nhưng hoa văn rời rạc kia trộn lẫn với thủy tinh nhiều màu tạo thành một loại sắc thái gần như là quái dị. Per có một cảm giác đằng sau cái cửa sổ kia, có một kẻ đứng trong góc tối của căn phòng, không ngừng thay đổi vai diễn để đùa giỡn cùng với trò chơi mình đặt ra. (Giống coi phim Saw ghê)

Nhưng đợi đến khi hắn dừng lại, nhìn về phía cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa, cũng chỉ có một vùng đất đỏ.

Sự im lặng đáng sợ dần dần thâm nhập vào trái tim.

“A...aaaa” Tiếng gào thét kia càng thêm trở nên điên cuồng.

Giọng thét khàn khàn lại bi thảm, xé rách sự im lặng giữa vùng trắng mênh mang này.

Thủy tinh nhiều màu trong suốt bỗng chốc biến mất. Per giật mình nhìn về cửa sổ kia, rồi lại lui về phía sau từng bước.

“A.aaa...không có khả năng! Không phải như vậy! A aaaa” Tiếng gào thét kia cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Gần như là trong nháy mắt, Per giắtt mình tỉnh lại, không dám nhìn về phía cửa sổ đó nữa, hắn xoay người gần như chạy trốn mà chạy về phía truyền đến âm thanh.

Những hình ảnh vụn vặt hiện lên sau cửa sổ tựa như đèn kéo quân, điểm ánh sáng cuối cùng xuất hiện gần như phá tan mọi thứ. Giọng nói của rất nhiều người hội tụ thành sự sợ hãi vô hình ở phía sau Per, đuổi theo hắn.

Một đường chạy như điên, thẳng đến khi kết một tiếng, cửa trắng khép hờ kia bị mở toang ra.

Per thở phì phò, sợ hãi đứng trên vũng máu, những âm thanh kia bị ngăn cách ở bên ngoài, mãi quanh quẩn, không chịu rời đi.

Bên trong cánh cửa, máu từ bốn thi thể chảy đỏ một vùng, Per đỡ đầu nhìn người đứng trên vũng máu cầm thanh kiếm vào một trong những thi thể kia, há miệng nhưng lại nói không thành lời.

“Người.” Per hít thở một cách khó khăn, mùi máu tươi gay mũi từ khoang miệng lên vào xoang mũi, rồi lại vào phổi, làm người ta buồn nôn. Cảnh tượng trước mắt quá khó tin, Per chạy ra đến nỗi cả người toàn mồ hôi, vào lúc này lại cảm thấy lạnh lẽo từ trong xương cốt, đến nỗi cho hắn chỉ có thể hỏi một câu.

... Vì sao?

“Vì sao lại giết bọn họ?”

Vấn đề này thần quan đã từng hỏi, giờ phút này từ trong miệng Per phát ra, vẫn vô cùng chậm chạp.

Giống như là đang cười cợt cho sự khờ dại của Per, người đàn ông đứng trong vũng máu bả vai run rẩy, phát ra tiếng cười khó có thể ức chế.

Đầu tiên là cười khê khanh khách, sau đó là lớn tiếng cười to.

Tiếng cười kia giữa đại điện trống trải làm người ta cảm thấy rợn cả người.

Điều này có chút không hợp lẽ thường. Trái tim Per vì khấn trương mà đập liên tục không ngừng.

Cái gì là lẽ thường?

Lẽ thường chính là thói quen, là những lý lẽ mà người ta công nhận. Tựa như trắng đen, tựa như thời gian, tựa như chính nghĩa cùng tà ác. Chúng nó duy trì trật tự, trông coi sự vận động của thế giới, bảo đảm mọi thứ hoạt động bình thường.

Như vậy cái gì là thất thường?

Per cảm thấy được, cái gọi là thất thường chính là những thứ mà hắn nhìn thấy trước mắt.

Hắn nhìn người đàn ông đứng trong vũng máu, dựa vào thanh kiếm, quay mặt nhìn về phía mình, hít một hơi thật sâu.

Naosica đứng ở trung tâm đại điện, ngọn nến trên tế đàn không ngừng kêu tách tách, máu dưới chân gã vẫn còn chưa khô hẳn. Xung quanh là những phần cơ thể không trọn vẹn, cánh tay vẫn còn nguyên bào phục màu trắng. Trên bào phục màu trắng vẫn còn nguyên sợi tơ màu vàng đại diện cho chính nghĩa và quan mình, nhưng một nửa sợi tơ đã nhiễm máu đỏ tươi, dần trở nên cứng ngắt.

Per đi về phía trước từng bước, chất lỏng sền sệt dính vào từng bước chân của hắn.

“Đây là nơi nào, người là ai?”

Có kinh nghiệm lúc trước, Per cũng không dám xác định người trước mắt này là Naosica.

Naosica nghe thấy câu hỏi như thế, khuôn mặt tươi cười nhìn Per cuối cùng cũng có chút hồi đáp.

“Đây là đâu?” Thanh âm mang theo ý cười hỏi lại.

Đó là gương mặt ôn nhu nhưng lại mang theo nụ cười vụn vụn.

Per nhìn thẳng vào gương mặt tươi cười của Naosica, hắn cảm thấy người này sắp điên rồi.

“Ta là ai?” Người lặp đi lại lại một vấn đề có lẽ là do không biết rõ đáp án của nó.

“Ta là Per, người còn nhớ ta không?” Per thấy Naosica có vẻ không được tỉnh táo, chủ động hỏi lại.

“Per • Mortis.” Đây là câu trả lời rất chắc chắn. Người mới vừa rồi còn đang phát cuồng trong khoảnh khắc lại như khôi phục bình thường. Per không vì câu trả lời này mà cảm thấy an tâm, ngược lại hắn còn cảm thấy có gì đó không bình thường. Naosica rút thanh kiếm từ trên mặt đấtra, cả người toàn là máu từ từ đến gần Per. Per lập tức nâng kiếm, cảnh giác nói: “Trước khi ta biết rõ nơi này có chuyện gì xảy ra, ta không thể tin người. Nếu người đến gần, ta sẽ tấn công.”

Naosica nghe vậy đứng im tại chỗ. Gã nhìn chăm chăm về mắt Per, làm cho hắn cảm thấy không thoải mái.

“Trả lời ta, nơi này là chỗ nào, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Naosica khoe miệng cong lên, cười khê .

Per không hề gấp gáp truy hỏi, hắn nhìn Naosica đang cười rồi cúi đầu quét mắt một vòng về phía đại điện tràn đầy máu, sau đó bình tĩnh dùng âm thanh tàn khốc tuyên bố: “Nơi này là tương lai.”

“Người nói cái gì?” Không phải Per không nghe thấy câu trả lời mà là không tin nổi nên mới hỏi lại.

Naosica không để ý đến hắn, gã dùng một loại thanh âm bình tĩnh tuyên bố.

“Ta sáng tạo ra tương lai, nhưng lại không mang đến hi vọng, là một vị vua làm người ta thất vọng.”

“Ta là tương lai không nên tồn tại.”

Naosica kéo lê kiếm trên mặt đất. Kiếm ma sát với sàn tạo nên âm thanh bén ngọt, gây đau đớn màng nhĩ của người khác.

Per bỗng nhiên hiểu được mình đang ở chỗ nào.

Nếu như nói hắn và Dionysus Sei vì dính dáng đến cột sáng mà quay về quá khứ, như vậy Naosica thông qua cột sáng đó sẽ đi đến tương lai.

Không phải tương lai lúc nào là hi vọng, tương lai cũng không có nghĩa là happy ending. Nhưng cho dù là tương lai thì cũng chỉ là một đoạn thời gian, nó cũng sẽ trở thành hiện tại và sau cùng là quá khứ. Về phần đó là quá khứ đang để người ta ghi nhớ, hay là làm người ta tuyệt vọng thì phải tùy thuộc vào người trải qua đoạn thời gian đó.

Nhưng mà giờ phút này đối mặt này tương lai, Naosica và đồng đội của gã lại đồng thời lựa chọn thất vọng. Mà đồng đội của Naosica thậm chí còn chĩa kiếm về phía quân chủ ngày xưa của mình.

Mọi người không thể nào hiểu nổi, không trải qua lễ rửa tội thì không có chính nghĩa.

Cho dù là đúng đắn, cũng sẽ nhận không được mà nghi ngờ bản chất của mình. Đã không có tà ác làm mốc thì làm sao có cái gọi là chính nghĩa.

Naosica cùng đồng đội của mình đi trên một con đường mà bọn họ chưa từng đi qua, không thể nào giữ vững những nhận thức mà họ cho là đúng.

Con đường này sẽ đi đến đâu và có những thứ gì, bọn họ chưa từng nghĩ đến.

Bọn họ mặc sức tạo ra thế giới, tuy nhiên chỉ có một nhánh kết cục là happy ending. Một khi kết cục không giống như bọn họ suy nghĩ, cảm giác phản bội sẽ làm họ hoảng loạn.

Đây mới là chân chính bị ai, đây mới là chân chính tuyệt vọng.

“Ta hắn là nên biến mất.” Naosica đứng trước mặt Per, gần từng tiếng tuyên bố án tử cho mình.

Không có gì so với việc con đường mà mình vẫn luôn tin tưởng bỗng chốc sụp đổ làm người ta tuyệt vọng hơn. Nếu nhất định là đường chết, hà cớ gì phải cố gắng đến tận bây giờ?

Ràng buộc bản thân, từ bỏ tự do, dục vọng vì đại nghĩa, vì ngày mai tốt đẹp hơn, vẫn mãi tin tưởng đến tận bây giờ, nhưng đến khi cách thành công vài bước lại sụp đổ, quả là một chuyện nực cười.

Naosica vung kiếm về phía Per, máu tươi từ trên thân kiếm chảy tí tách rơi xuống đất. Trong mắt của Naosica đã không còn ánh sáng của sự sống.

Per nghiêng người, né lưỡi kiếm chém đến. Sau đó, hắn nghe Naosica lầm bầm: “Ta hắn là kẻ bị bỏ rơi, vậy mà lại còn sống.”

===== Hết chương 50 =====

51. Chương 51: Sos 51

“Ta là một sự tồn tại đáng lẽ phải bị gạt bỏ, nhưng lại vẫn còn sống.”

Per nhìn Naosica sắc mặt thâm trầm cảm kiếm đến gần, bàn tay nắm đoản đao bị mồ hôi toát ra ướt sũng. Không phải bởi vì căng thẳng, mà là trong lúc chạy trốn vừa rồi, mồ hôi còn chưa kịp khô. Lúc này trấn định lại, cảm giác tim đập mạnh và loạn nhịp còn chưa hết. Trên làn da ướt lạnh, không khí bám vào ở phía trên làm lòng người rờn rợn, sồn tóc gáy. Cái chỗ này thật sự là quỷ dị vô cùng. Nhưng trạng thái của Naosica càng làm người ta lo lắng.

Per siết chặt đoản đao cảnh giác, nghĩ rằng đối phương sẽ cầm kiếm xông tới đánh giết.

Ai ngờ Naosica nhưng chỉ nâng kiếm, chậm rãi đi qua bên cạnh hắn, sau đó như cái xác không hồn mà đi đến cánh cửa đầu tận cùng của hành lang. Per xoay người, nhìn về phương hướng Naosica nhắm tới, ngay sau khi thấy cánh cửa khép hờ kia liền nhớ lại cảnh tượng vừa rồi. Vì vậy Per lập tức trở tay, nắm chặt tay phải của Naosica, ngăn bước chân của gã.

“Đừng đi vào trong đó!”

Naosica quay đầu lại, vẻ mặt mông lung không bình thường. Per thấy gã thất hồn lạc phách như vậy, đành chậm giọng điệu lại một chút, giải thích: “Nơi đó không bình thường.”

Hai người đứng nguyên tại chỗ bất động khá lâu, ánh mắt Naosica bình tĩnh nhìn Per, mặc cho tay của mình bị không chế: “Ta biết nơi đó.”

Ngoài dự liệu của Per, Naosica vẻ mặt không chút biểu cảm, gật đầu: “Ta nhìn thấy quá khứ của ta ở nơi đó.”

Per kinh ngạc, há mồm, lại không biết phải nói cái gì. Naosica nhân lúc Per ngây người thất thần, rút cánh tay ra, không nhìn Per nữa, mà trực tiếp đi về phía cánh cửa.

“Ta phải đến nơi đó xem xem, ta phải tìm ra xem rốt cuộc sai lầm ở chỗ nào.”

Per ngậm miệng, không phản bác được. Trước mặt của hắn là bốn thi thể nằm la liệt và vũng máu tràn trên mặt đất. Trong điện đường, ngoài hai bức tượng điêu khắc cạnh tế đàn, còn có dòng suối chậm rãi rỉ xuống dọc theo bức tường. Dòng nước chảy lạnh lạnh trong suốt liên tục không ngừng, âm thanh róc rách thanh khiết cuốn theo một ít sắc xanh của lá lục bình nổi nhẹ trên ao nhỏ.

Bên ngoài là từng dòng máu đầm bên bờ ao.

Màu xanh và màu đỏ tươi, sạch sẽ và nhiễm bẩn bị cách ly chỉ bằng một bờ ao, hình thành một cảm giác đối lập khiến người ta hoa mắt choáng váng.

Per không phải chưa từng thấy thi thể, cũng không phải chưa từng giết người. Mặc dù nói đã biết đây chẳng qua là NPC của trò chơi, nhưng cảm nhận khi giết người thì quả thật quá chân thực, thậm chí sau khi giết người, hiệu quả từng nhát chém trên thân người càng rõ ràng. Nếu như chỉ bằng vào việc tự lừa mình dối người, sợ rằng Per cũng không có cách nào có thể tự kiềm chế mà ở nơi này lâu như vậy. Chấp nhận việc mà mình đã làm khó hơn rất nhiều so với việc tự lừa gạt mình, hiệu quả càng không xác định được. Nhưng Per lựa chọn chấp nhận.

Có câu nói rằng ‘việc chúng ta làm sẽ quyết định sau đó chúng ta trở thành người như thế nào’.

Nhưng lúc này đối mặt với cảnh tượng như vậy, chẳng biết tại sao, dù Per sớm đã học được việc phải chấp nhận, lại cảm thấy kinh tởm. Việc ghê tởm trên tinh thần kích thích dạ dày, tác động trái tim. Sàn nhà vốn hai màu trắng đen phân biệt rõ ràng bỗng chốc như xoay tròn, kéo theo phạm vi nhìn trở nên lay động, choáng váng.

Per cảm thấy khó chịu, cổ họng của hắn bỗng rất nóng phừng phừng, tựa như có cái gì đang bị dần dần rút ra từ trong cơ thể, cảm giác buồn nôn dâng lên mãnh liệt.

Nhào tới bên ao nước, nửa thân người ngã vào trong ao, tóe lên một lớp nước trong, Per rửa mặt loạn xạ trong đó. Nước lạnh đập vào mặt, thân thể bị kích thích tỉnh táo lại, trên làn da lưu lại dòng nước lạnh leo đến tận xương tủy, nhưng ý thức vẫn có chút hỗn loạn không rõ ràng như cũ. Cảm nhận đó, dường như linh hồn bị ngăn cách một tầng thật dày với thân thể, da thịt không còn dính liền với nhau nữa.

Có cái gì đó không ổn. Per ý thức được điều đó.

Nhưng rốt cục là hắn không ổn, hay là cái chỗ này không bình thường, trong lúc hỗn loạn Per cũng không chắc chắn. Sự choáng váng tới rất đột nhiên, hắn vịn vách tường đứng dậy, thân thể tuân theo quyết định trong tiềm thức rời khỏi đại điện, tiến về phía cánh cửa khiến hắn càng điên cuồng hơn kia.

Mỗi bước thân thể lại lắc lư một cái, bước sau gian nan hơn bước trước. Cả người Per là một loại cảm giác nóng phừng phừng như trong miệng núi lửa, hắn dần tiến tới cánh cửa kia.

Cánh cửa khép hờ, căn bản không có đóng, thậm chí chỉ cần đẩy nhẹ nhàng, nó liền cọt két một tiếng mở ra.

Naosica đứng ở trên hành lang, sờ soạng tra xét hoa văn chạm trổ trên cửa sổ thủy tinh, thử tìm trên đó nguyên nhân nào khiến bản thân biến thành dạng tương lai này. Per không cách nào phân tích rõ về mặt trên mặt Naosica lúc này, có lẽ gã đang sốt ruột, có lẽ gã đang nghi hoặc, thậm chí phần nộ, nhưng Per

không thể thấy rõ gì nữa cả. Ánh mắt đưng đưa, lắc lư mờ mịt, Per ngã xuống trước, cảm thấy khuôn mặt của Naosica chuyển hướng về phía hắn.

Trong lúc hỗn loạn, Per chỉ có thể cầu nguyện, chỉ mong Naosica tra cứu hồi lâu đủ rồi, thì dừng kết luận nên giết chết mình.

Sau đó hai mắt hắn tối sầm, mất đi ý thức.

Việc ngắt đi và tỉnh lại dường như chỉ cách nhau một tích tắc.

Bầu trời bên ngoài vẫn đỏ đùng đục như trước. Per nghiêng đầu phát hiện, áo choàng của Naosica đang chảy xuống từ trên người. Hắn chống nửa người trên, nhìn về phía người ngồi ở bên cạnh.

Naosica tựa ở bên cạnh, ánh mắt trống rỗng, thấy Per tỉnh lại cũng chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại quay mặt đi.

“Người tỉnh rồi.”

Per xóc áo choàng lên ngồi dậy, chuẩn bị nói, song khoe miệng giật giật lại phát hiện trên mặt một lớp da cứng như đóng thành keo. Vừa lấy tay sờ, trên tay đầm máu đỏ.

“Ta còn tưởng ngươi sẽ thừa dịp ta ngắt đi thuận tay giết chết ta, chứ không phải chỉ tát ta mấy cái.” Per yếu ớt nói đùa.

Naosica liếc mắt nhìn hắn: “Trước khi ngươi ngắt đi, trên đầu không ngừng chảy máu.” Dừng một chút, đối phương dùng giọng điệu không xác định bổ sung: “Nhưng ta không tìm được vết thương.”

Per nghe vậy, nhin không được lại dùng tay sờ sờ khuôn mặt đầy máu khô của mình.

” Máu là từ trong làn da của ngươi chảy ra.” Naosica lên tiếng miêu tả sự thật càng thêm kinh hãi.

Per nhún nhún vai, sự tình liên tiếp không đầu không đuôi khiến hắn hoàn toàn bình tĩnh rồi. Dựa vào tường mà ngồi cạnh Naosica, biết rõ hình tượng của mình cũng không khá hơn chút nào, nhưng hắn vẫn dậy không nổi để đứng dậy đi rửa mặt.

“Người không giết ta. ” Per có chút ngạc nhiên.

“Người đã chết rồi. ” Naosica chỉ vào một cái phương hướng: “Ta thấy được thi thể của ngươi.”

Đại khái cảm thấy câu nói này càng khó hiểu hơn câu trước, Naosica nói thêm: “Ở trong cái thời gian này.”

Per cười gượng hai tiếng, không tự chủ mà nhìn thoáng qua phương hướng Naosica vừa chỉ, sau đó lập tức nhanh chóng và tự nhiên dời ánh mắt đi. Sẽ chẳng có ai cảm thấy hứng thú với thi thể của mình cả. Vô ý thức, Per nhìn ngược lại về phía cánh cửa kia, hỏi: “Có thể nói một chút chuyện gì đang xảy ra không?”

“Người đã đoán được rồi đó thôi.” Âm thanh của Naosica không những lạnh lùng mà ngay cả giọng điệu cũng không có thiện ý.

“Ta chỉ là xác nhận một chút. ” Per cười cười, nụ cười không có ác ý. Ánh mắt và giọng điệu của hắn đều tương đối bình tĩnh. Việc đó khiến tâm trạng có chút phát cuồng và bất an của Naosica tạm lắng xuống.

Ngả đầu về phía sau, Naosica dựa vào tường, thở dài một hơi: “Ta chỉ là không rõ ta làm sai chỗ nào, chờ ta hoàn hồn lại, thì đã chết rồi.” Hiện tại âm thanh Naosica đã khá là trầm ổn, nhưng vẫn không che dấu được sự nghi hoặc: “Bọn họ muốn giết ta, để đổi lấy tương lai tốt hơn. Ta không muốn chết, cho nên ta giết bọn họ trước. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Per lẳng lặng nghe , không phát biểu ý kiến, cũng không đáp lại. Khuôn mặt của Naosica dưới ánh sáng dưới ánh sáng phản chiếu qua ngọc lưu ly thành màu sắc sắc sỡ, khiến người nhìn hoa mắt. Per rất khó nói rằng mới vừa rồi có phải hắn vừa thấy vẻ uể oải và cảm giác mất mát của Naosica trong nháy mắt hay không. Bởi vì, trong nháy mắt, Naosica đã khôi phục dáng dấp nên có mà Per thường biết.

Hai người trong tương lai, ở bên trong cái hành lang kỳ lạ này, ngồi đắm chìm trong quá khứ của dòng thời gian yên tĩnh. Thỉnh thoảng có tiếng gió mang theo bụi bặm gào thét ở ngoài cửa sổ, cũng chỉ là khiến khoảng lớn yên tĩnh này càng thêm cô liêu.

Per khẽ nhẹ nhàng cụng đầu trên tường phía sau, nhìn bụi bám bám trên ô cửa sổ thủy tinh đầy màu sắc, thở ra một hơi bất đắc dĩ.

“Người đã không có ý định giết ta, ta cũng không có ý định giết người, vậy thì chúng ta nói chuyện quá khứ mà người cảm thấy hứng thú đi.”

===== Hết chương 51 =====

52. Chương 52: Sos 52

Hai người ngồi sóng vai trên hành lang dài, giống như bạn hữu nhiều năm liền không gặp, tùy ý nói chuyện với nhau. Sau lưng là vách tường lạnh như băng, cứng ngắt, khiến cho họ cũng không thoải mái lắm. Per ngồi xếp bằng, cánh tay phải đặt trên đùi, nghiêng đầu nhìn Naosica. Hắn bắt đầu bật đài: “Ta đã gặp người.”

Per đang nói đến lần gặp gỡ trong lúc Naosica còn đang bối rối với lý tưởng của mình. Naosica nghe vậy nhìn về phía hắn. Đối với Per, đó là chuyện của hơn mười ngày trước, nhưng đối với Naosica lại là chuyện đã mười năm trước. Hiện tại nhớ tới, trong lòng Naosica có một thứ tình cảm mang tên là hoài niệm. Hai người giờ phút này ngồi ở nơi đây, cảnh còn người mất.

Tuy rằng so với vừa rồi, tình huống của Naosica đã tốt hơn rất nhiều, nhưng sắc mặt gã vẫn tái nhợt. Đối mặt Per, hắn có một loại áy náy không thể diễn tả.

Naosica vốn tưởng rằng con đường của gã mới là chính xác, nhưng sau khi đánh nhau với Per, gã mới nhìn thấy tương lai của mình.

Có lẽ gã mới là người ngăn cản thế giới này trở nên tốt đẹp hơn.

Ngoài áy náy ra gã còn có chút cảm giác tội lỗi thất bại.

Khẽ nháy mắt, giống như đây là lần tranh cãi cuối cùng giữa họ, gã nhẹ giọng nói: “Ta cam đoan lời hứa của ta.”

Per biết Naosica nói chính là lời hứa mà hắn đã từng trao đổi với gã lúc nhỏ.

“Đúng vậy, ta đến bây giờ mới hiểu được.” Per híp mắt, đôi mắt đỏ như hồng thạch lóe sáng tràn đầy ý cười bất đắc dĩ.

“Ta vẫn phải cảm ơn người, đúng không?”

Naosica tạm dừng một chút, khẽ lắc đầu: “Không cần, chỉ là hỗ trợ một chút, nhưng mặc kệ như thế nào, đến cuối cùng người vẫn chết.”

Đây đều là lỗi của gã.

Per bình tĩnh nghe Naosica nói ra những lời này, nhưng không hề thấy nụ cười thắng lợi hay sung sướng trên mặt của đối phương. Naosica vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, từ lúc bắt đầu nói chuyện đến giờ vẫn không nhúc nhích, thậm chí tư thế cũng không thay đổi. Per nhìn gã rồi lại nhìn không ra người này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng Per biết, Naosica đang cố gắng kiềm nén những tình cảm mãnh liệt từ dưới đáy lòng.

Lúc cảm xúc bị kích thích quá mức, đại não bởi vì cần xử lý cảm xúc, sẽ không rảnh mà chú ý điều khiển thân thể. Thân thể sẽ trở nên cứng ngắt, đại não thì trở nên hỗn loạn. Naosica hiển nhiên bị vây trong trạng thái như vậy, nhưng gã vẫn cố gắng áp chế cảm xúc. Nếu không phải Per ngồi gần đó, quan sát tỉ mỉ, có lẽ hắn cũng sẽ không phát hiện sự bất thường của Naosica.

Tỉ mỉ đánh giá Naosica, cơ hội để Per cùng gã ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện như vậy cũng không nhiều lắm, nhìn kỹ thì chỉ có lần ở thảo nguyên gặp mặt là được như vậy thôi.

Không biết vì sao, có lẽ là thời gian hôm qua và hôm nay nói đùa nên họ như gần nhau hơn, làm cho Per trong lúc nhất thời không thể thích ứng. Có lẽ là thái độ Naosica quá mức ôn hòa, làm Per mãi một lúc lâu

vẫn chưa thể bình tĩnh. Tóm lại Per không thể nào giận dữ nổi, cho dù người đàn ông trước mắt này có thể đã giết người của hắn, nhưng hắn cũng không có cách nào nổi nóng.

Per nhìn người đàn ông này thậm chí có chút đồng tình.

Đối mặt với thất bại và không xác định được phương hướng, Naosica cũng sẽ sợ hãi, bởi vì cho dù thắng cũng không có nghĩa là thắng lợi, thế giới ngoài cửa sổ chính là kết cục thuyết minh cho trò chơi này.

Như vậy mình thì sao?

Lúc Per đồng cảm với Naosica đích đồng thời, đã tự hỏi chính mình như vậy.

Theo như lời Naosica, thì hắn đã chết...

Là chết sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hay là...

Như thế nào cũng không quan trọng, bởi vì căn bản không thể xác định.

Đi xem thi thể của mình?

Thi thể cũng chỉ là thi thể mà thôi, không nói lên được chuyện gì, cũng không thay đổi được việc gì.

Nói chuyện quá khứ cũng chỉ là bó tay, cũng chẳng nghĩ ra chuyện gì có thể làm được lúc này.

Điều khiến Per kinh ngạc là Naosica không hề phản đối.

“Ta thua, người chẳng lẽ không vui sao?” Per dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Naosica, hắn đối với khái niệm thắng thua của Naosica không tán thành, nói cho đúng là mục tiêu ngay từ đầu của hắn và Naosica đã khác nhau rồi. Nhưng chuyện này hắn không thể nói với kẻ khác, ngay cả quá khứ hắn có thể nói cũng chỉ có quá khứ của Naosica.

“Người đã nói tương lai sẽ không giống loại người như ta, người thắng rồi đấy.”

“Ta không muốn người thua, ta chỉ muốn thắng.” Giọng nói của Naosica trở nên kiên định, có một loại cảm giác thoải mái như đã trút bỏ mọi gánh nặng: “Ta chỉ muốn thắng một tương lai tươi đẹp, một thế giới hạnh phúc.”

“Ta... chưa bao giờ muốn người chết.”

Lại cách nói chuyện thánh mẫu, nếu đổi lại là Per trước đây có lẽ sẽ cười nhạo nói làm gì có tương lai nào không đổ máu. Nhưng ngay lúc này, ngữ khí Naosica nói chuyện có một loại khẩn thiết, thậm chí có chút khẩn cầu làm Per sinh ra một loại tình cảm phức tạp kỳ lạ.

“Người không muốn ta chết?”

Có lẽ là do không thể nào tin được nên Per hơi mất tự nhiên hỏi lại. Naosica nghe xong cũng chỉ cười khẽ.

“Nếu người hỏi ta, ta có thích diễn xuất của người, tư tưởng của người, bản lĩnh của người không? Ta sẽ trả lời: Không, ta rất chán ghét.” Naosica tự hỏi tự đáp.

Thanh âm của gã thật nhẹ nhàng, nghe không ra ác ý hay chán ghét: “Ta chán ghét người, nhưng muốn nói ta chán ghét người đến mức muốn dồn người vào chỗ chết không? Thì câu trả lời của ta là không, ta hy vọng người sống sót, để chứng minh điều ta làm là chính xác.”

Thật sự là một người kiêu ngạo lại cố chấp. Per bắt đầu nhìn thấy Naosica.

Naosica không e dè nhìn vào Per: “Người biết không? Có đôi khi ta cũng sẽ nghĩ, có lẽ người đã đúng, bản chất thế gian là gian ác, chỉ có dùng ác mới có thể chế ngự.”

Per kinh ngạc quay đầu lại, hai mắt của Naosica tựa như ngọc lưu ly sáng sủa, cười nói: “Nhưng, ta vẫn muốn tìm một con đường tốt nhất, cho dù không cần ác cũng có thể làm cho thế giới trở nên tốt đẹp. Bất quá không thể phủ nhận, có khi phương pháp của người càng hiệu quả, nhanh, gọn, lẹ hơn.”

Per nghe xong nhin không được cười khẽ

“Xin lỗi, ta không phải ở cười nhạo người, ta chỉ là không biết phải biểu hiện ra sao mới tốt đây.”

Per chưa bao giờ nghĩ rằng hắn có may mắn được Naosica xen trọng như vậy.

Chỉ cần những lời này của Naosica cũng đã rất đáng giá rồi.

“Ta chỉ là ở người quản lý dực vọng thôi, mà người mới là người suy nghĩ sáng tạo tương lai.” Per nhin cười, giả vờ ho khan, sau đó nhẹ giọng đánh giá. Điều hắn nói cũng là sự thật. Per • Mortis am hiểu nhất chính là lòng người.

Mà Naosica lại thấy được tương lai.

Cho dù đó là tương lai mà hắn không muốn.

Nghe Per nói, Naosica cũng hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh nở nụ cười đã hiểu, cuối cùng lại có chút chua xót.

“Ta vẫn nhìn không thấu người.” Naosica lắc đầu cười khổ: “Hơn mười năm trước người nói với ta ‘người mới là sai còn chính nghĩa luôn luôn đúng’ chính là người, người nói cho ta biết ‘sai lầm hay chính xác chỉ có đứng chung mới có thể thấy rõ’ cũng là người. Cho dù hiện tại người nói thật ra người rất yêu thích ta, ta cũng không ngạc nhiên nữa.”

Per không nói lời nào, Naosica lại nhin không được hỏi: “Như vậy hiện tại người đã biết chuyện tương lai, người có còn cho rằng ta là đúng nữa không? Người không muốn thừa dịp giết ta sao? Có lẽ, tương lai này còn có thể thay đổi. Nếu là người...”

Naosica càng nói càng nhỏ, cuối cùng vẫn không thể nói ra câu kia “... nếu là người, ta bằng lòng chết trong tay người.”

Gã không sợ hãi tử vong hay thất bại, nhưng kết cục của thất bại thật sự khó có thể chấp nhận, huống chi lại từ chính miệng mình nói ra. Gã cuối cùng ngậm miệng lại, lựa chọn im lặng không nói.

Đôi ngọc lưu ly trước mặt dần trở nên âm đạm, hình như ngoại trừ Per, không ai có thể thấy quá khứ của gã. Đối mặt với quá khứ, Per hé miệng, đôi mắt rũ xuống, cười nói: “Người biết không? Chuyện này rồi cũng trở thành quá khứ.”

“Mặc kệ tốt, hay không tốt, là đúng hay là sai, nó cũng trở thành quá khứ. Tương lai cũng sẽ trở thành quá khứ.” Per nhìn thẳng vào mắt Naosica “Nhớ rõ lời ta đã nói không? Không ai biết kết thúc ra sao, cho nên người phải cố gắng đến phút cuối cùng, chỉ có như vậy, người mới có thể quyết định bước tiếp theo, hoặc sửa chữa sai lầm.”

Ngày ấy gió nhẹ từ thảo nguyên thổi đến, cửa sổ trước mặt Per xuất hiện khung cảnh đối thoại giữa Per và Naosica nhỏ.

Cây cỏ nhẹ nhàng lay động, tựa như từng lớp sóng rì rào

“Trên thực tế, ngoại trừ thần, không ai có thể nhìn thấy kết cục thế giới ngay từ lúc bắt đầu. Có lẽ, sẽ có lúc quyết định của chúng ta là sai lầm, nhưng tương lai vẫn có thể thay đổi.” Dù là lý luận hay là tín ngưỡng, đều chỉ đúng một lúc nhất định, thời khắc thiên thời địa lợi nhân hoà lúc có thể sáng tạo nên tất cả, có thể có ích hay vô ích, nhưng không ai nói trước được điều gì.

“Cho dù thắng lợi của ta làm cho thế giới trở nên như vậy?” Naosica nhẹ giọng hỏi.

“Người tồn tại chỉ vì làm cho thế giới biến thành cái dạng này thôi sao? Người tin vào ta, mà ta cũng tin tưởng người.”

Có lẽ Naosica là người luôn đối chọi với Per, nhưng gã lại là người sẽ không bao giờ làm ảnh hưởng đến thế giới này. Chính nghĩa và tà ác, đều là do quá yêu mến thế giới này, cảm tạ nó đã mang đến người mà họ yêu thương.

Dù sao cũng là tất cả đều đã trải qua, tạo nên tồn tại ngày hôm nay.

“Nếu người muốn ta giết chết người để thay đổi mọi thứ thì hãy quên đi, quá khứ như thế nào thì cứ để nó như vậy, chưa từng có dây dưa cũng sẽ không có chúng ta ngày hôm nay. Ta cũng sẽ không hối hận.” Per vỗ bả vai Naosica, thấy gã hơi giận dỗi đẩy ra, vừa cười vừa dùng sức nói: “Hơn nữa người cũng không muốn chết đúng không?”

Nhìn thấy Naosica nhú chặt mày, Per cười đáp: “Ta cũng không muốn chết, ai lại cam lòng tình nguyện đi tìm chết. Chúng ta là đang theo đuổi một con đường tốt đẹp hơn, không phải đóng vai anh hùng.”

“Ai cũng không hy vọng cố gắng cả đời, đến cuối cùng lại không đạt được kết thúc viên mãn.” Per gãi vết thương đang kết vảy nên hơi ngứa, cà lơ cà phất phơ giỡn với Naosica “Ta cho rằng ta đáng giá có một cái HAPPY ENDING.”

“... Ta thấy rồi, cuối cùng người chết.”

“Có đôi khi mắt thấy cũng không phải là thật.” Per cười gian xảo: “Có lẽ ta không chết đâu.”

Naosica kỳ quái nhìn Per một cái, chẳng biết hần lấy đâu ra cái tự tin này. Cuối cùng gã nhìn vào gương mặt đáng chết quen thuộc kia, gật đầu: “Ta sẽ không cho người chết.”

Per nghe xong câu hứa hẹn này thiếu chút nữa cười to ra tiếng, nhưng tốt xấu gì Naosica cũng có thiện ý, chân thành hứa hẹn, cho nên hần cũng gật đầu: “Ta tin tưởng người, cho tới bây giờ người vẫn là người giữ lời.”

Per là người nhất định sẽ rời khỏi thế giới này, hần không thể mang đến cho thế giới này cái gì, nhưng hần tin tưởng Naosica có thể: “Ta tin tưởng người sẽ tạo ra thế giới mới. Nếu người thắng, hãy sáng tạo ra một tương lai tươi đẹp đi.”

“Đến cuối cùng, vẫn là người nói tin tưởng ta...” Naosica không nói gì nở nụ cười, gã chống tay đứng dậy, hơi xoay người đưa tay đến trước mặt Per.

“Ta nghĩ, chúng ta có thể cùng nhau.”

Nắng chiều xuyên thấu tầng mây, lướt qua hoa văn trên cửa sổ, dừng trên người Naosica. Ánh sáng kia ấm áp đến mức làm đầy cô giá trị hạnh phúc của Naosica. Per nhìn về phía Naosica, ngón tay mới giật giật, còn chưa kịp nắm lấy bàn tay kia hai người đã bị một luồng ánh sáng mạnh vây quanh rồi biến mất.

Sau khi ánh sáng rút đi, bọn họ một lần nữa xuất hiện ở trước cửa đền thờ.

Chẳng qua lúc này bên ngoài còn có thác nước, rừng rậm nguyên sinh.

Có người từ rừng rậm sau lưng họ chui ra, kích động hô to một tiếng,

“Per.”

Hiện tại, chính là thời điểm bọn họ phải đối mặt với lựa chọn là sống hay chết.

53. Chương 53: Sos 53

Per còn chưa hoàn hồn lại, Dionysus đã nghiêng thân kề sát, tay nắm chặt vai của hần mà làm một cái ôm nhiệt tình. Tuy rằng không quen, nhưng sau một hồi kinh sợ, nhìn thấy người thân thuộc, cảm giác luôn luôn là an tâm. Per không đẩy Dionysus ra, mà là dựa theo tư thế của gã, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng đối phương.

Naosica ở một bên nhìn, lẻ loi một mình, mà bên cạnh Per lại có người nhớ mong, không khỏi cảm thán, rốt cuộc ai nói người thuộc phe tà ác nhất định bạc tình bạc nghĩa? Có lẽ bọn họ chỉ là chưa gặp được người có thể tin cậy, thổ lộ tình cảm thôi.

Nội tâm Naosica đang chua xót, đột nhiên nghe một tiếng hô bao hàm kinh ngạc vui mừng và kích động.

“Điện hạ!”

Thần quan xuất hiện từ trong mảnh rừng Dionysus vừa đi ra, khi y vừa vén bụi cỏ sắc bén lên, liền nhìn thấy Naosica quen thuộc mà y luôn tin cậy, sao có thể không kích động.

“Thật tốt quá, Ngài không có việc gì.”

Naosica nghe thế cảm thán tự đáy lòng, cũng không khỏi mỉm cười. Gã ôn hòa nhìn về phía thần quan, nhưng lại trong phút chốc, nhớ lại đám thuộc hạ bị gã chém giết ở dưới kiếm kia, vì vậy nụ cười dần dần trở

nên có chút miễn cưỡng. Sau khi sự kinh ngạc vui mừng qua đi, thần quan nhìn chung quanh không thấy hình bóng của đồng tộc chiến sĩ mình, không khỏi kỳ quái, nhưng thấy vẻ mặt của điện hạ lộ vẻ buồn rầu, y không hỏi ra được thành lời.

Lướt qua Naosica, thần quan thấy kiến trúc bằng đá trắng trước mặt bọn họ, há mồm đang muốn hỏi nơi này là chỗ nào, phía sau lại có một người tiếp tục chui ra.

“Cái rừng quỷ quái này phải đi bao lâu nữa mới có thể tìm được ra-” Harula vừa oán trách vừa chui ra từ tầng tầng lớp lớp của khu rừng, vừa thấy Per, y lập tức mừng đến mức vẻ bất mãn trên mặt lập tức biến mất, chạy ào về phía trước, muốn nhào tới, nhưng lại bị Dionysus ngăn cách đành đứng một bước ngắn ở bên cạnh.

Dionysus ngay từ đầu đã chú ý tới Naosica. Hiện tại ôm Per cũng ôm xong rồi, tâm trạng liền mãn nguyện, rất cục rảnh rồi đi để ý tới người khác. Gã cau mày đối mặt với Naosica, sau khi quan sát trái phải, mở miệng hỏi.

“Người của người đâu?”

“Chết rồi.”

Naosica đáp ngắn gọn.

Dionysus nở nụ cười nhìn có chút hả hê không che dấu chút nào, ôm lấy cái cổ của Per, gã nhắm vào Naosica hát hát hăm: “Ồ, thất lễ quá, xem ra dù kẻ thắng không phải chúng ta, thì không thể nào là người được.”

Naosica không để ý đến sự khiêu khích của đối phương. Dionysus cũng không tiếp tục sung sướng đầu võ mồm. Mở miệng châm biếm Naosica thuần túy là bởi vì song phương đều có chút ngứa mắt đối phương, không muốn cho đối phương được thoải mái. Hôm nay Naosica đáp lại khá là bình tĩnh, Dionysus tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không mở miệng tiếp tục bám lấy không tha. Dù sao gã cũng không phải cái loại đặc ý vênh váo quên mất bản thân là ai, đâm lén sau lưng. Nhìn sang đối phương, thấy Naosica im miệng không nói năng gì, gã liền không tiếp tục hứng thú nữa.

Tò mò quay đầu đối mặt với Per, Dionysus có rất nhiều việc muốn hỏi, ví dụ như vừa đi đâu, lại ví dụ như tại sao trong nháy mắt, bọn họ lại tới trước cánh rừng này, vân vân và mây mây.

Nhưng một câu nói của Per khiến Dionysus mở miệng lại không nói được gì nữa. Nhìn bốn phía, Per cũng không thấy được bóng một người nào, nhin không được mở miệng hỏi: “Osi Nash đâu rồi?”

Hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ. Ánh mắt của Per từ trên mặt Dionysus chuyển qua trên mặt Harula, tiếp tục di động đến chỗ thần quan. Dionysus buông ra tay đang nắm lấy Per ra, trên mặt không chút cảm xúc. Gã đứng ở trước mặt Per, đột nhiên cười đến vui sướng: “Ta đem hẩn lưu lại điểm thời gian kia rồi.”

Nghe nói như thế, ánh mắt của hai người còn lại nhìn về phía gã, sau đó Harula cúi đầu, thần quan muốn nói lại thôi.

Dionysus chỉ nhìn Per, đôi mắt màu hổ phách nhìn thẳng mắt Per, không chút dao động.

Gã nói rất kiên định: “Chỉ có làm như vậy mới là chính xác.”

Hai người mặt đối mặt đứng thẳng khá lâu, lâu đến nỗi thần quan nhin không được dự định mở miệng khuyên bảo. Cuối cùng, ánh mắt Per hòa hoãn lại trước tiên, ngoảnh đầu qua một bên.

“Người đã làm đúng...”

Được câu khẳng định của Per, Dionysus lại cao hứng không nổi, nhưng sự thực không cho phép bọn họ lựa chọn có cao hứng hay không, cũng không tiếp tục thảo luận được nữa. Lúc này có người đi tới hướng phía này. Không phải phương hướng mà cả bọn Dionysus đi tới. Có thể làm cho người khác nghe được động tĩnh dù bên tai là tiếng thác nước đang chảy âm âm, cũng là bởi vì những người đó gầm rống đình tai.

“Nè, lão đại, ở đây vẫn chưa có ai đâu! Nói không chừng chúng ta là đầu tiên đó!”

Chỗ đứng của bọn Per tương đối gần rừng rậm, cành lá rậm rạp che khuất thân hình của bọn họ.

Khi tới gần, bị Dionysus vung một đao vung ra, đối phương mới ý thức được rằng nơi này có người.

“Ai?!”

Đờ thi thể của đồng bạn ngã xuống, máu phun ra xối xả đầy đất, người bên kia nhất thời rống lên một tiếng tức giận xông tới. Bọn họ vốn có sáu người, trừ một tên tù, còn lại năm người thì bốn người Per đã từng gặp. Nhất là người dẫn đầu kia, Per nhận ngay ra được.

Một loại tóc đỏ như lửa cháy, màu da mật ong, ánh mắt có chút sắc bén lại tiềm tàng sát khí.

Người nọ là Hill • Hastu.

Nhìn thấy ông ta, Per cảm thấy chao đảo như say xe, một đoạn nhân quả của thời không liên quan chẳng chịt này, hắn còn đang rối nhằng nhịt, nay lại càng loạn.

Hiện tại càng làm hắn nghi hoặc hơn chính là, hiện tại tất cả giá trị hạnh phúc của mọi người đã đầy ô vuông, nhưng hắn vẫn ở chỗ này như cũ. Per chỉ có thể tự an ủi mình, đó là bởi vì hắn chưa từng ngược Naosica, nói cách khác, hắn phải thỏa mãn giá trị hạnh phúc của Hill • Hastu mới được rời đi?

Nhưng nhìn trái nhìn phải, Per cũng không nhìn thấy bằng giá trị nào của Hastu và mấy người bên cạnh.

Nói cách khác, Hill • Hastu không phải mục tiêu của hắn.

Như vậy, cuối cùng Per • Mortis phải công lược ở đâu?

Lẽ nào bắt hắn chết trong kiến trúc màu trắng này thật?

Per trong lòng mơ hồ có chút bất an, hắn có thể cảm giác được sự không bình thường, lại nói không nên lời là lạ ở chỗ nào.

Dionysus căn bản là không có ý định trả lời vấn đề của đối phương, xách đao lên chuẩn bị đánh nhau. Naosica kéo gã lại. Dionysus trừng mắt, nhưng dù sao cũng không chém rớt tay Naosica. Bên đối diện kia hiển nhiên cũng không hiểu ra làm sao, nhưng cũng không lập tức tiến lên công kích. Naosica buông tay ra, giải thích: “Không có năm người là không vào được. Nói cách khác người chỉ cần giết thêm một người là đủ rồi.”

Dionysus mắt nhìn Naosica từ trên xuống dưới, dường như đang hỏi làm sao người biết, nhưng lời ra đến đầu lưỡi, biến thành: “Người muốn đi cùng chúng ta?”

Nói xong, gã liếc mắt đánh giá Naosica, tựa hồ có chút không tin tưởng lắm.

Người đối diện đưa mắt nhìn nhau, xách tù phạm tàn tạ hấp hối trong tay. Bọn họ mang người này theo vì có người trúng độc mà người hạ độc uy hiếp bọn họ nhất định phải mang người sống sót này rời đi, bằng không mọi người cùng chết. Hành động vốn bất đắc dĩ, hiện tại xem ra lại cứu bọn hắn một mạng. Bên kia nhất thời cũng không thèm quan tâm xem tù phạm có nguyện ý hay không, nhắc hắn chạy về phía kiến trúc màu trắng.

Dionysus cười cười thu hồi đao: “Ồ, vậy người tổ đội với không khí đi. Ta cùng Per không muốn ở lại.”

Per và Dionysus đều từng nói không có hứng thú đối với việc thành thần.

Cho nên khi mọi người nhất tề trở lại quá khứ, Dionysus cũng không cảm thấy có cái gì là tội tệ. Tương phản, thiếu gông cùm xiềng xích, còn có thể tự do hành tẩu thiên hạ cùng tri kỷ, Dionysus cảm thấy, cuộc đời của gã nếu như có thể cứ tiếp tục thế này, cũng coi như viên mãn rồi.

Mới vừa rời ra tay, chẳng qua là phản xạ có điều kiện của thân thể.

Hiện tại biết được không gom đủ bốn người thì không cách nào tiến vào trong khu kiến trúc, Dionysus cho rằng, bọn họ cũng chẳng cần phải đi tiếp nữa. Bọn họ thua rất ‘quang minh chính đại’. Sau khi trở về, bất quá cũng chỉ phải đối mặt với ánh mắt thất vọng của mọi người mà thôi. Thần minh gì gì đó, chỉ cần có thật, đồng thời có thể duy trì sự tồn tại của thế giới, chứ có phải kẻ thù không đội trời chung của bọn hắn đâu, còn lại thực không ai quan tâm cả.

“Người cũng nghĩ như vậy sao? ” Naosica nhìn phía Per, tìm kiếm đáp án.

Per vẻ mặt không biết phải xử lý thế nào nhìn hai người trước mắt, cuối cùng trong ánh mắt kinh ngạc của Dionysus, nói chậm rãi.

“Ta... muốn đi vào bên trong.”

54. Chương 54: Sos 54

“Ta muốn đi vào.” Per đáp.

Dựa theo dòng thời gian mà hắn nhớ, Per suy đoán, nếu hắn hiện tại không vào, như vậy sẽ không có chuyện Naosica xuyên qua tương lai. Nếu như không có chuyện đó, như vậy quá khứ của hắn cũng không làm giá trị hạnh phúc của Naosica tràn đầy. Nói cách khác, muốn chân chính hoàn thành nhiệm vụ chỉ có thể đi vào thần điện kia.

Nhưng mà đó chỉ là phỏng đoán của Per.

Mấy cái từ mơ hồ như là ‘có thể’, ‘hắn là’, ‘có vẻ’ thường làm người ta lo sợ bất an.

Con đường phía trước sống hay chết, không thể định đoạt, lại phải cứ thế mà đi.

Hậu quả của chuyện nhiều loạn bánh xe thời gian là chuyện Per không dám tưởng tượng.

Thế giới này, không phải cứ nói nhìn thấy tương lai không tốt là có thể trở lại quá khứ để thay đổi. Vận mệnh không phải cứ dễ như vậy là sửa.

Những thứ hôm qua là thành tựu hôm nay, ý của những lời này là dù có trở lại quá khứ, hay là đã xảy ra cái gì. Nếu một việc đã xảy ra trong tương lai thì nó chính là tất nhiên.

Có một ví dụ kinh điển cho chuyện này. Một người phát hiện cây ăn quả trong vườn bị phá hoại, vì thế hắn nghĩ muốn trở lại quá khứ bắt kẻ phá hoại, kết quả lại phát hiện lúc trở về lại không đúng thời điểm, hắn tức quá phá luôn cây ăn quả của mình.

Chuyện này như một vòng lẩn quẩn tuần hoàn, dù nó bắt đầu ra sao nhưng định sẵn đã là một kết cục, có lẽ ban đầu, cây ăn quả cũng không phải bị phá hoại như vậy. Nhưng mặc kệ như thế nào, mặc kệ làm sao, cố gắng thay đổi quá khứ, nhưng cây ăn quả không thể trốn thoát số mệnh là bị phá hoại.

Nhân quả giống như một xoắn ốc, dù nhìn ở góc độ nào, thì vòng tuần hoàn đó vẫn dừng lại ở điểm đầu và cũng là điểm cuối.

Mặc kệ con người có cố gắng thay đổi thì đây vẫn là con đường nhất định phải đi.

Nghe thấy câu trả lời của Per, Dionysus nhìn không được hỏi: “Vì sao?”

Gã thật sự không hiểu, nếu không phải cảm thấy rằng mình xem như cũng hiểu người này, gã sẽ nghĩ rằng lúc này Per đang tràn đầy dã tâm muốn tranh đoạt cơ hội thành thần.

Đối với sự khó hiểu của Dionysus, Per dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói rõ. Hắn chỉ có thể trả lời: “Ta có chuyện phải làm.” Nhưng hắn lại lập tức bổ sung “Nhưng lần này chính là việc riêng của ta, để đảm bảo an toàn, các người cứ đợi ta ở lối vào.”

Nếu như đã muốn hoàn thành nhiệm vụ, cũng đã không cần phải để cho bọn họ tiếp tục mạo hiểm. Per nhìn những gương mặt gần như đã ăn sâu vào tâm trí trước mặt, cho dù thế giới bên ngoài có sụp đổ thì sao chứ, mọi chuyện rồi cũng qua thôi.

Mà hết thảy đều sẽ trở thành quá khứ. Đây có lẽ là lần gặp mặt cuối cùng cũng không chừng. Per nhìn thấy gương mặt của Dionysus bỗng nhiên nói.

“Lúc này rồi, đừng đùa nữa!”

Dionysus hơi giật mình trong giây lát rồi mới bước từng bước về phía Per, chỉnh cổ áo của hắn: “Ta cùng người đi đến nơi này, không phải để bây giờ xoay người rời khỏi.

Nói xong, gã vung tay lên, ý bảo Per xem. Naosica nhìn mọi người xung quanh, nhìn Per cười, thở dài: “Đến cuối cùng, người vẫn làm cho người ta không thể nào rời khỏi.”

Chỉ một câu này đã đem tất cả những gì mọi người muốn nói nói ra, những lý do thoái thác mà Per đã chuẩn bị toàn bộ đều vô nghĩa. Ánh mắt Per lướt qua gương mặt những người còn lại, không ai nói lời nào, đứng bất động tại chỗ.

Per thở dài: “Nói trước, nếu đi vào gặp nguy hiểm, chỉ cần không lập tức chết tại chỗ, ta sẽ không quản.” Nhẹ giọng nói những lời mà ngay cả mình còn không tin, Per dẫn đầu đi về phía thần điện màu trắng. Phía sau có người cười khê ra tiếng, Per cũng không buồn quay đầu lại. Hắn có chút ngượng ngùng nhìn về cái cổng lớn đã nhìn thấy ở tương lai.

Đã có đoàn người đi vào trước, cửa lớn rộng mở, Per thử đi vào bên trong, lại bị một bức tường vô hình chặn lại, không thể tiến vào. Dùng sức gõ mạnh chỉ truyền đến thanh âm như đánh vào một cái lồng thủy tinh vô hình.

“... Nơi này viết rằng muốn chúng ta nhỏ vài giọt máu vào.”

Thần quan tìm được năm cái chén bằng đá trên tế đàn. Cái chén bị cố định ở dàn tế, mặt trên điêu khắc hoa văn thô ráp, hoa văn mơ hồ, không rõ là gì, có vẻ đã bị gió mưa mài mòn từ lâu. Mọi người đồng loạt tiến về phía những cái chén, một ánh mắt vắn vẹo điêu khắc trên cái chén nhìn chăm chăm về phía họ. Trong chén có khắc một dòng chữ rất nhỏ.

“... Không cầu cùng một chỗ, chỉ mong một kết thúc vẹn toàn.”

Lại là một câu nói cổ quái. Per nhíu mày.

Thần quan nhỏ giọng niệm thành tiếng. Ý càng niệm càng nhanh, không giống như lần đầu nhìn thấy câu này, hình như y đã gặp qua ở đâu, càng niệm càng quen thuộc. Nhưng y vẫn không hiểu tại sao nó lại viết ở đây?

“Người có biết đây là gì không?” Per phát hiện thần quan có chút khác thường nên nhìn về phía y. Không chỉ có thần quan, sắc mặt của Naosica cũng có chút kỳ quái. Per khẳng định nói: “Các người đều biết câu này.”

Thần quan thở dài: “Các người không đọc cũng không đọc cổ thư sao?”

Dionysus dùng kiếm chọc chọc cái chén đá nhưng lại không thể là nó mấy may hư tổn. Nghe thần quan hỏi như vậy, gã cười nhạo một tiếng: “Cái thứ này với việc đọc cổ thư liên quan gì?”

Thần quan bắt đầu diễn giải Dionysus một cái, mở miệng giải thích. Thì ra đây là một câu thơ cổ có liên quan đến Thần Hai Mặt. Toàn bộ bài thơ rất dài, không thể trích lục toàn bộ. Nhưng thần quan vẫn có thể giải thích đại ý cả bài. Nghe thần quan nói xong, Per đã hiểu sơ sơ. Thần Hai Mặt cũng không phải một cá thể, mà là từ hai thân thể khâu lại, nghe nói là bởi vì chỉ có như vậy mới có thể duy trì sự tồn tại của cả hai. Không cầu cùng một chỗ nghĩa là ở một thời điểm nhất định không thể đòi hỏi quá nghiêm khắc, vạn vật trên thế gian không có gì là trọn vẹn, tuy rằng tiếc nuối, nhưng đầy đủ cũng có nghĩa là kết thúc viên mãn nhất.

Per nhíu mày, vẫn cảm thấy giải thích như vậy không hợp lý, nhưng cũng không kịp nghĩ lại.

Dionysus trong lúc thần quan giảng giải đã tìm được cách đi vào, gã lấy dao găm cắt một vết nhỏ trên đầu ngón tay, nặn ra vài giọt máu nhỏ vào trong chén, rồi niệm câu nói kia một lần, sau đó một vầng sáng màu vàng vây quanh gã. Mọi người hoảng sợ, nhưng đợi đến lúc vầng sáng rút đi, bọn họ phát hiện Dionysus vẫn bình yên vô sự đứng im tại chỗ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Dionysus bước về phía cửa lớn vừa rồi không vào được mới phát hiện kết giới vừa rồi đã biến mất.

Mấy người còn lại cũng bắt chước theo, sau khi xác định kỹ càng mới yên tâm đi vào bên trong cánh cửa.

Cảnh tượng lần này so với lần trước Per vội vàng chạy vào tựa như thiên đường và địa ngục. Con đường thẳng tắp khuất trong làn nước, một lớp nước trong suốt bao vây lấy con đường, không biết ánh sáng ở đâu chiếu vào mặt nước làm phản chiếu một lớp ánh sáng xanh dịu dàng kéo dài vào sâu bên trong. Màn nước

che khuất cái cửa sổ đã từng ám ảnh Per. Per không cần phải thấy cái cửa sổ kỳ dị kia, nhẹ nhàng thở một hơi.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ, đi qua không?”

Harula lo lắng nhìn con đường ẩn trong màn nước kia, tuy rằng mặt trên chỉ có một tầng nước trong suốt, nhưng bên cạnh con đường đó là một vực sâu không thấy đáy, nước nơi đó còn xanh hơn, cũng yên tĩnh hơn. Đối diện là một bức tường cao cùng một cầu thang đá, xa xa nhìn lại như là một bến cảng nhỏ.

“Ta vẫn cảm thấy sẽ có thứ gì đó từ dưới mặt nước trôi lên.”

Harula nhìn phía dưới tối đen, nhìn không được thì thảo.

Per không hề do dự, hấn cởi bỏ những thứ dư thừa trên người xuống, thuận tiện lại nhưng nhớ về roi bạc đã lâu không gặp, sau đó để hết sang một bên.

“Nếu các người nhìn thấy tình huống không ổn thì chạy ra ngoài.”

Dionysus do dự một chút, ngăn Per lại: “Để cho ta đi đi.”

“Không, tốc độ của ta nhanh hơn người, nếu ta đều không được thì các người cũng không cần thử.” Không phải Per khoác lác, tốc độ của hấn là nhanh nhất trong tất cả mọi người ở đây. Mọi người cũng không thể phản bác. Đây vốn là chuyện không cần phải bàn cãi.

Hít sâu một hơi, dưới con mắt chăm chú của mọi người, Per dồn sức vào chân, như cung rời khỏi dây nhảy ùm xuống. Ngay lúc chân hấn vừa chạm vào mặt nước, có một thứ từ dưới đáy nước xuất hiện.

Tốc độ nhanh cũng tránh không kịp. Xúc tua mang gai độc từ dưới vùng nước sâu thẳm trôi lên. Nó ra sức tóm lấy chân Per. Per nhảy lên, tránh đi, tiếp tục bơi về phía trước.

Bơi tới bờ đối diện, công kích của con quái vật kia vẫn không chấm dứt, đao ngắn của Per không chém đứt được xúc tua, lại không tìm được cửa khác để thoát khỏi chỗ này.

Mà lúc này, bọn Dionysus đứng ở bên kia cũng bị công kích, không phải tiến chính là lùi, Dionysus cùng Naosica hiếm khi đồng quan điểm, mỗi người kéo theo một người, mang thần quan và Harula bơi về phía Per.

“Thứ này muốn bị giết chết mới ngưng giở trò à?” Dionysus tránh thoát một lần tấn công, chạy vội về phía Per, tựa vào lưng hấn hỏi.

“Ta nghĩ không phải.” Xúc tua bị chém xong lại dài ra, càng lúc càng nhiều.

Thần quan ở sau lưng bọn họ hô to: “Trên tường có chữ viết.”

Naosica phụ trách chắn phía trước thần quan, bảo vệ cho y đọc những chữ viết trên tường.

“Trên này viết, các người phải vì thế giới dâng lên một chén nước, sau đó buông vũ khí.” Thần quan dừng một chút phát hiện ở trên tường có gắn một thứ rất giống mấy cái chén đá ở bên ngoài, có điều nó có vẻ nặng hơn thôi.

Dionysus lại chém đứt một xúc tua, nổi giận quát lớn: “Cái kiểu này giống như buông vũ khí là có thể sống sót à?!”

Thần quan chần chờ một chút, không chắc chắn cắn môi: “Nhưng mà ở trên đây viết vậy thật mà...”

Dionysus còn muốn nói thêm cái gì, Per đã ngăn gã lại, bảo Harula ở phía sau: “Đi lấy cái chén đá kia!”

Harula nghe xong, vội vàng chạy về phía cái chén gắn trên tường, giơ tay kéo nó ra, nhưng vì cái chén quá nặng nên kéo mãi không được. Thần quan đi đến bên cạnh y: “Ta giúp người.”

Hai người cùng nhau lấy cái chén, đem nó về phía cái ao lấy nước, nhưng mà xúc tua càng lúc càng nhiều, chuyện này cũng có nghĩa đến gần cái ao bọn họ sẽ gặp nguy hiểm. Mà bọn Per và Dionysus đã sắp chống đỡ không nổi, vung dao chém hoa cả mắt.

Đem cái chén an toàn đi đến gần mép nước, lần này, Harula không dám trực tiếp dùng cái chén múc nước, y dùng tay lấy một vốc nước đổ vào cái chén.

Quái vật đang quơ xúc tua trong ao tạm dừng một chút, nhưng mà chỉ dừng ngắn ngủn trong một cái chớp mắt. Nước trong chén bị hấp thụ không còn một giọt. Quái vật lại bắt đầu quơ xúc tua.

“Đành phải không ngừng múc nước thôi.” Harula hô to một câu, lại mạo hiểm dùng tay vốc nước vào chén. Lần này y không chờ quái vật khôi phục, mà cứ không ngừng đổ nước vào chén. Nước trong chén không ngừng sóng sánh, càng lúc càng nhạt màu. Mọi người bình tĩnh lại đồng thời cũng phát hiện một vấn đề:

“Chẳng lẽ thật phải quăng vũ khí à.” Dionysus cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay hỏi. Naosica cũng không lên tiếng. Đều là BOSS, ai mà chẳng quý trọng bảo kiếm trong tay, không phải chỉ bởi vì uy lực cực lớn của nó, mà còn do đó là thứ vũ khí thích hợp nhất để họ phát huy năng lực của mình.

Per nhìn chỗ ngoặt trước mặt, do dự một lúc, đưa tay về phía Dionysus, hỏi: “Không phiền chứ?”

Sắc mặt Dionysus hết sức kỳ lạ, nhưng cũng không ngăn cản, mà là gật đầu, cuối cùng nói “... Ném luôn.”

Per không nhẹ không nặng ném dao về phía tập trung nhiều xúc tua nhất, vũ khí vừa chạm nước biến thành chất lỏng màu bạc, rồi nhanh chóng tản ra thành những điểm sáng vẩy lấy xúc tua của quái vật. Thần quan đứng gần bức tường cao nghe được tiếng vang sau lưng, quay đầu lại đã thấy cửa đá được mở ra.

Mọi người đều vui vẻ đi về phía cửa mới được mở ra, nhưng quay đầu lại phát hiện Harula vẫn không ngừng múc nước. Nước dừng lại quái vật sẽ bắt đầu công kích. Buồng vũ khí tựa hồ cũng có tác dụng trong thời gian nhất định, bởi vì bức tường kia đang từ từ khép lại.

Per đứng im một chỗ bất động.

Thấy Per quay đầu lại, Harula vẫn không ngừng động tác múc nước, nở một nụ cười.

“Ta sẽ chờ ngươi, ta sẽ một mực ở nơi này mức nước, chờ ngươi trở về.”

Tường cao dần khép lại, không để cho Per do dự thêm.

Per trịnh trọng gật đầu một cái, hứa hẹn: “Ta sẽ trở về, ta nhất định trở về đón ngươi.”

55. Chương 55: Sos 55

Rời khỏi tòa đại điện giống như hồ nước kia, đi dọc theo thông đạo, bọn họ tới một nơi càng quỷ dị hơn so với lúc trước. Vừa lại gần, tuy rằng chưa thấy máu tươi, nhưng đã có mùi máu nồng nặc ập vào mặt. Mọi người ngửi thấy mùi nồng như vậy, do dự một chút, sau đó liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng nhất tề gật gật đầu bước chân vào gian phòng. Trong thông đạo vốn bóng tối mờ mịt, con đường bằng đá thô ráp không kiểu cách chút nào, cứ như vậy bỗng nhiên lọt vào gian phòng này, tất cả mọi người đều có vẻ thoáng ngạc nhiên. Dùng những từ ngữ như ‘cung vàng điện ngọc’ để hình dung gian phòng hoa mỹ này tuyệt không khoa trương chút nào. Song, trong gian phòng cung vàng điện ngọc như vậy, nhưng ngay cả một cái phụ tùng phổ thông nhất cũng không có. Từ tường đến trần nhà, dường như được phủ một lớp vàng mềm mại, trên đó tất cả đều là kinh văn dài dòng, rối rắm.

Mọi người ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía, vừa suýt xoa trầm trồ thán phục vừa có chút bất an. Lúc Bọn họ vừa vào, cánh cửa thông đạo lập tức đóng kín, đám người quay đầu lại muốn ngăn cản, cũng đã không còn kịp rồi.

Bọn họ bị giam ở tại gian phòng hoàng kim này.

“Làm sao bây giờ? ” Dionysus vượt tường, lại không tìm được khe hở nào, vì vậy xoay người hỏi Per.

“Chúng ta tiếp tục suy nghĩ biện pháp hướng về phía trước đi.” Per không nhìn bức tường kín mít vốn là cửa thông đạo kia nữa, mà bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra cả gian phòng. Gian phòng nói lớn thì cũng không lớn, không rộng bằng gian phòng có màn che nước, lại có hồ sâu thăm thẳm lúc trước, nhưng cũng đủ cho bốn người bọn họ hoạt động.

“Các người có ngửi thấy mùi máu tươi hay không?” Dionysus gật đầu, đứng một lúc lâu trong phòng, sau đó cau mày, nghiêng mặt hỏi.

“Quả thật là có, nhưng ta không nhìn thấy có máu hoặc thi thể nào.” Naosica cúi đầu tìm tòi cả nửa ngày, nhưng bất luận là góc tường hay trên tường đều không tìm được một vết máu nào.

“Quý quái quá rồi đây.” Dionysus nhếch miệng cười cười, hừ lạnh một tiếng.

Per không có hứng thú đối với loại này công lược qua cửa chém Boss nhỏ, cuối màn diệt Boss to này, chẳng lẽ còn bắt hần mỗi cửa phải bỏ lại một đồng đội, sau đó hô to ‘Ta sẽ trở lại’ chắc.

Đây cũng không phải là trò chơi thăng cấp, người thiết lập những cửa này cũng không phải là muốn đánh giá biểu hiện tin cậy và quan tâm giữa đồng đội thông qua tầng tầng lớp lớp sát hạch, càng không có khả năng là khảo nghiệm nhân vật chính hay là để hiện thị nhân vật chính có buff. Nếu nhất định phải suy đoán, Per chỉ có thể nghĩ đến một đáp án, đó chính là có người, hoặc có thể nói rằng có ai đó muốn tách bọn họ ra dựa vào các cửa này, đồng thời đem việc này làm như bắt buộc khiến không ai hoài nghi được cả.

Đúng vậy, khi tất cả mọi người dốc hết sức lực hướng về một mục tiêu nào đó, có rất ít người dừng lại hỏi một câu vì sao đối với những việc phát sinh ở chung quanh. Nhưng Per hoàn toàn không có hứng thú đối với cái mục tiêu kia, hần đương nhiên sẽ lưu ý đến tất cả những phát sinh ở xung quanh.

Tại sao trăm phương ngàn kế muốn tách bọn họ ra? Bọn họ đi cùng nhau sẽ phát sinh việc gì sao? Trong lòng Per tràn đầy nghi vấn.

“Ta tìm được rồi.” Dionysus bỗng nhiên mở miệng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Per: “Thảo nào ở đây nhiều mùi máu tươi như vậy.”

Gã chỉ vào một chỗ trên tường, nơi đó có một cái cốc vàng lớn cỡ bàn tay: “Ở đây đại khái là cần đoán hoặc trả lời câu hỏi. Khi trả lời xong một câu, phòng này sẽ xuất hiện thông đạo chỉ được một người thông qua. Nếu liên tục trả lời đúng bốn câu, sẽ có thông đạo có thể bốn người thông qua, nếu như lựa chọn trả lời liên tục, nhưng sai ở giữa chừng thì những đáp án trước không được tính. Ở đây còn nói... Chúng ta có thể tự nguyện bỏ đi hai người, gian phòng sẽ đặc cách cho đi qua.”

“Tất cả mọi người không thể cùng một lối đi sao?” Naosica tới gần chỗ ngón tay Dionysus đang chỉ.

“Không được, người trái với quy tắc sẽ bị bức tường này nghiền thành thịt nát.” Dionysus tới gần bức tường ngửi ngửi: “Mùi máu tươi là từ trong vách tường truyền đến.”

“Chúng ta có thể chọn trước bốn câu rồi mới trả lời.” Thần quan đề nghị.

Dionysus kiểm tra tỉ mỉ chữ nhỏ trên cốc vàng, bấu mỗi một cái, sau đó nói: “Không được, văn tự di động, sau khi tìm được câu hỏi phải đưa ngón tay che lên.”

Nói cách khác, một người tìm được một câu hỏi thì không thể di động nữa.

“Xem ra những bằng hữu lỗ mãng không biết lễ nghĩa của chúng ta kia, hoặc là ngẫu nhiên mở ra thông đạo nhưng không nhìn cho kỹ điều kiện, hoặc là làm thứ giao dịch không ngờ kia rồi.” Per nói qua loa: “Vậy thì chúng ta tìm đủ bốn câu hỏi đi.”

Nhưng lại có một vấn đề khác, người đã chọn đáp thì không thể tùy ý đi lại, lúc trả lời, cần đứng trong phòng, đối mặt với bức tường có cái cốc vàng, những người còn lại dùng ngón tay che câu hỏi của mình, lần lượt đọc cho người đáp, sau đó người đáp trả lời. Cho nên, sau khi hoàn thành câu hỏi của ba người, trừ khi thị lực của người đáp là siêu nhân, hoặc là hai tay dài đến không tưởng, bằng không thì căn bản là bốn người không cách nào đồng thời rời đi.

Nói cách khác, dù thế nào, bọn họ đều phải bỏ lại một người.

Bất kể là ai, xuất phát từ mục đích gì, Per hiện tại dám khẳng định, người nọ đang hao tổn tâm cơ chia rẽ mấy người bọn họ. Nhưng đã như vậy, ngay từ đầu chỉ cần một người tiến nhập thì tốt rồi. Hiên nhiên có cái gì đó khiến cho người nọ phải yêu cầu là năm người cùng vào.

Thần quan lúc này đi tới giữa phòng, Naosica nhìn về phía y, thần quan cười cười: “Phía trên này phần lớn là nội dung đại diện của thần học, đây là sách dùng để phán hành vi phạm tội và đức hạnh của con người, trong các người chắc không ai muốn đọc.”

Y nói không sai, Per và Dionysus tuyệt đối không giống như người đọc loại thư tịch này. Naosica không trả lời.

Dionysus nhìn lướt qua giữa thần quan và Naosica một hồi lâu, dần dần đứng ở trước một câu hỏi, vẫy tay về phía thần quan: “Ta tìm được rồi.”

Thấy Dionysus như vậy, Per không do dự, chọn lấy một câu hỏi nhìn như đơn giản, che lên, cũng nói như vậy: “Ta tìm được rồi.”

Naosica liếc mắt nhìn thần quan, cuối cùng cũng đứng ở trước một câu hỏi.

Thần quan nói không sai, y đúng là quen thuộc với đại diện thần học, khi y đáp xong ba câu hỏi, trước mặt của toàn bộ ba người xuất hiện một cái thông đạo nhỏ hẹp chỉ đủ một người thông qua. Mọi người không do dự, nhất tề đi từ hào quang rực rỡ vạn tượng của hoàng kim vào trong hắc ám. Per vừa đi, trong lòng tính toán cực kỳ nhanh, nếu như làm mục đích của cái thông đạo này là tách ba người xa nhau, như vậy hẳn phải chuẩn bị sau một khắc gặp phải BOSS chính. Trong lòng Per đã mơ hồ cảm thấy, những bộ phận thiết kế then chốt này rất có thể là nhằm vào hắn. Vấn đề hiện tại là, vì sao? Hắn có gì đáng để người khác nhắm vào sao? Là ai đang âm mưu tính toán?

Per cẩn thận di chuyển từng bước, nhưng sau khi một lần nữa chờ hắn căng thẳng bước vào vùng sáng, hắn kinh ngạc phát hiện hắn và ba người Dionysus bọn họ lại vẫn ở cạnh nhau. Naosica quay đầu lại nhìn một chút, cửa thông đạo đang ở trước mặt lập tức biến mất, gã nghi hoặc: “Hóa ra chỉ là thông đạo bình thường thôi à...” Tựa hồ cũng không tin rằng sự tình kết thúc như vậy.

Per thấy Naosica không có việc gì, liền quay đầu nhìn Dionysus: “Người không sao chứ?”

Dionysus đang cúi đầu kiểm tra kỹ mình, dường như không dám xác định lúc này gã đang hoàn hảo không tổn hao gì mà đứng ở chỗ này. Per đi tới bên cạnh vỗ vỗ vai gã, lại khiến gã giật nảy mình, đưa tay chuẩn bị nâng kiếm. Per nhảy vọt ra phía sau hai bước, giãn cự ly ra, kinh ngạc và nghi hoặc nhìn gã.

“Người làm gì vậy?!”

Dionysus thấy rõ là Per, trên mặt vui vẻ, lập tức buông trường kiếm xuống, ra hiệu chỉ là mình thần kinh quá nhạy cảm. Per lưỡng lự nhìn Dionysus vài lần, mới thông thả đi tới bên cạnh gã. Dionysus lại như kèm nén không được mà ôm lấy cái cổ của Per thật nồng nàn: “Thật tốt quá, người không có việc gì.”

Per bị vừa kéo vừa ôm khiến cho cảm thấy không đầu không đuôi, thậm chí là có chút không được tự nhiên, lại cũng chỉ có thể vỗ vào bả vai của đối phương, nhẹ nhàng đẩy ra. Nhìn thật kỹ, Dionysus trước mắt thật kỳ quái không diễn tả được. Cũng không phải nói là hình dạng hay tính cách kỳ quái. Chỉ là, trên mặt tựa hồ có chút vui vẻ quá mức không hợp thời cơ?

Per nghĩ thầm, mình nhất định là quá mệt mỏi nên nghĩ lung tung rồi.

56. Chương 56: Sos 56

Bọn Per bị nhốt trong một căn phòng không hề có gì, bốn phía không có cửa, cũng không có gợi ý nào dư thừa. Bọn họ chỉ đơn giản là bị nhốt. Per vừa đập, vừa gõ xung quanh, mong tìm ra được một con đường. Naosica ngồi ở một bên, không hề có ý định giúp đỡ. Dionysus vậy mà phá lệ ngồi cùng với Naosica, có điều tầm mắt của gã vẫn luôn nhìn về phía Per. Hắn đi đến đâu thì tầm mắt gã lại đi theo đến đấy.

Một tay chống tường, Per đứng nhìn vách tường đối diện, có chút hoang mang:

“Ta không hiểu, nơi này không có gợi ý nào, xem ra có người muốn nhốt chúng ta ở chỗ này, nhưng tại sao lại làm như vậy?”

“Có lẽ có chỗ nào sai cũng không chừng, phía trước có gì không thích hợp lắm?” Dionysus đoán.

“Chắc là vậy.” Miệng Per nói như vậy nhưng vẫn không tin vào cách nói này của Dionysus.

“Nhưng một khi đã thế, vậy ngay từ đầu lại nhốt tất cả chúng ta lại làm gì.”

Per vừa nói vừa quay đầu lại, tầm mắt trùng hợp đảo qua Naosica đang bình tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một ý tưởng hiện lên trong đầu hắn “Hay là có người chỉ muốn cho một người trong số chúng ta tiến vào nơi này, nhưng không muốn để những người còn lại biết, nên đành phải tìm cách tách chúng ta ra.”

Thân thể Dionysus đích trong nháy mắt cứng lại, nhưng rất nhanh gã đã cười: “Như vậy vì sao không tách chúng ta ra ngay từ đầu.”

Những lời Dionysus nói nói không phải không có lý, Per nghe xong lại càng thêm suy nghĩ sâu xa. Nếu nói trò chơi này là để dẫn đường cho Naosica đi theo hắn, thì giờ phút này hắn không thể nào lại bị nhốt cùng với bọn họ. Theo Per biết thì con đường mà Naosica đi sẽ giành được chiến thắng chứ không phải là đứng ở nơi này.

“Như vậy, tại sao chúng ta lại ở chỗ này?” Per vẫn cảm thấy khó hiểu.

Trừ khi người chiến thắng không phải là Naosica.

Mà hiện giờ, Dionysus và Naosica đều ở đây, như vậy người còn lại cũng chỉ có thần quan và hác thụ lạp tư.

Ý niệm này vừa nảy lên trong đầu Per đã bị hấn gạt bỏ.

Hắn cũng không muốn ác ý phỏng đoán về hai người này.

Hơn nữa, mặc kệ là ai nhốt họ ở đây, mục đích cũng không phải muốn lấy mạng họ mà chỉ muốn cầm chân bọn họ ở chỗ này thôi.

Dionysus vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh nói với Per: “Lại đây nghỉ một chút đi, người có hỏi thêm cũng chả ai trả lời.”

Per do dự một chút, đi tới bên cạnh Naosica, hấn cúi đầu nhìn sườn mặt của Naosica. Gã vẫn không ngừng đầu nhìn hấn. Ba người đều mang tâm sự riêng.

Giữa lúc đứng ngồi không yên, Dionysus bỗng nhiên nhìn Per nói: “Người chưa từng nói cho ta biết, vì sao người muốn vào đây.”

Per còn đang tập trung suy nghĩ bí mật sau lớp màn, nghe Dionysus hỏi như vậy, hấn chần chờ không biết nên trả lời như thế nào.

Nói rằng bị người ta ép buộc sao? Tới tình trạng này đã không có ai có thể buộc bọn họ đi tiếp. Chỉ có một đáp án duy nhất là...

“Ta chỉ là muốn đem thể giới giao cho một người mà ta có thể tin cậy.:

Những lời này cũng không tính lời nói dối. Per mở miệng nói ra, Dionysus cũng không nhìn thấy manh mối.

Mà Naosica sau khi nghe Per nói, lần đầu tiên từ lúc vào căn phòng này dời tầm mắt về phía Per, trong đôi mắt ấy lóe ra một thứ ánh sáng không rõ ràng.

“Nói như vậy có vẻ như người vốn đã biết mình sẽ chết.” Naosica nói.

Dionysus nghe vậy lập tức khẩn trương nhìn chăm chăm vào mặt Per. Giống như nếu Per nói là đúng, gã sẽ lập tức nhảy dựng lên ngăn cản Per.

Nhưng Per lại cười khê ra tiếng: “Ta làm sao lại chết được.”

Hắn chỉ có rời khỏi mà thôi.

“Nếu như không chết, vậy vì sao lại muốn đem thể giới giao cho người khác?” Naosica nhìn chăm chăm về phía Per, ánh mắt cực kỳ sắc bén: “Hiện tại người quả thực giống như đang nói “Ta rất có thực lực nhưng ta tới nơi này chỉ là vì chấp tay cho người ta mà thôi.”

Cách truy hỏi như vậy có vẻ hơi gây sự, nhưng lúc Per do dự nên trả lời ra sao, Naosica lại dời tầm mắt: “Quên đi, người muốn làm gì cũng được, không còn quan trọng nữa.”

Cái gì gọi là không quan trọng nữa chứ?

Per có chút không rõ, hình như từ lúc tiến vào căn phòng này, hai người trước mắt càng thêm khó hiểu. Đầu tiên là tên Dionysus kia lại nhiệt tình đến khó hiểu, tiếp theo là những lời nói của Naosica. Per đứng dậy, chậm rãi lui về phía sau hai bước, cẩn thận xem kỹ vẻ mặt của hai người đối diện.

“Các người đang lo lắng cái gì?” Per không dấu vết hỏi.

Dionysus và Naosica cùng không nói lời nào, Per lại lui về phía sau. Hắn nhìn về phía Dionysus: “Lúc người nghe Naosica nói ta sẽ chết có vẻ như không ngạc nhiên lắm.”

Dionysus muốn mở miệng lại bị Naosica đè lại, Per liếc bọn họ một cái: “Dionysus chưa bao giờ thích Naosica, lại càng không thích cùng hắn tiếp xúc, hai người các người rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Naosica nhìn Per một lúc lâu, hai người đứng sòng đôi lần cho thời gian cũng trở nên ngưng đọng, tiếng hít thở nặng nề mang theo cảm giác khẩn trương như chuẩn bị khai chiến. Cuối cùng vẫn là Naosica lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

“Thời gian là một nghịch lý không cho phép được tồn tại.”

“Rất xin lỗi nhưng người nói cái gì?” Nghe gã nói xong, Per hoàn toàn chẳng hiểu gì sất. Hắn nhin không được hỏi lại.

Naosica nhìn Per tiếp tục nói: “Hiện tại xem ra, thời gian là một đường thẳng, tương lai đã định sẵn sẽ không thay đổi.”

Những lời Naosica nói vẫn chẳng thể nào hiểu nổi.

“Người đang nói cái gì?”

“Ý của hắn là, đối với những người ở tương lai, những chuyện xảy ra sẽ không thể thay đổi, cho dù có trở lại quá khứ, chuyện chúng ta có thể làm chỉ là tăng thêm vài sự kiện chứ không thể bỏ bớt sự kiện nào.

Dionysus nói xong, mở hai tay của mình ra. Đôi bàn tay vừa rồi vẫn còn khỏe mạnh giờ lại dần biến thành trong suốt: “Hơn nữa cho dù có thay đổi, cũng không chắc một lần cũng sẽ thành công.”

Gã cười với Per, một nụ cười chua xót đến nao lòng.

“Chúng ta không thể đồng thời xuất hiện ở một chỗ hai lần, cho nên ta nghĩ đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy người như vậy.”

Dionysus đi về phía Per. Gã hình như muốn đưa tay ôm lấy Per, nhưng lại bị thứ gì đó ngăn cản. Hít sâu một hơi, gã nói: “Hiện tại ta rất sợ hãi, nếu chúng ta không ngừng trở lại quá khứ nhưng vẫn không thể thay đổi cái gì, như vậy đến lúc đó chúng ta nên làm như thế nào? Cứ để tương lai xảy ra như vậy sao?”

Per im lặng một lúc lâu mới nói: “... Ta thật sự sẽ chết sao? Trong tương lai đó?”

Dionysus không trả lời. Đối với gã mà nói đó không phải là sự thật mà Per lại không thể nào thấy cái tương lai đó. Tương lai đã định không cho phép bị thay đổi, như vậy không biết tương lai có thể thay đổi người đi vào không? Dionysus không muốn sau này vì sự bất lực của mình mà hối hận. Gã liều mạng tìm kiếm lỗ hổng thời gian và không gian để thay đổi một vài biến số.

“Không cần cùng một chỗ... thì ra là ý này.” Đối mặt với tin tức rằng mình sẽ chết, Per cũng không ngạc nhiên lắm. Thật giống như mọi lúc vẫn lo lắng mình sẽ chết, nhưng đến phút cuối lại thấy nhẹ nhõm.

“Cho nên các người tới là vì ngăn cản cái chết của ta, lại phát hiện nếu các người ngăn cản sẽ ảnh hưởng đến tương lai của các người.”

Nếu Per bắt tử, Dionysus cùng Naosica sẽ không quay lại quá khứ ngăn cản cái chết của Per. Đó là một nghịch lý thời gian, đối với tương lai mà nói là không thể xảy ra. Cho dù bọn hắn có là thần.

Dionysus cùng Naosica đều không nói gì. Per đột nhiên muốn nói đùa “trở thành thần là cảm giác như thế nào?” hay là “trở về quá khứ thấy sao?”

Nhưng sau một lúc thoải mái, tâm trạng của hắn có chút nặng nề. Chết không phải là chuyện nói băng quơ vài câu là được.”

“Các người muốn làm như thế nào?” Per mở miệng, hỏi câu then chốt.

“Chúng ta phải về quá khứ, khiến người không kiên quan gì đến bọn ta, rồi mới lặp lại thí nghiệm, đến khi chúng ta tìm ra một cách có thể cho người sống sót, cũng sẽ không thay đổi tương lai.” Dionysus dùng ngữ khí kiên định trước nay chưa có nói: “Chờ chúng ta, một ngày nào đó, chúng ta sẽ còn sống mà gặp nhau.”

Per kinh hãi, cho tới nay mọi bí ẩn rốt cục đều cởi bỏ. Hắn như hiểu ra mọi chuyện, rồi lại có chút dở khóc dở cười. Đang lúc hắn chuẩn bị nói chuyện, giống như là muốn ngăn cản hắn mở miệng, chung quanh lại xuất hiện vàng sáng quen thuộc kia, chẳng qua lần này vàng sáng đó không phải hướng về phía Per.

Per lớn tiếng quát to gì đó, nhưng Dionysus và Naosica đều nghe không thấy. Thời gian đã lưu giữ lời hắn ở hiện tại. Per nên một quyền xuống mặt đất, lòng tràn đầy hối hận mà gào thét, hóa ra cái trò chơi kia đều do hai người này sắp đặt.

Hiện tại hắn rất đau khổ không biết tương lai là sống hay chết, thậm chí rỗng một câu:

Cmn, sớm biết như thế, hắn sẽ kêu hai tên khốn kiếp này trả tiền lương thật cao cho hắn rồi, lúc trước hắn chính là dựa vào khoảng thời gian thí nghiệm trò chơi này mới miễn cưỡng đủ ba bữa cơm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tôi thật sự cảm thấy buồn rầu, cảm thấy rằng kết thúc này còn không bằng tất cả đều chết hết.

57. Chương 57: Sos 57

Khe nứt dưới chân không ngừng lan rộng, đá nham thạch vụn rớt xuống như mưa xuống đỉnh đầu. Per ngẩng đầu nhìn trần nhà bắt đầu toác ra theo những khe nứt. Tại cửa sổ ở mái nhà đã vỡ tan kia không hề thấy là bầu trời bao la trong dự kiến, mà lọt vào trong tầm mắt là một khoảng không đen như mực. Mặt đất dưới lòng bàn chân đang không ngừng lỏng ra và lún xuống, tạo ra một loại cảm giác cả thế giới đang tan vỡ, lay động.

Per cười nhìn vàng sáng trắng tiêu tan. Đỉnh đầu, sau trần nhà, không phải là bầu trời cũng không phải một cái phòng khác. Hắc ám thâm trầm vô biên, nặng nề, nồng đặc không tài nào tan ra được, lại không phải bầu trời đêm, cũng không có con đường phía trước đi về phía tương lai.

Nét cười chợt mới vừa tồn tại trên khóe miệng biến mất, Per đứng nguyên tại chỗ ngược lên tương lai, cười khổ một cái không phát ra âm thanh, có chút bình tĩnh nhìn phong cảnh rơi xuống càng lúc càng xa dần. Từ trong khe hở truyền đến những luồng gió rít ào ào, mái tóc màu đen bay loạn xạ trong gió cuộn cuộn nổi lên, bay đến rồi loạn ánh mắt.

“Ta sắp chết rồi...”

Ý nghĩ như vậy theo lời nói nhỏ nhẹ tràn ra từ trong lòng, nhưng không thấy kinh ngạc nhiều lắm.

Hơi quỳ gối, đọng nhẹ trên lớp đá vụn, góc áo phía sau của Per bay phấp phật theo hướng lên gió. Bụi tan hết, xuất hiện ở trước mắt là một gian phòng hẹp dài. Trên tường, thác nước đổ xuống bắn tung tóe, màn nước mỹ lệ tinh khiết dường như được dệt bằng chất tơ lụa tốt nhất, mỗi khi gió thổi ra, trên mặt thác từng đợt sóng gợn phập phồng phập phồng. Thủy tinh màu ngọc lưu ly xanh biếc khép hờ, những hình ảnh, hoa văn lơ lửng ẩn hiện sau bức rèm nước, cho dù thấy không rõ lắm, nhưng cũng đủ hiểu nơi này là nơi nào.

Rõ ràng chỉ là trò chơi, nhưng nếu như phải hi sinh tính mạng ở chỗ này, như vậy tất cả mọi tính toán từ trước tới nay là vì cái gì cơ chứ? Trong lòng Per có nghi vấn, nhưng không có sự không cam lòng. Đây chỉ là nghi vấn, ý niệm cố chấp sau khi trải qua sinh tử, nhưng cũng là vấn đề muôn thủa mà không ít người nỗ lực sống cả đời cũng muốn hỏi.

Việc hấn đột nhiên rút xuống cũng không mang đến nhiều bất tiện cho những người vốn ở trong gian phòng đó. Thắng bại ở đây sớm đã sáng tỏ. Ánh mắt Per bình tĩnh lướt qua người bởi vì khiếp sợ mà dừng lại. Người đàn ông đang giãy giụa hấp hối bị vây chặt giữa đèn kéo quân, nhưng khi Per nhìn về phía gã, gã vẫn trừng mắt về phía Per theo một loại bản năng hung ác tàn nhẫn. Mái tóc màu rượu vang bết lại thành từng lọn một dính nhơm nhớp giữa máu khô và máu tươi. Gã cố chấp cất bước đi về phía vật đang tản ra hào quang nhu hòa rực rỡ trong phòng, nhưng lại bị đèn kéo quân lôi về nơi khởi điểm.

Là lựa chọn cứ như vậy mà chết đi, hay là đi đạt được vật kia để sống sót.

Per nhìn khối thủy tinh trên tế đàn tản ra hào quang rực rỡ nhu hòa kia.

Vật lực giác trôi dập dềnh ở bên trong chạc cây màu vàng kim, ngoại trừ thông thả chuyển động thì không có bất kỳ động tĩnh gì khác. Thủy tinh màu đen và màu trắng kết hợp lại cùng nhau, nó phóng thích ra hào quang rực rỡ, ánh sáng chói lòa chiếu sáng cả gian phòng. Lớp màng nước dưới sự chiếu rọi của nó gợn sóng lấp lánh, nhẹ nhàng lay động.

Bất luận màu đen, hay là màu trắng đều tỏa ra ánh sáng nhu hòa như vậy.

Cảnh tựa như hoàng hôn lại như sáng sớm này khiến người ta như say. Hắc ám và hào quang rực rỡ đan xen vào nhau tạo ra thứ màu sắc ấm áp kia, mang theo thứ lành lạnh của đêm, cùng với sự ấm dịu của mặt trời chưa mọc.

Sự yên tĩnh trước khi mọi âm thanh thức tỉnh và sự kềm nén không nổi của động thái như vậy một loại sóng triều trong vầng hào quang rực.

Per nhìn thủy tinh mà ngây dại. Hấn biết ánh mắt của hấn bị hút vào làm mê đi. Thân thể không tự chủ được, đại não không cách nào suy nghĩ, cứ như vậy loạn choạng tiến lên một bước.

Per thấy mình đưa tay ra.

Cự ly đến khối thủy tinh rất xa xôi, nhưng vầng hào quang chói lóa không ngừng lan tràn ra này lại làm cho hấn cảm thấy có thể nắm lấy.

Per cảm thấy ánh sáng kia thật ấm áp, lại rất quen thuộc. Hấn ngẩn ra nhìn thủy tinh chậm rãi chuyển động như vậy.

Có phải chỉ cần nắm lấy quãng sáng kia là được rồi không? Giống như bị trúng một loại mê hoặc, Per nhin không được mà nhìn chăm chăm vào vật thể tỏa ra hào quang rực rỡ này, hướng về phía trước đi lên một bước.

“Thủy tinh là của ta!” Người đàn ông bị thương gào thét, dùng đôi mắt ngăm ở trong máu tươi trừng mắt nhìn Per, lão đảo vung đao chạy tới.

Ánh đao cong xoẹt qua trước mắt, giây phút cuối cùng Per tức tốc hoàn hồn, trong mắt khôi phục lại thần thái.

Không phải hấn hoàn hồn kịp thời, mà là sức mạnh của đối phương dường như không đủ. Đao không có sức mạnh khổng chế, tốc độ cũng chậm lại, tay nắm cây đao kia run lấy bầy theo từng hồi thở dốc. Trên đao vết máu chưa khô, một loại vải lụa bọc thân đao, màu đỏ của chất lỏng chảy xuống dọc theo lưỡi đao lạnh băng, tích một vũng máu ở trên mặt đất.

Per cúi đầu, dòng sông máu trong gian phòng chảy tràn lan ra toàn bộ đại điện, từ đầu này của gian phòng đến hết đầu kia.

Máu bắn vọt tới góc tường, chậm rãi đọng lại, hình thành những vết vô cùng rõ ràng, khác biệt hẳn với vách tường trắng tinh khiết. Ánh hồng quang chiếu vào trên tường.

Tựa như mặt đất và bầu trời lúc hoàng hôn.

Người đàn ông đem loan đao bổ tới tựa như người điên, nhưng ngay cả bước chân cũng không vững: “Thủy tinh là của ta!”

Per chỉ hơi nghiêng bước chân, đao phong liền rơi vào bên cạnh. Đao nện xuống đất, tóe lên một tia máu. Dịch máu mới khô một nửa bắn lên gương mặt khốn khổ, kết dính vào mái tóc đỏ vốn đã rối bời. Chống chuôi đao, gã dừng thứ con người tựa như dã thú nhìn chằm chằm vào Per.

“Thủy tinh là của ta...”

Trong ý thức của người nọ chỉ còn sót lại có một câu này.

Naosica và Dionysus đứng trong vũng máu, bọn họ đứng không xa không gần, nhưng không tiến lên hỗ trợ. Đôi mắt của hai người kia tựa hồ đang nhìn Per, vừa như xuyên thấu qua Per, đang nhìn quá khứ, hoặc là tương lai. Đây là ma lực của đèn kéo quân.

Per đi về phía Dionysus bọn họ, Dionysus thấy hắn tới gần, trên mặt lộ ra một loại vẻ mặt phức tạp lại sợ hãi. Lui về phía sau một bước, gã thử giật lại nói lỏng cự ly với Per, lại bị Naosica ngăn trở. Naosica quay đầu lại, cặp mắt kia rất tỉnh táo, tựa hồ có lý trí còn tồn tại.

Nhưng Per ngừng lại ở nơi cách bọn họ một bước.

“Vì sao không tiến lên?” Per hỏi Naosica. Hắn thấy cự ly của Naosica và tảng đá kia, chỉ cần đi vài bước nữa, đạp lên thêm, tất cả sẽ kết thúc.

“Ta đang đợi người.” Naosica trả lời bằng giọng điệu không có cảm xúc.

“Chờ ta?” Khóe miệng Per giật giật, vẻ mặt cổ quái không biết phải xử lý thế nào, cười như không cười, hai đầu lông mày khó nén vẻ nghi hoặc. Tựa như không rõ hắn có gì đáng để chờ.

“Không sai, chờ người.” Naosica gật gật đầu: “Ta suy nghĩ cẩn thận rồi.” Gã quay đầu lại, mái tóc màu vàng chảy xuống từ trên vai theo động tác này. Màu trắng của ánh sáng thủy tinh vẫn lóng lánh ở phía trên kia. Màu vàng kim dường như sinh ra đã thích hợp đắm chìm trong vàng hào quang thánh khiết kia.

Naosica nhìn về phía thủy tinh do hai bộ phận khảm hợp mà thành, mở miệng: “Bất luận là hắc ám hay quang minh, bất luận chính nghĩa hay tà ác, thế giới này sẽ không bao giờ có cứu rỗi, ngay từ đầu đã không có cái gọi là lỗi ra và cứu rỗi.”

Naosica nói khiến thân thể của Per chấn động mạnh một cái, ngẩng đầu dùng ánh mắt khiếp sợ và khó tin nhìn lại.

Naosica như là không cảm nhận được ánh mắt kia, tiếp tục nói: “Có lẽ sẽ có hạnh phúc ở một thời điểm nào đó, nhưng con người nhất định không biết thế nào là đủ, bởi vì không biết thế nào là đủ cho nên mới sản sinh dục vọng, sẽ có tà niệm, bởi vì bản thân sự tồn tại của con người là tính hai mặt. Quang minh, chỉ cần là vật thể tất có cái bóng.” Naosica cúi đầu nhìn dưới chân, trên mặt đất đậm màu máu khiến bóng của gã càng thêm thâm trầm. Gã ngưng mắt nhìn mảng màu sắc đó: “Nếu muốn đem cái bóng xóa đi, vậy thì cũng phải xóa chính bản thân mình đi.”

Naosica nhẹ giọng cười hừ, như là một loại tự mình phủ định, vừa nhẹ nhàng lắc đầu vừa bắt đầu nói: “Bất ta tự tiêu diệt mình, ta làm không được. Đã như vậy, chỉ còn cách tiếp tục sống sót.”

“Nhưng nếu như sống sót nhất định phải có bóng tối, nhất định phải có hắc ám, ta đang suy nghĩ... Nếu như là người, cũng không tồi.”

Naosica nghiêng mặt, quay đầu lại, ánh sáng nơi mảnh nước rơi vào, loang lổ trên trên gương mặt tái nhợt của gã, nhưng tịnh không phủ lên đó chút độ ấm nào.

“Nếu như hắc ám là như lời mà người từng nói, ta nghĩ ta cũng có thể chấp nhận.”

Nơi có ánh sáng tất sẽ có cái bóng, trên thế giới này không tồn tại chính nghĩa tuyệt đối. Per nghe được câu này cảm thấy dường như đã cách nhiều vòng luân hồi lắm rồi. Lần đầu tiên hắn chơi game này đã có thiết lập đại cương như vậy. Lúc mới nhìn cảm thấy cảm giác mới mẻ, dường như có một loại tỉnh ngộ, thấy cả thế giới đều rộng mở. Nhưng theo thời gian chơi càng lâu, hắn bắt đầu không thừa nhận thiết lập như vậy nữa.

Đây bất quá là mảnh mà trò chơi dùng để dẫn dắt người chơi, để mọi người tạm thời cách nhìn nhận chính xác về thế giới, thoả thích phơi bày lý do phát tiết dục vọng.

Áp lực và đau khổ đã bị đè nén ở trong hiện thực trỗi dậy xé rách lớp gông cùm mà phát tiết trong trò chơi liều mạng sát phạt, theo một phương thức dữ dội máu huyết văng tung tóe, tựa như chính chúng xé rách thân thể trong hiện thực thoát ra ngoài.

Những thứ dục niệm tồn tại ở hiện thực cuộc sống, những thứ bị đè nén phải giãy dụa đau khổ, những thứ sâu khổ không có cách nào, cũng không có dũng khí dùng cái chết để giải thoát.

Tất cả những lý do này đều được giải phóng ở đây.

Trong trò chơi, từ sự tử vong của mình hoặc người khác, cảm giác thỏa mãn như được giải thoát có được sẽ khiến người ta bị nghiện.

Nhưng như vậy là hạnh phúc sao?

Trên đời này không có thế giới hoàn toàn trong sáng, không có tín ngưỡng hoàn toàn sạch sẽ... Người tin sao?

Người nguyện ý tin tưởng sao?

Nếu cảm thấy như vậy là lối ra duy nhất, vậy vì sao người còn không đi về phía hào quang rực rỡ, đi tới cụm thủy tinh kia? Per dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào Naosica, hẳn muốn hỏi như vậy.

Có đao phong từ phía sau lưng bổ tới, đầu ngón chân Per gầy nhẹ, nhếch lên một thanh đoản đao đã đứt rời, trở tay đỡ lấy, chặn lại thanh đoản đao phía sau. Xoáy tay vỗ vào sống đao, quét người nọ ngã vách tường bên cạnh. Dòng nước bị cắt đứt, sau đó xối xả trút xuống trên thân người rơi vào trong ao. Máu ở trong ao biến thành khói hồng lượn lờ, ở trong nước lưu động, lan ra...

“A!!!” Tiếng kêu thảm thiết từ gần đến xa, Per không quay đầu lại.

Đó là tiếng gào thét là đến từ quá khứ.

Vạn vật hôm qua, sinh ra Càn Khôn của hôm nay.

Khổ sở tích tụ, tạo nên anh hùng hôm nay.

Là tín niệm chúng ta vẫn tin tưởng khiến cho chúng ta nhẫn nại tất cả đi tới bây giờ. Mặc dù có thể hoài nghi nó, lại không hề có một khắc nghĩ muốn buông rơi nó. Bởi vì đó là lý tưởng, nó hoàn mỹ, khiến tất cả phải ước mong.

Chính nghĩa tuyệt đối và tà ác tuyệt đối. Trong sạch thuần túy như sớm tinh mơ và bầu trời đêm.

Per bước một bước hướng về phía trước, đứng ở bên cạnh Naosica, đỡ Dionysus vừa rồi muốn né nhưng lại ngã xuống mặt đất. Ánh mắt hoảng loạn của Dionysus đối mặt với ánh mắt của Per, gã ngừng một chút, bỗng nhiên nắm chặt tay áo của Per, gã khóc.

“Ta không phải là muốn người chết, ta thật sự không muốn người chết— “

“Ta biết, ta biết.” Nét kinh ngạc thoáng qua trên mặt Per, sau đó biến mất rất nhanh. Hắn vỗ nhẹ lưng Dionysus, thấp giọng an ủi.

Dù hắn có phải Per • Mortis hay không, tất cả những gì đã trải qua là cuộc sống của chính hắn, không chỉ là trò chơi, đây là rõ ràng thứ hắn đã trải qua thật sự. Người trong lồng ngực của hắn bây giờ là chân thật, độ ấm của lòng bàn tay cũng là thật. Mà ngay cả đầu ngón tay bởi vì sợ hãi mà run rẩy, cũng là thật.

Ngay cả tử vong đều là chân thật, còn có cái gì không là thật.

‘Hết thấy đều là giả dối’, kỳ thực đều là mượn cớ.

“Các người là chân thực, ngay từ đầu ta đã cho là như thế.” Ôm Dionysus, Per nửa ôm vừa dịu gã đi tới thủy tinh lỏng lảnh trên tế đàn. Naosica ở bên cạnh hắn, lặng yên cùng đi.

“Chính là bởi vì là chân thật, mới không thể nhẹ nhàng chấp nhận như lúc chơi trò chơi, cũng không thể tùy ý làm vậy.”

Ôm chặt Dionysus có thể trượt khỏi người hắn bất cứ lúc nào, Per từng bước một hướng về phía đài cao thờ phụng thủy tinh: “Để các ngươi sống sót, cho các ngươi quá trình hạnh phúc, quả thực khiến người ta phải lao tâm khổ tứ hơn rất nhiều so với thử thách trong hiện thực. Nhưng ta không hối hận.”

“Cuộc sống hiện thực dù có nhiều áp lực, đau khổ, nhưng đó là bởi vì chúng ta lựa chọn chính xác. Chuyện chính xác chắc chắn phải trải qua mài dũa, nhưng bởi vì là chính xác, cho nên chúng ta có thể chịu được, mà đồng thời khi chống đỡ áp lực nặng nề, khó có thể chịu được, chúng ta hi vọng.”

“Ta tới đây chính là để phủ định BAD END!” Per cắn răng, lớn tiếng nói.

Ánh sáng của chùm đèn kéo quân chớp lên trước mắt, không ngừng ngăn cản bước chân đi tới, Per không thể không cúi đầu, đối mặt với máu tươi tràn lan dưới chân. Giày da di động trong biển máu, nhấn thành từng vòng hoa văn hình cung, chậm rãi lan tỏa về bốn phía.

“Người tin tưởng chính nghĩa hơn bất luận kẻ nào khác!” Hắn đi qua bên cạnh Naosica, lớn tiếng nói.

Cho dù không nhìn, ánh sáng của đèn kéo quân vẫn có ảnh hưởng đối với Per. Per lắc lắc đầu, không nghe, không nhìn. Ánh sáng của thủy tinh trở nên nóng rực, Per cảm thấy có chất lỏng ấm áp chảy ra từ trong mũi, miệng của hắn.

“Đã không muốn phải hạ mình cầu toàn như vậy thì đừng nói cái gì là nhất định là phải có hắc ám. Người phải nguyện vọng cao hơn nữa!” Per đỡ Dionysus, đạp ở trên thềm đá, Naosica tụt lại phía sau.

Đi từ bậc thấp mà lên, Per đã có thể nghe được âm thanh lửa cháy và nứt vỡ. Ánh mắt của hắn đã không thể nhìn thấy quãng hào quang rực rỡ kia nữa: “Cao thượng hơn thiên địa, xán lạn hơn ánh dương quang, sâu thẳm hơn cả hắc ám, nguyện vọng gần như vô vọng, tồn tại gần như kỳ tích. Bởi vì Thần chính là người sáng tạo ra kỳ tích!”

Per dùng những âm thanh cuối cùng đem lời muốn nói lớn tiếng hét lên. Một đôi tay đỡ thân thể của Per từ phía sau. Âm thanh của Naosica từ phía sau lưng truyền đến, dựa vào ngực của Naosica, Per có loại cảm giác cảm giác rằng hết thảy đều kết thúc. Hắn nghe Naosica nói ở bên tai: “Rõ ràng là người không tin tưởng những điều này nhất...” Naosica cố sức chống phía sau lưng của Per, muốn dìu hắn đi về phía ở bên trong ánh sáng thủy tinh, lại bị Per nhẹ nhàng đẩy ra. Naosica đứng nguyên tại chỗ bất động, thân thể gã như đang tan chảy ra giống như Per, nhưng gã vẫn ngừng lại. Gã kéo tay của Per lại, vuốt ve, sau đó nắm thật chặt. Âm thanh khàn khàn bị thiêu đốt miêu tả người mà gã từng biết này: “Là ác nhân mà toàn thể giới không thể hiểu rõ nhất, minh chứng cho tất cả sự ác độc của thế gian, không tin chính nghĩa, cũng không thích chính nghĩa.”

“Nhưng lại chính là người đã cứu ta.”

Kéo tay của Per, Naosica cố chấp lời hắn di động: “Một người không cách nào làm được, nhưng hai người lại có thể tiếp tục kiên trì, cho nên, xin ngẩng đầu ưỡn ngực cùng ta cùng đi đến tận cùng.” Thanh âm truyền ra trong ánh sáng thiêu đốt, kiên định mà nói: “Người đối với ta mà nói, chính là đồng đội của chính nghĩa.”

Naosica lôi hắn, như đinh đóng cột mà hướng về phía trước: “Ta vẫn luôn luôn tin tưởng như vậy!”

Per nở nụ cười, dừng một chút, vốn hắn đang do dự, bỗng nhiên cười ra tiếng: “Ta rốt cục cũng hiểu rõ, vì sao ta dù có phải liều mạng cũng muốn đi cùng đám người điên các ngươi rồi...”

Ở đây, hắn chứng kiến rãnh mạch thứ tình cảm càng mạnh mẽ, mãnh liệt hơn trong hiện thực, những thứ cảm xúc vẫn bị áp chế dưới lý trí, kích thích kịch liệt thần kinh vốn uể oải, đỡ đỡ.

Hắn cũng rất muốn xem một chút, nếu như chỉ là theo đuổi sự thuần túy, thì kết cục sẽ như thế nào. Muốn xem một chút thôi, không hướng tới bất kỳ lý tưởng nào. Bởi vì, đó không phải là lý tưởng của hắn.

Lời nói của Per vừa dứt, tiếp ngay sau đó, dường như bị ánh mặt trời thiêu cháy trong một khoảng khắc, đột nhiên mọi sợ hãi đều biến mất theo sự đau đớn. Thật giống như một loại lễ rửa tội, tắm xong trong thánh quang, Per bỗng nhiên cảm thấy dưới chân lại bắt đầu có sức. Nhưng hắn biết đây là hồi quang phản chiếu.

Đỡ Dionysus lại ngay ngắn, tách bàn tay gã còn đang không ngừng giơ ra nắm chặt, Per vỗ vỗ phần lưng của gã, dùng một loại phương thức Dionysus thích nhất, như anh em thân thiết, dùng cái vỗ nhẹ này, cáo biệt. Dionysus bỗng nhiên hoàn hồn lại, tỉnh táo vỗ lấy tay của Per, từ đôi môi khô nứt nẻ thì thào một câu thỉnh cầu rõ ràng: "... Đứng đi."

Per vẫn chỉ vỗ, không nói lời nào.

Đây không phải đường đi của hắn. Phía trước là tương lai cũng được, trở thành thần minh cũng tốt, đều không phải đường của hắn phải đi. Ngay từ đầu, trong đầu hắn không có ý niệm sáng tạo ra chính nghĩa cực đoan và tà ác cực đoan. Chí nguyện to lớn của Naosica, hắn có thể hiểu được, nhưng lại không thể tiếp nhận. Mà Dionysus, gã chỉ là không tin rằng tất cả mọi người có nguyện vọng cao thượng, có thể đi từ đầu đến cuối con đường. Dionysus cho là thế giới mà gã mong muốn, chỉ có thống trị tuyệt đối, biện pháp áp chế tàn nhẫn mới có thể sáng tạo thế giới.

Nhưng không có nghĩa là gã không tin thế giới này không thể trở nên tốt đẹp hơn.

Hai người bọn họ mới chính là người thì nguyện ý tiếp thu sự mài dũa của lý tưởng và sinh tồn mà sống sót.

Mà hắn, bất kể đi qua tia sáng này, tử vong cũng tốt, trở lại hiện thực cũng được, thậm chí dù cho biến mất cũng không có vấn đề gì. Đó là mới điểm cuối của một người. Điểm cuối của cuộc đời con người. Cuộc sống được hoàn thành mới là hạnh phúc, mà cứu vớt tất cả BAD END, ôm trong lòng tất cả hạnh phúc có được đến điểm cuối đại khái cũng có thể coi như là một loại viên mãn.

"Từ giờ trở đi, ta sẽ đi tới nơi ta thật sự muốn đến, cho nên, tạm biệt... Nếu như có thể..." Per dừng câu nói lại, đẩy Dionysus về phía Naosica: "Lúc đó sẽ nói sau. Đi sáng tạo một thế giới tốt đẹp hơn đi, sau đó hãy kiêu ngạo mà nói cho ta biết thế giới mới có thể đẹp đến mức nào."

"Đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng nhau làm đồng bọn chân chính một lần xem sao."

Buông tay ra, như trút được gánh nặng. Lời cần nói đã nói xong, Per buông lỏng thân thể, không hề phản kháng văng hào quang nóng rực, ngã xuống trên bậc thang trước dần tế. Máu từ làn da chảy ra, chảy vào vũng máu, sau đó lan ra bốn phía. Per nghe âm thanh của dòng nước chảy qua, văng nước chấn động vì bước chân rời xa, từng vòng từng vòng khẽ vuốt ve ở trên khuôn mặt. Sau cùng, quầng sáng đốt cháy thân thể bị bóng râm nóng phùng phùng biến mất, như sa vào hắc ám chân chính, Per mới thật sự rơi vào giấc ngủ...

Không biết bao lâu mới lại mở mắt ra, cuộc sống có phải đã trở lại hiện thực đau khổ hay không? Per mơ màng màng mà nghĩ.

Trong bóng tối, sau khi mất đi độ ẩm, dòng khí lạnh ngắt toát ra từ trong thân thể, bao vây toàn thân Per. Per run rẩy trong bóng đêm, run lấy lấy, sợ hãi, chịu đựng sự đau khổ của cái chết và sự tuyệt vọng của sự sống. Ở sát biên giới của sinh tử, tương lai là như thế nào, hoàn toàn được quyết định chỉ bằng một ý niệm lựa chọn trong lúc đó.

Sống sót, hay là chết đi, cuộc sống chính là một quá trình không ngừng ẩn nấp tên lựa chọn.

Sẽ vì một sự lựa chọn khác biệt nhỏ nhoi mà đi về phía con đường hoàn toàn khác.

Per đột nhiên nghĩ, nếu như hắn kiên trì thêm một lát nữa, chỉ một chút thôi, thì sẽ như thế nào?

Thần nói, có thể kiên trì đối mặt sự đau khổ của cái chết và sự tuyệt vọng của sự sống, đó là sức mạnh sáng tạo kỳ tích. Sống sót là đau khổ, mà người có thể sống qua từng đau khổ, nhất định là người có phương hướng và mục tiêu.

Bọn họ cuối cùng sẽ thấy ánh rạng đông.

Trong bóng tối, có chút điểm sáng hào quang rơi vào trên thân thể tàn tạ, lốm đốm tựa như sự ấm áp của ngày xuân. Chúng rơi vào trên thân thể như vậy, dung nhập vào thân thể. Từ trái tim tỏa ra độ ẩm, lan dần tới tứ chi.

Sau khi những đốm sáng lụi tàn, ánh sáng rực rỡ như là tiếp thụ lấy tín hiệu, bay lả tả rớt xuống, chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Ổ bên trong quầng sáng ấm áp, có người rung động mí mắt, nỗ lực mở mắt.

Cảnh sắc trước mặt lọt vào tầm mắt, lại là một lễ trình mới được bắt đầu.

“Đây là. . . ?”

END

=====

Pas Demander: Truyện đến đây là kết thúc, không có PN. Edit xong đi dạo xem bình luận mới biết đây là 1 bộ khá hack não. Phần phía trước rất dễ hiểu, chỉ đến khi về quá khứ thì tác giả mới đào hố bẫy reader. Tuy nhiên theo như Pas hiểu thì thế này: nhóm đã quay về quá khứ, gặp cả những nhân vật thời thơ ấu, vốn theo kết cục trò chơi thì sẽ là ALL DIE và BAD END, nhưng nhiệm vụ của Per là phải khiến tất cả được hạnh phúc, nên phải can dự vào quá khứ, nhưng không thể giết người, nếu không nhân vật trong tương lai sẽ biến mất. SONG DIỆN THẦN cùng lời thoại được khắc vào vách đá là điểm mấu chốt, thần điện là cửa nối không – thời gian. Cảnh cuối clear các cửa, tại sao Per chấp nhận hy sinh để Naosica và Dionysus sống? Tình cảm là 1 phần, phần thứ hai là do 2 người này ứng với đại biểu của chính nghĩa – tà ác, cũng là ý nghĩa của SONG DIỆN THẦN. Trong 3 người phải có người chết, nếu 1 trong 2 người kia mà chết thì kết cục sẽ đi về BAD END. Duy còn có một câu hỏi mà Pas cũng không hiểu và hầu hết các reader Trung thất mắc: đó là thật – giả. Per nhỏ thật ra là người đàn ông tóc đỏ? Vậy Per thật là ai? Tác giả đào hố xong cười ha ha lặn mất tăm nên chúng ta chỉ có thể ngồi tự sướng với nhau thôi T_____T

Cuồng Thất: Phải công nhận đây là một câu chuyện hack não thật. Truyện vốn được chia ra làm hai phần cho hai người edit, Pas thì đã làm xong phần của mình từ tháng 10 cơ. Chỉ còn mình là lê lét nên đến giờ mới hoàn. Chúc mấy bạn lọt hố vui (giống tui tui =||)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-dien-hinh-tinh-s>